Incun. 291.

... gloriam eius gloriam quasi unigeniti a patre plenum gratia et veritate.

Offertorio. Tui sunt celi et tua est terra orbem terrarum et plenitudinem eius tu fundasti iusticia et iudicium preparatio sedis tue.

Secretum. Oblata domine munera unigeniti tui nativitate sanctifica nosque a peccatorum nostrorum maculis clementer emunda. Per eundem.

Viderunt omnes fines terre salutare dei nostri.

Presta quesumus omnipotens deus ut natus hodie salvator mundi ...

... potuerunt resistere sapientie et spiritui qui loquebatur. Audientes autem hec dissecabant cordibus suis et stridebant dentibus in eum. Cum autem esset Stephanus plenus spiritu sancto intendens in celum vidit gloriam dei et Ihesum stantem a dextris dei et ait. Ecce video celos apertos et filium hominis stantem a dextris virtutis dei. Exclamantes autem voce magna continuerunt aures suas et impetum fecerunt unanimiter in eum. Et eicientes extra civitatem eum lapidabant. Et testes deposuerunt vestimenta sua secus pedes adolescentis

INDEX EORUM OIUM QUÆ Con

tinentr in isto Libro præsertim ea quæ sunt insi gniora et digna scitu tum sic terendum quòd prima li tera f simul cum numero sibi apposito scât paginâ szâ vô litera qualiscunqȝ sequitr post primum numerum cum signo et cum altero numero in quibȝdam Locib tû sciendum quòd scânt præcisam locum in illa paginâ

E

Hō ē aīal nō ē quanta solutr instantia f 61 R f
Hō ē coīs Martino qd hō aliquo mō nō ē coīs Stanis f 63 g
Hoc nō ē hō quo instantia solutr f 65 b f
Hō ab unitate denominatr ibidem n f
Hyppotheticarū ꝯtrariarū regulæ f 66 a f
Hō currit pbatr a priori et a posteriori f 68 g f
Hoēm probare 4pler pōt ibid e f
Hoc ē demonstratū aīa tua obiectio ꝯsolutr f 70 b f
Hō nō pōt nō ēē qd ē necessariū ibidē Q f
Hoc post erit motus f 73 a f
Habet duo sc̄ata insolubile f 76 e f
Hō siue in voce siue in mente siue incomplexo prædicabi
lis de pluribꝫ f 77 s f
Hō vox ē term pꝫ sc̄atiuus f 80 h f
Hō vox extra se non sc̄at negatr f 82 g f
Hō sc̄at præsentē hoēm prteritū futurū f 82 n f
Ht pprum sc̄atū term. Categor. f 85 Q f
Hyppotetica ꝓpō duplex et Categorica ibi solutr
argenta f 92 a f
Hō ē aīal ibi obiciuntr argta de ꝓpositione f 94 Q f
Hō diuiditr in unū et pluresi ibi ducuntr argta ꝯtra
diuisionē ꝓpōis f 95 m f
Habitꝫ ē affr qd negatio ē priuatio ibid ꝓpontr argta o f
Hō ē sing ibi argta opponūtr f 97 b f
Hō ē aliud a Capra Capra ē ens qd hō ē aliud ab en
te non valet Con ibi argta soluuntr f 98 a f
Hō ē aīal ibi argta ꝯtra definitiō ꝓpōis supponuntr f 100 b f
Hō quibet ē et nullꝫ hō ē quilibet aīal ibi argta ꝯtra
obiciuntr f 103 b f
Hō habens equū equitat ibi argta sotr antea motr f 108 b
Hō ē speb spes ē hō ibi argta ꝯtrā mouentr f 110 h f
Hō nō ē term infinitabilis ibi argta sotr f 112 u f
Hō præmissꝫ ad imo dū ibi argta ꝯtra conversionem in
mota soluuntr f 117 Q f
Hentisber loco allegato ibi argta ꝯtra condinalem
soluuntr f 119 n f
Hō ē aīal ibi ꝯtra argta mouentr f 127 p f
Hō duplicē habitudinem habeat respectu visibilita
tis ibi argta sotr ꝯtrā definitionē f 127 R f
Hō ē visibilis ibi argta obiciuntr ꝯtra definitionē
essentialem f 127 p f
Hō supponeret pro hoc in coī supponeret sem
ptr ibi argta obiciuntr ꝯtra diuiss termi f 137 e f
Ht duplex sc̄atum terminꝫ f 139 b f
Ht tm̄ unū sc̄atū ht solū foriter ibi argta
soluuntr obiecta f 140 R f
Hō supponitr uniter ibi argta ꝯtra opponuntur
f 142 n f
Hoc nomē spēs denominatiue ibi argta sotr f 142 m
Hō ē spēs ibi argta mouentr ꝯtra f 143 a f
Hō fuit hō erit nō ampliatr sūtm in istis ibi argta ꝯtra
ampliationē f 151 Q f
Hō pōt hō ē potens æqualet ibi argta ꝯtra mouētr f 151 g f
Hac ꝓpō qd ē ans hꝫ ꝯsequentiæ ē nssria sumptr ibi
argta opponuntr f 161 p f
Ht aliud et aliud sc̄atum ꝑ mutationē antaris ibi
argta sotr f 162 a f
Hō ē ꝯ sing ē ate condum ibi argta sotr f 164 R f
Habitꝫ ē notior priuatione ibi argta ꝯtra f 165 R f
Hentisber vult ibi argta sotr ꝯtra terminum in
finitum f 176 b f
Homo albus ē term. complexus f 7 h f i°
Chymera ē term coīs apud intell tn̄ nō ē aptus
prdcari de pluribꝫ f 9 c h f i°
Chymera ē Chymera
Homo sc̄at oēs hoēs f 9 h i°
Hō ē sing nullꝫ hō ē sing non sunt ꝯꝯ f 20 h f
Hō ē nomen f 23 h f i°
Hō hoēm sc̄at nō ꝯtrdictiua f 24 h f i°
Hyppotetica ꝓpositio quid sit f 24 h f i°
Hyppotetica tres spēs ht ibidem h i°
Hō ē spēs specialissima f 30 h f i°
Habitꝫ ē primū gng qualitatis f 31 h f i°
Habitꝫ ē principium et dispositio operandi f 32 h f
Habitꝫ prdntū quid sit f 34 h f i°
Habitꝫ ē quedam forma f 35 h f i°
Habitꝫ ꝯptr capiti ibid f i°
Hō sc̄at oēs hoēs i: præsentes ptes futuros f 37 L 2
Ht terminꝫ duo sc̄ata f 38 v f i° f L f 2
Hō ht utriusque sc̄atū i: mte et forte et alia sc̄ata ibid
Habere utrumque sc̄atū quo cognoscatr ibid v f 3
Hō ē terminꝫ coīs et discretus materialiter sum
ptum f 40 b f i°
Hō ꝑsonaliter sumptꝫ ē term coīs et spēs ad Mar
tinū Stanislaū ita qn mte sumptꝫ ē spēs est
et hoc hō illud hō istud hō f 40 v f i°
Hō mte ē Indeclinabile f 41 f
Hō ē necessario spēs et et hō ē contingenter quo
modo verificatr ibidem C f i°
Hō ē nssrio aīal ant verū et ꝯsqns falsū f 42 n f i°
Hō ē et necessario verum ꝓpō quo falsus est
descensus f 46 n f i°
Homo quo supponit oīs hō ē albꝫ f 49 L f
Hoc nomen Plato vel Martinꝫ sc̄at naturam
humanam prout ē in hac materia f 49 4

I

Metaph. et Logicus circa idem f 76 hf,
Modus procedendi in methodo definitiva et declarativa f 77 af et dx et ff
Metaphisicus et Logicus versant circa ens idē materialiter ibidem of
Mala ē definitio 6 top. quia definitio convertitur cum definito f 78 gf
Mrlter signum pro seipso ibidem termino nf
Mrlter term. sumptus ē per se scativus f 81 af
Movente obiectiones de scatione terminorum f 82 af
Mundi term. quilibet absolute debet dici term. per se significativus ibid hf
Mentales term nō scat ad placitū f 82 of
Moventur dubia de scatione terminorū f 83 bf et Rf
Maior convenientia accentalis solū argumenta de termini 6 folio ibidem hf et gf et of
Magister in Logica magna vult quod verbū nō pōt eē Categorema f 85 af

Menghi cōmentaria in logi
caꝫ magistri Pauli veneti.

Magistri sententia de term categor f 85 bf
Magister in Logica magna respon. de terminis ibid Rf
Magister per oppositum termini quid sit f 85 of
Mala definitio termini sequitur f 86 df
Magister solvit argumenta f 89 hf
Mgr solvit argumenta de ppone mota f 92 bf
Mrlter una ppositio pluraliter formatur f 95 mf ibi argumenta
Magister solvit argumenta contra mota ibid Lf
Mota argumenta contra ppones solvuntur f 96 bf
Magister respondet ad argumenta mota f 98 bf
Multa .n: sunt ppones possibiles quae nō possūt eē veri ibi argumenta solvuntur f 100 af
Modus sumitur dupliciter ibi argumenta solvuntur f 103 Rf
Modus ē adiacens rei ibi argumenta obiciuntur contra possibile et impossibile f 103 of
Modus dupliciter sumitur ibi argumenta solvuntur ibidē Qf
Mobiliter .i: distributive immobiliter .i: nō distributive ibi argumenta mota solvuntur f 106 Qf 2
Modus pōt teneri dupliciter in sensu composito vel diviso ibi argumenta solvuntur f 110 df
Modi duo respondendi ibi argumenta contra conversionē mota solvuntur f 110 pf
Modus alius magister duplex ē conversio ibi argumenta solvuntur f 111 Rf
Mgr in Logica magna quaelibet ppositio mundi ē convertibilis per accens ibi argumenta solvuntur f 112 bf
Modi duo sunt respondendi ibi argumenta profligantur f 116 pf
Mgr sit corpus animatum est genus ibi argumenta contra definitionem generis movendo f 123
Modus .n: significat rem cuius ē modus ibi argumenta contra definitionem obiciuntur f 124 of

Mgr logice nō de oī ppositione directa ibi argumenta contra praedicationem mota profligantur f 127 Qf
Multitudo pdicatorum reducitur ad unū quod est eam causa ibi argumenta contra pdicata mota solvuntur f 129 gf
Mgr determinat de syllogismis ibi argumenta contra modos solvuntur syllogisticos f 134 Lf
Materiter sumptus hō nō ē species ibi argumenta contra obiciuntur f 144 af
Mobilitatis signum habet duplicē vim ibi argumenta solvuntur f 148 nf
Magistri alia ē opinio quorum de appellatione ibi argumenta solvuntur f 152 af
Maior pbatur ibi argumenta obiciuntur contra exponibilis f 157 Qf
Maior negatur ibi argumenta solvuntur mota contra exponibilis f 158 hf
Magister et Petrus Mantuanus Hentisber ibi argumenta solvuntur f 167 gf
Mgr dicit posuit distinctionem modum ibi argumenta contra exclusivam motam solvuntur f 171 hf
Magister aliter respondet ibi argumenta mota contra dictiones exceptivas solvuntur f 172 Sf
Mgr tū dicit ibi argumenta contra totū solvuntur f 175 Rf
Mgr negat antns ibi argumenta solvuntur contra terminum infinitum f 176 pf
Medici manibus meis confidam quod Logicā ignorat f 1 mf 1°
Magis remota pars ē et minus remota f 2 mf 1°
Mentales terminus aliam rem extra se repraesentat f 2 mf 2° ibidem vocales et scripti
Modus respondendi circa term dupliciter peccat f 5 mf 1°
Materiale secundae notionis ens quid sit f 6 mf 1°
Magis cois term quid sit f 9 mf 1°
Minus cois term. ibidem mf 1°
Mediatus term quid sit f 10 mf 1°
Materia in ppone ē habitudo subiecti ad praedicatum f 17 mf 1°
Materia triplex ppositionis ibidem mf 2°
Modi sunt 6 ad cognoscendū quid sit modus ibid mf 2°
Modalis ppositio triplex pōt dici f 18 mf 1°
Mobiliter term stat .i: distributive f 20 mf 1°
Motus ut ē ab agente dr actio f 30 mf 1°
Mensura dupliciter sumitur ibid mf 2°
Mensura aut ē permanens aut successiva f 31 of 2°
Mensura permanēs aut ē intrinseca aut extrinseca ibid Qf 2
Mensura multis modis mensurat ibid mf 2
Molle durū sunt in secunda et in tertia specie qualitatis f 32 mf 1°
Modus nō ē in eodā pdicato cuius ē modus ibid mf 2°
Materia nō solum a quantitate sed etiā a forma substantiali terminantur f 32 mf 3
Motus large acceptus ē ad substantiam vel ad accens f 33 mf 2
Motus ad accens absoluti vel ad respect ibid mf 3
Maior extremitas sicut forma f 36 mf 1°
Minor extremitas sicut materia ibid Sf 1°
Modus syllogisticus quid sit et quot sint ibid af 3

¶ Menghi Fauentini viri clarissimi in Pauli Veneti logicā cōmētū cū questionib⁹ qbusdam.

Cum viderem Pauli veneti logicaʒ non parua idigere ex positiōe: tū propter ipi⁹ difficultatē. tum ꝓpter aliorū obscuram diligētiā: modicāqʒ sollicitudieʒ constitui nouos cōmētarios edere: bipartitumqʒ op⁹ facere. expositionem scilicet ⁊ questioneʒ. vt cognitio ipius non in obscurum: sed in claram lucem producta sit. Sic enī putaui hinc tirunculis: illic prouectioib⁹ satisfacere. Nā qd vtilius opera nostra ferre posset: q̄ʒ iuuenibus philosophari cupientib⁹ patētes: vt aiunt: fores ad ipam philosophiaʒ reddere: cuʒ potissimuʒ sine logica nullus recte philosophari qat: nec rerum causas cognoscere possit: neqʒ medicinam absqʒ ipi⁹ cognitione qs tētet. Nō enī i manib⁹ illius medici me cōfidā q logicam ignorat. Taceo theologiam q dei eētiā cōtēplat: vbi tota nostra beatitudo cōsistit: quā ne diuʒ amplecti dicā. sed neqʒ a longe videre poteris. Ceteras omitto disciplinas: que neqʒ intelligi neqʒ recte degustari sine logica possunt. Ad oium enī methodoꝝ pricipia viaʒ hʒ. vt placet philosopho primo thopicoꝝ. Eos tñ obsecram⁹ rogamusqʒ q cōmētarios nostros legerint: ne illos pri⁹ dānēt q̄ʒ eoruʒ succū delibauerint: ⁊ si i tāto opere aliqd ambiguū vel min⁹ absolute dictū inuenerint: boni potius interpretes sermonis ⁊ scripti q̄ʒ molesti iterpellatores esse velint. Vel si ptinaces eē voluerint suo gn̄e delectati aliqd i lucē edāt qd videri legiqʒ possit: vt si quā voluptatē maledicēdo acceperit eam de se male audiēdo amittant. Nos aūt nostro more delectati hos cōmentarios edidimus: quos logice vacātibus arbitramur fore non inutiles. Placet isup hui⁹ logice diuisionē superaddere q̄ tripartita ē f̄m triplicē intellect⁹ operationeʒ. Prime enī operationi itellect⁹: q simpliciū apprehēsio dicitur correspondet prim⁹ tractat⁹: q ē de termis. ⁊ secundus q ē de ꝓprietatib⁹ terminoꝝ. Scdē opationi itellectus q ꝓpositio vel diuisio dicit. correspondet q̄rtus tractatus q ē de ꝓbatione terminoꝝ. Tertie vō opationi itellectus q discursus dicit correspōdet terti⁹ tractat⁹ q ē de consequētijs: ⁊ q̄ntus q est de obligationib⁹: ⁊ sextus q ē de insolubilibus. In his enī tribus fit discursus ⁊ argumētatio ab vno i aliud. Ex quo pʒ hūc ordinē a magistro fuisse puersū: cū tractact⁹ de ꝓbationib⁹ terminoꝝ debeat precedere tractatum ꝯsequētiarum. quod gratia doctrine a magistro factū fuisse puto. Prima pars continet duos tractatus. In primo enī determinat de terminis. In scdo vō de ꝓprietatibus terminoꝝ. s. de suppositione: ampliatione ⁊ appellatiōe. Prim⁹ tractatus continet decē capitula. In primo determinat de terminis ponēdo diuisionē ⁊ diffinitiones eoꝝ. In scdo dterminat de noie ⁊ vbo ⁊ oratione. In tertio de ꝓpositiōe ⁊ diuisiōib⁹ ei⁹. In q̄rto de figuris ꝓpositionū. s. q̄lr propositiones collocētur in figura ⁊ de natura earūdē. In q̄nto de eqpollentijs In sexto de cōuersionib⁹. In septimo de ypotheticis. In octauo de predicabilib⁹. In nono de predicamentis. In decio de syllogismis. Partes ō se patēt. Et licet hūc primū tractatū denoiaueris de terminis tāqʒ a prima pte: nō tñ hic solū terminos cōprehendit: sed etiā ꝓpositiones ⁊ syllogismos ⁊ fere totā logicā. ideo notāter dictū ē a magrō tractatus sūmulaꝝ. Sūmula enī breuis sūma dr. Sūma aūt ē plurimaꝝ reꝝ in vnū collectio. Neqʒ a me expectes diuisionē capitulorum vsqʒ ad minutissimas pticulas. Hoc. n. lectoris prudētie faciēdū reliquo ne siʒ ꝓlixior i ptiēdo q̄ʒ exponēdo.

Terminus quadrupliciter sumitur. Uno modo pro omni re terminante aliqd: ⁊ isto mō accipit termin⁹ ꝫ ethimologiā vocabuli, put termin⁹ dr a termināndo. ⁊ sic accipit phūs q̄nto metaphisice dicēs. Termin⁹ ē qd est rei vltimū ⁊ ex qd nihil ē accipere rei. ⁊ sic subm ⁊ predicatū sunt termini: q2 termināt ꝓpositionē. ⁊ syllaba ē terminus q2 termiat dictionē. ⁊ lr̄a ē termin⁹. q2 terminat syllabā ⁊ dictionē. ⁊ diffinitio ē termin⁹: q2 terminat eētiam rei. ⁊ lapis in fine agri positus ē termin⁹ q2 terminat agrū: ⁊ sic excedit cōsiderationē logice. Alio mō dr termin⁹ qdcūqʒ pōt eē subm vel pdicatū ꝓpositionis. ⁊ isto mō dr termin⁹ vt dr a terminando ꝓpōneʒ. ⁊ sic accipit phūs terminū primo prioꝝ diffiniēs ipm cū dixit. Termin⁹ ē i quē ꝓpō resoluit: vt pdicatū: ⁊ d quo pdicat apposito vel diuiso eē vl' non eē. ⁊ ēt cum dixit. Syllogism⁹ ē ex tribus terminis. s. maiori extremitate: minori: medio termio: vbi nec copulam nec signū vlē nec nulla rōnis termios vocat. Alio mō sumit termin⁹ p eo qd pōt eē copula vl' extremū ꝓpōnis. ⁊ isto mō accipit termin⁹ vt dr a termināndo ꝓpōnē vel determinādo ptes ei⁹ vnitiue. s. subm ⁊ pdicatuʒ. ⁊ sic accipit Boeti⁹ i prio topicoꝝ suoꝝ dicēs. Termios āt voco noia ⁊ vba ex qb⁹ ꝓpō vl' orō nectit: ⁊ hoc mō nullū sincathegoreumatice formalr sūptū ē termin⁹. Quarto sumitur termin⁹ pro omni eo qd pōt eē extremum propōnis vel copula vel determiatio eius quomodocūqʒ. ⁊ primo mō dicit a terminando vl' determinādo quomodocūqʒ. ⁊ sic termin⁹ est idē qd dictio vel aggregatū ex dictionib⁹. Ois enī termin⁹ ē dictio vel aggregatū ex dictionib⁹. ⁊ ois dictio vel aggregatum ex dictionib⁹ est termin⁹. ⁊ sic termin⁹ sincathegoreumatic⁹ dicit termin⁹: q2 termiat aliqd i propositione. Hūc āt modū accipiēdi terminū Aristoteles innuit i secūdo tractatu primi prioꝝ. vbi ponit drīaʒ iter diffinitionē ⁊ suppositionē. ⁊ sic accipit terminū i proposito magister diffiniens ipm.

Signum dupliciter capit. Uno mō large: ⁊ sic dscribit coiter. Signū ē illō qd apphensū ab itellectu ducit ipʒ i cognitionē alicui⁹ rei Et vt vlr vera sit descriptio dʒ intelligi i aptitudine: ⁊ sic signū est genus ad terminum: cū sit cōmunius eo, est enim cōmune ad terminū cōstitutiuū orationis ⁊ ad

o. et fictum causat sui similitudinem in intellectu qz etiam est imaginabil
of ordz

circulum ante tabernam Alio modo capitur stricte
τ sic describitur. Signū ē ō apphensum ab intellectu
ducit ipm i cognitionē alicui⁹ rei τ supponit p illa: τ
sic signū ē min⁹ cōmune q̄z terminus diffinitus hic: q:
ꝯpetit solis terminis q pnt supponere. pmo mō capit̄
i diffinitione .q: ē loco gn̄is τ p ꝯn̄s debet eē cōmuni
us termino diffinito.

Orationis cōstitutiuuz ē vna dr̄ia per quā
differt a signo quod nō ē cōstitu
tiuū. puta a circulo ante tabernā. Et nō q̄ nomia ter
minata i bilis vel̄ bile ₧m grāmaticos dicūt potētiaz
passiuā: vt corruptibilis qd̄ pōt corrūpi. τ noia termia
ta in iuus dicūt potētiā actiuā. vt corruptiuus qd̄ pōt
corrumpere. Modo si termin⁹ eēt ꝯstitutiuus oratio
nis cōstitueret actiue oīonē. qd̄ est falsū. q: itellect⁹ ē q
actiue cōstituit. Terminus v̄o est ille ex quo cōstituitur
oīo. Dicat̄ ergo q̄ iproprie dr̄ termin⁹ oīonis ꝯstitu
tiuus: sicut improprie dicitur q̄ paries τ tectum cōsti
tuūt domū: q: ex illis cōstituit̄ domus.

Ut pars propinqua. ē alia dr̄ia p quā termi
nus differt a lr̄a τ syllaba vt illa non
hn̄t viz dictiōis. Pro quo nō q̄ lr̄a τ syllaba hn̄t ali
qn̄ vim dictionis: τ sic sūt termini: tūc nō hn̄t viz dicti
onis qn̄ cōponūt aliquā dictionē: vt dicēdo sor: illa lr̄a
.s. vel illa .o. vel illa .r. tūc nō hn̄t viz dictionis. tūc āt
hn̄t vim dictionis qn̄ cōponūt oīonē: vt dicēdo sor. ē
syllaba. Nota etiaz q̄ pars ppinqua dr̄ illa ex qua
imediate cōstituit̄ totū. sic paries τ tectū dicunt̄ partes
ppinque dom⁹. Pars remota dicit̄ illa ex qua nō im
mediate cōstituit̄ totū: sicut lapides τ ligna respectu do
mus sūt ptes remote: ita dicim⁹ terminū eē partē ppi
quā: q: ex termino imediate cōstituitur oīo. lr̄as v̄o τ
syllabas eē partes remotas. Inter partes tn̄ remotas
alia ē magis remota: alia min⁹: vt lr̄a ē magis remo
ta τ syllaba minus remota respectu oīonis. Nota q̄
si vis cognoscere an diffinitio termini sit bona an nō
opz scire qd̄ sit diffinitio: τ q̄s partes dz hr̄e. Pro
quo aduerte q̄ diffinitio pōt sumi duplr̄. Uno modo
coīter put nō distinguitur ꝯ descriptionē. Diffinitio
coīter sumpta sic diffinit̄ a phō pr̄io topicoꝝ. Est oīo
qd̄ est eē rei significās. Cū dicit oīo: supple tu ꝯposita
ex gn̄e τ dr̄ia: vel ex aliquo quod se hz p modū gn̄is: τ
aliquo quod se hz p modū dr̄ie. Cum dicit qd̄ est esse
rei significās. i. eēntiā rei significās. Debet ergo diffi
nitio hr̄e duas ptes. pma ē genus: τ alia q̄ est dr̄ia. Si
v̄o plēs hz ptes: pma eēt gen⁹: oēs alie eēnt loco dr̄ie
Gen⁹ dz eē coīus diffinito. Dr̄ia si est tm̄ vna: ē eēn
tialis diffinito. Si v̄o sūt plures oēs cōuertunt̄ cū dif
finito. Diffinitio pprie dicta sic describitur. Est oīo
qd̄ ē eē rei significās p substātialia id ē: oīo ꝯposita ex
gn̄e τ dr̄ia: vt aīal rōnale ē diffinitio hōis. Descri
ptio ē oīo qd̄ est eē rei significās p accn̄talia. i. oīo cō
posita ex gn̄e τ pprio vel ex aliquo quod se hz p mo
dū gn̄is τ aliquo qd̄ se hz per modū pprij: vt aīal risi
bile ē descriptio hōis. Ad ppositū ergo diffinitio
termini ē bona: q: ē oīo cōposita ex gn̄e τ dr̄ia. nā ly si
gnū ē gen⁹: q: est coīus termio. Oēs alie particule po
nunt̄ loco dr̄ie. Prima diuisio termini i p se signifi
catiuū: τ in non p se significatiuum.

Aduerte primo circa ly per se sumptū: quod
exponi pōt duplr̄. Uno mō ₧m ali
quos vt ille terminus dicatur p se sūptus q sumit̄ sine
additiōe alteri⁹ termini determiantis vel determinati
vt dicendo hō est aīal. tā ly homo q̄z ly aīal est termi
nus per se sumpt⁹: dato q̄ sumat̄ i ppositione τ p con
trarium non per se sumptus dicitur qn̄ sumit̄ cuz ad
ditiōe alterius termini determinantis vel determina
ti: sicut dicendo: oīs hō est aīal: tā ly homo q̄z ly oīs n̄
est per se sumptus. Scd̄o mō pōt exponi vt ly p se sū
ptus intelligatur solitarie. i. non cū alio τ ex̄ oīonem: τ
nō per se sumptus nō solitarie sed cū alio: vt i oīone. τ
hec expositio iudicio meo magis ē ō mēte magistri: vt
patebit infra i diffinitione termini cathegoreumatici.
q: ibi exponēs magister qd̄ vult dicere tā p se q̄z cum
alio. dicit p se. i. ex̄ oīonem τ cū alio. i. i oratiōe. Ad
uerte secundo circa ly aliqd̄ significat. Significare du
plr̄ sumitur. Uno mō coīter: τ sic significare ē aliquid
itellectui representare: τ illo mō quilibet terminus ali
quid significat: q: aliquod itellectui representat: q: sal
tem seipz: qd̄ pōt probari p hoc mediū: oē ens est aptū
natū causare similitudinē sui intellectui: aliter non eēt
imaginabile. Alio modo sumitur pprie. τ sic significa
re est aliquid intellectui ex̄ se representare: siue nālr̄
siue ex ipositione: τ sic sumit̄ in pposito. Aduerte tn̄
q̄ illa diffinitio data de ly significare coīter τ proprie
cum suis diffinitionibus est distictio coīs quā etiā po
nit magister i logica sua magna: τ sic significare τ rep
sentare idē sūt. Strodus aūt alr̄ accipiens ponit dr̄iaz
inter significare τ repsentare in cōsequentijs suis i vige
simaquarta regula dicens q̄ repsentare est nālr̄. signi
ficare v̄o ad placitū. s. ex ipositione: τ sic oīs terminus
seipm representat. Mētalis aūt terminus cū hoc aliā
rem extra se repsentat. Uocalis aūt τ scriptus signifi
cat aliqd̄ ex̄ se: si fuerit ipositus ad illud significandum
no aūt repsentat. Hec volui dixisse vt scias auctores
i eadem mā diuersimode loqui. Aduerte q̄ tres cō
ditiones requruntur ad hoc q̄ aliqd̄ sit terminus p se
significatiu⁹. Prima q̄ sit terminus. τ hec conditio
subitelligit̄ i diffinitiōe. Secūda q̄ aliquod ex̄ se signi
ficet. Tertia q̄ illud tale significet p se sumptus. Pro
pter defectum prime conditionis illa res que est termi
nus: non est terminus per se significatiuus licet alie
particule competant sibi. Propter defectum secūde
cōditiōis isti termini: buf baf oīs null⁹: n̄ sūt p se signifi
catiui. Propter defectum tertie ly albus ba. bū. τ hoc
relatiuū qui. τ ꝯsilia: adiectiua nō sūt termini p se signi
ficatiui: q: p se sūpti nō significāt aliqd̄ ex̄ se: licet consi
gnificent. i. cum alio significent vt infra patebit. Ali
qui tn̄ dicūt q̄ oēs termini mālr̄ sumpti sunt per se si
gnificatiui: formaliter autem non. τ q̄uis hoc sit pba
bile: oppositū tn̄ teneo: τ arguo ꝯ ipos. vide i tertia q̄
stiōe ꝯ sūmulas. Termin⁹ v̄o nō p se significatiu⁹ ē
terminus cui alie due cōditiōes nō ꝯpetūt. τ ē duorum
modoꝝ. Aliquis enim est qui nullo modo significat lo
quendo proprie: nec per se nec cum alio: vt buf baf:
omnis: nullus. Aliquis vero non significat p se: lz cuz
alio. vt qui albus alba. album. Secunda diuisio ter
mini i nālr̄ significatiuū τ ad placitū significatiuū.

i. in omni termino Categorematico duo. materiale: ut litere.
syllabe. et vox. que sunt in termino ad placitum: Formale. quod
est sciatio et naturale. terminus naturale sciatum hiis i. significantem
mentaliter e representationem. Cape quid dictum

Aduerte primo q magister dicit q termin⁹ naturaliter significatiu⁹ ē qui apd omnes idem significat. vt terminus mentalis. Sed dubiū est quid sit termin⁹ mētalis: ⁊ ē duplex opinio. Quidā eni dixerunt q terminus mentalis est solū conceptus vocis: quoꝝ rō est. q: voces significāt concept⁹ fm phūz pmo pyermenias. Hec opinio ē falsa: q: cōceptus de re habitus: vtputa de leone ē terminus mētalis. ⁊ tamē talis nō ē cōceptus vocis. ergo terminus mentalis non solū est cōceptus vocis. pꝫ ɋña cū antecedēte simul. Ratio aūt hui⁹ opinionis soluet infra. Alij vō dixerūt q terminus mētalis ē similitudo rei i intellectu siue cōceptus rē repsentās ad ex̄. Cuius opinionis ē magister i logica magna: ⁊ oēs fere auctores. Cuius rō est. similitudo vbiqꝫ repsentat idē sicut si eēt imago cesaris: illa vbiqꝫ repsentaret cesarem ad cuius imitationē fit: ⁊ nō repsentaret i vno loco vnuz ⁊ in alio loco aliū. sic aūt ē de cōceptibus ⁊ silitudinib⁹ exītibus in aīa: q̄re ⁊c̄. Et ex hoc pꝫ q termin⁹ mētalis significat idē apud oēs. q: s. significat ex silitudine ⁊ ɋuenientia ad rē. Aliq tñ arguūt ɔ hāc opinionem sic: termin⁹ mētalis significat vocalē ƀz phūz pmo pyermenias dicētē. Ea q sūt in voce sūt earū que sūt i aīa passionū note. ⁊ p Boetiū i dicto loco dicētē hoc exp̄sius. dicit eni. Vox nō significat pmo rē ex̄: sed aliqd i aīa. ⁊ ex cōsequēti significat rē ex̄. sic vltra: sed terminus vocalis nō significat similitudinē rei: neqꝫ ɔcept⁹ sed rē: ergo termin⁹ mētalis nō est ɔcept⁹ nec similitudo rei sed ipa res. Et ꝓpter hoc faciūt tertiā opinionē di. q terminus mētalis ē ipa res fm eē spirituale. Res vō fm eē ex̄ aiam. Hec opinio ē falsa: si p rē fm eē spirituale itelligit aliud q̄ꝫ silitudinē rei i intellectu: quod ꝓbat: q: phūs i tertio de aīa ait. Lapis nō ē i aīa sed spēs eius: sed spēs lapidis nō ē nisi silitudo: ergo lapis fm eē spāle i aīa non ē nisi similitudo lapidis: quod negant. Restat ergo defendere secūdā opinionē q̄ vera est. Ad argumētū i oppositū dicēdū est q voces iponūtur ad significādū illa eadē q̄ p ɔceptus significant. ⁊ pmo significant p ɔcept⁹: ⁊ mediātibus ɔceptib⁹. secundario per ipas voces dicuntur significare. Unde formaliter respondendo dicit q vocem significare cōcept⁹ pōt itelligi dupl'r. Uno mō q vox significet cōceptū tāq̄ꝫ illud qđ pmo iponitur ad significādū: ⁊ hoc est falsū. q: sic significat rē ad ex̄. Alio mō pōt intelligi vocē significare cōceptū tāq̄ꝫ illud quo mediāte iponit ad significādū. ⁊ hoc ē verū. ⁊ hoc voluit phūs loco allegato. Auctoritas aūt Boetij sic habet itelligi q vox nō significat pmo rē. i. imediate aliqd i aīa: tñ pmo significat rē. i. ꝑncipal'r ⁊ nō conceptū. Aduerte scđo q de vtute sermōis illa diffinitio. Termin⁹ nāliter significatiuus ē q apud oēs idē significat: est diminuta. Nam si ponat q ille termin⁹ i voce hō: vel in scripto apud oēs natiōes fuerit ipositus ad significandū rē q̄ ē hō: puta soꝛ. ⁊ platonē tūc talis terminus apud oēs idē significat: ⁊ tñ nō est nāliter significatiu⁹: q: cū non sit terminus mētalis nō significat ex similitudine quaꝫ hꝫ cum re: ⁊ p ɋñs nō significat nāliter. de vtute. ergo sermonis iperfecta ē: cū cōpetat alteri a diffinito. Sed de bonitate itellectus pfecta ē. vñ significare idem apud oēs pōt itelligi dupl'r. Uno mō p accñs. sic. s. q taꝫ pōt non significare idē apud oēs: ⁊ isto mō taꝫ termini vocales q̄ꝫ scripti pñt significare idē apud oēs. Alio mō per se sic. i. q ipoīe sit nō significare idē apud oēs significando aliqd. ⁊ illo scđo mō itelligit q terminus nāl'r significatiu⁹ ē q apud oēs idē significat. i. p se. sic. s. q impoīe ē significādo nō significare illud. tūc ois istāria remouet. Unde due cōditiōes reqrunt ad terminū nāliter significatiuū. pmo q sit terminus: ⁊ hoc subitelligitur i diffinitiōe loco gñis. Secundo q significet idem apud oēs p se vt dictū ē. Aduerte tertio circa terminū ad placitū significatiuū. q: magr̄ dicit q ē ille q apd oēs nō significat idē: vt terminus vocalis vel scriptus: q cā quare terminus vocalis vel script⁹ nō significat idē apud oēs ē q: nō significat rē ex aliqua ɋueniētia ⁊ silitudine quā hꝫ cū eo: sed solū ex ipositiōe pmi ipositoris. ⁊ iō dī significare ad placitū. q: significat ad voluntatē pmi istituētis q iposuit significare talē rē: q ita bñ potuisset iponere ad significādū aliā rē quācūqꝫ voluisset. Nota tñ q termi vocales ⁊ scripti aliud significāt nāl'r ⁊ aliud ad placitū. nā significāt seipos nāl'r. Rē aūt ad ex̄ significāt ad placitū. Iō cuꝫ dī terminus nāl'r significatiuū ē q apud oēs idē significat: capit lꝫ significare ꝓpꝛie vt ē aliqd ex̄ se itellectui repsentare. modo licꝫ qlibꝫ terminus siue mētalis siue vocalis siue script⁹ nāl'r aliqd significet: nō tñ ex̄ se nāl'r significat nisi mētalis ⁊ ita hꝫ itelligi. Ex hoc pꝫ q due cōditiones reqrunt ad terminū ad placitū significatiuū. pmo q sit termin⁹. Scđo q nō idē apud oēs significet. Tertia diuisio i tminū cathegoꝛeūaticū ⁊ sincathegoꝛeūaticū.

Aduerte primo q de termino cathegoreumatico sūt q̄tuoꝛ opiniones. Prima ē Burlei q vult q ad hoc q aliqs sit terminus cathegoꝛeumatic⁹ reqrit sola vna cōditio. s. q possit eē extremū ꝓpositiōis vel ps extremi. s. q possit eē subꝫ vel pdicatuꝫ vel par subi vel pdicati. ⁊ ex hoc correlarie dī q hoc verbū ē: qñ ē secundū adiacēs: cū sit pdicatū: q ipm est cathegoꝛeuma. qñ vō ē tertiū adiacēs ē sincathegoꝛeuma. q: tūc non ē pdicatū ipꝫ. Silr ois: qñ ē ex parte subi. s. qñ pcedit subꝫ ē sincathegoꝛeuma: cum nō sit pdicatū nec pars ei⁹: sed cum ponit ex parte pdicati ē cathegoꝛeuma cū sit pars predicati. Et licet hec opinio ꝓbabilis sit: q: tñ nō est ad mētē magri vt pꝫ manifeste. ideo non ē accipienda aliquo modo. Secunda opinio dicit q due conditiones reqruntur ad terminū cathegoꝛeumaticū. pma q habeat p se significatum ꝓpꝛium. secūda q cum alio etiā habeat ꝓpꝛiuꝫ significatū. ꝓpter pmā excludunt termini sincathegoꝛeumatici. ꝓpter secūdā excludunt aliq termini p se significatiui q non possūt eē termini cathegoꝛeumatici: vt termini equoci. nā tales termini lꝫ p se habeāt ꝓpꝛiū significatum: tñ cū alio sumpti non habent illud idē significatū ꝓpꝛium: vt dicēdo canis stella currit li canis nō idem ꝓpꝛiū significatū hꝫ quod habet qñ ē per se. vt dicendo canis. q: qñ sumit p se eque pmo oia sua significata significat: sed dicēdo canis stella currit: solū stellam significat. Hec opinio rudis est ⁊ non valet: q: terminus equocus cum alio habet idem significatum qđ per se probatur: q: cum alio itelligitur i oratione: ſꝫ q

tunc habeat illud idē significatū quod habet p se. pꝫ p phūm pmo peryhermeniasq dicit ꝙ pmo distiguenda est ppositio in qua ponit̄ terminus equiuoc⁹ ppter suū multipliciter significare: ergo illud idē significat in oratiōe quod ex̄. Tertia opinio ē Pauli perguléſis q vult ꝙ due cōditiōes requirantur ad hoc ꝙ aliqs sit terminus cathegoreumaticus. Prima ꝙ significet aliqd ex̄ se. Secūda ꝙ illud distincte ⁊ determiate significet. ppter pmā cōditiōem excludūtur termini sincathegoreumatici. ppter secūdā excludit̄ terminus quē vocat idistictū: vt ly albus q nō significat distincte ⁊ determiate. Fūdat̄ hec opinio sup diffinitionē magr̄i q̄ est ꝙ tā p se q̄ꝫ cū alio hꝫ ppriū significatū. p hoc eni ꝙ dicit tā per se q̄ꝫ cū alio hꝫ pmā ꝯditiōem. q: ille terminus significat ex̄ se q tā p se q̄ꝫ cū alio significat. p hoc ꝙ dicit hꝫ ppriū significatū: hꝫ secundā cōditiōem. i. distictuꝫ ⁊ determiatū significatū hꝫ. Hec opinio ē dubia: qa talis terminus idistict⁹ vt albus: si eēt p se significatiuus esset cathegoreumatic⁹. ꝯña nota ē: ꝯñs vo est falsū vt īfra patebit: q: terminus per se significatiu⁹ ⁊ cathegoreumaticus cōuertuntur ⁊ añs ab eis cōcedit̄: ergo ⁊c̄.

Quarta opinio ē magistri i logica sua magna: qui diffusius loquēs q̄ꝫ in hac parua vult ꝙ quattuor cōditiones requirant̄ ad terminū cathegorematicū. Prima ꝙ sit termin⁹ simplex tam iplicite q̄ꝫ explicite vt li hō: ⁊ p hanc excludit̄ termin⁹ pregnās qui explicite ē simplex: sed iplicite nō: vt nihil subordinat̄ huic cōnexo nō aliquid. Secūda ꝙ non sit extremoꝝ vnitiuus: ⁊ per hāc excludit verbū qd vnit extrema. Tertia ꝙ significet aliquid extra se. ⁊ per hāc excludūtur oīa sincathegoremata: vt ois nullus. Quarta ꝙ de cōmuni lege. i. de ipositione prima: qd dicitur ppter sincathegoremata ⁊ ppter illos terminos ignotos: a: b: q possent fieri sincathegoremata per nouā ipositionē. sꝫ qa hec vltima cōditio requiritur in omnibus vel intelligitur omnib⁹ his diffinitionibus merito pōt taceri ⁊ subintelligi in hac sicut i alijs. Licet hec opinio probari posset: non tamē videt̄ de mente magistri in hac logica parua. magis enim illic restringit terminū cathegorematicū q̄ꝫ hic faciat: quare si hanc eandē opinionē hic ⁊ ibi teneret: hec diffinitio data hic diminuta esset cū ille quattuor cōditiones nō exprimant̄ i ista Ideo addo quintā opinionē quā solā reputo de mēte magistri hic: ⁊ dico ꝙ ad terminū cathegorematicum due cōditiones requirūtur. prima ꝙ sit termin⁹. secunda ꝙ tā p se q̄ꝫ cū alio hēat ppriū significatū: ⁊ p hāc intelligo ꝙ significet aliquid extra se: tam p se q̄ꝫ cum alio: ⁊ sic p se significatiuus et cathegorematicus conuertūtur: ⁊ realiter idē sunt. differūt tamen rōne: quia dr̄ p se significatiuus ex hoc solū ꝙ per se sumpt⁹ aliquid significat. dr̄ aūt cathegorematic⁹ nō ex hoc: sꝫ ex eo ꝙ tam p se q̄ꝫ cū alio hꝫ ppriū significatum. Et si diceres si significat per se aliqd extra se nōne significat cū alio: ⁊ ꝯsequēter quare addit̄ q̄ꝫ cū alio: Dicitur ꝙ verū est si significat p se significat ⁊ cū alio: sed nō ecōtra. termin⁹ enim cōsignificatiuus: vt li albus: cū alio significat: ⁊ tamen p se nō aliqd dicit. Dicit̄ autēꝫ q̄ꝫ cū alio: vt differat formaliter a p se significatiuo: qa non dicit̄ cathegorematicus p hoc solū ꝙ per se aliqd significet: sicut dicit̄ p se significatiuus: sed dr̄ cathegorematicus p hec duo: qa tam p se q̄ꝫ cū alio significat: ⁊ etiā q: ne credat quis, ꝙ cathegorematicus solū p se significet. sicut cū aliquis terminus solū significat cum alio. Et iō dicit tam p se q̄ꝫ cū alio: qualiter non facit ꝯsignificatiuus qui solū cum alio significat. Et si diceres q̄re magis dixit hꝫ ppriū significatū q̄ꝫ diceret aliquid pprie significat: ⁊ si dixisset aliqd pprie significat. qs potuisset intelligere de significare cōiter ⁊ nō pprie ⁊ tūc verꝫ esset de cōsignificatiuo ꝙ tam p se q̄ꝫ cū alio: nā per se sumptū significat se ⁊ cū alio significat illud qd illud aliud significat. Et iō dixit hꝫ ppriū significatū ne quis incideret i illū errorē: ⁊ pprie significare intelligit̄: vt dictū est supra aliqd extra se repsentare. Si quis tñ vellet defendere quartā opinionē eē de mente magistri in logica parua: sicut als memini me etiā fecisse. Tunc dicendū ꝙ diffinitio data hic nō est diminuta: quia vltima cōditio. s. de cōmuni lege presupponit̄ superius in oībus. Iō tacuit illā hic sicut in alijs. Penultimā vo ꝯditionē. s. ꝙ aliqd significat extra se: expressit magister cū dixit: tam p se q̄ꝫ cū alio habꝫ propriū significatū: q: hoc nihil aliud ē dicere nisi ꝙ significet aliquid extra se. secūdā vo ꝯditionē non expressit nec primā q: ille note sunt. Quod prima nota sit pꝫ: q: notū est ꝙ termin⁹ cōpositus ex cathegorematico ⁊ sincathegorematico non est cathegorematicus: q: nō est maior rō ꝙ sit cathegorematicus q̄ꝫ ꝙ sit sincathegorematicus: vt non aliquid. sed termin⁹ pregnās est huiusmodi. Secūda cōditio est ex ethimologia vocabuli: dr̄ eni termin⁹ cathegorematic⁹ quasi predicatiuus ꝙ pōt predicari. verbū aūt nō pōt predicari formaliter sumptū. Aduerte secundo ꝙ de termino sincathegorematico sunt due opiniones. Vna est Burlei in logica sua in tractatu de dictionibus sincathegorematib⁹ qui vult ꝙ ad terminū sincathegorematicuꝫ requirat̄ hec sola conditio. s. ꝙ habeat aliqd tale officiū distribuendi: particularizandi: determinādi ⁊c̄. etiā li nullus differt: totus: infinitus: ⁊ consimiles dicūtur sincathegorematici. Et dicit ipse dr̄ sincathegorema quasi consignificatiuum. i. cū alijs significatiuū: nō quia de se nihil significet: sed quia nō habet de se significationē finitā vel determinataꝫ: sed finitā trahit ex adiunctis: vbi ponit diuisionē oīum sincathegorematū ⁊ numerat oīa que hñt aliquod tale officiū. Licet hec opinio pbabilis sit non tamen est ad mētē magistri: iō relinquenda. Alia est opinio magistri ⁊ oīum exponentium ipam ꝙ ad terminum sincathegorematicū requirunt̄ due cōditiones. Pria ꝙ sit terminus habens officiū. s. dist ribuēdi: cōfundendi: particularizādi: cōiungendi tmios vel oōnes: ⁊ dterminādi vbū vel dseruiēdi sub certo casu: ad differentiā aliquoꝝ terminoꝝ cathegorematicoꝝ q nō habent aliquod tale officiū. vt hō. ⁊ ēt ad differētiā aliquoꝝ terminoꝝ nō per se significatiuoꝝ: qui nullū tale officiū habēt: vt relatiuū qui: ⁊ adiectiuū: vt alb⁹ alba albū: ⁊ vt termini ignoti: a b c buf baf. Secūda ꝙ per se sumptus nihil significet extra se. ad differentiā aliquoꝝ terminoꝝ cathegorema

Caue qr ē scatiuus vel consicatiuus: vt albus vide alibi qr vnū albedinis de scatiuus. vnde in inventio de consicatiuus Consicatiuus officium sortitur: distribuendi. supponendi, modificandi, vnifandi. determinandi. particularizandi.

ticorũ aliquod tale officiũ habentiũ: vt differt: nihil: q̃ nõ sunt sincathegorẽmata lʒ distribuant. Dubitat̃ an sit differentia inter illã primã diuisionẽ ⁊ istã tertiã. ⁊ inter mẽbra prime diuisionis ⁊ isti⁹ tertie. Ad hoc tres modos respondẽdi inuenio. Primus dicit q̄ termin⁹ non per se significatiuus ⁊ sincathegorematicus conuertũtur: sed termin⁹ per se significatiuus ⁊ cathegorematicus nõ cõuertũtur: quia per se significatiuus est superior ad cathegorematicum. Omnis enĩ cathegorematicus est per se significatiuus: ⁊ nõ econuerso: quia tam terminus vniuocus q̃ȝ termin⁹ equiuocus est terminus p se significatiuus: sed solus vniuoc⁹ est cathegorematicus et nõ equiuocus: vt li canis est p se significatiuus ⁊ nõ cathegorematicus. Hic mod⁹ respõdẽdi rudis ẽ: ⁊ dupliciter peccat. Prĩo qa põit q̄ nõ per se significatiuus ⁊ sincathegorematicus ɔuertũtur: quod est falsum: q2 nõ per se significatiuus in plus se hʒ: quod probat̃: quia oĩs sincathegorematicus ẽ nõ per se significatiuus sed nõ oĩs nõ per se significatiuus est sincathegorematicus: ergo ⁊c. ɔsequẽtia tenet ⁊ maior cõceditur ab ipsis. minor võ ꝓbatur quia relatiuũ qui: est nõ per se significatiuus: cũ sibi cõpetat diffinitio termini nõ per se significatiui: ⁊ nõ est sincathegorematicus: cuȝ sibi nõ competat diffinitio termini sincathegorematici. Similiter arguit̃ de li albus alba albũ: cõ similiter isti termini: buf baf: a b c sunt nõ per se significatiui ⁊ tñ nõ sunt sincathegorematici. Secũdo peccat quia ponẽs differentiã iter per se significatiuũ ⁊ cathegorematicũ nõ saluat distinctionẽ cõmunẽ iter significare supponere: ⁊ verificari: que essentialiter ordinãtur sicut magis cõmune et min⁹ cõmune. nã significare in plus se hʒ q̃ȝ supponere: ⁊ supponere ĩ plus se hʒ q̃ȝ verificari. probatur tñ q̄ nõ saluet istam distinctionem: quia talis terminus equiuocus nõ hʒ idẽ significatũ ꝓpriũ per se sumptũ ⁊ cũ alio: quia per se sumpt⁹ significat nõ aliquid vnũ sed plura. in ꝓpositione autẽ vnũ significat ⁊ nõ plura: vt dicẽdo: canis currit: soluȝ canem significat latrabilẽ. tunc enim sequeret̃ q̄ significare nõ ĩ plus esset q̃ȝ verificari: qa cũ precise verificetur pro animali latrabili ⁊ tu vis precise q̄ illud significet. ⁊ sic significare nõ esset ĩ pl⁹ q̃ȝ verificari. Iteȝ sequeretur ɔ̃ philosophũ qui dicit q̄ primo ꝓpositio ẽ distinguenda in qua ponit̃ terminus equiuocus ꝓpter suũ multiplex significare. Itẽ q2 sicut extra ꝓpositionẽ habet adequatũ significatũ: ita in ista ꝓpositiõe dicendo canis ẽ ens: ⁊ nõ magis verificat̃ ꝓ vno q̃ȝ ꝓ alio.

Secũdus modus ẽ Pauli pergulẽsis dicentis q̄ terminus per se significatiuus est superior ad cathegorematicum: ⁊ nõ per se significatiuus est inferior ad terminũ sincathegorematicũ. Oĩs enim cathegorematicus est per se significatiuus vt pʒ ⁊ nõ econuerso. quia terminus indistictus: vt albus alba albũ nõ est cathegorematicus: ⁊ tamen ẽ per se significatiuus. Similiter oĩs terminus sincathegorematicus est nõ per se significatiuus vt pʒ et nõ ecõuerso: quia termin⁹ depẽdens vt relatiuum qui. ẽ nõ per se significatiuus ⁊ non est sincathegorematicus. Licet hec opinio ꝓbabilis sit tamẽ est mihi dubia ĩ prĩo dicto: quia omnis per se significatiuus per se sumptus aliquid ꝓpriẽ significat ergo omnis talis tam per se q̃ȝ cũ alio hʒ ꝓpriũ significatũ. pʒ cõsequẽtia prima: quia oppositum cõsequentis nõ stat cum antecedente. Secunda cõsequẽtia tenet a cõuertibili ad conuertibile: antecedens prime cõsequentie sufficiẽter probatum est in illa questiõe contra summulas: q2 capitur significare proprie ⁊ nõ communiter in diffinitione termini per se significatiui ⁊c.

Tertius modus respõdendi est magistri in logica magna qui vult q̄ per se significatiuus sit superior ad cathegorematicũ: ⁊ nõ per se significatiuus est etiaȝ superior ad sincathegorematicum. aliter tamen q̃ȝ Paulus pergulensis. Nam aliqui sunt per se significatiui vt pregnantes termini ⁊ copula qui nõ sunt cathegorematici. Similiter aliqui nõ per se significatiui vt relatiuum qui: ⁊ termini ignoti: a: b: c: buf baf. qui nõ sunt sincathegorematici. Hec opinio etiam probabilis ẽ ⁊ licet videatur etiam posse reduci ad mentem magistri in hac logica parua vt supra dicendi modum tamen violẽter reducitur seu trahitur. Quart⁹ igitur modus ponẽdi. quem solum de mẽte magistri hic reputo est dicẽdum q̄ terminus per se significatiuus et cathegorematicus cõuertũtur: ⁊ ideo realiter nõ differunt sed ratiõe. Omnis enim per se significatiuus est cathegorematicus ⁊ ecõtra: vt supra dictum est: ideo cõuertuntur: ⁊ nõ realiter differunt: q̄ autem differãt ratione patet. dicitur enim per se significatiuus ex hoc q̄ per se sumptus aliquid significat. dicitur autem cathegorematicus non ex hoc sed ex eo q̄ tam per se q̃ȝ cum alio habet proprium significatum. Et dicitur vlterius q̄ non per se significatiuus est superior ad sincathegorematicum. Omnis enim sincathegorematic⁹ est nõ per se significatiuus vt patet: sed nõ econtra. aliqui sunt nõ per se significatiui vt relatiuum qui: ⁊ termini ignoti: a: b: c: buf baf: ⁊ nõ sunt sincathegorematici: vt ex dictis patet.

Quarta diuisio termini in terminum prime intentionis ⁊ terminum, secunde intẽtionis.

Aduerte primo q̄ ad terminum prime intentionis requiruntur due conditiones. Prima q̄ sit terminus mentalis: ⁊ propter hoc excluduntur omnes termini vocales ⁊ scripti. Secũda q̄ significet non terminum: idest rem que nõ est terminus si sit: siue cũ hoc significet etiam aliquem terminum: vt iste terminus mẽtalis ens siue non: vt iste terminus mẽtalis homo: et per hanc excluditur terminus secunde intẽtionis qui solummodo significat terminum. Ad terminum etiam secunde intẽtionis due conditiones requiruntur. Prima q̄ sit mẽtalis: ⁊ sic excluditur terminus vocalis ⁊ scriptus. Secunda q̄ significet solummodo terminum ad differẽtiam termini prime intentionis qui non solum significat terminum: immo aut significat aliam rem solam que non est termin⁹ vt li homo in mente: aut significat rem ⁊ cũ hoc aliqueȝ terminũ: vt li ens in mẽte ⁊c.

Aduerte secundo q̄ hec particula dato q̄ eẽt tres.

expositiones habet. Prima est communis dicens q magister dixit dato q esset. propter terminos ficticios solum: vt ly chymera et hyrcocervus: qui in mente sunt prime intentionis: quia significant rem que non est terminus. Hec opinio non est consequens. quod probo. quia non minus termini ficticij significant rem: que res non est terminus si res significata nõ sit q̃3 si res significata esset: ergo non ponitur propter terminos fictitios: consequẽtia nota et ans p3. Item multi sũt termini pme itentiõis nõ ficticij significantes rẽ q̃ nõ est: ergo non solũ ponit ppter termios ficticios. cõntia tenet et ans p3 de istis terminis infinitum: vacuũ. Secunda expositio ẽ Pauli pergulẽsis dicentis q magister dixit dato q eẽt. ppter termios trãscendentes de qbus poterat eẽ dubiũ an eẽnt pme itẽtionis: cũ significẽt oia formalr tã rem q̃ nõ ẽ termius q̃3 rẽ q̃ ẽ tmĩn. Iõ dixit dato q eẽt. i. dato q etiã significet formalr terminũ adhuc est terminus pme itẽtionis. Hec opinio falsa est. q2 seqret q ly nomẽ i mẽte eẽt terminus pme itentionis: quod ẽ falsũ. pbat cõntia: q2 ille termius nomen i mẽte ẽ termius mẽtalis significãs rẽ que nõ est terminus dato q eẽt. i. dato q etiã significet terminũ: ergo ẽ termin pme itẽtionis: cõntia tenet a diffinitiõe ad diffinitũ3: et ãns p secunda parte notũ ẽ. s. q significat terminũ. Prima vo pars probat: ly nomen i mente significat omne nomẽ. s. psens: pteritũ et futurũ: sed nomen pteritũ ẽ res q̃ nõ est termin cũ sit corruptũ: ergo significat rem q̃ non est termius. vñ cũ significat re3 q̃ de necessitate nõ est significat rem que nõ est termius.

Tertia opinio ẽ senẽsiũ. di. q illa particula dato q esset. ponit ppter termios secũde itẽtiõis qbus cõpeteret diffinitio si nõ poneretur vt pbat argumẽtũ factũ ꝯ Paulũ pergu. Ideo dicit dato q eẽt. i. dato q illa res significata nõ eẽt termin. Vñ imaginant isti q in hac diffinitione ponunt tres particule. Prima terminus mentalis. Secũda significãs non terminum q̃ exponit. i. significãs rẽ q̃ nõ est termin. Tertia dato q eẽt: et per hãc particulã dato q esset. solu3 differt a termino secunde intentionis: cui competunt omnes alie particule illius diffinitionis: et dicunt vlterius. Et notanter dixit significans non terminum: et non dixit nõ significans terminum. q2 ad hoc q significet non terminũ sufficit q res aliq̃ sit significata p ip3 que non sit termius: siue cũ hoc significet rẽ q̃ ẽ termin siue non. Si aũt dixisset nõ significat terminũ ad hoc q eẽt va requireretur q nullo modo rem significaret q̃ ẽ termin: et vt adhibeat fides dictis eoꝝ dicũt q hec fuit expositio magistri quã audiuit ex ore ei magister Nicholaus de sulmõa dum eẽt bononie. Hec expositio est dubia. q2 dicit q dixit dato q eẽt. ad dñiam terminorũ secũde itẽtiõis qbus cõpeteret ista diffinitio si nõ poneret illa pticula dato q eẽt: et sic cõcedit q terminus secũde itentiõis significat nõ terminũ eo q significat rẽ q̃ nõ ẽ termin: 3 hoc ẽ falsu3: quod probo sic. Termin secũde itentionis significat solummodo terminũ: ergo nõ significat nõ terminũ: tenet cõña ab exposita ad suã exponẽtẽ: et ãns est verum: vt p3 de mẽte magistri diffiniendo terminũ secunde itentionis. ergo cõns est verũ. qd ꝯdicit illi cõcesso: termin secũde itentionis significat nõ terminũ. Ideo addo quartã expositionẽ quã solã de mẽte magistri reputo. Pro q̃ aduerte q due particule ponunt in hac diffinitione. Prima termin mẽtalis p quã cõuenit cũ termino secũde intentionis. Secunda significãs nõ terminũ p quã differt a termino secunde itentionis. q2 falsũ est dicere de termino secũde itentiõis q significet nõ terminum. q2 sequit significat non terminũ. ergo non significat solũmodo terminũ. ꝯ magistrum. et p3 cõntia a ꝯdictorio vni exponentis ad ꝯdictorium exposite. Aduerte vlteri q hec pticula significãs nõ terminũ ẽ. modicũ obscura: iõ magister exponit eã p duas pticulas sequentes. pma rem q̃ non ẽ termin. Secũda dato q eẽt. i. si illa res significata eẽt. Prima pticula. s. q̃ non ẽ termin nõ sufficienter exponit ly significãs non terminum. q2 de aliquo est verũ dicere q significat rẽ q̃ non ẽ terminus et tñ falsũ ẽ dicere significat non terminũ. qm̃ de termio secũde itẽtionis ẽ verũ dicere significat rẽ q̃ non ẽ terminus: q2 iste termin nomẽ i mẽte significat nomen pteritũ quod ẽ corruptũ: et tale est res que nõ ẽ termin: termin eni corrupt nõ est termin: et tñ falsũ ẽ dicere q significet non terminũ: vt supra probatum est: quia est contra diffinitionẽ termini secũde itentionis. Ideo significare rem q̃ nõ est termin i plus se habet q̃3 significare non terminũ: sicut res q̃ non ẽ termin i plus se habet q̃3 nõ termin: q2 ois nõ terminus ẽ res que non est termin: et non econtra. aliqd eni est res q̃ non ẽ terminus: vt terminus corruptus: et tñ falsum ẽ q termins corrupt ẽ non termin. sicut ois non hõ: ẽ res q̃ non ẽ homo. vt hõ mortu. et tñ falsũ est dicere q ẽ nunc hõ: q2 sequeret q eẽt. Ideo addit magister aliã pticulã dato q eẽt. i. si res significata sit vt sufficiẽter exponũt illã pticulã significãs non terminũ: qd non sufficienter exponebatur p illã solã. s. rem q̃ nõ ẽ termin. Me ante3 due pticule simul sumpte sufficienter exponunt illã: q2 cõuertunt secũ. Oẽ enim significãs nõ terminu3 ẽ significãs rem que nõ est terminus: si res significata sit: et ecõtra. Oẽ significãs rem q̃ nõ est termin si res significata sit: est significãs non terminu3. mõ falsũ est dicere de termio secũde itentiõis q significet rem q̃ nõ est termius si res significata sit: sic falsũ ẽ dicer de eo q significet ñ terminu3. et sic p3 q magr posuit dato q esset. vt sufficiẽter exponeret ly significãs nõ tminũ: q2 nõ sufficienter exponebatur per significare rem q̃ non est terminus: et consequenter nõ differt per hanc pticulam ab aliquo a quo nõ differat p illã significãs nõ terminu3: quod est contra senenses: nõ tñ tollit qn differat p illa3 particulam a termino secunde itentionis.

Aduerte circa diffinitum q non est ide3 intentio prima: terminus prime itentionis et nomen prime itentionis. Similiter non est idem intentio secũda: et terminus secunde intentionis: et nomen secunde itentionis. Intentio prima a diuersis diuersimode declaratur. Quidam enim dicunt q intentio prima est ipa res intellecta quam intendit intellect Intentio vero secunda est res itellecta vt talr ꝯsiderat verbi gratia. vt predicabilis d pluribus. vnde quo ad materiale secũda itẽtio ẽ ens reale: sed quo ad formale est ens rõnis et non reale: q2 ppc loquẽdo ens rõnis est

qdam modus cõseques rẽ itellectã vt intellecta est: sic sunt intẽtiones scõe ꝫm Herueũ i tractatu suo de secũdis itẽtionib⁹. Prima intẽtio formaliter est habitudo rei itellecte ad itellectũ. Intẽtio secũda ẽ habitudo illi⁹ habitudinis ad intellectũ. ⁊ sic tã pma itẽtio q̃ȝ secũda cẽnt respect⁹ qdã siue relatões rõis subiectiue i re itellecta existẽtes. Tñ ꝫm Burleũ intẽtio pma ẽ pm⁹ cõceptus rei intellecte abstractus a re: secũda intẽtio ẽ scõs cõceptus imediate abstract⁹ a cõceptu pmo. Et rõnabiliter dicitur intẽtio pma ꝫȝ Burleũ. q: est illud quo mediante pmo res itelligitur. ⁊ scõa itẽtio. q: eo mediãte secũdario res itelligitur. Ecce quõ auctores diuersimode loquũtur de itẽtione pma ⁊ scõa. Nomẽ vo pme intẽtionis est vox significãs rẽ que nõ ẽ terminus nec nata est esse terminus vt hoc nomẽ vocale homo album. Nomẽ vero scõe intentionis ẽ vox significãs cõceptũ: vt hoc nomen vocale spẽs: genus: differẽtia: supposito q̧ vl'ia sint solũ cõceptus aie vt dicũt terministe. Scõȝ tñ reales nomẽ pme intẽtiõis est vox significãs rẽ vt cadit sub pmo cõceptu intellectus. ⁊ nõ dicitur nomẽ pme intentiõis vel scõe: q: termin⁹ mẽtalis vel intẽtio aie: sed q: itentionẽ significat: vel mediãte intẽtione: qõ dico pp diuersitatẽ opinionũ. Termin⁹ vo pme intẽtõis est termin⁹ mẽtalis significãs rẽ que nõ est terminus. i. sĩlitudo rei in aia: vel cõcept⁹ pmus rei repñtãs rem. Termin⁹ vo scõe itẽtõis ẽ terminus mentalis significãs rẽ solũmodo q̃ ẽ termin⁹. i. scõs cõcept⁹ rei abstract⁹ a pmo. ex his potes colligere dr̃iaȝ.

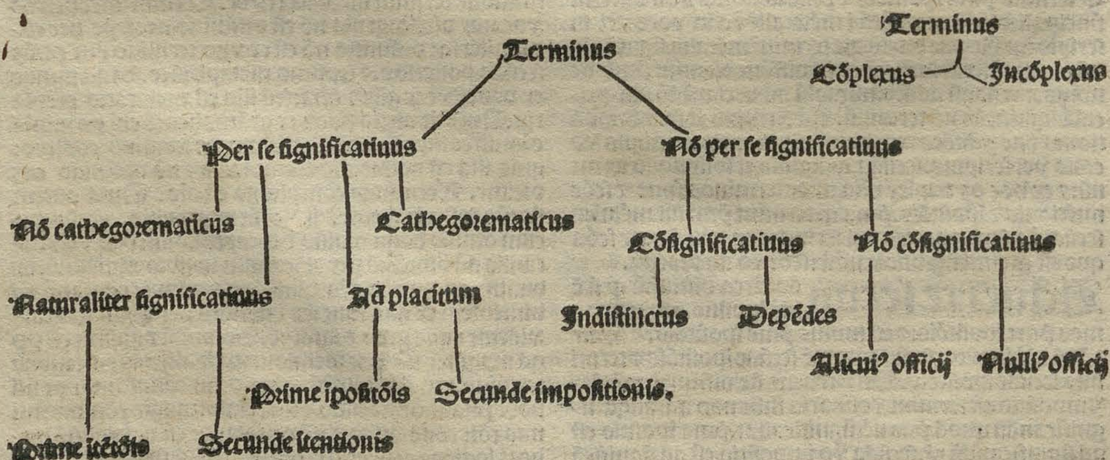
Quinta diuisio termini est in terminũ pme impositionis ⁊ terminũ secũde impositionis.

Aduerte primo q̧ ad ꝉminũ pme ipositõis reqrũtur due ꝯditiones. Prima est q̧ sit termin⁹ vocalis vel script⁹: vt excludatur quicũqȝ termin⁹ mẽtalis. Secũdo q̧ significet nõ terminũ sicut dicebatur de termino pme itẽtionis: ⁊ per hãc particulã differt a termino secũde ipositionis q̃ significat solũ mõ terminũ. Et ex hoc signũ ẽ q̧ termin⁹ pme ipositõis ⁊ pme itẽtionis non differũt pncipaliter nisi q: vn⁹ est i mẽte: ali⁹ vo in voce vel in scripto: q: ille due particule termin⁹ mẽtalis significãs nõ terminũ: erãt sufficiẽtes in diffõne termini pme itẽtionis. ⁊ residuũ addebatur solũ ad declarãdũ istã pticulã significãs nõ terminũ. Ad terminũ ẽt secũde ipositionis due ꝯditões reqruntur. pma q̧ sit terminus vocalis vel scriptus. secũda q̧ significet solũmodo terminũ: ⁊ ex hoc pȝ duplex dr̃ia inter terminos pme ⁊ scõe intẽtionis ⁊ ipositõis. pma q: termini pmi sũt mẽtales secũdi vo sunt vocales vel scripti: ⁊ ex ꝯñti seqtur scõa que est q̧ pmi significãt nãlr: scõi vo ad placitũ.

Aduerte secundo circa diffinitũ q̧ ñ ẽ idẽ ipositio pma: ⁊ nomen pme ipositõis: ⁊ terminus pme ipositõis. Silr nõ est idẽ ipositio secũda: nomẽ secũde ipositõis ⁊ terminus secũde ipositõis. Vñ herueus sic diffinit ipositõeȝ Impositio est termini volũtaria institutio ad aliqd significandũ quod pus nõ significabat. pma ipositio est ad significandũ rẽ. secũda vo impositio est ad significãdũ vocẽ. Nomen pme ipositionis ẽ nomen vocale significãs rẽ: vt res distinguitur ꝯ vocẽ. Et ideo dicit Boetius i pmo phyermenias q̧ noĩa pme ipositõis sunt noĩa reꝝ distinguẽdo rem ꝯ vocẽ: vt. s. est cõis ad cõceptus aie. ⁊ ad rẽ extra animã que nõ est vox. Notabiliter dicitur pme ipositionis. q: prius iponitur nomen ad significandũ cõceptũ ⁊ reȝ extra animã q̃ȝ vocẽ. ⁊ tale nomẽ pme ipositõis diuidit i nomẽ p̃e itẽtionis ⁊ i nomẽ ꝫe itẽtiõis a Boetio pmo phyermẽias. ⁊ dclaratũ est supra qd est nomẽ pme itẽtiõis ⁊ qd ꝫe. idõ vide ibi. Nomen vo secũde ipositõis est nomen vocale significãs solũ vocẽ. Et ideo dicit Boetius q̧ nomina scõe ipositionis sunt noĩa noium. i. sũt cõia solis vocib⁹ significãtib⁹ ad placitũ: vt iste voces: nomen: verbũ: ⁊ participiũ: que solũ sunt cõia vocib⁹ significãtibus ad placitũ: vt istis vocibus: homo: aial: albedo: quãtitas. Terminus aũt pme ipositõis dicit terminus qcunqȝ vocalis vel scriptus q significat reȝ que nõ est termin⁹. Termin⁹ vero secũde ipositõis dicit qcunqȝ terminus vocalis vel script⁹ q significat solũ terminũ. Ex his tribus potes colligere dr̃iaȝ iter ista. Sexta diuisio terminorum in terminum complexum ⁊ terminum incõplexum.

Aduerte circa diffinitũ q̧ ꝉmin⁹ põt dici cõplexus triplr. Prio quo ad terminos tm̃. vt Joannes antonius. Secũdo quo ad significatuȝ tm̃: vt si hic terminus hõ iponat ad significãdũ hoieȝ eẽ aial. Tertio quo ad terminos ⁊ quo ad significationẽ: ⁊ sic describit: Termin⁹ cõplexus est q significat aliquid cui⁹ ptes significãt aliquid sepate: vt homo albus: deũ eẽ: ⁊ huiusmodi: ⁊ sic accipitur in pposito. Ita terminus incõplexus dicit triplr q: quot modis dicitur vnũ oppositoꝝ: tot modis dicit ⁊ reliquũ: pmo topicoꝝ. In pposito põt accipi termin⁹ incõplexus quocũqȝ mõ: siue sit icõplexus quo ad significatũ ⁊ quo ad terminos simul: vt ly. hõ: siue sit incõplexus quo ad significatũ: vt ly. Jo. anto. siue sit incõplexus quo ad terminos tm̃ vt ly. homo. si ponat ad significãdũ hominẽ eẽ aial. Aduerte scõo circa diffinitionẽ termini incõplexi cũ dr. Termin⁹ incõplexus vocatur dictio: q: ista nõ est diffinitio nec ppe nec cõmuniter: q: diffinitio nõ est ex vno termino ꝫm phũȝ secũdo posterioꝝ. ⁊ septimo metaphisice. sed ad minus ex duob⁹ vt ex gñe ⁊ dr̃ia: sed illa est declaratio exẽplaris. Quid sit dictio patet ex grãmatica: ẽ eni ps minia orõnis composite. Silr dicatur de termino cõplexo: quia illa est declaratio exemplaris ⁊ nõ diffinitio cuȝ dicitur. Terminus complexus est orõ. Quid autem sit orõ infra habetur. Hic sũt duo dubia. Primum cum omnis bona diuisio debeat esse bimẽbris vel reducibilis ad bimẽbrẽ per Boetium in libro diuisionũ. dubitatur quomodo oẽs diuisiões termini reducant ad bimẽbrem ex quo sunt sex diuisiões per quas termin⁹ videtur eque pmo diuidi ⁊c̃. Secundũ dubium est pp qd magister nõ fecit mentionem de alijs diuisionibus terminorum. s. cõmuni discreto: finito: infinito: positiuo: ⁊ puatiuo: mediato ⁊ imediato: magis cõmuni: minus cõi: cõnotatiuo ⁊ nõ cõnotatiuo: cũ de his etiã habeat logicus cõsiderare cõslr. Ad pmũ dubiũ inuenio duos modos respondẽdi. Prim⁹ ẽ quoꝝũdã dicẽtiũ. q̧ termin⁹ imediate habet tres diuisiones in p se si

gnificatiuũ: ⁊ nõ ꝑ se significatiuũ: cathegorematicũ et sincathegorematicũ: cõplexum ⁊ incõplexũ. Deĩde per se significatiuus diuiditur ĩ naturaliter significatiuuz ⁊ ad placitum significatiuũ. Naturaliter significatiuus. diuiditur in terminum prime intentionis ⁊ secunde. Ad placitum significatiuus diuiditur ĩ terminum prime ĩpositõis ⁊ secũde ĩpositõis: ⁊ sic pꝫ respõsio ad dubiũ s̃m istos. Hic modus peccat ĩ hoc ꝙ ponit terminum diuidi ꝓmo ĩ cathegorematicũ ⁊ sincathegorematicũ quod ẽ falsum: quod ꝓbat̃: qꝛ quãcũqꝫ dant̃ plures diuisiones de aliquo q̃rum aliq̃ euacuat totum diuisuz ⁊ aliq̃ nõ. illa que nõ euacuat diuisum nõ põt eẽ ꝓma. sꝫ diuisio termini ĩ cathegorematicũ ⁊ sincathegorematicũ: nõ euacuat totũ diuisum: qꝛ aliqs ẽ terminꝰ q non ẽ sincathegorematicus nec cathegorematicꝰ: vt q.a.b.c.buf.baf. Diuisio aũt termini ĩ complexũ ⁊ in icõplexum euacuat totum diuisum. ⁊ ẽt diuisio in ꝑ se significatiuũ ⁊ nõ ꝑ se significatiuũ euacuat totum diuisum: ergo illa nõ ẽ prima. Secundus modus ẽ Pauli ꝑgulensis dicẽtis ꝙ terminꝰ ꝓmo diuiditur in terminũ cõplexum ⁊ incõplexũ. Deĩde terminus icomplexus ĩ ꝑ se significatiuũ ⁊ nõ per se significatiuũ. dehinc ꝑ se significatiuus ĩ cathegorematicũ ⁊ ĩ distictum. ⁊ nõ per se significatiuus diuiditur ĩ sincathegorematicũ ⁊ depẽdentem. terminꝰ cathegorematicꝰ ĩ terminũ naturaliter significatiuum ⁊ ad placitum significatiuum. Terminꝰ naturaliter significatiuus ĩ terminũ ꝓme ĩtentionis ⁊ secũde. Terminꝰ vero ad placitum significatiuꝰ ĩ terminum prime ĩpositionis ⁊ secũde. ⁊ per hoc patet respõsio ad dubiũ. Hic modꝰ multis modis peccat. ꝓmo qꝛ ponit ꝙ terminꝰ diuiditur ꝓus in icomplexuz ⁊ in complexũ. deĩde ĩ per se significatiuũ ⁊ nõ per se significatiuũ. ꝯñter per se significatiuꝰ ⁊ nõ per se significatiuus ita euacuat terminũ diuisum in cõi sicut cõplexum ⁊ icõplexũ. ergo ita ꝓmo diuidũt terminũ. Secũdo peccat cum diuidit terminũ per se significatiuũ ĩ cathegorematicũ ⁊ distictum: qꝛ oẽ diuisum predicatur d̃ suis diuidẽtibꝰ: sed ĩdistinctus non est per se significatiuus: vt albꝰ alba album qꝛ ꝑ se sumptꝰ nõ significat. ergo ⁊c̃. Tertio peccat cũ diuidit nõ per se significatiuum ĩ sincathegorematicũ ⁊ depẽdentẽ: qꝛ nõ sufficienter diuidit terminũ nõ per se significatiuum: cum aliqs sit terminꝰ nõ per se significãs q nõ est sincathegorematicus nec dependẽs: vt buf: baf. Jõ addo tertium modum quem solũ de mẽte magistri hic reputo: ⁊ dicendum ꝙ terminꝰ põt diuidi: ⁊ sic eque primo: ⁊ sufficienter ĩ terminũ per se significatiuũ ⁊ nõ per se significatiuum: ⁊ ĩ terminũ complexũ ⁊ incõplexum. Cuiꝰ rõ est qꝛ q̃libet haꝝ diuisionum sufficienter euacuat diuisum verũ est ꝙ vna datur per respectũ ad signa: alia per respectũ ad significata. Deĩde terminꝰ nõ per se significatiuus diuidit̃ in terminũ consignificatiuũ ⁊ nõ cõsignificatiuũ. terminꝰ cõsignificatiuus diuiditur in terminũ ĩdistictũ ⁊ depẽdẽtẽ siue relatiuũ. Terminꝰ ñ ꝯsignificatiuꝰ diuidit̃ ĩ t̃minũ alicuiꝰ officii: ⁊ t̃minũ nulliꝰ officij: t̃minꝰ v̀o ꝑ se significatiuꝰ diuidit̃ ĩ t̃minũ nãlr significatiuũ ⁊ ad placitũ. Nãliter significatiuus diuidit̃ ĩ terminũ ꝓme ĩteutionis ⁊ secũde. terminꝰ ad placitũ significatiuus diuidit̃ in terminũ ꝓme ĩpositionis ⁊ secũde. Et q̃zuis terminꝰ ĩ cõi dupliciter diuidatur ĩmediate ñ seq̃tur aliquod ĩconueniẽs: qꝛ mẽbra illaꝝ diuisionum nõ sunt opposita realiter sꝫ s̃m rõnem. Quod. n. sub vno mẽbro diuisiõis ẽ nõ est sub mẽbro alteriꝰ diuisionis: vt ly hõ ẽ terminꝰ icõplexꝰ ⁊ ẽ per se significatiuꝰ: ⁊ ly hõ albꝰ ẽ terminus cõplexus ⁊ est per se significatiuus: ⁊ sic de alijs: sicut quãtitas diuidit̃ a phõ dupliciter ĩ ꝓdicamẽtis. vno mõ in ꝯtinuã ⁊ discretã. alio mõ ĩ quãtitatẽ hñtẽ positionẽ ⁊ nõ hñtẽ positionẽ: ⁊ tñ qd̃ ẽ sub vno mẽbro diuisionis ꝯtinet̃ sub mẽbro alteriꝰ diuisionis: ⁊ vt clare ĩtelligas arborẽ designaui.

Aduerte tamē quod nullam mentionē feci ꝺ aliquo quod conuertitur cū per se significatiuo. Sequendo tñ opinionem magrī in logica magna huic totali diuisioni addēda esset solum diuisio termini per se significatiui i cathegorematicū ⁊ nō cathegorematicum per se significatiuū. sicut ē termin⁹ ꝓgnās ⁊ copula. Ad secūdum dubiū dicunt senēses ꝙ magister debuisset eos terminos describere i hoc loco: vñ ita ad ꝓpositum suū eos notificauit. Sꝫ tūc est dubium vtꝝ oēs declaret vbi oēs tales describet. Iō alii aliter dicūt ꝙ magister posuit diuisiones famosiores ⁊ minus famosas tacuit. Sꝫ si aliqs quereret nūqd diuisio termini i terminū singularem ⁊ vniuersalē sit famosa vel nō. Et iō ego aliter dico ꝙ magister non posuit oēs illas ne itrincaret aium iuuenū cū tot diuisionib⁹. Sꝫ tūc quereres q̄re potius tacuit illas q̄ꝫ istas. Dī ꝙ ille magis faciūt ad ꝓpositum suū. Pro maiori tñ doctrina hic istas sex diuisiones terminoꝝ volo declarare cum etiam necesse sit ipsi logico.

Prima diuisio termini i vniuersalem ⁊ singularē.

Terminus vniuersalis ē q est aptus natus predicari de plurib⁹: vt ly hō ly aial. Termin⁹ singularis ē q est aptus natus predicari de vno solo ⁊ nō de plurib⁹: vt sor. ⁊ plato. sic diffinit eos philosophus p̄mo peryerme. Cōtra has diffinitiones arguitur q: sol ē termin⁹ vniuersalis: ⁊ tñ nō predicat̄ de plurib⁹ sꝫ de vno solo: igit̄ diffinitōes male. Itē sor. ē termin⁹ singularis: ⁊ tamē predicatur ꝺ plurib⁹: q: plures appellātur hoc noīe sor. ergo diffinitōes male. Pro respōsione ad hec argumēta aduerte ꝙ cā quare termin⁹ vniuersalis sit predicabilis de plurib⁹ ⁊ singularis nō: aliter designat̄ a realib⁹ aliter a terministis. Reales dicūt ꝙ terminus vniuersalis ē predicabilis de pluribus: q: significat vnā naturā cōmunicabilem illis pluribus. neqꝫ plures naturas cōmunes quo ad t̄minos vniuocos: vel plēs naturas cōmunes: quo ad terminos equocos. Singularis v̄o q: non significat vnā naturā cōmunicabilē pluribus neqꝫ plures naturas cōes: iō nō predicatur de pluribus: sed de vno solo. Terministe v̄o dicūt ꝙ termin⁹ cōis natus ē predicari de pluribus: nō q: significet aliquā naturam cōem pluribus sꝫ q: iposituм fuit ad significandū plura f̄m vnā ⁊ eādem ipositionē. Singularis v̄o ē apt⁹ natus predicari de vno solo: q: est ipositus ad significādum vnū solum f̄m vnā ipositionem. Ad primum ergo respondetur ꝙ q̄uis ly sol nō predicetur de pluribus: tamē ē aptus natus predicari de pluribus f̄ꝫ p̄mā opinionē: q: significat naturā cui nō repugnat esse i pluribus q̄ꝫtum ē de se: licꝫ p accidēs possit ipediri vt hic rōne mat̄ie: q: hec forma solis iformat totam materiam capacē forme solis. Scōm aliā opinionē dicit̄ ꝙ sol ē aptus natus predicari de plurib⁹ q: est impositus ad significādum plura f̄m eādem ipositionē. Ad secūdam f̄m reales pꝫ ꝙ ly sor. nō predicatur de pluribus: q: nō significat vnā naturā cōem pluribus sed solum f̄m nomē. Et f̄m terministas nō predicatur ꝺ pluribus: q: nō est ipositum ad significādum plura f̄ꝫ eādem ipositōem. Et si dī cōtra. chymera est termin⁹ cōis: ⁊ tamē nō ē aptus natus predicari de plurib⁹: q̄a nihil ē qđ sit chymera. Dī ꝙ apud itellectū tales p̄dicatōes v̄e sūt. illa chymera est chymera. illa ē chiera. lꝫ f̄m naturam sint ipossibiles. Dubiū est an ly isti i numero plurali sit terminus cōis vel singularis. videt̄ primo ꝙ sit terminus cōis: q: oīs terminus supponibil' ꝓ pluribus de qbus predicat̄ ē cōis: ly isti ē huiusmodi vt pꝫ. ergo ⁊c̄. Oppositū arguit̄ ꝙ si ly isti essꝫ terminus cōis tūc illa essꝫ vniuersal: oēs isti currūt: sꝫ hec ñ est vniuersalis: ergo ⁊c̄: ꝯsequētia nota cū maiori. minor ꝓbatur: q: ista nō est vniuersalis. oēs Cicerōes currūt: ergo a siñ nec oēs isti currūt. tenet ꝯñā: q: sic̄ ly Cicero est nomē ꝓpriuм ⁊ terminus discretus: ita ly isti in singulari: ꝓbatur: q: illa oēs Cicerōes currūt. nō ē ꝓpositio: ergo nō est vniuersalis: tenet cōsequētia et aῆs ꝓbatur: q: illa est ꝓpositio equoca: ergo nō ē ꝓpositio vna: tūc si nō ē vna ꝓpositio. ergo ñ ē ꝓpositio. Circa hoc dubiū due sūt opiniōes. Una vult ꝙ sit terminus cōis: ⁊ hāc tꝫ magister i logica p̄ua. Alia vult ꝙ ñ sit termin⁹ cois. ⁊ hāc tꝫ i logica magna. Sustinēdo p̄mam opinionē negāda ē vltima ꝯñā. ñ est vna ꝓpositio: ergo ñ est ꝓpositio. q: ph̄ūs p̄mo peryermēias diuidit enūciatōeꝫ i vnam ⁊ plures. ⁊ certū est ꝙ diuisuꝫ predicatur de quolibꝫ diuidētium. ergo illa ē vera. enūciatio plures est vna enūciatio. ita i ꝓposito dicat̄. Ulterius pōt negari similitudo iter illas. oēs cicerōes currūt. ⁊ oēs isti currūt. ⁊ rō est: q: ly cicerōes predicatur ꝺ pluribus f̄m diuersas rōes: sed ly isti f̄m eādem rōeꝫ. Sustinēdo vero secūdam opiniōeꝫ ad argumētuꝫ dicēdum vt ipe dicit negādo maiorem: sꝫ debet sic sumi. si debet esse vera. Oīs terminus suppōibilis diuisiue pro pluribus est cōis: modo si ly isti suppōit ꝓ plurib⁹ hoc est p modum vnius ⁊ collectiue. Uel dicit ipse licꝫ significet plura ñ tñ suppōit pro illis: q: ñ f̄m rōeꝫ eādeꝫ p̄dicatur de pluribus. Prima opīo mihi magis placet.

Scōa diuisio termi i t̄minū magis cōeꝫ ⁊ min⁹ cōeꝫ.

Terminus magis cōis est qui vlr potest p̄dicari de alio ⁊ nō ecōtra respectu cuius est magis cōis: vel salteꝫ sibi ñ repugnat: vt ly aial respectu homis est terminus magis cōis. Et notāter dī. ⁊ sibi nō repugnat. q: ille sol est iferi⁹ ad ly sol ⁊ minus cōis: ⁊ tamē vniuersaliter predicat̄ dicēdo. oīs sol ē iste sol. etiam apparet ꝙ ly sol nō sit cōior. sufficit tamē ꝙ repugnet isti termīo sol predicari vniuersaliter de ly ille sol: ⁊ nō ecōtra. Terminus minus cōis est q ñ vniuersaliter predicari pōt de alio respectu cuius est minus cōe vel saltem nō repugnat: vt ly homo respectu aialis. Cōtra hoc arguitur ⁊ probatur ꝙ nullus terminus est cōior alio. q: cōitas t̄mi attēditur penes m'titudieꝫ significatoꝝ: sꝫ eque multa significat vn⁹ terminus cōis sicut ⁊ ali⁹: vt ꝓbo. ergo ⁊c. ꝯñā nota cū maiori. mior ꝓbat̄. Illā qlibꝫ terminus cōis significat ifinita: ergo vnus ñ plura significat q̄ꝫ alter. ꝯñā nota: quia vnū ifinitū ñ ē mai⁹ alio: aῆs ꝓbat̄: q: iste terminus homo significat oēs hoīes p̄ntes p̄teritos ⁊ futuros poīes ⁊ imagiabiles q sūt ifiniti. ēt de quocūqꝫ alio t̄mio cōi dicēdū ē. ⁊ hoc argumētū fuit tāte efficacie apđ aliquos ꝙ fuit opīo que dixit ꝙ null⁹ terminus cōis ē alio cōior q: qlibet significat infinita. Sꝫ hec opinio falsa ē ⁊ tripli improbat̄: q: seq̄t. null⁹ t̄min⁹ cōis ē alio cōior: ergo

Soles in aptitudine possunt ... qr ... qr minora ē coibiles qr logici habitudinem non actum considerant ... vide logicam Caietani

10: tn confundit quia antea dixit (albus) consecutiue modo dicit e connotatiuus

nullus terminus cõmunis est supior alio. tenet cõsequẽtia: quia qlibet terminus superior est cõmunior. ꝯñs est manifeste falsum. Secũdo prime sube sunt magis sube q̃ȝ secũde: ⁊ spẽs sunt magis sube q̃ȝ genera. ergo aliq sũt termini magis cões aliq minꝰ cões. q: oppositũ ꝯñtis nõ stat cũ añte. Tertio sequeret̃ ꝙ nulla eẽt ꝑdicatio idirecta i terminis cõibꝰ: q: sp equale ꝑdicat̃ ꝺ eq̃li: ꝯñs est manifeste falsũ. Ad argumẽtũ illoꝝ rñdeo negãdo ꝙ penes multitudinẽ significatoꝝ attẽdat̃ cõitas termini: q: hõ albꝰ plura significat q̃ȝ hõ ⁊ tñ est minꝰ cõis: q: significat oẽs quos significat hõ ⁊ albuȝ vltra. sed cõitas termini attẽdit̃ vt dictũ ẽ i diffiniẽdo penes vlr predicari de alio ⁊ nõ econuerso: vel penes non repugnantiam.

Tertia diuisio t̃mi i terminũ ifinitũ ⁊ t̃minũ finitũ.

Terminus infinitus est terminꝰ negatꝰ: qa naturam vnã interimit ⁊ infinitas dereliqt: vt ly nõ hõ. ⁊ dr̃ ifinitus. i. ideterminatus ꝼȝ suã significatõeȝ. Terminꝰ finitꝰ ẽ terminꝰ nõ negatus. q: nullã naturã iterimit. ⁊ dr̃ finitus. i. determinatus in significãdo. Cõtra. terminꝰ ifinitus dr̃ tam de nõ ente q̃ȝ de ente: ergo nõ infinitas naturas dereliquit. tenet ꝯñа: q: si dereliqueret infinitas naturas diceret aliqd positiuũ: ⁊ cõsequẽter nõ posset affirmari ꝺ nõ ente. añs aũt ẽ de mẽte phi. primo peryermenias capitulo de verbo dicẽtis: ȝ infinitũ sit verbũ: qm̃ similiter est i quolibet quod ẽ vel nõ ẽ. vbi sanctꝰ Thomas ⁊ Boetiꝰ ⁊ alij exponẽtes dicunt de mẽte phi ꝙ terminus ifinitus dr̃ tam de ente q̃ȝ de nõ ente. iõ cõcederet̃ istaȝ. chymera est nõ hõ. ⁊ tñ non seq̃t̃. ergo chymera est: a t̃tio adiacẽte ad scõm adiacẽs: q: terminꝰ ifinitus est ampliatiuꝰ cũ v̇ificet̃ tã de ente q̃ȝ de nõ ente. In oppositũ arguit̃: q: cõiter logicãtes dicũt ꝙ a negatiua ꝺ ꝑdicato finito ad affirmatiuã de ꝑdicato ifinito sine cõstantia subiecti nõ valet ꝯñа: ȝ cũ cõstãtia sic: ꝑ qđ habet̃ ꝙ terminꝰ infinitꝰ solũ dr̃ de ente: q: si possȝ vere ꝑdicari de nõ ente sicut de ente valeret cõsequentia sine ꝯstantia subiecti. Itẽ Boetiꝰ i ꝑmo peryermenias dicit ꝙ terminus ifinitꝰ ẽ q negat vnã naturã ⁊ infinitas derelinqt. mõ per hoc ꝙ ifinitas derelinqt denotat ꝙ iportat aliqd positiuũ: ⁊ per ꝯñs nõ põt v̇ificari de non ente. ẽt vr̃ Boetiꝰ sibi ꝯdicere. Pro cognitõe vel ꝯcordatõe hoꝝ aduerte ꝙ terminꝰ ifinitꝰ dicit duo. vnũ ꝑncipaliter. s. negationẽ vniꝰ nature: aliud secũdario: ideterminate tñ. s. aliqd quod nõ ẽ natura illa negata. Quo ad ꝑmũ indifferẽter dr̃ tã de nõ ente q̃ȝ de ente: quo ãt ad scõm dr̃ solum de ente. Qui ergo dicũt ꝙ dr̃ tam ꝺ nõ ente q̃ȝ de ente cõsiderãt solũ ad pricipale significatum. Qui ãt dicũt ꝙ dr̃ solũ de ente cõsiderãt totale significatum. quare v̇triq̃ȝ bene dicunt.

Quarta diuisio i positiuum ⁊ priuatiuũ.

Terminus ꝑuatiuꝰ ẽ q naturam vnã negat cõnotans aptitudinẽ ad illam ex ꝑte subiecti: vt cecꝰ dr̃ q nõ habȝ visum: ⁊ tñ est aptus natꝰ habere visum. Terminꝰ positiuus ẽ qui ponit naturã vnã cui põt aduenire ꝑuatio: vt visus: auditus. Aduerte tñ ꝙ aliqs est terminꝰ q nõ est positiuus nec ꝑuatiuus. vt nõ homo.

Quita diuisio termini i terminum cõnotatiuuȝ ⁊ terminum nõ cõnotatiuum.

Terminus cõnotatiuus est q adequate significãdo suũ significatum: significat aliqd quod se hȝ ꝑ moduȝ forme respectu illiꝰ significati: vt ille terminꝰ albũ ẽ cõnotatiuus: q: significãdo albũ significat albedinem que se hȝ per modum forme respectu albi: ⁊ sic de alijs: ⁊ breuiter oĩs terminus i concreto ẽ cõnotatiuus. Terminꝰ nõ cõnotatiuus est qui significando suum significatum nõ significat aliqd quod se hȝ ꝑ modũ forme respectu illiꝰ significati vt humanitas ⁊ albedo: ⁊ breuiter q̃cũq̃ȝ terminꝰ i abstracto. Et si aliqs terminꝰ i significando suuȝ significatũ significat aliqd ꝑ modũ forme substãtialis ẽ terminus substãtialis: vt hõ: si v̇o significat aliqd ꝑ modum forme accidentalis est terminꝰ accidẽtalis: vt album: si vero nõ significat per modum substãtie nec per modum accidentis nõ est terminus substãtialis nec terminus accidẽtalis: nec quilibȝ terminꝰ substãtialis est i ꝑdicamento substãtie. vt deus: nec qlibet terminus accidẽtalis ẽ i predicamẽto accidẽtis: vt iustũ: sapiẽs vel hoꝝ abstracta: q: sunt analogi vel equiuoci.

Sexta diuisio termini in terminum mediatum ⁊ in terminum imediatum. f 6 vide 3

Terminus imediatus ẽ terminus simplex nõ resolubilis i aliqd: vt ꝓnomina demonstratiua in singulari numero: vt ego tu: ille: iste: hic ⁊ aduerbia demõstrandi: vt nũc: tũc: hic: ⁊ illic: ⁊ hoc verbum est presentis tẽporis ⁊ singularis numeri. Et cã est: q: hoc posset intrare probationem quorũlibet aliorum terminoꝝ ꝑ aliqbꝰ supponẽtium: ⁊ nõ econuerso: sicut notius ⁊ nõ dico sicut superiꝰ vel inferius: q: ly hoc intrat probationeȝ illius termini: ille homo. ⁊ tamẽ nõ est inferius nec superiꝰ ad illum: sed bene est notiꝰ: seq̃tur. n. homo currit: ⁊ hoc est ille homo: ergo ille homo currit. Ideo illa talis propositio ẽ imediata: hoc est quia nõ põt probari per aliquod notius per sensum: ⁊ tñ est differentia iter illos terminos imediatos: eo ꝙ pronomia ⁊ aduerbia sic sunt imediata ꝙ nullũ terminũ iferiorẽ se habẽt per quẽ possint probari ȝ illud verbũ est: ꝑñtis tẽporis ⁊ numeri singularis sic est imediatum ꝙ nullũ habȝ supra se terminũ: ȝ sub eo oĩa verba ꝯtinentur. cõueniũt tñ oẽs i hac diffinitione q: sunt simplices termini non resolubiles in aliqd aliud ⁊c̃. Terminꝰ mediatus est terminus resolubilis i aliquid aliud. vt ly homo.

Capitulũ de noĩe ⁊ verbo.

Quia de nomine ⁊ verbo ex quibus oratio cõponitur ⁊ ꝓpositio logicus principaliter considerat: ideo de his restat diffinitioneȝ assignare. Nomẽ ergo est terminus ⁊c̃. Aduerte ꝙ philosophus in ꝑmo peryermenias aliter determinat de nomine ⁊ aliter magister hic. Philosophus eñi strictius locutꝰ est q̃ȝ magister. determinat. n. solum de nomine vocali: ad quod septem conditiones requirũtur: vt diffinitio cõpleta manifestat. Est. n. nomẽ vox significatiua ad placitum sine tempore cuiꝰ nulla ꝑs sꝑata significat finita ⁊ recta. Dicitur primo vox ad dr̃iaȝ sonoꝝ q ñ sũt voces: vt strepitꝰ pedũ: fragor arboꝝ. Secũdo dr̃ significatiua: ad dr̃iaȝ vocũ nõ significatiuaꝝ:

f 6 vide 3. tn terminus immediatus duplex: secundum intellectum. itaque duplex: infra limites praedicamentorum. et supra limites, ut transcendentia: alio modo terminus immediatus: secundum sensum: pronomina demonstrandi. et adverbia quaedam

vt hec vox bu:ba. Tertio ad placitū ſm̄ inſtitutionem hominis a beneplacito procedente: ad differentiam vocum nãliter ſignificatiuaꝝ: vt gemitus infirmoꝝ.

Quarto ſine tp̄e: ad differentiã v̄bi ⁊ participij que ſignificãt cū tēpore. Quinto cui⁹ nulla pars ſepata ſignificat: ad differentiã oꝛonis cui⁹ partes ſignificant ſepate. Sexto finita ad dr̄iam nois infiniti: q2 nō eſt nomē ſm̄ logicos. vt nō hō: cui⁹ rōnez aſſignat ſanct⁹ Thomas ibi: q2 nomen determinatã rē ſignificat aut nãm: ſicut nomē: aut pſonã: ſicut ꝓnomē: aut vtrūq3: ſicut nomē ꝓpriū. Infinitū aūt nomē nō ſignificat determinatã rē q2 v̄ificaꝛ tã de ente q̄3 nō ente. Septimo dicitur recta ad dr̄iaz oblīq caſus q nō dicit̄ nomē Cui⁹ rō aſſignaꝛ a phō: q2 nomē iunctū cū v̄bo ſubſtãtiuo facit oꝛonē verã vel falſaz. ſed talis obliquus nō facit oꝛonez verã vel falſam: iō nō ē nomē. Sanctus doctoꝛ dicit ꝙ ſolus ntūs eſt nomē: q2 per ipm̄ facta ē impoſitio nois ad ſignificãdū. oblīq v̄o vocant̄ caſus: q2 q̄ſi cadūt per quandã declaratiōis originē a ntō q nō dicitur caſus eo ꝙ nō cadit. Stoici tn̄ dixere ntōs caſus quos grãmatici ſequūtur. eo ꝙ cadūt. i. ꝓcedūt ab interioꝛi ↄceptōe mētis. ⁊ dicit̄ rectus q2 nihil ꝓhibet vt aliqd cadēs ſic cadat vt rectū: ſic̄ ſtilus q cadēs ī ligno cōfigit̄. Magiſter aūt largius determinat de noie. p̄mo q2 ↄprehendit tã nomē ī voce q̄3 etiã ī ſcripto ⁊ ī mēte: ⁊ nō pōt poni in diffinitione ei⁹ ꝙ ſit vox nec ad placitū ſignificatiua: q2 aliquod ad placitū aliquod nãlr̄ ſignificat: quod enī ē ī ſcripto vel ī voce ad placitū ſignificat: quod v̄o ī mēte nãliter ſignificat.

Scd̄o q2 magr̄ ↄphēdit tã nom̄ īfinitū q̄3 finitū tã obliquū q̄3 rectū. Vn̄ ad nomē ſic acceptū q̄ttuoꝛ ↄditōes reqruntur. Prima ꝙ ſit termin⁹ ad dr̄iaz ſignoꝝ q̄ nō ſūt termini. Secūda ſignificatiu⁹: ad dr̄iaz nō ſignificatiuoꝝ vt ōis null⁹: q̄ apō logicū nō ſūt noia. Tertia ſine tēpoꝛe ad dr̄iaz v̄bi vel participij. Quarta cuius nulla pars ſepata aliqd ſignificat. ad dr̄iaz oꝛationis.

Aduerte ſecūdo ↄ̄ duas vltimas particulas huius diffinitionis: que due ſunt quō ſunt intelligēde. ⁊ p̄mo ↄ̄ illã: ſine tēpoꝛe. q2 videt̄ ꝙ nomē ſignificet cū tēpoꝛe. nã iſta noia dies: mēſis: ann⁹: ⁊ ↄſimilia ſignificãt tēpus. Pro hui⁹ itellectu nota ꝙ tp̄s pōt ↄſiderari tripl̄r. Vno mō ꝓut ē res q̄dã ī ſe ⁊ ſic ſignificaꝛ p nomen: vt ann⁹. dies ⁊c̄. Alio mō pōt ↄſiderari vt ē mēſura motus. q2 illud quod p̄mo ⁊ p̄ncipalr̄ mēſuraꝛ tēpoꝛe eſt mot⁹ in quo ↄſiſtit actio ⁊ paſſio. Jō v̄bū quod ſignificat actionē ⁊ paſſionē ſignificat illo mō tēpus: ⁊ hoc ē ſignificare cū tēpoꝛe: q2 ſignificare cū tp̄e nihil aliud ē niſi ſignificare rē vt mēſuratur tēpoꝛe: q2 phūs vocat ↄſignificare tēp⁹. ⁊ a tali cōſignificatōe tēpoꝛis excluditur nomē per illã particulã ſine tēpoꝛe. Tertio pōt ↄſiderari vt dicit habitudinē rei mēſurãtis ad rez menſuratã. ⁊ ſignificaꝛ per aduerbiū tēpoꝛale vt heri cras: ⁊ per hoc p3 rn̄ſio ad inſtãtiã factã. Secūdu3 eſt ↄ̄ illã particulã cui⁹ nulla pars ſeparata ſignificat: q2 nois cōpoſiti pars ſeparata a toto aliqd ſignificat: vt hoꝛum noium reſpublica: hircoceruus: equiferus. partes ſeparate a toto aliquid ſignificant. Dicendū ꝙ nominis nulla ps ſeparata ſignificat aliqd ſi ad ſignificationē nois comparetur totū vel pars ſm̄ quod eſt ī toto: vel per alia verba pars ſeparata nihil ſignificat quod ſit de itellectu toti⁹: cui⁹ rō ē q2 vnūquodq3 nomen ſiue ſimplex ſiue cōpoſitū imponitur ad ſignificandū vnū conceptū ſimplicē: vn̄ aliqn̄ aliud ē illud a quo nomē imponit̄ ad ſignificãdū ab eo quod ſignificat. vn̄ hoc nomē lapis ipōitur a leſione pedis. ſignificat tn̄ quendã cōceptu3 ſimplicē ſiue nãm ſimplicē. ⁊ ita eſt ī noie cōpoſito. l3 enī iponatur a duob⁹ cōceptibus: nō tn̄ ſignificat duos conceptus ſed vnū. Oratio iponitur ad ſignificandū a pluribus cōceptib⁹. ⁊ ſignificat plures cōceptus: ⁊ ſic ly ferus ſm̄ ꝙ eſt pars nominis cōpoſiti nihil ſignificat. ſ3 aūt ꝙ ē pars oꝛonis ſignificat partem cōceptus cōpoſiti. Nois tn̄ cōpoſiti pars v2 ſignificare: ſimplicis v̄o nō. Rō p̄mi ē. q2 nomen cōpoſitū iponitur ad ſignificãdū a duob⁹ ↄceptib⁹. ſimplex aūt ab vno: ⁊ per hoc p3 rn̄ſio ad inſtãtiã.

De verbo.

Verbum eſt terminus tēpoꝛaliter ſignificatiuus ⁊ extremoꝝ vnitiu⁹ ⁊c̄. Aduerte ꝙ phūs diffiniens verbū p̄mo peryerme. aliter diffinit q̄3 magr̄: cū aliter accipiat verbū. Dicit enim. Verbū eſt vox ſignificatiua ad placitū cū tēpoꝛe cui⁹ nulla pars per ſe ſeparata ſignificat: ⁊ eſt nota eoꝝ q̄ de altero dicunt̄: finita ⁊ recta. per p̄mã particulã vox ſignificatiua ad placitū. v̄bū ↄuēit cū noie per ſecūdã cū tēpoꝛe. v̄bū differt a noie ⁊ cōuenit cū participio. ꝑ tertiã: cuius nulla pars ſeparata ſignificat: differt ab oꝛone. per quartã. eſt nota eoꝝ q̄ de altero dicunt̄. differt a participio. Hec particula a diuerſis diuerſimode exponitur. Sanctus doctoꝛ di. eſt nota eoꝝ q̄ de altero p̄dicãtur. i. v̄bū eſt ſignificatiuū eoꝝ q̄ p̄dicãtur. i. v̄bū ſe tenet ex parte p̄dicati ex quo ſignificat illud qudd p̄dicatur. Aliter Gradeus de itētōe ſancti doc. v̄bū ē eoꝝ q̄ p̄dicãtur. i. ſignificatiuū eoꝝ q̄ p̄dicant̄ nō ꝙ qcqd p̄dicatur ſit ſignificatū v̄bi: q2 tūc ōia p̄dicata eſſent accidentalia: cum ſignificata verboꝛū ſint quedam accidentia ſed pro tanto dicitur ꝙ ſiue predicatur vnum nomen ſiue aliud ipſum verbum eſt ſignu3 eoꝛum que predicantur eo ꝙ ratione compoſitionis impoꝛtate per verbum omnis predicatio fit per verbum ī actu: ſiue ſit predicatio eſſentialis ſiue accidentalis. Burleus vero dicit: eſt nota eoꝛum ideſt eſt p̄ncipium notificandi predicatum de ſubiecto. Magiſter vero dicit. eſt nota eoꝛum. ideſt eſt vnitiuu3 ſubiecti cu3 predicato. Vltimo dicitur finita propter verbum infinitum: vt non currit ⁊ recta. ꝓpter obliquū: vt currebat. que non ſunt verba ſm̄ philoſophū. Et ſic patet philoſophū ſolum determinare de verbo vocali ⁊ non mentali nec ſcripto. ⁊ tantū de verbo finito ⁊ recto. Magiſter autem largius diffinit verbum dicens. Verbum eſt termin⁹ tempoꝛaliter ſignificatiuus ⁊ extremoꝛu3 vnitiuus: cuius nulla pars ſeparata aliquid ſignificat. Et ſic patet ꝙ hec diffinitio eſt cōmunis ad omne verbum ſiue vocale ſiue mētale ſiue ſcriptum: ſiue finitum ſiue infinitum ſiue rectum ſiue obliquū. Per illã particulam tempoꝛaliter ſignificatiuus differt a nomine. Per illa3 particulã: cuius nulla pars ⁊c̄. differt ab oꝛatione. Per illam extremoꝛu3 vnitiu⁹ differt a participio: quod nō vnit extrema: q2

non regit aliquid a parte ante sed solum a parte post. Quid sit significare tēporalr̄. ⁊ quō nulla pars sepata aliqd significat dictū est in diffinitione nominis.

Capitulum de oratione.

Oratio est terminus significatiuus. ⁊c.

Aduerte ꝙ phūs diffiniēs orationem primo pyhermenias dixit: Oratio est vox significatiua cuiꝰ partiū aliqua est significatiua separatim: vt dō ea ē vel non ē affirmatio. hāc vltimā particulā posuit nō ꝙ nō sit aliqua oīo cuiꝰ pars non significet: vt affirmatio: qꝛ pars ypothetice significat: vt affirmatio: sed qꝛ hoc non est cōmune oratiōi. s. habere partem q̄ significet vt affirmatio: sed bene cōpetit cuilibet orationi habere partez que significet vt dictio. Et diuidit phūs orationē i has qnqꝫ spēs. s. enūciatiuam: vocatiuā: interrogatiuam: imperatiuā ⁊ deprecatiuam. Cā huiꝰ diuisionis ē: qꝛ hō aut ꝑcipit veritatem rei. ⁊ ad hoc ordinat̄ enūciatio que ē oratio indicatiua significans verū vel falsū: aut dirigit ⁊ ordinat aliū: aut ad attēdendum mēte. ⁊ ad hoc ordinat̄ vocatiua oratio: aut ad exequēdū ope: ⁊ ad hoc ordiat̄ oratio iterrogatiua. aut ad respōdendū voce. ⁊ sic dupliciter. aut q̄ꝫtuꝫ ad inferiores: ⁊ sic deseruit oratio depcatiua: aut q̄ꝫtuꝫ ad superiores: ⁊ sic deseruit oīo impatiua. Alie aūt orationes ad aliq̄ꝫ istaruꝫ spērum reducunt̄. dubitatiua .n. siue subiūctiua reducit̄ ad interrogatiuam siue optatiuam vel ad deprecatiuā. Magister aūt largiꝰ diffiniens oīonem dixit. Oratio ē terminꝰ ꝑalr̄ significatiuus: cuiꝰ partes aliqd separate significāt. vltima particula ponit̄ ad dr̄iaꝫ nois ⁊ verbi. Et diuidit oīonē primo in perfectam ⁊ in imperfectā. Deinde ꝑfectam in quatuor spēs. s. indicatiuam: optatiuā: iperatiuaꝫ: ⁊ subiunctiuam. Ex his pꝫ ꝙ magister largius accipit orationē: qꝛ pro scripta vocali ⁊ mētali. Phūs aūt pro vocali tm̄ que proprie oīo. i. oris ratio dr̄. Patet secūdo ꝙ vterqꝫ bene diuidit orationē: sed secundū aliā cōsiderationē diuidit phūs: ⁊ ꝑm aliā magister. Nā philosopꝰ diuidit orationē ꝑm processionē veritatis ⁊ ordinationē alioꝝ. Magister aūt ꝑm diuersitatem modoꝝ verbi. Oratio perfecta sic diffinitur a magistro. Est que perfectuꝫ sensū gn̄at in aīo auditoris. ⁊ hec est data per respectū ad significatū. Alij aūt aliter diffiniunt orationē sic: est cōgrua dictionū ordinatio. ⁊ est data per terminos siue dictiones. Ex his aūt duabus fit vna ꝯpleta sic. Oīo ꝑfecta est cōgrua dictionū ordinatio perfectā sentētiā demōstrās. Aliq tn̄ faciunt dr̄iam iter orationē ꝑfectā ⁊ cōgruā. Perfecta dicit̄ ꝑ respectum ad significatū. Cōgrua vero per respectum ad ordinationē rectā dictionū. ⁊ ois ꝑfecta ē ꝯgrua ⁊ non ecōuerso. ⁊ de cōgrua grāmaticꝰ ꝯsiderat: de perfecta vero logicus. Oratio imperfecta sic diffinitur: ē q̄ ipfectum sēsū gn̄at in animo auditoris. ⁊ est triplex. q̄dam cni sine verbo vt hō albus. quedā cū solo v̄bo infinito: vt deum eē. quedā cū verbo idicatiuo famulari nō significās verum nec falsum: vt sor. icipit.

Capitulum de propositione.

Propositio est oīo ⁊c.

Aduerte ꝙ phūs diffiniēs enunciationē ꝑmo pyhermenias q̄ ē idē realiter qd ꝓpositio dixit. Enūciatio est oīo significās veꝝ vl̄ falsū. cuiꝰ q̄ttuor diuisiones assignāt̄. Primo eni diuidit̄ enūciatio i enūciationē vnā simplr̄: ⁊ vnā ꝑ ꝯiūctionē. i. cathegoricā ⁊ ypotheticā. Secūdo enūciatio vna simplr̄ i affirmatiuā ⁊ negatiuā. Tertio diuidit̄ enūciatio vna simplicit̄ i enūciationē de subiecto vli: ⁊ i enūciationē de subiecto singulari. Quarto diuiditur enunciatio in vnā ⁊ plures. sꝫ hec ē cōior diuisio ⁊ prima inter oēs. sed est ipropria: qꝛ omnis enūciatio ē ꝓprie vna: sꝫ improprie diuidit̄: sicut hō iproprie diuidit̄ in hoiez veꝝ ⁊ hoiez mortuū. Iste diuisiōes sic ordinantur. Enūciatio diuiditur in vnā ⁊ plēs. Enūciatio vna diuiditur in cathegoricā ⁊ ypotheticā. Cathegorica diuiditur i. affirmatiuā ⁊ negatiuā. ⁊ iteꝝ cathegorica diuiditur i singularē ⁊ illā de subiecto vli. Phūs āt ponit aliā diuisionē enūciationis ⁊ simplicē ⁊ ꝯpositā. sꝫ secūdū aliquos coincidit in illā q̄ est i vnā ⁊ plures. Boetiꝰ tamē vult ꝙ diuisio illa q̄ est i vnā ⁊ plures referat̄ ad significata: sꝫ simplicitas ⁊ cōpositio refert̄ ad voces. Magister aūt diffiniēs ꝓpositionē dixit. Propositio ē oīo indicatiua veꝝ vel falsum significās. In q̄ diffinitiōe ponūtur tres particule. Prima oīo: q̄ est genꝰ: ⁊ capit̄ vt se extēdit ad scriptā vocalē ⁊ mētalē. Secūda idicatiua: per quā differt ab oīonibꝰ alioꝝ modoꝝ. Significans veꝝ vel falsum: est alia dr̄ia per quā differt ab oīonibꝰ indicatiuis nō significātibꝰ veꝝ vel falsum: vt sor. incipit. Nota ꝙ ly significās veꝝ vel falsū capitur ꝓ esse significatiuū veri vel falsi. Nā significās ꝓprie dicit actū. sed significatiuū dicit aptitudinē. mō ꝓpositio q̄ est i libro clauso ē ꝓpositio. ⁊ tn̄ nō significat veꝝ nec falsū: sed significatiua est veri vel falsi. Et nota vlteriꝰ ꝙ significare veꝝ vel falsū siue eē significatiuū veri vel falsi est duplr̄. vno mō qescēter. alio mō nō quiescēter. Quiescēter est qn̄ intellectꝰ quiescit audita illa oīone significante. ⁊ sic oīo indicatiua significat veꝝ vel falsū: vt ista: deꝰ est. q̄ generat ꝑfectū sensuꝫ in aīo auditoris. Non qescenter v̄o est qn̄ itellectꝰ nō qescit audita illa oīone. vt deū eē: qꝛ nō generat perfectuꝫ sensum in aīo auditoris. ꝑma significat veꝝ vel falsuꝫ sed secūda nō. Dubiū est cur magister addit illā ꝑticulā indicatiua diffinitiōi phi: aut ergo diffinitio philosophi diminuta ē: aut diffinitio magr̄i ē superflua.

Ad qd ē dicēdū ꝙ nec illa est diminuta nec ista superflua. Pro quo aduerte ꝙ ꝓpōnes alioꝝ modoꝝ: vt dicit phūs ꝑmo pyermenias nō significāt veꝝ nec falsū. Ois ergo oīo significās veꝝ vel falsū ē idicatiua: ⁊ sic pꝫ ꝙ diffō phi nō ē diminuta: nec ista supflua lꝫ pōat̄ ista ꝑticula idicatiua. qꝛ diffō tūc dr̄ eē supflua qn̄ non ꝯpetit oi ꝯtēto sub diffinito: vt si ꝑ diffōnē aīalis assignaret̄ hec: suba aīata sensitiua rōnalis. ē supflua: qꝛ nō ꝯpetit oi aīali. ⁊ tc̄ ē diminuta qn̄ ꝯpetit alteri a diffinito: vt si ꝓ diffōne aīalis assignet̄ ista: suba aīata. ⁊ n̄ aliud tūc ē diminuta: qꝛ ꝯpetit alteri a diffinito: vt plāte. Ex his pꝫ ꝙ diffō magr̄i nō ē supflua nec diminuta cū ꝯuertat̄ cū diffinito. Magr̄ ergo addit illā ꝑticulā: idicatiua: n̄ tāq̄ꝫ necessariā sꝫ ad exꝑmēdā magis nām̄ ꝓpōnis: sic̄ cū diffinit̄ aial sic: suba aīata sensitiua. diffinitio est bona. ⁊ etiam est bona si similit er

addat̃ hec particula corporea: sic dicẽdo: aĩal ẽ substã-tia corporea aĩata sensitiua. Et nõ valet si dicatur. illa particula includit̃ i alijs: ergo frustra ponit̃: qꝛ q̃zuis ĩcludatur: nõ tñ ↄuertit̃ cũ aliq̃ illaꝝ. Vel aliter põt dici ꝙ illa pticula indicatiua est necessaria in diffinitiõe ꝓ-positionis. qꝛ sine illa diffinitio nõ cõuerteret̃ cũ diffi-nito: qꝛ nõ ois oĩo significãs veꝝ vel falsuz ẽ ꝓpositio. Et si dicis: hoc est ↄ̃ philosophũ p̃mo pyermenias q dicit orõnes alioꝝ modoꝝ nõ significare veꝝ vel fal sum. ⁊ etiam qꝛ diffinitio philosophi ẽ diminuta cum cõpetat alteri a diffinito. s. orõni ĩfinite. Dicit̃ ꝙ si-gnificare veꝝ vel falsũ duplr̃ põt capi. s. ꝓprie vt signi ficare veꝝ vel falsũ qescenter. Alio mõ cõiter siue qe-scẽter siue nõ qescẽter significet veꝝ vel falsuz. Primo mõ accipit philosophꝰ. ⁊ illo mõ ois oĩo significãs ve rũ vel falsũ ẽ ꝓpositio. Scd̃o mõ accipit magr̃ ⁊ sic nõ ois oĩo significans veꝝ vel falsũ ẽ ꝓpositio: ⁊ sic pȝ so lutio ⁊c. Aduerte vlteriꝰ ꝙ ista verba icipit: põt ⁊ cõ similia pñt duplr̃ ↄsiderari. Vno mõ vt famularia sũt. alio mõ nõ vt famularia. Si vt famularia cõsiderent̃ scias ex grãmatica ꝙ hñt famulari ĩfinitiuis cũ qbus iungunt̃. ⁊ sic ẽẽnt psonalia vel impsonalia ſm ꝙ sũt infinitiua qbꝰ famulãtur. Si v̇o cõsiderẽtur nõ vt fa-mularia tũc erũt verba psonalia vt ly incipit ẽ verbũ actiuũ purũ: ⁊ ly põt absolutũ. Si primo mõ cõsiderẽ-tur iste orõnes nõ significãt verũ vel falsuz. sortes põt: plato incipit: cũ sint impfecte ⁊ nõ significẽt verũ neqȝ falsũ seu pfectũ sensũ i aĩo auditoris. Si vero conside-retur secũdo mõ erũt pfecte ⁊ significãt verũ vel falsũ. primo mõ accipit magister. Aduerte vlteriꝰ ꝙ eadẽ oratio ẽ enũciatio: ꝓpositio: ↄclusio. ⁊ iterrogatio rea liter: sed differũt rõne. qꝛ dr̃ enũciatio inq̃ztũ enunciat aliqd de aliquo. s. veꝝ vel falsũ. Dicitur ꝓpositio inq̃ztũ iponitur ad iferẽdũ aliqd aliud: ⁊ ꝓpositio dicitur ꝓ alio positio: vt p̃missa q̃ ponitur ꝓ cõclusione iferenda. Dicit̃ conclusio inq̃ztũ cõcludit̃. Dicitur ãt iterrogatio inq̃ztuȝ iterrogatur ⁊ ꝓponit̃ sub mõ dubij. ⁊ ẽt põt dici questio: ⁊ est dubitabilis ꝓpositio. In pñti su-mit magister ꝓpositionẽ nõ ſm primã rõnẽ. s. ꝓ ora-tione q̃ ponit̃ ad iferẽdũ: vt ẽ p̃missa. sed large ꝓ omni orõne indicatiua significãte verũ vel falsum.

De propositione cathegorica.

Aduerte primo ꝙ magister diffiniẽs ꝓpositionẽ cathegoricã dicit sic. Propositio cathegorica ẽ q̃ hȝ subiectuȝ p̃dicatũ ⁊ copulã principales ptes sui. Duas pticulas posuit in ista diffinitiõe. prima est. ꝓpõ q̃ ẽ loco gñis. secũda ẽ q̃ hȝ subm̃ p̃dicatũ ⁊ copulã principales ptes sui. q̃ ẽ loco drĩe. nã p hãc pticulã differt a propositiõe ypothetica: cuiꝰ ptes p̃ncipales nõ sũt subȝ ⁊ p̃dicatũ ⁊ copula: sȝ due ꝓpõnes: ⁊ hec pticula dȝ itelligi explicite vl̃ iplicite: qꝛ dicẽdo ois hõ ẽ risibilis ⁊ ecõtra. ly ecõtra ẽ ꝓpositio cathegorica ⁊ non hȝ has ptes explicite sed hñ iplicite. qꝛ subordinat̃ vni mẽtali hñti oẽs has ptes explicite: vt isti. oẽ risibile ẽ hõ. Silr̃ dicẽdo si sortes currit ẽ. ly est. est ꝓpositio cathegorica ⁊ iplicite hȝ duas ptes ⁊ non explicite. Et si dicas ꝙ ly ẽ. nõ si-gnificat veꝝ nec falsũ: p phũm primo peryermenias caplo de verbo. ponẽtẽ cõueniẽtiã iter nomẽ ⁊ verbũ i hoc ꝙ sicut nomen p se sũptũ sine cõpositione nõ signi ficat veruȝ nec falsum: ita verbũ p se sũptũ sine aliq̃ cõ positione nõ significat veꝝ vel falsũ: tũc vltra nõ signi ficat veꝝ nec falsũ: ergo nõ ẽ ꝓpositio. Rñdetur ꝙ phũs itelligit ꝙ nomẽ ⁊ verbũ sũptũ sine cõpositione tam explicite q̃ȝ iplicite non significat veꝝ neqȝ falsuz. sed si iplicite hȝ cõpositionẽ significat verũ vel falsum vt de illo verbo ẽ: pȝ in argumẽto. Patet etiã d̃ noie. vt si qs interroget qs currit: ⁊ rñdeatur sortes: ly sor. si gnificat veꝝ vel falsũ: qꝛ iplicite ẽ cũ ↄpositiõe cũ sub-ordinetur isti mẽtali: sortes currit. Aduerte secundo circa diffinitũ. vñ sũptũ ẽ hoc nomẽ cathegorica. dicit Boetiꝰ i topica sua ꝙ cathegorica idẽ ẽ qd̃ p̃dicatiua. denoiatur aũt sic a maioris ptis priuilegio. i. a digniori pte eiꝰ. qꝛ p̃dicatũ ẽ digniꝰ subiecto. Sȝ vlteriꝰ q̃res q̃re terminꝰ seq̃ẽs verbũ dicitur p̃dicatũ: ⁊ precedens dicitur subiectũ: ⁊ verbũ dicitur copula. Dicitur ꝙ rõnes coꝝ ondũt. Nã predicatũ ẽ qd̃ de altero dici tur. subiectũ vero d̃ quo alterũ dicitur. i. qd̃ subijcitur alteri. puta predicato. copula dicitur verbũ: qꝛ copulat ⁊ ↄiungit predicatũ cũ subiecto: ⁊ oẽ verbũ facit hoc i virtute eiꝰ. Nã oẽ aliud verbũ a verbo substãtiuo dr̃ adiectiuũ qꝛ est resolubile in suũ pticipiũ ⁊ sum es est.

Aduerte tertio circa diuisionez. qꝛ cõiter dicitur ꝙ illa ẽ diuisio analogi in analogata. põt tñ tenere ꝙ sit diuisio gñis i spẽs. de hoc vide ample i q̃stionibꝰ ↄtra sũmulas. Sed ꝓ omnibꝰ diuisionibꝰ dãdis ⁊ datis aduerte scd̃z Boetiũ ꝙ q̃druplex ẽ diuisio. Est. n. ois diuisio aut gñis in spẽs: aut totiꝰ in ptes: aut vocis in significationes. Et p̃ter has est alia diuisio q̃ scd̃z accidẽs dicitur. ⁊ hec ẽ triplex. aut cũ subiectũ in accidẽs diuidimꝰ: aut cũ accidẽs in subiecta: aut accñs in accñа. Exẽplũ primi cũ gñis in spẽs diuidetur: aĩaliũ aliud rõnale aliud irrõnale. Exẽplũ scd̃i cũ totũ in ptes di-uidit̃: aut cũ totũ continuũ diuidit̃ in ptes integrales: vt domꝰ diuidit̃ i tectũ: fundamẽtũ: parietes. aut cuȝ totũ diuidit̃ in ptes eẽntiales: vt hõ diuidit̃ in corpꝰ ⁊ animã. aut totũ discontinuũ diuidit̃: cũ diuidimꝰ gregẽ aut populũ aut exercitũ. aut cuȝ diuiditur totũ vle: vt homo in sor. ⁊ ciceronẽ. aut cũ diuidit̃ totũ potestatiuũ in suas potẽtias ⁊ virtutes: vt anima diuidit̃ in potentiã intellectiuã sensitiuã ⁊ vegetatiuã. Exẽplũ tertij cũ fit diuisio vocis in significationes: qꝛ vel ẽ vox equoca vt ẽ canis. significat enim animal latrabile: pi-scẽ marinũ ⁊ sidus celeste: ⁊ talis diuisio dicitur equo-cationis. vel est oratio multa significãs: vt Aio te eacida romanos vincere posse. ⁊ hec diuisio dicitur ambiguitatis siue amphibologie. aut secũdũ modũ. hec enĩ vox infinitũ non significat plura: sȝ multis modis. nã significat rem vnaȝ. cuius terminus inueniri potest: ⁊ hec aut secũdũ mensurã. i. magnitudinẽ aut secũdũ speciem. Exemplum quarti cum subiectum diuiditur in accidentia. vt cum dicitur: hominũ alij sũt nigri: alij sunt candidi. alij medio colore colorati. accidẽs diuiditur in subiecta sic. coꝝ que expetunt alia in anima alia in corporibꝰ sita sunt. accidens in accidẽtia diuiditur sic: candidoꝝ alia dura sũt: vt margaritha. alia liqda vt lac. sȝ nota ꝙ diuisio analogi in analogata reducit̃ ad diuisionẽ equoci in equiuocata.

Propositionuʒ alia affirmatiua ⁊c̃. Prima diuisio ꝓpositionis in affirmatiuã ⁊ negatiuã. Aduerte p̃mo ꝙ magister diffinit ꝓpositionẽ affirmatiuã. sic ẽ illa ĩ p̃ncipale verbũ affirmat̃. duas particulas posuit. Prima est ly illa que sic exponit̃. i. ꝓpositio ⁊ stat loco generis. Secũda est p̃ncipale verbũ affirmat̃: que ẽ loco differentie ꝓpter secũdariũ verbũ penes qḋ nõ attẽdit̃ affirmatio vel negatio ꝓpõnis: q̄ si neget̃ nõ pp hoc dicitur ꝓpositio negatiua vt illa est affirmatiua: sor. q nõ currit mouetur: ⁊ tñ secũdariũ vbũ negatur. Silr̃ si affirmatur nõ ꝓpter hoc dicitur ꝓpositio affirmatiua vt illa est negatiua: sor. q mouet̃ nõ currit. ⁊ tñ secũdariũ verbũ affirmat̃: ⁊ hic scđa particula p̃ncipale verbũ affirmatur debet ĩtelligi explicite: q̄ dicẽdo: ois hõ est aial rõnale ⁊ ecõuerso: ly ecõuerso est ꝓpositio affirmatiua: ⁊ tñ illic nõ est p̃ncipale verbũ qḋ affirmet̃ explicite: sʒ iplicite tm̃. q̄ subordinat̃ huic mẽtali. Omne aial rõnale est homo. Consilr̃ ponit duas pticulas in diffinitõe ꝓpositionis negatiue. Prima est ly illa ĩ exponit̃ vt sup̃ id est ꝓpositio loco gñis. Scđa in ĩ p̃ncipale verbũ negatur ponitur loco differẽtie. ⁊ dr̃ ꝓpter secũdarie verbuʒ penes qḋ nõ attendit̃ affirmatio nec negatio ꝓpositionis: vt dictũ est supra: ⁊ hec particula debet intelligi ꝯsimiliter explicite vl' iplicite ꝓpter secũdã partẽ hui⁹ ꝓpositionis: nullũ aial est rõnale: ⁊ ecõuerso: ly econuerso est ꝓpositio negatiua iplicite. Magister etiã in tractatu ꝯ̃ sũmulas addit aliã glosaʒ huic particule in qua p̃ncipale verbũ negatur. s. per negationẽ existentez aliqđ illi⁹: qḋ dicitur ꝓpter p̃iacentem vniuersalis negatiue que est affirmatiua: ⁊ tñ negatur verbũ p̃ncipale: sed nõ ꝓpter negationẽ existentẽ aliqđ illius. Aduerte secũdo circa diuisionẽ que est gñis i spẽs. ꝓpositio eni est gen⁹ ad affirmatiuã ⁊ negatiuam vt voluit Porphirius sic̃ recitat Boeti⁹ i p̃mo phyermenias: lʒ Alexander dixerit ꝙ sit diuisio analogi in analogata. Rõnes eoꝝ vide in q̃õne ꝯ̃ sũmulas si placet. Aduerte tertio ꝙ penes aliud attendit̃ affirmatio vel negatio i cathegoricis: aliud i hypotheticis qm̃ in hypotheticis attendit̃ penes notã ꝯiũgentẽ: ĩ si negatur ẽ negatiua: si aũt nõ: est affirmatiua: q̄ ita se hʒ nota in hypotheticis sicut verbũ p̃ncipale i cathegoricis de inesse. In cathegoricis aũt est quedã diuersitas. Nam quedã sunt de inesse quedã modales. In cathegoricis đ inesse affirmatio ⁊ negatio attenditur penes verbuʒ p̃ncipale. qḋ si neget̃ est negatiua. si nõ: ẽ affirmatiua. In modalib⁹ v̉o dicit phũs secũdo phyermenias ꝙ penes modũ attendit̃ affirmatio ⁊ negatio: q̄ ita se hʒ modus i modalib⁹ sicut vbũ p̃ncipale i cathegoricis de inesse. an aũt sit vlr̃ verũ i modalib⁹ de sensu cõposito ⁊ de sensu diuiso. ⁊ an modalis i ĩ modus affirmatur ⁊ dictũ negat̃ sit negatiua: vel nõ clare declarabimus cũ de modalib⁹ infra declarabit̃. Dubitaret qs quare si ꝓpositio debet eẽ negatiua reqritur aduerbiũ negãdi in ꝓpositione: ⁊ tñ si dʒ eẽ affirmatiua nõ reqritur aduerbiũ affirmandi in ꝓpositione. q̄ illa est affirmatiua: tu es homo: ⁊ nõ tñ ponit̃ aduerbiũ affirmandi i ꝓpositõe: vt ꝑfecto: qppe ⁊c̃. Ad hoc respõdet Paulus pergulẽsis i septio dubio supra cõseqn tias Strodi: di. ꝙ talia aduerbia teste P̃sciano i maiori volumine nõ sũt aduerbia affirmãdi: sed ꝯfirmãdi: q̄ nõ faciũt ꝓpositionẽ affirmatiuã: sed ꝓpositionem quã inueniũt ꝯfirmãt. Vñ si dixero. ꝑfecto nullus hõ est asinus: ly ꝑfecto nõ affirmat: sed ꝯfirmat negatõeʒ quã inuenit. Sed aduerbia negãdi ex officio suo hñt negationẽ: ⁊ ꝓprie sũt aduerbia negãdi. Contra. sic̃ illud aduerbiũ dicitur aduerbiũ negãdi p hoc ꝙ negatur aliqđ. ita aduerbiũ dicit̃ affirmãdi p hoc ꝙ affirmatur aliqđ: sed per talia affirmat̃ aliqđ. ergo. minor ꝓbatur. q̄ si ĩrat̃ putas ne ꝙ homo sit alb⁹: ⁊ rñdeat ita certũ est ꝙ affirmatur illud. Deinde omne ꝯfirmare est affirmare. Iđ dico aliter ꝙ talia sũt aduerbia affirmãdi: nõ tñ habẽt facere ꝓpositionẽ affirmatiuã: sic̃ aduerbiũ negandi facit ꝓpositionẽ negatiuã: q̄ ꝓpter hoc ex natura verbi substãtiui est ꝓpositionẽ affirmatiuã facere: cũ ex natura ei⁹ sit vnire ⁊ cõponere extrema. nõ aũt de natura verbi est diuidere vnũ extremũ ab altero: ideo reqritur aliqđ per qḋ fiat hoc: ⁊ illud ẽ negatio. Scđa diuisio ꝓpositiõis in verã ⁊ falsam.

Aduerte ꝓ itellectu diuisiõis ꝙ triplex ẽ significatũ ꝓpositionis. s. p̃ncipale: assertiuũ ⁊ rep̃sentatiuũ. Principale est illud qḋ resultat ex p̃maria significatõe oiũ suoꝝ terminoꝝ: vt hec ꝓpositio: homo est aial. p̃ncipaliter significat hoieʒ eẽ aial. Assertiuũ ẽ qḋcunqʒ significatũ p̃ncipale alicui⁹ ꝓpositõis sequentis ad eã: ⁊ sic illa ꝓpositio: homo est aial: significat assertiue aliquid esse. naʒ formaliter sequitur: homo est aial. ergo aliqđ est. Rep̃sentatiuũ v̉o dicitur quodcũqʒ significatũ ꝙ significãdo apprehẽditur p ipsam: ⁊ sic significatũ rep̃sentatiuũ illi⁹ ꝓpõnis. hõ est aial. est hoieʒ eẽ asinũ: ex quo seqtur ꝙ oẽ significatũ p̃ncipalr̃ est assertiuũ ⁊ nõ ecõuerso: ⁊ oẽ assertiuũ est rep̃sentatiuũ ⁊ nõ ecõuerso. Ad ꝓpositũ ergo penes veritatẽ vel falsitatẽ p̃ncipalis significati dicitur ꝓpositio vera vel falsa. nõ auteʒ penes veritatẽ vel falsitatẽ alterius significati. Aduerte ꝙ ista tria noia significatũ p̃ncipale: significatuʒ p̃mariũ: ⁊ significatũ adequatũ. sũt noia synonima sic̃ tunica: vestis ⁊ indumẽtũ: ex̃ mãm isolubiliũ: qḋ notãter dico: q̄ i mã insolubiliũ adequatũ significatũ ⁊ p̃ncipale nõ sunt idẽ: s̃m magistrũ i vltimo notabili insolubiliũ: adequatũ eni significatũ: vt hui⁹ sor. di. falsũ. ẽ sor. dicere falsũ. Adequatũ eni significatũ i illis ẽ significatũ cathegoricũ qḋ est simile oratõi ifinite vel ꝯiunctiue. Principale v̉o significatũ est ypotheticũ: vt sor. dicere falsuʒ ⁊ istã eẽ verã: ⁊ in isolubilib⁹ possibilitas attendit̃ penes adequatũ significatũ: falsitas v̉o penes p̃ncipale. Qḋ aũt illa tria idẽ sint extra mãm insolubiliũ ꝓbatur: q̄ oẽ significatũ p̃mariũ vel adequatuʒ est illud qḋ est simile oroni infinitiue vel ꝯiunctiue: vt pʒ per magistrũ in textu: sed oẽ p̃ncipale ẽ huiusmodi: vt patet ex p̃mo notato. quare ⁊c̃. Aduerte tertio ꝙ isti termini verũ vel falsum possunt accipi dupl̃r. Primo transcendẽter: ⁊ sic sunt termini p̃me itentionis vel impositionis: ⁊ sic ꝯceditur sophistice: q̄ illa ꝓpositio: hõ est asinus est vera: q̄ ẽ entia q̄ est tres res siue tres termini. Secũdo ꝓ ꝓpositõe vera vel falsa. ⁊ sic sunt termini secũde intentõis vel ipositõis. Tertio aduerbialr̃ verũ pro vere: vel ita esse falsuʒ pro false vel nõ ita eẽ.

In ꝓposito cōiter dr̄ ꝙ sumunt̄ adverbialr̄ qđ idē ē di cere ꝓpositio vera est cui⁹ pmariū significatū est verū: ꝛ dicere ꝓpō vera ē illa q̄ pmarie significat sicut ē: ꝛ idē ē dicere ꝓpō falsa ē illa cui⁹ pmariū significatū ē falsū: ꝛ dicere ꝓpō falsa ē illa q̄ significat sicut nō ē: vel si ita ē sicut significat: ergo ē vā: ꝛ ecōuerso nō ē ita sicut signi ficat: ergo ē falsa: ꝛ ecōuerso. Quantū āt veritatis hoc cō tineat. vide i qōne ꝯ̄ sūmulas: vbi declarat̄ ꝙ verū no minalr̄ sumptū deноīat itellectū verū: ꝓpōnē verā: ꝛ si gnificatū verū: ꝛ ꝙ eadē vitate itellectus denoīat̄ ver⁹: ꝛ ꝓpō vā: ꝛ significatū verū. Nō igit̄ dz exponi ꝙ signifi catū dicat̄ verū ꝑ vē. Si noīalr̄ sumēdo verū recte dicat̄ ꝙ significatū sit verū. vide ibi ample. Ex his pz itelle ct⁹ diffōnis ꝛc. Tertia diuisio ꝓpōis i polē ꝛ i ipolē. Aduerte pmo circa diffōnes illas ꝙ significatū pole dr̄ eē illud qđ pōt eē. ꝛ iō idē ē dicere cui⁹ pmariū signi ficatū ē pole ꝛ dicere ꝙ pmarie significat sic pōt eē vt di cūt alij. Significatū vō ipole ē illud qđ nō pōt eē: ꝛ ideo idē ē dicē cui⁹ pmariū significatū est ipole: ꝛ dicere signi cat sic nō pōt eē. Aduerte tñ ꝙ ipole ē duplex. s. sim plicit ꝛ fm qđ. Impole simplr̄ est illud qđ nō pōt esse: nec potuit eē: nec poterit eē vt chymerā eē: ꝛ deū nō esse. Impossibile vō fm qđ ē illud qđ nō pōt eē: nec poterit eē: tñ potuit eē vt cesarē nō fuisse: ꝛ ita ꝓportiōalr̄ ꝓpō pōt dici ipoīs simplr̄ vel fm qđ. Aduerte scđo ꝙ nō ois ꝓpō poīs pōt eē vā sic pcise significādo. multe eñi sunt ꝓpōnes polēs que nō pñt eē vere: vt ille: Nulla ꝓpō ē: Nulla ꝓpō ē vā. Nulla ꝓpō ē vlīs: Nulla ꝓpō est ne cessaria. sortes nō ē i mēte sor. Declaro ꝯ̄ pma ꝛ suffic: q: sic hēs itelligere de alijs. vñ si ponat̄ i eē ꝙ posset eē vā sequit̄ ꝯ̄dictoria ex ea qđ ꝓbat̄: q: si dicas ꝙ ista: nl la ꝓpō ē. ē vā: ergo aliq̄ ꝓpō est vā. tūc vltra: aliq̄ ꝓpō est vā: ergo aliqua ꝓpō est. ꝛ ex alīa pte seqtur ꝙ nulla ꝓpō est: q: seqtur illa ꝓpō ē vā: nulla ꝓpō est: que preci se significat ꝙ nulla ꝓpō ē: ergo nulla ꝓpō est: ꝛ sic pz ꝙ sequunt̄ ꝯ̄dictoria ꝙ aliq̄ ꝓpō est: ꝛ nulla propō est. Nec etiā ois ipoīs pōt eē falsa: imo aliq̄ est q̄ nō pōt eē vera nec falsa: vt illa assignata. Quarta diuisio ꝓpō nis i neciā ꝛ ꝯtingētē. Aduerte pmo ꝯ̄ has diffōnes ꝙ significatū neciū dr̄ qđ nō pōt nō eē: q: necessariū dr̄ septimo metaphisice qđ ē ipole alr̄ se hře: idē ergo ē di cere ꝓpō necia ē illa cui⁹ significatū ē neciū. ꝛ dicere ꝙ suū significatū nō pōt nō esse. Aduerte tñ ꝙ neciū est duplex. s. simplex ꝛ fm qđ. Necessariū simplr̄ ē ꝙ non pōt nō esse: nec potuit nō esse: nec poterit nō esse. vt deū eē est necessariū. Necessariū fz qđ est ꝙ nō potest nō eē: nec poterit nō eē. potuit tñ ñ eē: vt cesarē fuisse. ꝛ ita ꝓportiōalr̄ ꝓpō pōt dici necāria duplr̄: vel simplr̄: vel fm qđ. Significatū vō cōtingēs est qđ pōt eē ꝛ nō esse. Idē ergo ē dicerre ꝓpō cōtigens est illa cuius primariū significatū est cōtingens: ꝛ dicere ꝙ pmarie significat si cut pōt eē ꝛ nō eē. Aduerte scđo ꝙ nō ois ꝓpō cōtin gens ad vtrūlibz pōt eē falsa: sic pcise significādo. Naz ista aliqua ꝓpō est falsa: nō pōt eē falsa sic precise signifi cando: q: si pōt eē falsa ponatur i esse. ꝛ tūc sequunt̄ duo cōtradictoria: q: seqtur ista est falsa: ergo aliqua ꝓpō est falsa. ex alia pte seqtur ista ē falsa q̄ pcise significat ꝙ ali qua ꝓpō est falsa. ergo nulla propositio est falsa: quare sequitur cōtradictorio. Nec ois contingēs pōt eē vera.

imo aliq̄ cōtingēs est que nō pōt esse vā neq: falsa: vt pz de ista nulla ꝓpositio est. Aduerte tertio ꝙ sicut dixi ꝙ verū ꝛ falsuz pñt accipi triplr̄. ita dico de oib⁹ ťminis modalib⁹ polē: ipolē: necessariū: ꝯtigens: verū ꝛ falsum Et sic dico de necessario ꝙ sumit̄ triplr̄. Primo trāscē dent ꝑ re necessaria vt cū dico necessariū est deū eē: tūc ista significat ꝙ aliq̄ res est que ē necessaria ꝛ ista ē deū eē: Secundo sumitur aduerbialr̄ ꝑ mō necessario: ꝛ sic necāro deus est significat ꝙ aliq̄lr̄ ē i re q̄lr̄ nō pōt nō eē ꝛ talr̄ deū esse. Tertio sumitur ꝑ ꝓpōne necessaria: ꝛ tunc est necessariū deū eē significat ꝙ ista ꝓpō deꝰ ē: est necessaria. Quinta diuisio ꝓpōnis in ꝓpōnem alicu ius quātitatis ꝛ i ꝓpōnē nullius quātitatis. Aduerte pmo ꝙ ꝑ limitatōe ꝓpōis vlīs q̄ttuor ꝯditiōes reqrunt̄ scđz magiꝫ in logica magna. Prima ꝙ subijciatur ťmin⁹ cōis: vt excludat̄ termin⁹ singularis. ꝛ ꝑ hoc qđ dicit̄ subijcit̄ ꝛ non pdicat̄. denotauit ꝙ q̄ntitas ꝓpōnis sumit̄ a subō ꝛ nō a pdicato. Scđa nō pgnās: q: si sit termin⁹ pgnās mediāte signo vlī nō ē vlīs: vt dicēdo: nō sp fuit hō: nō nemo disputabit: nulla istarū ē ꝓpositio vniuersalis. Tertia solo signo determinat⁹ vel plu ribus eidē equalētibus. Dr̄ solo signo vniuersali deter minat⁹: q: si alijs determinaret̄ nō eēt vniuersalis. vt illa icipit ois hō eē. Dicit̄ etiā vel plurib⁹ eidē equalētibus ꝓpter negatōes equalētes signis affirmatiuis: vt dicen do. nullus hō nō currit. quia equalet huic. quilibz hō cur rit. Quarta existēte vel existib⁹ aliqđ illi⁹ ꝓpter pia centē vlīs cū idē sit subm vtriusq:. Pro limitatione ꝓpōnis pticularis q̄ttuor ꝯditōes reqruntur. Prima ꝙ subijciat̄ ťmin⁹ cōis ꝛ nō singularis: Secūda nō pgnās ꝓpter istas: aliqs nemo est. Tertia solo signo pticulari determinatus vel plurib⁹ eidē equalentib⁹: ꝓpter primū ista nō est pticularis. icipit esse aliqs hō. ꝓpter scđz: ista ē pticularis. nōnullus hō est asin⁹: cū equaleat huic ali qs hō ē asin⁹. Quarta existēte vel existibus aliqđ illi⁹ referēdo relatiuū ad talē ꝓpōnem particularē ꝓpter ei⁹ piacentē. Pro limitatione ꝓpōnis idefinite quatuor cōditiones reqrūtur. Prima ꝙ subijciatur terminus cōis ꝓpter singulares. Scđa ñ pregnās ꝓpter tales que nō sunt idefinite: ab eterno fuit hō: semp fuit hō. Tertia nullo signo determinat⁹ vel plurib⁹ eidē equalētibus. Primū dr̄ ꝓpter illas i qbus est signū sine alicui⁹ quāti tatis sint sine nulli⁹. Scđm dr̄. q: dicēdo nōnullus equ⁹ currit equalet isti. equ⁹ currit. Quarta existe aliqđ illius ꝓpter piacentē vniuersalis. Ex tertia cōditiōe videt̄ seq ꝙ eadē ꝓpō est pticularis ꝛ idefinita: q: illa. nōnull⁹ equ⁹ currit: cū equaleat huic pticulari aliqs equ⁹ currit: ꝛ ēt equalet huic idefinite. equ⁹ currit: ergo ē pticularis ꝛ idefinita. Propositio singularis sic limitat̄. est illa i q̄ subijcit̄ terminus discretus sine signo imobilitātē: aut termin⁹ cōis ꝓnoīe demōstratiuo determinat⁹ existe ali qđ illi⁹. Dicitur sine signo imobilitāte ꝓpt̄ tales. necio tu nō es asin⁹. cuius subz imobilitatur: nō ꝙ stet deťmi nate vel cōfuse ꝛ ipediat descensū: q: non pōt de lege cōi descēdi sub termino discreto: sz q: suspēdunt̄ talia suba a ꝓpria denoiatione: q: nulla illarū dr̄ discreta sz moda lis. Dr̄ vlteri⁹ vel subijcitur termin⁹ cōis solo ꝓnoīe de monstratiuo determinat⁹ existe aliqđ illi⁹. Dr̄ existe aliqđ illius vt supra. Dubitatur. vnde sumitur quantitas

ꝓpōnis:ꝛ ꝯñr q̄re aliq̄ ꝓpōnes dicunt̄ alicuiꝰ q̄ītita-
tis aliq̄ nulliꝰ. Alicuius quātitatis vt vniuersalis: ꝑticu
laris: idefinita ꝛ singłaris. Nullius vt exclusiue: excepti
ue reduplicatiue. Ad hoc rn̄dēt qdā dicētes ꝙ ꝓpō
pōt ꝯsiderari dupl'r. Uno mō ꝑ3 substātiā ꝛ ꝯpositionē
terminoꝝ. Alio mō ꝺm significatū: Primo mō oīs ꝓ-
positio ē alicuiꝰ quātitatis: q2 quantū est illud qd̄ est diui
sibile in ꝑtes quaꝝ q̄libet est nata eē hoc aliqd̄. qnto me
taphisice: sed ꝓpositio ꝑmo mō accepta potest diuidi i
ꝑtes .i. subm ꝑdicatū ꝛ copulā: quoꝝ qd̄libet est natū ꝑ
se eē hoc aliqd̄. Sed scd̄o mō quo ad significatū ꝓpō dr̄
alicuiꝰ quātitatis cuius subiectū significat aliqd̄ totum:
vel aliqd̄ qd̄ est ꝑs i toto. Exēplū ꝑmi. vt q̄libet hō cur
rit. Exēplū scd̄i: vt aliqs hō currit. hō currit: sortes cur
rit: tūc aūt subm significat ꝑtē in toto: quādo ꝑs signifi-
cat sic ꝙ pōt ꝯtineri in toto: q2 tūc ē quādo toto exn̄te ve
ro: ꝑs est v̄a. Ex isto ꝑ3 ꝙ ꝓpō exceptiua ꝛ exclusiua
reduplicatiua: nō sunt alicuiꝰ quātitatis: vt dicēdo tātū
hō currit: vel qlib3 hō ꝑter sortē currit: vel qlib3 hō in-
q̄3tu3 hō currit: nō significāt ista subiecta totū qd̄ cōpre-
hendi pōt sub eis: nec ꝑtē q̄ cōtineant̄ i toto: q2 si ista est
v̄a. q̄libet hō currit. nō tamē hec ē v̄a. tm̄ homo currit:
nec ista: oīs hō ꝑter sortē currit: nec ista. q̄libet homo in
q̄3tum homo currit. Addūt etiā isti ꝙ ista est nulliꝰ quā
titatis: hō est spēs: si ly hō simpl'r supponat: q2 si eēt ali-
cuius quātitatis maxime eēt idefinita: qd̄ nō est verū: q2
nō pōt eē vniuersalis nec ꝑticularis. Itē nō pōt ordina
ri in figura. Itē significaret ꝑtē i toto: qd̄ est falsū. q2 cū
supponat simplicit̄ nō est ꝑs hoīs eēntialis nec subalter
na nec aliq̄lis ꝑs. Hec opinio peccat in duobꝰ. Pri
mo diminuta ē: q2 dicit ꝙ quātitas attēdit̄ penes subm
ꝛ nō assignat cā3 q̄re magis penes sub3 q̄3 ꝑdicatū. Se
cūdo dicit falsū: dicit eni. Oīs ꝓpō cuius sub3 significat
totū aut ꝑtē in toto ē alicuiꝰ quātitatis sane itelligēdo si
cut ipe itelligit. Cōtra. q2 ista ꝓpō. hic hō inq̄3tū hic
hō ē aīal. significat ꝑtē i toto ad modū suū: ꝛ tn̄ nullius
ē quātitatis. ergo ꝛc̄. ꝯn̄a ē nota cū minori. maior ꝓbat̄
q2 ꝺm ip3 ꝓpō significat ꝑtē i toto qn̄ ꝑs sic significat ꝙ
ꝯtineri pōt i toto: qd̄ tūc ē qn̄ toto exn̄te v̄o ꝑs ē vera: s3
ita ē hic. ꝓbatio. q2 illa vl'is. oīs hō ē aīal: nūq̄3 pōt eē v̄a
qn̄ illa singularis sit v̄a. hic hō inq̄3tū hic hō ē aīal. Si
milit̄ arguit̄ de illa hic hō inq̄3tū hic hō est aīal: q2 illa
vl'is oīs hō ē aīal: nō pōt eē v̄a qn̄ talis sit v̄a: ergo ē ali
cuius quātitatis. ꝯn̄e patēt ꝺm illos. Alit̄ ergo rn̄dē
dū ē. ꝛ q2 dubitatio h3 duas ꝑtes. ꝑma ē vn̄ sumit̄ quāti
tas. scd̄a q̄re aliq̄ ꝓpōes sūt alicuiꝰ quātitatis ꝛ aliq̄ nō.
vt clare habeat̄ rn̄sio sigillatim respondebo. Ad pri-
mū dicitur ꝙ quātitas sumit̄ a subiectis ꝛ non a ꝑdica-
tis. Cuiꝰ ratio ē: q2 subiecta pn̄t accipi vniuersalit̄ ꝛ ꝑti
cularit̄: ꝑdicata v̄o nō. nā ph̄ꝯs ꝑmo peryermenias di
cit ꝙ vniuersale vniuersalit̄ sumptū nūq̄3 ꝑdicat̄. Qua
re aūt subiecta pn̄t accipi vniuersalit̄ ꝛ ꝑticularit̄ ꝛ non
ꝑdicata duplex ē ratio. Prima. q2 signū pōt remanere
signū a ꝑte subi: nō aūt a ꝑte predicati cū sit ꝑs ꝑdicati.
Secūda rō est: q2 sub3 se h3 vt mā ꝑdicatū v̄o vt forma
Cū āt forma de se sit idiuisibilis: mā vero diuisibilis ra
tione cuius dr̄ forma. id̄ significatū vniuersale dicēs for
mā h3 addi subo non aūt ꝑdicato: etiā quot modis pōt
variari subm variatur quātitas propositionis. Cū aūt
q̄drudlicit̄ possit variari: q2 aut sub3 est t̄minus vniuer
salis aut singularis. Si singularis sic fac̄ singularē. Si
vniuersalis: aut cū signo: aut sine signo. si sine signo sic
facit ꝓpositionē idefinitā: si cū signo: aut vniuersaliter
aut ꝑticularit̄: si particularit̄ facit particularē. si vniuer
salit̄ vniuersalē. ꝛ sic q̄druplex ē ꝓpō alicuius q̄3titatis.
Ad scd̄am dicit magister in logica magna formalit̄
hec v̄ba. Quādocūq3 subm alicuius ꝓpōnis imobilita
tur: nō qdē ꝑ modū determinatiōis super determinabi
li: sicut imobilitatur ꝑdicatū vniuersalis affirmatie aut
subiectū exclusiue: sed imobilitatur per modū ꝓbatōis
termini ꝑcedētis ipsu3 rōne cuius subiectū a sua ꝓpria
denoiatōe suspēdit̄: nō ē alicuius q̄3titatis. Ideo exclu-
siua: vt tm̄ hō currit: q̄ habet ꝓbari rōne signi ꝛ nō sub
iecti nō est alicuius q̄3titatis. Exceptiua similiter: redu
plicatiua similiter: ablatiuus in cōseq̄ntia quādo prece
dit: bene dico qn̄ precedit: q2 aliter nō: vn̄ ista: non hoīe
currēte tu es asinus: nullius ē q̄3titatis. sed ista: tu es asi
nus nullo hoīe currente est singularis. sil'r ista: sine au-
re tu potes audire: nullius ē quātitatis. ꝛ breuit̄ dicatur
de oībus illis in q̄bus subm suspēditur a ꝓpria denoia
tiōe rōne ꝓbatōis t̄mini ꝑcedētis ip3. Et nota bene q2
nō oēs sciūt hoc quos credis scire. id̄ tu deciperis.

Propositio nullius quātitatis est que nō est vniuersalis: ꝑticularis: i-
definita. vel singularis. Aduerte ꝙ lic3 cōiter pona
tur ꝙ iste quattuor non sunt alicuius quantitatis scili-
cet exclusiua exceptiua: reduplicatiua: ablatiuus in con
sequentia. tamen non tantū iste quatuor nō sunt alicu-
ius quantitatis: sed multo plures vt dicit magister i lo-
gica magna. Et breuiter omnes iste sunt nullius quan
titatis: in quibus subiectum suspenditur a propria de
nominatione ratione probationis precedentis ipsū: vt
iste. ab eterno deus fuit: semper homo fuit. icipit sortes
esse. immediate ante a tu fuisti: necessario deus est: con-
tingenter tu es: tu scis sortem currere. possibile est sorte3
currere. et de consimilibus. De versu isto. Que ca.
vel yp. qualis ne. vel af. v. quanta par. in. sin. nil dico
quia de se clarus est. Dubitatur contra omnes di-
uisiones propositionum vtrum sint date de propositio
ne eodem modo sumpta. Ad quod respondet quidā
ꝙ non sunt date de ꝓpōne eode3 mō sumpta sed diuer
simode. Unde propositio potest considerari tripliciter.
Uno modo quo ad substantiam. ꝛ sic diuiditur i cathe
goricam ꝛ ypotheticam. quia habere subiectum pre-
dicatum ꝛ copulam tanq̄3 partes principales. vel ha-
bere plures propositiones tanq̄3 partes est de substan-
tia propositionis. Alio modo potest considerari quo ad
quantitatem ꝛ sic diuiditur in vniuersalem particula-
rem indefinitam ꝛ singularem: quia facta est diuisio se
cundum conditionem subiecti a quo sumitur quanti-
tas cum subiectum se habeat vt materia: ꝛ quantitas
est eterna materie ꝑ3 ꝯmētatorē in de suba orbis. Alio
mō pōt cōsiderari quo ad qualitatē: ꝛ hoc duplicit̄. vel
q2 cōsideratur q̄litas significātis vel significati. si signi-
ficātis sic diuiditur in affirmatiuā ꝛ negatiuā: q2 facta ē
diuisio ꝺm id qd̄ se habet vt forma in ꝓpositione: ꝛ cō-

sequēter vt q̄litas ptira. sed verbū est illud qđ est vt forma respectu subi ꝛ p̄dicati. Si āt ꝯsideraṫ q̄litas significati sic diuidiṫ i verā ꝛ falsā: necessariā ꝛ ꝯtigētē: polez ꝛ ipolez. Aliṫ potes dicē ꝛ clari⁹ ꝙ ꝓpositio pōt q̄druplr̄ diuidi. s. ꝑm subam: ꝑm q̄litatē: ꝑm quātitatē: ꝛ ꝑm materiā. Si ꝑm substātiā diuidiṫ i cathegoricā ꝛ hypotheticā. Si ꝑz q̄litatē in affirmatiuā ꝛ negatiuā. Si ꝑz quātitatē diuidiṫ i vniuersalē: pticularē: idefinitā: ꝛ singularē. Si ꝑm materiā diuidiṫ i necāriā: ꝯtingentē: verā ꝛ falsā. possibilē ꝛ ipossibilē. Aduerte tamē ꝙ nō loquoꝛ de mā ex q̄ est ꝓpō: qꝛ sic eēt accipe ꝓpōnem ꝑz subaz: qꝛ termini sūt mā ꝓpōnis ꝛ de suba ei⁹: sꝫ loquoꝛ de mā ꝓ habitudine p̄dicati ad subꝫ. Jō mā ꝓpōnis vt hic sumiṫ est habitudo p̄dicati ad subiectū i qua fit ꝓpō p̄dicati cū subo: ꝛ in q̄ subiectū vel p̄dicatū discōueniūt ꝛ ꝯueniūt ꝛ ꝑz hoc mā ꝓpōis ē triplex. s. nālis. cōtingēs ꝛ remota. Materia nālis ē illa in q̄ p̄dicatū est de eēntia subi: vel ꝓpriū ei⁹: vt hō est aīal: ꝛ hō est risibilis. Contingēs v̄o est illa in q̄ p̄dicatū pōt inesse aut abesse subo vt hō est alb⁹. Remota ē illa i qua p̄dicatū nō pōt ꝯuenire subo: vt hō est asin⁹. Et ꝑm hāc triplicē mām sumunṫ alie tres diuisiones: qꝛ si mā est naturalis ꝓpositio est necīa: si cōtigens est ꝓpō ꝯtigens. si remota falsa ē. Jtē si nālis vera ē: si remota falsa ē: ꝛ si ꝯtigens polis ē: si remota ipossibilis: ꝛ loquoꝛ de affirmatis: qꝛ in negatiuis aliṫ varianṫ. Adhuc subtili⁹ pōt dici ꝙ ꝓpō necāria ꝑz vnitatē diuidiṫ in cathegoricā ꝛ ypotheticā qꝛ ꝓpō vna vel est simplr̄ vna vt cathegorica. vel ē vna cōiūctiōe. vt ypothetica: sicut aliqđ vnū diuidiṫ in vnū simplex ꝛ cōpositū. Deīde ꝓpō cathegorica ꝑm q̄litatē diuidiṫ in affirmatiuā ꝛ negatiuam rōne copule penes quā attēdiṫ affirmatio ꝛ negatio. Deīde ꝑm q̄ntitatē diuidiṫ in vlez: particularē: idefinitā: ꝛ singularē rōe subi qđ nō suspēdiṫ a ꝓpria denoīatiōe. Deīde ꝑz māz diuidiṫ vlterius i verā ꝛ falsam necīaz ꝛ ꝯtigentē polem ꝛ ipossibilē rōne significati ꝓpōnis qđ est tale.

Propositionum

alia de inesse alia modalis. Aduerte ꝙ diffōnes iste de v̄tute ꝑmonis false sunt: cū cathegorica ꝓpō nō sit modalis in qua poniṫ modus: vt ista hic est polē. Sꝫ in sensu i quo fiūt vere sunt. Prima enī q̄ dicit. modalis est illa in qua poniṫ modus. sic itelligiṫ. i. in q̄ p̄dicatū iest subo cū deṫminatione modi: vt polē est sortē currere. Uel magis ad l̄raz dic: Modalis est illa in q̄ poniṫ modus modalr̄ sūptus: qꝛ tūc ordinaṫ cū dcō. Cōsilr̄ dicaṫ de ꝓpōne de iesse ꝙ est illa in q̄ p̄dicatū iest subo simplr̄. i. sine deṫminatōe modi. Uel magis ad l̄ram dic de iesse est illa in q̄ nō poniṫ modus modalr̄ sūptus. Modi aūt sūt sex. Ad cognoscēdū qđ sit modus i ꝓposito ꝛ quot sunt modi. Aduerte circa p̄mū ꝙ modus ē adiacēs rei deṫminatio. i. deṫminatio facta ꝑ adiectiuū. vñ adiectiuū: deṫminatio: ꝛ modus: eādē rē dicūt: sꝫ differūt ꝑm rōnē. Adiectiuū enī dicit rē adiacētē. deṫminatio v̄o depēdētiā rei: modus aūt dicit vtrūqꝫ. Circa scđꝫ aduerte ꝙ adiectiuū ē duplex. s. nōis vt albus alba albū: ꝛ silia: ꝛ verbi vt aduerbiū: qꝛ Priscian⁹ dic. aduerbiū ē vi v̄bi adiectiuū. Adiectiuū vero tā nōis q̄ꝫ v̄bi est duplex: qꝛ qđdā pōt deṫminare v̄bū rōne cōpositiōis: ꝛ qđdā nō. Jllud aūt qđ pōt deṫminare v̄bum rōne cōpōnis si addat aliqđ sup̄ cōpositionē: vtputa necessitatē vel aliqđ hmōi: quod sic additum sit ex pte rei pōt facere ꝓpōnez modalē. Uñ dr̄ primo ꝙ deṫminet verbum rōne cōpositionis. i. ꝙ deṫminet orōnez coniūctiuā vel infinitā: vt dicendo. sortē currere est polē: quod nō faciunt illa aduerbia bñ male ꝛ velociter: qꝛ deṫmināt rōne verbi: vt sortes currit velociṫ: ꝛ nūc: nuper: q̄ determināt rōne tpis: vt sortes nūc currit: ꝛ multa adiectiua noīalia ꝛ verbalia. Dr̄ ꝑo ꝙ addat aliqđ supra cōpositionē: qđ sit ex pte rei: quod nō faciūt ista aduerbia dubie: ꝓbabiliter: vel ista noīa dubium ꝓbabile: scitū cū significēt qualitatē aīe ꝛ nō rei: qa nulla dubietas ē ex pte rei: ꝛ qꝛ ista. s. necīū ꝯtingēs: possibile: ipolē: veꝝ ꝛ falsū: ꝛ nō plura hñt has duas ꝯditōes. Jō tm̄ sūt sex modi faciētes ꝓpōnē modalē. Et hi modi pñt duplr̄ sumi. s. noīaliter: vt exēplificatū. ꝛ aduerbialr̄: vt necīo: possibiliṫ: ipossibiliter ve ꝛ false: hoꝝ aūt aliq pñt sumi v̄baliter. vt pōt ꝓ poli: nō pōt ꝓ ipossibili: oꝫ ꝓ necīo: ꝯtigit ꝓ contigenti. Circa sufficientiā modoꝝ: nō ꝙ qdā sic assignāt: Nā cū modi deṫminēt cōpositionē vel inherentiā p̄dicati ad subꝫ: quot modis ꝯuenit dterminare istā iherētiā tot erūt modi. terminari aūt ꝯtingit tm̄ sex modis: qꝛ aut per v̄itatē: aut falsitatē absolute: ꝛ sic sumūtur duo modi. s. veruꝫ ꝛ falsuꝫ. aut per aliqđ quod iportat v̄itatem illius iherētie conditionate: aut falsitatē conditionātis. si v̄itatē ꝯditionatā. aut dicit veritatē isfallibilē: ꝛ sic accipiṫ necīū: aut falsitatem infallibilē: ꝛ sic accipiṫ ipossibile: aut dicit veritatez fallibilem: ꝛ sic accipiṫ contingens: aut falsitatem fallibilē: ꝛ sic accipiṫ possibile: ꝛ sic tm̄ erūt ibi sex modi: possibile: ipossibile: necessariū: ꝯtingēs: veꝝ ꝛ falsū. Et dnt vlterius ꝙ possibile ꝛ ꝯtigēs nō differūt nisi ꝙ vnū importat de suo mō significādi v̄itatem fallibilē vt ꝯtigēs. aliud falsitatē fallibilē vt possibile: ꝛ iō dicūt ꝙ possibile ē falsū potēs eē veꝝ. sꝫ ꝯtingēs ē veꝝ potens eē falsū. Dant ēt aliā dr̄iam. s. ꝙ ꝯtingens dicit v̄itatem euentus ex pte rei: sꝫ possibile dicit veritatē euentus ex pte tēporis. Licꝫ hec sint subtiliter dcā: tm̄ sequendo viaꝫ cōem magis distiguendū ē de contingēti: quod vno mō accipitur ꝓ possibili: alio mō ꝓ cōtingenti ad vtrūlibet. Primo modo accipitur hic: ꝛ sic ordinaṫ i figura: ꝛ sic possibile ꝛ contigens nō differūt. ꝛ si vnū dicit v̄itatē fallibilē ꝛ aliud. Scđo v̄o mō accipiendo ꝯtingēs non ꝯdicit sibi aliq̄ ꝓpō de necessario: qꝛ contingēs ad vtrūlibet exponitur ꝓ possibile eē: ꝛ possibile non eē. hoc ē ꝑ vnam copulatiuā factā ex duabus ptibus de possibili: verbi grā oēm hoiem contingens ē ad vtrūlibet currere. exponiṫ sic: ois hō pōt currere. ꝛ ois hō pōt nō currere. ꝯdictoriū est: non oēm hoiez contingens est currere ꝙ valet ista: aliquis homo de necessitate currit: vel idē homo de necessitate non curret. Et sufficientia est talis Aliquis modus dicit veritatem vel falsitatem absolutam vel conditionatam. Si absolutam sic est verū vel falsum. Si conditionatam: aut dicit veritatē infallibilē. ꝛ sic est necessarium: aut falsitatē infallibilē: ꝛ sic ē impossibile: aut veritatē vel falsitatem infallibilem: ꝛ sic est contingēs ꝛ possibile. Dubium est si oēs isti modi faciunt ꝓpositionem modalem. quare magister non posuit propōnes de vero ꝛ falso in figura sicut alias moda

les. Idē dubiū ē ꝯ figuras assignatas a phō in p° peryermenias: i qbus non ponunt ꝑpōnes de vō ⁊ falso ⁊ alias sic ⁊c. Ad quod burleus dicit in p° peryermenias: ꝙ verū ⁊ falsum non faciūt ꝑpōnem modalē: q2 nihil addunt suꝑ cōpōnē .s. supra eē ⁊ non esse. Idem .n. est dicere: sortes currit: ⁊ verū ē sortē currere. ⁊ idem ē dicē: sortes non currit ⁊ falsum ē sortē currere. ⁊ q2 nihil addunt supra eē ⁊ non eē: iō nō faciunt ꝑpōnem modalē. Silr nulla ꝑpō modalꝫ conuertitur cū sua de iesse. sꝫ iste conuertunt. sortes currit ⁊ sortē currere ē verū. Iō hec ꝑpositio. verū ē sortē currere nō ē ꝑpō modalis. Quod autē philosophus cōnumeret verū ⁊ falsuꝫ inē alios modos: hoc est q2 determinat ꝙ pdicatū inest subo: sꝫ q2 nihil addunt supra cōpōnem: iō non faciūt ꝑpōnem modalē. Et ꝑpt hoc phūs non determinat de oppositione nec d ꝯña ꝑpōnum i qbus ponunt verū ⁊ falsū: sicut de alijs modis q faciunt ꝑpōnes modales. Licꝫ hoc sit ꝓbabile: ē tñ ꝯ cōem sniam auctorū: ⁊ ex sufficientia modorū pōt argumentari ꝯ ipm. sꝫ gra breuitatis relinquo. Iō aliter dicendū ſm Boetiū de mente armonij: i p° peryermenias ꝙ phūs determinat de ꝑpōnibus modalibus: put hēnt oppositionem ⁊ ꝯñam alr q2 ille de ineē: ⁊ q2 ꝑpōnes modificate his duobus modis .s. vero ⁊ falso: ñ differūt p oppositionē ⁊ ꝯñaꝫ ab illꝫ de iesse: sꝫ bñ modificant p alios qttuor mōs: iō de istis duobus nō determinauit sꝫ de alijs qttuor sic. Quare āt ꝑpōnes modificate ſm verū ⁊ falsū nō variāt oppositionē ⁊ ꝯñam ab illis de ineē: cā ē. q2 tales ꝑpōnes sic modificate equalēt ꝑpōibus corrūdentibus de ineē: ⁊ iō talē oppositionē ⁊ ꝯñaꝫ hēnt ad iuicē qlē hñt ille de ineē qbus equalēt. vñ iste oēꝫ hoiem currere ē verū: nullū hoiem currere ē verū: cū equaleāt istis: ois hō currit. nullus hō currit: q sūt ꝯrie: ⁊ sic sunt ꝯrie ad iuicē: ⁊ iste oēm hoiem currere ē falsuꝫ: nullū hoiem currere ē falsū cū equaleāt istis: aliqs homo currit: aliqs hō nō currit: q sūt subꝯrie: ita ⁊ ille sūt subꝯrie. ⁊ ita de alijs dicaꝫ. Sꝫ cū ꝑpōnes modificate ſm alios qttuor mōs nō equaleant illꝫ de ineē: vt manifestū ē. iō hēnt oppositionē ⁊ ꝯñaꝫ diuersam ab illis.

Sꝫ forte dicēt aliqs ꝙ iste ꝯrie sunt: oēm hoiem currere ē necesse: nullū hoieꝫ currere ē necesse: q2 ꝯñis non equaleāt illꝫ de ineē corrūdentibus. sufficit tñ ꝙ iste corrūdentes sūt ꝯrie: vt ois hō currit nullus hō currit. Dicēdū ꝙ adhuc ē vlr verū hic ꝙ iste: oēm hoiem currere est necesse: ⁊ aliquē hoiem nō currere ē necesse: nō sunt cōtrarie. ⁊ tñ ꝑpōnes coresspondentes sibi illis sūt cōtrarie: vt aliqs hō currit: aliqs hō nō currit.

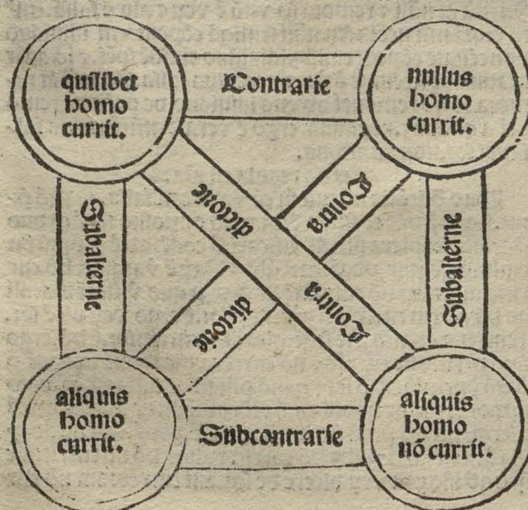

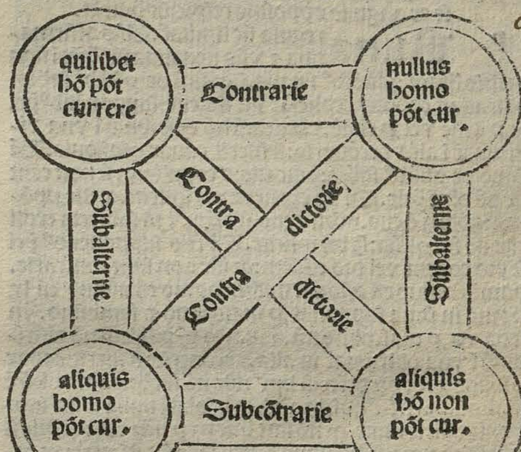
Ropositionum modaliū alia de sensu cōposito. alia de sensu diuiso. Aduerte ꝙ de ꝑpōnibus de sensu cōposito: vel diuiso mediantibus istis modis posse ipose: qdruplex ē opio. Nā Petrus de mātua vult ꝙ qñ isti ſmi totalr pcedūt dcm̄ ꝑpositōis tūc ē ꝑpō de sensu ꝯposito: sꝫ qñ mediāt inē ptes dicti: aut finalr sequunt tūc ē sensus diuisus. Nō ē: q2 tūc nō cadunt supra totā cōpōnē cū ſminus sequens nō hēat vi suꝑ pcedentē: q2 negatio q ē maxime vtutis nō hꝫ viꝫ suꝑ terminū pcedentē: ergo nec aliqs alē terminus finitus. Pentisber āt tꝫ cū opiōne cōi quā seqꝫ magr ⁊ vult ꝙ tales ſmi faciāt sensū cōpositū siue totalr pcedāt siue totaliter sequātur: q2 ēt dū finalr sequunt. virtus eorū trāsit i totā cōpōnem: sꝫ tūc faciunt sensū diuisum qñ inē ptes dci mediāt. Strodus vō dic ꝙ lꝫ dū totalr pcedūt dcm̄ faciāt sensū cōpositū: ⁊ dū mediāt faciant sensū diuisuꝫ. dū tñ finalr sequunt pñt idifferent capi: aut ſm cōpositionē aut diuisionē. Iō vult ꝙ tales ꝑpōnes hēant distigui anteq2 ad eas rñdeat: ⁊ ſm ꝙ fit. limitatio ad sensū cōpositū vel diuisū alr ⁊ alit ē rñdendū. Burleus vō sequēs antiquos ⁊ nō modernos vult ꝙ qñ modus ordiatur cū dcō: tūc distiguenda ē ꝑpō: q2 pōt eē in sensu ꝯposito ⁊ i sensu diuiso. Erit āt i sēsu cōposito si modus pdicaꝫ ⁊ totū dcm̄ se teneat ex pte eiusdē extremi .s. subi. Si vō mediat fac sensū diuisū: sꝫ āt pcedēt totū dcm̄ ⁊ nō accipet vt pdicaꝫ nec vt mediat nō facēt sensū cōpositū nꝫ diuisū. Dubitaꝫ pmo q sit ꝑpō vere modalꝫ an illa de sensu cōposito: an illa de sensu diuiso. Circa hoc due sūt opiones. Opio cois ē ꝙ ꝑpō modalꝫ de sensu cōposito ē vā modalis: nō āt de sensu diuiso ⁊ sūdat se suꝑ auctoritatē phi i p° peryermenias q dicit i modalibus eē ⁊ nō eē sūt suba: ⁊ appositōes sūt pdicata: p eē ⁊ ñ eē itelligēs dcm̄ affirmatū ⁊ negatū. p appositōes vō ipos mōs.

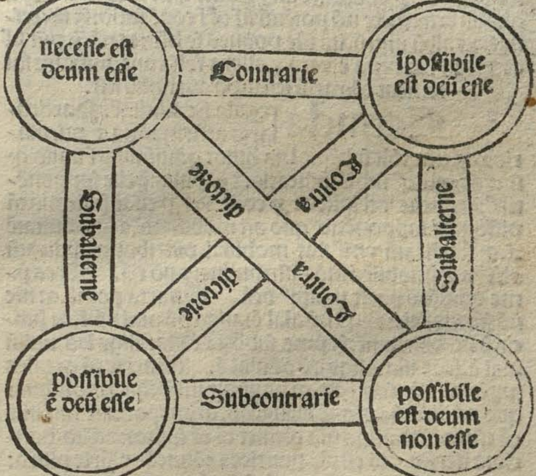
Alia ē opio que vult ꝙ modus faciēs ꝑpōnem modalē nec sit subm nec predicatū: nec se teneat ex pte subi nec ex pte predicati: sꝫ ex pte vbi vnientis pdicatū cum subo. Vñ sicut quedā sincathegoremata determināt subm: vt ois: nullus: ⁊ hmōi: ⁊ qdā determināt pdicatū vt bene ⁊ male: ita quedā determināt cōpōnem vniētē pdicatū cū subo: ⁊ hmōi sincathegoremata faciūt ꝑpōnē modalē. Si āt modus pdicaꝫ ⁊ nō sit alē modus determinans cōpōnem ē ꝑpō de ineē cuius rō est: q2 ꝑpō de ineē est illa i q denotaꝫ pdicatū iesse subo simplr .i. sine determinatōe alicuius modi: sꝫ qñ aliqs modus subijcit vel pdicatur: ⁊ nullus alius modus determiat cōpositionē: denotatur pdicatū ineē simplr subo. ergo ē d ineē. Utraq2 opinio pōt defendi regre modū i tractatu ꝯ sumulas. Dubitaꝫ 2° de qlitate modaliū de sensu diuiso ⁊ cōposito .s. penes qd attēdaꝫ qlitas i illis an penes modū affirmatum ⁊ negatū. Circa hoc sūt due opiones. vna opio vult ꝙ penes modū affirmatū ⁊ negatum: ⁊ dicit ꝙ si modus nō negaꝫ ē affirmatiua: si vō negaꝫ ē negatiua: lꝫ inter eos aliqlis sit dña. Nā magr vult ꝙ sit negatiua dūmodo cadat supra modū: lꝫ nō supra verbū: vt dicēdo. sortē currere ē nō posse. Alij volūt ꝙ dꝫ ēt cadere supra verbū: vt dicēdo sortē currere ñ ē posse. Hec opio fundaꝫ supra auctoritatē philosophi p° peryermenias dicētis ꝙ sicut vbum se hꝫ i ꝑpōnibus de iesse: ita modus i ꝑpōnibus modalibus: sꝫ in illis de inesse verbuꝫ ē vt forma penes quod attēditur affirmatio ⁊ negatio. ergo modus in modalibus est sicut forma penes quod attēditur affirmatio ⁊ negatio. Alia opio est que rñdet distiguēdo. vñ ꝑpositio modalis pōt dici negatiua triplr: aut de dicto tm̄: aut de modo tm̄: aut de dcō ⁊ de mō simul. Exemplum primi vt sortē currere ē posse. Exēplum ſi: vt sortē currere nō ē posse. Exēplū tcij vt sortē nō currere non ē posse: ⁊ ista pōt distigui de affirmatiua suo mō. Dubitaꝫ tertio de quātitate modaliū an sint alicuius quātitatis ⁊ cuius quātitatis sint. Circa hoc

ſunt due opiniones. Burleus enĩ ſequẽs antiquos vult in ſcd̃o peryermenias ꝙ oĩs ꝓpoſitio de ſenſu ꝯpoſito eſt ꝓpõ ſingularis: q2 in ea ſubijcit̃ termin⁹ ſingularis: qd̃ pȝ: q2 ſubijcit̃ dictũ ꝓpõnis qd̃ eſt ſignificatũ ſingulare illi⁹ ꝓpõnis: ⁊ accipit̃ ꝓ vno t̃mino ſingulari. ⁊ ſic de alijs q̃zuis in eis ſit ſignũ vl̓e adhuc ẽ ſingularis vt hic: oẽm hoĩem currere eſt poſ̓e. ꝓpõ vero de ſenſu diuiſo accipit quãtitatẽ a ſub̃o dicti: ꝙ ſi termin⁹ ſingularis eſt ꝓpõ ſingularis ẽ: vt hic. ſortẽ poſſibile eſt currere Si v̓o eſt t̃min⁹ cõis cũ ſigno vl̃i ẽ vniuerſalis: ⁊ ita de alijs: vt oẽm hoĩem poſſibile eſt currere. Vñ hec opinio dic̃ ꝙ q̃dã ſunt ꝓpõnes modales de dicto: vt ſortẽ currere ẽ nec̃e in qb⁹. ſ. dictũ ſubijcit̃ ⁊ modus p̃dicat̃. q̃dã v̓o ſunt modales de re in qb⁹ modus iterponit̃ dcõ vt ſortẽ nec̃e eſt currere. Nõ enĩ eſt ſenſus ꝙ hoc dictuȝ ſit nec̃ariũ. ſ. ſortẽ currere: ſed ſenſus hui⁹ ẽ ꝙ i ſorte ẽ neceſſitas ad currẽdũ. Clari⁹ hoc app̃et de poſ̓i: cum eniȝ dr̃. ſortẽ currere ẽ poſ̓e. ſenſus ẽ ꝙ hoc dictũ ſortẽ currere ſit poſ̓e: ſed cũ dr̃. ſortẽ poſ̓e eſt currere. ſenſus eſt ꝙ in ſorte ẽ potẽtia ad currẽdũ. Enũciatões v̓o in qb⁹ mod⁹ ſubijcit̃ ⁊ dictũ p̃dicat̃: vt poſſibile ẽ ſortẽ currere. videntur modales: ſȝ nõ ſũt modales de dicto ſed ſingulares. Modales v̓o de re: vt q̃ vident̃ modales ſumũt quãtitatẽ a ſub̃o dicti ⁊c̃. Alia ẽ opinio modernoꝝ quam ſeq̃tur magr̃ ⁊ hec opinio vult ꝙ modales de ſenſu cõpoſito nõ ſunt alicui⁹ quãtitatis: ꝯñr non debẽt dici ſingulares. Ratio ipſi⁹ eſt: q2 quãtitas ꝓpõnis ſumitur a ſub̃o nõ quocũq3: ſed a ſub̃o qd̃ nõ ſuſpendit̃ a ꝓp̃ria denoĩatione rõne ꝓbationis p̃cedentis ipm̃: ⁊ id̃ ſi ſubȝ ſit t̃minus ſingularis: non ſeq̃tur ꝙ ꝓpõ ſit ſingularis: q2 iſta nulli⁹ eſt quãtitatis: nec̃io tu curris: ⁊ tamen ſubȝ ẽ t̃minus ſingularis: ⁊ ita dicat̃ de modalib⁹ de ſenſu cõpoſito: q2 licȝ ſubȝ ſit t̃minus ſingularis. nõ tñ ſunt alicuius q̃ȝtitatis: q2 ſubȝ ſuſp̃edit̃ a ꝓp̃a d̓noĩatõe rõne ꝓbationis ipm̃ p̃cedẽtis: vt dictũ eſt ſupra.

Ex his diuiſiõibus tres figure originant̃. Prima de ieſſe. Scd̃a modalis d̓ ſenſu diuiſo. Tertia modalis de ſenſu ꝯpoſito. Scd̃a ẽ ad modũ prime. Tertia v̓o diſp̃ata ab his. Aduerte ꝙ ſcd̃a ẽ ad modũ p̃me: q2 i ea ſit variatio ꝓpõnũ rõne ſigni: ſic̃ in p̃ma. In tertia aũt ſit variatio ꝓpõnũ rõne modi ⁊ nõ ſigni. Has figuras ꝯſidera.

Unt igit̃ tã p̃me q̃ȝ ſcd̓e he regule gñales. Aduerte ꝙ figura q̃tuoꝛ modis ſumit̃. Vno mõ a metaphiſicis: ⁊ ſic diffinit̃. Figura eſt q̃ t̃mino vel t̃minis clauditur: vt circulus ⁊ triãgul⁹. Alio mõ capit̃ a gramãticis: ⁊ ſic deſcribit̃. Figura ẽ vitiũ cũ rõe factũ i cõtextũ ꝓtiũ oꝛonis. Alio mõ ſumit̃ a phõ p̃mo p̃oꝝ: ⁊ ſic d̓ſcribit̃. Figura ẽ d̓bita diſpõ t̃mioꝝ ƺ ſubijcibilitatẽ ⁊ p̃dicabilitatẽ. Alio mõ ſumit̃ ꝑ ꝯꝑationeȝ ad figurã p̃mo

mõ sumptã. ⁊ sic describit̃. Figura ē dispõ debita q̃tuoꝛ ꝓpõnū i modū q̃drãguli loco d̃ñtiū. vñ si dꝫ eē d̃bita dispõ hay q̃tuoꝛ ꝓpõnū req̃rūtur due ꝯditiões. Prima φ ꝓpões q̃ i p̃ma linea ponūtur sunt ꝯ̃rie. Scd̃a φ q̃ se ex angulis oppositis respiciūt ꝯ̃dicāt.

p **Rima** regula sic limitat̃. Vl̃is affirmatiua ⁊ vl̃is negatiua sūt ꝯ̃rie i figura: his q̃tuoꝛ ꝯditõib⁹ ẏuatis. s. φ sint de ꝯsilib⁹ subis: p̃dicatis ⁊ copulis explicite vel iplicite: supponētib⁹ p̃cise ꝓ eadē vel ꝓ eisdē. ⁊ p̃dicatū nõ distributū i vna distribuat̃ i alt̃a ⁊ ecõuerso: si fuerit capax ꝯfusionis. Dr̃ p̃mo de ꝯsilib⁹ subis: p̃dicatis: ⁊ copulis: q̇ si non eēnt sic nõ eēnt ꝯ̃rie. Dr̃ s̃o explicite vel iplicite. q̇ ille ꝓpõnes: q̇olibꝫ ē ens. nihil ē ens. sūt ꝯ̃rie ⁊ tñ subiecta explicite nõ sūt ꝯsilia: sꝫ bñ iplicite. Dr̃ t̃tio supponētib⁹ p̃cise pro eodem vel pro eisdem: q̇ iste non sunt contrarie. omnis homo est asinus. nullus homo est asinus cū ly homo in p̃ma supponat ꝓ masculino ⁊ feminino. In scd̃a v̇o ꝓ masculino tm̃. Quarto dr̃ p̃dicatū nõ distributū i vna distribuat̃ in alia. ⁊ ecõuerso: si fuerit capax ꝯfusionis: q̇ ꝑꝑ defectū hui⁹: iste nõ sūt ꝯ̃rie. q̇libꝫ hõ ē aial: nullus hõ ē q̇olibꝫ aial. q̇ ly aial i nulla illaꝝ supponit distributiue. φ nõ sint ꝯ̃rie pꝫ ꝑ nãꝫ eaꝝ: q̇ ꝯ̃rie ñ pñt sil̃ eē vere: sꝫ bñ simul false: sꝫ iste sūt sil̃ vere: vt pꝫ. ergo ⁊c̃. sꝫ p̃me ꝯ̃ria ē ista: nullus hõ ē aial. scd̃e ꝯ̃ria est ista. q̇libꝫ hõ ē q̇olibꝫ aial. Aduerte tñ φ ꝓpões tales dr̃r ꝯ̃rie ꝑ sil̃itudinē ad ꝯ̃rietatē q̃ est i reb⁹ q̃ est repugnãtia extremoꝝ nõ potētiū sil̃ eē i eodē subo: sꝫ successiue: vt albū nigrū. ita iste ꝓpões se hñt: q̇ nūq̃ꝫ pñt sil̃ eē vere: sꝫ aut vna ē vera ⁊ altera falsa aut ambe sūt false: sicut cõtrariū iest subo aut nullū iest.

s **Ecunda** regula sic limitat̃. Particularis affirmatiua ⁊ p̃ticularis negatiua sūt subꝯ̃rie his q̃tuoꝛ ꝯditiõibus ẏuatis φ sint de ꝯsilib⁹ subis: p̃dicatis: ⁊ copulis: p̃cise supponētib⁹: explicite vel iplicite ꝓ eodē vel ꝓ eisdē p̃dicatis tñ difformit̃ supponētib⁹ quo ad mobilitatē ⁊ imobilitatē. i. φ si p̃dicatū vni⁹ stat mobilr̃. i. distributiue: p̃dicatū alt̃i⁹ stat imobilr̃. i. nõ distributiue: ⁊ nõ eꝯ̃. Tres p̃me ꝯditiões patēt ꝑ supi⁹ dcã. Quarta ponit̃. q̇ iste nõ sūt subꝯ̃rie: aliq̇s hõ aial ē: aliq̇s hõ aial nõ ē. q̇ p̃dicatū nõ distribuit̃: sꝫ p̃me subꝯ̃ria ē ista: aliq̇s hõ nullū aial ē. scd̃e ista. aliq̇s hõ oē aial ē. Aduerte tñ φ tales ꝓpões dr̃r sub ꝯ̃rie. q̇ ponūtur subꝯ̃rijs ꝓpõnibus: quo ad significationē itelligēdo. φ aūt ponant̃ sub illis cã est: q̇ q̃ꝫto aliq̇d pl̃a cõtinet dr̃ eē supioꝛ: ⁊ q̃ꝫto pauciora iferioꝛ. ⁊ iõ cū iste pauciora cõtineãt ⁊ ꝯ̃rie plura: ideo iste dicūtur esse sub cõtrarijs.

t **Ertia** regula sic limitat̃. Vl̃is affirmatiua ⁊ p̃ticularis negatiua: vl̃is negatiua ⁊ p̃ticularis affirmatiua sunt ꝯ̃dcõrie: his q̃tuoꝛ ꝯditiõib⁹ ẏuatis. i. φ sint de ꝯsilib⁹ subis: p̃dicatis ⁊ copulis explicite vel iplicite: supponētib⁹ p̃cise. ꝓ eodē vl̃ ꝓ eisdē: ⁊ φ t̃min⁹ nõ distribut⁹ i vna distribuat̃ i alt̃a ⁊ ecõuerso si sit distribuibilis. Tres p̃me p̃ticule ex p̃dictis note sūt. Vltima ponit̃. q̇ illa nõ sūt ꝯ̃dcõria: q̇libꝫ hõ aial ē: aliq̇s hõ ē aial: q̇ ly aial i nulla distribuit̃: sed p̃me ꝯ̃dic̃ ista. aliq̇s hõ nullū aial ē. ⁊ scd̃e ista: q̇libꝫ hõ oē aial ē. Aduerte tñ φ tales ꝓpões dr̃r ꝯ̃dcõrie ꝑ sil̃itudinē ad verã ꝯ̃dictionē q̃ est oppõ cui⁹ nõ est dare mediū ẏꝫ se. sic. n. iter hoiez ⁊ nõ hoiez nõ ē dare aliq̇d mediū q̇d ñ sit aut hõ aut nõ hõ: ita nõ ē dare aliq̃ꝫ vnã ꝓpõnem in q̃ nõ sit sic sicut significat̃ ꝑ vnū ꝯ̃dictoꝛiū aut sicut significatur per illud.

q **Uarta** regula sic limitat̃. Vl̃is affirmatiua ⁊ p̃ticl̃aris affirmatia. vl̃is negatiua ⁊ p̃ticularis negatiua sūt subalt̃ne. his q̃tuoꝛ ꝯditiõib⁹ ẏuatis: φ sint de ꝯsil̃ib⁹ subis: p̃dicatis: ⁊ copulis explicite vel iplicite: supponētib⁹ p̃cise ꝓ eodē vel ꝓ eisdē ⁊c̃. sic dꝫ stare si p̃dicatū vni⁹ stat imobilr̃. i. sine distributiõe ⁊ p̃dicatū alteri⁹. ⁊ si i vna stat imobilr̃ ⁊ sic i alt̃a. Tres p̃me note sūt ex dcis: ꝑꝑ q̃rtã iste nõ sūt subalt̃ne: q̇libꝫ hõ nõ ē aial: ⁊ aliq̇s hõ nõ ē aial. sꝫ p̃me subalt̃na ē illa. aliq̇s hõ aial nõ ē. ⁊ scd̃a est subalt̃na hui⁹. nullus hõ aial ē. Aduerte tñ φ ꝓpões dr̃r subalt̃ne: q̇ vna ē sub alt̃a: vt p̃ticularis sub vl̃i: cū vl̃is pl̃a cõtineat: p̃ticularis v̇o pauciora. Aduerte φ ꝓpões singulares i figura nūq̃ꝫ se hñt nisi ꝯ̃dcõrie: nūq̃ꝫ v̇o ꝯ̃rie: subꝯ̃rie aut subalt̃ne. Et si subꝫ sit t̃min⁹ cõposit⁹: ꝯ̃dictoꝛiū dat̃ ꝑ negationē p̃positã toti. vñ ꝯ̃dcõriū isti⁹: ille hõ vel asin⁹ est hõ: ē hoc: nõ ille hõ vel asin⁹ est hõ: nõ aūt illud. iste hõ vel asin⁹ nõ ē hõ: q̇ ambe sunt vere.

s **Icut** q̃tuoꝛ regulis situant̃ ꝓpões i figura: ita q̃tuoꝛ alijs ipsaꝝ lex ⁊ nã cognoscit̃. Prima ē ista: duo ꝯ̃ria nõ pñt sil̃ eē v̇a: sꝫ bñ sil̃ falsa. Rõ p̃me p̃tis. s. φ nõ pñt sil̃ eē v̇a ē: q̇ dato opposito seq̇t̃ φ duo ꝯ̃dcõria sil̃ de eodē v̇ificari pñt: q̇d ē ꝯ̃ p̃mū p̃ncipiū q̇d dic̃: De quolibꝫ dr̃ alteꝝ ꝯ̃dictorioꝝ icõpleroꝝ: ⁊ d̃ nullo eoꝝ ambo sil̃. Et φ hoc seq̇tur ꝓbat̃: nã si q̇libꝫ istaꝝ ē v̇a: q̇libꝫ hõ currit. nullus hõ currit: cū soꝛ. sit hõ seq̇t̃. φ soꝛ. currit. ⁊ φ soꝛ. nõ currit. ⁊ sic currēs ⁊ nõ currēs de eodē v̇ificabunt̃. Rõ scd̃e p̃tis. s. φ pñt sil̃ eē falsa est: q̇ dat̃ dispõ media iter hec ꝯ̃ria: ꝑ quã non se hꝫ sic vnū ꝯ̃riū nec sic aliud: vt si aliq̇s hõ currit ⁊ aliq̇s hõ nõ: nõ se hꝫ sic φ q̇libꝫ hõ currit: nec se hꝫ sic φ nullus hõ currit. Aduerte tñ φ nõ pñt sp̄ sil̃ eē falsa: sꝫ soluꝫ i mã ꝯtigēti: vt exēplificatū ē. In mã ãt nãli ⁊ remota sp̄ vnū ē veꝝ ⁊ alteꝝ falsū. cui⁹ rõ ē: q̇ i mã necc̃ia seu nãli si aliq̇d cõpetit vni idiuiduo de necc̃itate cõpetit cuilibꝫ idiuiduo eiusdē spc̃i. ⁊ iõ affirmatiua de necc̃itate ē v̇a ⁊ negatiua falsa. In mã ãt remota id q̇d remouet̃ ab vno idiuiduo de necc̃itate remouet̃ a quolibꝫ. negatiua ergo ē vera ⁊ affirmatiua falsa: vt soꝛ. non est asinus.

Tertia regula est ista.

Duo ꝯ̃dcõria nõ pñt sil̃ eē v̇a nec sil̃ falsa. Rõ p̃mi. s. φ nõ pñt eē sil̃ v̇a ē: q̇ dato opposito seq̇t̃ φ duo ꝯ̃dcõria icõplexa pñt sil̃ v̇ificari d̃ eodē: q̇d ē ꝯ̃ p̃mū p̃ncipiū. φ seq̇tur ꝓbat̃: q̇ si q̇libꝫ istaꝝ ē v̇a: q̇libꝫ hõ currit: ⁊ aliq̇s hõ nõ currit. tc̃ sic q̃ro ꝓ quo v̇ificat̃ ista: aliq̇s hõ nõ currit. exēpli gr̃a: sit ꝓ soꝛ. ē ergo veꝝ dicē soꝛ. ñ currit. ⁊ ex alt̃a p̃te seq̇t̃. q̇libꝫ hõ currit: soꝛ. ē hõ. ergo soꝛ. currit. ⁊ sic currēs ⁊ nõ currēs v̇ificabunt̃ de eodē ꝯ̃ p̃mū p̃ncipiū. Rõ scd̃i φ nõ pñt sil̃ eē falsa est. q̇ dato opposito tūc de quolibꝫ nõ v̇ificabit̃ alteꝝ ꝯ̃dcõrioꝝ icõpleroꝝ q̇d ē ꝯ̃ p̃mū p̃ncipiū. φ seq̇t̃ ꝓbat̃. q̇ si dicas φ illa sint sil̃ falsa: q̇libꝫ hõ currit: ⁊ aliq̇s hõ nõ currit: tūc q̃ro q̇d istoꝝ sit veꝝ dicere de soꝛ. aut currēs: aut nõ cur

rēs. Si nō currēs: ergo illa est vā: aliqs hō nō currit: ꝛ sic alterꝛ ē verꝛ. Si dicis ꝙ cursus vere affirmet̃ de sorte. ergo illa ē vera: aliqs hō currit q̄ est ꝯdictoria illius: nullus hō currit. Si aūt nullā vere affirmet̃ habeo itē tū: ꝛ sic pꝫ ꝙ hec regula tenet v̄tute p̄mi p̄ncipij. Duo subcōtraria nō p̄nt eē simul falsa: sed bene simul vera. Ratio p̄mi ē: q2 si eēnt sil' falsa ꝯdictoria eorꝫ eēnt sil' vā: sꝫ ꝯdictoria eorꝫ sunt sil' ꝯ2ria: ergo duo ꝯ2ria essent sil' vā ꝯ p̄mā regulā. Rō scdi ē. q2 duo ꝯ2ria p̄nt eē simul falsa. ergo duo subcōtraria p̄nt eē sil vā. pꝫ cōseq̄ntia: q2 ꝯdicūt illis. ꝛ exn̄te vno ꝯdictorio falso alterꝛ verꝛ ē: nō tn̄ i oi mā p̄nt eē sil' vā. sꝫ i mā cōtigēti. In neccia āt ꝛ rcōta alterꝛ verꝛ ē sp ꝛ alterꝛ falsū. Rō hui⁹ assignata fuit in ꝯ2rijs. Si vl'is ē vā sua idefinita ꝛ p̄ticularis sibi subalterna ē vā. Rō hui⁹ ē q2 in ꝓpōne vl'i subꝫ suppo nit distributie: ergo ꝓ oib⁹ suppositis subi. ꝛ si ē vā: p̄dicatū v̄ificatur ꝓ oib⁹ suppositis subi: ꝛ sic p̄ticularis ꝛ idefinita erit vā in q̄ denotat̃ p̄dicatū iesse vni p̄ti subiue subi vl'is. eꝯ āt nō i mā ꝯtigēti. In mā eni neccia ꝛ remota ē ēt eꝯ. Nā si ista ē vā: aliqs hō ē aial: ꝛ ista: ois hō ē aial. ꝛ si ista ē vā: aliqs hō nō ē asin⁹. ꝛ ista. null⁹ hō ē asin⁹. Qn̄ ēt subꝫ n̄ ꝯtinet pl'a idiuidua sub se: nec eꝯ: vt si illa ē vā: hic sol lucet: illa ē vā. ois sol lucet. ꝛ si illa ē vā aliq̄ fenix ē: ꝛ q̄libꝫ fenix ē. Aduerte tn̄ ꝙ aliq̄ vl'is pōt eē vā: imo de facto ē vā: ꝛ nulla sua singularis pōt eē vā: vt illa: nihil demonstratur.

De equipollentijs

Equipollentia sic describit̃: Est equiualentia duarum ꝓpositionum i significato sitarum in figura quarum q̄libꝫ ē alt'i⁹ illatiua. Dr̄ p̄mo equalētia: loco generis. Nā ois eq̄pollētia ē equalētia ꝛ nō eꝯ. Nā equalētia nō solū ē i ꝓpōnib⁹: sꝫ ēt i t̄minis ꝛ i reb⁹. In t̄minis dicim⁹ ꝙ vestis ꝛ idumētū equalēt i significādo: nō tn̄ dn̄r eq̄pollē. iō ponit̃ scda p̄ticula: duarꝫ ꝓpōnū in significato: ad dr̄iaꝫ equalētie t̄minorꝫ q̄ nō dr̄ eq̄pollētia. Dr̄ t̄tio sitarū i figura: q2 aliq̄ ꝓpōes equalēt i significādo: nō tn̄ dn̄r eq̄pollē vt capit̃ hic eq̄pollētia: vt ille: tm̄ hō currit: oē currēs ē hō. Dr̄ q̄rto q̄rꝫ q̄lꝫ alt'i⁹ ē illatia q̄ p̄ticula pōitur ad ꝯclarādū ad qd ē vtilis eq̄pollētia. ad hoc. s. vt ex vna possim⁹ iferre aliā. Prima regula sic limitatur. Negatio p̄posita. s. toti subo fac̃ eq̄pollere suo ꝯdictorio. Rō hui⁹ regule ē: q2 negatio qcq̄d inuenit destruit ꝛ duc̃ oppositū: vt dic̃ beat⁹ Aug. Si ergo inuenit vniuersalitatē ꝯstruit ꝛ duc̃ oppositū. s. p̄ticularitatē. Si inuēit p̄ticularitatē ꝯstruit ꝛ duc̃ oppositū. s. vl'itatē. Si inuenit negatōeꝫ ꝯstruit ꝛ oppositū duc̃. s. affirmatōeꝫ. si inuenit affirmationē ꝯstruit ꝛ duc̃ oppositū. s. negatōeꝫ. Scda regula sic limitat̃. negatio postposita. s. toti subo an̄ copulā ꝛ p̄dicatū fac̃ eq̄pollere suo ꝯ2rio. Rō hui⁹ regule ē: q2 ex q° pōit̃ post subꝫ n̄ hꝫ vi sup̄ ipꝫ: ꝛ sic nō ꝯstruit vl'itatē ei⁹: cū āt pōat̃ an̄ v̄bū si inueniet affirmatū ꝯstruet affirmatōeꝫ ꝛ iduc̃ negatōeꝫ: si āt inueniet negatōeꝫ ꝯstruit negatōeꝫ ꝛ iduc̃ affirmatiōem: iō equalēt. Tertia regula sic limitat̃. Negatio p̄posita. s. toti subo: ꝛ postposita. s. toti subo: ꝛ an̄ copulā ꝛ p̄dicatū: fac̃ eq̄pollē sue subalt̃ne. Rō h⁹ regule. cū ponāt̃ due negatōes ꝛ āb an̄ v̄bū n̄ pōt negare v̄bū: q2 vna ꝯstruit vi alt'i⁹ ꝛ eꝯ. remāet g° ꝓpō i eadē q̄litate i q̄ erat p̄us. Deide cū negatio p̄ponat̃ subā toti si iuenit distributōꝫ ꝯstruit ꝛ iduc̃ p̄ticularē. si inuēit p̄ticularē ꝯstruit ꝛ iduc̃ vl'eꝫ iō eq̄pollēt. Dubitat̃. q̄re subꝯ2rie n̄ eq̄pollēt p negatōeꝫ p̄positam vel postpositam. vel simul p̄positam ꝛ postpositam non p̄mo modo: q2 equipollēt ꝯdictorie. nec tertio modo: q2 eq̄pollēt subalt̃ne. n̄ ēt scdo mō: q2 oio idē sūt. ꝓpōes āt equalētes aliq̄lit̃ differre debēt. puta i signo: lꝫ ꝯueniāt i significato. Nō ꝙ eq̄pollētie i modalibus eodē mō fiūt sic in illis de iesse: p illū v̄suꝫ. Pre. ꝯdic. post cōtra. pre. postq̄ꝫ subalt̃. Et p negatōeꝫ p̄positā dic̃ magr̄ itelligo qn̄ cōiūgitur mō siue mod⁹ p̄cedat siue seq̄tur supple tu: talr̃ negatio cōiūgit̃ mō supple tu ꝙ p̄cedat modū: Et p negatōem postpositā dic̃ magr̄ itelligo qn̄ cōiūgitur v̄bo ifinitiui modi supple tu talit̃ ꝙ p̄cedat v̄bū ifinitū: Exēplū p̄mi. vt n̄ poss̄e ē sor. currē. ꝛ sor. currē. ē n̄ possibile. Exēplū scdi. possibile ē sor. n̄ currē: vel sor. nō currē ē possibile. Aduerte tn̄ ꝙ āntiq magr̄i laborabāt ad cognoscēdū eq̄pollētias. posuerūt. n. q̄tuor ordies ꝓpōnū modaliū. vt declarat phūs i scdo p̄yerme. ꝛ i quolꝫ ordie q̄tuor ꝓpōes equalētes collocarūt. quō āt debeāt sumi ꝓpōes i quolꝫ ordie p duas regulas ꝯclarabāt. Per p̄mā regulā sumūtur ꝓpōes p̄mi ordis ꝛ scdi. Per scdaꝫ regulā sumūtur ꝓpositiones tertij ꝛ q̄rti ordinis. Prima regula est ista: cuicūqꝫ dicto affirmato ꝛ negato attribuit̃ possibile: eidem cōtingens: ꝛ ab eodē remouet̃ ipossibile: ꝛ ab eius contradictorio opposito remouet̃ necesse. per hoc ꝙ dicit affirmatio: sumunt̃ ꝓpositiones p̄mi ordinis: q̄ regula de se patet: ideo nō declaro. Secūda regula: a quocūqꝫ dicto affirmato vel negato remouet̃ possibile ab eodem remouetur cōtingēs: ꝛ eidē attribuit̃ ipossibile: ꝛ eius cōtradictorio opposito attribuitur necesse. Per hoc ꝙ dicit affirmato sumūtur ꝓpositiones t̄tij ordinis. per hoc ꝙ dicit̃ negato sumunt̃ propositiones quarti ordinis: que doctis clare sunt. Has ꝓpositiones distinctas scdm ordines suos posui hic inferius vt ille clarius appareant.

possibile ē eē.
ꝯtingens ē eē.
nō ipos̄e ē eē.
n̄ necē ē n̄ eē.

n̄ possibile ē eē
nō ꝯtigēs ē eē
ipossibile ē eē
necesse ē nō eē

poss̄e ē n̄ eē.
ꝯtigēs ē n̄ eē.
n̄ ipos̄e ē n̄ eē
n̄ necesse ē eē

n̄ pos̄e ē n̄ eē
n̄ ꝯtigēs ē n̄ eē
ipos̄e ē n̄ eē
necesse est esse

Dubitatur vtrū due negatōes equaleāt vni affirmationi. Arguitur q̄ nō. Primo sic: oē simile adauget suū simile: sȝ q̄libȝ negatio ē siƚis alt̄i: ergo quelibȝ negatio adauget alteraȝ: ergo due negationes magis negant q̄ȝ vna. Cōfirmat̄. q̄ ois res p̄ q̄s cās orit̄ p̄ easdē auget̄: vt colligit̄ ȝo ethicoꝝ: sȝ negatio vbi fit p̄ negationē: ergo augebit̄ p̄ negationē. Secundo negatio: ita opponit̄ affirmatōi sicꝫ p̄uatio hitui: vtputa: tenebra lumi. sȝ tenebra ñ aufert̄ p̄ aliā tenebrā: imo auget̄: ergo negatio nō aufert̄ p̄ aliā negationē: imo magis auget̄. Cōfirmat̄: q̄ꝛ nullū siƚe destruit suū siƚ. sȝ q̄libȝ negatio ē siƚis alt̄i. ergo nulla negatio d̄struit aliā. Tertio sic: sicꝫ negatio ē cā negatōis: ita affirmatio ē cā affirmationis. g° a cōmutata ꝓportōe sicꝫ negatio ē cā affirmationis: ita affirmatio ē cā negatōis. hoc q̄ñs ē falsū: ꝛ nō seq̄t̄ ex alio nisi ex hoc q̄ negatio ē cā affirmatōis. g° falsū ē hoc. Cōfirmat̄: q̄ꝛ sicꝫ se hȝ affirmatio ad affirmationē. ita negatio ad negatōeȝ. sȝ affirmatio addita affirmatōi magis affirmat vel saltē nō iducit oppositūȝ. ergo negatio addita negatōi magis negat vel saltē non iducit oppositū. Quarto sic: si negatio esſȝ cā affirmatōis: hoc esſȝ: q̄ꝛ due negatōes se ipedirēt: vna. s. ipedirȝ aliā ꝛ eōꝯ. hoc āt ē falsū: q̄d ꝓbat̄. q̄ꝛ aut vna illaꝝ hȝ tātā vi q̄ntā hȝ alia vel maiorē vel minorē. Si eq̄lē vim ꝛ ab eq̄lib⁹ nō ꝓuenit actio: ergo vna nō destruit̄ vi altius. Si vna vi maiorē hȝ. ergo destruit sociā ꝛ nō eōꝯ: q̄ꝛ a ꝓportōe maioris ieq̄litatis ñ ꝓuenit actio. Cōfirmat̄ vis negatōis p̄cedētis ꝓpōnē nō ipedit̄ ab alia negatōe ergo retiet vi negādi. q̄ña tȝ. ꝛ añs ꝓbat̄: q̄ꝛ vis negādi: nō ē nisi sup̄ seq̄ntes t̄mios: ergo nō ē sup̄ p̄cedētes: ꝛ sic ȝa nō hȝ vi sup̄ p̄mā: tūc vltra. p̄ma retiet vi negādi. ergo negat: ꝛ si sic: ergo nō affirmat. Pro r̄ñsiōe ad hec argumēta nō q̄ negatio i ꝓposito hȝ duplicē vi. vnā p̄ncipalē ꝛ aliā ȝariā siue ex q̄ñti: P̄ncipal' vis ei⁹ ē negare seu destruere q̄cq̄d iuenit. Sc̄daria vis ei⁹ ē iducē oppositū ei⁹ q̄d inenit. pri⁹. n. itelligim⁹ aliq̄d destrui p̄ ipsā q̄ȝ q̄stitui: licȝ i eodē istāti fiāt hec. Et iducē oppositum ei⁹ q̄d iuenit pōt eē dupl'r ȝm q̄ pōt inenire affirmatuȝ vel negatū. si. n. affirmatū iducit oppositū. s. negatōem. si vō negatū iducit oppositū. s. affirmatōeȝ. ꝛ sic p̄ȝ q̄ ex q̄ñti negatio pōt facē affirmatōeȝ. lȝ p̄ncipal'r sp̄ neget

Ad p̄mū ergo dn̄t q̄dā q̄ veꝝ ē q̄ oē siƚe adauget suum siƚe nisi vnū ipediat aliud mō hic vnū ipedit aliō rōne t̄tij: circa q̄d agūt. q̄ꝛ nō p̄nt siƚ eē i illo t̄tio: q̄ꝛ illō t̄tium nō ē capax illoꝝ duoꝝ. Vl' al'r dicat̄ q̄ oē siƚe adauget suū siƚe si ē aptū natū augeri: al'r nō. mō negatō ñ ē apta nata augeri: ex quo vna negatio d̄struit aliā quā iuenit. Vel al'r dicat̄ q̄ oē siƚe adauget suū siƚe: veꝝ ē de his q̄ hn̄t p̄ncipal'r vi q̄structiuā alicui⁹ nō āt d̄structiuā. mō negatio p̄ncipal'r hȝ vi destructiuā. iō ñ valȝ

Ad q̄firmationē dī q̄ oīs res auget̄ p̄ illas res p̄ q̄s orit̄ si apta nata ē augeri. mō negatio ñ ē apta nata augeri ꝛc̄. Ad ȝȝ negat̄ maior. imo negatio opponit̄ q̄dictorie affirmatōi: vt hō ñ hō. Vel al'r dicat̄ negando maiorē siue p̄ negatōeȝ itelligam⁹ notā negātem siue negatū: nā si itelligit̄ nō negās nullo mō opponit̄. si vō intelligit̄ negatū: t̄c dī q̄ affirmatū ꝛ negatū al'r opponūtur q̄ȝ p̄uatiue. Ad q̄firmatōeȝ dī q̄ nullū siƚe d̄struit suū siƚe vel actū sui siƚis p̄ se. p̄ accñs tñ pōt eē hoc. sicut vna cādela accēsa liq̄facit aliā: ꝛ ex q̄ñti extiguit illam. Vel al'r dī q̄ veꝝ ē i siƚib⁹ q̄ hn̄t vi q̄structiuā. si āt hēnt p̄ncipal'r vi destructiuā ñ valet. Ad 3ᵐ dī q̄ argumētū a cōmutata ꝓportōe solū tȝ i q̄ntitatib⁹ vel q̄tiuis v' discretis: iō ñ valȝ. vel al'r dī negādo q̄ arguit̄ a cōmutata ꝓportōe. nā sic arguit̄ q̄ sicꝫ se hȝ añs vni⁹ ad añs alteri⁹: ita q̄ñs vni⁹ ad q̄ñs altius vel eōꝯ. sȝ hoc nō sic arguit̄ ꝛc̄. Sȝ dȝ sic argui. sicꝫ negatō ē cā negatōis. ita affirmatio ē cā affirmatōis. sȝ negatio ē cā affirmatiōis. ergo affirmatio ē cā negatōis. sȝ mior ē falsa. vel sic: sicꝫ negatio ē cā negatōis: ita affirmatio ē cā affirmatiōis. sȝ cā negatōis ē cā affirmatōis. ergo negatio ē affirmatio. Sȝ dices cōclusio ē falsa ꝛ ñ maior: ergo minor: ꝛc.

Ad hoc dī quo ad maiorē q̄ qñ p̄hūs dic: sicꝫ affirmatio ē cā affirmatōis: ita negatio ē cā negatōis: p̄ negationē ñ itelligit notā negatōis: nec p̄ affirmatōeȝ itelligit notā affirmatōis: sȝ itelligit dcm̄ vel significatū ppōnis negatū vel affirmatū. vt nō eē aīal ē negatio ȝm ip̄m: ꝛ eē aīal ē affirmatio. ꝛ tūc mior ē falsa q̄ cā negatōis fit cā affirmatōis. Si āt vis itelligē notā negationis: negat̄ maior. q̄ꝛ nō ē aliq̄ nō affirmatiōis q̄ faciat ꝓpōnē affirmatiuā: sicꝫ ē nō negatōis q̄ fac ꝓpōnem negatiuā. vn̄ sine aliq̄ nō affirmatōis ꝓpō ē affirmatiua. ꝛ tñ nō ē negatiua sine nō negatōis. p̄ notā affirmatōis itelligo aduerbiū affirmādi. sicꝫ p̄ notā negatōis aduerbiū negādi. Ad q̄firmatōeȝ negat̄ maior ad itellectū datū: q̄ꝛ negatio sic se hȝ ad aliā negatōeȝ q̄ d̄struit illā siue actū ei⁹: sȝ affirmatio nō destruit actū alt̄i⁹ affirmatōis. Ad q̄rtū dico q̄ q̄libȝ negatio hȝ eq̄lē vi cū alt̄a itēsiue: q̄ꝛ sic vna ē apta nata negare q̄cq̄d iuenit ita ꝛ altera. Extēsiue āt vna hȝ maiorē vi q̄ȝ alt̄a. vn̄ q̄ p̄ꝛa destruit maiorē vi hȝ. ꝛ iō negatio cadēs sup̄ alterā maiorē vi hȝ extēsiue q̄ȝ alia sup̄ quā cadit. Et ñ seq̄t̄: prima negatio destruit vi ȝe: ꝛ ȝa ñ destruit vi p̄me. ergo ꝓpō ē negatiua: q̄ꝛ p̄ma negatio negat negatū: ꝛ illud ē affirmare. Ad q̄firmatōeȝ q̄cedo q̄ p̄ma negatio suā viȝ retiet: ꝛ cū dicis: ergo negat q̄cedo q̄ñaȝ ꝛ ēt vltra: ergo nō affirmat: nego q̄ñaȝ: vn̄ p̄ncipal'r negat: ex q̄ñti tñ affirmat: q̄ꝛ ex q̄ñti iducit oppositū eius quod inuenit. ꝛ cum iuenerit negationē iducit oppositū ei⁹. s. affirmationem: ꝛ sic p̄ȝ solutio ad argumentum.

c Conuersio ē trāspō subi i p̄dicatū ꝛ ecōuerso. Cōuersio pōt tripl'r accipi. Uno mō p̄ q̄uertibilitate t̄minoꝝ: ꝛ sic t̄mi cōuertibiles dn̄r q̄uerti q̄ se mutuo iferūt respectu cuiuscūq̄ȝ vbi ꝛ tp̄is: vt hō ꝛ risibile. Alio mō p̄ q̄uertētia: ꝛ sic dicim⁹ t̄mios relatiuos q̄uerti siue dici ad q̄uertētiam: q̄ se mutuo iferūt respectu hui⁹ vbi ē: vt p̄ꝛ ꝛ fili⁹. Tertio mō capit̄ ȝm vi vocabuli. ꝛ ē siƚis vsio ꝛ trāspō extremoꝝ ꝓpōnis: ꝛ sic dicim⁹ ꝓpōnē q̄uerti qñ vtim⁹ extrema eius. s. subm̄ i p̄dicatū ꝛ ecōuerso: ꝛ sic accipit̄ i ꝓposito. vel pōt dici ꝛ meli⁹ q̄ ē dr̄ia int̄ q̄uertibilitatē: q̄uertētiā: ꝛ conuersionē. Cōuertibilitas. n. respicit t̄mios q̄uertibiles. Cōuertētia vō respicit t̄mios correlatiuos. Sȝ cōuersio respicit extrema ꝓpōnis. Aduerte circa diffōnē conuersionis q̄ oȝ sic limitare. Conuersio ē trāspō debita subi i p̄dicatū ꝛ ecōuerso: vel similiū explicite vel iplicite. Dī p̄mo trāspō: loco gn̄is: q̄ꝛ i pl⁹ se hȝ: q̄ȝ q̄uersio oīs. n. conuersio ē trāspō: sȝ nō econuerso. Dī ȝo debi

ta: ppter consimilē suppōnem generalē q̄ dʒ remanere in extremis. Pro q̄ pticula aduerte φ si dʒ fieri recta conuersio termi debent hēre consimilē suppōnem generalem ante trāspōnem ⁊ post. Generalis suppositio ē mālis suppositio ⁊ psonalis. spāles vō suppōnes sunt discreta: determinata cōfusa tm̄: confusa distributiua. Jō illa nō ē recta cōuersio dicēdo hō ē nomē. nomē est hō. q: non ē trāspositio debita cū tmi non fuerit eadē suppōnē generalē ī vtraq; ppōne: q: ī pma ly hō supponit mālīter. in fa vō psonalr. pʒ p magr̄m ī sexta ⁊ septima regula illi capli. vt āt cognoscat q̄n tmi supponant. Scdō ppter consimilē q̄litatē ppōnis q̄ ēt dʒ remanere ī vtraq; ppōne: q: aliī nō esse bona cōuersio: quod q̄liter sit vide ī qōne ɔ̄ sūmulas. Dr̄ tio subi ī predicatū ⁊ eɔ̄: q: si fieret tm̄ trāspositio vni extremi nō esʒ cōuersio. Dr̄ q̄rto vel similiū pp ppōnē modalē cui subʒ nō pōt trāsponi ī predicatū. nec ecōuerso: q: cū subm ē pla tū nō ampli pōt resumi. Dr̄ q̄nto explicite vel implicite ppē tales ⁊ ecōuerso. vt si dixeris ois hō ē aial. ⁊ ecōuerso: ly ecōuerso ē iplicite ɔ̄uertēs illi: ois hō ē aial. q: equalet huic: oē aial ē hō. Magr̄ addit aliā pticulā in logica magna. s. copula manēte: hec tm̄ meo iudicio videtur supflue poni: q: si copula non maneret ī fa ppōne non esʒ ppō. ⁊ ɔ̄ñter nō esʒ trāspositio subi ī predicatū ecōuerso. Si tm̄ velis φ diffiniatur cōuersio in cōi, put ē cōmunis ad bonā ⁊ malā remoueatur fa pticula. s. debita. toto residuo remanēte. hoc vide ample ɔ̄ sūmulas. ⁊ hec diuidit ī conuersionē simplicē: p accñs: ⁊ p ɔ̄positionē. Aduerte φ de spēb conuersionis sūt due opiniones. vna ē cōis φ tres sunt spēs conuersionis. s. simplex: p accidens: ⁊ p ɔ̄pōnem. Has tres spēs Boetius assignat ī libello de sillogismis cathegoricis. ⁊ hāc opinionem seqtur in presentia magister. Alia est opinio quam tʒ magister in logica magna scilicʒ φ tres sunt species conuersionis. scilʒ simplex: per accidens: ⁊ pter q̄ātitatē: cōuersionē enim per contrapositionē negat. Cōuersio pter q̄titatē iplicite vl explicite ē dbita transpositio extreoꝝ copla manēte: cui alter extremū tā implicite q̄ explicite caret q̄titate logicali ⁊ illo mō ɔ̄uertunt exclusiue cū suis vlib de tmis trāspositis: ⁊ ppōnes modales adiuicē de sēsu ɔ̄posito. vñ illa: tm̄ hō currit: sic ɔ̄uertit p ɔ̄uersionē q̄ dr̄ pter q̄titatē: oē currēs ē hō. sortē currere ē polē. ɔ̄uertit ī istā. polē ē sortē currē. Dubitat. q: videtur eē due alie spēs ɔ̄uersiōis vltra illas. Nā fcā trāspōne extreoꝝ si mutet q̄litas ⁊ nō q̄titas: vt dicēdo ois hō ē aial: oē aial nō ē hō: est ɔ̄uersio. vt pʒ p diffōnē ɔ̄uersiōis: ⁊ tm̄ sub nulla illaꝝ spēꝝ ē: ergo ⁊c. Itē si mutet q̄titas ⁊ q̄litas. vt dicēdo: ois hō ē aial aliqd aial nō ē hō: ē ēt ɔ̄uersio: vt pʒ ⁊ sub nulla illaꝝ spēꝝ ē: ẽg alie spēs sūt: ʒ q̄ña: q: nihil ē ī gnē qn sit ī spē q̄rto topicoꝝ. Dicēdū φ argm̄ ɔ̄cludit φ sūt alie spēs ɔ̄uersiōis: ʒ nō bone ɔ̄uersiōis: q: ɔ̄uersio diuidit ī bonā ⁊ malā: ʒ solʒ magr̄ dat spēs ɔ̄uersionis bōe. vide bñ hoc ample ɔ̄ sūmulas. Cōuersio simplex est trāspositio subi ī predicatū ⁊ ecōuerso manēte eadē qualitate ⁊ quātitate. Aduerte pmo φ due pticule sunt ī hac diffōne. Prima trāspositio subi ī pdicatū ⁊ ecōuerso ponit loco generis: q: ois ɔ̄uersio simplex ē trāspositio subi in predicatū ⁊ ecōuerso ⁊ non eɔ̄. Scda pticula manēte eadē q̄litate ⁊ quātitate ē loco drie: p quam differt a cōuersione p accidēs ī qua nō manet eadē quātitas: ʒ bñ qualitas. Differt ēt a cōuersione p ɔ̄positionē ī q̄ non manet eadē qualitas: ʒ bñ quātitas. vñ per qualitatē itelligim qualitatē ppōnis ⁊ ēt termioꝝ. modo licʒ ī ɔ̄uersione p ɔ̄positionē maneat eadē quātitas ppōnis: nō tm̄ manet eadē qualitas ppōnis cū termi finiti ī termios ifinitos mutentur. ifiniti aūt termi sūt affirmatiui ifiniti aūt negatiui. vel potes dicere φ p qualitatē nō differt a cōuersione p ɔ̄positionē. q: per qualitatē solū itelligit q̄litas ppōnis: sed sic dr̄ de diffōne spēi spālissime φ ista ē itelligēda cū pcisiōe: q: aliī cōpeteret gñi sic. s. Spēs ē q̄ pdicat de plurib drītib numero solū: ita φ ly solū additur ne ɔ̄petat diffō gñi. Ita diffō ī pposito ɔ̄uersiōis ē itelligēda cū pcisiōe sic. s. Cōuersio simplex ē trāspō subi ī pdicatū ⁊ ecōuerso manēte eadē q̄litate ⁊ q̄titate solū. ita φ ly solū mihi iportat: idē qd hec pticula nulla alia variatōe fcā: qd nō ɔ̄petit ɔ̄uersioni p ɔ̄positōeʒ. ⁊ sic p istā pticulā manēte eadē q̄litate drt a ɔ̄uersiōe p accñs: ʒ p ly solū vel nulla alia variatione facta differt ab illa p ɔ̄positioneʒ. Aduerte scdō φ sunt due opiniones diuerse declarātes qd per q̄titatē itelligere debem vna ē opinio magri q vult φ p quātitatē itelligamus suppōnē spālē tminoꝝ: vt ipemet declarat ī tractatu ɔ̄ sūmulas ita φ remanere eandē q̄titatē ī cōuersa ⁊ cōuertēte ē φ tmini supponāt eodē mō spālit. Dico spālit q: spāles suppōnes q̄ sūt discreta determinata ɔ̄fusa tm̄ ⁊ distributiua: gnāles vō sunt mālis ⁊ psonalis. Dr̄ ergo spālit. q: supponūt tmini eodē mō gnālit in oib cōuersionib: ʒ nō spālit. Jn simplici aūt ɔ̄uersione debēt suppone eodē mō spālit. Alia ē opinio cōis quā sanct doctor seqtur ī logica sua dicens φ p quantitatē ppōnis ī ɔ̄uersiōibus nos debem itelligere illud idē qd idicatur per illū vsū. v. q̄nta p ī sīn. s. vlem: pticularē: idefinitā ⁊ singularē. ⁊ sic remanē eandē q̄titatē est φ si pma erat vlis ⁊ etiā scda dʒ eē vlis. ⁊ si alteri quātitatis: ⁊ scda dʒ eē eiusdeʒ. Ex his pʒ φ illa ppō sortes est hō fm pmā opinione cōuertitur ī istā hō est sortes: cū tm̄ fm scdam opinionē nō possit cōuerti aut salti nec ɔ̄uerat. Similit ista tm̄ currēs ē hō fm primā conuertitur in istā: hō currit. cū tm̄ non sit cōuertibilis ēt fm scdaʒ opinionē. Et sic pʒ φ multū differūt iste opiones. Aduerte tertio circa diffinitionem φ hec conuersio dcā ē conuersio simplex: q: fit sola extremoꝝ trāspositio: nulla alia variatione fcā in conuertente ⁊ ī cōuersa. Licʒ hoc verum sit fm viā cōem. nō tm̄ vr̄ fm itentionem magri. q: aliq̄ ē alia drīa int conuersam ⁊ cōuertentē: q: stat fm magr̄m φ conuersa sit singularis ⁊ conuertēs idefinita ⁊ econtra: ⁊ stat φ vna sit alicuius quātitatis ⁊ altera nullius. pōt tamē dici φ in conuersione simplici vt simplex fit trāspositio extremoꝝ. vñ si alia variatio fit illa non fit ī cōuersione simplici vt simplex ē: q: in qualibʒ simplici fieret: quod falsum ē. Vel dicēdum aliter ad pncipale φ conuersio dcā est simplex. q: minor variatio fit inter conuersam ⁊ conuertentē conuersionis simplicis q̄ aliaꝝ cōuersionū. vñ triplex variatio pncipalr̄ fieri pōt: q: aut trāspō extremoꝝ: aut mutatio q̄litatʒ tminoꝝ: aut mutatio quātitatis. Jn ɔ̄uersiōe simplici fit prima ī alijs vō plures:

Conuersio per accidēs ē trāspositio subi in predicatū ⁊ econuerso manēte eadē q̄litate: ſʒ mutata quātitate ⁊c̄. Aduerte circa dif finitū ꝙ hec ↄuersio ē per accidens: q̄ꝛ vltra trāspōnem extremorum fit mutatio ⁊ variatio alicuius accn̄tis ꝓ positionis: vtputa quātitatis: siue per quātitatē tu itelli gas suppōnem siue vniuersalitatem vel ꝑticularitatem. Diffinitio de se nota ē per ea que dcā sunt supra: Naʒ ly trasnpositio subiecti i predicatū est sicut genus: ſʒ ma nēte eadem qualitate ⁊ mutata quātitate: ē dr̄ia ꝑ quaʒ differt ab alijs speciebus conuersionis.

Conuersio per ↄpōnem est trāspō subiecti in predicatū ⁊ eꝯ manēte eadeʒ q̄litate ⁊ quātitate: ſʒ mutatis termis finitis ī ťminos in finitos. Aduerte circa diffinitū ꝙ hec ↄuersio dcā ē ꝑ ↄpōnem: q̄ꝛ termi sumunť ↄrio mō quo ad significa tionē. Nā homo significat hoiem: nō hō significat ↄdi ctoriū hois: cū p̄mꝰ sit ťminꝰ finitus: ⁊ secūdus ťminꝰ in finitus. Quid aūt sit terminꝰ finitus ⁊ īfinitus dcm̄ ē su pra. Diffinitio de se nota ē. Nā ly trāspō subi in predi catuʒ ē genꝰ: manēte eadē q̄litate ⁊ quātitate: ē vna dif ferentia per quā differt a conuersione per accidēs mu tatis ťminis finitis i terminos īfinitos est vna alia dr̄ia ꝑ quā differt a ↄuersione simplici. Dubiuʒ pulchꝛ est quomō remaneat eadē quātitas. i. suppō i conuersa ⁊ conuertente huiꝰ conuersionis per ↄpōnem: q̄ꝛ de fa cto termi nō supponūt eodem mō in vtraqꝫ: vt dicēdo: ōis hō est aial. si ↄuertať per ↄpōnem sic: oē non aial ē nō hō: ille ťminus q supponit distributiue i p̄ma suppo nit cōfuse tm̄ i ſ̄a: ⁊ ille ťminꝰ q supponit confuse tm̄ in p̄ma stat i ſ̄a distributiue. Ad hoc dicēdū ꝙ manet eadē suppō ꝓpōnis nō aūt terminoꝝ: verbi gr̄a ꝙ si in vna ꝓpōne vt in conuersa ē suppositio deťminata ⁊ di stributiua ⁊ i cōuertente similr̄: ſʒ tm̄ termini non retinēt eādem suppōnem: q̄ꝛ in cōuersa supponūt vno modo ⁊ in cōuertēte alio mō. Uel dicať ꝙ manet eadē supposi tio extremoꝝ ſ̄m denoiationem: ſʒ nō ťminoꝝ: dico nō terminoꝝ: q̄ꝛ termi nō eodē mō supponūt i vtraqꝫ: extre moꝝ āt ſ̄m denoiationē dico sic: q̄ꝛ subm̄ cōuerse ⁊ con uertentis eodē mō supponūtur: ⁊ silr̄ predicatum vtrius qꝫ eodem mō. versus. Feci simplr̄ ↄuertiť eua per ac ci. Asto per ↄ: sic fit ↄuersio tota. Aduerte circa hos versus: q̄ꝛ due opiones sunt. Una ē magr̄i hic q vult ꝙ isti versus ponanť solū gr̄a exēpli: q̄ꝛ non solū feci. i. vni uersalis negatiua ⁊ ꝑticularis affirmatiua ↄuertūť sim pliciter: ſʒ quelibʒ ꝓpō pōt simpliciter conuerti in quā cūqꝫ. i. in qua fit trāspositio extremoꝝ ⁊ maneat eadem qualitas ⁊ eadē suppositio terminoꝝ. Similiter nō tm̄ eua. i. vl̄is negatiua ⁊ vl̄is affirmatiua cōuertunť per ac cidens: ſʒ quelibʒ ꝓpō pōt conuerti per accidēs in quā cūqꝫ aliā in qua fit trāspositio extremoꝝ manēte eadem qualitate: ſʒ mutata quātitate. i. suppōne. Alia vero ē opinio cōis que vult ꝙ isti versus non ponanť tm̄ gr̄a exēpli. imo gr̄a veritatis: ita ꝙ sola vl̄is negatiua ⁊ par ticularis affirmatiua ↄuertunť simpliciter. ⁊ ita de ali is suo mō dicatur. Et hec opinio ꝑ quātitatem non in telligit suppōneʒ: ſʒ vniuersalitatē ⁊ ꝑticularitatē. Ul terius hec opinio vult ꝙ q̄libʒ bona conuersio sit bona ↄn̄a: siue sit conuersio simplex: siue per accidēs. siue per ↄpositionē: Opīo aūt p̄ma vult ꝙ solū cōuersio sim plex sit vlr̄ bona ↄn̄a nō aūt alie. De his āt opionibꝰ vi de ample ↄ sūmulas vbi defendimꝰ vtrāqꝫ.

De ꝓpositione ypothetica.

Propositio ypothetica ē illa ⁊c̄. Ad uerte circa diffinitū ꝙ ꝓpō ypothe tica idē est quod suppositiua. ypo thetica. n. dr̄ ab ypos quod est sub: ⁊ thesis positio. i. suppositiua. Dici tur suppositiua: q̄ꝛ vna ps alťi sup poniť. Utꝝ tm̄ quelibʒ ypothetica sit suppositiua dubiū est: vide in tractatu ↄ sūmulas.

Aduerte circa diffinitionē ꝙ ly illa ponitur loco ge neris: sed ly q̄ hʒ plures cathegoricas cōiunctas: ꝑ no tam poniť loco dr̄ie. ꝑ hanc. n. ꝑticulam differt a cathe gorica cuiꝰ ꝑtes p̄ncipales sūt subm̄ predicatū ⁊ copula ⁊ non due ꝓpōnes cathegorice: ⁊ per cathegoricas hic ī telligimꝰ v̄as cathegoricas. ⁊ ēt illas q̄ hn̄t moduʒ ⁊ si militudinem cathegoricarum. Orō āt hʒ similitudineʒ cathegoricaꝝ qn̄ hʒ subm̄: predicatū ⁊ copulam: q̄uis non sit vera ꝓpō cathegorica: q̄ꝛ ista ē ꝓpō ypothetica. Si antichristus esſʒ albꝰ antichristus esſʒ coloratus: ⁊ ta men orōnes ex qbꝰ cōponitur non sunt ꝓprie cathegori ce: ſʒ hn̄t similitudinem cathegoricaꝝ ī hn̄do subʒ ꝑ dicatum ⁊ copulā: tanq̄ʒ ꝑtes principales sui. Tres sunt spēs ypotheticaꝝ nō equalentium i significādo. s. conditionalis: copulatina: ⁊ disiūctiua. Alie vero vt lo calis: cālis: tꝑalis: nō sunt ypothetice: ſʒ cathegorice ⁊c̄.

Aduerte ꝙ de spēbꝰ ꝓpōnum ypotheticaꝝ sex fue runt opiones vt recitat magr̄ i logica magna. Quidaꝫ. n. tres posuerunt. s. copulatiuam: disiūctiuā: ⁊ conditio nalem. Localis vero sub conditionali intelligiť: ⁊ hec opio cōis ē quā seqť magr̄ vbiqꝫ. Alij qnqꝫ posuerūt. Alij sex. Alij septē. Aliť decē. Alij duodeciʒ. Inť quas opiones tres famosiores sunt. s. Pria que dicit tres assi gnatas eē. Secūda ē q̄ dicit eē qnqꝫ illis tribꝰ addendo duas. s. cālem ⁊ tꝑalem: ⁊ hec fuit opio Guilielmi fera berich: Tertia ē que dicit eē septē: addendo duas. s. lo calē ⁊ expletiuā. cuiꝰ nota ē ly q̄uis: vel lʒ: ⁊ fuit opinio strodi i consequētijs suis. Qui v̄o dixerūt eē sex remoue runt expletiuā ⁊ alias sex assignabāt. Superuenit Pau lus ꝑgulēsis. q posuit octo spēs illis assignatis addēdo effectiuā: vt q̄ꝛ dies ē sol ē super terrā. ⁊ hoc dico i affir tiuis. i negatiuis ēt totidē posuit. Qui v̄o dixerūt decem qnqꝫ affirmatiuas assignatas dicebant ⁊ qnqꝫ negati uas. Qui v̄o duodeci sex affirmatiuas ponebant: ⁊ sex negatiuas posuerūt. In sūma ergo septē sunt opiones de spēbꝰ ypotheticaꝝ quaꝝ prima melior ē meo iudicio ⁊ iō sequamur istam. Aduerte tertio ꝙ rōnes q̄re il le tres. s. localis: cālis ⁊ tꝑalis nō sunt ypothetice ſ̄ʒ ma gistꝝ ſʒ cathegorice: tales assignanť ab ipo i logica ma gna. q̄ꝛ nō maiori rōne ille eēnt ypothetice q̄ʒ alie ꝓpō nes ↄstitutiue ꝑ alias notas aduerbiales vel ↄiūctiuas. ⁊ sic similitudinaria ē ypothetica: vt dicendo scripsi sic̄ rogasti me. ⁊ sortes rn̄det sicut eū docuit plato. Silr̄ cō paratiue eēnt ypothetice: vt dicendo tā bonꝰ ē sortes q̄ʒ bonus ē plato: ⁊ sic discurrēdo ꝑ alias notas aduerbia les: qd̄ ē falsū. ꝙ āt sint cathegorice ꝓbať sic: q̄ꝛ equalēt

cathegoricis fcis ex eisdem ťmis sola nõ resoluta ĩ illud cui equalēt. vñ dicendo. qñ sortes currit ipe mouet eqnalet huic. qñcũqȝ sortes currit est cã q̄ ipe moueat. q̄ȝnis ergo plures cathegoricas cõtiere videant̃ tanq̄ȝ pncipales ptes tñ ĩ eis subm̃ ⁊ p̄dicatũ ⁊ copula sũt p̄ncipales ptes: q̄ȝ ille orõnes sũt sic subm̃ vel p̄dicatũ ⁊c̃.

Propositio cõditõalis est illa ĩ q̄ ꝯiungũt plẽs cathegorice p notã ꝯditõis vt si tu es hõ tu es aĩal. Aduerte q̄ diffõ sic limitat̃. ꝓpõ cõditionalis est illa. i. est ꝓpõ in q̄ cõiũgunt̃ plures cathegorice: vel se hñtes p modũ cathegoricaꝝ: p notã ꝯditõis. Prima pticula ẽ loco generis. Scõa loco dr̃ie p quã differt ab oĩb⁹ cathegoricis: ⁊ addit̃ vel seqtur habẽtes p modũ cathegoricaꝝ: vt diffõ ꝯpetat cuilibȝ cõditionali: qm̃ illa ẽ ꝯditõalis si antixps eẽt albus: antichristus eẽt colorat⁹. ⁊ tamẽ nõ iũgunt̃ in ea plẽs cathe rice: sȝ bñ se hñtes p modũ cathegoricaꝝ: Si tñ velles supplere dicas q̄ p ly cathegorice ĩtelligit tã v̄as cathegoricas q̄ȝ nõ veras. Tertia v̄o pticula ẽ etiã loco dr̃ie p quã differt ab alijs ypotheticis. Aduerte scd̃o q̄ nota ꝯditiõis dupl̃r sumit̃. s. cõditionati ⁊ cõditiõaliter. Primo mõ sumit̃ qñ ꝯiũgit ťminos. Scd̃o mõ sumit̃ qñ cõiũgit ꝓpõnes. Exẽplũ p̄mi. vt dicẽdo oẽ falsũ si ẽ ĩpossibile nõ est veꝝ. Exẽplũ scd̃i. vt dicẽdo si tu es homo tu es animal.

Propositio cõditiõalis alia affirmatiua alia negatiua. Affirmatiua est illa ĩ q̄ nota cõditõis affirmat̃. Negatiua ẽ illa ĩ qua nota cõditõis negat̃. Aduerte q̄ si nota cõditiõis dȝ negari oȝ q̄ negatio supra ipaȝ cadat: ⁊ hoc põt tripl̃r fieri. Uno mõ qñ preponit̃ sibi imediate ⁊ nõ toti ꝓpõni: vt dicẽdo tu es rõnalis non si tu es irrõnalis: Scd̃o qñ p̄ponit̃ toti ꝓpõni ⁊ nõ sibi imediate: vt dicẽdo non tu es rõnalis si tu es irrõnalis. Tertio qñ p̄ponitur sibi imediate ⁊ toti ꝓpõni: vt dicẽdo nõ si tu es hõ tu es asinus. qñ aũt ponit̃ iter ptes nõ est negatiua cuȝ negatio nõ cadat sup̄ notã ꝯditõis: vt dicẽdo: si tu nõ es aĩal tu nõ es hõ: ista ẽ affirmatiua ⁊ non negatiua. Aduerte q̄ cõditõalis negatiua equalet vni aduersatiue facte ex añte ⁊ opposito cõseq̄ntis: vt illa. nõ si tu es hõ tu es asinus: equalet huic. q̄ȝuis tu sis hõ tu nõ es asin⁹. Ad v̄itatẽ cõditiõalis affirmatiue req̄rit̃ ⁊ sufficit q̄ oppositũ cõseq̄ntis repugnet añti: vt si tu es hõ tu es animal. Ad falsitatẽ req̄rit̃ ⁊ suffic̃ q̄ oppositũ cõseq̄ntis stet cũ añte. vt si tu es hõ tu sedes. Aduerte q̄ ꝯdictoriũ ꝯñtis dr̃ tũc repugnare añti qñ ex illis nõ põt fieri vna copulatiua poĩs: ⁊ sic idẽ est oppositũ cõseq̄ntis repugnare añti ⁊ ipȝ nõ posse stare sil̃ cũ añte: lȝ tñ Strodus ĩ vigesimaq̄rta regula velit q̄ posse stare cũ alio sit superi⁹ ad repugnare: q̄lit̃ tñ hoc sit. vide sup̄ cõseq̄ntias ĩ scd̃o notato ꝓ declaratiõe cõseq̄ntie bone. Aduerte vlteri⁹ q̄ magister notant̃ dixit cõditõalis affirmatiue: q̄ȝ in cõditiõali negatiua hoc nõ ẽ veꝝ qm̃ stat cõditiõalem negatiuã eẽ verã ⁊ tñ oppositũ cõseq̄ntis stabit cuȝ añte: vt in illa nõ si tu es aĩal tu es hõ: illa ẽ v̄a: q̄ȝ ci⁹ ꝯdictoria affirmatiua ẽ falsa: ⁊ tñ oppositũ cõseq̄ntis stat cũ añte. s. tu nõ es hõ: stat cũ illa tu es aĩal: ⁊ ĩtelligit̃ ẽt d̄ cõditõali denoĩata a ly si ⁊ nõ a ly nisi. De possibilitate ⁊ ĩpossibilitate nec̃itate ⁊ cõtigẽtia nõ oȝ dicere: q̄ȝ oĩs cõditiõalis poĩs erit v̄a: ⁊ nec̃ia: ⁊ oĩs falsa ẽ ĩpoĩs: nulla aũt est q̄ sit cõtigẽs. Aduerte q̄ rõ hui⁹. s. q̄ oĩs cõditiõalis sit v̄a req̄rit̃ q̄ nõ possit eẽ ita sic adeq̄te significatur p añs qn sit ita sic adeq̄te significatur p cõseq̄ns. i. q̄ sit nec̃ia habitudo iter v̄itatẽ añtis ⁊ cõseq̄ntis ⁊ si est nec̃ia habitudo: tũc ẽ nec̃ia ⁊ ẽt poĩs: ergo si est v̄a ẽ sil̃r nec̃ia ⁊ poĩs. Ratio aũt q̄re falsa est ĩpoĩs est: q̄ȝ duoꝝ oppositoꝝ si vnũ est nec̃ariũ aliud est ĩpoĩe: ergo si cõditõalis v̄a sit nec̃ia: seq̄t̃ q̄ falsa sit impoĩs. Uel alr̃ ⁊ formali⁹ si ꝯditõal̃ ẽ v̄a illatio ẽ bõa. si illatio ẽ bõa ẽ nec̃ia ꝯsecutio ꝯñtis ex añte: ⁊ si ẽ nec̃ia ꝯsecutio ꝯñtis ex añte ꝯña ẽ bona ⁊ nec̃ia: ergo a p̄mo ad vltimũ si ꝯditõal̃ ẽ v̄a ipa ẽ nec̃ia ⁊ ꝯñter poĩs. Rõ h̃i dc̃a ẽ: q̄ȝ si vnũ oppositoꝝ ẽ nec̃iũ reliquũ erit ĩpoĩe. Aduerte ħo q̄d velit dic̃e illd̃ dc̃m̃ cõe. s. ꝯditõal̃ nihil põit ĩ eẽ ⁊ sil̃r ꝯña. Dr̃ q̄ nihil aliõ vult dic̃e nisi q̄ ꝯcedẽdo ꝯditiõalẽ. aut ꝯñaȝ nõ oȝ añs ei⁹ vel ꝯñs ꝯcedẽ: ⁊ sil̃r negãdo ꝯditõalẽ vel ꝯñaȝ nõ oȝ negare añs ei⁹ vel ꝯñs. vel p alia v̄ba cõditõalis nihil põit in eẽ: q̄ȝ ex cõditõali nõ seq̄tur formal̃r suũ añs nec suũ ꝯñs: sȝ ꝯcedẽ cõditionalẽ aut ꝯñaȝ ẽ ꝯcedẽ ꝯñs debite ĩferri ex añte. ⁊ negare ꝯñtiã ẽ negare ꝯñs debite ĩferri ex añte. Iste regule dñr de ꝯditõali denoĩata a ly si. Aduerte q̄ due sũt note cõditõis. vna ẽ affirmatiua vt si. alia negatiua vt nisi. q̄ equalet huic q̄ ẽ si nõ. Mõ dic̃ magr̃ q̄ ille regule date tenẽt d̄ ꝯditõali d̄noĩata a ly si. nõ ãt oẽs tenẽt de ꝯditõali denoĩata a ly nisi. Uñ regula q̄ data ẽ de v̄itate cõditõal̃. s. q̄ req̄rit̃ q̄ oppositũ ꝯñtis repugnet añti: ñ tȝ ĩ ꝯditõali d̄noĩata a ly nisi: q̄ȝ stat q̄ illa sit v̄a. ⁊ tñ oppositũ ꝯñtis stabit cũ añte: vt ista: nisi tu es aĩal tu ñ es hõ: ẽ v̄a. ⁊ tñ oppositũ ꝯñtis. s. tu es hõ stat cũ añte. s. tu es aĩal. Posses tñ dic̃e q̄ si oppositũ ꝯñtis repugnat añti ĩplicãt illã negationẽ q̄ ĩplicite ꝯtinet̃ in ly nisi: et tunc dicendo: nisi tu es aĩal: tu non es hõ: añs est: tu nõ es aĩal: quod pȝ resoluendo ly nisi ĩ si nõ. ⁊ tunc oppositũ ꝯñtis repugnat sibi. s. tu es homo.

c **Copu**latiua ẽ illa ĩ q̄ habȝ plẽs cathegoricas ꝯiũctas p notã copulatõis ⁊. vt tu es hõ ⁊ tu es aĩal. Aduerte q̄ diffõ ista limitat̃ sic̃ diffõ d̄ ꝓpõe ꝯditõali. Aduerte ħo q̄ nõ copulatõis dupl̃r põt sumi. s. copulatiue ⁊ copulati. Copulatiue sumit̃ qñ copulat ꝓpões. Copulatiuo qñ copulat ťmios. Copulati adhuc dupl̃r. s. collectiue ⁊ diuisiue. diuisiue sumit̃ qñ ex ꝓpõe cui⁹ ipa ẽ ps seq̄t̃ copulatiua de ꝯsilib⁹ ťmis: vt sor. ⁊ plato currũt. g° sor. currit ⁊ plato currit. Collectiue v̄o qñ ñ seq̄t̃ hm̃õi copulatiua d̄ ꝯsilib⁹ ťmis: vt sor. ⁊ plato sufficiũt trahẽ naui. ergo sor. suffic̃ trahẽ naui: ⁊ plato suffic̃ trahẽ naui. nõ valȝ ꝯña posito q̄ nullus eoꝝ sufficiat: sȝ ãbo sil̃. Copulatiue alia affirmatiua. ⁊ ẽ ĩ q̄ nõ copulatõis affirmat̃. Alia negatiua ⁊ ẽ ĩ q̄ nõ copulatõis negat̃. Aduerte q̄ nõ copulatõis negat̃ qñ negatio cadit s̄ ipaȝ. Cadit ãt sup̄ ipsã dupl̃r. Aut qñ negatio p̄ponit̃ toti ꝓpõni: vt dicẽdo non tu es hõ ⁊ tu es aĩal. Scd̃o qñ p̄ponit̃ note copulatõis ⁊ non toti ꝓpõni. vt dicẽdo: tu es hõ nõ ⁊ tu es aĩal. Primo mõ ẽ ħȝ ꝯsuetũ modũ loq̄ndi. Scd̃o v̄o mõ ħȝ icõsuetũ modũ loq̄ndi. Ad v̄itatẽ copulatiue affirmatiue req̄rit̃ quãlibȝ ptem p̄ncipalẽ fore verã. vt tu es hõ ⁊ tu es aĩal. Ad falsitatẽ vero sufficit vnam partẽ esse falsam. vt tu es homo: ⁊ tu es asinus. Aduerte q̄ magister primo notanter dicit affirmatiue, quia copulatiua negatiua

pōt eẽ vera cui⁹ tm̄ vna pars ꝑncipalis est falsa. vt illa: nō tu es hō ⁊ tu es asin⁹. Dicit scđo q̄libet partẽ ꝑncipalẽ: q̄ aliq̄ est copulatiua affirmatiua vera cui⁹ vna pars est falsa. sicut dicendo: tu es hō vel tu es asin⁹ ⁊ tu es aīal. illa pars tu es asin⁹: est falsa: ꝫ nō est ꝑncipalis pars. vñ aliqñ copulatiua est cōposita tm̄ ex duab⁹ ꝓpōnib⁹. ⁊ etiā q̄libet illaꝝ est pars ꝑncipalis ei⁹. Aliqñ vō est cōposita ex plib⁹. ⁊ tūc vna pars ꝑncipalis ē tota illa oīo q̄ ꝑcedit notā copulatiōis: ⁊ alīa pars est tota illa oīo q̄ seq̄tur notā copulatiōis. vñ illi⁹: tu es hō vel tu es asin⁹ ⁊ tu es aīal. Prima pars ꝑncipalis est: tu es hō vel tu es asin⁹. ⁊ scđa tu es aīal. ℞ Pro falsitate vō copulatiue affirmatiue suffic̄ vnā ptẽ ꝑncipalẽ eẽ falsā: cui⁹ rō est: q̄ ad destruẽdū sufficit vnū: ad ꝯstruẽdū vō plā. Jō dī topicoꝝ scđo: q̄ facili⁹ ē destruere q̄ꝫ ꝯstruere. verū aūt ꝯsistit in ꝯstructiōe: ⁊ falsū in destructiōe. nā verū est qđ est. ⁊ q̄cq̄d ponit̄ in hac diffōne est affirmatiuū. Falsū vō est qđ nō est iđ in hac diffōne ponit̄ negatio q̄ est affirmati destructio. Vñ copulatiua pōt esse falsa dupl̄r. vno mō. q̄ tm̄ vna pars ꝑncipalis ē falsa. alio mō. q̄ ambe ptes sunt false. Ad possitatē req̄rit̄ q̄libet ptẽ eẽ poſſẽ ⁊ nullā alteri icōpoſẽ. Ad ipossitatẽ ei⁹ suffic̄ vnā ptẽ eẽ ipoſẽ: aut vnā alt̄i icōposẽm. Exēplū ꝑmi tu curris: ⁊ tu es asin⁹. Exēplū scđi tu es ⁊ tu nō es. Aduerte q̄ due ꝯditōes req̄runt̄ ad possitatẽ copulatiue. Prima q̄ q̄libet pars sit pos̄s. Scđa dato q̄ q̄libet pars sit pos̄s q̄ vna nō sit icōpos̄s alt̄i: qđ tm̄ itelligit̄ i copulatiua fcā ex duab⁹ ꝓpōib⁹. Si āt eẽt fcā ex plib⁹ ꝓpōib⁹: vt illa. oīs hō currit. ⁊ tu es hō. ⁊ tu nō curris: itelligit̄ q̄ ñ sit icōpos̄s alt̄i vel alijs. Vñ i exēplo dato ista tu nō curris est icōpos̄s illis duab⁹ lꝫ cuilibet illaꝝ sit cōpos̄s. Vel dicas q̄ itelligit̄ in oī copulatiua q̄ si ille due ꝯditiōes adsūt illa erit pos̄s: ⁊ secūda ꝯditio ē q̄ vna nō sit icōpos̄s alt̄i. Jn hac copulatiua aūt data fcā ex trib⁹ ꝓpōnib⁹ lꝫ vna sit cōpos̄s alt̄i tm̄ vna pars ꝑncipalis nō erit cōpos̄s alteri vt pꝫ: iđ nō est pos̄s. Ad ipossitatẽ vō sufficit vnā illaꝝ deficere. Ad nec̄itatẽ copulatiue req̄rit̄ q̄libet eẽ necāriā. Ad ꝯtigētiā vō req̄rit̄ vnā partẽ eẽ ꝯtigentẽ: alterā aūt nō eẽ iposẽm nec eidẽ icōpoſẽ: vt tu curris ⁊ tu es hō. Aduerte q̄ ad ꝯtigentiā tres ꝯditiōes rq̄rūtur: ⁊ si vna illaꝝ defecerit nō est ꝯtingēs. Prima q̄ vna ps sit ꝯtingēs ⁊ ꝓpẽ hui⁹ defectū ista nō est ꝯtingēs: de⁹ ē: ⁊ hō est aīal. Scđa q̄ altera nō sit ipos̄s: ⁊ ꝓpter defectū hui⁹: ista nō est ꝯtingēs: tu curris ⁊ hō ē asin⁹. Tertia q̄ vna nō sit alteri icōpos̄s: ⁊ ꝓpter defectū huius: ista nō est ꝯtingēs q̄uis adsint ꝑme due ꝯditiones. s. tu es ⁊ tu nō es. Ad necessitatẽ vero tm̄ vna ꝯditio req̄rit̄. s. q̄ q̄libet pars sit necessaria ꝑncipalis.

Disiunctiua est illa i qua cōiūguntur plẽs cathegorice ꝑ notā disiūctiōis: vt tu es hō vel tu es asin⁹. Aduerte q̄ diffinitio illa limitat̄ sicut aliaꝝ ẏpotheticaꝝ diffinitiōes limitant̄. Aduerte scđo q̄ nota disiūctionis: vel. pōt sumi dupl̄r. s. disiūctiue ⁊ disiūctim. Disiūctiue sumit̄ qñ ꝯiūgit ꝓpōnes: vt tu es hō vel tu es aīal. Disiūctim sumitur qñ ꝯiūgit terminos: vt soꝛ. vel plato currit. disiūctiꝫ adhuc dupl̄r pōt teneri. s. diuisiue ⁊ collectiue. Diuisiue sumit̄ qñ ex ipso disiūcto seq̄tur disiūctiua de similibus terminis: vt soꝛtes vel plato currit: ergo soꝛ. currit vel plato currit. ⁊ etiā a qualibet parte disiūcti ad ipꝫ disiūctū: valet ꝯña. vt tu es hō: ergo tu es hō vel asinus. Collectiue vero tenetur qñ ex huiusmodi disiūcto nō seq̄tur disiunctiua de ꝯsilibus t̄minis vel ex q̄libet parte disiūctim nō seq̄tur ipm̄ disiunctū: verbi grā. nō seq̄tur ego differo a te: ergo ego differo a te vel a me: q̄ seq̄ret̄ q̄ nō essẽ tu vel ego: qđ ē falsū. Sil̄r ñ seq̄t̄: tu scis regẽ sedẽ: g° tu scis regẽ sedẽ vel tu scis nullū regeꝫ sedẽ: q̄ añs ē veꝝ. vt pꝫ officiabiliter ⁊ ꝯñs est falsum. Dubitat̄ quō per notā disiūctionis ꝯiūgūtur plures cathegorice: q̄ videtur oppositū. i. q̄ nota disiūctōis disiūgat. Istā disiūgere est separare vel diuidere significata. talis nota disiūctiōis separat ⁊ diuidit: quō est veꝝ q̄ ꝯiūgantur. Ad hoc respōdet Donatus q̄ nota disiūctionis ꝯiūgit voces. disiūgit tm̄ sensum. i. significatū. ⁊ sic nō icōuenit q̄ vnū ⁊ idẽ disiūgat ⁊ ꝯiūgat respectu diuersoꝝ. Sꝫ diceres ꝯtra: q̄ tūc nulla est disiūctiua mẽtalis cū nō sint voces in itellectu quas possit cōiungere. Dicẽdū est q̄ Donatus loquitur solū de disiūctiua vocali cum maxime grāmaticus versetur circa sermonẽ. Si aūt volumus vniuersaliter loqui de disiūctiua siue in mẽte siue in voce siue in scripto sic dicendū est q̄ nota disiūctionis terminos vel ꝓpositiones ꝯiūgit: ⁊ disiūgit significatum De hoc tm̄ vide ample contra sūmulas: q̄ auctoꝛ modoꝝ significādi mordet donatū ⁊c̄. ℞ Propositionū disiunctiuaꝝ. alia est affirmatiua ⁊ est in qua nota disiunctionis affirmat̄. alia est negatiua ⁊ est in qua nota disiūctionis negatur. Aduerte q̄ nota disiūctionis negatur quādo cadit supꝛa ipsam. Cadit aūt supꝛa ipsam dupliciter: aut quādo ꝑponitur toti ꝓpositioni. vt dicẽdo nō tu es capꝛa: vel tu es asinus: aut quādo imediate ꝑponitur sibi: vt dicẽdo: tu es capꝛa nō vel tu es asin⁹. ℞ Primo mō tm̄ hoc est ꝫꝫ ꝯsuetū modū loquẽdi. Scđo vero mō ꝫm icōsuetū modū loquẽdi ⁊c̄. Ad veritatẽ disiūctiue affirmatiue sufficit vnā partẽ eẽ verā: vt tu es hō vel tu es asinus. Ad falsitatẽ req̄ritur quālibet partẽ eẽ falsam. vt tu curris vel baculus stat in angulo. Aduerte q̄ circa hoc due opiniones sūt. Una opinio est quā seq̄tur magr̄ Petr⁹ hispanus dicēs. q̄ disiūctiua est vera si vna pars est vera: ⁊ adhuc si q̄libet pars est vera disiūctiua est vera: ⁊ ideo dicit magr̄ q̄ sufficit vnā partẽ eẽ verā ⁊ nō dixit req̄rit̄: q̄ si ambe partes sunt vere adhuc ipsa est vera. Alia est opinio quā seq̄tur sanctus doctoꝛ in logica sua ⁊ algazel ⁊ plures alij dicētes q̄ si disiunctiua dꝫ eẽ vera tm̄ vna pars dꝫ eẽ vera Si aūt ambe partes eēnt vere disiūctiua eēt falsa ⁊ vtraq̄ꝫ opinio ꝓ se hꝫ rationẽ. ℞ Prima opinio maxime fundat̄ sup duobus rōnibus. pꝛima est arguẽdo a parte disiūctiue ad totā disiūctiuā sine ipedimẽto. ꝯña est bona ergo ista ꝯña ē bona: tu es hō: ergo tu es hō: vel tu es aīal. ꝯña tenet. tunc vltra. ista ꝯña est bona ⁊ añs est veꝝ ergo ⁊ ꝯñs: ꝫ ꝯñs est disiūctiua que hꝫ ambas partes veras: ergo disiūctiua talis est vera.

Scđa rō est: q̄ ꝯdictoꝛiū disiūctiue: affirmatiue assignat̄ ꝑ copulatiuā factā ex partib⁹ aꝑ positis disiūctiue

vt cōiter dr̄: ergo oppositū illi⁹: tu es hō vel tu es aial: est illud: tu nō es hō ꝛ tu nō es aial. ſ3 duoꝝ ꝯdictorioꝝ ſi vnū est falſū aliud erit verū: ſ3 hoc ꝑ3 eſt falſū: q2 ē vna copulatiua cui⁹ ꝗlibet pars ē falſa: ergo ꝓmū eſt veꝝ: ꝛ iſta ē diſiūctiua q̄ h3 ambas ptes veras: ergo ꝛc̄. Secūda opinio fundat rōnem ſuā ſup duob⁹ ꝓſuppoſitis. Primū eſt diſiūctiue ꝓpriū eſt diſiūgere ſenſū .i. ſignificatū. Hoc eni Donat⁹ affirmat: ꝛ rōne ꝑ3: q2 diſiūctiua p hoc differt a copulatiua ꝛ nō p aliud: ergo hoc eſt ſibi ꝓpriū. Scd̄3 ꝓſuppoſitū eſt q̄ ex eo q̄ res eſt vel nō eſt ōro dr̄ vera vel falſa .i. ōro dr̄ vera q̄ ſignificat ſicut eſt: ꝛ dr̄ falſa q̄ ſignificat ſicut nō ē. Ōro dr̄ vera vel falſa ꝛc̄. hoc ꝑ3 p ph̄m i ꝑdicamētis. Hoc etiā ex rōne ꝑ3 q2 v̓itas ꝓpōnis attēdit̓ penes ſignificatū. His ꝓſuppoſitis arguūt ſic: Illa ōro eſt falſa q̄ ſignificat ſicut nō eſt ex pte rei: ſ3 diſiūctiua hn̄s duas ptes veras ſignificat ſic nō eſt vt ꝓbabo: ergo illa eſt falſa: ꝯña t3. cū maiori p ſcd̄3 ꝓſuppoſitū: minoꝛ ꝓbat̄. ꝛ capio illā diſiūnctiuā: tu es hō vl̓ tu es aial: tūc ſic. illa ſignificat res illas ſiue ſignificata illaꝝ reꝝ cē .i. diſiūcta ꝑ ꝓmū ꝓſuppoſitū: ꝛ nō ſūt diſiūcta. ergo ſignificat ſic nō eſt. Itē hoc cōfirmāt auctē Boetij dicētis q̄ ꝯiūctio diſiūctiua ea iter q̄ cadit ſil̓ cē nō ꝑmittit: ergo vnū eſt vt affirmatū ꝛ reliquū vt negatū ꝛ dicēdo: ſoꝛ. vel plato currit: ſenſus ē ſoꝛ. currit: ꝛ plato nō. vel ecōuerſo. Aliq volētes cōcordare has opiniones dicūt q̄ ꝓpō diſiūnctiua duplr̄ pōt dici vera .ſ. aut v̓itate cōpoſitoꝝ aut v̓itate cōpoſitiōis. Veritate cōpoſitoꝝ illa eſt vera cui⁹ ꝓpōnes i ea cōpoſite ſunt vere. Illa eſt vera v̓itate cōpoſitionis cui nō repugnat vt ſit ver⁹ modus ſignificādi ꝯiūctionis. Primo mō locut⁹ eſt magr̄. Scd̄o mō loquūtur antiq. Hi nō recte ꝯcoꝛdāt iudicio meo. cui⁹ rō eſt: q2 q̄ro: an ꝓpō diſiūctiua debeat dici abſolute vera ꝓpter v̓itatē cōpoſitoꝝ tm̄: aut ꝓpt̄ v̓itatē cōpoſitiōis tm̄: aut ꝓpter v̓itatē vtriuſq3. Si ꝓpt̄ v̓itatē vtriuſq3 vtriq3 peccāt. Si ꝓpter v̓itatē cōpoſitoꝝ tm̄ ſcd̄a opinio falſa eſt. Si ꝓpter veritatē cōpoſitiōis tm̄ ꝓma opinio vera erat. Poſſum⁹ tn̄ alr̄ eos cōcoꝛdare l3 foꝛte nō ſint cōcoꝛdādi. Et dicem⁹ q̄ ꝗdā eſt diſiūctiua ꝓpria ꝛ ꝗdā ip̄ꝓpria. Diſiūctiua ꝓpria eſt illa q̄ de tali mā ſit in q̄ vnū oīno ponit̓ ꝛ alteꝝ remouet̓: vt aial aut eſt ſanū aut eſt egrū. Diſiūctiua vero ip̄ꝓpria eſt illa que nō ſit de tali mā. vt tm̄ oīno vnū ponat̄: ꝛ alteꝝ remoueat̄ īmo pōt fieri de tali mā vt ambe remoueantur: vt ſoꝛ. eſt aſinus aut ē capra. aut in tali mā vt ambo ponant̄: vt ſoꝛ. ē hō aut eſt aial. Ad ꝓpoſitum mō dico q̄ ſcd̄a opinio quā ſcūs Thomas ſeqtur ꝛ multi alij loqtur de diſiūnctiua ꝓpria. Opinio aūt ꝓma quā ſeqtur magr̄ loqtur de oi diſiūctiua ſiue ꝓpria ſiue ip̄ꝓpria. Ad poſſitatē diſiūctiue ſuffic̄ vnā ptē cē poſſe3. Ad ipoſſitatē reqrit̄ ꝗlib3 ptē cē ipoſſe3. Aduerte q̄ magr̄ dic̄: ad poſſitatē ſuffic̄ ꝛ nō dixit reqrit̄: q2 pōt cē poſſis duplr̄. Uno mō qñ tm̄ vna pars ē poſſis. Alio mō qñ ꝗlibet ps ē poſſis. Ad necitatē diſiūctiue affirmatiue ſuffic̄ vnā ptē cē neciā3.

Ad ꝯtingētiā v̓o reqrit̄ ꝗlibet ptē cē ꝯtigentē ꝛ nullā alteri repugnare ꝛ nec ꝯdictoꝛia illaꝝ ptiū. Uel dicat̄ ꝛ meli⁹ q̄ ad necitatē diſiūctiue reqrit̄ copulatiuā fcā3 de ptib⁹ oppoſitis cē ipoſſe3. Ad ꝯtigentiā v̓o reqrit̄ copulatiuā fcām de ptib⁹ oppoſitis cē ꝯtigentē. Aduerte q̄ magr̄ declarat duplr̄ cognoſcere diſiūctiuā neciā3. Primo qñ eſt alt̓o triū mōꝝ dictoꝝ: aut q̄ nulla ps ſit necīo va: aut q̄ ptes ꝯdicāt: aut ꝯdcōria ptiū ꝯdicant. Exēplū ē3ij vt tu nō es hō. vl̓ tu es aial: quā etiā diffōnē magr̄ nō exp̄ſſit: ſ3 illa accipit̓ ex ōclaratōe ꝯtigētis. Scd̄o mō declarat breui⁹ .ſ. qñ copulatiua fcā de ptib⁹ oppoſitis ē ipoſſis. diſiūctiua ē necīa: cui⁹ rō ē: q2 duoꝝ ꝯdictorioꝝ ſi vnū ē ipoſſe aliud ē neciū3 ꝛ ecōuerſo. S3 cū illa copulatiua fcā de ptib⁹ oppoſitis ꝯdicat illi diſiūctiue: g° ſi illa copulatiua ē ipoſſis diſiūctiua erit necīa. Cōſilr̄ duplr̄ declarat cognoſcere diſiūctiuā ꝯtigentē. ꝓmo qñ adſunt tres ꝯditiōes ſil̓ q2 ꝓma eſt q̄ ꝗlib3 ps ſit cōtingēs. Scd̄a q̄ nulla alt̓i repugnet. Tertia q̄ ꝯdcōria illaꝝ ptiū ñ repugnēt. ꝛ ſi aliq iſtaꝝ ōficiet ñ erit ꝯtigēs. Scd̄o declarat breui⁹ ꝛ ſubtili⁹ ſic .ſ. qñ copulatiua fcā de ptib⁹ oppoſitis ē ꝯtigēs. Cui⁹ rō ē: q2 duoꝝ ꝯdcōrioꝝ ſi vnū ē ꝯtigēs ꝛ aliō: ſ3 cū illa copulatiua fcā de ptib⁹ oppoſitis ip̄i⁹ diſiūctiue ſit ei⁹ ꝯdcōria: ergo ſi illa copulatiua eſt cōtigēs ꝛ diſiūctiua erit cōtigēs. Nō exēplificaui grā breuitat3: cū exēpla ſint i textu.

Predicabile duplr̄ ſumit̄: cōit̄ ꝛ ꝓprie. Predicabile cōit̄ ſūptū ē t̓min⁹ apt⁹ nat⁹ de aliquo ꝑdicari ꝛ ſic tā t̓min⁹ cōis q3 diſcret⁹: tā cōplex⁹ q3 icōplex⁹ dr̄ ꝑdicabile. Aduerte q̄ accipiēdo ꝑdicabile illo mō cōit̄ ois t̓min⁹ mū dr̄ ꝑdicabile: ꝛ rō ē: q2 ꝑdicabile dr̄ a ꝑdicari: mō ois t̓min⁹ pōt ꝑdicari de aliquo aut directe aut idirecte: aut de alio t̓mino aut ſaltē de ſeipo: ꝛ iſto mō accipit Poꝛphyri⁹ ꝑdicari in caplo de gn̄e cū diuidit ꝑdicari i ꝑdicari de vno ſolo vel de plib⁹. Indiuiduū eni ꝑdicat̄ de vno ſolo: vl̓e v̓o de plib⁹. S3 ꝓpe ſumēdo ſic diffinit̄. Predicabile eſt t̓min⁹ vniuoc⁹ apt⁹ nat⁹ de plib⁹ ꝑdicari: ꝛ ſic nullus t̓min⁹ ſingularis nec traſcēdēs aut cōpoſit⁹ dr̄ ꝑdicabile aut vl̓e: qd̄ idē erit: q2 nullus talis ē t̓min⁹ vniuoc⁹. Uñ t̓min⁹ vniuoc⁹ eſt t̓min⁹ ſimplex plā ſignificās ꝑ3 vnicā rōnē: ſic ly hō q̄ ſignificat ſoꝛ. ꝛ platonē ꝛ oīa ſua ſignificata ſ̓m hāc rōne3 aial rōnale. Termin⁹ equoc⁹ eſt t̓min⁹ ſimplex plā ſignificās ꝑ3 diuerſas rōnes: vt ly canis qd̄ ſignificat canē latbilē celeſtē ꝛ marinū vno noie diuerſis tm̄ rōnibus: vt ꝑ3 ꝛc̄.

Aduerte q̄ magr̄ hic ponit tres diffōnes. ſcd̄a3 ꝛ t̓tiā ponit ꝓ declaratōe ꝓme q̄ eſt ꝑdicabilis ꝓpe ſūpti. Et he diffōnes note ſūt: q2 magr̄ eas bn̄ ōclarat. Nota tn̄ drīa3 iter ꝑdicabile ꝓpe ſūptū ꝛ vl̓e. nā idē ſūt realr̄ ꝑdicabile ꝛ vl̓e: drūt āt ꝑ3 rōne: q2 vl̓e dr̄ vt ē i multis: ꝑdicabile v̓o vt dr̄ de multis. Aduerte ſcd̄o q̄ vniuocū ē duplex ꝛ ſilr̄ equocū .ſ. vniuocū vniuocās ꝛ vniuocum vniuocatū. Uniuocū vniuocās ē t̓min⁹ ſimplex ſignificās plā vt hic diffinit̄. Uniuocū v̓o vniuocatū ē res ſignificata p t̓minū vniuocū: ꝛ ſic diffinit̄ a phō i añpredicamētis. Uniuoca drīr quoꝝ nomē ē cōe: ꝛ ꝑ3 illō nomē rō ſubē ē eadē. equocū equocās ē t̓min⁹ ſimplex ſignificās plā vt hic diffinit̄. Equocū v̓o equocatū ē res ſignificata p t̓minū equocū: ꝛ ſic diffinit̄ a phōi añpredicamētis: Equoca dicunt̄ quoꝝ nomē ſolū ē cōe ꝛ ꝑ3 illud nomē rō ſubē ē diuerſa. Predicabile ꝓpe ſūptū diuidit̄ i qnq3 vl̓ia .ſ. gen⁹: ſpēs: ꝓpriū: drīam ꝛ accīs.

Aduerte q̄ cōit̄ dr̄ q̄ diuiſio ꝑdicabilis i illa qnq3 ē diuiſio analogi i analogata. Analogū eni ē illud qd̄ di

de pluribus fm idē nomē τ eandē rōnez. sed fm prius τ posteri⁹: cū pdicabile p prius dicat̄ de genere q̄ȝ de alijs. Scotus tñ vult in qōnibus suis sup pdicabilia q᷑ sit di uisio generis in spēs. Utraqȝ opinio pbabilis est: elige que tibi magis placet τc.

s **Genus** est t'min⁹ vniuoc⁹ pdicabilis i qd de plib⁹ drn̄tibus spē: vt aial de hoie τ asino. Genus diuidit̄ in gn̄alissimū τ subaltn̄ū. Gn̄alissimū est t'min⁹ q cū sit gen⁹ nō pōt eē spēs. Sbaltn̄ū est. t'min⁹ q sic ē genus q᷑ pōt eē spēs. Aduerte circa diffinitū q᷑ gen⁹ di᷑ trib⁹ modis fȝ Porphyriū i caplō de gn̄e. Primo mō di᷑ collectio multoȝ quodāmō se hn̄tiū ad vnū pncipiū: vt collectio coȝ q sūt de eadē parētela descēdētiū ab vno. Scd̄o mō di᷑ gen⁹ qd̄ ē pncipiū vniuscuiusqȝ gn̄atōis. sic pr̄ τ pr̄ia. Tertio mō di᷑ gen⁹ cui suppōit̄ spēs: τ sic accipit̄ in pposito cū de eo sit sermo apud logicos τ phōs. Quarto mō etiā solet a grāmaticis accipi p drīa sex⁹. vt cū di᷑. Berta est gn̄is feminini. τ sor. masculini. Aduerte circa diffōnez q᷑ q̄tuoꝛ pticule ponūtur i hac diffōne. Prima est ly t'minus: q ē loco gn̄is: in q̄ ꝯuenit cū oib⁹ alijs t'mis. Scd̄a vniuoc⁹ p quā differt a t'minis nō vniuocis: sic sūt t'mini singulares: trāscēdētes: t'mini cōpleri: τ t'mini equoci τ ꝯuenit cū oib⁹. Tertia pdicabilis in qd p quā differt a drīa: ppō: τ accn̄te: q̄ nō pdicat̄ in qd: τ ꝯuenit cū spē. Quarta de plib⁹ drn̄tib⁹ spē p quā differt a spē q̄ pdicat̄ de plib⁹ drn̄tib⁹ numero solū. Posses tñ dicere τ meli⁹ q᷑ sunt tria i hac diffōne τ q᷑ ly t'min⁹ vniuoc⁹ ē pma pticula q̄ est loco gn̄is. alie vō sūt loco drīe. Aduerte scd̄o q᷑ Porphyrius in caplō de gn̄e inuit duas diffōnes gn̄is. Prima ē gen⁹ ē illud cui supponit̄ spēs. Scd̄a est: gen⁹ ē qd̄ pdicat̄ de plib⁹ drn̄tib⁹ spē in qd.

Et duas etiā descriptiōes gn̄alissimi assignat. Prima ē: gn̄alissimū est illud qd̄ cū sit genus nō pōt eē spēs. Scd̄a ē: gn̄alissimū ē illud qd̄ nō hȝ supueniēs genus. Et alias duas etiā descriptōes subaltn̄i ponit. Prima ē gen⁹ subaltn̄ū est qd̄ cū sit gen⁹ pōt eē spēs. Scd̄a est: subalternū est qd̄ hȝ superueniēs genus.

s **Species** est t'min⁹ vniuoc⁹ nō supmus pdicabilis in qd de plib⁹ drn̄tibus numero: vt hō de sorte τ platone. Spēs diuidit̄ i spēz spālissimā τ subaltn̄ā. Spēs spālissima est ista q̄ cū sit spēs nō pōt eē gen⁹. Subaltn̄a vō est ista q̄ cū sit spēs pōt eē gen⁹. Uel spēs spālissima ē t'minus vniuoc⁹ pdicabilis de plib⁹ drn̄tib⁹ numero solū. Aduerte circa diffinitū q᷑ spēs di᷑ duobus modis fm Porphyriū in caplō de spē. Primo mō: spēs di᷑ forma seu pulchritudo rei. τ isto mō di᷑ q᷑ spēs pami digna ē iperio. Scd̄o mō accipit̄ spēs p eo qd̄ ponit̄ sub assignato gn̄e: τ sic accipit̄ i pposito cū de ea fit s'mo apd̄ logicos τ phōs. Tertio ēt mō solet accipi a grāmaticis p drīa ipōnis nois ad significādū fȝ qd̄ di᷑: vox pmitiua est ista q̄ fuit pmo iposita ad significādū. deriuatiua vō scd̄ario τ mediāte alia. Aduerte circa pmā diffōnē spēi q᷑ tres pticule ponunt̄ in ea. Prima ē t'minus vniuocus: q̄ ē loco gn̄is p quā ꝯuenit cū alijs v'libus. Scd̄a nō supmus p quā differt a gn̄alissimo qd̄ dicit̄ supmus. ꝯuenit tñ cū alijs v'libus q̄ nō sunt gn̄a gn̄alissima. Tertia pdicabil' in qd de plibus drn̄tibus numero p quā differt a drīa ppō τ accn̄te. Nec ly drn̄tibus numero est q̄rta pticula: q᷑ nō facit ipȝ diffinitū differre ab aliquo a quo non differat p pticulas pcedētes: ſȝ ponit̄ ad declarādū cātiā pticulā τ ad exp̄mēdū mag' nāȝ diffiniti. Nā posset eē dubiū de qbus pdicat̄ spēs q̄ȝuis scires q᷑ spēs ē t'minus vniuocus nō supmus pdicabilis i qd de plibus: vt ergo tētia pticula optime declaret̄ addit de plibus drn̄tibus numero tm̄: τ hec ē tm̄ vna pticula τ nō due: τ sic tm̄ tres pticule sūt i hac diffōne τ nō q̄tuoꝛ. Aduerte circa vltimā diffōnē spēi spālissime q᷑ ly solū declarat illā pticulā numero: isto mō itelligēdo. Spēs est q̄ pdicat̄ de plib⁹ drn̄tib⁹ solū numero: τ tūc diffō nō cōpetit generi dicēdo: genus ē qd̄ pdicat̄ de plibus drn̄tib⁹ numero solū. q᷑ scd̄a expōnēs est falsa. s. τ genus pdicat̄ de plibus drn̄tibus nō numero. q᷑ genus pdicat̄ de plibus drn̄tibus spē. ſȝ drīa spē sūt drīa nō numero. ergo pdicat̄ de plibus drn̄tibus nō numero. Et si dicis ista ē falsa. drīa spē sunt drīa nō numero. q᷑ ista est vera: drīa spē sūt drīa numero. Di᷑ q᷑ ista sūt simul vera: drīa spē sūt drīa numero: τ drīa spē sunt drīa nō numero: q̄ȝuis ista sit falsa. drīa spē non sunt drīa numero. genus ergo pdicat̄ de pluribus drn̄tib⁹ numero τ etiā pdicatur de pluribus drn̄tibus nō numero. q̄ȝuis ista sit falsa: gen⁹ nō pdicat̄ de pluribus differētibus numero. Aduerte vlterius q᷑ Porphyrius in capitulo de specie posuit tres diffōnes spēi: pma fuit. Spēs est q̄ ponit̄ sub assignato genere. scd̄a. Spēs est de qua genus pdicatur in qd. tētia. Spēs est q̄ pdicat̄ de pluribus differētibus numero. pme due diffōnes cōpetunt cuilibet spēi. τ oȝ supplere hāc particulā mediate in vtraqȝ. tertia diffinitio cōpetit soli spēi spālissime. τ oȝ addere hāc particulā solū in fine de spē spālissima. Duas alias diffōnes posuit Poꝛ. Prima est. Spēs spālissima est illa vltra quam nō est alia iferioꝛ spēs. Scd̄a fuit: spēs spālissima est illa que sic est spēs q᷑ nō potest esse genus.

d **Differentia** est t'minus vniuocus pdicabilis de pluribus in q̄le eēntiale: vt rōnale. Aduerte q᷑ drīa tribus modis dicit̄ fm Porphyriū in capitulo de drīa. s. cōiter. ppꝛie: τ magis ppꝛie. Differētia cōmuniter dicta est ista per quā aliqd differt ab alio alteritate quadā. i. diuersitate quadā quocūqȝ fit. Differentia ppꝛie dicta est illa qua alteꝛ differt ab alio iseparabili accidēte. Differētia magis ppꝛie dicta est qua alteꝛ differt ab altero specifica differētia. vt rōnale est hominis differentia. τ de hac vltima est sermo in pposito. Porphyrius etiā ponit duas alias diuisiones differentiaꝝ. Prima est: differentiaꝝ alia facit alteratū: alia facit aliud. Faciens aliud vocatur differētia specifica. Faciens alteratū diuiditur: q᷑ vel facit alteratū per accidēs separabile: vel per accn̄s iseparabile. Secūda diuisio: differētiaꝝ alia separabilis. alia iseparabilis. Inseparabiliū differentiaꝝ alie per se: vt differentie specifice. alie per accn̄s: vt accn̄tia iseparabilia. Aduerte secundo circa diffinitionē q᷑ tres particule ponuntur que ex dictis patent: ideo dimitto eas declarare. Aduerte tertio q᷑ Porphyrius in capitulo de differentia posuit quinqȝ descriptiones. Prima est: differētia est qua spēs abundat a genere. Secūda: differentia est que predicatur de

pluribꝰ differẽtibꝰ spẽ ĩ eo qđ q̃le eẽntiale. Tertia diffõ: dr̃ia ẽ qđ ẽ aptũ natũ diuidẽ ea q̃ sũt sub eodẽ genere. Quarta ẽ. dr̃ia ẽ q̃ differũt a se singula. Quĩta ẽ: dr̃ia ẽ q̃ diuidit ea q̃ sũt solũ sub eodẽ genere ⁊ ꝯducẽ genꝰ ad eẽ specificũ ⁊ ẽ ps rei. ⁊ q: vniꝰ rei ẽ tñ vna diffõ: pmo topicoꝝ. iõ nõ sũt tot diffões dr̃ie vno mõ ꝯsiderate: sed ſꝫ diuersas ꝯsideratões vt hꝫ videri ĩ libro p̃dicabiliũ. p̃ma .n. dat̃ de dr̃ia vt ẽ ꝯstitutiua. ſa dat̃ de dr̃ia intme dia. vt ẽ vl̃e: ⁊ si remoueat̃ differẽtibus spẽ ẽ ꝓp̃a diffõ dr̃ie ĩquãtũ agit̃ đ illa hic ⁊ ibi. t̃tia dat̃ de dr̃ia vt ẽ diuisiua generis ĩ spẽs. quarta vt differre facit spẽs. qnta vt diuidit genus ⁊ ꝯstituit speciem

p **Ro**priũ ẽ t̃minꝰ vniuocꝰ p̃dicabil' đ pluribꝰ ĩ eo qđ q̃le accñtale ꝯuertibil̃r vt risibile. Aduerte circa diffinitũ q̃ ꝓpriũ q̃drupl̃r sumit̃ ſꝫ Porphi. ĩ caplõ đ ꝓp̃o. Uno mõ qđ soli ꝯuenit ⁊ nõ oĩ: vt eẽ medicũ ẽ ꝓpriũ hoĩ. Scđo mõ cõuenit oĩ ſꝫ nõ soli: vt eẽ bipedẽ ẽ ꝓpriũ hoĩs. Tertio mõ qđ cõuenit oĩ ⁊ soli: ſꝫ nõ sp vt canescere ẽ ꝓpriũ hoĩs. Quarto mõ qđ cõuenit oĩ soli ⁊ sp. vt risibile ẽ ꝓpriũ hoĩs: ⁊ đ hoc ẽ s̃mo ĩ ꝓposito. Aduerte ſo circa diffõnẽ q̃ q̃ttuoꝝ p̃ticule ponunt̃ ĩ ea q̃ de se note sũt: iõ ex te ꝯsidera eas. Aduerte t̃tio q̃ Porphi. ĩ ca. de ꝓp̃o sic diffinit ꝓpriũ. Propriũ ẽ illud qđ accidit oĩ ⁊ soli ⁊ sp. ⁊ p hoc q̃ dĩc accidit: dat̃ ĩtelligi q̃ sit p̃dicatũ accñtale qđ p̃dicat̃ ĩ quale: ⁊ per hoc q̃ dĩc oĩ soli ⁊ sp: dat̃ ĩtelligi q̃ p̃dicat̃ ꝯuertibil̃r: ⁊ sic idẽ ẽ ac si dicẽt ꝓpriũ ẽ p̃dicatũ accidẽtale qđ p̃dicatur ĩ quale conuertibiliter.

a **Ccidens** ẽ t̃minꝰ vniuocꝰ p̃dicabil' de pluribꝰ ĩ eo q̃ q̃le accñtale nõ ꝯuertibil̃r. Aduerte circa diffinitũ q̃ ly acci dẽs dupl̃r sumit̃. Uno mõ vt ẽ nomẽ p̃me ĩpõnis. Alio mõ vt ẽ nomẽ ſe ĩpõnis. Si accipiat̃ p̃mo mõ adhuc dupl̃r: vt dĩ q̃nto metaphi. q: vno mõ dĩ illđ qđ ẽ ꝯtingens ĩ paucioribꝰ. alio mõ illđ qđ ẽ adueniẽs enti ĩ actu post eiꝰ eẽ cõpletũ. ⁊ hoc mõ logt̃ metaphisicꝰ cũ diuidit ens ĩ subaꝫ ⁊ accñs. ⁊ illud sic sũptũ ẽ equocũ ad nouem p̃dicamẽta accñtiũ. Siv̓o accipiat̃. ſo mõ adhuc q̃druplicit̃ sumit̃. Uno mõ vt significat idẽ qđ extraneũ: ꝓut sumit̃ ĩ elenchis de fallacia accñtis. Alio mõ significat idẽ qđ ĩtẽtio ſa. .s. q̃đdã qđ cãtur ex sola cõsideratõe ĩtellectꝰ: ⁊ illo mõ oĩa qnqꝫ vl̃ia sũt accñtia: Alio mõ significat idẽ qđ p̃dicatũ ñ eẽntiale. ⁊ sic diuidit̃ ꝯ p̃dicatũ eẽntiale: ⁊ sic ẽ ĩ cõe duobꝰ vltimis vl̃ibꝰ: ⁊ põit̃ ĩ diffõe ꝓp̃i a Por. Quarto mõ dr̃ idẽ qđ p̃dicatũ nõ eẽntiale: nec p se siue nõ ꝯuertibil̃r. ⁊ sic ẽ q̃ntũ vl̃e de quo ẽ s̃mo ĩ ꝓposito. Aduerte circa diffõnẽ q̃ q̃ttuoꝝ p̃ticule ponũt̃ ĩ ea q̃ clare sũt: iõ vide ex te. Aduerte vltiꝰ q̃ Porphi. ĩ ca. đ accñte põit tres diffões accñtis. p̃ma fuit: Accñs ẽ qđ adest ⁊ abest p̃ter subi corruptionẽ: pꝰ quã diffõnẽ posuit diuisionẽ vnã accñtis. q̃ accñtiũ q̃đdã ẽ sepabile: vt moueri ⁊ qescẽ: ⁊ q̃đdã ĩsepabile: vt nigredo coruo ⁊ ethiopi. ⁊ albedo niui. Et diffõ data cõpetit cuilibꝫ accñti: q: ĩsepabile accñs adhuc põt abeẽ ſꝫ ĩtellectũ. Scđa diffõ fuit: Accñs ẽ qđ ꝯtigit ĩesse ⁊ nõ ĩesse. Tertia diffõ fuit. Accñs ẽ qđ nec ẽ genus: nec spẽs nec dr̃ia nec ꝓpriũ: sp ãt ẽ ĩ subo subsistẽs. In p̃ma diffinitõe p hoc q̃ dĩc abest: dat̃ ĩtelligi q̃ ẽ p̃dicatũ accñtale. ⁊ p ly abest p̃t̃ subi corruptionẽ. dat̃ intelligi dr̃ia .s. sub cuiꝰ opposito põt subm ĩtelligi sine repugnãtia intellectuũ. Uel sic accñs ẽ p̃dicatũ nõ eẽntiale sub cuiꝰ opposito põt subm ĩtelligi sine repugnãtia ĩtellectuũ. Uel sic accñs ẽ p̃dicatũ ĩeẽntiale sub cuiꝰ opposito põt subm ĩtelligi. Uel sic. accidẽs ẽ qđ p̃dicat̃ accñtal̃r nõ ꝯuertibil̃r. Sufficiẽtia qnqꝫ p̃dicabiliũ isto mõ hẽtur. q: oẽ vl̃e aut ẽ p̃dicabile eẽntial̃r: aut accñtal̃r. Si eẽntialit̃: aut ĩ qđ: aut ĩ q̃le. Si ĩ q̃le illđ ẽ dr̃ia. Si ĩ qđ: aut đ pluribus differẽtibꝰ spẽ: aut đ pluribꝰ differẽtibꝰ numero. Si spẽ: sic ẽ genꝰ. si numero: sic ẽ spẽs. Siv̓o accñtal̃r. aut ꝯuertibil̃r: ⁊ sic ẽ ꝓpriũ: aut nõ ꝯuertibil̃r: ⁊ sic ẽ accidẽs. ⁊c. Aduerte q̃ sufficiẽtia p̃dicabiliũ nõ ẽ nisi ꝓbatio q̃đã p quã p̃dicabile ꝓbat̃ sufficient̃ diuidi in illa qnqꝫ ⁊ ñ ĩ plura. Et hoc ꝓbat̃ reducẽdo istã diuisionẽ ad bimẽbrẽ. q: oĩs bona diuisio dꝫ eẽ bimẽbris vel reducibil' ad bimẽbrẽ. ⁊ q̃ oẽs diuisiões bimẽbres q̃s fac̃ magr̃ sint bõe pꝫ: q: ille diuisiões sũt bõe cuiꝰ mẽbra nõ coĩcidũt: ⁊ nihil sub diuiso ꝯtinet̃ qn sub mẽbris diuisionis ꝯtineat̃: vt pꝫ de mẽte Boetij ĩ libro diuisionuꝫ. ſꝫ hic ẽ hmõi: ergo ⁊c. Ex p̃dcis põt ĩtelligi q̃ sit p̃dicatio directa ⁊ q̃ ĩdirecta. p̃dicatio directa ẽ ĩ q̃ supiꝰ p̃dicatur đ suo ĩferiori. p̃dicatio ĩdirecta ẽ illa ĩ q̃ ĩferiꝰ p̃dicat̃ đ suo supiori. Aduerte q̃ rõ huiꝰ ẽ: q: p̃dicatio directa ẽ qñ s̃uat̃ v̓a rõ p̃dicatõis: ⁊ v̓a rõ p̃dicatõis ẽ q̃ illđ qđ subijcit̃ se hẽat p modũ mãe respectu illiꝰ qđ p̃dicat̃. ⁊ q̃ illđ qđ p̃dicat̃ se hẽat p modũ forme respectu illius qđ subijcit̃. Cũ ãt supius se hẽat p modũ forme respectu ĩferioris: ⁊ ĩferiꝰ p modũ mãe respectu supioris: iõ qñ supius p̃dicat̃ đ suo ĩferiori ẽ p̃dicatio directa. ecõuerso v̓o ĩdirecta ẽ p̃dicatio

Predicatio eẽntialis ẽ illa ĩ qua superius p̃dicat̃ de suo ĩferiori: vel ecõuerso: vel dr̃ia de aliquo suo ĩdiuiduo: vel de aliquo illoꝝ. Predicatio accñtalis ẽ illa ĩ qua ꝓprium vel accñs p̃dicat̃ de genere: spẽ: vel dr̃ia. vel de aliquo suo ĩdiuiduo vel ecõuerso. Uel breuius. Predicatio eẽntialis ẽ p̃dicatio t̃mioꝝ eiusdẽ p̃dicamẽti. predicatio accidẽtalis ẽ p̃dicatio t̃mioꝝ diuersoꝝ p̃dicamẽtoꝝ. Terminus supior dĩ q̃ ꝯtinet aliũ ⁊ nõ ecõ: vt aĩal respectu hoĩs. Inferior q̃ ꝯtinet̃ vt hõ respectu aĩalis. Aduerte q̃ eẽntiale capit̃ tripl̃r. Uno mõ illud dĩ eẽntiale alicuius qđ est đ eẽntia eius: ⁊ sic quodlibꝫ supius ⁊ dr̃ia ẽ de eẽntia ĩferioris. Alio mõ eẽntiale dĩ qđ ẽ fluẽs ab eẽntia. ⁊ sic propria passio dĩ eẽntialis subo. Tertio mõ dĩ aliquid eẽntiale alicui: q: ponit̃ ĩ diffõne eius ⁊ tñ nõ ẽ de essentia eius: ⁊ sic substãtia posita ĩ diffõne accñtis dĩ eẽntial' accñti: ⁊ hoc magis ꝓp̃e appellat̃ eẽ de ĩtriseca rõe eius q̃ꝫ de eẽntia: sicut subm respectu ꝓp̃e passionis. Ad ꝓpositum p̃dicatio eẽntialis est quãdo eẽntiale p̃mo modo predicatur de re vel econtra ⁊ non alijs modis. Aduerte secundo q̃ accidentale dĩ dupliciter. vno modo. vt distinguitur contra per se. alio modo vt distinguitur contra eẽntiale. Si accipiatur primo modo falsum est dicere q̃ risibile sit predicatum accidentale hominis: immo est per se in secundo modo dicendi per se. Si vero capitur secundo modo verum est dicere q̃ risibile sit predicatum accidentale hominis: quia non est essentiale homini. Ad propositum. predicatio essentialis distinguitur a predicato accidentali

f 6 vide. 2da notio ut sic formaliter semper ẽ accñs vnĩ abstrahentis et vnĩ ĩ 2ª notionis. tu 1ª notiones plurime sunt extra subiectum. quaedam etiam sunt accidentia aequiuoca ut 2ª notiones G

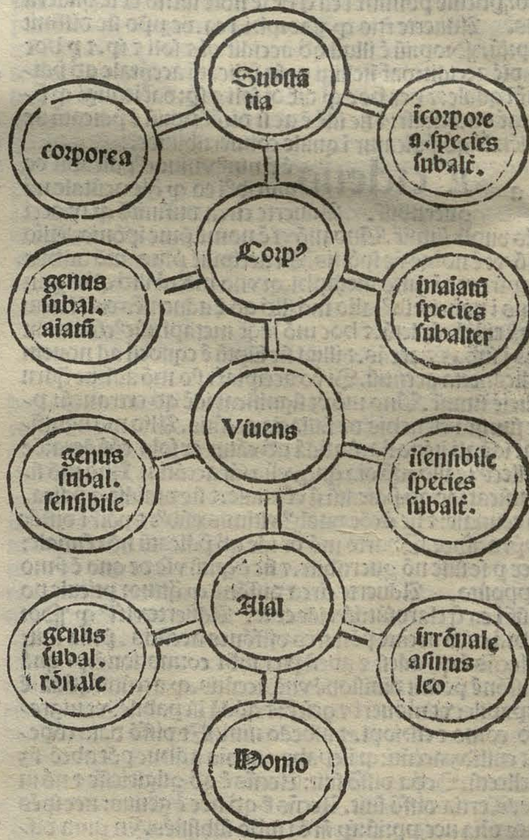
ſc̄o mō nō āt p̄mo mō. Aduerte c̄tio dr̄iaʒ int̄ t̄minuʒ ſupiorē ⁊ magis cōeʒ. oīs t̄min⁹ ſupior ē magis cōis ⁊ n̄ eq̄. ſi.n. dʒ eē ſupior dʒ eē ſup̄ aliū̄ i recta liea p̄dicam̄ta lr̄.alr̄ n̄ ē ſupior. Jō ens n̄ ē t̄min⁹ ſupior ad ſubaʒ ſʒ bn̄ t̄min⁹ cōior. ſilr̄ ſe hʒ iferior reſpectu min⁹ cōis: q2 oīs iferior ē mīus cōis. ⁊ n̄ eq̄: q2 ſi dʒ eē iferior dʒ eē ifra aliq̄ i recta liea p̄dicam̄tali. Dubitat̄ circa dc̄ā. p̄mo circa dir̄ctā p̄dicatōeʒ: q2 aliq̄n ē p̄dicatio directa qn̄ ſup̄i⁹ n̄ p̄dicat̄ ď iferiori. vt dicēdo: hō ē riſibil̄. eq̄u⁹ ē hinibil̄. ⁊ ita ď alijs i qb⁹ p̄dicat̄ eq̄le ď eq̄li: ergo diffō magiſtri mala. tʒ ɔn̄a: q2 alicui cōpetit diffinitū cui n̄ ɔpetit diffō. an̄s āt ē de mēte. Por. in ca. de ſpē vbi dic̄. Oʒ .n. eq̄ de eq̄s p̄dicare: aut maiora ď miorib⁹. vbi oēs expoſitores dn̄t q̄ loq̄t̄ de predicatiōe directa. Dubitat̄ ſc̄o circa p̄dicatōeʒ eē̄ntialē: q2 cū magr̄ duplr̄ declaret p̄dicationē eē̄ntialē: ⁊ aliq̄ ſit p̄dicatio eē̄ntial̄ ſʒ ďclarationē ſc̄aʒ q̄ n̄ erit eē̄ntial̄ ſʒ p̄mā ďclaratōeʒ: vr̄ q̄ p̄ma ďclaratio ſit dimiuta. ɔn̄a nō. an̄s pbat̄: q2 illa: hō ē aſin⁹: ē eē̄ntial̄ ſʒ ďclaratōeʒ ſc̄aʒ: q2 ē p̄dicatio t̄mioꝝ eiuſdē p̄dicam̄ti: ⁊ tn̄ n̄ ē eē̄ntial̄ ſʒ p̄mā ďclaratōeʒ: q2 nō p̄dicat̄ ſupi⁹ ď ſuo iferiori: nec dr̄ia ď aliquo illoꝝ nec eq̄.

Ad p̄mū dr̄ q̄ magr̄ nō loq̄t̄ de oī p̄dicatōe directa: ſic̄ Por. ſʒ ſolū loq̄t̄ ď oī tali p̄dicatōe directa q̄ fit ex terminis q̄ ſt̄ i r̄cta liea p̄dicam̄tali. Ad ſc̄ʒ pʒ ſolo. iō reqr̄ tu.

Redicam̄tū ē ordiatio pluriū t̄mioꝝ ſʒ ſub. ⁊ ſup̄: ⁊ diuidit̄ i ďcē p̄dicam̄ta. Aduerte q̄ p̄dicam̄tū ſʒ ſimpliciū i cōmēto p̄dicam̄torū ſumit̄ q̄druplr̄. Prio mō cōit̄ p oī t̄mio p̄dicabili ſiue ſit cōis ſiue ſit ſingularis. ſc̄o mō p̄p̄e p t̄mio cōi ď plr̄ibus p̄dicabili. 3° mō magis p̄p̄e p gn̄aliſſimo i aliq̄⁹ ordie p̄ītali. Quarto marie p̄p̄e p ordiatōe pluriū t̄mioꝝ ſe hn̄tiū ſʒ ſub ⁊ ſup̄. ⁊ iſto mō capit̄ i ppoſito. Aduerte ſc̄o circa diuiſionē p̄dicam̄ti i illa ďcē q̄ hui⁹ diuiſiōis ſufficiētia ſic p̄t hr̄i. Q2 oīs ordiatio p̄ītal̄ aut ē t̄minoꝝ ſignificātiū ſbaʒ: aut t̄mioꝝ ſignificātiū accn̄s. ſi prio mō ē p̄ītū ſbe. Si ſc̄o mō aut ē t̄mioꝝ ſignificātiū rē abſolute: aut reſpectiē. ſi prio mō adhuc duplr̄: q2 vl̄ tal̄ res eſt rōe m̄āe: ⁊ ſic ē q̄ātitas: vl̄ rōe forme ⁊ ſic ē q̄litas. ſi v̊o reſpectiē duplr̄. q2 vl̄ itriſece vel extriſece: ſi p itriſecū: ſic ē relatio q̄ iheret ſube rōe fūdam̄ti qď ē itriſecū. ſi āt iſit p extriſeca: aut illď extriſecū ɔpat̄ ad ſbaʒ ſic̄ agēſ ad patiēs: aut ſic̄ mēſura ad mēſuratū: aut ſic̄ hit⁹ ad illud qď hʒ ipʒ. ſi p° mō cāt̄ duo p̄dicam̄ta. ſ. actio ⁊ paſſio. Nā mot⁹ vt ē ab agēte dr̄ actio: vt r̄cipit̄ i patiēte dr̄ paſſio. ſi v̊o vt m̄ſura ē duplr̄: q2 vl̄ m̄ſura illa ē tp̄s. ⁊ ſic r̄ſultat qn̄. q2 qn̄ cāt̄ a tpe vt i re tp̄ali. Uel ē loc⁹: ⁊ hoc duplr̄. q2 vel cōpat̄ ad ſubaʒ abſolute: ⁊ ſic ē vbi. nā vbi cāt̄ a loco i locato: aut ɔpat̄ ad locatū n̄ abſolute ſʒ i hitudie ad p̄tes locati: ⁊ ſic ē poſitio. Si v̊o extriſecū ⁊ ɔpet̄ ad ſubſtātiā ſic̄ hitus ad illud qď hʒ ipʒ: ſic eſt habitus.

Quorū p̄mū ē ſuba. cui⁹ ſinglariſſimū ē ſuba: ſub quo pōit̄ corpus: ſub corpe corp⁹ aiatū: ſub corpe aiato aial: ſub aiali hō: ſub hoie ſortes ⁊ plato. predicam̄tū ſube ſic deſcribit̄. Eſt ordiatio pluriū t̄mioꝝ ſignificātiū ſubaʒ ſʒ ſub ⁊ ſ. Jlli t̄mi ſignificāt ſubaʒ per quos r̄ndet̄ ad iterrogatōeʒ fc̄āʒ p qd ď rebus ſbalibus vt hō: aial ⁊c̄. Aduerte vlt̄ius q̄ vnaq̄ʒ res ſufficiētiſſime cognoſcit̄ noīe diffōne ⁊ p̄p̄etate cognoſcibili: ideo ſubaʒ his tribus ďclarabimus. Nom̄ āt ďclarabimus ſ̄ ethimologiā nōis dabimus. Un̄ ſuba analogice dc̄ā dr̄ a ſubſtādo vl̄ ſubſiſtēdo. n̄.n. dr̄ a ſubſtādo tm̄: q2 nō oīs ſuba ſubſtat. ďus.n. ē ſuba ⁊ n̄ ſubſtat accn̄tibus: nec dr̄ a ſubſiſtēdo tm̄: q2 m̄ā p̄ma ē ſuba ⁊ tn̄ n̄ ſubſiſtit: ſed bn̄ dr̄ a ſubſtādo vel ſbſiſtēdo: q2 oīs ſuba ſubſtat vl̄ ſubſiſtit. Suba āt p̄dicam̄tal̄ dr̄ a ſubſtādo vel ſubſiſtēdo ſil̄. Oīs.n. ſuba p̄dicam̄tal̄ ſubſtat ⁊ ſubſiſtit: ⁊ oīs ſba ſubſtās vel ſubſiſtēs ē ſuba p̄dicam̄tal̄. ⁊ iō ďus ⁊ m̄ā p̄ma n̄ ſūt i p̄dicam̄to ſube. Diffōnē ſubſtātie p̄dicam̄tal̄ ponit Auicēna ſexto ſue metaphi. diſtiguēs de ſuba dicit q̄ pōt duplr̄ capi. ſ. analogice vt ē cois ad oēs ſubſtātias: ⁊ ſic tūc deſcribit̄. Subſtātia ē ens nō i ſubo exiſtēs. Alio mō accipitur p p̄dicamētali ſubſtātia. ⁊ ſic diffinitur: Suba eſt ens hn̄s ſubſtātialē q̄ditatē cuius eſſe eſt i ſubiecto nō eē. ⁊ ſic deus ⁊ m̄ā p̄ma non recipiūt predicationē ſubſtantie in recto. Proprietates ſubſtantie ponit philoſophus in predicamēto ſubſtantie dicēs q̄ marie p̄priū eſt ſubſtantie eē ſuſceptiuū ɔ̄rioꝝ ſʒ ſui mutatōeʒ. Hui⁹ āt p̄dicam̄ti ⁊ alioꝝ arborē ſub ſingul̄ capitul̄ poſui vt facili⁹ iuuenes mēti cōmēdare poſſint.

Genus generaliſſimū.

Sp̄es ſp̄aliſſima hō: aliq̄s hō. ſortes: plato: ille hō: illa hō ſingularia ſuppoſita: indiuidua.

Sequitur scd̄m predicamētū.s.quātitatis.

PRedicamentum quātitatis ē ordiatio pluriū terminoꝝ significātiū quātitatem se habētiū s̄ȝ sub ⁊ supra. Illi termi significāt quātitatē p quos rn̄detur ad qōnem fcām de reb⁹ substātialib⁹ p quātum vel per quot. Aduerte circa hoc predicamētū q̄ quātitas sic describit̄ a phō i qnto metaphisice in ꝯcreto: Quātum ē illud quod ē diuisibile i ea que insunt: quorū quodlibȝ ē natum eē hoc aliqd. Quātitas cōtinua ē illa cui⁹ ptes copulātur ad terminū cōem. Quātitas discreta ē illa cui⁹ ptes nō copulātur ad aliquē terminuȝ cōem. Linea ē quātitas lōga sine latitudine ⁊ pfunditate: cui⁹ extrema sunt duo pūcta. Supficies est quātitas lōga ⁊ lata sine pfunditate cui⁹ extrema sūt due linee. Corp⁹ ē quātitas lōga lata ⁊ pfunda: cui⁹ extreme sunt due superficies. Loc⁹ est vltima superficies corporis cōtinētis imobile primū. Tēpus ē numer⁹ p̄mi mobilis s̄m pri⁹ ⁊ posteri⁹. Numer⁹ ē multitudo ex vnitatib⁹ aggregata. Orōnē tacet magister: lȝ ēt phūs posuerit i predicamētis. q: ibi loqtur phūs s̄m opinionē Architē tarētini ⁊ nō s̄m ppriā opinionē. Proprietas vero quātitatis est s̄m eā equale vel inequale dici. Sufficiētia eoꝝ que ponūtur in predicamēto quātitatis potest haberi p has diuisiōes s̄m magr̄ȝ. quaꝝ prima est: Ois quātitas aut ē mēsura cōtinua aut discreta: pȝ qa rō mēsure per se cōpetit cuilibȝ quātitati: vt pbat̄ decimo metaphi. Secunda diuisio: Ois mēsura discreta aut est pmanēs aut successiua. Si pmanēs illa ē numer⁹. si successiua illa erit orō. Tertia diuisio. Mēsura ꝯtinua aut ē pmanēs aut successiua: si pmanēs ē magnitudo: si successiua ē tēp⁹. Quarta diuisio: ois mēsura cōtinua pmanēs aut est itrīseca aut extrīseca: si itrīseca sic est linea: superficies ⁊ corp⁹: si extrīseca illa ē locus. Quita diuisio ois mēsura itrīseca pmanens: aut mēsurat̄ s̄ȝ vnā diuisionē tm̄. ⁊ sic est linea: aut s̄m plures dimēsiones. ⁊ sic est superficies ⁊ corpus. Sexta diuisio: Ois mēsura ꝯtinua pmanēs itrīseca mēsurās s̄m plures dimēsiones aut mēsurat s̄m duas tm̄: ⁊ sic ē superficies. aut mēsurat s̄ȝ tres. ⁊ sic ē corpus. ⁊ nō dātur plures dimēsiones q̄ȝ tres vt pbat̄ p̄mo celi: q: nō possunt eē plures differentie positōis q̄ȝ sex. Et ita pȝ q̄ quātitatis cōtinue qnqȝ sunt spēs. s. linea: supficies: corp⁹ locus ⁊ tp̄s. Quātitatis v̇o discrete due sūt spēs s̄m antiquos. s. numerus ⁊ orō.

Gen⁹ generalissimū.

Quantitas

genus subalternū	genus subalternum
Continua	Discreta
linea	numerus: orō
superficies	binarius
corpus	trinarius
locus	
tempus	

Tertium predicamentuȝ est predicamentū q̄litatis.

PRedicamentum qualitatis est ordinatio pluriū terminorum significātium q̄litatem s̄m sub ⁊ supra. Illi termini significāt qualitatē per quos respondetur ad qōnem querētem qualis est substātia accidētaliter. Aduerte circa hoc predicamētum q̄ q̄litas sic describitur a phō in predicamentis: Qualitas est s̄m quā quales eē dicimur. Primuȝ gen⁹ subalternū ē habitus vel dispositio. Unde dispositio pōt capi dupliciter. Uno mō vt ē cōmunior habitu: ⁊ tūc sic describitur. Dispositio ē qualitas de facili: aut de difficili mobilis. Alio mō capitur vt est qualitas disticta contra habituȝ: ⁊ tūc sic describitur: Dispositio ē qualitas de facili mobilis. ⁊ nō differt ab habitu nisi sicut min⁹ perfectū differt a magis perfecto: vt dicit Boetius i predicamētis. Secūdum ergo ē potētia naturalis vel ipotentia. Capit̄ hic ipotentia non vt dicit p̄uationē in subiecto apto nato: q: sic i nullo p̄dicamēto eēt. sȝ capitur p potentia diminuta q̄ redāit subm̄ idispositū ad operatiōes naturales. Potētia dupliciter sumit̄. Uno mō vt ē de trāscendētib⁹. Potentia. n. ⁊ actus diuidūt ens secūdo metaphi. Alio modo vt ē p̄ncipiū trāsmutādi aliud inq̄ȝtum aliud: aut ab alio inq̄ȝtum aliud vt ē ex naturalitate data. ⁊ sic diffinitur. Potentia ē qualitas ⁊ natura data q̄ aliqd potens vel ipotens ē ad agēdum. sic sumitur i pposito. Tertiū genus ē passio vel passibilis qualitas: que differūt in hoc q̄ passio cōsurgit ex leui passione. passibilis vero q̄litas ex forti alteratōe pcedit. Hec spēs differt a p̄ma: q: qualitates visus tactus gustus ⁊ olfact⁹ sunt in hac tertia specie vt imutāt sensus. Sūt aūt in prima vt sunt dispōnis fixe i subiecto. Quartum gen⁹ ē forma vel circa aliqd constās figura. Boetius dicit q̄ accipitur forma p dispōne mēbrorum conuenięti vel discōuenięti que reperit̄ solū in rebus aiatis. Figura vero p declaratione rei qualificate q̄ reperitur in reb⁹ tā aiatis q̄ȝ inaiatis. Albertus vero vult q̄ sit idē realiter: differāt aūt rōne. q: forma dr̄ vt subiectū informat. figura vero vt respicit terminatū. Burleus vero i predicamētis dicit q̄ ēt pōit̄ expositiue. In septimo tn̄ physicoꝝ dicit q̄ forma accipit̄ p forma artificiū. figura vero p forma artificialiū ⁊ naturaliū. Gratiadeus dicit q̄ forma sit circa quātitatē que ē corpus: figura circa supficiē: rectitudo ⁊ circularitas circa lineaȝ. Dubitaret qs an iste species qualitatis sint distiete ita q̄ illud qd̄ ponitur i vna specie nō ponat̄ in altera. Circa hoc sunt tres opiniones. Albert⁹ vult q̄ sint spēs distincte. vn̄ dicit q̄ in p̄ma specie qualitatis sunt tm̄ q̄litates insensibiles siue sint sp̄uales vt virtutes itellectuales ⁊ morales: siue corporales vt sanitas ⁊ egritudo. qualitates aūt sensibiles vt prime ⁊ puenietes ab eis nō sunt i hac specie collocāde. q: diuersoꝝ generꝝ ⁊ nō subalternatiȝ positoꝝ diuerse sunt spēs ⁊ differentie. Quod aūt philosoph⁹ exēplificādo de his q̄ sunt i prima specie q̄litatis dicat: vt calor ⁊ frigus. dicit albert⁹ q̄ phūs nō vult q̄ illa sint in p̄ma specie q̄litatis: sȝ solū exemplificauit quō ꝯtingit aliqd fixe inherere vel non fixe: vel faciliter vel difficiliter. Alij tn̄ dicūt q̄ phūs p calorē intelligit irā. p frigus v̇o tristiciā q̄ sunt i p̄ma specie cum sint q̄litates isensibiles. Burleus aūt vult q̄ nō sint species ppe. q: idē realiter repitur i plurib⁹ spēb⁹. Nā color s̄m phm̄ ⁊ frigus sunt in p̄ma specie qualitatis ⁊

i ſecūda ⁊ ēt i tertia: ſȝ ſunt modi: qꝛ rōne differūt: ꝑ ali am .n. rōnem ſunt i ꝑma ⁊ i ſecunda ⁊ i tertia ſpē. ſunt ęni i tertia: vt ſunt ꝑncipiū opatōis itellectualis. ſunt ãt i ſecūda vt ſunt ꝑncipiū opationis realis. ſunt aūt in prima vt ſunt fixe diſpōnes vel nō fixe i ſubiecto. Magr̄ aūt i ſuis ꝑdicamētis vult ꝙ nō ſūt ſpecies nec ſunt modi: ſȝ ſunt ſpēs modales ptinētes ad hoc predicamentū ſm eē ⁊ ad ꝑdicamētum relationis ſm dici. Non ſunt aūt ſpecies ꝓprie: qꝛ aliqd quod ē in vna ſpecie eſt ēt in alia ſpē: vt caliditas frigiditas q̄ ſunt in ꝑma ſpe ſunt ēt in tertia. ⁊ vt duꝝ ⁊ molle q̄ ſunt i ſcōa ſpē ſunt ēt in tertia. qꝛ ſunt q̄litates ſenſibiles ſȝ phm̄ ſeptimo phyſicoꝝ. Nec ſunt modi ꝓprie: qꝛ modus i eo ꝙ modus nō eſt ꝑ ſe i predicamēto illo cuius ē modus: ſȝ ſūt ſpecies modales cōicantes qd non ſimpliciter ſcōm oīa contēta ſub eis: ſȝ ſcōm qd inq̄ȝtum vnū ⁊ idē inuenit̄ i pluribus illaꝝ ſpērum: vn̄ q̄litates ſenſibiles q̄ ſunt i prima ſpecie ſunt q̄litates acq̄ſite. que vero ſunt in ſecūda ſpecie ſunt inate. q̄litates aūt ſenſibiles ſunt i tertia ſpecie ſiue ſint acq̄ſite ſiue ſint inate. Nihil ergo quod ē in prima ſpecie eſt i ſecūda: ⁊ nihil quod ē in ſecūda ē i ꝑma. aliqd tn̄ quod ē in prima ē in tertia. ⁊ aliquid quod eſt i ſecūda eſt i tertia. Cū aūt phūs dicit diuerſoꝝ generuȝ nō ſubalternati poſitorum diuerſe ſūt ſpēs: intelligit de generibꝰ ſimpliciter dcis: non aūt ſecūdū qd: vt illa ⁊c. Tu potes addere q̄rtam opinionē ⁊ dicere ꝙ non ſunt modi diuerſi nec ſpecies modales: ſȝ modi ſpeciales: ⁊ cōſidera parūper ſup hoc. Sufficiētia aūt huiꝰ predicamēti a diuerſis diuerſimode aſſignat̄. Magr̄ taleȝ poſuit rōnem i predicamētis ſuis. Oīs q̄litas aut ineſt ſube rōne forme: aut rōne materie. ſi rōne forme aut rōne forme acq̄ſite aut inate. ſi rōne forme acq̄ſite iſta eſt hitꝰ vel diſpō. ſi rōe forme inate iſta eſt nāl̄ potētia vel i potētia. Si ãt ieſt rōe mãe aut rōe mãe patiētȝ. aut rōe materie terminate: ſi rōne materie patiētis iſta ē paſſio vel paſſibilis q̄litas. ſi rōne mãe terminate iſta ē forma vel figura. Materia .n. nō ſolū a quãtitate ſȝ etiaȝ a forma ſubali terminant̄. Gratiadeus dicit ꝙ qualitas cū ſit q̄dam modus: ⁊ modꝰ ſit determiatio quedaȝ ⁊ q̄litas ſit de terminis q̄ d̄terminat̄ potētia ſubiecti ad eē acc̄ñtale. ⁊ hoc pōt tripliciter eē: qꝛ vel i ordine ad naturā. ⁊ ſic ē habitꝰ vel diſpoſitio: qꝛ vt dr̄ ſeptimo phyſicoꝝ: Habitꝰ ſunt diſpōnes q̄dam pfecti ad optimū. pfectū aūt vt ibi ſubdit̄ eſt quoddā diſpoſitum ſcōm naturā. Vel determinat potētiā ſubiecti ad actionē ⁊ paſſionem: ⁊ hoc dupliciter. qꝛ vel in ordine ad actionem ⁊ paſſionem non ſoluȝ ſimpliciter. ⁊ ſic eſt potentia naturalis vel impotentia: aut in ordine ad actionem ⁊ paſſionē in ſenſū: ⁊ ſic ē paſſio vel paſſibilis qualitas. Aut determinat potentiā ſubiecti i ordine ad quãtitatem ⁊ ſic ē forma vel circa aliqd cōſtãs figura. Burleus aūt diceret ꝙ cū q̄litas ſit q̄dam diſpoſitio ſube pōt conſiderari dupliciter: aut i ordine ad ſubiectū: aut i ordine ad actionem ⁊ paſſionē. ſi ꝑmo modo eſt duplr: aut ſecūdum modū inherēdi fixe vel non fixe: ⁊ ſic ē habitus ⁊ diſpoſitio: aut ſecūdum modū terminãdi: ⁊ ſic ē forma vel circa aliqd cōſtãs figura. Si ſecūdo modo .ſ. i ordine ad actionem vel paſſionē: ⁊ hoc dupliciter: qꝛ vel vt ē principiū actionis ⁊ paſſionis real̄: ⁊ ſic eſt potentia naturalis vel ipotentia: vel vt eſt principium opatōis itentionalis: ⁊ ſic eſt paſſio vel paſſibilis qualitas. Ex his collige arborem vt tibi placet.

Genus gn̄aliſſimū.

Qualitas

Hitꝰ vl̄ diſpō.	Nāl̄ pō vl̄ ipō.	Paſſio vl̄ paſſibil̄ q̄litas		
			amor	lumen
grãmatica	Intellectꝰ	duricies,	odium	lux
logica	volūtas	mollicies	timor	color
phia	memoria	debilitas	triſticia	ſapor

Forma vel circa aliqd
conſtans figura
circulus
monangulus
binangulus
triangulus
quadrangulꝰ

Quartū ꝑdicamētum ē predicamētū relatōis.

Predicamentum

Predicamentum relationis eſt ordinatio pluriū terminoꝝ ſignificantiū relationeȝ ſcōm ſub ⁊ ſupra. Illi termi ſignificãt relationē ꝑ quos ꝯuenięter rn̄detur ad q̄ōnem q̄rentē de aliquo ad qd ē. Queſitiuū .n. huiꝰ predicamēti eſt queſtio ad qd ſecūduȝ magr̄m i predicamētis ſuis. Aduerte circa hoc predicamētū ꝙ relatiuū ſic diffinit̄ a philoſopho in predicamētis. Ad aliqd dicūtur q̄cūqȝ hoc ipm quod ſūt aliorum dn̄r vel quomodolibet aliter ad aliud. Primū genꝰ ſubalternum ē eq̄parantia que ſic deſcribitur.

Eq̄parãtia ē relatio q̄ vtrīuſqȝ extremi denotat eq̄litatem: vt vicinitas ſimilitudo ⁊ eq̄litas. Secūdū genus ē ſuppoſitio: que ſic deſcribit̄. Superpoſitio eſt relatio que denotat i relatiuo i quo eſt maioritateȝ: vt paternitas: dominatio: ⁊ magiſtratus. Tertiū genꝰ eſt ſuppoſitio q̄ ſic deſcribitur: Suppō ē relatio que denotat i relatiuo i quo ē minoritatem: vt filiatio ſeruitus. Propriū relatiuorum eſt dici ad conuertentiã. Sufficiētia relatiuorū a diuerſis diuerſimode aſſignat̄. cū tn̄ ex itentione phi q̄nto metaphi. cōſtet tres eē modos relatiuoꝝ quoꝝ primꝰ ē ſecūdum vnitatē vel numerū. Secūdus ſecūdum potētiã actiuam vel paſſiuã. Tertius ſm mēſurã vel mēſurabile. Cōmuniter ſolet ſic aſſignari. Relatiuoꝝ q̄dam referūtur modo numeri vel vnius: q̄dam aliter. Si primo modo dupliciter: qꝛ vel ſm vnitatē vel ſm numeꝝ. Si ſm vnitatē. quedã iportant ſubſtãtiã vt idē: q̄dã quãtitatē vt equale. quedã q̄litatem vt ſimile. Si ſm numeꝝ quedam reſpiciūt determinatū numeꝝ: vt duplū ⁊ dimidiū: q̄dam indeterminatū vt multiplex ⁊ ſubmultiplex. Si vero aliter referūtur q̄ȝ numerus vel nō numerꝰ adhuc duplicit̄: qꝛ vl̄ ſȝ potentiã actiuã ⁊ paſſiuã: vel ſȝ mēſuraȝ ⁊ mēſuratū. Si ꝑmo mō ſȝ potētiã actiuã ⁊ paſſiuã: aut dn̄t actum vt calefaciēs ⁊ calefactū: aut dicūt aptitudinē vt calefactiuū ⁊ calefactibile. Si v̄o ſm mēſurã ⁊ mēſurabile ſic ſcia ad ſcibile ⁊ ſenſus ad ſenſibile referūtur relatiōe reali: ſȝ ſcibile ad ſciam ⁊ ſenſibile ad ſenſū referūt̄ relatione rōnis. Magiſter aūt aliter inuit diſtīctionē inter

spēs relatiuoꝝ ⁊ ostendit aliter sufficientiaꝫ penes .s. fūdamēta sic: Relatiuoꝝ quedā sunt eqparantie quedaꝫ non. Relatiua eqparātie sunt vt simile: equale: vicinꝰ. Si vero non sunt eqparātie aut sunt suppositōis vt magister: pr̄: dn̄s: aut suppositionis: vt filiꝰ: discipulꝰ: seruus. In his .n. multū difficile ē diuidere vsqꝫ ad species spālissimas ꝑpter dr̄ias ignotas: cū relatiua sint minime entitatis ꝭꝫ cōmenta. qnto meta.

Relatio

Eqparātia	Suppositio	Suppositio
amicitia	seruitus	paternitas
fraternitas	filiatio	dominiū
similitudo	minoritas	maioritas

Quintū p̄dicamētū ē predicamētū actionis.

Predicamentum

actionis ē ordinatio pluriū terminoꝝ significātiū actionē ꝭꝫ sub ⁊ supra. Illi termini significant actionē per quos conuenienter respōdetur ad qōnem q̄rentē de aliquo ī quid agit. Quesitiuū cui huiꝰ predicamēti ꝭꝫ magistrum est questio in qd. Aduerte circa hoc predicamentum ꝙ actio sic describit̄ a Gilberto in sex p̄ncipijs. Actio est ꝭm quā in id quod subijcitur agere dicimur. Generatio ē mutatio de nō eē ad esse. Corruptio est mutatio de esse ad nō esse. Augmētatio est mutatio de minori quātitate in maiorē. Diminutio ē mutatio de maiori quātitate ī minorē. Alteratio ē mutatio de q̄litate in q̄litatē. Motꝰ ꝭꝫ locū ē ꝑgressus de loco ad locū. Propriuꝫ actōis ē ex se inferre passionē. Sufficientia huiꝰ predicamēti sic assignat̄ a Burleo ex itentione Gilbti. Actionū alia ē actio aīe: alia ē actio corporis. Actionū aīe alia ē cū cognitione. alia est sine cognitōe. Actio aīe sine cognitōe ē actio aīe vegetatiue q̄ diuiditur: q2 est alia saluās spēm vt gn̄atio. alia ē saluās indiuiduū: vt nutritio ⁊ augmentatio: ⁊ sub istis ponūtur sīdiuidua. actio aīe cuꝫ cognitōe diuidit̄ q2 alia ē actio anime sensitiue: alia itellectiue: ⁊ sic vlterius. Actio corporis diuiditur ī actionem corporis simplicis: ⁊ ī actionē corporis mixti ⁊ sic vlteriꝰ. Magister aūt aliter hic inuit sufficientiaꝫ. Nā cū actio sit motꝰ specificat̄ a termino ad queꝫ sicut motus. Motꝰ aūt large acceptꝰ vel est ad substātiā vel est ad accn̄s. Si ad substātiā: vel principalr̄ termiatur ad eē: ⁊ sic est gn̄atio: vel ad non esse: ⁊ sic ē corruptio. Possunt vlteriꝰ distigui ꝭm illa que dn̄r gn̄ari ⁊ corrūpi. vt generare hoiem: equū corrūpere: generare equū: corrūpere hoiem: ⁊ sic de alijs. Si vero motꝰ ē ad accidens vel ē ad absolutū vel ad accidens respectiuū. Si ad accidēs absolutū: vel ad quātitatē vel ad q̄litatē. Si ad quātitatē: vel terminat̄ ad eē maioris quātitatis: et sic ē augmētatio: vel ad eē minoris quātitatis: ⁊ sic est diminutio. Deide augmētatio vel diminutio p̄nt vlterius distigui ꝭꝫ diuersitatē dimēsionū. Si vero illa est ad q̄litatē: illa dr̄ alteratio q̄ alteratio distiguit̄ ꝭꝫ ꝙ est ad diuersas spēs q̄litatis. Si .n. ad caliditatē sic motus dr̄ calefactio. Si vō ad frigiditatē dr̄ frigefactio: ⁊ ita de alijs. Si vero ad accidēs respectiuum ē ad vbi ⁊ sic est motꝰ scōm locū: q distinguit̄ scōm dr̄ias positionis: vt motus sursū, motꝰ deorsum: ⁊ sic de alijs.

Sextū p̄dicam̄tū ē predicamēti passionis.

Predicamentuꝫ

passionis est ordiatio plurium terminoꝝ significātiū passionē secūduꝫ sub ⁊ supra. Illi termini significāt passionē p quos cōuenienter respōdetur ad qōnē querentē a quo ē simpliciter siue qd formaliter patit̄ vt excludamꝰ baculū ⁊ similia. Quesitiuū huiꝰ p̄dicamēti scōm magr̄m ē questio a quo ē. Aduerte circa hoc predicamētuꝫ ꝙ passio sic diffinitur a Gilberto. Passio ē effectꝰ illatioqꝫ actōis. Et Albertꝰ vult ꝙ ly qꝫ teneat̄ expositiue: ⁊ passio dr̄ effectus actōis in fcō eē: dr̄ aūt illatio in fieri. Burleus vero vult ꝙ ly qꝫ teneat̄ copulatiue: ⁊ q2 species passionis eodē mō sumūtur sicut spēs actōis sola mutatōe facta actiui ī passiuū. Jō diffinitiones eaꝝ sufficiētiamqꝫ predicamēti reliquo.

Pati

Generare	Corrūpe	Augere	Diminuere
hoiem	leonē	in longū	in longum
hunc	hunc	latum	latum
		profundum	ꝑfundū
		sic sic	sic sic

Agere

Scōm locum mouere	Alterare
sursum	calefacere
deorsum	frigefacere
introrsum	humectare
sinistrorsum	siccare
dextrorsum	

Septimū predicamētū ē p̄dicamētum vbi

Predicamentum

vbi est ordinatio plurium termioꝝ significātiū vbi ꝭꝫ sub et supra. Illi termi̅ significāt vbi p quos ꝯuenient r̄ndet̄ ad qōnē fcāꝫ p vbi: vt sūt isti t̄mi: hic illic: ī platea: ī ecclesia. Huius p̄dicam̄ti q̄sitiuū ē qō vbi. Aduerte circa hoc p̄dicamētū ꝙ vbi sic diffinit̄ a Gilbto. Vbi ē circūscriptio corporis a loci circūscriptōe ꝑueniēs .i. vbi est q̄dā forma simplex cāta a circūscriptōe loci p quā aliqd dr̄ eē ī loco formalr̄. sic albedo ē forma p quā aliqd dr̄ eē albꝰ. Pōs .n. imagiari ꝙ quēadmodū sigillꝰ iprimit suū characterē ī cerā: ita locꝰ ex eo ꝙ ābit locatū īprimit vnam formā ī ipꝫ q̄ dr̄ vbi. Primū genꝰ subalt̄nū n̄ erit eē ī loco. sꝫ erit veꝝ vbi p qō aliqd dr̄ eē ī loco. Silr̄ scōꝫ genꝰ subalt̄nū n̄ erit eē ī spacio: sꝫ erit vnū vbi p qō aliqd dr̄ eē ī spacio. Cū .n. ista nō sūt noīata noībꝰ simplicibꝰ circūloqmur p ista: illa q̄ sūt simplr̄ spēs. Sufficiētia hꝰ p̄dicam̄ti a diuersꝭ diuersimodē assignat̄. Bur. ī li. sex p̄ncipioꝝ dic̄ ꝙ cū vbi cāet̄ ex circūscriptiōe loci ꝭm diuersas spēs loci d̄bēt accipi diuerse spēs vbi: ⁊ q2 tertio physicoꝝ ꝭꝫ cōmētatorē spēs locoꝝ d̄bēt sumi ꝭꝫ species corpoꝝ simpliciū: quoꝝ qnqꝫ sunt spēs: vt vult philosophꝰ ī li. de celo ⁊ mūdo. q2 q̄dā mouet̄ circularit̄ vt celū: q̄dā sursū simplr̄ vt ignis. q̄dā sursū ꝭꝫ qd: vt aer: q̄dā deorsū simplr̄: vt terra. q̄dā deorsū ꝭꝫ qd: vt aqua. Jō diuidit vbi sic. s. in vbi mobile motu circulari et in

vbi mobile motu recto: ⁊ diuidit vbi mobile motu recto: q: quoddā ē extremū ⁊ quoddā mediū. Et vbi extremū diuidit quoddā est sursuz ⁊ quoddā deorsuz. Similiter vbi mediū diuidit ⁊ sic iste sunt spēs spālissime. Magister aūt aliter inuit diuisionē dicēs ꝙ vbi diuidit in vbi p qd̄ aliqd dr̄ esse i loco. ⁊ in vbi p qd̄ aliqd dr̄ eē in spacio. vbi p qd̄ aliquid dr̄ esse in loco diuidit in plures spēs spālissimas. vt in vbi: per qd̄ aliqd dicitur esse in domo. ⁊ i vbi per quod aliquid dicitur esse in ecclesia: vel in vbi p qd̄ aliqd dicit esse in studio: et ita de alijs. Ubi p quod aliqd dicitur esse in spacio diuiditur in vbi per qd̄ aliqd dicitur esse in cāpo. ⁊ i vbi per quod aliqd dr̄ esse in platea ⁊ in via: ⁊ ita de alijs ⁊ sunt spēs spālissime. Gilbert⁹ tñ videt diuidere vbi in vbi simplex ⁊ in vbi compositū ⁊ non aliter. vide si placet.

Ubi

Mobile motu circulari.	Mobile motu recto.	
	extremum	medium
	sursum	deorsum

Ubi

in loco	in spacio
in oratorio	in platea
in capella	in campo
in ecclesia	in via

Octauum predicamētū est predicamētū quādo.

(p) Redicamētum qñ est ordinatio pluriuz terminoꝝ ꝭm sub et sup̄. Illi termini significāt qñ: p quos rñdetur ad qōnē factā p qñ vt hodie: cras: p̄die. Questiuū huius p̄dicamēti ē qñ. Aduerte circa hoc p̄dicamētū ꝙ qñ sic describit a Gilberto. Qñ ē qd̄ ex adiacētia tpis derelinquit in re tpali ex vnione tpis ad illā rē tpalē a qua forma singulari denoiat aliqd eē in tpe: sicut ab albedine denoiat aliqd albū. Primū genus subalternū est in tpe. i. qñ p qd̄ aliqd dr̄ eē in tpe. Tēpus est duratio successiua reꝝ generabilium ⁊ corruptibiliū. Describit aūt sic a phō. iiij. phyſi. Tēpus ē numerus motus p̄mi mobilis ꝭz pri⁹ ⁊ posteri⁹. Secūdū genus est in euo. Euū aūt est duratio mutabilis angeloꝝ tota simul. Tertiū gen⁹ est in eternitate. i. qñ p qd̄ aliqd dr̄ eē in eternitate. Eternitas aūt ē duratio imutabilis dei tota sil̄. Nota tñ ꝙ magr̄ capit largius qñ qȝ facit Gilbert⁹. Accipit eñi Gilbert⁹ solum vt ē forma q̄dā derelicta a tpe in re tpali. ⁊ sub tali qñ nō continet euū nec eternitas: sed magr̄ accipit qñ put est vna forma derelicta in re a duratiōe mēsurāte ipam: siue talis duratio sit tpis: siue euū: siue eternitas ⁊ tūc describitur sic. Qñ ē quod ex adiacentia duratiōis derelīqtur i re mensurata p ipsum. Sufficiētia huius p̄dicamēti sic assignat a Burleo in sex p̄ncipijs. Qñ aliud ē simplex. s. quod cātur ab vbi. Aliud cōpositum. s. quod cātur a tpe. Quādo cōpositū diuidit: qa aliud ē derelictū a tpe p̄nti: aliud a tpe nō presenti. Qñ derelictū a tpe non p̄nti diuidit: q: aliud derelīqtur a tpe p̄terito aliud a futuro. Qñ aūt de p̄terito diuiditur p dīas qb⁹ tñ ñ sunt noia iposita: ꝭz vtimur istis noib⁹ loco illaꝝ derelictis a tpe hesterno: ⁊ derelictis ab alio tpe quod ē tēpus extremū. Magister vero inuit aliam sufficientiā sic: Qñ aliud ē derelictū a tpe aliud a non tpe. Quādo derelictū a tpe diuiditur in qñ hodiernū: i qñ hesternū: ⁊ qñ crastinū: ⁊ hec sunt spēs spālissime. Qñ v̊o derelictum a nō tpe diuidit: q: aliud qñ ē derelictum ab euo, aliud ab eternitate.

Quando

In eternitate	In euo	In tēpore
		in anno
		in mense
		in die
		in hora

Nonū predicamētū est predicamētum situs.

(p) Redicamentum sit⁹ vl positionis est ordinatio pluriū terminoꝝ significantiū pōnē ꝭm sub ⁊ sup̄. Illi t̄mini significāt positionē p quos rñdet ad qōnē factā de aliquo p quō vel qualiter. Quesitiuū eñi hui⁹ p̄dicamēti ē quō, vel q̄liter. Aduerte circa hoc predicamētū ꝙ positio sic describit a Gilberto. posit ōē qdā situs partiū generationisqꝫ principiū ordinatio. Ly qꝫ ꝭm aliquos tenet expositiue. i. rei generate ordinatio: quia positio nō est nisi ordinatio partiū i toto in cōparatiōe ad locū. Aliqui volūt ꝙ ly qꝫ teneat copulatiue ⁊ dicunt ꝙ p hoc qd̄ dicit quidā sit⁹ partiū tāgit positionē q̄ est a ꝯsueto mō nature: vt sedere: iacere: stare. Per hoc v̊o qd̄ dicit generationis ordinatio tāgit positionē q̄ ē a natura vt asperū ⁊ lene. Tres spēs ponit magr̄. s. sedere: stare: iacere. sedere sic describit. ē talis situs partiū in toto incōparatiōe ad locū: ⁊ ita dicat ƀ alijs suo mō. Propriū aūt positioni ē p̄mo assistere ipsi substātie. Sufficiētia hui⁹ predicamēti sic assignat a Burleo ex intētione Gilberti. Positionis alia est a principio innata alia ē a cōsueto mō nature. Positio innata diuidit: q: alia ē partiū inequalitatis: vt asperitas. alia ē partiū equalitatis: vt lenitas: et sunt spēs spālissime. Positio v̊o a cōsueto mō nature diuidit in stare ⁊ nō stare. Nō stare v̊o diuidit in sedere ⁊ iacere que ēt sunt spēs spālissime. Magr̄ v̊o loquit de positiōe que ē a ꝯsueto mō nāe: vt ē sedere stare iacer̄. Aut qa Gilbertus negat aspeꝝ ⁊ lene eē positōes: ꝭz dixit qualitates esse. aut q: positiones ex consueto mō nature sūt aliis notiores. Jō potius eas explicauit que qualit ordinentur notum est ex dictis.

Situs vel positio

Stare	Iacere	Sedere
sic	sic	sic

Decimum predicamentū est predicamētū habitus.

(p) Redicamētum habitus est ordiatio pluriū terminorū significantiū habitū ꝭm sub ⁊ supra. Illi termini significant habitum per quos conueniēter respōdetur ad questionez querentē de aliquo circa quid siue qualit est habituat⁹. Quesitiuum eñi hui⁹ predicamēti est questio circa qd

scdm magrm. Aduerte circa hoc predicamentum q habitus sic describit a Gilberto. Habitus est ex adiacentia corpor et eorum que circa corpus sunt. i. habitus est quedam forma simplex derelicta a corporibus et eorum adiacentia q sunt circa corpus. vt sunt vestimenta arma. Habitus capitur tripliciter. Uno mo p qualitate de difficili mobili. Secundo mo p vestimentis. Tertio modo pro adiacentia. i. p forma causata ex adiacentia corporum. Spes sunt coronatum ee: annulatu ee: calciatum esse: vestitu ee: et ita de alijs. Iste non sunt pprie spes: sz illas circuloqtur ex carentia vocabulor. p coronatu esse intelligit forma per qua aliqd di coronatu. et ita di o alijs suo mo. Propriu aut e habitui i pluribus existere. Sufficientia huius predicamenti difficilis valde e. attame sic pot assignari. Habitus qda e totus: vt vestitum ee armatu ee: qda e ptis: vt coronatu ee: annulatu esse.

Habitus

coronatum esse	calciatum esse
sic sic	sic sic
armatum esse	vestitum esse
sic sic	sic sic

Dubitat primo quo sex pdicamenta vltima sunt distincta. s. actio: passio: vbi: quado: situs: et habitus. qr omnia ista vel sunt respectus qda vel queda forme iportantes respectu. Si primo mo cu ois respectus sit i predicamento relationis oia ista predicamenta erunt i predicamentis relatois. Si secudo mo tuc quodlibet hor dicet aggregatum ex forma et respectu: vt gra exepli. Actio dicit aggregatum ex motu et respectu ad ages. sz nullum aggregatu per accides e in pdicamento. qnto metaphi. qr ens per se diuidit in dece predicamenta. ergo nullum tale e i pdicamento. Circa hoc sunt due opiniones. Una opinio que dicit q oia ista predicamenta sunt queda forme iportantes respectu vt dicebat d actoe. Actio est motus cu respectu ad ages. et cu dicis q sic quodlibet e aggregatum per ans nego. vnde no dico q actio sit aggregatu ex motu et respectu. sz dico q e motus cum tali respectu vt e ab agete. Motus. n. est sicut materiale: vt e ab agente e formale. Actio. n. materialr e ipse motus. formaliter vo e respectus ad ages. Adequate aut est motus vt e ab agente. nego tn q sit aggregatu ex motu et respectu ad ages etc. Alia opinio e subtilior que dicit q quodlibet hor e respectus qda. Unde actio non est nisi respectus qdam fundatus i motu ad ages. et passio est motus qdam fundatus in motu ad paties. et cu dicis q qlibet respectus e in predicameto relationis. negat hoc. et si diceres que e dria que e iter respectus q sunt i predicameto relatois et alior generu. Dicut qdam q hoc interest. qr respectus q e in predicameto relationis coexigit i termino ad que aliu respectum sibi correspondentem. sz respectus q e in sex pricipijs non reqrit i termino ad que aliu respectu sibi correspodente. Actio. n. vt e vnu de sex pncipijs dicit respectu motus ad ages. Unde respectus ipsius motus ad ages di actio. et respectus ipsius motus ad paties di passio. tn nec in agente nec i patiete e respectus ad motu: sz sit respectus agetis ad patiens et econuerso: q. s. respectus non sunt actio et passio. sz due relationes. s. actiui et passiui et ita dicat de alijs etc. Dubitat secudo q videnr ee plura pdicameta qz dece rone diuersar qonu ad quas rndetur p aliquod horu pdicametor. vt sunt iste: cur: quare: vtr: et ille quas phus exprimit secudo posterior: si est: qd est: qr est: et ppter qd est. Similr alia noiata a gramaticis: vt qs vel qui: que quod vel qd: silr quo: vnde: qua: vt arguatur sic: Quot sut qones diuerse tot sunt diuersi modi predicadi: quot sunt diuersi modi predicadi tot sunt predicameta. ergo a primo ad vltimu quot sunt qones diuerse tot sunt predicameta. sz qones sunt plures dece vt dictum e: quare etc. Confirmat: qr no vi maior ro q vbi faciat vnu predicametum: qz quo: vnde: qua: etc. Ad hoc respodet magister in predicametis suis dicens q dece sut qones pricipales predicametor habedo respectum ad diuersos mos predicadi. Unde qd est questio pdicameti substatie: quale qlitatis: quatum quatitatis: questio ad qd: e relationis: in qd et a quo e actionis. Dum. n. qrit in qd agit ignis: respodetur in lignu. et a quo patit aq. rndetur ab igne. qo vbi: ptinet ad pdicametum vbicationis. et qn quaditatis. questio qualiter vel quomo ptinet ad situm. et qstio circa qd ad habitu. Ad argumentu di q sicut sunt aliqua trascendetia que no sunt i aliquo predicameto p se nec per accides nec per reductionem. sz descedunt i oia predicameta: vt ens vnu. quto metaphisice. Ita sunt aliq quesitiua que no appropriatur alicui predicameto: sz sunt applicada oibus predicametis: vt si est qd e: ppter qd est: et cur quare: vt pz. na cur et qre iportat qone ppter qd e: et vtr: iportat qone si e aut qr e. Ita et qs: q: qd: sunt interrogatiua trascedentia applicabilia oibus pdicamtis. Et qo qd: large supta e trascedes applicabile oibus pdicametis. stricte vo soli pdicamto sbstatie. Qo quot: large sumpta e trascendes. stricte vero ad pdicamtu quatitatis ptinet. Ista vo quo: qua: reducunt ad vbi vt quo vadis e dicere vbi itendis ee: et vnde venis e dicere vbi fuisti an motu. et p hoc pz responsio ad argumetu et confirmatione.

Illogysimus e oro in q qbusdam positis et qcessis: necesse e aliqd aliud euenire p ea q posita sunt et qcessa. Aduerte primo circa diffinitu q qttuor sunt pticule spei argumetationis. s. syllogismus: iductio: enthimema: et exeplum. Argumetatio sic describitur a Boetio pmo topicor suor. Argumetatio e argumenti p oronem explicatio. i. oro explicans argumentum: coposita ex pmissis et coclusione. Argumetu vo e ro rei dubie fide facies. i. mediu pbas conclusione. Quid sit syllogismus pz a magro hic diffiniete syllogismu quam diffinitione capit a Boetio libro topicor suor. Inductio vero e pgressio a pticularibus ad vniuersale. Enthimema e syllogismus ipfectus. i. oro in q no oibus positis ifert festiata conclusio. vt oe aial currit: ergo ois ho currit. Exeplum e quod pticulariter ppositu pticulare qodam cotendit ostedere p simile reptu in illis: vt dicat: oz a Tulio cosule necari cathilina: cu a scipioe Gracus fuerit interemptus. Aduerte secudo circa diffinitione q ly oro e loco gnis. e. n. oro genus ad syllogismu: qr syllogismus e oro ypothetica ronal in q coniunguntur tres cathegorice p nota ronis. Ois. n. syllogismus e qna ois qna est oro ypothetica. io ois syllogismus est oratio

ypothetica. oro ergo erit loco generis. Nec turberis quis oratio sit gen⁹ remotū. argumētatio vero genus ꝓpinquū. ⁊ diffiniat̄ p gen⁹ remotū ⁊ nō ꝓpinquū. qa lȝ qn gnī remoto addit̄ differētia vltia: vt hic. hᵒ tamē āple vr̄ ꝫ sūmulas. Per hoc ꝙ dic̄ gbusdā positis. i. dispositis i mō ⁊ i figura tāgit ꝓpositiōes syllogismi q̄ ordinat̄ i mō ⁊ i figura. ⁊ p hāc ptculā differt ab alijs argumētatiōib⁹. Per hoc vō ꝙ dic̄ necesse ē aliqd eue nire. tāgit cōclusionē q̄ sequtur ex pmissis. Vñ oȝ scir̄ ꝙ ꝓpositio ꝓprie sumpta ē orō q̄ posita ad eā sequtur aliqd. Est aūt cōclusio approbata ꝓpositio. Addit aūt magr̄ hāc pticulā ꝯcessis sic̄ ⁊ Boeti⁹: quā non posuit phūs in primo prioꝝ diffiniens syllogismū. nec etiā in pmo topicoꝝ. quare aūt hoc sit: vide ꝫ summulas.

Est sciendum qd̄ syllogismi⁹ ois constat ex tribus terminis. Aduerte ꝙ cā q̄re iste termin⁹ dr̄ maior extremitas q sumitur i ꝓpōne cū medio ēmino ē qa cū itellect⁹ format syllogismū ꝓcedit discurrēdo a magis noto ad min⁹ notū. In pdicto aūt discursu triū terminoꝝ prim⁹ q vniuersalior ē siue magis not⁹ pmo occurrit itellectui: maior dr̄ qꝛ vniuersalior vel magis not⁹. Secūd⁹ aūt termin⁹ q intellectui occurrit ē q nō ē ita vlis vel ita notus. tn̄ pm logicū intellect⁹ ꝫ pm⁹ pmū. Huic āt secūdo ēmio scim⁹ inesse pmū terminū. ⁊ hic dr̄ maior propositio: quia prior in cognitione. Vltim⁹ ēmin⁹ minus notus dr̄ minor extremitas cui scim⁹ inesse cōem ēminū vel econtra. dr̄ minor ꝓpositio quia min⁹ nota vl secūdo nota: vt dicēdo: ois hō ē aial. sor. ē hō: ergo sor. est aial. Secūdo notandū ꝙ figura est debita dispō termīoꝝ. Aduerte cām q̄re pma figura est qn mediū subijcit̄ in pma ꝓpōne ⁊ pdicat in secūda. cā ē qa tūc mediū vere est mediū: qa sapit naturā vtriusqꝫ extremi. s. subiecti ⁊ pdicati. predicat̄ eni ⁊ subijcit̄ vt dictū ē. Si vō mediū pdicat̄ i vtraqꝫ dr̄ sa figura. Cui⁹ rō ē qa lȝ mediū nō sit vere mediū sapiēs nāz subiecti ⁊ pdicati: tn̄ qa digni⁹ ē pdicari q̄ȝ subijci: iō hec figura pm locū tȝ. Si vō mediū i vtraqꝫ subijcit̄ dr̄ ētia figura ⁊ vltia: qꝛ mediū i ea nō stat i medio sic̄ i pma: qd̄ ē digni⁹. nec pdicatur sicut i secunda sed obijcit̄. Plures autē figure nō possunt eē: qꝛ tres termini i duab⁹ ꝓpositiōibus nō possunt alr̄ variari. Sed querēt qs: qꝛ talis dispositio terminoꝝ pm subiectionē ⁊ pdicationē dicta est figura. Dr̄ p similitudinem ad figuras mathematicas. sicē eni termini lineaꝝ i mathematicis alr̄ ⁊ alr̄ situati variāt spēs figuraꝝ. Nā tria pūcta q̄ faciūt triāgulū si inter se eq̄lit̄ distabūt erit spēs triāguli q̄ dr̄ eglaterus siue isopleurus. Si vō duo aliqliter distabūt a tertio quoꝝ duoꝝ iter se distātia. est maior vel minor distātia eoꝝ ad tertiū est spēs trianguli q̄ dr̄ isocheles. Si vō oēs distātie pūctoꝝ sint inequales ē spēs triāguli q̄ dr̄ gradatus siue scalenō. Sic pm diuersitatē illoꝝ triū ēmioꝝ subijciēdo ⁊ pdicādo fiūt tres figure syllogismoꝝ: lȝ alio mō q̄ȝ figuris supficialib⁹ iā dcis.

Tertio est notādū ꝙ quedā est cōclusio directa ⁊ quedam indirecta. Aduerte cām hui⁹ q̄re cōclusio directa dr̄ qn maior extremitas predicat̄ de minori: cā est qa maior extremitas habet verā rōnē pdicādi respectu minoris extremitatis: ⁊ minor hȝ verā rōnē subijcibilitatis respectu maioris extremitatis: qꝛ maior extremitas est sicut forma respectu minoris. ⁊ minor est sicē materia respectu maioris. iō cōclusio ē directa ⁊ pdicatio directa: ecōtra vō indirecta dr̄: qꝛ qd̄ pdicat̄ non habet verā rōnē pdicādi: ⁊ qd̄ subijcit̄ nō hȝ verā rōnē subijcibilitatis: qa ⁊c̄.

Quarto notādū qd̄ oiuȝ illaꝝ figuraꝝ sūt dcē ⁊ nouē mōi. Aduerte ꝙ mod⁹ i ꝓposito sic diffinit̄. Est ordinatio duaꝝ ꝓpositionuȝ circa q̄litatē ⁊ quātitatē: ⁊ dr̄ modus ē quedā accidētalis deēminatio ipsaꝝ ꝓpōnū syllogismi. Verū āt figur̄ sint tres ⁊ silr̄ verū modi sint. xix. vide ꝫ summulas.

Barbara Celarēt Darij Ferio Baraliptō. Celātes Dabitis Fapesmo Frisesmoꝝ Cesar̄ Camestres Festio Baroco Darapti Felaptō Disamis Datisi Brocādo Ferisō. Notat duo magr̄. p declaratiōe hoꝝ vsuū. Pᵒ ꝙ cū i istis dictiōib⁹ ipoꝛtātibus oēs modos figuraꝝ ponant̄ q̄ttuor lr̄e vocales. s. a. e. i. o. Per a intelligit̄ ꝓpositio vlis affirmatiua. Per e vlis negatiua. Per i particularis affirmatiua. Per o pticularis negatiua. Barbara ergo cū habeat ter a cōstat ex tribus ꝓpositiōibus vlib⁹ affirmatiuis: et ita de alijs hoc pȝ. Nota sō ꝙ oēs syllogismi reducūtur ad q̄ttuor pmos modos q ncipiunt ab his cōsonantibus. b. c. d. f. vt Barbara Celarent Darij Ferio q incipiūt. a b. reducūtur ad Barbara: q icipiūt. a c. ad celarēt: ⁊ q icipiūt. a d. ad darij q ab f. ad ferio. Mod⁹ āt rductiōis dclarat̄ p duos vsus.

Simpliciter verti vult s. p vero p acci. M vult trāsponi c p iposſibile duci. Qui vsus declarātur sic. ꝙ vbicūqꝫ ponitur s in his dictionibus dat̄ itelligi ꝙ ꝓpositio itellecta p vocalē imediate pcedētē: oȝ ꝯuerti simplr̄: ⁊ p p. oȝ cōuerti p accidēs. ⁊ p m. ꝙ fiat trāspositio i premissis: ita ꝙ maior fiat minor ⁊ ecōuerso. ⁊ p c ꝙ reducat̄ p impossibile. ē eni reductio p ipossibile qn ex opposito cōclusionis cū altera pmissaꝝ iferr̄ oppositū alteri⁹ pmisse. Et ē gnālis mod⁹ p quē phūs ꝓbat in pmo prioꝝ quēcūqꝫ syllogismū eē bonū. hoc clar̄ pȝ i tertiū. Aduerte tn̄ vnū circa modos figuraꝝ ꝙ vt dicit Boeti⁹ in cathegoricis suis quattuor pmos modos in pma figura in analethecis suis posuit Aristoteles. Ceteros vō. s. Theophrastus ⁊ Eriden⁹ addiderūt: qb⁹ Porphiri⁹ vir grauissime auctoritatis visus est consensisse. oēs modos he figure ⁊ tertie posuit ēt Aristoteles in analeticis suis. i. in libro prioꝝ. Salua tamē reuerētia Boetij phūs posuit Fapesmo frisesmoꝝ i pmo prioꝝ. Dicit eni: Cū aūt positiuus ⁊ putatiuus ⁊ vlr̄ sumpt⁹ p̄uatiuus semp sit syllogismus minoris extremitatis ad maiorem. imo addit. Silr̄ aūt ⁊ i alijs figuris pȝ manifeste ꝙ phūs posuit duos modos cōcluaētes idirecte i pma figura. ēt vnū modū cōcludētē indirecte i secūda figura vt festino. ⁊ vnū i ētio vt Ferison ꝫ Boetium.

Aduerte vlteri⁹ p maiori doctria syllogismoꝝ ꝙ qdā sūt cathegorici: qdā ypothetici. Cathegorici sūt illi q ꝯstāt ex ꝓpositiōibus cathegoricis. ypothetici vō q cōstituūtur ex ypotheticis. Syllogismoꝝ cathegoricoꝝ qdā sūt de inesse qdā modales. Syllogismi de inesse sūt illi q cōstituūtur ex ꝓpositiōib⁹ de inesse. Modales vō q cōstituūt ex ꝓpositiōibus modalib⁹. Syllogismoꝝ d iesse qdā sūt ostēsiui: qdā sūt ad ipossibile. Syllogism⁹

ostẽsiuus ẽ q ↄtinet totũ vnũ discursũ ex pmissis.s.dna bus cõcludẽs vnã ↄclusionẽ: vt ois hõ currit: tu es hõ ergo tu curris. Syllogismus ad ipossibile ẽ ille q cõtinet duos discursus pncipalit.s. vnũ a pmissis ad conclusionẽ aliũ a ↄdictorio cõclusiõis ad ↄdictoriũ alterius pmisse: vt dicẽdo: ois hõ ẽ aial: ois hõ ẽ lapis: ergo ois lapis ẽ aial: ꝫ aliqs lapis nõ ẽ aial: ergo aliquis lapis nõ ẽ hõ. In sũma ergo st q̃ttuoꝛ diuersitates syllogismoꝝ.s. ostensiui ad ipossibile: modales ꝛ ypothetici apud modernos: lꝫ Aristoteles mito plura gña syllogismoꝝ ponat i libro prioꝝ vt i regulares: cõuersiuos ex oppositis ꝛ alia multa q̃ patent legenti librũ illum. Magr̃ aũt solũ de ostẽsiuis ↄtermiat breuit. Si autez deo placebit faciã tractatũ breuissimũ i quo illa genera syllogismoꝝ narrabo. Et sic est finis tractatus sũmularũ ad laudem dei ꝛ beate virginis.

Appositio est acceptio t̃mini i propositiõe ꝓ aliquo vel ꝓ aliqbus. Suppositio q̃druplicit accipit. Uno mõ put ẽ idẽ qd̃ ꝓpositio idemõstrabilis nõ demõstrata i scientia i qua est. Suppositio dicẽs esse vel nõ: ad differentiã diffinitionis que nõ dicit ee͂ nec non esse. vt oẽ totum ẽ mai⁹ sua parte. Si ab equalib⁹ equalia demas remanentia sũt eq̃lia. Alio mõ suppositio accipitur put est in predicamento relationis. ꝛ sic dicit ꝙ sũt tria genera subalterna relationis.s. superpositio suppositio ꝛ eqparãtia. Alio mõ accipit suppositio put idẽ est qd̃ positio termini sub alio termino. Et sic i quolibet p̃dicamẽto ẽ aliqs terminus suppõnis: q: in quolibet p̃dicamento est aliqs terminus positus sub alio vt hõ supponit aiali: ꝛ aial supponit hoiem actiue. Quarto mõ accipit suppõ put ẽ ꝓprietas t̃mini existẽtis extremũ ꝓpõnis: ꝛ sic accipit i ꝓposito: ꝛ suppõ sic accepta ñ ẽ nisi positio t̃mini sb alio.i. ꝓ alio i ꝓpõne.s. ꝓ suo significato. ens.n. ponit ꝓ significato i ꝓpõne ꝛ capit ly sb ꝓ ly ꝓ. h° vide ãple ↄ suppõnes. Aduerte circa diffinitionẽ ꝙ tres ꝑticle ponũt i diffinitiõe. Prima ẽ li acceptio t̃mini: q ẽ loco gñis. nã ois suppõ ẽ acceptio t̃mini ꝛ nõ ecõtra. Sa i ꝓpõne: ad differẽtiã acceptiõis t̃mini ex ꝓpõnẽ q̃ ñ ẽ suppõ. Tertia ꝓ aliquo vl' ꝓ aliqb⁹.i. ꝓ suo significato vel ꝓ suis significatis ad differẽtiã sincathegorematis fõmalr sũpti: qd̃ nihil significat vt dicẽdo: ois hõ currit: ly ois nõ suppõit q: si accipiat i ꝓpõne ꝓ aliquo.s. ꝓ distributiõe ñ tñ ꝓ fõmali significato: nec mãli. nõ ꝓ mãli: q: qñ capit formalit ñ stat ꝓ mãli. nec ẽt ꝓ formali significato q: illud ñ hꝫ vñ sincathegorema fõmalit sũptũ nec significat aliqd nec cõsignificat aliqd. aliq̃lit tñ significat aliqd vt phũs vult i p° ꝑierme. dicẽs: Ois nãqꝫ ñ vl'e ẽ: ꝫ vlr significat: Sꝫ aliqs arguet ↄ diffõnẽ: q: alicui cõpetit diffõ cui ñ cõpetit diffinitũ. Nã vbũ siue copula accipit i ꝓpõne ꝓ aliq° suo significato.s. ꝓ formali cũ sit t̃min⁹ ꝓ se significãs: ꝛ tñ ñ suppõit: q: solũ subiectũ ꝛ p̃dicatũ supponũt: alr regl'e ↄ suppõne ee͂nt false ꝛ isufficiẽtes cũ ñ ↄclaret qũo copula suppõat. Dicendũ ꝙ diffõ dꝫ sic suppleri. Suppõ ẽ acceptio t̃mini i ꝓpositiõe extremalit se hñtis ꝛ nõ extremoꝝ vnitiui ꝓ aliquo vl' ꝓ aliqb⁹: ꝛ sic excludit istãtia: ꝛ h° ẽ de mẽte magistri i logica magna. Aduerte vlteri⁹ diãz int significar supponẽ ꝛ vificari qa se hñt p ordinẽ. ꝓ quocũqꝫ eni t̃min⁹ vificat ꝓ eodẽ suppõit: ꝛ nõ eↄ. ꝛ ꝓ quocũqꝫ suppõit illõ significat ꝛ ñ eↄ. Jõ significare i plus se hꝫ q̃ꝫ supponẽ. ꝛ supponẽ i pl⁹ se hꝫ q̃ꝫ vificari. v.g. i hac ꝓpõne. hõ currit. ly hõ significat oẽs hoies p̃sẽtes p̃teritos ꝛ futuros. suppõit ãt solũ ꝓ p̃sẽtib⁹ rõne vbi de p̃sẽti. vificat ãt ꝓ vno cũ stet ↄtermiate sb quo lꝫ disiũctiue ↄscẽdere ad sua supposita. Si eni sol⁹ soꝛ. currat ꝓpõ est va. Ampli⁹ t̃min⁹ significat siue sit i ꝓpõne siue ex ꝓpõnẽ. suppõit ãt solũ i ꝓpõne. Aduerte vlteri⁹ circa diffõnẽ suppõnis ꝙ diuersi diuersimode diffiniunt ipaꝫ. magr̃ i logica magna dic: suppõ ẽ significatio termini i ꝓpõne. Petr⁹ hisp. ↄcordãs cũ magro hic dicit: Suppõ ẽ acceptio t̃mini i ꝓpõne. Petr⁹ man. dic ꝙ suppõ ẽ statio t̃mini i ꝓpõne. Quidã modern⁹ dic ꝙ suppõ ẽ ꝓpetas subiecti ad p̃dicatũ i ꝓpõne cõparati. Cõmunit ãt glosat sic diffõ magri hic: suppõ ẽ acceptio t̃mini.i. acceptiõe t̃mini. ↄ h° tñ vide ãple ↄ suppõnes. Suppõ diuidit q: alia ẽ mãlis: alia ꝑsonalis. Mãlis ẽ acceptio t̃mini i ꝓpõne ꝓ suo mãli significato. ꝑsonal'ẽ acceptio t̃mini i ꝓpõne ꝓ suo formali significato. Circa diuisionẽ aduerte ꝙ q̃ttuoꝛ fuerũt opiniones de suppõne i quot diuidat. Una.n. ẽ opinio q̃ solũ põit suppõnẽ ꝑsonalẽ ꝛ oẽs alias negat. ꝛ hec opinio ẽ Petri man. sic pꝫ i logica sua quã vide si placet.

Alia ẽ opinio q̃ põit tñ duplicẽ suppõnẽ.s. mãlẽ ꝛ ꝑsonalẽ: c⁹ opiniõis ẽ magr̃ i logica pua. Tertia opinio põit tres spẽs suppõnis.s. mãlẽ: ꝑsonalẽ ꝛ simplicẽ c⁹ opiniõis ẽ magr̃ i logica magna: ꝛ hec cõmunis opinio ẽ: lꝫ sic iter opinãtes diuersitas sit maxie iter reales ꝛ t̃ministas vt ↄclarabo nũc. Nã Pe. hispa. realistaꝝ optim⁹ dic ꝙ suppõ ꝑsonal'ẽ acceptio t̃mini cõis pro suis iferiorib⁹. Siplex ãt ẽ acceptio t̃mi cõis ꝓ re vli significata p ipꝫ vt cũ dr hõ ẽ spẽs. Mãlit vo est acceptio t̃mini ꝓ se vt cũ dr hõ ẽ bysyllabũ. Occhã ãt t̃ministaꝝ pnceps dic ꝙ suppõ ꝑsonalis ẽ qñ t̃min⁹ ꝓ suo significato suppõit siue illõ significatũ sit ens ex aiaꝫ siue vox siue itẽtio aie siue scriptũ. Exẽplũ p̃mi: ois hõ est aial: ly hõ suppõit ꝓ suo significato: q: hõ iponit ad significãdũ illos hoies. Exẽplũ sc̃i: vt oẽ nomẽ vocale ẽ pars oꝛõnis. ñ suppõit nisi ꝓ vocib⁹: qa ipõit ad significãdũ illas voces. Exẽplũ t̃tij: ois spẽs ẽ vl'e. vl' ois itẽtio aie ẽ i aia. vtriusqꝫ subiectũ suppõit ꝑsonalr: quia suppõit ꝓ ill' ꝓ qb⁹ iponit ad significãdũ. Exẽplũ q̃rti ois dictio scripta ẽ dictio. subiectũ nõ suppõit nisi ꝓ significatis suis. Suppõ simplex ẽ qñ t̃min⁹ suppõit pro itẽtiõe aie: ꝫ ñ tenet significar: vt hõ ẽ spẽs: ly hõ suppõit ꝓ itẽtiõe aie: q: ista itẽtio ꝓpe ẽ spẽs: tñ nõ significat istã ꝓpe loquẽdo. suppõ mãlis ẽ: qñ t̃min⁹ nõ suppõit ꝓ significato ꝫ ꝓ voce vl' scripto: vt hõ ẽ nomẽ ly hõ suppõit ꝓ seipo: nõ tñ significat seipm. Quarta opinio pricipalis põit q̃ttuoꝛ spẽs suppõnis.s. mãlẽ: ꝑsonalẽ: simplicẽ: ꝛ nãlẽ. ꝛ hãc opinionẽ põit sãct⁹ Uicẽti⁹ oꝛ. p̃dicatoꝝ: quã dic ee͂ ↄ mẽte ↄmẽtatoris ꝛ Albti ꝛ pcipue sci thõe. ꝛ cũ hec mltũ sciẽtifica sit pstrigã ipsaꝫ i fine h⁹ trac. q° meli⁹ poꝛo. Aduerte circa diffõnes ꝛ p° circa p̃mã ꝙ ly acceptio t̃mini i ꝓpõne ẽ loco generis: ly pro significato mãli ẽ loco drie p quã suppõ mãlis distiguit a ꝑsonali. Cõsimiliter i secũda diffini

tione ly acceptio termini i ꝓpositiõe est sicut genꝰ. ly ꝓ significato formali ē differẽtia ꝑ quã differt ab alijs.

Pro intellectu harũ diffinitionũ magr̃ notat qd est significatũ materiale ⁊ qd formale. ⁊ differentiam horũ: ⁊ ponit duas notificationes. vide ipm̃. in summa tñ vult ꝙ ipsemet terminꝰ vel sibi similis est significatũ materiale sui ipsius termi. res aũt ad extra significata ꝑ ipm̃ terminũ est significatũ formale ipsiꝰ. hoc dico vbi terminꝰ hꝫ duo significata: qꝛ si nõ haberet nisi vnũ significatũ tũc formaliter significaret se ⁊ aliqd extra se: vt ly ens. Sed aduerte cãm huius q̃re. s. si terminꝰ habeat duo significata ipsemet terminꝰ dicat̃ significatũ mãle sui ipsiꝰ: res vͦo ad extra formale. Rõ ē ista: qa qñcũqꝫ aliqua duo cõpetũt vni tertio: quod priꝰ cõpetit dr̃ mãle respectu illiꝰ qđ posterius cõpetit. ⁊ qđ posteriꝰ cõpetit dr̃ formale: qꝛ qđ presupponit̃ alteri est sicut materia eiꝰ: vt genꝰ respectu differẽtie. mõ qꝛ terminꝰ significat seipsum naturaliter: significat ãt extra se aliqd ex ipositione. priꝰ aũt cõpetit termino qđ naturaliter inest q̃ꝫ quod ex ipositiõe est sibi datũ. Jđ significatũ naturale est dictũ materiale. significatũ vero ex ipositiõe est dictũ formale. Et locutꝰ sum de terminis i voce ⁊ in scripto. Jn mẽte enĩ lꝫ terminꝰ naturaliter significet se: et etiã extra se: priꝰ aũt significat se et ꝑ posteriꝰ extra se. Jđ sic ipsemet terminꝰ erit significatũ materiale sui ipsiꝰ ⁊ res eiꝰ significatũ formale. Ex qbꝰ sequit̃ p̃io ꝙ quilibet terminꝰ q nõ ē de seipso verificabilis nisi mediãte signo materiali: habꝫ vtrũqꝫ significatũ. s. materiale ⁊ formale: vt ly hõ. Secũdo sequit̃ ꝙ qlibet t̃minꝰ q est de seipso verificabilis sine tali signo hꝫ solũ vnũ significatũ. s. formale vt ly ens.

Tertio seqtur ꝙ sic aliqs terminꝰ p̃me intẽtiõis vl' ipositiõis hꝫ tãtũ vnũ significatũ: ⁊ aliqs vtrũqꝫ: ita aliquis terminꝰ s̃e intẽtiõis vel ipositiõis. Quarto sequit̃ ꝙ aliqs terminꝰ p̃me itẽtionis vel ipositiõis põt supponere materialiter ⁊ aliqs ꝑsonalit̃: ita aliqs ē terminꝰ secũde itẽtionis vel impositionis. Aduerte circa primũ corelariũ ꝙ nõ absolute verũ est ꝙ qlibꝫ terminꝰ q nõ est de seipso verificabilis sine additamẽto signi materialitatis hꝫ vtrũqꝫ significatũ: qꝛ ly ois non hꝫ vtrũqꝫ significatũ: qꝛ non hꝫ formalẽ: cũ nihil significet formalit̃ sꝫ aliq̃liter significet: ⁊ tñ nõ v̉ificat̃ đ seipso sine additamẽto signi mãlitatis: illa enĩ nõ ē v̉a: ois ē ois. imo nõ ē itelligibilis s̃m magr̃m: qꝛ si velles ꝙ eẽt vera ꝑ s̃m corelariũ: tũc haberet solũ significatũ formale qđ ē falsum: qꝛ significat seip̃m mãlit̃. ⁊ silr̃ est de alijs t̃mis nõ ꝑ se significatiuis. ergo dꝫ intelligi corm̃ de t̃mis ꝑ se significatiuis. Aduerte s̃o circa secũdũ corm̃ ꝙ nõ qcũqꝫ t̃minꝰ habẽs tñ vnũ significatũ hꝫ formale significatũ: imo t̃minoꝝ habentiũ vnuꝫ significatũ qdã hꝫ tñ formale: vt ille q est v̉ificabilis đ seipso sine additamẽto signi mãlis. vt ly ens ⁊c. qdam hꝫ tñ mãle: vt qcũqꝫ nõ ꝑ se significatiuus q ē cõsignificatiuus: vt ois: nullꝰ: buf: baf: a: b: c. Significatum enĩ formale ē datũ ex ipositiõe. ⁊ mãle naturalit̃ inest: loquoꝛ de termĩs in voce. qꝛ i mẽte oẽs termi naturalit̃ significãt: sꝫ tñ s̃m priꝰ ⁊ posteriꝰ. Ex corelario ergo magr̃ nõ hꝫ ꝙ quicũqꝫ terminꝰ hꝫ tñ vnũ significatũ ꝙ illud sit formale. De hoc tñ vide ample ꝫ summulas. Alia duo corelaria sequũtur ex primis et de se nota sunt: ideo nihil de ipsis.

Vt ãt cognoscatur quõ termini supponũt. Ois t̃minꝰ habẽs solũ significatũ formale: solũ ꝑsonalit̃ supponit. Rõ huiꝰ regule pꝫ: qꝛ exquo talis terminus hꝫ solũ significatũ formale: solũ põt accipi i ꝓpositiõe pro tali significato formali: sed qñ t̃minꝰ accipit̃ ꝓ significato formali supponit ꝑsonaliter: vt patet per diffinitionem suppositionis ꝑsonalis: ergo a p̃mo ad vltimũ quãdo t̃minus habet solum significatum formale supponit ꝑsonalit̃.

Secũda regula. Ois terminꝰ habẽs vtrũqꝫ significatũ: si sibi addit̃ significatũ materialitatis: solũ materialiter supponit. Rõ regule pꝫ etiã de se: qꝛ significatũ materialitatis cõtrahit terminũ ad significãdum materiale: fuit enĩ ad hoc ipositũ a p̃mo ipositore ad ꝯhendũ. s. terminũ ad significatũ materiale. Tertia regula: Cuiuscũqꝫ ꝓpositiõis extrema sunt termi prime intẽtionis vel ipositiõis qbꝰ nõ addit̃ signũ materialitatis: tã subiectũ q̃ꝫ predicatũ supponũt ꝑsonalit̃. Fundamẽtũ huiꝰ regule ⁊ aliaꝝ sequentiũ est: qꝛ talia sunt subiecta qualia ꝑmittũt coꝝ p̃dicata. Modo pro regula habeas ꝙ p̃dicatũ cuiuslibet ꝓp̃onis supponit ꝑsonalit̃: nisi addat̃ significatũ materialitatis. cuiꝰ rõ ē: qa illud predicatũ vel hꝫ tñ formale: ⁊ sic supponit ꝑsonalit̃ ꝑ primã regulã: vel hꝫ vtrũqꝫ significatũ: et tunc sp ꝓ nobiliori accipit̃: ⁊ illud est formale: ⁊ ideo si nõ addat̃ signũ materialitatis semp supponit ꝑsonaliter. qꝛ exquo est indifferẽs accipit̃ ꝓ nobiliori. Deinde ꝑ fundamẽtũ p̃dictũ cũ talia sint subiecta qualia ꝑmittũt eorũ p̃dicata. p̃dicatũ nõ ꝑmittit subiectũ supponer̃ materialiter sꝫ ꝑsonalit̃. qꝛ verificat̃ de eo ꝓ significato formali ⁊ nõ materiali: vt pꝫ dicẽdo: hõ est aial: tã ly hõ q̃ꝫ ly aial supponit ꝑsonaliter. Quarta regula: Cuiuscũqꝫ ꝓpositiõis subiectũ ⁊ predicatũ sunt termini secũde itẽtionis quoꝝ subiectũ hꝫ solũ significatũ formale ⁊ p̃dicatũ: vtrũqꝫ tã subiectũ q̃ꝫ p̃dicatũ supponit ꝑsonalit̃: si nõ addit̃ signũ materialitatis. Rõ huiꝰ regule tacta ē in tertia: nã p̃dicatũ supponit ꝑsonaliter: qꝛ ꝓ nobiliori significato: ⁊ subiectũ cũ nõ habeat nisi vnũ significatũ. s. formale: ꝑsonaliter supponit ꝑ primã regulã: iõ vterqꝫ supponit ꝑsonaliter. iõ hec regula vera. Quinta regula. Si extrema sint termini secũde intẽtionis vel ipositiõis ⁊ subiectũ habeat vtrũqꝫ significatũ: ⁊ p̃dicatũ silr̃ vtrũqꝫ vel predicatũ formale tñ: nõ datur regula generalis: qm̃ interdũ vtrũqꝫ supponit ꝑsonalit̃: interdũ alterũ materialit̃. Si tñ vis habere etiã regulã nota ꝙ predicatũ semp supponit ꝑsonaliter si nõ addat̃ signũ materialitatis: vt dictũ ē. Sꝫ ad cognoscẽdũ qualit̃ subiectũ supponat scias ꝙ cũ talia sint subiecta q̃lia ꝑmittũtur a predicatis taliter supponet subiectũ q̃liter predicatũ ꝑmittit. Si enĩ p̃dicatũ supponẽs ꝑsonaliter verificet̃ de significato formali subiecti: subiectũ supponit ꝑsonaliter. Si verificetur de significato materiali subiectũ supponit mãliter. Si aũt predicatũ posset verificari de vtroqꝫ. s. de mãli et

formali subiectū supponit psonaliter. q2 supponit pro nobiliori: hoc pz discurrēdo p exēpla. Primū ē. ppositio est oīo. tā subiectū q̄z predicatū supponit psonalit. q2 verificat de significato formali subiecti. Secūdum exēplū: ppositio ē signū. tā subiectū q̄z p̄dicatū suppōit psonalit: q2 p̄dicatū pōt verificari de subiecto tā pro significato mālī q̄z psonali. 7 suppōit p digniori. 7 illud est formale significatū simplr. ergo psonaliter. Tertiū exēplū: ppositio ē nomē q2 p̄dicatū nō pōt verificari de subiecto: nisi p significato mālī 7 nō p formali vt pz: iō subiectū supponit mālit. p̄dicatū vo psonaliter. Quartū exēplū. ppositio ē termin9 incōplexus. q2 p̄dicatū nō pōt verificari ō subiecto nisi p significato materiali: iō subiectū supponit mālit: p̄dicatū vo psonaliter. Ex his mō appet rō hui9 regule: qa nō pōt dari vna regula gn̄alis sed due vt dixim9. Sexta regula: Cuiuscūq3 ppositiōis p̄dicatū ē termin9 p̄me intētionis vel ipositionis: 7 subiectū s̄e: deducto īpedimēto alteri9 signi mālitatis. tā subiectū q̄z p̄dicatū supponit psonaliter. vt spēs ē hō. Rō hui9 regule ē: q2 iā p̄dicatū supponit psonalit cū supponat p digniori sed cū illud p̄dicatū nō possit verificari de subiecto p significato formali: q2 ambob9 supponētibus psonalit ista ē falsa. spēs ē hō: q2 cū hō supponat determinate: liceret descēdi sub eo disiunctiue ad oīa sua supposita. quod ē falsum: vt pz descēdēdo. 7 isti sunt oēs hoies: ergo spēs est ille hō: 7 sic de alijs. mō oēs tales sunt false cū p̄dicatū nō possit verificari de subiecto: nec p significato mālī nec p significato formali: p̄dicatum trahit subiectū ad potius significatū: 7 illud ē formale. iō psonalit supponit. de hoc vide ample ꝯ summulas. Septia regula: Cuiuscūq3 ppōnis subiectū ē termin9 p̄me intētiōis vel ipositionis nō significans se formaliter. et predicatū secūde deducto īpedimēto signi limitantis: subiectū supponit māliter 7 p̄dicatū personalit. Rō regule est: q2 cū p̄dicatū stet psonalit 7 nō possit ō subiecto v̓ificari nisi p significato mālī: p̄dicatū trahit subiectū ad suppositionē materialē. q2 talia sunt subiecta q̄lia pmittūtur a p̄dicato: 7 nō ecōtra. Pro veritate tn̄ regule magr̄ ponit duas cōditiōes. p̄ma q subiectū nō significet se formalit: q2 tūc de necessitate supponeret psonalit p p̄mā regulā. Secūda deducto impedimēto signi limitātis ad suppōnē psonalē: signū .n. vl̄e 7 particulare limitāt ad suppōnē psonalē: sic ista vox ly limitat ad suppositionez materialē. Dubitat ꝯ s̄am cōditionē de cā. s. q̄re signa vl̄ia 7 pticularia limitant ad suppositionē psonalē. Silr̄ dubitat q̄re ista vox ly: cū sit signū demōstratiuū. 7 ꝯn̄ter ita posset demonstrare significatū formale sic mālē q̄re magis trahit ad suppositionē mālē q̄z psonalē. Ad p̄mū dicūt qdā q cā ē q2 masculinū genus sumptū est ex ppͥetate rei que est potētia actiua. 7 femininū gen9 sūptū ē ex ppͥetate rei q̄ ē potētia passiua et metaphorice p silitudinē res dicūtur mas. vel fe. gn̄is: ad aialia in qb9 videm9 masculos habere potētiā actiuā: 7 fe. habeꝛ potētiā passiuā. 7 qa hec dr̄ia magis reperit īter significata formalia q̄z mālia: vel saltem expressior: iō termin9 psonalit sumit si signo mas. vel fe. gn̄is sit determinat9. Hec responsio nō valet: q2 ēt signū vl̄e 7 pticulare ī neutro genere limitāt ad suppositionē psonalē. qd̄ pz: q2 dicēdo nullū aial ē gen9: vel aliqd̄ aial ē gen9. suppōit ly aial psonalr̄ ī vtraq3 vbi sine signo supponēt mālr̄. Signū ēt ī cōi gn̄e limitat ad suppositionē psonalē: vt dicēdo: oīs hō ē spēs ly hō stat psonalr̄. Iō dicēdū ē alit 7 dico duo. Primū q signa vl̄ia 7 pticularia masculini vl̄ feminini vel cōis gn̄is limitāt sp ad suppositionē psonalē. Dico s̄o q signa neutri gn̄is si addant termis neutri gn̄is s̄z p̄mā ipositionē. silr̄ ad psonalē limitāt. Si vo addanē termis q nō sunt neutri gn̄is ad mālē limitāt. Rō p̄mi ē: q2 oīs termin9 debēs mālr̄ supponē dz eē neutri gn̄is 7 ideclinabile nomē. Sz cū signum vel mas. vel. fe. vel cōis gn̄is nō ꝯhat terminū ad neutruz gen9. iō nō limitat ad mālem: s3 qn̄cūq3 signū concordat in gn̄e cū termīo dato a p̄ma ipositiōe trahit ad significatū formale. q2 trahit terminū ad illud gen9 s̄z qd̄ hz significatū formale: q2 significatū formale cōpetit sibi ex ipōne. 7 hoc dico de vocalib9 7 scriptis. De mētalib9 aūt dico q trahit terminū mētalē ad illud gen9 s̄m quod hz significatū formale competēs sibi nāīr. Et sic appz rō s̄a: q2 qn̄ termin9 discordat ī gn̄e cū termīo cui addit aut latinitas ī cōgrua ē: 7 illā n̄ cōsiderat logicus: aut trahit terminū ad neutꝝ gen9 7 facit mālr̄ stare: qa termius stās mālr̄ ē neutri gn̄is 7 ideclinabile nomen. Ad s̄m dicūt illi nr̄i amici q ista vox ly solū demonstrat significatum materiale: ideo limitat ad suppositionem materialem. Sed si queris quare determinat solū signum mālē. Dicūt q cā hui9 ē: q2 illō signū addit termīo: mō l3 termin9 hēat vtrūq3 significatū. s. mālē 7 formale: q2 tn̄ significatū formale ē ex terminū. mālē vo nō ē extra: s3 ē ipsemet t̄minus. iō p illud signuz ly magis demōstrat mālē q̄z formale cū demōstrat terminus. 7 ꝯn̄ter quod ē ītrinsecū 7 nō est extrinsecū. Hec rn̄sio nō valet. q2 si ista ess3 cā q ista vox ly magis demōstrat significatū mālē q̄z formale ppt̄ hoc q2 cū addit termīo demōstrat significatū ppīqus: 7 significatuz ppīqus ē mālē cū sit ītrīsecū 7 ipsemet t̄min9: significatū vo formale sit r̄moti9: q2 extrīsecū ē. A sin̄ seqt̄ q oīa pnoīa demōstratiua addita termis demōstrāt soluz significatū mālē: 7 sic trahūt mālē: vt dicēdo: iste hō currit: quod falsū ē. ꝯn̄a pz manifeste. Iō dicat aliter. s. q illud signū ly ī voce ab ipositore p̄mo habuit q demōstret significatū mālē 7 non formale: cui9 signū ē: q2 nullā variationē casus aut gn̄is hz sicut alia signa demōstratiua hēnt: s3 ē neutri gn̄is 7 ideclinabile nomē sicut terminus mālr̄ supponēs. Ex quo magr̄ ifert duo correlaria. Primū q subalterna huius: hō est spēs. nō est ista: oīs hō ē spēs. s3 ista: oē hō est spēs. Silr̄ de pticulari dicit 7 de singulari 7 de ꝯdictoria: Rō hui9 ē q aliq̄ illaꝝ situant ī figura 7 alique nō: q2 in aliqbus s̄uatur eadē suppositio: 7 ī aliqbus nō: vn̄ ppōnes exn̄tes in figura debēt hr̄e cōsimilē suppōnē gn̄alez. Et si dr̄ quare suppositio mālis reqrit signū neutri gn̄is. Dr̄ q iō q2 oīs terminus mālr̄ supponens ē neutri gn̄is 7 ideclinabile nomen s̄z grāmaticos. Dubitat qr̄ nomē māliter sumptū sit ideclinabile. psonalr̄ vero declinabile. Dn̄t qdā q sit dr̄ia int̄ t̄minū qn̄ sumit mālr̄ 7 qn̄ sumit psonalr̄. Sz si q̄ris q̄re psonalr̄ sumendo poti9 nō est ideclinabile: s3 declinabile. Dicūt duplici de cā. p̄ia

ẽ:qꝛ freq̃nti⁹ sumit̃ p̃sonal̃r q̃z mãl̃r ⁊ fieret fastidiũz ex frequenti vsu eiusdẽ vocis. Fa cã ẽ:qꝛ dr̃ia casuũ ẽ sũpta ex p̃p̃etatib⁹ rex. noiatiu⁹ .n. iportat actõez. accusatiuus passionẽ. iõ poti⁹ agẽs sumit̃ i noiatiuo ⁊ patiẽs i accusatio ⁊ ista dr̃ia magis app̃z int̃ significata formalia q̃z mãlia. Iste nuge sũt: iõ nõ ẽ op⁹ istare ꝯ eas. Jõ alr̃ dicam⁹ q̃ tũc t̃min⁹ stat p̃sonal̃r qñ stat p̃ significato formali. ⁊ cũ stat p̃ formali stat p̃ significato dato ex ipõne ⁊ hoc dico ď vocib⁹ ⁊ scriptis. De mẽtalib⁹ aũt dico q̃ hñt ex nã rei: qñ ṽo stat mãl̃r stat p̃ significato mãli qđ sibi cõpetit nãl̃r. hoc ãt ẽ sine variatõe ⁊ decliatõe rei ex nã. Scõz correlariũ qđ declarat magr̃ ẽ ex vltĩa ⁊ penultimis regul' seq̃t̃ q̃ ista nõ ẽ bõa ꝯuersio: hõ ẽ spẽs spẽs ẽ hõ. qꝛ ly hõ i p̃ma suppõit mãl̃r. i f̃a p̃sõal̃r. Sz si conuertit̃ simpl̃r: spẽs ẽ ly hõ. Nec ista ẽ bona cõuersio p̃ accñs: nullũ nom̃ ẽ hõ: hõ nõ ẽ nomẽ. sz sic: aliq̃d qđ ẽ hõ nõ ẽ nomẽ. Et rõ hoꝝ ẽ: qꝛ i conuersione dz remanere eadem suppositio generalis.

8 Appositio mãlis diuidit̃. Alia est enim discreta. alia cõis. Suppõ discreta ẽ acceptio t̃mi cõis mãl̃r supponẽtis cũ p̃noie demonstratio: vt hoc hõ ẽ spẽs. Suppositio cõis ẽ acceptio t̃mi cõis mãl̃r supponẽtis sine p̃noie demonstratiuo: ⁊ dat tria exẽpla. Primũ: hõ ẽ nomiatiui casus. Scđm: petrus ẽ nomẽ p̃p̃iũ. Tertiũ: tu ẽ p̃nom̃ demõstratiuũ. Aduerte circa diffinitionẽ q̃ ly acceptio t̃mi mãlit̃ supponẽtis i vtraq3 ẽ loco gñis. ly cũ p̃noie demõstratio. ponit̃ loco dr̃ie: ad dr̃iaz suppositõis cõis q̃ ẽ acceptio t̃mi cõis sine p̃noie demõstratiuo. sz qñ sumit̃ cũ p̃noie demõstratio ẽ t̃min⁹ discret⁹: qꝛ significat tm̃ rẽ vnã discretã ⁊ distictã ab alijs. Suppositio ṽo cõis dr̃ rõe t̃mini cõis sic stãtis. t̃min⁹ ãt cõis est q̃ significat plures res f̃z vnã ipositionẽ. De ṽificatione ṽo exẽploꝝ ẽ dubiũ: sz illud declarabit̃ i suppõne determiata: iõ nũc relinquo. Diuisio suppõnis: alia det̃miata alia cõfusa. Suppõ det̃miata ẽ acceptio t̃mi cõis mãl̃r supponẽtis: sub quo cõuenit descẽdẽ ad oĩa sua supposita disiũctiue: vt hõ ẽ t̃min⁹ cõis. Dubitat̃ circa hoc exẽplũ hõ ẽ t̃minus cois: qꝛ cũ ista p̃põ sit ṽa licz descendẽ disiũctiue f̃z magr̃z sub ly hõ: ⁊ tñ descẽsus non app̃z ver⁹: qꝛ descẽdẽt̃ sic: ⁊ isti sũt oẽs t̃mi hõ: ergo hoc hõ ẽ t̃min⁹ cõis. vel hoc hõ ẽ t̃min⁹ cois. ⁊ sic ď alijs arguit̃. q̃ ꝯñs sit falsũ cũ añs sit veꝝ p̃bat̃. qꝛ hoc hõ ẽ t̃minus discret⁹. ergo nõ ẽ t̃min⁹ cois. tz ꝯña ab affirmatiua vnius dispati ad negatiuã alt̃i⁹. añs p̃bat̃ dupl̃r. P̃mo qa hoc hõ ẽ idiuiduũ de ly hõ: sed ly hõ ẽ spẽs sp̃alissima. ergo h° hõ ẽ t̃min⁹ discret⁹. Scđo forti⁹ sic. q̃cũq3 t̃minus solũ p̃ se sũpt⁹ ẽ discretus: i p̃põne suppõit discrete. sz iste t̃mius hoc hõ solũ p̃ se sũpt⁹ ẽ t̃min⁹ discret⁹. ergo iste t̃min⁹ hoc hõ supponit discrete. maior p3 qꝛ oppositũ iplicat. mior ẽt p3 p̃ magr̃z i exẽplificãdo de suppõne discreta. Cõsil'e argumẽtũ põt fieri de illa: hõ est spẽs: cũ p̃põ sit ṽa: ⁊ ly hõ supponit det̃miate: ⁊ tñ ďscẽsus ẽ falsus: ⁊ isti sũt oẽs t̃mi hõ. ergo hoc hõ ẽ spẽs: et sic de alijs. ꝯñs tñ ẽ falsũ p̃ q̃lib3 ptẽ: qꝛ hoc hõ ẽ t̃min⁹ discret⁹: vt p̃batũ ẽ. ergo nõ ẽ t̃mius cois. Ad hoc sũt duo mõi r̃ñdendi famosiores. P̃m⁹ ẽ aliquoꝝ dicẽtiũz q̃ hoc hõ ẽ t̃min⁹ cois: ⁊ sil̃r q̃ hoc hõ ẽ spẽs. ⁊ ꝯñt cõcedũt q̃ ly hõ ẽ spẽs subaltña: cũ sit sup̃ior ad hoc hõ qđ ẽ spẽs sp̃alissima. Et rõ hoꝝ ẽ. qꝛ oĩs t̃mius stãs mãl̃r est t̃mius cois cui vꝫ magr̃ assentit̃: ⁊ cũ ista sit ṽa: descẽsus ẽ ver⁹. cũ dic̃ q̃ sub ista contigit descendẽ. hõ ẽ t̃minus cois: ⁊ isti sũt oẽs t̃mi hõ. ergo hoc hõ ẽ t̃mius cois vel hoc hõ ẽ t̃mius cõis. Ad argumẽta i oppo^{m} p3 f̃z illos solutio. Ad p̃^{m} .n. cũ dr̃: hoc hõ ẽ t̃mius discret⁹: ergo nõ ẽ t̃min⁹ cois: cõcedũt ꝯñaz: sz negãt añs: Ad p̃mã p̃batõez cũ dr̃ hoc hõ ꝯtiet̃ sb ly hõ. sz ly hõ ẽ spẽs sp̃alissima. neget̃ mior. imo ly hõ ẽ spẽs subaltña. et ly hõ ẽ spẽs sp̃alissima. Ad f̃az p̃bationẽ negãt maiorẽ. s. q̃ q̃cũq3 t̃min⁹ p̃ se sũptus suppõit discrete si sit termin⁹ discret⁹: sz veꝝ ẽẽ dñt i suppõne p̃sonali. i mãli ṽo nõ: sz t̃mius cois cũ p̃noie demõstratiuo stat discrete. cõsil̃r r̃ñdent ad illã. hõ ẽ spẽs. He r̃ñsiões iudicio meo nõ valẽt: iõ ꝯ ipsas arguã. P̃mo ꝯ p̃mã arguit̃. p̃ te illa ẽ ṽa. hõ ẽ spẽs subaltña. ⁊ ly hõ suppõit det̃miate: ⁊ tñ descensus ẽ falsus. ⁊ isti sũt oẽs t̃mi hõ: ergo hoc hõ est spẽs subaltña: vl' hoc hõ ẽ spẽs subaltña. ⁊ sic de alijs. ergo q̃lib3 illaꝝ ẽ falsa. hoc hõ ẽ spẽs sbaltña: ⁊ hoc hõ ẽ spẽs subaltña: qꝛ idẽ ñ ẽ spẽs sp̃alissima ⁊ spẽs subaltña. Scđo sic: hec opio ꝯcedit q̃ hec ẽ ṽa. h° hõ ẽ spẽs sp̃alissima: tũc arguit̃: oĩs sp̃es sp̃alissima ẽ p̃dicabil' de plurib⁹. sz hoc hõ p̃ te ẽ spẽs sp̃alissima. ergo erit p̃dicabile de plurib⁹. q̃ro de q̃bus p̃dicat̃: ⁊ ponat̃ casus q̃ sint tm̃ tres t̃mi hõ i scripto. p̃m⁹ sit a. scđus b. tertius c. ⁊ p3 q̃ hoc demõstrãdo a nõ p̃dicat̃ de plurib⁹ mãl̃r loquẽdo: qꝛ nec p̃dicat̃ de b: nec de c: qꝛ b nõ ẽ a: nec c. est a: ⁊ sic de alijs arguit̃. Jõ forti⁹ sic arguit̃ p̃bãdo q̃ hoc hõ nõ sit t̃min⁹ cois: qꝛ q̃lib3 spẽs sp̃alissima h3 aliquez t̃minũ sub se. spẽs .n. h3 idiuiduũ: sz hoc hõ nullũ idiuiduũ h3 sub se p̃ positõez: qꝛ oĩs t̃mius stãs mãl̃r ẽ cõis: mõ null⁹ t̃mius cois mãl̃r stãs ẽ min⁹ cois q̃z spẽs sp̃alissima. ꝯ f̃az r̃ñsiouẽ arguit̃. .n. negas q̃ q̃cũq3 suppõit discrete sit t̃mius discretus. Quero ergo a te p̃p̃t q̃d dr̃ suppositio discreta: ⁊ nõ potes dicẽ nisi rõe t̃mi discreti: q̃r ⁊c̃. P̃o sic. oĩs spẽs h3 aliqđ idiuiduũ sb se. sz ly hõ mãl̃r stãs est spẽs. ergo h3 idiuiduũ sub se. sz cũ nõ hẽat idẽ idiuiduũ qñ stat mãl̃r ⁊ qñ stat p̃sonalit̃. nõ hẽbit ergo istũ hoiez nec illũ: sz aliquẽ t̃minũ de quo mãl̃r ṽificat̃: sz qđlib3 idiuiduũ ẽ t̃minus discretus. q̃ volũt hãc opionez sustinẽ: iustũ ẽ q̃ ad hec argumẽta r̃ñdeãt. Secũdus mod⁹ r̃ñdendi p̃mittit q̃ t̃mius stãs mãl̃r supponit p̃ se vel p̃ sibi sili. hoc p3 p̃ magr̃z i declaratõe diffinitõis suppositõis mãlis: vbi dicit q̃ dicẽdo: hõ ẽ nom̃ ly hõ nõ supponit mãl̃r: cũ non supponat nisi p̃ se vel p̃ sibi sil'i q̃ sunt significata mãlia isti⁹ t̃mini hõ. Tũc ad rões i oppositũ r̃ñdet̃. Ad p̃mã dr̃ q̃ ista: hõ ẽ terminus cõis ẽ ṽa. ⁊ sil̃r ista: hõ ẽ spẽs. ⁊ q̃ descẽsus ẽ ṽus. ergo hoc hõ ẽ t̃mius cõis: vel hoc hõ ẽ terminus cois: ⁊ sic ď alijs: ⁊ ẽt. ergo hoc hõ ẽ spẽs: vel hoc hõ ẽ spẽs. Et cũ tu arguis. hoc hõ ẽ terminus discretus. dico q̃ veꝝ ẽ: sz illa p̃positio. hõ ẽ terminus cois. ẽ ṽa: nõ p̃ se: sz qꝛ supponit p̃ suo sil'i qđ ẽ t̃min⁹ cois: puta p̃ subiecto hui⁹ p̃põnis: hõ ẽ aĩal. vel hui⁹. hõ ẽ spẽs. ⁊ talis est t̃minus cois ⁊ ẽ spẽs. vñ sicut iste terminus hõ p̃sonal̃r sũptus ẽ terminus cois ⁊ spẽs ad istũ hoiez: ⁊ istũ. s. sortẽ ⁊ platonẽ: ita mãliter sũptus est sp̃es ad istos termios hoc hõ vel hoc hõ. sic̃ .n. veꝝ ẽ q̃ iste hõ est hõ. ⁊ iste hõ ẽ hõ: ita veꝝ ẽ q̃ hoc hõ ẽ ly hõ. ⁊ lz hõ mãl̃r sũptus sit spẽs

sic ly hō psonalr sũptus p alijs tñ idiuiduis: vt dicit magister i logica magna i tractatu d̃ suppositionib⁹. Ad sa3 rōnē p3 rñsio: q: hec ē va: hoc hō ē terminus discretus, put ly hoc hō supponit p se: ⁊ hec ē va: hoc hō ē terminus cōis, put supponit p sibi simili. Siliter ille due sũt simul ve. hoc hō est spēs. ⁊ hoc hō non est spēs. pma p ut supponit p sibi simili. sa put suppōit p se. Hāc sniaz cũ magr̃ affirmaret in logica magna credo eē verā ⁊ a nullo habui nisi a magro fundamẽtaliter. Ex quo seqr̃ q: magr̃ sic correlarie isert vitatē. s. ppositionũ pme et se. s. homo est noiatiui casus. ⁊ hō nō ē noiatiui casus: ly homo i vtraq3 stat mãliter ⁊ est ideclinabile sic: noiatiuo hoc hō. genitiuo hui⁹ homo. pma vificatur p hoc termio homo vt ē noiatiui casus. sa vificat̃ p hoc termino homo vt ē genitiui casus vel datiui. q: tunc non ē noiatiui casus: lic3 sibi simile sit noiatiui casus. Alie due ppositiones amo ē verbũ: amo non est verbu3. sa vificat̃ put subm illius ppōnis stat mãliter. ergo ē nomē ideclinabile sic. noiatiuo hoc amo. genitiuo huius amo. sr est nom̃ ideclinabile nō est vbũ. pma vificatur p ut subm supponit p sibi simili. puta p illo termio amo posito i illa o. one. ego amo pe. vt p3 p resolutoriũ syllogismũ. sic: hoc est vbũ: demōstrādo ly amo in illa ppositione. ego amo pe. ⁊ hoc est ly amo: ergo amo est vbũ. Alie due ppositiones: legens est pticipiũ: legens n̄ est pticipiũ sa est va put ly legens supponit p seipso termino: q: illud quod est subm i pma ppositione ē nom̃ ideclinabile. igit̃ non erit pticipiũ. s3 prima reddit̃ va p sibi simili. puta p isto termino legens q ponit̃ i ista ppositione. ego sũ legens donatũ. Alie due ppositiones: tu est pnomen demonstratiuũ: tu nō est pnom̃ demonstratiuũ. sa est vera put supponit p se: q: subm est nomen indeclinabile. pma est vera, put supponit p sibi simili puta p subiecto huius ppositionis: tu legis. Suppositio mãlis confusa est acceptio termi cois mãliter supponētis sub quo non contingit descendē ad oia sua supposita disiũctiue: vt tm̃ homo ē nom̃. Aduerte circa exemplũ quō non lic3 descendē. q: casu possibili posito ans̄ est ve. ⁊ ons̄ falsũ. vt ponat̃ q: sint tm̃ duo termini hō in mũdo q sint noia: vnus scriptus i libro meo: alr̃ i libro tuo: tũc illa ē va: tm̃ hō est nomen: vt p3 p exponentes. ⁊ tamē descensus est falsus. ⁊ isti sunt oēs termini hō demonstratis illis noibus: ergo tm̃ hoc hō est nomē: ons̄ p vtraq3 pte est falsũ: imo non tm̃ hoc homo est nomē. Suppositionũ confusa3 alia mobilis alia imobilis. Suppositio cōfusa tm̃ mobilis ē acceptio termini mãliter supponētis sub quo contigit descendē ad oia sua supposita disiuncti: vt tm̃ hō est nomen. Aduerte p declaratōe exēpli magri quō lic3 descēdē disiũctim. q: ē dr̃ia iter disiuncti ⁊ disiunctiuũ: copulati ⁊ copulatiuũ. Disiũctiua .n. regrit aliquā ptē determinate verā. Disiũctũ vero non. vnde posito q: sortes de se n̄ sufficeret trahere nauim: nec plato de se: simul tamen traherent naui. tũc disiũctiua ess3 falsa. sortes trahit nauim: vel plato trahit naui: q: nulla ps est va. disiunctũ tamē est ve. sortes vel plato trahunt naui. S3 aduerte vlterius q: disiũctũ pōt teneri dupliciter. s. diuisiue et collectiue: tentũ collectiue regrit vificationez toti⁹ disiũcti simul: ⁊ nullius ptis seorsũ: vt in casu posito ista est va. sortes vel plato trahũt naui. collectiue tenēdo disiũctũ: ⁊ ab illo disiũcto ad disiũctiuā de cōsilib⁹ tmis non valet ons̄tia: vt i casu posito ista ē va: nec ex q̄libz parte disiũcti seqr̃ ip3. vbi grã: nō seqr̃: ego differo a te: ergo differo a te vel a me. ans̄ .n. est ve. ⁊ ons̄ est falsũ. diuisiue vō tentũ regrit vificationē vni⁹ ptis seorsũ. vt i casu sup. ista ess3 falsa. sortes vel plato trahũt naui. ⁊ a tali disiũcto diuisiue tēto ad disiũctiuā de osilib⁹ tmis valet ons̄tia. Copulatũ collectiue tentũ regrit vificationē totius copulati simul ⁊ nō cuiuslibz ptis seorsũ: nec alicuius: ⁊ a tali copulato ad copulatiuā fcā3 de cōsimilibus tmis: nō valet ons̄tia: vt i casu sup fcō: hec ē va: sortes ⁊ plato trahũt naui: diuisiue vō tentũ regrit vificationez cuiuslibz ptis seorsũ ⁊ diuisi3. ⁊ ex illo copulato seqr̃ copulatia de consimilibus tmis. seqr̃ .n. sortes ⁊ plato currũt: ergo sortes currit ⁊ plato currit. Ad ppositũ q: lic3 descendē disiuncti sufficit collectiue vel diuisiue. i exemplo magri lic3 descendē disiũcti collectiue. Suppositio cōfusa tm̃ imobil' ē acceptio tmi mãliter supponentis sub quo nō lic3 dsc̄dē disiũcti: vt necessario hō ē spēs. Aduerte circa exemplũ magri quō non lic3 descendere disiuncti. q: descendendo ans̄ est ve ⁊ ons̄ falsũ. vt sic ⁊ isti sũt oēs tmi hō. ergo necessario hoc vel hoc hō est spēs. ans̄ est ve vt p3. ⁊ ons̄ falsũ. Qd̄ āt ons̄ sit falsu3 pbat̃ per exponentes suas: q: sic exponit̃: hoc homo vel hoc homo est spēs: ⁊ non pōt esse q: n hoc hō vl hoc homo sit spēs. ergo illa sa est falsa: q: pōt esse q: hoc hō vel hoc hō nō sit spēs. q: pōt esse q: non sit: ⁊ ons̄ter q: non sit spēs. Possũ ēt aliter pbari ons̄ falsũ esse sic. contigenter hoc hō vel hoc homo est spēs. ergo non necessario hoc hō vel hoc hō est spēs. ons̄tia p3 ab equalente ad equalentez ⁊ ans̄ pbat̃: q: hoc hō vel hoc hō est spēs. ⁊ pōt esse q: hoc hō vel hoc homo non sit spēs. ergo contigent hoc homo vel hoc homo est spēs. Suppositionũ mãliũ cōfusa3 distributiua3 alia mobil' alia imobilis. Suppositio mãlis confusa ⁊ distributiua mobilis est acceptio tmi mãliter supponentis sub quo contigit descendere ad oia sua supposita copulatiue. vt oē homo est terminus. exemplũ p3 de se ideo trāseo. Suppositio distributiua imobilis est acceptio termi mãliter supponentis sub quo non contingit descendere ad oia sua supposita copulatiue: vt necessario oē hō est spēs. Suppositio ⁊c. Aduerte circa exemplũ q: descensus est falsus: ⁊ isti sunt oēs termini homo. ergo necessario hoc hō est species: ⁊ sic de alijs ons̄ est falsum p qualibet pte: vt sup i suppositione confusa mobili pbatũ est: ⁊ tamen antecedens est ve de se vt p3. ergo ⁊c.

De suppositione personali.

Suppositio psonal: alia discreta: alia cois. Suppositio psonal' discreta ē acceptio tmi singularis vel cois cũ pnoie dmōstratio psonalit̃ supponētis: vt sortes currit ⁊ iste homo disputat. Suppositio cōmunis ē acceptio termini cōmunis personaliter supponentis sine pronomine demonstratiuo. Aduerte vt supra q: suppositio discreta ē ratione termini discreti supponentis sic. Nam terminus singularis ⁊ terminus cois cũ pnoie demōstratiuo est tmin⁹ discretus: q: significat rē discretā. i. distictam a q̄libet alia. Signi-

cat.n.rem vnã numero. Suppositio vero dr̃ cõmunis rõne termini cõis q significat plura eadẽ rõne. Suppositio cõis alia determinata alia confusa. Suppositio determinata ẽ acceptio termini cõis psonaliter supponẽtis sub quo contigit descendere ad oĩa sua supposita disiũctiue. Aduerte q̃ suppositio dr̃ determinata rõne verificatõis termini cõis. q2 ad hoc q̃ terminus stet determinate reqritur q̃ v̾ificetur ꝑ aliquo supposito determinate. vnde si ista ẽ vera: aliqs hõ currit. vel ista: hõ currit: reqritur q̃ predicatũ verificetur determinate de aliquo supposito subiecti: puta aut q̃ ille hõ currit: vel iste hõ currit. ꝛ sic de singulis. ita q̃ numeratis oĩb9 suppositis predicatum v̾ificet̃ determinate de aliquo illoꝝ. Suppositio confusa ẽ acceptio termini cõis sub quo non cõtingit d̾scendere disiũctiue ad oĩa sua supposita: vt tm̃ hõ est risibilis. Aduerte q̃ suppositio dr̃ confusa. q2 nõ reqritur q̃ verificet̃ ꝑ aliquo supposito determinate. vnde illa ẽ vera: tm̃ hõ est risibilis. vbi ly homo stat confuse tm̃: ꝛ non oꝫ q̃ predicatum verificetur ꝑ aliquo supposito determinate dicẽdo: ꝛ isti sunt omnes homines. ergo tantum iste homo est risibilis: vel tantum iste homo ẽ risibilis: quia oẽs iste sunt false: sꝫ verificat̃ ꝑ suis suppositis in cõfuso. vt paulo ĩfra dicetur. Suppositionũ confusaruꝫ alia mobilis alia imobilis. Suppositio confusa mobilis ẽ acceptio termini psonaliter supponẽtis sub quo cõtingit descẽdere disiũcti vt oĩs hõ ẽ aĩal: ly aĩal stat confuse mobiliter. Aduerte q̃ suppositio dr̃ confusa: q2 nõ reqrit v̾ificationẽ ꝑ aliquo supposito determinato. ꝛ dr̃ mobilis q2 licꝫ moueri siue descẽdi sub illo ad sua supposita disiuncti: ꝛ iõ in cõfuso ꝛ disiunctũ collectiue ꝛ nõ diuisiue teneat̃. Ex his pꝫ p̃ma regula q̃ predicatũ vniuersalis affirmatiue stat ꝯfuse mobiliter q2 lꝫ descẽdẽ ad oĩa sua supposita disiuncti: vt oĩs hõ ẽ aĩal: et hec sunt oĩa aĩalia: ergo oĩs hõ ẽ hoc aĩal vel hoc animal: ꝛ sic de singulis: illud disiunctũ tenetur collectiue ꝛ nõ diuisiue. qñ.n. tenetur diuisiue licꝫ inferre disiũctiuã de eisdẽ terminis. qñ vero tenet̃ collectiue non licet vt hic. Secũda regula ẽt pꝫ.s. q̃ subiectũ exclusiue primi ordinis cui9 nota exclusionis non negat̃ stat confuse mobiliter: vt tm̃ homo currit q2 lꝫ descẽdere sub eo nõ.n. stat istã eẽ verã qn ista vera sit ad quã descendimus: vt pꝫ. Suppositio confuse imobilis ẽ acceptio termini psonaliter supponẽtis sub quo nõ cõtingit ad sua supposita disiuncti descẽdere. Aduerte q̃ suppositio dr̃ imobilis q2 non licꝫ descendere. Immobile eniꝫ .i. nõ mobile: q2 non possum9 moueri sub termio quo ad descensum: vt necessario hõ est aĩal: ꝛ non põt eẽ q̃n hõ sit aĩal. ergo necĩo hõ ẽ aĩal: ꝛ tñ nõ licꝫ descendere ꝛ isti sunt oẽs hoĩes: ergo necĩo iste hõ vel iste hõ: ꝛ sic de singulis ẽ aĩal. añs.n. ẽ veꝝ vt pꝫ ꝛ ꝯñs falsũ: q2 contingẽter ille hõ vel ille hõ ẽ aĩal: ergo nõ necĩo ille hõ: vel ille hõ ẽ aĩal: tꝫ ꝯña ꝛ añs ꝓbat̃ ꝑ suas exponentes sic: ille hõ vel ille hõ ẽ aĩal: ꝛ põt eẽ q̃ ille hõ vel ille hõ non sit animal. Ista est etiam vera q2 potest eẽ q̃ ille homo non sit: ergo potest esse q̃ ille homo non sit animal. Prima regula que huic suppõni annectit̃ ẽ ista cuiuslibꝫ cõditional' affirmatiue de termĩs cõib9 deducto ipedimẽto alteri9 signi qlibꝫ istoꝝ supponit tm̃ ꝯfuse imobiliter. vt ista si hõ ẽ aĩal ẽ. Dubiũ difficillimũ ẽ: quõ subiectũ añtis ꝯditiõal' suppõat ꝯfuse mobilr̃. q2 licꝫ descẽdere sub eo: vt i exẽplo magr̃i. si hõ ẽ aĩal est: ergo si ille vl' ille hõ ẽ aĩal ẽ: ꝯña ista ẽ optia: q2 nõ põt añs eẽ veꝝ qn ꝯñs sit veꝝ: ergo supponit ꝯfuse mobilr̃. Ad hoc dubiũ plures r̃ñsiões iuenio. vnã tñ ne itellc̃ꝫ iuuenũ ꝯfundã i p̃sentia solũ rõeꝫ magr̃i tãgã. alias ãt rões vide ꝯ̃ suppões. Magr̃ tñ vult i octauo argumẽto secũdi dubij p̃ncipal' sue q̃drature: ibi ãple hãc mãꝫ determinat. Innuit rõnes q̃re subm̃ supponat confuse imobilr̃. Prima ẽ q2 da oppositũ quod ꝯfundat̃ mobiliter subm̃ añtis: tũc arguitur sic: nõ est maioꝛ rõ quare pl9 ꝯfundat̃ mobilr̃ subm̃ añtis q̃ꝫ ꝯñtis: in oꝛdie dico sp ad cõditõalẽ. ꝛ declarabo qd velit dic̃e ex ĩtentione magr̃i sꝫ nõ cõfũdit̃ mobilr̃ subm̃ ꝯñtis vt ꝓbabo: ergo nec añtis. ꝓbo maioꝛẽ: q2 dicẽdo aĩal ẽ si hõ ẽ ñ valet: ꝛ hec sũt oĩa aĩalia: ergo hoc aĩal vel hoc aĩal ẽ si hõ ẽ: q2 añs ẽ necũ ꝛ ꝯñs cõtingẽs: ꝛ ẽt hic ad mille ãnos antecedẽs ẽ veꝝ ꝛ ꝯñs falsum. Secũda rõ qa si cõfundat̃ mobilit̃ subiectũ añtis: ergo ꝑ aduẽtũ signi distributiui staret ꝯfuse distributiue mobiliter vt dicẽdo. oĩs hõ mouet̃ si oĩs hõ currit: ly hõ ex p̃te añtis starꝫ ꝯfuse distributiue mobilit̃: ꝛ sic liceret d̾scẽdere copulatiue. qd̾ ẽ falsum: vt isti sũt oẽs hoĩes: ergo oĩs hõ mouet̃ si ille homo currit: ꝛ omnis homo mouetur si ille homo currit ꝛ sic de singulis: ꝓꝫ q̃ ꝯsequens est falsũ. Ad formã argumẽti cũ dr̃ q̃ lꝫ descẽdere sub s̾bo añtis dr̃ q̃ descẽsus ẽ bon9: sꝫ hoc gr̃a mãe ẽ ꝛ nõ gr̃a forme. ẽ gr̃a mãe: q2 ꝯñs ẽ necessariũ. nõ ẽ aũt gr̃a forme q2 nõ valet i oĩb9. hoc p̃cipue dic̃ magr̃ i loco p̃allegato.

Cõtra hãc r̃ñsionẽ arguit̃: q2 descẽsus valet i oĩb9: ergo ẽ gr̃a forme: ꝯña tenet ꝛ añs ꝓbat̃: q2 si nõ. da instãtiã i aliquo. q2 dic̃ ph̃ũs. viij. physicoꝝ: q̃ ille nõ soluit q ꝓpositionẽ iterimit: ꝛ ꝓpt̃ qd sit falsa nõ oñdit: ñ ergo sufficit negare añs nisi des instãtiã. Dicũt qdã assignãdo istãtiã q̃ nõ lꝫ descendere sub subiecto añtis h9. si hõ ñ currit: risibile ñ currit: et isti sũt oẽs hoĩes: ergo si iste hõ vl' iste hõ nõ currit. risibile ñ currit. Sꝫ ꝯ̃. d̾scẽsus fact9 sub ista cõditionali assignata nõ est similis in forma alteri descẽsui p̃me cõditiõalis: ergo istãtia ñ ẽ ad ꝓpositũ: ꝯña tꝫ ꝛ añs ꝓbat̃: qm̃ añtia nõ sũt similia rõne p̃me partis: qm̃ cõditionales ille ñ sunt sĩles i forma cũ cathegoꝛice sue nõ sint sĩles i forma. Ego ãt alr̃ sum solit9 r̃ndere ꝛ assignare istãtiã: q2 sub subiecto ꝯñtis nõ lꝫ descẽdeř: ꝛ si dicis q̃ nõ ẽ sĩlis mod9 arguẽdi descẽdere s̾b añte ꝛ descẽdere sub ꝯñte. dico q̃ lꝫ nõ sit sĩlis mod9 arguẽdi absolute. ẽ tñ sĩlis rõne note ꝯditional': quõ hoc sit veꝝ vide: ꝯ̃ suppões. Secũda regula. Cuiuslibet reduplicatiue p̃dicatũ si fuerit capax cõfusiõis ꝛ nõ habeat aliũde ipedimẽtũ p̃dicatũ stat cõfuse tm̃ imobilit̃ vt soꝛ. inq̃ꝫtũ hõ ẽ aĩal. stat ꝯfuse imobiliter. Dubiũ ẽ quõ p̃dicatũ reduplicatiue stet imobiliter: q2 lꝫ descẽdere disiuncti sub eo vt i exẽplo magr̃i: ꝛ ista sr̃ oĩa aĩalia: ergo soꝛ. inq̃ꝫtũ hõ ẽ hoc aĩal vl' hoc aĩal: q̃ descẽsus sit bon9 pꝫ q2 nõ põt añs esse veꝝ sine ꝯñte: q̃ añs sit veꝝ pꝫ. q̃ ꝯñs ẽt sit veꝝ ꝓbat̃ ꝑ exponẽtes q̃ sr̃ soꝛ. ẽ hõ: ꝛ soꝛ. ẽ h° aĩal vl' h° aĩal. ꝛ si aliqd ẽ hõ illd̾ ẽ h° aĩal: vl' h° aĩal. ꝛ pꝫ q̃ oẽs iste exponẽtes ve sũt g° ipa exposita ẽ vera, sic g° p̃dicatũ stat ꝯfuse mobilit̃

Ad hoc dubiū plures rñsiones inuenio quas dicam ꝫ suppositōes. ꝑ nūc dabo rñsionē magistri quā puto verissimā quicqd dicant alij. dicat̃ ergo ꝙ nō licet descendi sub predicato reduplicatiue disiunctim: qꝛ añs ē verꝫ ⁊ ꝯñs falsum. ꝙ añs sit verꝫ patet. ꝙ ꝯñs nō sit verū probat̃ quia tertia exponens est falsa que est illa. si aliqd est hō illud est hoc aial vel hoc aial: quia illa est vna cōditionalˀ cuius ꝯñs non sequit̃ ex antecedente: immo oppositū cōsequētis stat cū añte. ergo nō ē vera. ꝓbo añs. nā oppositū cōseqnētis tunc stat cū añte. quia ex eo fit vna copulatiua possibilˀ: mō illa copulatiua ē possibilis. aliqd est hō. ⁊ illud non est hoc aial vel hoc aial demonstrādo oīa aialia pñtia. nō dico tñ ꝙ sit vera nūc: sed ē possibilis quia pōt esse vera: ⁊ hinc ad cētū annos erit vera. Tertia regula: Cuiuslibet modalis in sensu cōposito habentis terminū cōem non distributū supponit ille termin⁹ confuse tm̄ imobiliter vt necessario hō ē aial: impossibile ē hoiem non eẽ aial.

Aduerte circa exēpla: ⁊ primo circa primū descensus est falsus sub isto termino aial. Primū declaro. s. sub isto termino hō. ⁊ isti sunt oēs hoies: ergo necessario hic homo vel hic hō est aial. hoc ꝯñs ē falsum. qa contingenter hic homo vel hic hō est aial. sub isto termino aial etiā descensus ē falsus: ⁊ hic sunt oīa aialia ergo necessario homo ē hoc aial vel hoc aial. hec est falsa: quia cōtingenter homo est hoc aial vel hoc aial.

Secūdū exemplū clarū est: vt dicendo. impossibile est hominē nō esse aial: quia ly hoiem. stat cōfuse imobiliter: quia non lꝫ descēdi. ⁊ illi sunt oēs homines: ergo impossibile est hunc hominē vel hunc hominē nō esse aial: consequēs est falsum: quia possibile ē hūc hominē vel hunc hominē non esse aial. Suppositio distributiua alia mobilis alia imobilis. Suppositio distributiua mobilis est acceptio termini ꝑsonaliter supponentis sub quo contingit descendere ad oīa sua supposita copulatiue: vt omnis hō currit: ly homo stat distributiue mobiliter. Aduerte ꝙ hec suppositio dicitur distributiua ratione termini distributi. Distribuitur aūt termin⁹ tunc quādo stat pro omnibus suis suppositis. dicitur aūt mobiliter: quia licet moueri ⁊ descendi ad omnia sua supposita pro quib⁹ supponit. exēplum aūt clarꝫ est de se. Prima regula: Cuiuslibet vniuersalis affirmatiue subiectū stat confuse ⁊ distributiue mobilit̃: vt omnis homo currit: hoc pꝫ. Secunda regula. Cuiuslibet vniuersalis negatiue de cōsueto modo loquendi tam subiectū q̃ꝫ predicatū stat cōfuse distributiue mobiliter. si fuerit terminus cōmunis non impeditus. vt nullus homo ē asinus. Aduerte ꝙ tres conditiōes requirūtur ad hanc regulā. Prima ꝙ subiectū ⁊ predicatū sit termin⁹ cōmunis. aliter enīꝫ non esset capax cōfusionis ⁊ distributionis. Secunda ꝙ nō sit impedit⁹. s. per aliud signū: quia si duo signa caderent supra eundē terminū non staret distributiue mobiliter: vt dicēdo nullus hō est oīs asinus: ly asinus nō stat distributiue sed confuse tm̄. Tertia conditio ꝙ ista vniuersalis sit de cōsueto modo loquēdi: quia hui⁹ negatiue: oīs homo animal nō est. ly aial qḋ est ꝑdicatū nō stat confuse distributiue sed cōfuse tm̄. ad hoc ergo ꝙ vniuersalis negatiue subiectū ⁊ predicatū stēt cōfuse ⁊ distributiue. he tres conditiones debent seruari.

Tertia regula. Cuiuslibet particularis indefinite vel singularis negatiue predicatū si fuerit terminus cōmunis deducto impedimēto alteri⁹ signi stat confuse distributiue mobiliter. Et hec regula patet per precedētes: quia tres consimiles limitationes requiruntur pro veritate eius. Suppositio distributiua imobilis est acceptio termini cōmunis personaliter supponentis sub quo nō contingit descendere ad omnia sua supposita copulatiue: vt necessario oīs homo ē aial: ly aial stat cōfuse distributiue imobiliter: quia nō lꝫ descendere cū debito medio vt patet de se. Prima regula: Cuiuslibet cōditionalis de termino distributo supponit iste terminus confuse distributiue imobiliter in ordine ad totā cōditionalē: vt si omne aial currit oīs homo currit: tā ly hō q̃ꝫ ly aial stat imobiliter qa nō licet descēdi sub eis vt patet ⁊c. Aduerte quid velit dicere in ordine ad totā conditionalē: ⁊ nō vult dicere vt quidā rudes dicūt ꝙ magister velit ꝙ nō lꝫ descēdere in ordine ad totā cōditionalē. i. simul ⁊ semel sub añcedēte ⁊ consequēte. quia vel simul vel per se descēdat̃ nō licet vt dictū est. Unde i cōditionali de terminis cōmunib⁹ non distributis vt dicēdo si hō est aial est: lꝫ subiectū consequentis habeat plura supposita q̃ꝫ subiectū añcedētis. tamē lꝫ descēder̃ simul descēdēdo sub vtraqꝫ vt patet: quod tñ esset cōtra magistrū in octauo argumēto secūdi dubij principalis sue quadrature ꝙ idē termin⁹ potest habere diuersaꝫ suppositionē si cōsideret̃ vt ē pars cathegorice. ⁊ si consideret̃ vt est pars ypothetice. Nā dicendo si homo ē aial est: tā ly homo q̃ꝫ ly aial stat determinate vt est pars cathegorice. stat aūt cōfuse imobiliter: vt est pars ypothetice. Similiter dicēdo: si oē aial currit oīs homo currit: taꝫ ly homo q̃ꝫ ly animal stat cōfuse distributiue mobiliter vt ē pars cathegorice. stat aūt imobiliter vt sunt partes ypothetice: vide ipm̄ nō credas mihi. Secunda regula cuiuslibet exceptiue ꝓprie tā affirmatiue q̃ꝫ negatiue illō a quo fit exceptio stat confuse distributiue imobilit̃. vt oīs hō preter sortē currit: ly hō stat imobiliter: qa nō licꝫ descendi: ⁊ illi sunt oēs homines: ergo ille hō preter sor. currit ⁊ sic de singulis: quia quādo mōstrabit̃ sor. est falsa: ⁊ ille preter sor. currit. Aduerte ꝙ notāter dicit magister exceptiue ꝓprie: qa aliqua est ꝓpria ⁊ aliqua iproṗria. Ad exceptiuā ꝓpriā requirūtur due ꝯditiōes. Pria ꝙ illud a quo fit exceptio stet cōfuse ⁊ distributiue: ex quo sequitur ꝙ illa est iproṗria: aliqs hō preter sortē currit. Secūdo requirit̃ ꝙ pars extra capta sit terminus inferior ad illud ex quo fit exceptio: ⁊ ex hoc sequit̃ ꝙ illa ē improṗria: oīs hō preter hoiem currit: hec aūt est ꝓpria oīs hō preter sor. currit: qa hꝫ illas duas conditiones.

Tertia regula. Cuiuslibet modalis in sensu cōposito habētis terminū distributiuū supponit ille termin⁹ cōfuse distributiue imobiliter: vt necessario oīs hō est aial. similit̃ oēm hoiem eē aial est scitū a me. ly hoiem in vtraqꝫ stat confuse ⁊ distributiue imobilit̃ quia non licet descendi vt patet. Ultimo magister ponit notandum ꝙ si aliquādo potest descendi hoc est gratia materie qꝛ forte oppositum consequētis repugnat añti hoc de se patet.

Pro maiori euidentia ꝛc. Nota pro regula. Omne signū vniuersale affirmatiuū terminū sequentē se imediate confundit confuse distributiue mobiliter ꝛ mediate sequentē: si fuerit capax cōfusiōis cōfuse tm̄ mobiliter: deducto ipedimento alteriꝰ signi. Pro limitatione huius regule nota tres regulas. Prima qn̄ signū vniuersale affirmatiuū addit̄ recto ex parte subiecti ꝛ sequit̄ obliquus totū aggregatū ex recto ꝛ obliquo stat cōfuse distributiue mobiliter. vt in hoc exēplo. quilibet asinus hois currit. totū hoc asinus hois currit stat distributiue mobilit̄. Secunda regula. quādo obliquus p̄cedit rectū ꝛ obliquus distribuit̄: tūc rectus sequēs obliquū stat cōfuse tm̄ sicut et predicatū: nā tūc rectus se tenet ex parte predicati vt in exēplo. cuiuslibet hois asinus currit. ly asinus: ꝛ ly currit stant cōfuse tm̄. Tertia regula qn̄ signū vniuersale affirmatiuū est pars subiecti: vis eiꝰ non trāsit i terminū mediatū sed solū imediatū distribuit: vt dicendo vidēs oēm hominē est hō. ly hō stat determinate ꝛ rō est: qa pdit vim cū sit cathegorema. Oē signū vniuersale affirmatiuū terminū imediate sequētē se cū eiꝰ determinatione se tenentē ex parte eadē extremi: confundit confuse distributiue mobilit̄: ꝛ mediate sequentē se nō se tenentez ex eadē parte extremi ꝛ eiꝰ determinationē confundit confuse tm̄ mobiliter. Si terminus fuerit capax confusionis ꝛ deducto ipedimēto alteriꝰ signi. Iste due cōditiones vltime generales sunt oibꝰ regulis huiꝰ capituli. Prima generalis est si terminus fuerit capax confusiōis. vn̄ contingit terminū non esse capacē cōfusionis duplicit̄. Primo quātū est ex pte ipiꝰ termini nō potētis recipe cōfusionē: ꝛ hoc ē qa nō ē terminꝰ cōmunis sed singularis. Secūdo quātū ē ex parte signi dantis confusionē lʒ tm̄ quātū est ex parte ipsiꝰ termini sit capax confusionis: vt dicēdo vidēs omnē hoiez eē aial. ly aial. non est capax cōfusionis: qa illā non pōt dare ex quo est pars subiecti lʒ terminus de se sit capax ꝯfusionis cū sit terminus cōmunis. Secūda conditio gn̄alis est deducto ipedimēto alterius signi: pro qua conditione declarāda ponit vnū principiū declaratū quattuor regulis. Quicqd mobilitat imobilitatū ꝛc. quod paulo post declarabitur. ꝛ regula sic limitata continet duas partes. p̄ma pars duas cōditiones hʒ. Prima est terminū sequentē se imediate: q̄ pʒ ad differentiā nō imediate sequētis. Secūda ꝛ eiꝰ determinatiōe se tenente ex eadē parte extremi: vt dicendo quelibet singularis alicuiꝰ vniuersalis est vera. ly alicuius vniuersalis stat cōfuse distributiue mobiliter: q² qn̄ rectus precedit obliquū vtrūqʒ se tenet ex pte vnius extremi: sed qn̄ obliquus precedit rectū obliquus se tenet ex parte subiecti ꝛ rectus ex parte predicati. vt dicēdo: cuiuslibet hois asinus currit: ly asinus non stat distributiue: sʒ cōfuse tm̄. Determiatio eni alicuiꝰ termini in p̄posito pōt esse tribus modis. Uno modo sicut adiectiuū sequēs: vt dicēdo. ois hō albus currit. Secūdo mō si est relatiuū in eadē cathegorica: vt ois hō q ē albus currit. Tertio mō si sit obliquus imediate seq̄ns ipm terminū: vt quelibet singularis alicuius vniuersalis est vera: ꝛ quodlibet illoꝝ determinatiuuʒ stat sic terminus determinatus. Secūda pars regule hʒ etiā duas conditiones: Pria est terminū imediate sequentē se nō ex eadē parte extremi. Secūda ꝛ eiꝰ determinationē si hʒ illā. Iste patent ex dictis. Aduerte vnuʒ pulchrū dubiū: quare aliqs terminꝰ ē distributiuus et aliqs nō. ꝛ q̄re aliqs terminꝰ distribuit subiectū ꝛ non predicatū. aliqs vō ecōtra. Querit̄ ergo q̄ est causa diuersitatis. Ad hoc respondet magister in q̄dragesimonono argumēto tertij dubij principalis q̄drature: ꝛ dicit non ē aliqua alia cā huiꝰ diuersitatis nisi in ipo seu in materia rei. Nemo eni sciret daret cām quare ly ois distribuat ꝛ nō ly aliqs nisi impositionez quo ad vocē vel scripturā: ꝛ naturā rei quo ad terminos mentales: ꝛ sic patet cā huius regule ꝛ oium aliaꝝ huius capituli. Quicquid mobilitat imobilitatū imobilitat mobilitatū. Pro declaratiōe huiꝰ principij magr̄ ponit q̄ttuor regulas q̄ idigēt limitatiōe: ꝛ lʒ vario mō apud diuersos limitent̄ vt ꝯ suppositiones: adducā tm̄ breuiter hic nostram opinionem. vn̄ dico q̄ q̄rta regula nulla limitatiōe indiget. tres aūt p̄me vnica limitatione idigēt. s. q̄ illa duo signa imediate cadāt supra eundē terminū. qō intelligo sic q̄ vis illoꝝ signoꝝ primo cadat in illū terminū ita q̄ iste terminꝰ p̄mo recipiat vim illoꝝ signoꝝ: vt dicēdo tu es differens ab oī hoie. ꝛ dicēdo: nō qlibʒ hō currit: ꝛ dicēdo nō nullꝰ hō currit. ly hō i oibꝰ istis p̄mo recipit vim illoꝝ signorū Et iō pono regulas soluēdo instātias ꝯ ipsas. Pria regula si duo signa affirmatiua cadāt supra eūdē terminū faciūt stare determiate: ꝛ sic soluit̄ istātia q̄ solet fieri ꝯ hāc regulā: q² dicēdo oē differēs ab ente nō est ens: supra ly ente cadūt duo signa affirmatiua: ꝛ tm̄ ly ente nō stat determiate: qa nō lʒ descēdi disiūctiue: cū p̄positio sub q̄ descēdimꝰ sit vā. ꝛ descēsus sit falsus: vt pʒ de se. Dī q̄ nō imediate cadūt q̄lit̄ itelligit regula: q² vis illiꝰ signi oē priꝰ cadit i ly differens q̄ʒ i ly ente. iō nō stat determiate sed cōfuse tm̄. Secūda regula. Si vnū fuerit affirmatiuū ꝛ reliquū negatiuū faciunt stare determiate: et soluit̄ hec istātia. Nullū differens ab ente ē ens: q² ly ente nō stat determiate: cū nō liceat disiūctiue descēdere. Dī q̄ ly nullū nō imediate cadit sup̄ ly ente: sʒ sup̄ ly differēs. Silr̄ soluitur hoc: nullꝰ hō ē ois ho: q² ly hō a pte p̄dicati nō stat determinate: q̄ʒuis duo signa cadāt sup̄ ipm: cū equaleat illi: qlibet hō nō ē ois hō. qa ly hō a pte p̄dicati nō stat ꝯfuse tm̄. Dī q̄ ly nullū nō imediate cadit sup̄ p̄dicatum. Silr̄ soluitur hec: aliqs hō non ē ois hō: q² ly hō a pte p̄dicati nō stat determiate q̄ʒuis duo signa cadāt sup̄ ipm cū equaleat illi: nō qlibet hō est ois hō: vbi ly hō a parte p̄dicati stat ꝯfuse tm̄. Dī q̄ ly nō: nō imediate cadit supra ly hō sʒ sup̄ ly est. Tertia reg. Si ābo fuerit negatiua ꝛ imediate cadāt faciūt stare determiate. ꝛ soluit̄ instātia hec: aliqs hō nō ē nullū aial: qa ly aial nō stat determiate cū equaleat huic: nō qlibet hō ē nullū aial: vbi ly aial stat ꝯfuse tm̄. Dī q̄ ly nō: nō imediate cadit sup̄ ly aial sʒ sup̄ ly ē. Quarta reg. Si ābo fuerit negatiua ꝛ mediate cadāt: ita q̄ mediat terminꝰ distributꝰ faciūt stare ꝯfuse tm̄. vt nullꝰ hō nō currit aliquis homo non ē aial. ly currens in prima ꝛ ly animal in secunda stat confuse tm̄. Cōtra hāc opinionez qs posset arguere p̄bādo q̄ nō sit de mēte magr̄i: qa i p̄a regula magr̄ dat hoc exēplū: tu nō differs ab homie. vbi magr̄ vult q̄ ly hoie stet determiate: cū tm̄ illa duo

signa nõ cadãt imediate sup̄ ly hoīe ſm itellectū datū q̄ ly nõ imediate cadit supra ly differs: ⁊ differs sup̄ ly hoīe: q̄re ⁊c. Ad hoc dici poſſet ꝙ exēplo℞ regrit̄ manifeſtatio ⁊ nõ vificatio. Ul' dicat̄ ꝙ i ꝓpõnibꝰ ſingularibꝰ nõ refert an mediate an imediate cadãt. In alijs aūt ſigna debēt ꝯtinere vitatē. debēt eni iſta duo ſigna cadere imediate. argumētū aūt factū ꝓcedit de ꝓpoſitione ſingulari: q̄re nõ cõcludit ꝯ opinionem.

Secunda regula.

Oīa ſigna negatiua nõ ipedita confundūt cõfuſe diſtributiue mobilit̄ tã t̄minū ſequētez ſe mediate q̄z imediate: ſi fuerit capax cõfuſionis: vt nullus hõ currit. Limitatio regule pꝫ duabꝰ ſuatis conditionibꝰ generalibꝰ oibꝰ. p̄ma ꝙ ſi fuerit capax confuſiõis: ꝑpt̄ t̄mios ſingulares: ⁊ ēt ꝑpt̄ ſignū negatiuū qñ ē ps ſubiecti qd nõ hꝫ vim ſup̄ mediatū. Secunda deducto ipedimēto alterīꝰ: q̄ p illud p̄ncipiū: qcqd mobilitat ⁊c. ſtaret alr̄. Rõ regule pꝫ ex rõe p̄me regule. Nã ſignū negatiuū i voce ⁊ i ſcripto ex ipoſitiõe hꝫ ꝙ diſtribuat oēs t̄mios ſequētes imediate: aut ex natura rei vt dictū ē ſup̄ ex intētiõe magiſtri i q̄dratura ſua.

Tertia regula

ols cõparatiuus gradus ⁊ ſuplatiuus ita ſicut tã ⁊ q̄z differt: aliud ⁊ nõ idē: ⁊ iſta vba indigeo: careo confundūt cõfuſe diſtributiue mobilit̄ t̄minū immediate ſequētē capacē cõfuſiõis deducto ipedimēto alterīꝰ ſigni.

Aduerte ꝙ iſta regula ꝯtinet quatuor ſpeciales r̄gulas. Pria terminꝰ cõparatiuus ⁊ ſuperlatiuꝰ. Secunda eſt dictiones: ita ſicut tã ⁊ q̄z. Tertia aliud. Quarta careo indigeo ꝯfundūt ꝯfuſe diſtributiue terminū ſeqntē ſe. Pro limitatione: due ſpāles ꝯditiones reqruntur. Prima ꝙ talis terminꝰ q debet diſtrtbui imediate ſequat̄ aliquaꝫ illa℞ dictionū. Si aūt nõ: nõ diſtribuit̄. Secūda ꝙ talis terminus ſit rectus a parte poſt. aliter non. Ultra has duas ſpeciales ꝯditiones reqruntur due generales que in omnibus his regul' requiruntur. Prima ꝙ ſit terminꝰ capax cõfuſionis. Secūda ꝙ ſit deductū ipedimentū alterīꝰ ſigni. Ulterius magiſter duo notanda põit. Primū ꝙ ablatiuꝰ rectus ex natura cõparationis eſt iſte q diſtribuitur a cõparatiuo. rectus aūt ex natura quãtitatis exceſſiuus ſtat cõfuſe tm̄ mobiliter. Scōm notãdū declarat t̄tiam ꝯditionē ſpālē dictam .ſ. ꝙ talis t̄minus q dꝫ diſtribui dꝫ eē rectꝰ a p̄te poſt. Et ego addo t̄tiū notãdū d itētiõe magr̄i i ſo ca. relatiuo℞ .ſ. ꝙ illa vba idigeo: careo cū ſumunt̄ ſine gerundio tūc ꝯfundūt cõfuſe diſtributiue vt dictū ē: qñ vo ſumunt̄ cū gerūdio cõfundūt cõfuſe tm̄: vt dicēdo indigeo oculo ad vidēdū ly oculo ſtat cõfuſe tm̄. Rõ regule pꝫ ex ratione prime regule ⁊ ſecūde.

Quarta regula

dictio excluſiua cõfundit confuſe tm̄ mobilit̄ t̄minū cõcꝫ imediate ſequētē: ⁊ mediate ſequētē confuſe ⁊ diſtributiue mobilit̄: vt tm̄ hõ erit riſibilis. Limitata ē regula hec ſufficiēter additis duabꝰ cõditiõibꝰ gn̄alibꝰ ſup̄ declaratis .ſ. ſi t̄minꝰ fuerit capax cõfuſiõis ⁊ deducto ipedimēto alterīꝰ ſigni. Rõ regule pꝫ ex dictis ſup̄. Cõtra hãc regulã ſolet ſic argui: ly tm̄ diſtribuit a parte predicati. igitur a fortiori diſtribuit a p̄te ſubiecti. pꝫ ꝯſequentia qa omne agēs fortiꝰ ⁊ velocīꝰ agit ipt̄ ꝓpinquã q̄z remotã. Ad hoc rn̄det magiſter i q̄dragesimonono argumēto t̄tij dubij p̄ncipalis ſue q̄drature ⁊ negat ꝙ oē agēs fortiꝰ agat i partez ꝓpinquã q̄z remotã. ſol eni fortiꝰ agit diſtãter a ſe q̄z ꝓpe ſe. Et adhuc ea cõceſſa ñ ſeqt̄ ꝙ ly tm̄ potiꝰ diſtribuat ꝓpe ſe q̄z diſtãter a ſe: qa nullū ſignū eſt agēs vt declarauit i rñſione ad illud argumētū p̄ncipale. Ul' dicat̄ ⁊ tutiꝰ ⁊ formalit̄ rn̄dēdo negat̄ ꝯña. ad ꝓbationē cū dr̄: oē agēs fortiꝰ agit i ꝓpinquiꝰ q̄z remotiꝰ. dicēdo ꝙ ve℞ ē de agēte naturali: qd agit p actionē realē. ñ ãt de agēte p volūtatē aut p iſtitutionez naturalē ſicꝫ ly tm̄ i voce vel i ſcripto: ⁊ lꝫ i mēte faciat ex natura rei: ñ tm̄ facit hoc per actionem realem: quare ⁊c.

Quinta regula

dictio exceptiua cõfundit ſuū caſuale ſi ē t̄minꝰ cõmunis cõfuſe tm̄ mobilit̄. vt nullū aīal p̄ter hoiez currit. Limitat̄ hec regula ſufficiēter duabꝰ cõditionibꝰ gn̄alibꝰ ſuatis. Pria ꝙ caſuale ſit capax cõfuſiõis ſiue ſit t̄minꝰ cõis: qd idez eſt. Scda deducto quocūq̄ꝫ ipedimīto altīꝰ ſigni. Rõ huiꝰ regule pꝫ ex alijs ſ.

Sexta regula

dictio reduplicatiua cõfundit ſuū caſuale confuſe tm̄ mobilit̄. ⁊ p̄dicatū cõfuſe tm̄ imobilit̄: vt ſo℞. inq̄ꝫtū hõ eſt aīal: ly hõ ſtat cõfuſe tm̄ mobilit̄: q̄ nõ lꝫ deſcēder̄.

Limitat̄ hec regula cū duabꝰ cõditiõibꝰ gn̄alibꝰ additis: vt ſup̄. Rõ ēt pꝫ ex alijs ſup̄. Dubitat̄ hic primo de predicato: q̄ videt̄ ſtar̄ mobilit̄: vt i exēplo magiſtri: ſortes iquãtū hõ ē aīal: q̄ ſub p̄dicato lꝫ deſcēdi diſiunctim ſicꝫ ſub caſuali: qa valet iſte deſcēſus: ⁊ hec ſunt oīa aīalia: ergo ſo℞. inquãtū hõ ē hoc aīal vel hoc aīal. ⁊ qa nõ põt añs eē ve℞ ſine ꝯñte: ita eni oꝫ ꝯñs eē ve℞ ſicꝫ ⁊ añcedēs. Dubitat̄ ſo de caſuali qa videt̄ ſtare determinate: qm̄ lꝫ deſcēder̄ diſiūctiue ad oīa ſua ſuppoſita: vt pꝫ deſcēdēdo i exēplo magr̄i: ⁊ iſti ſt oēs hoīes: ergo ſo℞. inquantū hic homo ē animal: vel ſortes inquãtū eſt hic hõ eſt aīal: et ſic de ſingulis. modo cõſequens eſt ve℞ ꝓ vna parte: vt pꝫ: et hoc ſufficit cū ſit vna diſiunctiua. Ad primū reſponſum ē i capło ſupiori d ſuppoſitiõe ꝑſonali negãdo ꝙ liceat dſcēdē. ⁊ cū dicis ꝙ ꝯñs ē ve℞: nego: imo ē falſū q̄ t̄tia exponēs ē falſa .ſ. ſi aliqd ē hõ illõ ē hoc aīal vł hoc aīal: q̄ oppoſitū ꝯñtꝫ ſtat cū añte. ⁊ cū ex ill' fiat vna copulatia poſſis. vt illa. aliqd ē hõ ⁊ illõ ñ ē hoc aīal vł hꝰ aīal. ſimilr̄ ex añte ⁊ oppoſito ꝯñtis fiat vna copulatia va vt illa: q̄ꝫuis aliqd ſit hõ: illõ ñ ē hoc aīal. vł hꝰ aīal. ꝙ ēt oppoſitū ꝯñtis ſtet cū añte declaro p ſilē. vt ſi ſolꝰ ſortes eēt: et nullū aliõ aīal illa ꝯditõalis ñ eēt vera: ſi aīal ē: ſo℞. ē. q̄ oppoſitū conſeqnētis ſtat cū añte: aīal ē ⁊ nõ ē ſo℞. qa illa copulatiua ē poſſibil' lꝫ nõ ſit va i caſu. ſilr̄ ſi oēs hoīes eēnt hodie albi cras vo nigri: illa ꝯditiõal' ñ ē va: ſi aliqd ē hõ illõ ē albū: q̄ oppoſitū ꝯñtis põt ſtare cū añte aliqd ē hõ ⁊ illõ nõ ē albū. illa .n. copulatia ē poſſis. dato .n. ꝙ illõ oppoſitū ꝯñtis nc̄ d fcõ ñ ſtet i vitate cū illo añte .i. ꝙ nc̄ ñ ſit ſil' ve℞ cū añte põt tñ eē verū cū añte. ⁊ ita i ꝓpoſito nr̄o dicat̄. hoc mſtis mõis declaraui pp aliquos rn̄dētes q hoc negabãt. Ad ſꝫ dī ꝙ nõ ſp licꝫ deſcēdē diſiūctiue ſub caſuali: ſꝫ bñ ſp diſiūcti. iõ nõ ſtat determiate ſꝫ ꝯfuſe tm̄. nã dicēdo: oīs hõ iq̄ꝫtū riſibil' ē aīal: ly riſibile ſtat ꝯfuſe tm̄: ⁊ ñ licꝫ dſcēdi diſiūctiue ſub eo q̄ deſcenſus falſus eēt vt pꝫ ſꝫ bene diſiūctim: ⁊ tunc deſcenſus verus eſt.

Septima regula. termĩ ꝯcernẽtes actũ mẽtis cõfundũt ꝯfuse tm̃ mobiliter terminum sequẽtem se. vt scio aliquã ꝓpositionez. Limitat̃ hec regula duab⁹ specialib⁹ ꝯditionib⁹ additis vltra du as cõditiões gñales reqsitas in oib⁹. Prima specia lis est ꝙ talis terminus imediate sequat̃. iõ dicẽdo ali quam ꝓpõnez scio. ly ꝓpositõez nõ stat ꝯfuse mobiliter sꝫ determinate: q꞉ lꝫ descendi disiũctiue. Secũda cõ ditio spãlis est ꝙ sit rect⁹ a pte post. ideo dicẽdo aliquã ꝓpositõez scit hõ. ly homo nõ stat ꝯfuse tm̃ mobiliter: lꝫ imediate seqtur sꝫ dterminate: q꞉ nõ est rect⁹ a parte post: sꝫ dicẽdo ego scio aliquam ꝓpositionẽ: ly ꝓposi tõez stat cõfuse mobiliter: cũ ille ambe ꝯditiões adsunt. adsũt ẽt due alie cõditiones gñales. i. ꝙ termin⁹ sit ca pax ꝯfusiõis ⁊ deductũ sit ipedimẽtum alteri⁹ signi ⁊c̃.

Octaua regula. Aduerbia numeralia vt bis: ter: qter: cõfundũt cõfuse tm̃ mobiliter terminũ sequẽtem se imediate vt bis comedi panẽ. Li mitatur hec regula vnica limitatiõe speciali expressa a magistro. s. terminũ sequẽtem se imediate. Aduerte tñ ad ly imediate ꝙ nõ est absolute verũ ꝙ termin⁹ ime diate sequẽs ꝯfũdatur ab illis aduerbiis: q꞉ dicẽdo bis comedi panem. termin⁹ imediate sequẽs est ly comedi: q꞉ nõ cõfunditur: sꝫ ly panẽ cõfunditur: sꝫ cũ aduerbiũ determiet verbum siue actũ vbi itelligit̃ imediate seqn tem ad ipsum simul cũ verbo determiato. Due alie cõ ditões reqrũtur ẽt gñales: vt supra. Aduerte tamẽ ad modũ descẽsus: q꞉ debes descẽdere ad sua supposita cũ verbo correspõdẽti verbo ꝓpositiõis: vt i exẽplo dato cũ verbo de preterito sic: ⁊ isti fuerunt oẽs panes. ergo bis comedi illũ vel istũ panẽ. ⁊ descẽsus fact⁹ disiũctim est verus: sꝫ disiũctiue fact⁹ ẽ falsus. Rõ regule ex aliis pꝫ. Aduerte tñ vnum ꝙ copulatũ diuisim tẽtum cõ fundit similiter cõfuse tm̃: mobiliter terminũ cõem cõ sequẽtem se: vt dicẽdo: hic ⁊ Rome vẽditur piper: sup ponit ly piper cõfuse tm̃ mobiliter. Idem facit hoc ad uerbiũ imediate: vt dicẽdo mediate post hoc erit hõ: ly hõ stat confuse tm̃ mobiliter vt i decima regula magi ster declarabit.

Nona regula. Termini modales noialiter ⁊ ad uerbialiter sumpti i sensu cõposito cõfun dũt ꝯfuse tm̃ imobiliter oẽs termios cões nõ distribu tos: siue sequãtur: siue ꝑcedãt: vt necessario hõ erit ani mal. Limitat̃ satis sufficiẽter regula cũ duab⁹ cõditio nib⁹ generalib⁹ dcis. Rõ regule ex aliis supra pꝫ. A po steriori tamẽ declarat̃. q꞉ nõ licꝫ disiũctim descẽdere: iõ stat imobiliter. añcedẽs ꝓbat̃. q꞉ ista ꝓpositio ẽ vera: ne cessario homo ẽ aial: vt pꝫ per exponẽtes: ⁊ tamẽ dscẽ sus ẽ falsus: ⁊ isti sũt oẽs hoies: ergo necessario iste hõ. vel iste hõ est aial: cõseqns est falsum: q꞉ cõtingẽter iste hõ vel iste homo est aial. ergo nõ necessario iste hõ vel iste homo est animal.

Decima regula. Ista verba icipit ⁊ desinit cõ fundũt terminũ cõem sequẽtem se nõ distributũ cõfuse tm̃ imobiliter vt tu icipis scire aliquã ꝓpositionẽ. ⁊ ly imediate i eis iclusum cõfundit̃ cõfuse tm̃ mobiliter ⁊ imediate añ hoc tu sciuisti aliquam pro positionẽ. Aduerte ꝙ ista regula duas pticulas spã les ꝯtinet. Prima est de icipit ⁊ desinit ꝙ cõfundũt ter minũ sequẽtem se imobiliter: ⁊ reqritur vna spãlis cõ ditio. s. ꝙ talis termin⁹ debꝫ seq. Due generales ẽt ex plicãtur. s. ꝙ sit capax ꝯfusiõis ⁊ ꝙ sit deductũ ipedim tum alteri⁹ signi. Secunda regula est de ly imediate quod dr̃ iclusum in eis q꞉ itrat vnã suar exponẽtiũ ⁊ cõfundit cõfuse tm̃ mobiliter terminũ sequẽtem secũ il liusmet cõditionis. Rõ hui⁹ secũde regule pꝫ ex aliis supra. A posteriori tñ rõ prime regule ẽ q꞉ nõ licꝫ dscẽ di sub eo disiũcti. Rõ secũde regule est: q꞉ licꝫ descendi sub termino cõfuso ꝯfuse a ly imediate disiũcti. qre ⁊c̃.

Dubitat̃ primo quomõ non lꝫ descẽdi sub ly aliquaz ꝓpositionẽ: dicẽdo: tu icipis scire aliquã ꝓpositionez: q꞉ quocũqꝫ casu possibili posito videt̃ bñ valere descẽ sus cũ debito medio: sic ⁊ ille sunt vel icipiũt eẽ oẽs pro positões: ergo tu icipis scire istã vel istã. Dubitatur se cũdo q꞉ nõ videtur ꝙ liceat descẽdi sub ly ꝓpositionez. dicẽdo imediate añ hoc tu sciuisti aliquam ꝓpositõez: q꞉ ponat̃ ꝙ nũc sint tm̃ decẽ ꝓpositiones qrum nullaz sciuisti nec scis: sꝫ añ per horã erãt vndeci quar decem imediate añ hoc sciuisti ⁊ tũc nescis. q꞉ ponatur ꝙ tunc primo sit ista corrupta. nũc ista est vera imediate añ hoc tu sciuisti aliquã ꝓpositionem ⁊ descẽsus ẽ falsus. ⁊ iste sunt oẽs ꝓpositões demõstratis oib⁹ decẽ existentibus: ergo imediate añ hoc tu sciuisti istam vel istã. ꝯsequens est falsum ⁊ cõtra casum. Ad primũ dicũt qdam ca su possibili posito nõ licꝫ descẽdi ad oia sua supposita: ꝓ qb⁹ supponit: sꝫ dicũt ꝙ si vis descẽdere sub aliquo termio debes descẽdere sub illo scdm exigẽtiam tẽpo ris verbi ꝓpositõis ⁊ nõ alteri⁹ ampliationis vt si ver bum ẽ de pñti accipere supposita cũ verbo de presenti: si vbum ẽ de preterito accipe supposita cũ verbo d ꝑte rito: si est de futuro accipere supposita cũ verbo de futu ro. nõ aũt debꝫ fieri descẽsus scdm exigẽtiam amplia tionis: quia aliter ista regula falsa essꝫ. Tunc verifi cant regulam sic. vnde ponatur ꝙ nũc sint decem ꝓ positiones ⁊ nescias aliquam illarum nec incipias sci re aliquam illarum sed incipiat esse altera propositio vndecima q̃ sit a ꝑ remotionẽ de pñti ⁊ positionẽ d fu turo: ita ꝙ nũc nõ est ⁊ imediate post hoc erit: ⁊ icipias tu scire istã sic ꝙ nunc nescis ⁊ imediate post hoc scies. tũc ista est vera tu icipis scire aliquaz ꝓpositionẽ vt pꝫ per casum: ⁊ tñ nõ valet descẽsus: ⁊ iste sunt oẽs propo sitiões demõstratis oib⁹ illis decẽ existẽtib⁹: ergo tu inci pis scire istam vel istã q꞉ añcedẽs est verum ⁊ cõsequẽs falsum. Hec respõsio ẽ modicũ volũtaria dicẽs: ꝙ nõ dꝫ fieri descẽsus ad oia sua supposita ꝓ qb⁹ suppõit. iõ nõ est acceptãda. Aliter respõdent alii dicẽtes ꝙ ca su possibili posito nõ licꝫ descẽdi sub termio cõi sequen te hoc verbũ incipit vel desinit. casus sit talis quẽ acci piũt ab Hẽtisbero ide icipit ⁊ desinit. ponatur ꝙ sit pa ries diuisus i ptib⁹ ꝓportionalib⁹ miorib⁹ termiatis ad a extremũ: ⁊ sit copertus cultria que icipiat remoueri: nũc icipiẽdo ab a extremo. tũc illa ẽ vera: tu icipis vide re aliquaz partẽ ꝓportionalẽ. descẽsus tamẽ est falsus: ⁊ ille sũt oẽs ꝓportõales que sũt vel icipiũt esse. ergo tu i cipis videre istam vel istã. cõsequẽs est falsum: q꞉ nullã icipis videre.. Et ꝓ exemplo magistri ponũt ꝙ i qli bet parte ꝓportionali sit ista ꝓpositio scripta hec est vi sa a me ⁊ icipias scire talẽ ꝓpositionẽ per remotionem

de pn̄ti: ⁊ positionē de futuro. ⁊ nescias nūc aliquā pro positionē: tunc ista ē vera tu incipis scire aliquā ꝓpositionē: q꞉ tu nūc nescis aliquā ꝓpositionē: ⁊ imediate pꝰ hoc scies aliquā ꝓpositionē: ⁊ tñ descensus est falsus. et iste sunt oēs ꝓpositiones que sunt vel incipiūt eē: ergo tu incipis scire istam vel istā. ꝯn̄s erit falsum: q꞉ nullam istaꝝ incipis scire. Cū supportatione ista r̄nsio nō va let. q꞉ in casu isto ista ꝓpositio erit vera. tu icipis scire il lam vl' istā ꝓpositionē. quod ꝓbaꝛ: tu nūc nescis istam vel istā ꝓpositionē ⁊ imediate post hoc tu scies istā vel istā: ergo tu icipis scire istā vel istā ꝓpositionē. tenet ꝯn̄tia ab exponētibꝰ ad expositā siue ab vna cā veritatis ad ꝓpositionē habentē illā cāz: an̄s est veꝝ vt ꝓbabo. ergo ⁊ ꝯn̄s. quod tu negas: q' an̄s sit veꝝ ꝑ p̄ria pte pꝫ. ꝑ s̄a pte ꝓbaꝛ q꞉ in casu illo illa ē vera: imediate pꝰ hoc tu scies aliquā ꝓpositionē vt pꝫ: ⁊ ēt pōt ꝓbari ꝑ expo nētes sic q꞉ tu nūc nescis aliquā ꝓpositionē: ergo imediate post hoc scies aliquā ꝓpositionē. Et seqtur imediate post hoc tu scies aliquā ꝓpositionē: ⁊ ille erūt oēs ꝓpositiones: ergo imediate post hoc tu scies istam vel istā: tenet ꝯn̄a: q꞉ licꝫ descendi disiūctim sub termino su p̄ra quē cadit ly imediate ꝭm magr̄m. Cōsimiliter ꝓbaꝛ q' illa ē vera in casu illo tu icipis videre illā vel illā ptez ꝓportionalē: cū qbꝰ stat nulla ꝓpositionē icipis scire. ⁊ similiter nullā ptem ꝓportionalē incipis videre: vt pꝫ itelligenti. Jō ego aliter dico q̄ incipit ⁊ desinit cō fundūt cōfuse tm̄ imobiliter terminū sequētem capacē cōfusionis. cuius rō ē. q꞉ i illa ꝓpositione tu incipis scire oēm ꝓpositionē: ly ꝓpositionē stat imobiliter: ⁊ non rōne de ly oēm: ergo rōne de ly icipit quod stat imobiliter. ꝓbatur. q꞉ nō licꝫ descēdi sub eo vt ponatur q̄ tm̄ decē ꝓpositiones fuerūt ⁊ tm̄ nouē sciuisti ⁊ scis. sꝫ decima nūc p̄mo corrupta sit tūc ista ē vera: tu incipis scire oēm ꝓpositionē: q꞉ exponiꝛ sic: tu scis oēm ꝓpositionē ⁊ nō imediate an̄ hoc tu sciuisti oēꝫ ꝓpositionē. ergo ⁊c̄. Et tñ nō valet descensus: ⁊ ille sunt oēs ꝓpositōes que sunt vel incipiūt: ergo tu icipis scire illā. ergo ⁊c̄. Ad ꝓpositū mō dico q̄ i illa tu icipis scire aliquā ꝓpositionem: lꝫ gr̄a materie descendi: q꞉ oppositū ꝯn̄tis repugnat an̄ti: sꝫ nō gr̄a forme q꞉ nō tenet in oibus similibꝰ in forma: q꞉ nō i illa: tu incipis scire oēm ꝓpositionez. Et si dicis talis descensus nō est similis in forma: q꞉ in p̄ma ly ꝓpositionē stat cōfuse tm̄: i s̄a stat distributiue. Dꝛ q̄ lꝫ nō sit similis rōne distributōis. ē tñ similis in forma quo ad mobiliter ⁊ imobiliter rōne note iceptionis. ⁊ hoc sufficit. q̄re si in p̄ma licꝫ descendi: ⁊ in secunda: ⁊ si i secūda non: nec in p̄ma. Et similiter aliquam ptez ꝓpositionē icipis videre vt pꝫ itelligenti. Ad s̄ꝫ dubiū dꝛ q̄ nō descendiꝛ cū debito medio quod dꝫ esse tale. ⁊ ille sunt vel erūt oēs ꝓpositōes demonstrādo illas decē. ergo ⁊c̄. ⁊ tunc descensus est bonꝰ ⁊ minor est falsa ꝭm casum. Sꝫ solet fieri replica ꝯ: q꞉ dicēdo. imediate post hoc erit instās. sub ly istans nō licꝫ descēdi: et ista erunt oia falsa: ergo imediate post hoc erit hoc vel hoc istans: q꞉ an̄s ē veꝝ vt pꝫ ⁊ ꝯn̄s falsū: q꞉ seqtur ad ip̄m q̄ aliquod instās erit imediatū istanti pn̄ti. Dꝛ negando q̄ ꝯn̄s sit falsum: nec ad ip̄m seqtur q̄ aliquod istans erit imediatū istāti pn̄ti. Vn̄ lꝫ imediate post hoc erit hoc vl' hoc istās: nullū tñ istās imediate pꝰ hoc erit.

Undecima regula ē. ista verba ꝓmitto: debeo: obligor: confundūt confuse tm̄ imobiliter terminū seq̄ntē se q꞉ nō licꝫ descendē sub eo. Limitaꝛ hec regula cū hac cōditōe spāli. ⁊ seq̄ntē: ⁊ duabꝰ generalibꝰ additis. s. si terminꝰ fuerit capax cōfusionis: ⁊ deducto ipedimento alterius signi. Rō regule a priori ex dcis s̄ pꝫ. A posteriori vero rō est: q꞉ nō licꝫ descēdi disiuncti: vt dicēdo: ꝓmitto tibi denariuꝫ: nō valet: ⁊ isti sunt oēs denarij: ergo ꝓmitto tibi istum vel illū: q꞉ an̄s est veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsum: q꞉ dicēdo ꝓmitto tibi denariū: ly denariū nō stat solū ꝑ denarijs q sunt: sꝫ ꝑ oibus denarijs potētibus eē. qm̄ vis illius verbi nō solum ad pn̄tia se extēdit. sꝫ ēt ad futura: ⁊ similiter dicatur de debeo ⁊ obligor.

Duodecima regl'a. Nota rōis ⁊ cōditi oni oēs suos terminos cōmunes nō distributos cōfundūt confuse tm̄ imobiliꝛ: ⁊ hoc i ordie ad totam ypotheticam: vt si homo est: animal est. Limitatur hec regula solum cum duabus gn̄alibus: quas magister exp̄mit i textu. Ratio regule a p̄ori s̄ pꝫ. A posteriori v̄o ē: q꞉ nō licꝫ descēdi disiūcti de quo reuoca ad mentē duo declarata i capitulo superiori. Primū quō licꝫ descendē gr̄a mãe ⁊ nō gratia forme. Secūdum quomōi ordine ad totā ypotheticaꝫ .i. considerādo terminos vt sunt ptes ypothetice ⁊ non cathegorice. vide diffuse hoc supra. Ultimo tria notāda ponit magr̄ que clara sunt. Primū ē. lꝫ terminus distributus nō h̄eat vim s̄ terminos p̄cedētes: tñ terminus ꝯfusiuus q idifferēter an̄ se ⁊ post se determinat cōpositionē verbalē. i. q idifferēter facit ꝓpositionē d̄ sensu cōposito: vel totaliter p̄ponaꝛ vel totaliter postponatur hꝫ vim s̄ p̄cedentes. Scōm ē. nullus terminꝰ h̄ns vim cōfundēdi confuse tm̄ ipedit distributionē termi. lꝫ aliqn̄ ipediat descēsum. puta si sit cōfundēs cōfuse tm̄ imobiliter. si aūt cōfundat mobiliter non ipedit descensum. Tertiū ē si duo signa distributiua cadunt s̄ aliquē terminū quoꝝ quodlibꝫ ꝑ se sumptū nō confunderet distributiue super eūdē terminū nullum hoꝝ impedit reliquū. sꝫ si cadāt duo signa sup eūdem terminum quoꝝ q̄dlibꝫ ꝑ se distribueret ipediꝛ distributio t̄mini.

De suppositione relatiuorū ⁊c. Premittit magr̄ q̄nqꝫ diuisiones grāmaticales ipoꝝ relatiuoꝝ q̄ de se note sūt. Prima: relatiuoꝝ quedā sunt substātie q̄dā accn̄tis. Secūda. relatiuoꝝ substātie q̄daꝫ sunt idētitatis: ⁊ q̄dā diuersitatis. Tertia: relatiuoꝝ idētitatis q̄dā sunt reciproca quedā nō. Quarta: relatiuoꝝ reciprocoꝝ: q̄dā sunt possessiua q̄dam nō. Quita ⁊ vltia diuisio. relatiuoꝝ accidētis q̄dā sunt idētitatis ⁊ q̄dā diuersitatis. His diuisionibꝰ p̄missis ponit q̄ttuor regulas ad d̄clarādū quō relatiua supponūt.

Prima: Relatiuū diuersitatis substātie ⁊ relatiuum possessiuū nō supponit ꝓ illo pro quo suū an̄s. Scd̄a relatiuū idētitatis subc nō possessiuū sp̄ supponit ꝓ eo ꝓ quo suū an̄s: in cōpatōe tñ ad alteꝝ extremoꝝ. Tertia regula. Relatiuū idētitatis accn̄tis sp̄ supponit pro simili vel eq̄li illi ꝓ quo supponit suū an̄s. Quarta re

gula: Relatiuū identitatis accñtis sp supponit ꝑ dissili vł eq̄li illi ꝑ quo supponit suū ans. Aduerte p̄io circa hoc capl̄m ꝙ relatiuū ē duplex: quoddā ē grāmaticū quoddā logicū. Relatiuū logicū dr̄ illud cui⁹ eē ē ad aliud se habē: vt pr̄: fili⁹: dn̄s: s̄uus. de quo phūs determinat i p̄dicamētis. ꝛ hoc relatiuū nō facit supp̄nē relatiuā s₃ absolutā. sicut termi absoluti. cū. n. dr̄: pr̄ currit: ita subiectū supponit ꝑsonaliter ðterminate ac si diceret hō currit. Relatiuū grāmaticū dr̄ qđ ē an̄ late rei rep̄ntatiuū. vt q: ip̄e: ꝛ l₃ hoc relatiuū sit de cōsideratione grāmatici: tn̄ ꝑtinet ad logicū tractare de ip̄o iquātum p ip̄₃ variat̄ suppositio: vel appellatio: vel aliqua alia ꝓprietas ꝓpōnis eiusdē: ꝛ ab hoc relatiuo dr̄ suppositio relatiua de q̄ hic loqtur magr̄. Aduerte secūdo ꝙ relatiuū ð quo hic itēdim⁹ pōt duplr̄ sumi. s. māliter ꝛ formaliter. Si māliter sumat̄ cōpetit ei suppō sicut si ess₃ termin⁹ absolut⁹: q: l₃ sit relatiuū tn̄ sumitur i vi nois absoluti: vt si dicat̄ ille ē bisyllabū: illi⁹ ē genitiui casus. Si vero relatiuū sumat̄ formalr̄ sic differēter cōpetit ei suppositio. Intēdit ergo loq de relatiuo grāmatico formalit̄ sumpto. Dubitat̄ circa primā regulā: q: vr̄ ꝯdicere grāmaticis. Nā dicit ꝙ relatiuū diuersitatis ꝛ relatiuū idētitatis possessiuū n̄ suppōit ꝑ illo ꝑ quo suū an̄s. Cōtra. relatiuū idētitatis sic diffinitur a grāmaticis: ē illud qđ refert ꝑ vno ꝛ supponit ꝑ eodē: ergo relatiuū idētitatis supponit ꝑ eodē ꝯ magr̄₃. Vn̄ vr̄ iplicare ꝙ sit idētitatis: ꝛ tn̄ non supponat ꝑ eodez. Ad hoc rn̄detur ꝙ talia relatia duo significāt: vnū in recto: aliud i obliquo. verbi grā: suum i recto significa rē possessā: i obliquo vero possessorē. Referūt ergo oia relatiua idētitatis sua an̄tia ꝛ supponūt ꝑ illis in recto vel obliquo s₃ grāmaticos. ꝛ q: logic⁹ ꝓp̄e accipit supponere qn̄ supponit i recto ꝛ talia relatiua possessiua n̄ supponūt ꝑ an̄te in recto: iō non dicūtur supponere ꝑ eodem: vt dicēdo. iste liber ē suus: ē dicere: iste liber est possessus a se: siue ē sui possessio. vbi p₃ ꝙ relatiuū supponit ꝑ an̄te in obliquo: ꝑ re possessa in recto. Dubitat̄ circa s₃ regulā qđ velit dicere i ordine ad alterū extremor: q: hoc non vr̄ ver ꝙ relatiuū idētitatis non possessiuū supponat sp ꝑ an̄te in ordine ad alter extremor. q: dicēdo. aliqs hō q currit mouetur: ly q supponit ꝑ aliquo hoie sine aliq̄ cōparatōe ad aliud. Ad hoc rn̄det̄ ꝙ relatiuū idētitatis nō possessiuū qn̄q₃ refert suum an̄s i eadē cathegorica: aliquādo i diuersa: cū i eadē cathegorica refert: supponit ꝑ illo absolute: ꝛ nō in ordine ad aliqd aliud: vt argumētū ꝓbat. Cum autez refert an̄s i diuersa cathegorica supponit ꝑ illo i ordine ad alter extremor vel ad totā cōpositionē: vt dicit magr̄ in ca. sequēti. Unde referre subm̄ i ordine ad alter extremor ē referre aggregatū ex subiecto ꝛ p̄dicato ꝛ supponere ꝑ illo aggregato: vt dicēdo: aliqs homo ē fur ꝛ tu es ille: ly ille supponit ꝑ hoie fure. ꝛ similiter si refert i ordine ad alter extremor supponit ꝑ aggregato ex subiecto ꝛ p̄dicato: vt dicēdo aliqs hō ē aial et asin⁹ ē illud. ly illud supponit ꝑ aiali hoie siue quod est hō. Dubitat̄ circa tertiā regulā q: vr̄ ꝙ relatiuū idētitatis d₃ supponere ꝑ illo ꝑ quo suū an̄s ex quo dr̄ idētitatis: aut si nō supponit ꝑ illo non dicit̄ idētitatis: ga tunc diffinitio relatiui idētitatis non cōpetit sibi. Ad hoc dicitur ꝙ similitudo ē duorum differentiū i eadem qualitate. Et qualitas ē duorum differentium i eadez quantitate. Supponēdo ergo ꝑ sili vel equali: ꝛ aliquomō supponit ꝑ eodē: q: ꝑ idētitate q̄litatis vł quātitatis. ꝛ illud cōsiderat grāmatic⁹. Logicus vero q: vidit ꝙ nō supponit ꝑ eodē substātialr̄: dicit ꝙ nō supponit ꝑ eodē s₃ ꝑ simili. Cōtra quartā regulā arguitur ꝓbādo ꝙ relatiuū diuersitatis supponat ꝑ illo ꝑ quo suū an̄s. Et arguit̄ sic: oē relatiuū suppōit ꝑ illo quod representat: s₃ oē relatiuū rep̄ntat suū an̄s. ergo oē relatiuum supponit ꝑ suo an̄te. ꝯn̄tia nota cū minori: maior ꝓbat̄: q: supponere ē quoddā significare. Significare aūt ē idē quod rep̄ntare. ergo si rep̄ntat an̄s supponit ꝑ illo. De hoc tn̄ vide ample ꝯ suppositōes. vbi q̄ritur. vtr oē relatiuū supponat ꝑ illo ꝑ quo suppōit suum an̄s. vbi adducūtur argumn̄ta Petri mātuani negātis relatia diuersitatis. Ad hoc rn̄det̄ negādo ꝯn̄tiā. l₃. n. oē relatiuū suppōat ꝑ illo quod rep̄ntat: nō tn̄ suppōit ꝑ quocūq₃ qđ rep̄ntat. S₃ si accipiat̄ maior sic. oē relatiuū supponit ꝑ quocūq₃ quod rep̄ntat: cōcedo ꝯn̄a₃: s₃ negat̄ maior tūc. Relatiuū. n. diuersitatis rep̄ntat an̄s i obliquo ꝛ tn̄ nō supponit pro illo. Rep̄ntat āt dissimile ab an̄cedēte i recto iō suppōit ꝑ dissimili an̄ti. De hoc tn̄ vide cōtra suppositiones.

Capl̄m de mō supponēdi relatiuor.

e Xquo patuit ꝑ qb⁹ ꝛc̄. Magr̄ i hoc capitulo ponit sex regulas.

Prima Relatiuū diuersitatis substātie nō sp supponit eodē mō sicut an̄cedēs. s₃ s₃ exigētiā signi vel situs. Vn̄ aliqn̄ supponit eodē modo: aliqn̄ cōfusius: aliqn̄ min⁹ confuse.

Secunda regula. Oē relatiuū idētitatis substātie i eadē ꝓpositiōe cathegorica sumptū sp suppōit eodem mō sicut suū an̄cedens.

Tertia regula. Oē relatiuū idētitatis substātie ypothetice relatū ad suū an̄cedēs supponēs tn̄ cōfuse: nō supponit eodē mō: s₃ determinate hēndo respectū ad totā cōpositionē sui antecedētis.

Quarta regula. Oē relatiuū substātie idētitatis ypothetice relatū ad suū antecedēs supponēs discrete: determinate vel distributiue: suppōit eodē mō: hēndo respectū ad totā cōpositionē vel ad alterum extremorum.

Quinta regula. Relatiuū antecedētis siue idētitatis siue diuersitatis non sp suppōit eodē mō sicut suū an̄cedens: s₃ s̄m exigētiā sui signi vel situs: vnde aliquādo eodē mō: aliquādo magis confuse: aliqn̄ min⁹ confuse.

Sexta regula. Oē relatiuū mūdi supponit eodez mō sicut suū an̄cedens: itelligēdo de modo supponēdi vniuersali. Aduerte circa modū supponēdi relatiuor: q: vt tāgit Hētis ber i tractatu de relatiuis tres fuerūt opiones. Pria opio dicit ꝙ relatiuū ꝯuertit̄ cū an̄cedēte tā quo ad significatū q̄₃ quo ad modum supponēdi. ꝛ sic illud quod significat̄ p antecedēs significat̄ p relatiuū: ꝛ si an̄cedens supponit discrete vel determiate vel alit̄. similiter relatiuū siue i eadem cathegorica siue i diuersa: ita ꝙ refert suū an̄cedēs simpliciter. cui⁹ opionis fundamētum fuit ꝙ relatiuū an̄ti-

milat̃ mãe prime: que oẽm suã actualitatẽ hʒ a forma.

Secũda opio dicit ꝙ relatiuũ conuertit̃ cũ suo añcedente nõ simplicit̃: ſʒ i respectu ad alterꝫ extremoꝝ siue i ordine ad cõpositõeʒ sui añcedentis. Vñ vult ꝙ si relatiuũ ponat̃ i eadẽ cathegorica cũ suo añcedẽte sp supponit eodẽ mõ. In diuersa vero cathegorica supponit ſm exigẽtiã sui signi vel situs. Si.n. nõ precessit terminus cõfusiuus supponit discrete vel determinate ſm ꝙ relatiuũ ẽ ẽmin⁹ discretus vel cõis. Est ãt ẽmin⁹ discretus vel cõmunis ſʒ ꝙ suũ añcedens erit. Si ãt p̃cedit signũ suppõit ſm exigentiã signi ⁊ refert̃ i ordine ad compositionẽ sui añcedentis cũ signis positis ex pte alteri⁹ extremi si ibi fuerit signa ⁊ nunq̃ʒ refert cũ signo posito ex pte añcedẽtis. Hui⁹ opionis fundamẽtum ẽ ꝙ relatiuũ assimilat̃ adiectiuo. Adiectiuũ aũt põt supponere magis cõfuse q̃ʒ suũ substãtiuũ ⁊ ita relatiuũ. Tertia opio ẽ Hentisberi dicẽtis ꝙ relatiuũ significat quodã modo idẽ quod suũ añcedens: ſʒ min⁹ cõfuse ꝓut ẽ relatiuũ ad illud. Pro q̃ opione sunt q̃ttuor cõclusiones.

Prima cõclusio: añcedẽte supponẽte discrete vel determiate siue i eadẽ cathegorica siue i diuersa: relatiuũ supponit eodẽ mõ. pʒ q2 relatiuũ nũq̃ʒ supponit cõfusius q̃ʒ suũ añcedẽs. Secũda: añcedẽte supponẽte confuse tñ relatiuũ supponit dẽminate: siue i eadẽ cathegorica siue in diuersa: iõ negat istã: ꝓmitto tibi denarium quẽ tibi ꝓmisi i casu cõi. Tertia: a ñte supponente ꝯfuse distributiue i eadẽ cathegorica relatiuũ cõsimiliter supponit: vt oĩs hõ q est alb⁹ currit. In diuersa vero cathegorica supponit dẽminate: nisi p̃cedat signũ: q2 tũc supponeret ſʒ exigentiã signi. Quarta. relatiuuʒ existẽs i eadem cathegorica cũ suo añte nõ refert ipsum i cõpatiõe ad alterꝫ extremũ: ſʒ bñ dũ ponit̃ i diuersa referẽdo cũ sincathegorematib⁹ positis ex pte añtis si fuerit plural̃ numeri: pret̃ relatiuũ reciprocũ quod i diuersa cathegorica positũ ñ refert cũ tali respectu i ordie ad alterꝫ extremoꝝ. Hãc opionem vide ample i relatis ei⁹ i tractatu de relatis. Quĩta opio supaddita ill' ẽ opinio magr̃i p̃mo recitata ⁊ sex regul' declarata paꝝ differẽs ab opione Hẽtisberi. Maior.n. dñ̃a int̃ ip̃os ẽ ꝙ magr̃ vult ꝙ relatiuũ sp supponat eodẽ mõ sicut suum añs i eadẽ cathegorica. Hẽtisber vo nõ vult. Fundamẽtum aũt opionis magr̃i ⁊ rõnes oĩum regularuʒ vide si placet in q̃õne contra suppõnes vbi pulchre declaram⁹ ip̃aʒ cũ nobis rõ nobilior appeat int̃ oẽs.

i Am de suppositiõe q̃ fit ⁊c. Magr̃ i hoc caplo diffinit ampliationẽ dicens.

Ampliatio ẽ acceptio ẽmi temporalit̃ supponẽtis vltra cõsignificationẽ verbi pñcipal' vel pticipij eiusdem. Deide sex regulas ponit declarãtes totã mãm ampliationũ. Prima regula: Oĩs ẽmin⁹ supponens respectu ṽbi de pretito vl' sui pticipij ampliat̃ ad supponendũ ꝓ eo quod ẽ vel fuit. Secũda regula: Oĩs termin⁹ supponẽs a pte añ respectu ṽbi de futuro vel pticipij sui supponit ꝓ eo quod ẽ vel erit. Tertia regula. Oĩs ẽmin⁹ supponẽs a pte añ respectu hui⁹ ṽbi cõtigit vel sui pticipij: supponit ꝓ eo quod est vel cõtingit esse ⁊c. Quarta regula: Oĩs ẽmin⁹ supponens a pte añ vel a pte post respectu hui⁹ verbi põt: vel sui pticipij vel ẽmini verbalis desinentis in bilis vel i bile supponit ꝓ eo quod est vel esse põt. Quinta regula. oĩs terminus supponens a pte ante vel a pte post respectu horum ṽboꝝ incipit: ⁊ desinit: vel suoꝝ pticipioꝝ: supponit ꝓ eo quod ẽ vel incipit eẽ vel desinit eẽ. Sexta regula: Oĩs ẽmin⁹ supponẽs respectu ṽbi vel pticipij habentis nãm transeũdi in rem possibilẽ imaginabilẽ: vt sunt ẽmi concernẽtes actum mẽtis siue p̃ponãtur: siue postponant̃ supponit idifferent̃ ꝓ eo quod est vel potest eẽ vel est imaginabile: ⁊ intelligit̃ de terminis rectis a pte post ab actiuo: ⁊ a pte ante a passiuo. Dubitatur p̃mo vtꝝ termin⁹ supponẽs respectu verbi de pretito iperfecto ampliat̃ ad standũ ꝓ eo q̃ ẽ vl' erat: vel nõ. si sic ergo magr̃ ẽ diminut⁹: q2 nihil dixit de illo. si aũt non: ergo nec supponẽs respectu ṽbi de preterito vel futuro ampliat̃: ꝓbat̃ ꝯña: q2 ita ṽbum de pretito iperfecto includit p̃sens sicut ⁊ ṽbũ de pretito ⁊ ẽt de futuro. Ad hoc dĩ ꝙ ṽbũ de pretito impfecto ampliat ẽminum. s. de itentione magr̃i i p̃ncipio tractat⁹ de ꝓbationib⁹ terminoꝝ vbi dixit ꝙ ꝓpõnes de ṽbo ampliatiuo eodem mõ ꝓbant̃: excepto ꝙ scđa demonstratiua dʒ eẽ de verbo disfincto. ⁊ dat̃ exẽplum de ista: hõ currebat. vbi homo stat ꝓ eo quod ẽ vel erat. ⁊ tu dicis: ergo magr̃ ẽ diminut⁹: negatur ꝯñtia. q2 p hoc quod dixit de preterito: dedit itelligere quodcũq̃ʒ p̃teritum ⁊ pfectum ⁊ impfectum ⁊ plusq̃ʒ pfectũ. De pticipio aũt preteriti ipfecti non est ita: q2 pñs ⁊ p̃teritum impfectum hñt pticipium cõe quod vtrisq̃ʒ deſuit: ⁊ ſm verbũ cũ quo coniungit̃ significat illud tẽpus: si cũ pñti significat p ñs: si cũ pretito impfecto significat illud. Sʒ dubiũ ẽ dicendo tu eris amat⁹ ꝓ quo ãpliat̃ ly tu: q2 hic sunt duo ampliatiua diuersa. s. ṽbũ ⁊ pticipium. Dĩ ꝙ ṽbum ẽ potissimũ: iõ rõ ei⁹ ampliat̃. Dubitat̃ ſo q̃r ẽminus p̃cedens ṽbum de p̃terito vel de futuro magis ampliatur q̃ʒ seq̃ns: cũ tñ ṽbum maiorem viʒ habeat supra terminũ seq̃ntem q̃ʒ p̃cedentẽ. Ad hoc rñdet magr̃ i logica magna dicens: ꝙ difficile essʒ assignare cãm: quia tñ sic nobis tradunt auctores vt Aristoteles i libro p̃orum respectu hui⁹ ṽbi contigit. ⁊ i p̃mo elẽchorum respectu huius ṽbi sanabit̃: ⁊ in ſo peryermenias respectu huius verbi potest. ⁊ in multis alijs locis talem modum loquendi ponit ⁊c. Vel aliter potest dici. dicit magister ꝙ terminus precedens verbum de p se supponit respectu huius verbi est inclusi in verbo ampliatiuo: ⁊ respectu verbi ampliatiui vel equiualentis: ⁊ respectu pticipij eiusdem ṽbi ampliatiui non determinetur. ſʒ termin⁹ seq̃ẽs ṽbum non supponit respectu huius ṽbi ẽ. saltim de per se ſʒ solũ respectu pticipij a quo determinatur sicut substantiuũ a suo adiectiuo rõe cuius determinationis impedit̃ eius ampliatio. sicut i ista ꝓpositõe, omnis hõ est alb⁹. subiectuʒ supponit pro oĩ homine. q2 nõ impeditur p aliud: tamẽ dicẽdo oĩs homo albus est: ly homo solũ supponit pro oĩb⁹ albis rõne dẽminationis ei⁹ adiectiui alb⁹. Dubitat̃ ẽtio: q̃a terminus supponens respectu verbi de preterito vel d̃ futuro magis supponit pro his que sunt fuerũt vel erũt q̃ʒ terminus supponens respectu verbi de pñti supponat pro his que sunt fuerunt vel erunt. Ad hoc dicitur ꝙ causa est. quia verbum de p̃terito ⁊ de futuro includit i se verbum substãtiuũ de pñti: cũ resoluat̃ i illud

⁊ suū pticipiū: vt. dicēdo: sortes erit: resoluit̄ i istā: sortes ē
futur⁹ ⁊ dicēdo sor. fuit: r̄soluit̄ i istā: sortes ē pterit⁹. Ver
bū aūt ꝺ pn̄ti n̄ icludit vbū ꝺ p̄terito nec ꝺ futuro. q̄re ⁊c̄.
Dubitat̄ q̄rto q̄re illa v̄ba: ꝯtigit pōt: ⁊ v̄balia i bilis
vel i bile: ⁊ icipit ⁊ ꝺsinit habeāt vi āpliādi terminū se
quētē sic p̄cedētē ⁊ nō v̄ba substātiua ꝺ p̄terito vl' ꝺ futu
ro. ⁊ etiā q̄re ista v̄ba habeāt magis vim āpliādi t̄mi
nū q̄ȝ alia. Ad hoc r̄ndet magr̄ ꝙ v̄bū aliqꝺ āpliet
ante se ⁊ nō post se. hoc n̄ ē nisi rōne nature sic dictātis
aut volūtatis sic imperātis: sic ꝯtigit de dictiōe excepti
ua q̄ an̄ se ⁊ n̄ post se imobilitat. vt ois hō p̄ter sorē cur
rit: imobilitat̄ ly hō ⁊ nō ly currēs. P̄mōi āt v̄ba q̄ sic
ampliāt āte ⁊ nō post se sūt ista q̄ cadūt v̄e nisi sup illa q̄
sūt fuerūt vl' erūt. vt ē: fuit: disputabit: monebit̄: ⁊ huius
modi. Alia āt q̄ cadūt v̄e siue quoꝝ act⁹ possūt ꝯtige
re q̄ nō sūt: erūt: fuerūt: āpliāt talia tā an̄ q̄ȝ post. vt albū
pōt cē nigrū. tā ly albū q̄ȝ ly nigrū stat ampliatiue. Silr̄. i
illā chymerā itelligo vl' itelligo chymerā. ly chierā sup
pōit āpliatiue ꝑ eo qꝺ ē vl' erit vl' ē imagiabile. Dubi
tat̄ q̄nto q̄re solū t̄min⁹ rect⁹ a pte p⁹ actiui vel pticipij
habētis naturā trāseūdi ip̄ossibile ⁊ imagiabile āpliat̄
siue p̄ponat̄ siue postpōat̄ ⁊ nō ali⁹ termin⁹. In sūma
ē querere q̄ est cā regule. Ad hoc dicit̄ ꝙ cā est q: tales
t̄mi trāscēdētes iportāt actū suū q trāsit i t̄minū ad quē
siue p̄cedat siue sequat̄ nihilominus itellect⁹ dirigit actū
suū sup̄ illū. vt dicēdo: itelligo chymerā: lȝ eni ille act⁹
sit a termio a quo: nō tamē trāsit ipossibile rōne t̄mini
a quo: sed rōne t̄mini ad quē. Dubitat̄ sexto q̄re dicēdo
antichrist⁹ est ens: ly ens stat ampliatiue ⁊ n̄ f̄ȝ aliqueȝ
modū dictū. ergo diminut⁹ ē magr̄. ꝯn̄a nota cū miori.
maioꝛ aūt pȝ p magistrū i p̄mo posterioꝝ i illa pte. qꝺ n̄
est nō ē scire. Ad hoc dicūt qdā ꝙ prioꝛistice loq̄ndo
n̄ stat āpliatiē ly ātichrist⁹: sȝ bene posterioꝛistice vt vide
tur dicere magr̄ p̄mo posterioꝝ i loco allegato: ⁊ cū hic
prioꝛistice ⁊ nō posterioꝛistice loq̄tur. ideo nō ē dimiut⁹.
Alit̄ pōt dici ꝙ ly ens potest cē pticipiū ꝺ ly ē: ⁊ tūc
nō ampliatur ly antichrist⁹: q: idē ē dicere antichrist⁹
est ens: antichrist⁹ est existēs. Pōt ēt ly ens cē nomē:
⁊ sic ē termin⁹ trāscēdēs: ⁊ verificatur tā ꝺ ēte i actu q̄ȝ
i potētia cū diuidatur i illa. ⁊ tūc facit stare t̄minū p̄cedē
tē ampliatiue: ⁊ equalet huic. antichrist⁹ pōt cē. ⁊ sic de
ducitur ad illā regulā de pōt: que sic itelligit̄ ꝙ ois t̄mi
n⁹ supponēs respectu hui⁹ v̄bi pōt pticipij vl' sibi equa
lētis supponit ampliatiue. Vel pōt dici ꝙ reducit̄ ad
istā ꝺ terminis trāscēdētibus ip̄ossibile vl' imagiabile lȝ
idirecte. dico directe: q: nō āpliat̄ t̄minus iste sicut rect⁹
ab eo: cuȝ nullū terminū regat. Dubitat̄ septio dicēdo
antichrist⁹ ē futurus: quomodo supponat ly futurus cū
supponat ꝑ antichristo: q: vl' supponit ꝑ ātichristo q ē:
⁊ sic ꝑpositio est falsa: aut ꝑ ātichristo qui erit. ⁊ hoc n̄:
q: cū omnis terminus habeat supp̄oneȝ a verbo: a v̄bo
āt de p̄senti nō habet terminus ꝙ supponat ꝑ eo quod
erit. q̄re ⁊c̄. Ad hoc dicit̄ ꝙ futurus supponit ꝑ ente
quod ē ⁊ nō habet a v̄bo absolute hoc nec a se: sed a ver
bo i ordine ad pticipiū.
Sequit̄ de appellationibus.

a Appellatio Est acceptio t̄mini ⁊c̄.
Magister i hoc capi
tulo p̄mo diffinit appellationē dicēs. Appella
tio est acceptio t̄mini i ꝑpositione habentis respectum
ad naturā v̄bi vel pticipij eiusdē. Et ponit tres sp̄es
appellationū. s. tēporis: ampliatiōis: ⁊ forme q̄s sigillati
diffinit. Appellatio tp̄is ē acceptio termini i ꝑpositiōe
ꝑ aliquo vel ꝑ aliquibus f̄m solā cōsignificationē v̄bi
vel pticipij eiusdē: cui annexe sūt due regule. P̄ria. ois
terminus suppositionis respectu v̄bi ꝺ p̄sēti nō amplia
ti p participiū ampliatiuū appellat tēp⁹ p̄sens. Secū
da regula ois terminus sequēs verbū ampliatiuū p̄teri
ti tēporis solū modo vl' futuri vl' aliquod suoꝝ pticipio
rum appellat tēpus p̄teritū vel futuruȝ. Appellatio
ampliatiōis est acceptio termini āpliatiē sūpti limitati
p terminū āpliatiuū p̄cedētē: cui due regule sūt ānexe.
Prima. ois t̄mius sequēs aliqꝺ istorum verboꝝ icipit
vel ꝺsinit. vel aliquod suoꝝ pticipioꝝ appellat amplia
tionem. Scd̄a regula: ois terminus sequēs aliquot isto
rum verboꝝ potest vel ꝯtigit vel aliquod suoꝝ pticipio
ruȝ appellat ampliationē. Appellatio forme ē acce
ptio termini limitati p terminū p̄cedentē ꝯcernētē actū
mētis: vt intelligō hominē: ly hominē appellat formā
Aduerte circa has species. ⁊ p̄mo circa appellatiōeȝ
tēporis. ꝙ appellare tēpus ē significare suū significatū
f̄m solā dr̄iā tēporis verbi p̄ncipalis: si de pn̄ti: de pn̄ti:
si de p̄terito: de p̄terito: si ꝺ futuro: de futuro. Circa ap
pellatōeȝ āpliatōis aduerte ꝙ appellar̄ āpliatōeȝ ē signi
ficare significatū suū ampliatiue f̄ȝ ꝙ restringit̄ ad nāȝ
verbi ampliatiui vl' pticipij eiusdē. vt dicēdo. albū pōt
esse nigrū: tā ly nigrū q̄ȝ ly albū stat ampliatiue pro eo
quod ē vel potest cē: tamē ly nigrū a pte post restrigit̄
ad standū ꝑ eo quod pōt cē. albū aūt stat absolute āpli
atiē ⁊ n̄ restrigit̄. Circa appellationē forme aduerte ꝙ
appellare formā ē significare suuȝ significatū sub rōne
formali eiusdē. Ratio aūt i ꝑposito nō ē ipsa diffinitio
sed ipsa denomiatio: siue illud vnde ē ꝺnominatio: ⁊ sic
ratio hois est humanitas p quā ꝺnomiatur hō: ⁊ ita ꝺ
alijs. Circa aūt has species sūt dubitatiōes pulchre
subtiles quas vide ꝯtra suppositiones. Aduerte ꝙ
in p̄ncipio huius tractatus: nāȝ suppositionum scd̄m
opinionē sancti Vincētij ꝑmisi declarare. ideo opinio
nē illi⁹ sic perstringā diffiniēdo: diuidēdo: ⁊ regulas ꝺ
mēte eius ponendo. Suppositio sic ab eo diffinitur
ꝙ est ꝑprietas subiecti ad predicatū i ꝑpositiōe cōpati.
Secūdū aūt ꝙ diuersimode accipit̄ subiectū i ꝯparatio
ne ad predicatū diuisio suppositionis hȝ attēdi. Sicut
ergo in sācto doctore i ꝺ ente ⁊ essentia natura iportata
per terminū cōmunē potest dupliciter capi. Vno modo
f̄m rōneȝ ꝑpriā. Alio modo f̄ȝ cē quod habet in alio.
⁊ hoc dupliciter: q: vel secūdū esse quod habet i supposi
tis: vel f̄m cē quod habet in anima. Sic suppositio dȝ
diuidi p̄mo i naturalē ⁊ accidētalē. Suppositio nā
lis dicit̄ quādo terminus cōmūis accipit̄ respectu p̄dicati
sibi essentialiter cōuenientis: queādmodū ē hic: homo
est aial: hō ē risibilis. Suppositio v̄o accidētalis ē qn̄
terminus cōmūis accipitur respectu p̄dicati sibi ꝯueniē
tis accidentaliter: vt hic homo studet. homo ē sp̄es.
Suppositio accidētis diuiditur i personalē: ⁊ simplicē
Personalis dicitur quādo termin⁹ communis sumitur
respectu predicati sibi accidētaliter ꝯueniētis p esse qꝺ
habet in suppositis vt homo studet. Simplex dicitur

quãdo terminus cõmunis accipit respectu p̃dicati sibi
accidentaliter conuenientis ꝓ eē quod habet in aia. vt
homo ē species. Suppositio ergo naturalis ē ꝓprietas
termini cõmunis accepti respectu p̃dicati essentialiter
conueniẽtis. Tunc autē p̃dicatū dicit̃ essẽtialit̃ cōueni
re quãdo ptinet ad essentiã subiecti: vt homo ē rõnalis
vel sequitur principia essentialia subiecti: vt homo est
risibilis. Et hec suppositio nãlis diuidit̃. q2 q̃dam est d̃
terminata. quedã idefinita. Determiata ē quãdo ali-
quis terminus cõmunis ē aliquo signo d̃terminatus. In
definita quãdo sumit̃ sine signo. Determiata diuidi-
tur i vniuersalē ⁊ pticularē. Uniuersalis ē quãdo cū si
gno vniuersali sumitur. Particularis quãdo cū signo
pticulari sumitur. Suppositiõis naturalis quatuor
sunt regule. Pria est. quãdocūq3 p̃dicatum in aliqua
ꝓpositione dicitur de subiecto in aliquo modo dicẽdi
p se subiectū semper supponit naturalit̃. Exemplum
de p̃mo modo dicendi p se. vt homo ē animal: homo
est rõalis. Exemplū de secūdo: vt hō ē risiblis. Terti9
modus per se non ē ad propositum: q2 nō ē modus di-
cendi sed modus essendi. Exemplū de quarto: vt inter
fectus iterit. In omnibus enim istis subiecta supponūt
nãliter. Rõ regule est: q2 suppositio nãlis est qñ p̃di
catū essentialit̃ ꝯueit subo: sed quãdo p̃dicatū dicitur de
aliquo in aliquo modo dicẽdi per se ē huiusmodi. Nã
in p̃mo predicatur diffinitio vel pars diffinitiõis. In
secundo ⁊ in quarto p̃dicatū cõsequitur essẽtiã subie-
cti: vt patet primo posteriorū: quare ⁊c̃. Secūda regu
la: Omnis ꝓpositio cuius subiectū habet suppositiõez
naturalem ē vniuersaliter vera. s. ꝓ omni tẽpore: cuz
suppõat ꝓ omnib9 suis suppositis. Ratio regule est q2
i oibus his ꝓpositionib9 predicatū ē de essentia subie-
cti. vel saltim cõsequitur essentiã eius ideo pōt attribui
oib9 cõuenientibus i essentia subiecti. Tertia regula
ē. a ꝓpositione de tertio adiacente cui9 subiectū suppo
nit naturaliter ad ꝓpositionē de secūdo adiacente nō
valet ꝯsequẽtia: q2 nō valet: hō ē risibilis. ergo homo
est. Ratio est. quia in his de tertio adiacente p̃dicatum
pertinet ad essentiã. in ꝓpositione vero de secundo adia
cente p̃dicatū pertinet totaliter ad esse siue existere. quia
tunc principale p̃dicatum est hoc verbū ē quod ponit
rem esse i rerū natura. Quarta regula: Nulla ꝓpō
cui9 subiectū supponit naturaliter ad sui veritatē reqrit
existentiã terminorum: Ratio regule ē. qm̃ ad veritatē
propositionis affirmatiue sufficit vera vnio extremoꝝ.
sed in omni affirmatiua cuius subiectū suppõit nãliter
de reb9 nō existẽtib9 saluari potest talis vnio: ergo ⁊c̃.
quia absolute res iportata p predicatū respicit rem im-
portatã p subiectū qb9 extraneū est existere. Supposi
tio psonalis ē ꝓprietas termini cõmunis accepta re-
spectu p̃dicati sibi conuenientis ꝓ eē quod habet i sup-
positis: ⁊ diuiditur. q2 quedã ē cõfusa ⁊ q̃dã determiata
quoniã terminus supponēs personaliter accipitur par
ticulariter vel indefinite: vt homo legit aliquis gallus
cãtat. Suppositio cõfusa ē quãdo termin9 supponēs
personalit̃ accipitur vniuersaliter. vt ois homo currit.
Confusa diuidit̃ q2 quedã ē distributiua quedã colle
ctiua. Distributiua dicit̃ quãdo t̃minus supponens
ꝯfuse pōt diuidi seu distribui i oia sua supposita r̃spectu
predicati: vt quilibet homo sedet. Collectiue dicitur
quãdo terminus supponens cõfuse nō pōt diuidi i sua
supposita. sed magis sua supposita sūt collecta respectu
p̃dicati. vt oēs apostoli sūt duodeci. Suppositionis
personalis quatuor sunt regule. Pria regula: Cuiusli-
bet pticularis vl' idefinite subiectū psupponēs psonalit̃
supponit determiate: vt hic homo currit: homo sedet.
Scda regula: Sub oi supposito supponẽte determi
nate potest descẽdi p propositionez disiunctiuã ad sua
supposita respectu p̃dicati. vt hō currit. ergo sor. currit
vel plato currit. Tertia regula: Cuiuslibet ꝓpositio
nis vniuersalis subiectū supponit cõfuse ⁊ distributiue:
vt hic ois homo currit. intelligit̃ tamē subiectū supposi
tionis psonalis per suppositionē naturalez. Quarta
regula. sub omni subiecto supponente cõfuse ⁊ distri-
butiue pōt descẽdi p propositionē copulatiuaz ad eius
supposita respectu p̃dicati: vt omnis homo currit: ergo
iste homo currit: ⁊ iste homo currit. Suppositio sim
plex est ꝓprietas termini cõis accepta respectu p̃dicati
cõueniẽtis sibi ꝓ eē abstracto i anima seu extra supposi
ta quod idez ē: vt homo ē spēs. Diuersificatur aūt sup
positio simplex: nō ratione subiecti: q2 subiectū non est
determiabile aliquo signo: quoniã tã signa vniuersalia
q̃3 particularia determinãt subiectū vt respicit supposi
ta: diuersificat̃ autē suppositio ratione p̃dicati quia vl'
predicatū ptinet ad primã itentionem siue primū actū
anime: vt hic homo itelligitur: homo ꝯsiderat̃. Uel
pertinet ad secūdã intentionem siue secundum actū aie
vt hic hō est spēs: homo ē predicabile. Suppositio er
go simplex diuidit̃ i primam ⁊ secundam. Supposi
tio prima est quãdo subiectum supponēs simpliciter su
mitur respectu predicati ptinẽtis ad primū actum aie:
vt exemplificatum ē supra. Secūda suppositio ē qñ
terminus supponens simpliciter sumit̃ respectu p̃dicati
ptinentis ad secundum actum aie: vt supra exemplifica
tū est. Et vtraq3 diuidit̃ q2 quedam est intẽtionalis
quedã itentionata. Intẽtionalis ē quãdo solū p̃dica
tur itentio vel actus anime: vt hic homo est itentiona
tus. Intentionata quando ens predicatur cum inten
tione. vt homo est animal intellectuz: vel homo est ani
mal predicabile. Suppositionis simplicis quatuor
regule sunt. Pria. nullus terminus determiatus si-
gno vniuersali vl' particulari supponit simplicit̃. Rō
regule ē. q2 t̃minus supponēs simplr̃ sumit̃ s̃3 abstractio
nem a suppositis. Terminus autem determinat9 ali-
quo signo respicit supposita. Secūda regula: Omnis
terminus supponens respectu predicati intentionalis
pertinentis ad potentiã apprehendẽtem obiectū i absẽ
tia supponit simpliciter vt panis appetit̃. cib9 desidera
tur. Ratio regule ē diffinitio suppositiõis simplicis da
ta. Tertia regula: Ois propositio cuius subiectum
supponit simpliciter est singularis. Ratio est quia ois
propositio in qua subijcitur terminus non apt9 nat9
de plurib9 predicari debet dici singularis: sed i oi sup-
positione cui9 subiectū supponit simpliciter ipse termi-
nus substantiu9 non ē aptus natus de plurib9 predica
ri. minor d̃claratur. quoniã terminus supponēs simpli
citer sumit̃ per intellectuz: vt vnū preter multa: ⁊ ideo
vt sic excludit ⁊ prestringit omnia supposita ⁊ iferiora

ideo vt sic nõ est aptus natꝰ dẽ pluribꝰ predicari. Unde ex itentione sancti doctoris primo peryermẽias lectio ne p̃ma. dupliciter potest contingere ꝙ illud quod si gnĩficatur p nomẽ nõ sit aptũ natũ p̃dicari. Uno modo ꝙ nomẽ significet formã scd̃m ꝙ determiata ẽ ad hãc materiã. sicut hoc nomẽ sortes vel plato qđ significat naturã humanam put est in hac materia. Alio modo s̃m ꝙ significat formã que non est apta nata recipi in materia: sicut albedo si esset forma nõ existẽs i materia eẽt vna forma singularis. Et ppter hoc dicit phũs. viij. meta. ꝙ si essent spẽs rex separate sicut ponit Plato. essent idiuidua quedã. Hec sunt verba sc̃ti Tho. sed faciamus minorẽ: sed res iportata p terminũ supponentẽ simpliciter non ẽ nata i materia recipi: imo vt sic ẽ p animã a materia separata. q̃re ⁊c̃. Quarta regula: sub nullo termio supponẽte simplicit̃ potest descẽdi copulatiue vel disiunctiue: vt patet. Unde nõ valet hõ est species: ergo iste homo ẽ spẽs. Discretã suppositionẽ qdã posuerunt sub p̃sonali diuidentes personalem primo in discretam ⁊ cõmunẽ. Quidam vero extra diuidẽtes primo suppositionẽ i cõmunẽ ⁊ discretã. Deinde cõmunẽ in simplicẽ p̃sonalẽ ⁊ materialẽ. Nos aũt s̃m intentionem sancti doctoris media via ambulãtes dicimꝰ ipam non eẽ extra suppositiões termini cõmunis nec oĩo contineri sub p̃sonali suppositione: sed quodã modo sic. Propter qđ notari debet ꝙ terminꝰ supponit significatũ suũ. Terminus aũt singularis aliũ modũ significãdi hꝫ q̃ꝫ terminꝰ cõmunis. Nã vnã essentiã quã terminꝰ cõmunis significat absolute ⁊ nõ signate singularis significat determinate: ideo discreta nõ continet̃ sub aliqua specieꝝ suppositionis attributo termino cõmuni. Et hoc ẽ de intellectu expressio sancti doctoris. Attamẽ qa ostẽsuꝫ est ꝙ terminꝰ capit suppositionẽ a predicato. Predicata aũt illa que cõueniũt termino communi cõuenire etiã possunt termino singulari: eadẽ dico de gener̃. nã terminꝰ singularis hꝫ aliqua predicata que cõueniũt sibi essentialiter ⁊ aliqua accidẽtaliter. et hoc vel realit̃ vel intẽtionaliter sicut terminꝰ cõmunis. iõ suppositio discreta nõ dꝫ oĩo separi nec poni extra suppositiões conueniẽtes termino cõmuni cũ ẽt suppositio naturalis personalis ⁊ simplex cõueniũt ẽt termino singulari vt declarabit̃. Suppositio discreta ẽ quando terminꝰ singularis ex se supponit vel aliquid ei equiualẽs. Dico aũt ex se q̃m licet in ista ppositione homo est spẽs: subiectum sit terminꝰ singularis p accidẽs .s. vt hic sic supponit. tñ homo ex se vniuersalis est: dico aũt vl' aliquid ei equalens: qa vt videbit̃ nõ semp fit in termio singulari. ⁊ diuidit̃ in naturalẽ personalẽ ⁊ simplicez. Naturalis ẽ quãdo p̃dicatũ essentialit̃ attribuit̃ subiecto: vt hic: sortes est homo. sortes ẽ risibilis. Propositio personalis ẽ quãdo predicatũ reale accidẽtalit̃ cõuenit subiecto: vt sortes currit: sortes mouet̃. Simplex vero quãdo predicatũ intẽtionale accidẽtaliter ꝯuenit subiecto vt hic: sortes est singularis: sortes ẽ idiuiduuz.

Sciẽdũ tñ ꝙ lꝫ terminꝰ singularis supponat naturaliter: simplicit̃: ⁊ personalit̃. tñ p prius cõuenit sibi p̃sonalis suppositio: q̃m in suppositione simplici significatũ p subiectũ abstrahit̃ cũ p̃cisione conditionũ idiuiduantiũ ⁊ i naturali abstrahit̃. nõ tamẽ cũ precisione: sed cũ quadã determinatiõe ⁊ talis determinatio solet cõmuniter appellari abnegatio: ⁊ sic patet ꝙ tã in naturali q̃ꝫ in simplici sit aliqualis abstractio. Singulare aũt nõ põt abstrahi a cõditiõibꝰ idiuiduãtibꝰ: imo sunt de rõne singularis. qꝛ vt dicit phũs in primo posteriorũ iuxta mediũ. ꝙ licet metaphysicus abstrahat lineã. nõ tamẽ potest abstrahere hãc lineã. ⁊ hec suppositio discreta tã naturalis q̃ꝫ personalis ⁊ simplex põt tribꝰ modis fieri: aut quãdo terminꝰ singularis supponit: vt sortes currit. aut quãdo ponit̃ pronomẽ demonstratiuũ demonstrans illud qđ pprium nõ significat: vt ille currit. aut quãdo terminꝰ cõmunis cũ pronomine demonstratiuo: vt ille homo currit. Suppositio materialis ẽ quãdo terminꝰ supponit pro illo quod materialiter significat: vt sor. est nomẽ ppriũ sortes ẽ bisillabũ. Dicit̃ aũt significatũ materiale: qꝛ ipsa vox seipsaꝫ significat ⁊ etiã aliqd extra se cõsequẽter. p priꝰ aũt significat se quia de rõne eius est significare se: ⁊ p posterius significare extra se: qa p impositionẽ ⁊ per artẽ qđ imponit̃ alteri est sicut materiale. iõ ipsamet vox siue ipsemet terminus est significatũ materiale sui ipsiꝰ et diuiditur qa q̃dã est cõmunis quedã discreta. Discreta ẽ quando terminus stat pro aliquo supposito sui significati materialis determiate. ⁊ fit tribꝰ modis. Uno mõ p pronomẽ tũi: vt buf baf dicit̃ a me. Secũdo mõ p pronomẽ demonstratiuũ demonstrãs aliquã vocẽ vel terminũ singularem: vt hoc est nomẽ. demõstrata ista voce hõ. Tertio modo fit p terminũ determinatuz pronomie demõstratiuo: vt hic hõ est nomẽ. Suppositio materialis cõmunis ẽ quãdo terminꝰ supponit indeterminate suũ significatũ materiale: vt cũ dicit̃ aliqua dictio describit̃. subiectũ huiꝰ stat idetermiate pro illo vel pro isto. Regula de relatiuis est optia generalis ꝙ relatiuũ hꝫ talẽ suppositionẽ respectu predicati qualẽ haberet illud pro quo supponit si poneretur loco illiꝰ: ⁊ hoc idifferẽter pro omnibꝰ relatiuis: vt cũ dr̃ sortes currit qui disputat. si i secũda parte loco relatiui ponatur pro subiecto ãtecedẽs dicẽdo: sortes disputat. hoc añs supponeret discrete. iõ relatiuũ cõsimiliter supponit. Nec propter hoc volo ꝙ semp loco relatiui liceat ponere antecedẽs: qꝛ hoc nõ ẽ verũ: sꝫ dico ꝙ ad cognoscẽdũ suppositionẽ relatiui licitũ ẽ respicere qualẽ suppositionẽ haberet antecedẽs si loco relatiui poneret̃ quia talẽ hꝫ relatiuũ vt est exemplariter declaratũ.

Suppositõis relatiuorũ sunt tres regule. Prima. ipossibile ẽ ꝙ antecedens supponat p̃sonaliter ⁊ relatiuum idẽtitatis simplicit̃ vel econuerso. Ista enim propositio nõ est itelligibilis. homo currit q est species. Rõ est quia relatiuũ idẽtitatis semp supponit pro eodẽ pro quo suum antecedẽs s̃m vt ẽ ostensum est significatuꝫ acceptũ pro esse qđ habꝫ in suppositis nõ est idẽ cuꝫ se ipso vt est abstractũ a suppositis. Secũda regula antecedens bene potest supponer̃ naturaliter relatiuo supponẽte simpliciter vel personaliter ⁊ econuerso. Exẽplũ primi. homo est animal qui currit: vl' q est species. Exemplũ secũdi: homo currit vel homo ẽ spẽs qui est animal. Rõ regule ẽ quia naturaliter est quodãmodo media inter personalẽ ⁊ simplicẽ. Tertia quãdo re-

latiuum diuersitatis supponit respectu eiusdē predicati
infert ꝓpositionē de subiecto plurali: cū hoc dico duo
vel ambo respectu eiusdē predicati de possibili: vt si di
catur sortes currit ⁊ alter currit bene seqtur. ergo duo
currunt. Suppositio īpropria ē quādo termin⁹ sup
ponit cōtra rationē siue naturā subiecti. vt cū dr̄ apo-
stolus dicit hoc: ly apostol⁹ supponit solū pro Paulo
qa cōtra naturā subiecti est ꝙ termin⁹ nō supponat ꝓ
suo significato indifferēter sicut ip̄m indifferenter signi
ficat. Et propria ē quādo termin⁹ supponit ſm de-
bitā naturā subiecti. Suppositiōis īproprie sex sūt spēs
s. ātonomasica: sinecdomathica: methonosica trāsmu
tata: īpedita: ⁊ poetica. Antonomasica est quando ter
min⁹ ad plura se hn̄s accipit̄ precise pro aliquo cui cō
uenit ſm excellentiā vt apostol⁹ accipit̄ ꝓ Paulo. phi
losophus aūt pro Aristotele: sapiēs ꝓ Salomone: pro
pheta ꝓ Dauid. Sinecdomatica ē quādo termin⁹ si-
gnificās totū accipit̄ ꝓ parte. vt oīs hō est destruct⁹. po
sito qd̄ solū sit priuatus manibus: vel ecōuerso quādo
termin⁹ significās partē accipit̄ ꝓ toto: vt dicēdo hoc
caput bene regit. partē accipim⁹ ꝓ toto hoīe. ⁊ pupis
ē in mari ꝓ tota naui. Metonosica ē quādo termin⁹
cōtinens sumit̄ pro cōtēto vel econuerso. Exēplū p̄mi
cū dr̄ sciphus est potatus: accipit̄ ꝓ vino. Exēplū se-
cūdi. flādri pugnāt. i. hoīes de flādria. Transmutata
est quādo debitus ordo propositionū est trāsmutat⁹. vt
quādo termin⁹ magis cōmunis supponit respectu mi
nus cōmunis: vt aīal ē hō. Similiter qn̄ termin⁹ con
cret⁹ accidentaliter supponit: vt albū ē hō: albū est mu
sicus. Impedita ē qn̄ subiectū respectu p̄dicati hʒ vnā
suppositionē tn̄ rōnē determinatiōis aduenientis ptinet
ad aliā vt si dicat̄: oīs hō est singularis: null⁹ hō ē spe-
cies. In istis eni rōne predicati subiecta deberent sup-
ponere simplicit̄: sed signū additū īpedit ⁊ facit stare ꝓ
inferioribus ⁊ hoc est ꝯ naturā subiecti. s. ꝙ determine
tur modo opposito q̄ʒ p̄dicatū ꝓpositiōis reqrat. Ideo
vocat̄ impedita. Poetica dr̄ qn̄ termin⁹ naturalit̄ si-
gnificans supponit ꝓ suo signo naturali: vt cū dr̄ heu
est mihi. i. dolor. heu naturaliter significat oēm dolorē
significatiue q non ē p impositionē nostrā: iō non sup
ponit ꝓprie ꝓ dolore sed improprie. hoc nō est contra
naturā subiecti supponere ꝓ aliquo extra se ad qd̄ non
est impositū ad significādū. ⁊ hec dr̄ poetica: qm̄ poete
maxime vtūtur similib⁹ locutionib⁹. Ex oībus istis ha
bet̄ totalis diuisio suppositionis qm̄ quedā suppositio
est ꝓpria ⁊ alia īpropria. Suppositio impropria habʒ
sex spēs vt dictū ē. Suppositio aūt ꝓpria diuidit̄ quia
quedā ē relatiua ⁊ alia absoluta: ⁊ q̄libet illarū diuidit̄
in materialē formalē: iterum in discretam ⁊ cōēʒ. iterū
in naturalē ꝑsonalē ⁊ simplicē: ⁊ quelibet in suos mo-
dos diuiditur prout dictum est.

Et sic est finis huius tractatus.

Onsequentia est illa tio cōse quētis ex an̄te. Circa diffinitio-
nem cōsequētie. Aduerte ꝙ conse
quētia pōt q̄drupli diffiniri. Prio
mālite: ⁊ sic ꝯn̄a est aggregatū ex
an̄te ⁊ ꝯn̄te ⁊ nota illationis. Se
cūdo formaliter: ⁊ sic ꝯn̄a ē illatio cōsequentis ex an̄te.
Tertio efficiēter ⁊ sic cōsequētia ē oīo ꝓducta per
discursuʒ vel rōciniū itellect⁹. Quarto finalit̄ et sic
ꝯn̄a ē instrumētū intellect⁹ ordinatū ad discernendum
verꝫ a falso p rōciniū. Adhuc circa expositionē for-
malis diffinitionis sūt q̄ttuor opiniones. Pria ē Fe-
rabrich dicentis cōsequētiā eē relationē ꝯn̄tis ad an̄s:
ita ꝙ est illatio ꝯn̄tis ex an̄te. i. respect⁹ de p̄dicamēto
relationis cōsequētis ad an̄s. Ex hac opiniōe sequitur
ꝙ nulla est ꝯn̄a mala cū in mala nulla sit cōsecutio ha
bentis ad antecedēs. ⁊ p istā relationē cōsequēs deno-
mīat̄ cōsequēs i cōcreto. relatio aūt ātecedētis ad cō-
sequēs dr̄ accidētia p quā ātecedēs dr̄ antecedēs. et sic
ly ergo ē signū duaꝝ relationū ſʒ hāc opinionē. Se
cūda opinio est strodi ⁊ p̄ria henty sberi dicentꝭ cōseq̄n-
tiā eē actū itellect⁹. ita ꝙ cōsequētia ē illatio cōsequen-
tis ex antecedēte: id ē act⁹ intellect⁹ inferētis conseqūs
ex antecedēte: ⁊ sic cōsequētia ē illatio de predicamēto
actionis: ⁊ cōsequēter cū illa illatio possit eē bona ⁊ ma
la dat̄ cōsequētia mala: ⁊ ex hac opinione sequitur ꝙ
nulla ē cōsequētia nisi i mēte pʒ. qa actus intellect⁹ quē
dic̄ eē cōsequētiā nō ē nisi i mēte. Tertia opinio est
Paulli ꝑgulensis dicētis cōsequētiā eē respectū de p̄di
camēto passiōis. Vn̄ dic̄ ꝙ sicut ad calefactionē req-
runtur tria. Prio actus quo aq̄ actualiter alterat̄. Se
cūdo respect⁹ actiōis quo ignis dr̄ calefacere. Tertio re
spect⁹ passiōis quo aq̄ dr̄ calefieri. Ita i motu intētio-
nali quo intellect⁹ aliquid ifert ex alio tria requirūtur
Prio act⁹ itellect⁹ iferētis. Secūdo respect⁹ actiōis q°
antecedēs dr̄ iferre cōsequēs saltē istrumētaliter. Ter-
tio respect⁹ passiōis quo cōsequēs dr̄ iferri ex ātecedēte
⁊ hoc mō dicit cōsequētiā eē respectū ō p̄dicamēto pas
sionis. Unde dic̄ cōsequētiā eē nomē verbale pricipa
liter significās cōsecutionē passiuā cōsequētis ex antece
dēte: sicut passio dr̄ effectus illatioqʒ actiōis: secūdum
Gilbertū poretanū i libro sex principioꝝ: vult igr̄ bre-
uiter ꝙ cōsequētia ē illatio: id est passio cōsequētis ex an
tecedēte. Quarta opinio ē cōmunis quā solū reputo
verā de mēte magistri diffiniētis cōsequētiā ꝙ conse-
quētia formalit̄ sumpta est ꝓpositio illatiua cōsequētis
ex antecedēte: ⁊ ē simile ac si diceret: Cōsequētia ē ꝓpo
sitio in qua cōiungunt̄ plures cathegorice per notā il-
lationis. Voco āt notā illationis notā cōditiōis et no-
tā rōnis vt si nisi. ergo igit̄ ⁊c̄. Qd̄ aūt cōsequentia for
malit̄ sumpta sit hoc ꝓbat̄: qr̄ omnis diffinitio data p
genus ⁊ differētiā idicat formaliter qd̄ ē diffinitū: sed
ista ē huiusmodi. ergo ⁊c̄. Cōsequētia nota cū maiorī
minor ꝓbatur. qr̄ ly propositio ē genus ad cōditionalē
⁊ rōnalē: ſm magistrū in capitulo de ypotheticis. dif-
ferētia vero ē residuū. s. p notam illatiōis. Forma eni
in q̄cūqʒ ꝓpositiōe est nota vniēs cathegoricas. Vn-
de cā affectiua cōsequētie ē intellect⁹ agens q ceteros
discursus ꝓducit. Cā mālis sunt t̄mini ex qb⁹ cōsti
tuit̄. Cā formalis ē talis cōpositio denotata p notā il-
latiōis. Cā finalis est scire siue discernere verꝫ a falso.

Diuisio consequētiarum.

Consequētiarū alia ē bona et ē illa cui⁹ oppositū
cōsequētis repugnat antecedenti. Alia ma-
la ⁊ est illa cuius oppositū cōsequētis stat cū antecedēte.

Aduerte pmo circa diffinitiones istas q alij alr diffiniunt ꝯñtiam bonam ⁊ malam. Nam strodus dicit: Consequētia bona ē illa quādo non pōt ita eē sic adeq̄te significatur p antecedens: qn sit ita sicut adequate significat per ꝯñs. Mala vero ē quādo stat ita sicut esse adeq̄te significat per antecedēs: lz non sit ita sicut adeq̄te significat per ꝯñs. Et cōmuniter auctores volunt q iste diffinitiones itelligant in sensu composito. quomodo aūt hoc diximus supra ꝯñtias Strodi vide ibi. Alij diffiniūt sic cōiter. Cōsequentia bona ē illa cui⁹ nō potest añcedens esse vez sine ꝯñte. Mala vero est illa cuius antecedēs pōt eē verum sine ꝯñte. Et iste diffinitiones eedem sunt in sñia compositionis: sunt tam̄ clariores. Magister vero aliter ⁊ optime diffinit dicēs: Cōsequentia bōa ē illa cui⁹ oppositum ꝯñtis repugnat antecedēti. Mala vero est illa cui⁹ oppositum ꝯñtis stat cum antecedente. Oēs tamē veniūt ad idē. nā si nō pōt antecedens eē vez sine ꝯñte: oppositū ꝯñtis repugnat añti: ⁊ si oppositum ꝯñtis repugnat antecedenti nō potest antecedens eē vez sine consequente. Aduerte pо quid sit aliqd alti repugnare. vnde Strodus in vigesimaquarta regula in cōsequentijs ponit dr̄iam iter aliquid alti repugnare ⁊ nō posse stare cum alio: ⁊ dicit q quecūq3 iuicē repugnāt nō stāt simul: sz nō ecōtra. Nā ad hoc q aliqd nō stet cum alio sufficit q copulatiua composita ex illis sit ipossibil' siue icludat ꝯdictionez siue nō. sz ad hoc q repugnet alteri reqrit vt vna illaruz formalit inferat ꝯdictoriū altius. Unde illa nō starent simul: tu nō es alb⁹: ⁊ nihil ē: q2 pa ps nō ē possibil'. tamen nō repugnāt: cū neutra illaz inferat formaliter ꝯdictoriū altius: ex quo q̄libz ē cathegorica pure negatiua ⁊ tūc fm ipm ad hoc q ꝯña bona sit sufficit q oppositum consequētis non stet cū antecedente q̄zuis illi nō repugnet. vt illa cōseq̄ntia ē bona. tu nō es alb⁹. ergo aliqd ē. oppositum cōsequētis non stat cū añte: licz nō repugnet añti. Magr̄ vо n̄ fac dr̄iā int̄ repugnare alti: ⁊ nō stare cū alio. Quicqd. n. fz magr̄z repugnat alti n̄ stat cū alio ⁊ qcqd n̄ stat cū alio repugnat illi. Repugnare ergo alti ē non stare sil' cū illo. Illa vо non stant simul ex qb⁹ non fit vna copulatiua possibil'. Nō repugnare vо alti est stare cum alio. Stare aūt cum alio ē q possit fieri vna copulatiua possibil'.

Secunda diuisio consequentiaz bonaz. Cōseq̄ntiaz bonaz alia formalis: ⁊ est illa cuius ꝯdictorium consequentis formal'r repugnat añti. Alia mālis ⁊ est illa cui⁹ ꝯdictorium consequentis māliter repugnat antecedenti. Aduerte pmo q alij alr diffiniunt consequētiā bonā formalē ⁊ mālē. Strodus. n. in cōsequentijs suis dicit: Consequentia formalis ē cui⁹ si sicut adequate significatur p antecedēs itelligit eē: et sicut adequate significat p cōsequens itelligitur eē. Mālis vо p oppositum. Uel consequentia bona ⁊ formalis ē illa cuius ꝯsequens ē de formali itellectu antecedentis. Mālis vero est illa cui⁹ consequens nō est de itellectu formali antecedentis: pԛuatis tamē cōditionib⁹ reqsitis ad conseq̄ntiā bonā. Et circa has litigāt auctores an sint itelligēde in sensu composito vel diuiso. ⁊ sunt opiones ad vtrāq3 ptem. Aduerte tamen q diffinitōes ille sunt diffinitiones consequentie formalis simpliciter que ē bona de forma. Et iō stricti⁹ capit Strodus q̄z magr̄ hic q2 ille diffinitōes nō cōpetunt cuilibz formali: sz tm̄ formali simpliciter q̄ dicitur bona de forma. Magr̄ aūt sp in districto loquens ponit dr̄iam iter formalem ⁊ bonā de forma. Et ideo aliter dicit. s. Cōsequentia bona ⁊ formalis est illa cuius ꝯdictoriū cōsequentis formaliter repugnat antecedēti. Mālis vero cui⁹ ꝯdictoriū ꝯñtis mālit repugnat añti. Et optime ꝯclarat qd ē formalit repugnare ⁊ qd mālit dicens illa formalit repugnare q̄ nō sunt imaginabilia stare simul absq3 ꝯdictōe. Illa vо māliter repugnare q̄ nō possunt stare simul: sunt tm̄ imagiabilia stare simul absq3 ꝯdictione. Exēplū pmi: tu curris: ⁊ tū n̄ moueris. Exēplū fi: de⁹ nō ē ⁊ aliqs hō est. Sequūtur due regule. Prima: Ex ipossibili seqt̄ quodlibz. Secūda: Necessariū seqt̄. s. ad quodlibz. Pro intellectu haz regulaz ē sciēdū q ipossibile dr̄ tripliciter. s. p se: p accidens: ⁊ p reflexionem. Impossibile p se ē illud quod adeq̄te significat sicut nō pōt eē: nec potuit eē: nec potit eē: vt homo ē asin⁹. Per accidēs ē illō qō significat sicut n̄ pōt eē: nec potit eē: sz aliqn̄ potuit eē. vt adā nō fuit. Impossibile p reflexionē ē illud qō asserit se eē ipossibile: vt hoc ē ipossibile: seipo demōstrato. Impossibile p se ē duplex: quoddā nō iplicās ꝯdictionem: ⁊ quoddam iplicās cōtradictionē. Exēplū pmi: vt de⁹ nō est. Implicās ꝯdictionē ē duplex. q2 quoddaz formaliter ⁊ explicite iplicat ꝯdictionē: vt tu es: ⁊ tu nō es. Quoddā vо virtualit siue iplicite. vbi. g. tu differs a te. similit homo ē asin⁹: similit tu scis te eē lapidem: similit tu credis precise q aliqs hō decipit: similit tm̄ pz est. Necessariū silr dr̄ triplr. s. p se: p accidēs: ⁊ per reflexionē. Per se ē quod adeq̄te significat sicut non pōt: nec potuit: nec potit nō eē: vt de⁹ est. Per accidēs vero ē illud qō significat sicut nō pōt: nec potit nō eē. potuit tm̄ nō eē vt adam fuit. Per reflexionē ē illud quod asserit se eē necessarium. Ad ppositum cū dr̄ ex ipossibili seqt̄ quodlibz itelligit de ipossibili pmo mō. Silr cū dr̄ necessarium seqt̄ ad quodlibz: itelligit de necessario pmo mō. s. p se ⁊ nō alijs modis. Et subdit magr̄ q ille due regule qn̄ ꝯña ē bona ⁊ mālis. s. i qua añs ē impossibile vl' ꝯñs ē necessariū. itelligūt sbductis alijs modis qn̄ ꝯña foret formal'. s. qn̄ nō arguit fm aliquē modum formalē de qb⁹ dicet infra ⁊c.

Tertia diuisio ꝯñtiaz bonaz formaliū. Q2 q̄dam ē de forma: ⁊ ē illa cui q̄libz consimil'i forma ē bona. Et q̄dam de mā ⁊ ē illa que ē bona: sz nō quelibz sibi consimil'i forma ē bōa. Aduerte fm magr̄m q ad hoc q quelibz sibi cōsimil'i forma sit bona due reqrunt cōditiones. Prima q habeāt cōsimilez modū arguēdi ꝯñtie formal' de qb⁹ modis dicet post. puta si i vna arguit ab iferiori ad suū supi⁹: ⁊ i altera: ⁊ sic de alijs. Scōa ē q antecedētia ⁊ ꝯña sint similia in forma. Ad quod cognoscēdum ē op⁹ scire qūo ppositiones sint similes in forma cū añtia ⁊ ꝯñtia sint ppositiones. Unde ppositiones ypothetice sunt similes forme quaz cathegorice ⁊ note illaz sunt similes forme: vt aīal currit ⁊ substantia mouetur: ē simil' i forma huic. asin⁹ currit. ⁊ lignū cōburitur: sz ppositiones vere cathegorice sunt similes i forma que has tres ꝯ-

ditiones hēnt.s.q̄ sint eiusdem qualitatis ponētes i nu merū vel nō eiusdē quātitatis: vel p̄ter quātitatē eiusdem simplicitatis vel compositōis. Dico p̄mo eiusdem qualitatis. vt si vna ē affirmatia ⁊ alia. ⁊ si vna ē negatiua: ⁊ alia. ⁊ notāter additur ponētes i numerū vel non .i. si vna sit de t̄tio adiacente ⁊ alia: ⁊ si vna est d̄ secūdo adiacēte ⁊ alia. Propositiones .n. de t̄tio adiacēte dicunt̄ ponere i numerū. de s̄o v̄o non ponere i numerū: vt dicit phūs i s̄o posteriorum. Dicendo secūdo eiusdem quātitatis vel p̄ter quātitatē: vt si vna ē vniuersal' vel p̄ticularis: vel idefinita vel singularis ⁊ alia sil̄r. et si vna ē exceptia: exclusiua vel reduplicatiua: vel modalis i sensu cōposito vel diuiso ⁊ alia. Dico t̄tio eiusdem simplicitatis vel compositionis: vt si vna ē d̄ extremo simplici vel cōposito: disiūcto vel cōditionato ⁊ alia simil̄r. Ex quo seq̄tur dicit magr̄ q̄ iste ɔ̄ntie sunt similes i forma: homo currit: ergo aīal currit. albedo videt̄: ergo color videt̄. q: saluate sunt due dcē conditōes.

Prima q̄ hēnt consimilē modū arguendi ɔ̄ntie formalis: q: vtrobiq̄ arguit̄ ab iferiori ad suū sup̄i⁹ affirmatiue. Scđa q̄ añcedentia ⁊ ɔ̄ña sint similia i forma vt p̄z ex cōditionib⁹ assignatis. Consequētia bona de mā̄ de se p̄z. Declarem⁹ ergo exemplū magistri quomō hec bona ɔ̄ntia ē bona de materia. tu nō es homo. ergo tu non es aīal: cum oīs bona de mā̄ sit bona ⁊ formalis s̄m magr̄z lz non sit bona de forma. Quod illa nō sit bona de forma p̄z: q: nō quelibz sibi similis i forma est bona: vt ista nō valet. hoc nō est homo d̄mō strato asino. ergo hoc nō est aīal: q̄ tamē sit bōa ⁊ formalis p̄bat̄ q: ex cōtradictorio ɔ̄ntis seq̄tur formaliter ɔ̄dictoriuz añtis. p̄batur. q: seq̄t̄: tu es animal: ergo tu es: a t̄tio adiacēte ad secūdum adiacēs: ⁊ vltra: ergo tu es tu: tz cōsequētia q: oppositū cōsequentis non ē imaginabile stare cū antecedēte. tūc vltra: ergo tu es iste homo: ab eodē ad idē. ⁊ vltra. ergo tu es hō: ab iferiori ad suum sup̄i⁹: ergo a p̄mo ad vltimū valet: tu es aīal: ergo tu es hō: te demōstrato dico nō añt asino. Ex p̄dcis magr̄ ifert q̄ ēt iste cōseq̄tētie sunt bōe ⁊ formales ⁊ nō d̄ forma: tm̄ pr̄ ē: ergo nō tm̄ pr̄ ē: tu scis te eē lapidem: ergo tu nō scis te eē lapidem. tu credis p̄cise q̄ aliq̄s hō decipit̄: ergo aliq̄s hō decipit̄. Prima deducit̄ sic. tm̄ pr̄ ē: ergo pr̄ ē ab exclusiua ad suā p̄iacētem: ⁊ vltra: ergo fili⁹ ē: ab vno correlatiuo ad reliquū: ⁊ vltra ergo aliud a p̄re ē: q: oppositum cōsequētis nō ē imaginabile stare cū antecedēte. tunc vltra: ergo nō tm̄ pr̄ ē: q̄a ex ɔ̄dictorio vni⁹ exponētis seq̄tur ɔ̄dictorium expositi: ergo a p̄mo ad vltimū valet. tm̄ pr̄ ē: ergo non tm̄ pr̄ ē.

Scđa deducit̄ sic: tu scis te eē lapidē: ergo tu es lapis: tz cōsequētia: q: nihil scit̄ nisi verū: tūc vltra: ergo tu nō es hō: tz cōsequētia ab affirmatiua vni⁹ disp̄ati ad negatiuā alteri⁹: ergo tu nō es tu: te demōstrato. tz consequētia a sup̄iori ad suū inferi⁹ negatōe p̄posita inferiori ⁊ sup̄iori. tūc vltra: ergo tu nō es: tz cōsequētia: q̄a oppositum cōsequētis nō ē imaginabile stare cū antecedēte: ⁊ vltra. ergo tu nō scis te eē lapidē: tz consequentia a sup̄iori distributo negatiue ad suū iferius: ergo a p̄mo ad vltimum valet: tu scis te esse lapidem. ergo tu nō scis te esse lapidem. Tertia deducitur sic: tu credis p̄cise q̄ aliquis homo decipitur: ergo tu credis precise verum vel tu credis precise falsum: si credis precise verū. ⁊ tu credis q̄ aliq̄s homo decipit̄: ergo aliq̄s homo decipit̄. si tu credis precise falsū: ergo tu d̄ciperis: sz tu es aliq̄s homo: ergo aliq̄s homo decipit̄. Aduerte d̄riam int̄ mālez tm̄ ⁊ formalē tm̄: ⁊ formalem d̄ forma. Mālis tm̄ ē quādo oppositū cōsequētis nō p̄ōt stare cū antecedēte: ē tamē imaginabile stare simul abs q̄z cōtradictione. Formalis tm̄ ē quādo oppositum cōsequētis nō p̄ōt stare cū antecedēte: nec p̄ōt imaginari stare simul. Formal' de forma ē quādo oppositūz cōsequētis nō p̄ōt stare cum antecedēte: nec p̄ōt imaginari stare simul: ⁊ modus arguēdi valet in oī mā̄: ⁊ sic est duplex bonitas. s. bonitas mālis: q̄ bonitas illationis d̄r: ⁊ bonitas formalis: que bonitas modus arguendi sp̄ālis d̄r: ⁊ bonitas de forma que bonitas mod⁹ arguēdi ḡnalis d̄r. Mālis tamē ē aut quādo antecedēs ē impossibile nō iplicans contradictionē aut quādo ɔ̄seq̄ns est necessarium deductis modis formalib⁹ arguēdi. Poterit ēt eē mālis tm̄ al̄r q̄z istis duob⁹ modis vt dicendo oē aīal currit: ergo oīs hō currit. ista cōsequētia ē bona q: oppositū cōseq̄ntis repugnat antecedēti. qm̄ hec repugnat. oē aīal currit. ⁊ hō n̄ currit: q: ex his seq̄t̄ impossibile. s. hō nō est aīal i q̄rto mō s̄e figure: ⁊ tam̄ nō ē formalis: nec de forma: q: oppositū ɔ̄sequētis ē imaginabile stare cū antecedēte. Formal' tm̄ ē: qm̄ antecedēs est iplicans ɔ̄dictionē siue formal̄r: vt tu es ⁊ tu nō es: siue virtualiter: vt tu differs a te. Adhuc aliter: vt dicēdo tu nō es homo: ergo tu non es aīal: similiter tu es aīal. ergo tu es homo. Attēdendo q̄ modus consimilis arguēdi nō valet i oīb⁹. erit āt de forma quādo cōsimil' mod⁹ arguēdi valebit i oīb⁹ ⁊c.

Formalis consequētie q̄dam regule vniuersales sunt ponēde ipsi⁹ insinuantes noticiam. Prima: Si ex contradictorio consequentis seq̄t̄ cōtradictorium antecedentis cōsequentia est bona: ⁊ econuerso. Si contradictoriū consequētis nō est illatiuū cōtradictorij antecedentis conseq̄ntia nō est bona. Prima regula trib⁹ limitationib⁹ generalib⁹ oībus regulis hui⁹ capituli indiget. Prima. si alicuius consequentie affirmatiue. quod p̄ tanto d̄r. q: illa consequētia negatiua nō est bona: non si tu nō es aīal tu non es homo. ⁊ tamē ex contradictorio consequētis seq̄tur contradcōriuz antecedentis: q: seq̄tur tu es homo: ergo tu es animal. Secūda. d̄noīatē a ly. si ergo vel igitur: quod p̄ tāto d̄r q: illa consequētia non est bona: nisi tu non es animal: tu non es homo: ⁊ tamē ex contradictorio cōsequentis seq̄tur contradictorium antecedentis. Tertia. significās precise ex compositione suarū p̄tium precise significantium p̄marie: quod p̄pter subordinationez d̄r q̄ ista consequentia non est bona: tu es homo. ergo tu es aīal: vbi subordinetur vni mētali male: ⁊ p̄pt̄ variationem significationis p̄tium: q: vbi p̄tes nō significarent sic p̄cise: sz illa tu es aīal significaret q̄ tu es aīal ⁊ q̄ tu es asin⁹ adhuc non valeret: ⁊ tamen ex contradictorio conseq̄ntis sequeretur contradictorium antecedentis. Aduertendum p̄pter curiosos iuuenes:

quod est semel sub[...] in alterum erit, a panis semper est
substantia [...] essentiam non sine aliquod accidens ut panis
non habens [...] tamen migrat in substantiam divinam per
calorem vitalem. Et sic in sacratissima Eucharistia
cooperante S. Spiritu et

q̄ꝛ qs poss꞉ dubitare de ordie har꞉ regular꞉ positarum i
hoc capl̄o.s.q̄re magr̄ nō s̄uauit ordinē strodi i ꝯn̄tijs
suis i viginti q̄ttuoꝛ mōs quos posuit strodus: imo p̄mi
sit istam tanq̄꞉ p̄mā regulā i ordic illi⁹. R̄n̄dēdū q̄ ma
gister magna ex cā fecit hoc mir꞉ tenēdo ordinē. Cā.n.
est.q̄ꝛ ista p̄ma regula cū ānexa ē tāte veritatis ꞇ necessi
tatis i logica q̄ sunt q̄si fundamētum toti⁹ discursus in
tellect⁹ nr̄i. ꞇ p has regulas iuēte fuerūt oēs bōe forme
arguendi sicut p꞉ inspicięti ꝓcessū phi i libro p̄oꝛ. vbi
p has ꝓbat formas syllogisticas q̄sdam eē vtiles: ꞇ q̄s-
dam iutiles. Et strodus simil̄r ꝓbādo alias regulas ge
nerales sumit sepe illas. Jō magr̄ p̄misit istā cū annexa
addēdo postea s̄m ordinē alias regulas. Secūda re
gula p̄ncipal̄r ex q̄ sequūtur alie due vt p꞉. Si alicui⁹ cō
sequentie bone āns ē ver꞉ ꞇ cōsequēs simil̄r est ver꞉. Si
alicui⁹ ꝯn̄tie bone ꝯn̄s ē falsū ꞇ antecedens simil̄r. Si
alicui⁹ cōsequentie āns ē ver꞉ ꞇ consequēs falsū: ista cō-
sequētia nō valet. Secūda regula req̄rit q̄ttuoꝛ limi-
tationes ḡn̄ales. Prima ē. alicui⁹ ꝯn̄tie bōe: q̄m̄ ma
le nō incōuenit: āns ē ver꞉ ꞇ ꝯn̄s falsū: sicut i mat̄ia iso
lubiliū vt sic arguēdo: hoc ē falsu꞉. ergo hoc ē falsū cō-
tinue demōstrādo ꝯn̄s: quod nō p̄cise significet: q̄ꝛ ali-
ter nō admitteret̄ casus: tunc notū ē q̄ talis ꝯn̄tie ante-
cedēs ē ver꞉ ꞇ ꝯn̄s falsum: q̄ nō icōuenit: q̄ꝛ ꝯn̄a nō ē
bona: q̄m̄ nō arguit̄ a cōuertibili ad conuertibile: nisi
appēter: q̄ꝛ antecedēs significat p̄cise cathegorice. cōse-
quēs vō ypothetice. Secūda affirmatiue q̄m̄ bōe ne
gatiue nō icōuenit āncedens eē ver꞉ ꞇ ꝯn̄s falsū: vt isti
us: nō si tu es hō: tu es asin⁹ q̄ ē bona: cū suū ꝯdictoriu꞉
sit falsū: ꞇ tn̄ āns ē ver꞉ ꞇ consequēs falsū. Tertia de-
notata a ly: si ergo vel igit̄: q̄ꝛ. ista ē bona: nisi tu es aīal
tu nō es hō. ꞇ tn̄ āns ē ver꞉ ꞇ ꝯn̄s falsu꞉. Quarta. si-
gnificātis p̄cise ex compositōe suar꞉ ptiu꞉ p̄marie signi
ficātium: ꝓpt̄ subordinationē ꞇ variationē significatio
nis ptiu꞉: q̄ꝛ ista ꝯn̄a ē bona. de⁹ ē. ergo hō ē asin⁹. vbi
subordinet̄ vni bōe: ꞇ tn̄ āns est ver꞉: ꞇ ꝯn̄s falsū. ꞇ simi-
lit̄ ista ē bona. tu es hō: ergo tu es aīal: cui⁹ tn̄ āns ē ver꞉
ꞇ cōsequēs falsū. posito q̄ significet te eē aīal ꞇ te eē asi
num. Et p hāc limitationē soluit̄ argumētum magistri
cū ꝓbat istā cōsequētiā eē bonā: tu es hō: ergo tu nō es
hō: vbi subordinetur vni bōe mētali: cui⁹ tn̄ āns ē verū
ꞇ ꝯn̄s falsum. P꞉ q̄ nō est cōtra regulā ex quo nō si
gnificat p̄cise ex cōpositōe suar꞉ ptiū: q̄ꝛ si precise signifi
caret ex cōpositōe suar꞉ ptium nō poss꞉ subordiari vni
bōe. Et hec q̄rta cōditio ē tāte necessitatis q̄ sine illa q̄
lib꞉ cōsequētia mūdi poss꞉ falsificari: iō i oib⁹ regul̄ est
necessaria. Aduerte tn̄ vnū q̄ l꞉ iste mod⁹ arguendi
valeat de p̄n̄ti. ista cōsequētia ē bona: ꞇ āns ē ver꞉: ergo
ꞇ cōseq̄ns ver꞉. nō tn̄ valet de preterito nec de futuro. Vn̄
nō valet ista cōseq̄ntia ē bona: ꞇ āns fuit ver꞉: ergo cōse-
quēs fuit ver꞉. Sil̄r de futuro nō valet: ista cōsequētia ē
bona ꞇ āns erit ver꞉: ergo ꞇ cōsequēs erit ver꞉. Dato.n.
q̄ illi⁹ cōsequētie tu es hō: ergo tu es aīal. prima posi-
tio q̄ est āns diu fuerit: ꞇ post hoc erit. et s̄a ꝓpositio q̄
est cōsequēs nūc p̄mo sit: ꞇ nunq̄꞉ post hoc erit āns vtri
usq꞉ cōsequētie ē ver꞉ ꞇ cōsequēs falsum. s꞉ bn̄ seq̄t̄ cū re
strictōe tali: illa cōsequētia ē bona. ꞇ aliq̄n fuit ita sicut
adeq̄te significat̄ p āns. ergo ꝓ tūc fuit ita sicut adequa
te significat̄ p āns. Et simil̄r seq̄tur illa cōsequentia
ē bona. ꞇ aliq̄n erit ita sicut adeq̄te significat̄ p antece-
dēs: ergo ꝓ tunc erit ita sicut adeq̄te significat̄ per cōse
quēs. Simil̄r valet dicēdo: ista cōsequētia ē bona: ꞇ ali
quādo fuit ita vel erit ita q̄ cōsequēs est ver꞉: ergo ꝓ tūc
fuit ita vel erit ita q̄ cōsequēs ē ver꞉: s꞉ āncedēs in casu
p̄dicto ē falsum: l꞉.n. diu fuerit illa ꝓpositio: nunq̄꞉ ta-
mē fuit antecedens nec vnq̄꞉ fuit ita q̄ āncedens illius
ē ver꞉: lic꞉ āncedēs fuerit ver꞉. Simil̄r fcā tota restrictio
ne ad preteritum vel futur꞉. sic ista cōseq̄ntia fuit bona: et
cōsequēs fuit ver꞉: ergo antecedens fuit ver꞉. illa cōseq̄n
tia erit bona ꞇ āns erit ver꞉: ergo cōseq̄ns erit falsum.

Aduerte vlteri⁹ q̄ nō valet iste mod⁹ arguēdi cū tēpo
rali sic: ista cōseq̄ntia ē bona. ergo q̄n̄cūq꞉ āns erit ver꞉
cōsequēs ver꞉. quod p꞉ signata ista consequētia: si tu es
asin⁹ tu es asin⁹: q̄ ē optima. ꞇ tn̄ nō q̄n̄docūq꞉ āns erit
ver꞉ ꝯn̄s erit ver꞉: q̄ꝛ seq̄t̄ formaliter. nunq̄꞉ antecedens
erit ver꞉: ergo nō quādocūq꞉ antecedēs erit ver꞉ cōseq̄ns
erit ver꞉. t꞉ cōsequētia a supiori distributo negatie ad su
um iferi⁹: q̄ ēt valeat illa cōsequētia nunq̄꞉ antecedēs
erit ver꞉: ergo nō quādocūq꞉ ātecedēs erit ver꞉ cōsequēs
erit ver꞉. ꝓbat̄ alit̄ sic: q̄ꝛ ex opposito cōseq̄ntis seq̄t̄ op-
positū antecedētis formal̄r: seq̄t̄.n. quādocūq꞉ antece-
dens erit ver꞉ cōsequēs erit ver꞉: ergo aliquādo antece-
dens erit ver꞉ quādo cōsequēs erit ver꞉: t꞉ cōsequentia a
subalt̄nāte ad s̄baltnatā: tūc vltra: aliquādo āns erit ve
rū q̄n cōsequēs erit ver꞉: ergo aliq̄ndo ātecedēs erit ver꞉
ꞇ ꝓ tūc cōsequēs erit ver꞉: t꞉ cōsequētia a resolutōe relati
ui iplicātis in ꞇ. ꞇ suū ꝓportōabile oib⁹ conditionib⁹ req
sitis. ꞇ vltra seq̄t̄: ergo aliquādo ātecedēs erit ver꞉: t꞉ cō
seq̄ntia a copulatia affirmatia ad alterā ei⁹ ptē p̄ncipa
lē ꞇ hoc ē oppositū ātecedētis: ergo ex opposito cōseq̄n
tis seq̄t̄ oppositū antecedētis. Tertia regula p̄ncipal̄r
ē illa. Si alicui⁹ cōseq̄ntie bōe ātecedēs ē necīu conse-
q̄ns similiter. Si alicui⁹ ꝯn̄e āns est necessarium cōse-
quēs contigēs. cōsequētia non valet. Tertia regula
easdē q̄ttuoꝛ limitatōes ḡn̄ales req̄rit. s. si alicui⁹ conse-
quētie bone: affirmatie: denoīate a ly si ergo vl' igit̄: si-
gnificātis ex cōpositione suar꞉ ptiū p̄cise p̄marie signi-
ficātiū. Et pp hoc p꞉ solutio ad argumētū magr̄i cū ar-
guit q̄ isti⁹ cōsequētie de⁹ ē: ergo hec ē vā de⁹ ē: āns ē ne
cessariū ꞇ ꝯn̄s cōtigēs: ꞇ tn̄ cōseq̄ntia ē bona: q̄ꝛ si n̄ stet
oppositū conseq̄ntis cū āte: ꞇ arguit̄: si hec non ē vera
de⁹ ē: ꞇ ipa significat adeq̄te deū eē: ergo deū eē nō ē ve
rū: ꞇ per conseq̄ns de⁹ nō ē: q̄d ē oppositū ꝯsequentis.
Dr̄.n. q̄ cōseq̄ntia nō ē bona: ꞇ cōcedit̄ oppositū cōse-
q̄ntis stare cū āte. ꞇ ad ꝓbationē. nego mioꝛē. s. q̄ adeq̄
te significat deū eē: q̄ꝛ repugnat duob⁹ cōcessis. Et si re
plicas ista nō possūt eē simul vā de⁹ ē: ꞇ hec nō est vera
de⁹ ē: ergo nō sūt cōpossibilia. Dr̄ negādo conseq̄ntiā.
Multe.n. sunt ꝓpōnes cōpossibiles q̄ non possūt eē si-
mul vē vt illa: nulla ꝓpositio ē ꞇ aliq̄ ꝓpositio ē. Simi-
lit̄ ois ꝓpō ē affirmatia ꞇ nulla ē negatia. ꞇ conseq̄nter
nō valet ista copulatia ē possibil̄: ergo pōt eē vā. Simi-
lit̄ non valet: nō pōt eē vā: ergo ipossibil̄. P꞉ ēt respon
sio ad aliud argumētū: q̄lib꞉ hō est: ergo iste hō ē: ꞇ iste
hō: ꞇ sic ꝺ singul̄. cui⁹ āns ē necīu ꞇ conseq̄ns contigēs:
q̄ꝛ non ē bona. Et si arguis ex opposito conseq̄ntis seq
tur oppositū āntis: ergo ē bona: t꞉ conseq̄ntia ꞇ āns ꝓ-
batur; q̄ꝛ seq̄tur: nec iste homo ē: nec iste hō est: ꞇ sic de

singul'.ergo null⁹ homo est. Dr̃ negãdo antecedẽs. ad
ꝓbationem negatur consequentia: q: reqritur debitũ
medium. Quarta regula. Si alicui⁹ consequẽtie bo-
ne añs est possibile. ⁊ consequens ẽ possibile. Corela-
rie: si añs ẽ possibile ⁊ cõseqñs ipossibile conseqñtia nõ
valet. Quarta regula ẽt q̃ttuor limitationes dictas
hz. s. si alicui⁹ conseqñtie bone affirmatiue denomina-
te a ly si: ergo: vel igit: significãtis ꝑcise ex compositiõe
suar ptium precise ꝑmarie significãtium: ⁊ sic pz solu-
tio ad istud argumẽtũ: hoc ẽ ipossibile: ergo hoc ẽ ipos
sibile: contine demonstrãdo conseqñs: cui⁹ antecedẽs ẽ
possibile: cũ significet sicut ẽ: ⁊ conseqñs ipossibile: quia
asserit se eẽ impossibile: ⁊ conseqñtia ẽ bona. qa arguit'
a conuertibili ad conuertibile. Dr̃. n. negãdo conseqñ-
tiam eẽ bonã: q: añs est verũ: ⁊ conseqñs falsum: nec ar-
guitur a conuertibili ad cõuertibile: cũ conseqñs ypo-
thetice significet: ⁊ añs cathegorice. si aũt poneres q cõ
seqñs significaret precise cathegorice: non admitteret'
casus. Per hãc ergo pticulam bone: excludit' argu-
mẽtum hoc ⁊ quodcũq3 fcm̃ i mã isolubilium. Magr̃
sic dicit q iste regule tenẽt non i mã isolubiliũ: s3 extra
mãm isolubilium: q: in mã insolubiliũ stat conseqñtiã3
eẽ bonã ⁊ ãtecedens eẽ verum ⁊ consequens falsum. si-
militer añs eẽ necessarium ⁊ cõseqñs contigẽs: ⁊ simi-
liter antecedẽs ẽ possibile ⁊ conseqñs ipossibile. Alij ta
men addũt vnã conditionalẽ ad hãc regulam. s. q con
seqñs nõ asserat se eẽ ipossibile q̃liter est in proposito.
Respõdet ẽt ad illud. Oẽ currẽs ẽ asinus: ergo oẽ cur-
rens põt eẽ asin⁹: cuius antecedẽs ẽ possibile: ⁊ conse-
quens ipossibile: q: seqtur omne currens põt eẽ asinus
oĩs homo põt esse currens: ergo oĩs homo põt eẽ asi-
nus. Dr̃ enim q cõseqñtia non ẽ bona: ⁊ si ꝓbas con-
seqñtiam eẽ bonã: q: exponentes antecedentis iferũt ex
ponentes consequentis. negatur hoc: ⁊ si tu probas:
quia sequitur currens est asinus. ergo currẽs potest eẽ
asin⁹. tenz consequentia ab esse ad posse affirmatiue si
ne distributiõe. cõcedo illam. ⁊ seqtur: nihil est currens
qui illud sit asin⁹. ergo nihil est currens qn illud possit
eẽ asin⁹: q: qcquid est tale põt esse tale: ⁊ sic pz q totũ
consequẽs seqtur ex toto antecedẽte. nego illã. Unde
dico q ex hac secũda exponẽte antecedẽs nõ seqtur ex
ponẽs consequẽtis. quia secunda exponẽs consequen
tis ẽ: nihil est vel potest eẽ currẽs qn illud possit eẽ asi-
nus. Pz etiã ad illud: aliquod currens potest eẽ homo
oẽ currens est asin⁹. ergo asin⁹ potest eẽ homo. sillogis-
mus est i disamis: ⁊ tamẽ ãtecedens ẽ possibile ꝑ vtra-
q3 pte: ⁊ consequens impossibile. Dr̃ q consequentia
nõ est bona nec est i disamis: q: medium supponit i ma
iori lati⁹ q3 in minori cum supponat ampliatiue in ma
iori ⁊ nõ in minori: s3 mior debz eẽ oẽ currens ẽ asin⁹. si
dz concludere talem cõclusionem ⁊ tũc mior est ipossibi
lis: sicut cõclusio. Quinta regula: Si consequẽtia est
bona ⁊ aliqd seqt' ad conseqñs: illud idẽ seqtur ad añ-
cedens. Si cõseqñtia est bona qcqd ãtecedit ad antece
dens antecedit ad cõseqñs. A ꝑmo ad vltimum quãdo
cõseqñtie itermedie sũt bone ⁊ formales nõ variate: con
seqñtia a ꝑmo ad vltimũ ẽ bona ⁊ formalis. Quita.
regula q̃ttuor limitatões dcãs reqrit: q̃s gr̃a breuitatis
taceo. S3 prima regula duas alias limitatões requirit
q̃s magr̃ intelligit i textu. Prima q conseqñtie iterme

die sint bone ⁊ formales: q: alit' a ꝑmo ad vltimum cõ
sequẽtia non ess3 bona ⁊ formal'. q enim semias in pre
missis colligis i conclusione. iõ ista consequẽtia nõ est
bona ⁊ formal' a ꝑmo ad vltimũ. si nullũ tẽpus ẽ aliqd
tp̃s est. sic arguendo: si nullũ tp̃s ẽ nulla dies ẽ: ergo nox
ẽ. ⁊ vltra: si nox ẽ aliqd tp̃s ẽ. ergo a ꝑmo ad vltimũ: si
nullũ tp̃s ẽ aliquod tp̃s ẽ. illa cõseqñtia ẽ bona ⁊ mãlis
nõ aũt formal'. q: 2a consequñtia fuit mãlis tm̃. Simi
liter si deducat' de ꝑmo ad vltimũ: si tu curris de⁹ ẽ: sic
arguendo: si tu curris tu es. si tu es cãtum est. si cãtum
est cã est: si cã est cã ꝑm ordiez est: si cã ꝑm ordinẽ est cã
ꝑma est vel 2a. ⁊ vltra. ergo ꝑma cã est si ꝑma cã ẽ: er-
go deus ẽ: ergo a ꝑmo ad vltimũ: si tu curris: ergo de⁹
est. Dr̃ q illa cõsequentia a ꝑmo ad vltimũ est mãl'
tm̃: q: secũda conseqñtia fuit mãlis tm̃. Scd̃a limita
tio est q tales conseqñtie itermedie nõ sint variate. Ad
quã scd̃am conditõez duo reqrũtur. Primum q cõse-
quens ꝑcedentis consequentie ꝑcise sit antecedens con
sequentie imediate sequentis. Scd̃m q sit eodem mo-
do acceptũ. ꝓpter ꝑmũ nõ seqt': quãto magis sitis tan
to magis bibis. quãto magis bibis tãto min⁹ sitis: ergo
a primo ad vltimũ: quãto magis sitis tãto min⁹ sitis. qa
illud qd est consequens ꝑme consequentie nõ est ãtece-
dens seqñtis. Propter scd̃3 non seqt': tu curris: ergo tu
curris vel homo ẽ asin⁹ ⁊ tu non curris: a pte disiũcti-
ue ad totã disiũctinã. ⁊ vltra tu curris vel homo est asi-
nus: ⁊ tu non curris: ergo homo est asinus: a disiũcti-
ua affirmatiua cũ destructione vni⁹ ptis supra altera3.
ergo a ꝑmo ad vltimũ: tu curris: ergo homo est asin⁹.
qa consequens ꝑme consequentie qd fuit antecedẽs se
cũde non eode3 modo sumit' i vtraq3. Nã dũ est conse-
quens sumit' disiũctiue: dũ vo est antecedens sumit' co-
pulatiue. qñ. n. arguit' a disiũctiua cũ dẽstructõe vnius
ptis ad aliã illud tenet' copulatie. qa l3 hẽat duas no-
tas. s. disiũctõis ⁊ copulatõis tñ nota ꝑncipal' nõ ẽ disiũ
ctõis: s3 copulatõis: cũ nõ itẽdim⁹ disiũgere s3 destruc-
re. Destructio vo denotat' p hãc notã et. q ẽ nota co-
pulatõis. Et ꝓpter hoc soluit' argumẽtũ magr̃i cum ar
guit': q̃ternari⁹ ẽ: ergo binarius ẽ: binari⁹ ẽ: ergo ei⁹ me
dietas ẽ ꝑcise vnitas: ergo a ꝑmo ad vltimũ: q̃ternari⁹
est: ergo ei⁹ medietas ẽ ꝑcise vnitas: qa non ẽ eodẽ mõ
accepta: ista ꝓpositio ei⁹ medietas ẽ precise vnitas dum
est 9ñs scd̃e 9ñtie: ⁊ dũ est cõseqñs 9ñe facte a ꝑmo ad
vltimũ rõne relatiui quod variat significationẽ ad va-
riationẽ añtis. iõ põt dici q regula itelligit' ex mãm re
latiuor. Sexta regula ẽ ista: Si aliq 9ña est bona ⁊
aliqd stat cũ añte illud idẽ stat cũ cõseqñte. Corela-
rie ex sexta: Quicqd repugnat cõseqñti repugnat añti.
Sexta regula easdẽ limitatões reqrit. ⁊ pp hoc illd
argumẽtũ soluit' qd solet fieri. ista 9ña ẽ bona. ergo tu
es asin⁹. p ly illa dmõstrãdo 9ñtiã nũc fcã3. q illa 9ña
sit bõa ꝓbat'. q: si ñ oppositũ 9ñtis stat cũ añe. s. q ẽ bo
na ⁊ tu ñ es asin⁹: ⁊c arguit'. Ista 9ña ẽ bõa: ⁊ tu ñ es a
sin⁹. g° illa 9ña ẽ bõa. pz 9ña a copulatiã ad alterã ptẽ
o3 g° 9cedi istã 9ña3 eẽ bonã: ⁊ tñ cũ añte stat aliqd qd
ñ stat cũ 9ñte. nã ista: tu ñ es asin⁹: stat cũ añte. q: añs ẽ
pole: ⁊ illa ẽ necc̃ia: ⁊ tñ ñ stat cũ 9ñte cũ 9dicãt. Dr̃. n.
distiguẽdo añs pñe 9ñe: aut ꝑcise significet: aut ñ. si vis
q ꝑcise significet ñ admittit' casus: q: seqt' 9dictõ. s. q si
illa 9ña ñ ẽ bõa q sit bõa vt ꝓbiñ ẽ. ⁊ q si ẽ bõa ñ ẽ bõa

Nā si est bona ꝛ antecedens sic p̄cise significat. ergo antecedēs ē verū. tūc vltra. antecedēs ē verū ꝛ ꝯñs falsum. ergo ꝯñā nō ē bona. si vero nō ponat̄ illud antecedēs significare. p̄cise admittat̄ ꝛ cōcedit̄ ꝯñā s3 antecedēs ē īpossibile: ꝛ significat ypothetice ꝙ ista cōsequētia ē bona: ꝛ ꝙ ista ꝯñā nō ē bona. ꝛ ideo nō stat secum aliq̄ ꝓpositio. Septia regula: Si aliqua ꝯñā ē bona scita a te esse bona. ꝛ antecedēs ē cōcedēdū: ꝯñs ē cōcedēdū. Si cōseqūes est a te negādū ꝛ antecedēs ē a te negādum. Corelarie ex ea. Si antecedēs ē concedēdū ꝛ cōseqūes negādū cōsequētia nō valet: Septima regula vltra q̄ttuor ꝯñales cōditiones req̄rit alias q̄ttuor: vt dr̄ cōmuniter. ꝑria. scita a te esse bona et cōcedēda. ꝛ ꝓpter hoc nō incōuenit hui⁹ consequētia tu es hō: ergo tu es aial. antecedēs eē cōcedēdū. ꝛ tamē ꝯñs negādū. qa consequētia nō ē scita esse bona ab eo. Similit̄ si ponat̄ ꝙ deus ē: conuertat̄ cū ista ꝓpositione. hō ē asin⁹ p3 ꝙ illa cōsequētia ē bona: deus ē. ergo hō ē asin⁹. ꝛ tn̄ antecedens ē cōcedēdū ꝛ cōseqūes negādū: quia illa cōsequētia nō ē cōcedēda: quoniā extra tēpus bene respondēdo nō concederet̄. Et hoc p3 Hentisberū. Secūdū tn̄ Strodū cōseqūes ē cōcedendū. ꝛ tn̄ si ponat̄ respondet̄ ip̄m negādo. ꝛ ſm hoc nō o3 adder̄ istā particulā cōcedēda. Secunda. merito tue cognitionis: ꝛ ꝓpter hoc non icōuenit ꝙ vbi fiat cōsequētia cui⁹ antecedēs fuerit latinū ꝛ ꝯñs grecū. qd̄ fit a cōuertibili ad cōuertibile: vt dicēdo. hō currit: ergo ātropos trechi. ꝛ fide dign⁹ dicat tibi istā cōsequētiā esse bonā3. tūc licet ista cōsequētia sit scita a te eē bona: tamē antecedēs ē a te cōcedēdū: ꝛ ꝯñs nō. qa cōseqūes nō est itellectū. Tertia. sciēdo ꝙ ex ꝯcedēdo nō sequit̄ nō cōcedēdū. qa vbi aliq̄s credat ex vero sequi falsū i ꝯñā bona. ꝛ ex cōcedēdo nō cōcedēdū ignorādo p̄cepta logice vt pōt rusticus credere: tūc illi⁹ cōsequētie. tu es hō. ergo tu es aial. antecedēs ē cōcedēdū ꝛ cōseqūes negādū a rustico. Quarta. nec repugnet cōseqūes esse cōcedēdū ꝓpter hāc cōsequētiā hoc nō ē cōcedēdū. ergo hoc nō ē concedēdū. continue demōstrādo cōsequens cui⁹ antecedēs ē cōcedēdū ꝛ cōseqūes nō. cū asserat se nō eē cōcedēdū: ꝛ tn̄ oēs ꝯditiōes h3 excepta vltia. Mihi tamē appet saluo meliori iudicio ꝙ sola vna conditio sufficiat vltra illas oēs ꝯñales: quā tāgit magr̄. s. ꝙ cōsequētia sit scita eē bona: nec ē opus ponere ſam merito sue cognitiōis. qa si scis istā cōsequētiā eē bonā vel merito tue cognitōis vel alteri⁹. ꝛ antecedēs sit intellectū. ergo ꝛ cōsequens est intellectū. ꝛ p3 per tertiā regulā Strodi. Tertia ēt conditio sup̄fluit vbi dic̄ sciēdo ꝙ ex cōcedēdo nō sequit̄ nō cōcedēdū: q2 vbi aliq̄s credat ex vero seq falsu3 cōsequētia nō ē scita eē bona: ꝛ nō seq̄tur tu credis istā cōsequētiā eē bonā: ꝛ ita est ꝙ cōsequētia est bona. ergo tu scis consequētiā eē bonā. Sed aliter arguitur: tu credis istam cōsequētiā eē bonam: et ita est ꝙ ista consequentia est bona ſm istū modū quē credis: ergo tu scis ꝯsequētiā eē bonā. s3 minor est falsa. s. ꝙ ꝯñā sit bona ſm illu3 modum arguendi quem credis: quia tu credis ex vero sequi falsū: ideo nō ē bona ſm istū modū arguendi quē credis. Quarta conditio etiā ē superflua vbi dicit̄ ꝙ nō repugnat ꝯñs eē concedendū q2 vbi ponat̄ consequēs sic p̄cise significare non admittit̄ casus. vbi aūt nō ponat̄ p̄cise nō valet cōsequentia. q2 nō arguitur ab eodē ad ide3 quia antecedēs significat cathegorice: cōsequens vero ypothetice: ex quo ē isolubile: ꝛ sic p3 p istā solā cōditionē: sc3 ꝙ cōsequētia sit scita eē bona: cessant oēs instātie. et ꝓpter hoc soluit̄ instātia magistri cū arguit: hō currit. ergo risibile currit. cōsequētia ē bona: ponat̄ tamen ꝙ antecedēs sit positū tibi ꝛ cōseqūes depositū: tūc antecedēs ē concedēdū ꝛ cōseqūes negandū. Dr̄ ꝙ cōsequētia nō ē scita eē bona: qm̄ ex duob⁹ admissis seq̄tur oppositum ei⁹. sequit̄ eni antecedēs ē cōcedēdū ꝛ cōseq̄ns negandū. ergo cōsequētia nō ē scita eē bona. Octaua regula ꝛ corelariū. Si cōsequētia ē bona scita eē bona: ꝛ antecedēs est scitum: ergo conseqūes ē scitū. Et si consequentia est bona scita eē bona. ꝛ consequens est dubiū: ergo antecedēs ē dubiū. Octaua regula vltra quattuor generales limitationes requirit alias q̄ttuor assignatas secūde regule: vt cōiter dr̄. ꝑria. scita eē bona: qm̄ ista cōsequētia ē bona: tu es homo: ergo tu es aial. ꝛ tamē ātecedēs ē scitū a rustico: cōseqūes nō: quia nō concederet se eē aial. Secūdo merito tue cognitiōis: q2 illi⁹ cōsequētie. hō currit. ergo antropos trechi. credit̄ a te eē bona: qa fidē adhibes fidedigno: antecedēs ē scitū ꝛ cōseq̄ns nescitū: q2 nō ē intellectū a te.

Tertio sciēdo ꝙ ex vero nō sequit̄ falsū in cōsequentia bona. qm̄ vbi crederes ex vero seq falsū: ꝛ crederes firmit̄ te eē hoiem ꝛ nō aial: tūc illa cōseq̄ntia ē bōa: tu es hō. ergo tu es aial. scita eē bona: q2 firmit̄ credis et ita ē merito tue cōsideratiōis: cū tota cōsequētia sit latina: ꝛ aῆs ē scitū: ꝛ cōseqūes nō: qm̄ tu non scis ex vero nō seq falsum. imo credis ex vero seq falsum i cōsequētia bona. Quarta. ꝛ nō repugnat cōseq̄ns sciri ꝛ propter hoc soluit̄ argumētū magr̄i cū arguit̄: hoc ē nescitū. ergo hoc ē nescitū p vtruq3 hoc demōstrādo cōsequēs. similit̄ soluit̄ illa. oīs ꝓpositio scita ē affirmatiua: ergo nulla ꝓpositio scita est negatiua. ꝑotes tn̄ dicere vt i septia regula dr̄ ꝙ vna cōditio sufficit. s. ꝙ cōsequētia sit scita eē bona nō faciēdo differētiā inter cōsequētiā scitā a te eē bonā: ꝛ cōsequētiā scitā a te. Quia tn̄ Hentisber i isto casu de scire ꝛ dubitare ponit differētiā iter ꝓpositionē eē scitā eē verā. ꝛ ꝓpositione3 eē scitā. Vn̄ vult ꝙ aliq̄ ꝓpositio sit scita a te esse vera q̄ tamen nō ē scita a te: quia ad hoc ꝙ aliqua ꝓpositio sit scita eē vera sufficit ꝙ scias ita eē sicut illa significat. sed ad sciēdū illā requiritur ꝙ scias ita eē sicut illa significat. ꝛ scias illam sic significare. ꝛ iō vbi scias hominē currere: tu scis illā eē verā antropos trechi. et tamen tu nescis illā posito ꝙ tu non intelligas illā. Forte quis similit̄ ponet driam inter scire cōsequētiā: ꝛ scire ipam eē bonā. et diceret ꝙ si firmiter credo cōsequētia3 esse bonam et ita sit in re: scio consequentiam esse bonam et tamen stat ꝙ non sit scita. vt si non est intellecta habitudo consequentis ad antecedens vt quando non ē intellectum antecedens aut consequens in consequentia bona cuius antecedens sit latinum ꝛ cōsequens grecum: et quia illa probabilia sunt et non sunt demonstratiua potest teneri oppositum: scilicet ꝙ non sit differentia inter illa: et si tu vis ponere differentiam dic ꝙ requiritur illa conditio ꝙ consequentia sit scita ꝛc.

Nunc sequūtur pticulares regule consequentie formalis penes supi⁹ ꝛ inferi⁹ māām concernētes. Quaꝝ pma est: Ab inferiori ad suū supius affirmatiue: sine distributiōe ꝛ sine signo cōfusiōis ipediente ē bona ꝯña. Scda. ab iferiori ad suū superi⁹ cū distributōe vel confuse tm̄ imobilit̄ nō valet ꝯña. Tertia: Ab iferiori ad suū superi⁹ negatione postposita: cū debito medio: ꝯñtia ē bona.

Prima regula idiget octo limitationib⁹. Prima ab iferiori p se: ꝛ nō per accn̄s: q2 nō seqtur. hoc currit: ergo albū currit: demōstrādo albū: q2 poss3 hoc currere: 13 albū non curreret. Et cā ē: q2 ly hoc nō ē inferi⁹ per se s3 p accidens ad ly albū. Similiter nō seqtur: hoc potest currere: ergo aliud a currēte pōt currere: demōstrato sedēte p ly hoc: q2 añs ē veꝝ ꝛ ꝯn̄s falsū: imo iposibile. Similit̄ nō seqtur: hoc ē veꝝ: demōstrādo illā ꝓpositionē falsa3. sortes sedet. ergo aliud a vero ē veꝝ. Secūda affirmatiue: q2 negatiue nō valet: vt dicēdo: nullus hō currit. ergo nullū aial currit. Tertia sine signo distributiuo: q2 nō sequitur: tu differs ab asino. ergo tu differs ab aiali. Quarta sine signo imobilitāte: q2 nō seq̄r instantia magr̄i. si tu es asin⁹ tu es rudibilis ergo si tu es aial tu es rudibilis. Quita rōne toti⁹ extremi: q2 nō seqtur. tu es appens asin⁹: ergo tu es aliq̄lis asinus: silr̄ nō valet: tu es bon⁹ cithaređus: ergo tu es bon⁹ hō.

Sexta. alt̄o extremo n̄ variato: q2 nō seqtur: homo currit. ergo aial disputat. Septima i suppōne psōali: q2 nō seqtur: hō est spēs spālissima: ergo aial ē species spālissima: 13 i rei v̄itate hō ꝛ aial māliter sūpta non se hēant s3 inferi⁹ ꝛ supi⁹. Octaua ꝛ vltima. ad suu3 superi⁹ ꝯña significāte p̄cise ex cōpositōe suaꝝ ptiū sic p̄cise pmarie significantiū: ꝓpter subordinationem ꝛ variationē significatōis vt dcm̄ ē sepe: tūc ꝯña ē bona formalr̄ ꝛ de forma: vt dicēdo hō currit: ergo aial currit. Secūda regula nō indiget limitatōib⁹: s3 itelligit̄ q2 nō valet de forma ꝛ vtplurimū nō valet formalit̄: vt dicit magr̄. 13 aliqn̄ valeat formaliter: vt ꝓbat magr̄. q2 valet: nullus binari⁹ ē ergo nullus numer⁹ ē: ꝛ tm̄ arguitur s3 regulā. Similr̄ valet dicēdo: nulla ꝓpositio vera scit̄: ergo nulla ꝓpositio scit̄: ꝛ tm̄ arguit̄ s̄m regulam.

Tertia regula reqrit nouē limitationes. Pria ab iferiori negatiue siue negatōe postposita iferiori ꝛ supiori. q2 negatōe preposita nō valet: vt null⁹ hō currit. ergo nullū aial currit. Secūda cū debito medio. s. superioris de inferiori. q2 nō seqtur: ille hō non currit: homo ē aial ergo aial non currit: demōstrādo adā p ly ille. posito q̄ oē aial currat: q2 antecedēs est veꝝ ꝯn̄s falsu3: ex quo nō fit debita constātia superioris de inferiori. Nā mediū d3 eē ille hō ē aial. Similit̄ nō valet instantia magr̄i sciēs illā ꝓpōnem nō est aliqd: demōstrando istā. hō est asin⁹. ꝛ illa ē aliq̄ ꝓpositio. ergo sciēs aliquā ꝓpositionē nō est aliqd. nō debite sumit̄ mediū s3 deb3 eē hoc: ꝛ sciēs illā ꝓpositōe3 ē sciēs aliquā ꝓpositionē. ꝛ i casu illo est3 falsa. Tertia nullo signo distributiuo p̄cedēte: q2 nō seq̄r: oīs hō nō currit: oīs hō ē aial. ergo oē aial nō currit. Quarta nec confundēte cōfuse tm̄ mobiliter. q2 nō seqtur: tm̄ substātia non ē accidēs. ꝛ oīs substātia ē aliqd. ergo tm̄ aliqd nō est accidens. q2 vt p3 p exponētes añcedens est veꝝ ꝛ cōseq̄ns falsū. q2 ly tm̄ cōfundit cōfuse tm̄ terminū imediate sequētem nō ipeditū ꝛ capacē cōfusionis. Quita nec imobiliter: q2 nō seqtur: contigent̄ tu nō moueris. ꝛ tu nō moueris. ꝛ tu nō es aliqd. ergo aliqd cōtingēter nō mouet̄. q2 quelib3 illaꝝ vniuersaliū ē necessaria nāliter loquēdo: necessario aliqd mouet̄. ꝛ necessario aliqd qescit. ꝛ cōsequēter necessario aliqd nō mouet̄. Nā quelib3 istaꝝ nāliter est iposibilis. oē ens mouet̄. ꝛ nihil mouet̄. ergo cōtradictoria illaꝝ sunt necessaria. ꝛ cōseq̄nter nō cōtingentia. Simil̄r nō valet. istū hoiem currere nō ē scitum a te. ꝛ istū hoiem currere ē aliquē hoiem currere: ergo aliquē hoiem currerere nō est scitū a te: dato q̄ scias aliū currere. añcedens ē veꝝ ꝛ conseq̄ns falsū: ꝛ cā ē. q2 ly scitū facit sensū cōpositū. Et ꝓpter hoc ēt nō seq̄r: istū hoiem currere nō adeq̄te significat̄ p a. ꝛ istū hoiem currere ē aliquē hoiem currere. ergo aliquē hoiem currere non adeq̄te significat̄ p a: dato q̄ a sit ista ꝓpositio pticularis: aliqs hō currit: ꝛ p ly ille dmōstret̄ sortes. Sexta rōne toti⁹ extremi: q2 rōne ptis nō seqtur: vt deū eē asinū nō est aliqd: s3 asin⁹ ē ens. ergo deū eē ens n̄ ē aliqd.

Septima. altero extremo nō variato: q2 nō seq̄r sortes nō currit: sortes ē homo. ergo hō n̄ disputat. Octaua i suppositione psonali. q2 nō seqtur: hō non ē gen⁹: ꝛ hō ē aial: ergo aial nō ē gen⁹. Similiter nō seq̄r hominē currere non p̄ncipaliter significat̄ p a. ꝛ hominē currere ē aial currere. ergo aial currere nō p̄ncipaliter significatur p a. dato q̄ a sit ista ꝓpositio: aial currit. ꝛ cā est: q2 ly significat trahit orone3 ad suppositionē mālem: ꝛ sic faciūt cetera v̄ba secūde itentōis vel ipositiōis. sicut ista verba: supponit: diffinit̄ diuidit̄: subijcitur: p̄dicat̄. vt cum dr̄ homo subijcit̄: hō p̄dicatur. ly hō stat māliter rōne verbi. poss3 tm̄ ipediri a signo psonali.

Nona. ad suū supi⁹ ꝯña significāte p̄cise ex cōpositiōe suaꝝ partiū sic p̄cise pmarie significātiū cōsequētia est bona: ꝓpter subordinationē ꝛ variatione3 significationis. ut dictū ē sepe. Alie tres regule. Prima regula ē a supiori ad suū iferi⁹ ꝛ sine distributione nō valet argumētū. Secūda regula: A supiori ad suū inferius affirmatiue distributiue nō valet argum̄tum nisi cū debito medio. Tertia regula: A supiori ad suum iferius negatione preposita est bona cōseq̄ntia. Prima regula non idiget limitationib⁹. s3 intelligitur q̄ n̄ valet de forma. 13 aliqn̄ valeat formaliter: vt dicit magister ꝯ ꝯñtias. q2 dicēdo: aliqs numerus est. ergo binarius est. ꝯñtia ē bona ꝛ formalis: q2 oppositū consequētis non ē imaginabile stare cū añcedēte: tm̄ non ē bona d̄ forma. Similiter valet tu es aial. ergo tu es. ꝛ c̄ vltra. ergo tu es tu. ergo tu es iste hō. ergo tu es hō. ab inferiori ad suū supius. ergo a primo ad vltimū seqtur: tu es aial. ergo tu es homo: s3 tamē non valet de forma sicut itelligit regula: q2 consimiles i forma non tenēt. Secūda regula reqrit sex limitationes. Prima a supiori distributo: q2 sine distributione non seqtur: vt animal currit. ergo homo currit. Secūda mobiliter: q2 imobiliter non seqtur: vt tu incipis scire oēm ꝓpositione3. ꝛ a est ꝓpositio. ergo tu icipis scire a. Tertia sine termino hēnte cās veritatis. q2 non seqtur; oi aiali currente oē aial currit. brunellus est animal: ergo brunello cur

rente omne animal currit. Quarta rõne totius ex-
tremi. quia non sequit̃. omne vidẽs oẽm hominẽ ẽ for
tes. plato ẽ homo. ergo oẽ vidẽs platonẽ ẽ fortes. dato
q̄ fortes solum videat omnẽ hominẽ. Similiter non
sequitur: differens ab ente nõ est ens: tu es ens ergo dif
ferens a te non est ens. antecedens ẽ verum ꝓ maiori
minor patet: quia nullum differens ab ente est ens. et
tamẽ consequens est falsum. ⁊ hoc est. q: differens a te
non ẽ inferi⁹ ad differens ab ente. q̄uis ly te sit iferius
siue minus cõe q̄z ly ab ente. Quita. cũ debito medio
.i. q̄ sumat̃ inferi⁹ ꝓportionatuz suo superiori quo ad
cõmunem respectum vel amplũ vel restrictum. et sic
de alijs circũstãtijs: vt sunt tempus: locus. iõ nõ sequit̃
tu es oĩs homo hic: plato est homo: ergo tu es plato. q:
hoc mediũ non ẽ ꝓportionatũ quo ad destructionem.
iõ debet esse tale. plato ẽ hõ hic. Similiter non sequi
tur: tu differebas ab instanti. c fuit instans ergo tu dif-
ferebas a c instanti. sed mediũ debet esse proportiona-
tum in tali medio. c instans fuit instans tecum siue quãdo
tu fuisti. ergo ⁊c. Sexta. ad suum inferi⁹: consequen
tia significante precise ex compositione suarũ partium
precise primarie significantiũ consequẽtia est bona for
maliter ⁊ de forma. quod dicitur propter subordinatio
nem ⁊ variationez significationis: vt supra. Aduer
te tamen q̄ aliquando valet consequentia sine medio
de materia tm̃ vt arguit magister: sicut valet. omne
aĩal currit. ergo oĩs homo currit. quia oppositũ conse
quentis repugnat antecedẽti. qm̃ hec repugnãt: omne
aĩal currit: ⁊ homo non currit: quia ex his sequit̃ impos
sibile. videlz homo non ẽ animal in baroco. Est igit̃
bona de materia. et quia impossibile est hominẽ nõ es
se: tenet propter mediũ necessariũ. oĩs homo ẽ aĩal ⁊c.

Tertia regula requirit sex limitationes. Prima
a supiori distributo: q: sine distributione non valet. Vñ
non sequitur: non omne animal currit. ergo non oĩs
homo currit: vt patet per equiualentẽ. Secũda mo
biliter: quia imobiliter nõ sequitur vt in instantia ibi.
tu non icipis esse coloratus. ergo tu non incipis esse al-
b⁹. Similiter non sequitur: non contingenter homo ẽ
animal. ergo non contingenter iste homo est animal.

Tertia rõne totius extremi. q: nõ sequitur rõne ptis
vt tu nõ es aliqualis asinus: igitur tu ñ es apparẽs asi
nus. Silr̃ nõ sequit̃: tu nõ es aliquod ens vbi ẽ sol. ergo
tu nõ es hoc ens: te demõstrato. Quarta quolibet ex
tremo nõ variato: q: nõ sequit̃: nullũ animal currit.
ergo nullus homo videt. Quinta sine medio: vbi
respectu terminoꝝ modaliũ. qa nõ sequit̃: nullũ hoiem
scis non esse. ergo antichristũ nõ scis nõ esse: quia ante-
cedens est verũ cũ suum cõtradictoriũ sit falsum. aliquẽ
hominẽ scis non esse. qa ly homo solũ supponit pro ly
hoie qui ẽ: cũ verbuz pricipale sit hoc verbũ scio scis.
⁊ cõsequẽs est falsum vt pz: sz bene sequit̃. cũ hoc me
dio antichristus ẽ aliquis hõ. Sexta ad suũ inferius
cõsequentia significãte precise ex cõpositione suarũ par
tium precise significãtium cõsequẽtia ẽ bona tã formali
ter q̄z de forma. quod dicit̃ ꝓpter illud quod i alijs.

r **Egulas alias** tangentes quanti-
tatẽ ꝓpositionũ se
riatim ꝓpono. Quarũ prima regula. Ab vni
uersali ad suã indefinitã vel particularẽ tã affirmati-
uã q̄z negatiuã est bona consequẽtia. Secũda a par
ticulari vel idefinita ad suã vniuersalẽ non valet argu
mẽtũ nisi gratia materie. Tertia. Ab vniuersali af-
firmatiua ad oẽs suas singulares tã collectiue q̄z diui-
siue ẽ bona cõsequẽtia cum debito medio: ⁊ ecõtra col
lectiue. Quarta: Ab vniuersali negatiua ad quãli-
bet suam singularẽ sufficient enumeratã ẽ bona cõse-
quentia siue cũ debito medio siue sine debito medio et
econtra valet cũ medio. Quita a particulari ad suã
indefinitã et econtra est bona cõsequẽtia tam affirma
tiue q̄z negatiue. Sexta A pticulari vel idefinita ad
omnes suas singulares diuisiue sumptas est bona con
sequentia cũ debito medio. Aduerte q̄ omnes iste
regule solũ indigent vna limitatione. s. consequentia si
gnificante precise ex cõpositione suarũ partium precise
primarie significantiũ ꝓpter subordinationẽ ⁊ varia-
tionẽ significatiõis qa tunc falsificari possent oẽs regu
le sine dicta limitatione. Ulterius aduerte quare sex
sunt regule hui⁹ capituli et non plures. Cã huius est
qa aut vniuersales comparãtur ad particulares et in-
definitas siue affirmatiue siue negatiue: ⁊ sic ẽ prima:
aut econtra ⁊ sic est secunda. ergo si vniuersalis cõpa-
retur ad singulares hoc est dupliciter: qa aut vniuersa
lis affirmatiua cõparat̃ ad singulares et econtra: ⁊ sic
ẽ tertia. aut vniuersalis negatiua comparat̃ ad singu
lares et econtra. et sic est quarta. aut idefinita compat̃
ad singularẽ ⁊ ecõtra. ⁊ sic ẽ quinta. aut idefinita ⁊ par
ticularis comparat̃ ad singularẽ. ⁊ sic est sexta. Posset
dari septima cõparãdo singulares ⁊ indefinitas ad pti
cularem. Nã affirmatiue a singulari ad idefinitã vel
particularẽ sine medio valet consequentia: negatiue ãt
cũ medio. Hanc tñ septimã compositã tacuit magr̃
quia illã posuit i supiori capitulo cũ dixit: ab iferiori ad
suũ superi⁹ negatiõe postposita ẽ bona consequẽtia et
ab iferiori ad suũ superi⁹. Et ꝓpter hoc patet respõsio
ad instãtiã magistri cõtra primam regulã cũ arguit q̄
illa consequẽtia non valet: incipit omne ens esse: ergo
incipit aliquod ens esse: qa antecedẽs ẽ verũ ⁊ cõseq̄ns
falsum: vt pz exponẽdo: ⁊ tamẽ arguit̃ p regulaz. ergo
⁊c. Dicit̃ q̄ nõ arguitur p regulã: q: nulla illaꝝ est
alicuius qñtitatis. Et si ꝓbas: q: in pˀma subijcit̃ ter
minus cõis signo vniuersali determinat⁹. ergo ẽ vni-
uersalis. ⁊ in secũda subijcit̃ t̃minus cõis signo particu
lari determinat⁹. ergo est particularis: tenet cõsequen-
tia p diffinitiones datas i summulis. Dicit̃ negãdo
ambas cõsequẽtias. ⁊ ad diffinitiões dico q̄ itelligunt̃
sic. In qua subijcit̃ termin⁹ cõis solo signo vniuersali
determinat⁹: aut solo signo particulari determinatus
existente aliqd illi⁹ quod dr̃ ꝓpter preiacentẽ. hic autez
nõ ẽ ita: quare ⁊c. Et ad instãtiã cõtra secũdã regu-
lã cũ arguit̃ q̄ illa cõsequẽtia valet: aĩal ẽ homo. ergo
oẽ aĩal ẽ homo. qa p consequẽs q̄libet alia valet a sua
indefinita ad vniuersalẽ. q̄ valeat ꝓbatur: q: ista pro
positio: animal ẽ homo significat oẽ aĩal esse hominẽ:
sed oĩs ꝓpositio significat quicq̄d sequit̃ ad eã. ergo cõ
sequẽtia ẽ bona. Dicit̃ negãdo primã ꝯñam: et ad
ꝓbationẽ ꝯcedo q̄ ista. aĩal ẽ homo. significat oẽ aĩal
eẽ hominẽ. ⁊ q̄ oĩs propositio significat q̄cq̄d sequitur

ad eã. ergo cõsequẽtia ẽ bona, negaẽ illa consequẽtia. q2 lz ois ꝓpositio significet qcqd seqtur ad eã. nõ tamẽ quicquid significat ꝓpositio sequiẽ ad eã. Si tñ argues. ista ꝓpositio: aĩal ẽ hõ: significat adequate oẽ aĩal esse hominẽ. ergo illa ꝯña ẽ bona. cõcediẽ ꝯña: sed negaẽ añs. q2 nulla ꝓpositio significat adequate oẽ aĩal esse hominẽ: nisi aliqua talis: oẽ aĩal est homo. Et ad istãtiã ꝯ ꝟtiam regulã cũ arguit q illa ꝯña nõ valet. necessario ois hõ ẽ aĩal. ⁊ isti sunt oẽs hoies. ergo necessario iste hõ ẽ aĩal. ⁊ ille hõ ẽ aĩal. ⁊ sic de singulis. q2 antecedẽs ẽ ver ⁊ ꝯñs falsum: vt pz p exponentes: ⁊ tñ arguiẽ ꝟm regulã. ergo ⁊c. Similiẽ nõ valet ecõtra sic: cõtingẽter ille hõ est aĩal ⁊ sic de singulis. ⁊ isti sunt oẽs hoies. ergo cõtingẽter ois hõ ẽ aĩal. qa antecedẽs est verũ ⁊ cõsequẽs falsum. Dĩ q non arguiẽ ꝟm regulã. qa nulla illa2 est alicuius quãtitatis ꝓpter illud quod dicebaẽ in respõsione ad primũ argumẽtũ ⁊ instãtiã. Cõtra quartã cũ arguiẽ q ista ꝯña nõ valet. nulla chymera q̃ currit moueẽ. ergo chymera q̃ currit nõ mouetur. qa antecedẽs ẽ verũ vt pz. ⁊ consequẽs falsũ. quia sequiẽ chymera q̃ currit nõ moueẽ. ergo chymera currit ⁊ illa moueẽ. tenet consequẽtia a resolutiõe de qui in et. et ille illa illud. Dicitur q consequentia est optima ⁊ negaẽ q cõsequens sit falsum. ad ꝓbationez dĩ q non lz resoluere relatiuum nisi ĩ affirmatiua ⁊ nõ in negatiua. Similiẽ si arguis sic: nullus hõ currit. ergo iste hõ non currit. Diciẽ q non arguiẽ ad suam singularẽ: q2 terminꝰ debet pro eodẽ supponere. Et ad instãtiã contra qntã regulã cũ arguit q ista ꝯña nõ valet. aĩal ẽ genꝰ. ergo aliquod aĩal est genꝰ. q2 antecedens est verũ vt pz ⁊ cõsequens falsum. q2 ꝯdictoriũ ẽ verũ: nullũ aĩal est genꝰ. ⁊ tamẽ arguiẽ per regula3. qa si hoc nõ eẽt ly aĩal in secũda supponeret ꝑsonaliẽ propter allõ signũ aliquod. ⁊ ĩ prima materialiter. Cõtra. dicẽdo aliquod hõ ẽ spẽs. ly homo materialiter supponit ⁊ nõ limitaẽ ad suppositionẽ ꝑsonalẽ ꝓpter illud signũ aliquod. ergo ⁊ in illa aliquod aĩal ẽ genꝰ supponit ly aĩal siľr materialiter ⁊ nõ personaliẽ. Diciẽ cõcedendo q prima ꝯña nõ valet. qa nõ arguiẽ p regulam cũ ly aĩal supponat ꝑsonaliter. ⁊ ad probationẽ cũ dicitur dicẽdo q aliquod homo ẽ spẽs. ly hõ suppõit materialiter. ergo dicẽdo aliqđ aĩal ẽ genꝰ. ly aĩal supponit materialiẽ. negaẽ cõsequẽtia. qa ly hõ non ẽ neutri gñis. iõ illud signũ aliquod trahit ad neutrũ genꝰ. sz cũ ly animal sit neutri generis: additũ signũ neutri gñis limitat ad ꝑsonalẽ. ⁊ ĩdefinita istius particularis: aliqđ aĩal ẽ genus. est illa. aĩal viuens est genꝰ. Ad vltimã instãtiã cõtra sextã regulã cũ arguit illa cõseqntia non valet: necessario hõ ẽ aĩal: ⁊ isti sunt oẽs hoies. gº necessario ille hõ ẽ aĩal. ⁊ necessario iste hõ ẽ aĩal. ⁊ sic de singulis. añs est verũ ⁊ cõsequens falsum. Diciẽ q nõ arguiẽ per regulã quia illa non est indefinita: necessario hõ ẽ aĩal. qa nõ ẽ quãta. ⁊ sic aliqs ad hoc allegareẽ dicẽs q sic auctor dicit q ego dico q nõ quare ⁊c.

D E propositiõibꝰ nõ quãtis: sic exceptiue vꝉ exclusiue regľe sũt ponẽde. qua2 prima regula est: Ab exclusiua ad suam vniuersalem de terminis transpositis cõsequẽtia est bona. Secũda regula: Ab exclusiua ad exceptiuã sibi correspondentẽ est bona cõsequẽtia. Tertia regula: Ab inferiori ad suũ supius a parte subiecti dictiõe exclusiua addita subiecto est bona cõsequẽtia. Quarta regula. Ab iferiori ad suũ supius a parte p̃dicati: dictiõe exclusiua addita subiectis nõ valet cõsequẽtia: sed ecõtra sic cũ debito medio. Prima regula reqrit sex limitationes. Prima. ab exclusiua primi ordinis: qa si secũdi vel tertij ordinis nõ sequitur: q2 nõ valet: hõ tñ est aĩal: ergo oẽ aĩal ẽ hõ: añs eñi verũ ẽ: vt pz p exponentes: ⁊ cõsequẽs falsum. Siľr nõ valet ista cõsequẽtia. a ꝓpositio significat p̃cise sicut ẽ. ergo oẽ significãs p̃cise sicut ẽ: ẽ a ꝓpositio: quia añs ẽ verũ ⁊ cõsequẽs falsum. Secũda. affirmatiua q2 negatiua nõ sequitur si ne negaẽ nota exclusionis: vt dicẽdo nõ tñ hõ ẽ aĩal: ergo oẽ aĩal ẽ hõ: qa añs ẽ ver ⁊ cõsequens ẽ falsu3. si ne nõ negaẽ nota exclusionis: dũmodo ꝓpositio sit negatiua q2 nõ valet dicẽdo tñ suba nõ ẽ accidẽs: gº oẽ accidẽs est substãtia. añs est ver: vt pz p exponentes et ꝯsequens falsum. Tertia. ad suã vniuersalẽ affirmatiuã factã de terminis trãspositis q2 ad negatiuã nõ valet. quia nõ sequiẽ: tñ hõ currit: ergo nullũ currens est hõ. Quarta ipsis in recto existẽtibꝰ ⁊ nõ in obliquo: ⁊ ꝓpter hoc soluũtur istãtie magrĩ: q2 nõ valet tñ asinꝰ est hois: gº cuiuslibet hois ẽ asinꝰ: añs eñi ẽ verũ ⁊ cõsequẽs falsũ. posito q nulla sit possessio hois nisi asinꝰ: nõ tñ qlib3 hõ h3 asinũ. Siľr nõ valet. cuiuslib3 hois ẽ asinꝰ. gº tñ asinꝰ ẽ hois. ẽ eñi añs ver ⁊ cõsequẽs falsum. posito q qlibet hõ habeat asinũ ⁊ equũ. Magr̃ tñ vitupat istã cõditionẽ ⁊ vocat rudes eos qui ponũt eã: q2 sine illa potes saluaẽ regulã ⁊ diceẽ vt ipe diẽ: ad p̃mũ q illa nõ ẽ sua vľis correspõdẽs sz illa: oẽ ens hominis ẽ asinꝰ. Cõsiľr ad ꝟm. exclusiuã assignata nõ bene assignaẽ: sz ẽ illa: tñ habẽs asinũ ẽ hõ: cũ illa ꝓpõ cuiuslib3 hois ẽ asinꝰ equaleat huic. qlib3 hõ ẽ habẽs asinũ: cꝰ exclusiua ẽ tñ oẽ habẽs asinũ ẽ hõ. Quita cõditio. ꝓpõnibꝰ significãtibꝰ ex cõpositiõe sua2 ptiũ p̃cise p̃marie significãtiũ: ꝓpter subordinationẽ ⁊ variationẽ significatiõis. Sexta. vniformiẽ supponẽtiu3: q2 nõ seqtur tñ sor. ẽ aliqs hõ currẽs: gº ois hõ currẽs ẽ sor. qa posito q solꝰ sor. currat de masculis. multe tñ feie currũt. añs ẽ ver ⁊ ꝯñs falsũ. Et pp hº soluũẽ alie istãtie magrĩ: qa nõ seqẽ tñ ens necessario ẽ suba: ergo ois suba necessario ẽ ens: q2 añs est ver ⁊ ꝯñs falsũ: vt pz p exponẽtes. Dĩ eñi q illa nõ ẽ vľis illiꝰ exclusiue: sz illa: oẽ ens necessario suba ẽ ens. qa sic ĩ exclusiua nõ ꝺtermiabit illũ ẽminũ ens ly necẽio: sz solũ ly suba: ita in vľi dz eẽ. Siľr cũ arguiẽ q nõ seqẽ. oẽs apostoli sũt duodeci: ergo tñ duodeci sũt apľi: tenẽdo ly oẽs collectiue: q2 añs ẽ ver ⁊ ꝯñs falsũ: q2 sua exponẽs ẽ falsa ⁊ nulla. nõ duodeci sũt apľi: q2 Pe. ⁊ Paulꝰ sũt apľi ⁊ tamẽ sũt aliq nõ duodeci. Dĩ q qñ ly oẽs teneẽ collectiẽ sua exclusiua nõ exponiẽ p negationẽ ifinitãtẽ: sz p notã pluralitat istõ mõ: duodeci sũt apľi dci: ⁊ nõ plura q3 duodeci sũt apľi dĩ. illa ẽ vera ⁊ exclusiua siľr. Quãdo ãt teneẽ diuisiue. tũc eñi correspõdet dcã exclusiua exponibilis per negationẽ ifinitãtẽ: q2 tã vľis q3 exclusiua sũt ipossibiles ꝓpẽ iplicationẽ sua2 exponẽtiũ. Secũda regula reqrit sex limitatiões. pr̃ia ab exclusiua affirmatiã. q2 a negatiã nõ valet: q2 nõ seqẽ: nõ tñ sor. currit: gº nullꝰ hõ

preter sorte͂ currit. Secunda primi ordinis. q͂a nõ sequitur. sortes tm̄ e͂ homo: ergo nihil preter sorte͂ e͂ hõ: qm̄ an̄s est verũ ⁊ cõseque͂s falsũ. Tertia ad exceptiuã negatiuã q꞉ nõ seq̄tur tm̄ sortes currit: ergo oĩs hõ ꝑter sorte͂ currit. Quarta ꝓpriã ad quã duo req̄runtur. Primo ꝙ illð a quo fit exceptio stet ↄfuse distributiue mobilit᷑. Sc͞a ꝙ illð qð excipit᷑ sit iferiꝰ ad illð a quo excipitur: ⁊ sic exceptiua nõ erit ꝓpria nõ valet. Quinta sibi correspõde͂te͂. Pro quo aduerte ꝙ ad hoc ꝙ exceptiua sit corespõde͂s exclusiue requirunt᷑ due cõditiões. Prima ꝙ subiectũ exclusiue sit t͂minꝰ cõpositꝰ ex subiecto ⁊ p̄dicato exceptiue. Secũda sic p̄cise sumpta .s. ꝙ t͂mini supponãt p̄cise ꝓ eisde͂. ꝓpter primam nõ valet ista cõseque͂tia: tm̄ hõ e͂ aĩal intellige͂s: ergo nihil preter hoiem itelligit. ꝓpter scd͞am non valet ab illa exceptiua ad exclusiuã: nullus hõ preter sorte͂ currit: ergo tm̄ sor. est hõ currens: nec ecõtra valet dice͂do tm̄ sor. est aliq̄s hõ curre͂s: ergo nihil qð e͂ hõ preter sorte͂ currit. Et sic soluit᷑ instãtia magistri: cũ arguit ꝙ nõ sequit᷑ nullꝰ hõ preter sorte͂ currit: ergo tm̄ sortes e͂ hõ curre͂s: q꞉ an̄s e͂ verꝫ ⁊ ↄn̄s falsum. posito ꝙ sortes currat ⁊ nullus aliꝰ masculus ſꝫ mulieres sic. Patet respõsio q꞉ deficit illa cõditio: q꞉ exclusiua nõ e͂ sibi corespõde͂s: ſꝫ dꝫ esse illa tm̄ sortes est aliq̄s hõ curre͂s: Sexta cõditio ꝓpositionibus significãtibꝰ p̄cise ex cõpositiõe suaꝝ partiũ primarie significantiũ: qð dr̄ ꝓpter subordinatione͂ ⁊ variatione͂ significationis. Cõsimiles limitatiões requirunt᷑ ecõtra. Tertia regula. septe͂ requirit limitatiões. prĩa ab inferiori ad suũ superiꝰ ꝑ se q꞉ accide͂s nõ seq̄tur. vñ nõ valet. tm̄ hõ currit: ergo tm̄ albũ currit: ⁊ si hoc sit albũ q꞉ stat an̄s eẽ verꝫ sine ↄn̄te. Secũda sine distributione: q꞉ nõ sequit᷑ tm̄ oĩs hõ currit: ergo tm̄ oe͂ aĩal currit: q꞉ posito ꝙ oĩs hõ currat: ⁊ nihil aliud an̄s e͂ verũ ⁊ cõseque͂s falsum. Tertia affirmatiue q꞉ negatiue nõ sequit᷑. vñ nõ valet nõ tm̄ hõ e͂ sensibilis: ergo nõ tm̄ aĩal e͂ sensibile: q꞉ an̄s e͂ verꝫ ⁊ cõseque͂s falsum. Et ꝓpter hoc soluit᷑ instãtia mag͞ri cũ arguit ꝙ nõ sequit᷑ tm̄ substãtia nõ e͂ accide͂s: ergo tm̄ aliq̄d nõ e͂ accidens: quia an̄s est verꝫ ⁊ cõseque͂s falsum: vt pꝫ ꝑ expone͂tes q꞉ nõ arguit᷑ ↄ regulã. quia nõ arguit᷑ affirmatiue. Similit᷑ cũ arguit ꝙ nõ seq̄tur tm̄ corpꝰ nõ est idiuisibile: ergo tm̄ substantia nõ e͂ indiuisibilis: quia an̄s est verũ ⁊ cõseque͂s falsum: vt pꝫ ꝑ expone͂tes: de an̄te pꝫ: ð cõseque͂te ꝓbat᷑: q͂a scd͞a expone͂s est falsa .s. quodlibet non substãtia est idiuisibile: nã albedo i pariete est nõ substãtia ⁊ tñ nõ est indiuisibilis: q꞉ e͂ extensa ad exte͂sione͂ parietis. Dr̄ ꝙ nõ arguit᷑ cõtra regulã q꞉ nõ arguit᷑ affirmatiue. Hoc dictũ e͂ de inte͂tione magistri cõtra consequentias. cũ supportatiõe tame͂ dr̄ ꝙ illa e͂ optima consequẽtia. tm̄ corpus nõ e͂ diuisibile: ergo tm̄ substãtia nõ est diuisibilis: q͂a exponentes cõseque͂tis sunt ver᷑ vt pꝫ intelligenti. Quarta. rõne totiꝰ extremi: q͂a rõne partis nõ valet cõseque͂tia. vñ nõ sequit᷑: tm̄ appare͂s asinꝰ currit: ergo tm̄ aliqualis asinꝰ currit. posito eñi ꝙ sor. appareat asinꝰ q currat: est an̄s verꝫ ⁊ cõseque͂s falsuꝫ. Quinta. altero extremo nõ variato: q͂a nõ seq̄tur. tm̄ homo currit: ergo tm̄ aĩal mouet᷑. Sexta. i suppositione ꝑsonali: q͂a nõ sequit᷑. tm̄ homo e͂ spe͂s specialissima ad sorte͂ ⁊ platone͂: ergo tm̄ aĩal e͂ spe͂s specialissima ad sorte͂ ⁊ platone͂: q͂a an̄cedens est verũ ⁊ cõseq̄ns falsum. Septĩa cõseque͂tia e͂ bona ipsa significãte ꝑcise ex cõpositione suarũ partiũ precise primarie significantiũ: propter subordinatione͂ ⁊ variatione͂ significationis vt dictũ e͂ sepe. Quarta non indiget limitationibꝰ ex quo cõseque͂tia non valet formaliter neqꝫ ð forma: quia arguit᷑ a superiori ad suũ inferiꝰ affirmatiue ⁊ distributiue ꝙ nõ valet vt dictum e͂ in tertio capitulo. Ecõtra aũt cũ medio debito bene valet. A termino stante confuse tm̄ vel determinate ad eunde͂ stanteꝫ distributiue nõ valet consequẽtia. A termino stãte distributiue ad eunde͂ stante͂ determinate cõseque͂tia e͂ bona. A termĩo stãte confuse tm̄ ad eunde͂ stante͂ ðterminate respectu eiusde͂ sincathegorematis nõ valet cõsequentia. Iste regule ex dictis patent interiꝰ ꝑscrutãti.

Ponende sunt regule pertine͂tiũ atqꝫ ipertinentiuꝫ terminoꝝ ⁊c. Quarũ prima e͂ ab affirmatiua vniꝰ disperati ad negatiuã alteriꝰ est bonũ argume͂tũ: ⁊ non eꝯ. Quãdo cũqꝫ sunt due ꝓpositiones quarum subiecta ⁊ p̄dicata cõuertũtur: mane͂te cõsili denominatione: ab vna ad reliquã e͂ bona cõseque͂tia. Ab vno conuertibili ad reliquũ e͂ bona cõseque͂tia ⁊ eꝯ. Ab vno corelatiuoꝝ ad reliquũ. propositionibꝰ existe͂tibꝰ de secundo adiacente e͂ bona consequẽtia. A t͂mino priuatiuo ad terminũ infinituꝫ e͂ bona cõsequentia ⁊ non ecõtra. Ab affirmatiua de predicato infinito vel ꝑuatiuo: ad negatiuũ de predicato finito e͂ bona cõseque͂tia: eꝯ non. A negatiua de predicato infinito ad negatiuã de p̄dicato infinito cuꝫ debito medio e͂ bona cõseque͂tia. Pro intellectu harũ regularũ faciã duo. Prĩo declarabo t͂minos ꝑtine͂tes ⁊ ipertine͂tes. Secũdo limitabo regulã. Primo igitur aduerte: ꝙ terminoꝝ quidam sunt pertinentes ⁊ quidã ipertinentes. Impertine͂tes sunt illi quorũ vnus põt indifferenter affirmari ⁊ negari de altero supposito non corrupto: vt albũ ⁊ hõ ⁊ similes. Pertine͂tes vo sunt duplices: q꞉ vel sunt pertine͂tes disperati vel pertinentes sequela. Pertinentes disperati sunt illi quoruꝫ nullus potest vere affirmari de altero: vt homo ⁊ asinus. Pertinentes sequela sunt illi ex quorũ vno sequitur alter vel propositio in qua ponitur vnus illorũ est illatiua propositionis i qua ponitur alius. Et hi sunt duplices q꞉ vel ex vno sequit᷑ aliud ⁊ econuerso. vel ex vno sequit᷑ aliud et non econuerso. Si primo modo e͂ dupliciter q꞉ si ex vno sequitur aliud et econtra: vel est respectu cuiuscũqꝫ verbi. ⁊ sic dicuntur conuertibiles simpliciter: vel respectu huius verbi est. tm̄ de secũdo adiacente. ⁊ sic dicuntur termini corelatiui. Si vero secundo modo .s. ꝙ ex vno seq̄tur aliud et non ecõuerso adhuc est dupliciter aut est respectu huius verbi est de secundo adiacente: ⁊ sic terminus a quo non cõuertitur subsistendi consequentia dicitur prior et alter posterior: vel est respectu cuiuscũqꝫ verbi: ⁊ sic terminus inferens dicitur inferior: illatus vero superior. Et vt has diuisiones recte discernere possis ibi feci arborem que tibi declarat.

Prima regula septẽ limitatões reqrit. Pria ab affirmatiua vnius disperati simpliciter sumpti sine determiatione: quia non seqtur: tu cõtingẽter es homo: ergo contingenter non es asinus; quoniã antecedẽs ẽ veruz ꝛ cõsequens falsuz. q: ex illo sequitur ꝙ tu posses esse asinus. Pro quo scias ꝙ ꝓpositio exponẽda rõne hui⁹ t̃mini ꝯtingẽter: est exponenda per oppositas qualitates. vt contingenter tu curris: sic exponitur: tu curris: ꝛ potest esse: ꝙ tu nõ curris: sed illa contingenter tu nõ curris: expõitur sic: tu nõ curris: ꝛ potest esse ꝙ tu curras: ꝛ sic de singulis. ideo si cõtingẽter tu nõ es asinus sequit̃ formaliter ꝙ potes eẽ asinus. Secũda. ad negatiuã alteri⁹ simplicit̃ sumpti ꝑpt̃ idẽ. Tertia. ꝓpositionibus significantibus ex compositione suoꝝ terminoruz p̃cise primarie significãtium: ꝓpter subordinationem ꝛ variationẽ significationis. Quarta. a parte p̃dicati: q: a parte subiecti nõ valet: vt hõ est aial. ergo asin⁹ ñ est animal. Quinta. subiectis vniformiter supponẽtibus: q: non sequitur. animal currit: ergo nullũ animal quiescit. Sexta i t̃minis discretis: q: i t̃minis cõmũib⁹ nõ seqtur simpliciter: vt sic arguẽdo: ille deus est pater ergo ille deus nõ est filius. certum ẽ ꝙ non sequitur ꝙ ille terminus deus est tanq̃ȝ cõmunis tribus suppositis diuinis. Similiter non sequitur. homo est cõmunis sor. ergo non est platoni: sed in talibus terminis discretis sequit̃ modificando negatiuam alteri⁹ disperati. seqtur enim. ille deus est pater: ergo ille deus aliquo modo non est filius. Similiter sequit̃. homo cõmunis est sor. ergo hõ aliquo modo ñ ẽ cõis platõi. ꝛ hoc est verꝫ: qa hõ cõmunis licet sit sor. ꝛ plato: ñ tamen eo mõ quo ẽ sor. ẽ plato. sed sicut est sor. non ẽ plato. Septima. ꝛ simpliciter ꝺ presenti ꝛ nõ de preterito nec de futuro: quia non sequitur absolute. tu fuisti albus: ergo tu non fuisti niger: tu eris albus. ergo tu non eris niger. sed bene sequitur limitate. tu fuisti albus: ergo aliquãdo tu non fuisti niger. Similiter tu eris alb⁹: ergo aliquando tu non eris niger: ꝛ nõ conuerso quia ex pura negatiua non sequitur affirmatiua. Et ꝓpter hoc patet ad instantiam magistri cũ arguit ꝙ non sequitur brunellus est asinus: ergo brunellus non est risibil' tenẽdo ly risibil' i genitio: quia antecedẽs est verũ ꝛ ꝯñs falsuz. Dr̃ eni ꝙ risibilis i genitiuo ꝛ asinus non sunt termini disperati sed bñ i noiatiuo. Secũda regula qnq; reqrit limitationes. Prima quando subiecta ꝛ p̃dicata ꝛ copule conuertuntur quo ad primaria significata. ꝓpterea non sequitur homo est animal: ergo homo est homo: q̃ȝuis homo conuertatur cum animali in significato secundario: cum ad hominez sequat̃ formaliter ꝛ v̇tualiter animal. non tamẽ i significato p̃ncipali conuertuntur. Secunda ꝛ quo ad modos significãdi. ꝓpterea non sequitur: tu es homo: ergo tu es homines: quia lȝ homo homines hois habeant idez significatum tamẽ ñ significant eodez mõ: quia hõ significat ꝑ modũ vnius ꝛ ꝑ modum p̃icipij. hoies vero per modum pluriũ vel per modũ principij. sed hois significat ꝑ modũ vnius ꝛ per modum termĩ vt cui⁹. ꝓpterea nõ seqtur tu es aliquo modo: ergo tu es omni modo: ꝛ qualitercunq; quia aliquo modo licet omnem moduz significet: non t̃n omnẽ modum omnimodo significat. sed per modũ vt a quo. quia ly aliquo modo omnez modum significat partitiue ꝛ diuisiue: sȝ ly oĩmodo significat distributiue affirmatie. hec ex grãmatica speculatiua intelligũtur. Tertia manente simili ꝺnomĩatione ꝓpositionum ita ꝙ sint eiusdẽ qualitatis ꝛ quantitatis ꝓpterea non sequit̃: homo currit: ergo nõ currit homo. homo currit: ergo tantum homo currit. Quarta. vtraq; ꝓpositione significante precise ex cõpositione suoꝝ t̃minorum precise primarie significantiũ ꝓpter subordiationem ꝛ variationẽ significatiõis. Quinta vniformit̃ supponentium: propterea soluitur instantia magistri: quia non sequitur quilibet homo ẽ vnus homo: ergo omnis homo est vnus homo: quia ly homo a parte subiecti latius supponit i secunda q̃ȝ i prima. Dicit tamẽ magister ꝙ ista non conuertuntur ꝓprie lȝ tamen sint similia. His ãt seruatis ab vna ad reliquam valet cõsequentia tam affirmatiue q̃ȝ negatiue. Contra hãc regulam facit argumentum Strodus: q: non sequitur tu qui non es asinus es homo: ergo tu qui es asinus nõ es homo: añs est verum ꝛ consequens falsũ: patet quia suum contradictoriuz ẽ falsũ: patet quia ex illa sequitur tu es asinus. Ad hoc dat duas responsiones. Pria dicit ꝙ ambe sũt vere. Prima enim est affirmatiua q̃ significat copulatiue te non esse asinum ꝛ te esse hominem. Secũda vero cũ sit negatiua significat opposito mõ copulatiue affirmatiue correspondenti ꝛ significat disiunctiue ꝙ tu non es asinus: vel ꝙ tu nõ es homo: ideo ambe vere sunt. vñ ille ꝯ̃dicunt: tu q es asin⁹ es homo. tu qui es asinus nõ es homo. p̃ma significat copulatiue. secunda disiũctiue opposito modo. Similiter ille ꝯ̃dicunt: tu qui non es asinus es homo: ꝛ tu q es asinus non es homo. prima significat copulatiue. scd̃a vero disiunctiue opposito modo. Et sic patet respõsio fȝ hanc opionem que pulchra ẽ: q: consequẽtia ẽ bo-

na. Alia rñsio quã sequit̃ Strodus est distiguendo
an negatio i prima propositione cadit supra totã cõpo-
sitionem vel supra partẽ. Si supra totam negat̃ ɔ̃sequẽ
tia. quia non seruatur vtrobiq3 eadem q̃litas. si vero
cadit supra secundã compõnem concedit̃ ɔ̃ñtia: sed ne
gatur antecedens sicut ꝛ consequẽs. nec tunc datur con
tradictorium p ablationem negationis p̃posite sed per
additionem alterius de nouo. Tertia regula tres re
quirit limitationes: Prima. ab vno conuertibili ad
reliquum ratione totius extremi. q2 rõne partis nõ seq-
tur. vt contradictorium a est veꝝ. ergo contradictoriũ
contradictorij a ẽ veꝝ. dato ꝙ a sit illa. homo ẽ asinus.
antecedens est verum ꝛ consequens falsũ. q2 nihil est cõ
tradictorium contradictorij a nisi a. l3 ɔ̃tradictoriũ con
uertatur cũ ly contradictorium ɔ̃tradictorij. non tamẽ
addendo ly a. Et sic soluitur istãtia magistri. q2 ñ seq
tur. sortẽ scis esse hominẽ. ergo sortem scis esse risibilez.
quia positoꝙ nescias que sit passio sortis: imo credas
ꝙ risibile sit passio brunelli. antecedens est verũ ꝛ ɔ̃ñs
falsũ. Dicendũ ꝙ l3 ly hominẽ ꝛ ly risibilẽ conuertãt̃
non tamen sciens esse hominem ꝛ sciens esse risibilem
conuertuntur que sũt p̃dicata. Secũda. consequẽtia
significante p̃cise ex cõpositione suorum terminorum
precise primarie significantium. propter subordinatio
nem ꝛ variationẽ significatiõis vt sepe dictũ ẽ. Ter
tia vniformiter supponẽtiũ: q2 nõ valet: q̃libet hõ cur-
rit. ergo oẽ risibile currit. q2 lati9 supponit risibile q̃3 hõ
Istis aũt s̃uatis ẽ bona ɔ̃ñ tã formalit̃ q̃3 de forma.

Quarta regula q̃ttuor reqrit limitatiões. Prima
ab vno correlatiuo ad reliquũ correlatiuũ totale. et sic
soluit̃ istãtia magistri: quia nõ valet: pater est. ergo fili9
est: qa stat ꝙ sit pater ꝛ nõ habeat filiũ sed filiã. Simili
ter nõ valet: fili9 ẽ. ergo pat̃ est. q2 stat ꝙ sit fili9 ꝛ non
habeat patrẽ sed matrẽ. Et cã ẽ: q2 pater vel mater ẽ
vnũ correlatiuũ totale: fili9 vel filia aliud correlatiuũ to
tale. nõ aũt pat̃ correlatiuũ totale nec fili9. Et si nõ pla
cet tibi hec prima limitatio dicas ꝙ pater ꝛ fili9 nõ sũt
correlatiua: sed bene pater vel mat̃ fili9 vel filia. Se
cũda. cũ ṽbo substãtiuo de secũdo adiacẽte. q2 nõ sequit̃
pater ẽ barbat9. ergo fili9 est barbat9: pat̃ currit. ergo
fili9 currit. Tertia. de p̃ñti qa non sequit̃. pater fuit.
ergo fili9 fuit. pater erit. ergo fili9 erit. Quarta p̃po
sitionib9 significãtib9 ex cõpositiõe suoꝝ t̃minorũ preci
se primarie significãtiũ consequẽtia ẽ bona. propter sub
ordinationẽ ꝛ variationẽ significationis. Quita re-
gula q̃ttuor requirit limitatiões. Pria a termino pri
uatiuo ad terminũ infinitũ: p̃positionib9 existẽtib9 af-
firmatiuis: qa in negatiuis nõ sequit̃. vñ non valet la-
pis non ẽ iniustus. ergo lapis nõ ẽ nõ iustus. antecedẽs
ẽ verũ ꝛ cõsequẽs falsum. Secũda nõ facta alia va
riatiõe termiorũ. qa nõ sequit̃ sor. ẽ iniustus. ergo plato
est nõ iustus: qa variatũ est subiectũ. Tertia ɔ̃ñ est
bona ipsa significante ex cõpositiõe suorũ terminorum
p̃cise primarie significantiũ p̃pt̃ subordinationẽ ꝛ va-
riationẽ significationis. Quarta vniformit̃ suppo-
nẽtiũ: qa nõ valet: quilibet hõ ẽ iniustus. ergo ois hõ
est nõ iustus. ꝛ propter hoc soluit̃ instãtia magistri cum
arguit. a tẽpus fuit ifinitũ. ergo a tẽpus fuit nõ finituz.
ponẽdo ꝙ a tẽpus fuerit p̃teritũ infinitũ terminatũ ad
instans presens. antecedẽs ẽ veꝝ ꝛ consequẽs falsum.
Silr̃ cũ arguit: linea ẽ indiuisibilis. ergo linea ẽ nõ di-
uisibilis. añs ẽ veꝝ cũ nõ habeat latitudinẽ ꝛ profundi
tatẽ: ꝛ tñ cõsequẽs ẽ falsum. q2 ẽ diuisibilis s̃m longitu-
dinẽ. Dr̃ eni ꝙ ifinitũ ꝛ idiuisibile nõ sunt termi p̃uati
ui: q2 nõ dicũt defectũ cũ cõueniãt deo: q̃re nõ mirũ est
si aliq̃ talis cõsequentia valet. Sexta regula q̃ttuor
limitatiões reqrit. Pria ab affirmatiua de p̃dicato ifi-
nito vel priuato totali. ꝛ propter hoc nõ valet: aial si-
gnificat nõ hoiem. ergo aial nõ significat hoiez. Se
cũda cũ ṽbo de p̃ñti ꝛ sic soluit̃ istãtia magistri: q2 non
seqtur: tu fuisti nõ alb9. ergo tu nõ fuisti alb9. posito .n.
ꝙ heri fueris alb9 ꝛ h̃die niger: añs ẽ veꝝ ꝛ ɔ̃ñs falsũ.
s3 o3 arguere cũ determiatione i illis de p̃terito ꝛ de fu
turo: vt si tu fuisti alb9. Tertia in termis rectis. q2 i
obliqs nõ t3 regula. vñ nõ sequit̃. asinus ẽ non sortz er
go asin9 nõ ẽ sortis. añs ẽ verũ ꝛ ɔ̃ñs falsum: posito ꝙ
ois asin9 sit tã sortis q̃3 platonis. Silr̃ nõ seqtur sortis
ẽ nõ asinus. ergo sortis nõ ẽ asin9. posito eni3 ꝙ sortes
habeat asinũ ꝛ equum añs ẽ veꝝ ꝛ ɔ̃ñs falsũ. Quar
ta. ad negatiuã de p̃dicato finito: p̃positionib9 signifi-
cãtib9 p̃cise ex cõpositiõe suoꝝ t̃minoꝝ p̃cise p̃marie si
gnificãtiũ p̃pter subordinationẽ ꝛ variationẽ significa
tionis. Quita vniformit̃ supponẽtiũ: qa non sequit̃
q̃libet hõ est nõ asinus: ergo ois homo nõ est asinus.

Septima regula tres requirit limitatiões. Pria a
negatiua de p̃dicato finito ad affirmatiuã de p̃dicato
infinito cũ debito medio. ꝛ p̃pter hoc soluit̃ istãtia ma
gistri qa nõ sequit̃ sor. nõ ẽ asinus: ꝛ sortes ẽ. ergo sor. ẽ
nõ asinus: cũ añs sit verũ ꝛ ɔ̃ñs falsũ. posito ꝙ sor. ni-
hil habeat: qa nõ arguit cũ debito medio quod d3 esse
sor. ẽ aliqd. Silr̃ nõ valet: asinus nõ ẽ sor. ꝛ asin9 ẽ. er-
go asin9 ẽ non sor. cũ añs sit veꝝ et cõsequẽs falsũ. da-
to ꝙ nullus asin9 sit alicuius: q2 illõ nõ ẽ debitũ mediũ:
s3 d3 eẽ tale. asinus ẽ alicui9: qõ repugnat casui. Secũ
da ɔ̃ñ ẽ bona ipa significãte ex cõpositiõe suoꝝ t̃mio-
rũ p̃cise p̃marie significãtiũ: p̃pter subordinationem ꝛ
variationẽ significatiõis vt sepe dictũ ẽ. Tertia vni-
formiter supponẽtiũ. iõ nõ sequit̃. Berta nõ ẽ aliqs ho
mo. ꝛ Berta est: ergo Berta est nõ homo: sed bene se-
quitur. ergo Berta est non aliquis homo.

orrespondenter
ad p̃dicta alie regule iferũtur q̃ sũt
decẽ. Quaꝝ p̃ma ab oibus exponẽ
tib9 simul sumptis ad expositã ẽ bo
na ɔ̃ñ ꝛ eɔ̃. Ab oi exponibili ad
quãlibet suaꝝ exponẽtiũ cõsequẽtia
ẽ bona: s3 nõ eɔ̃. Ex cuiuslib3 ex
ponẽtis ɔ̃dictorio sequit̃ ɔ̃dictoriũ expositi: s3 ñ ecõtra.

A resoluẽtib9 ad resolutũ ẽ bona ɔ̃ñ: s3 nõ ecõtra.

Ab officiãtib9 ad officiatã ẽ bona cõsequẽtia: s3 nõ
ecõuerso. A descriptiõe ad descriptã ẽ bona cõsequ
tia ꝛ ecõuerso. A sensu cõposito ad sensũ diuisuz nõ
valet ɔ̃ñ: ꝛ eɔ̃. Ab vna cã ṽitatis ad p̃positionez
habẽtẽ illã cãz ẽ bona cõsequẽtia ꝛ nõ ecõuerso. Ab
actiua ad passiuã ẽ bona ɔ̃ñ ꝛ nõ eɔ̃. A t̃tio adia
cẽte ad s̃m adiacẽs affirmatiue ꝛ sine t̃mio distrahẽte
ẽ bona ɔ̃ñ. Nota ꝙ i sex p̃mis ꝛ octaua vna cõdi
tio suffic̃. s. ɔ̃ñ significãte p̃cise ex cõpositiõe suoꝝ t̃mi
noꝝ p̃cise p̃marie significãtiũ: p̃pt̃ subordiationẽ ꝛ va

riationē significatiōis. ⁊ pp hoc pꝫ ad istātiā magri ꝯ̄ illas. Ad istātiā magri ꝯ̄ pmā qn arguit ꝙ nō sequi tur. aliq̄lis hō currit: ⁊ nō ē aliq̄lis qn talis currat. ergo q̄lislibꝫ hō currit: qa posito ꝙ nō sint i mūdo nisi hoies albi quoꝝ aliq currāt aliq sedeāt: an̄s ē veꝝ ⁊ ꝯn̄s fal sū. Dī ꝙ ꝯn̄a nō valet: q꞉ ſa exponēs non ē illa assi gnata: ſꝫ illa ⁊ nihil ē aliq̄lis hō quin illō currat. Silr cū arguit ꝙ nō sequit aliquāt⁹ hō currit: ⁊ nō ē aliquā tus hō qn illō tāt⁹ currat. ergo quātuslibꝫ hō currit: q꞉ posito ꝙ qlibꝫ hō sit pedalis quātitatis: ⁊ aliqs currat ⁊ aliqs sedeat: aīs ē veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū. Dī silr ꝙ ꝯn̄a nō valet: qa ſa exponēs nō ē illa assignata: ſꝫ illa ⁊ nihil ē aliquātus hō qn illud currat. Et ad istātiā ꝯ̄ ſaꝫ re gulā cū arguit ꝙ nō sequit tu icipis eē alb⁹ igr tu es al b⁹. ⁊ ĩ mediate an̄ istās p̄ns fuisti alb⁹: qa posito ꝙ nō sis albus: ſꝫ imediate p⁹ istās p̄ns tu eris alb⁹ ē an̄s ve rū ⁊ ꝯn̄s falsū vt pꝫ. Dī ꝙ ꝯn̄a nō valet: qa illa v̄ba i cipit ⁊ desinit nō ꝓpe exponūtur: ſꝫ habēt duas cās vi tatis a q̄rū q̄libꝫ ad ꝓpositionē habēte illas ē bona ꝯn̄a ⁊ nō ꝯ̄. Silr si arguat illa ꝯn̄a nō valet. tm̄ nō ois hō ē aīal. g° nō ois hō ē aīal: ⁊ arguit p regulā: tꝫ cōseq̄n tia ⁊ assūptū ꝓbat: qa an̄s ē veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū. ꝙ an̄s sit veꝝ ꝓbat. oē aīal ē nō ois hō. g° tm̄ nō ois hō ē aīal: tꝫ ꝯn̄a ab vniversali ad suā exclusiuā ō t'minis trāspositis: ⁊ an̄s est veꝝ vt patet. ergo ⁊ cōsequens. ꝙ cōsequēs p̄me consequentie nō sit veꝝ ꝓbatur q꞉ ꝯ̄dictoriuꝫ ei⁹ est veꝝ. s. ois hō est animal. Dicitur ꝯcedendo ꝯsequē tiā sed negando an̄s. ad ꝓbationeꝫ negatur ꝯn̄a: q꞉ illa nō ē exclusiua illi⁹ v̄lis: ſꝫ illa. tm̄ ens nō ois hō est aīal q̄ ē f̄a. ⁊ si dī q̄ ē v̄lis illi⁹ exclusiue. tm̄ nō ois hō ē aīal Dī ꝙ nō v̄lem q꞉ ē negatiua. Ad instantiaꝫ ꝯ̄ regulā tertiaꝫ cū arguit ꝙ nō sequit. tu es aīal. ergo tu nō differs ab aīali: quia an̄s est veꝝ vt patet ⁊ ꝯn̄s fal sū. q꞉ cōtradictoriuꝫ est veruꝫ. s. tu differs ab aiali quod ꝓbatur: tu differs ab aiali quod ē asin⁹: ergo tu differs ab aiali. ⁊ illud est asinus: tunc vltra. ergo tu differs ab animali: tenet ꝯsequentia a copulatiua ad alterā ptem ⁊ an̄s est verū: ergo ꝯsequens. Dicit ꝙ cōsequentia est bona ⁊ negatur ꝙ cōsequens sit falsū: imo cōtradictori um ē falsū: ⁊ negatur illa consequētia: tu differs ab aia li qd̄ est asinus: ergo tu differs ab animali ⁊ illud ē asi nus: q꞉ relatiuꝫ determinatū p signū ꝯfusiuū nō semp ē sic resolubile: q꞉ nō sequitur: tu es omnis hō qui ē in a domo: ergo tu es ois hō: ⁊ ille ē in a domo. ois homo qui currit mouet: ergo omnis hō currit ⁊ ille mouetur

Ad instantiam ꝯ̄ q̄rtam regulam cū arguit ꝙ non sequitur hoc non est homo: demōstrato asino: ⁊ hō ē aīal si est rudibile: ergo aīal si ē rudibile non ē hō: quia an̄s est veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū: probat quia suū ꝯ̄dictoriū non ē veꝝ. s. oē aīal si ē rudibile ē hō: vt patet p exponētes: aliqd̄ aīal si ē rudibile ē homo ⁊ nullū ē aīal quin illud si ē rudibile non sit hō. Dicit ꝙ ꝯn̄a sit bōa ⁊ cōsequēs est verū sicut ⁊ an̄s: ⁊ negatur ꝙ ꝯ̄dictoriū ꝯn̄tis sit ve rum. Ad ꝓbationē dicit ꝙ non bene ē assignata se cūda exponēs ſꝫ debet eē illa ⁊ nihil ē aīal si est rudibile quin illud sit hō: ⁊ hoc est falsū: q꞉ cōtradictoriū ē verū scilicet aliqd̄ est aīal si est rudibile quod nō ē homo. pu ta asinus. Et ad instantiā ꝯ̄ quintam regulā cū ar guit hec cōseq̄ntia non valet: hec ꝓpositio ē necessaria aīal ē homo: q adequate significat aīal eē hominē. igit aīal eē hoieꝫ ē necessariū: q꞉ an̄s est veꝝ vt patet ⁊ ꝯn̄s falsū: q꞉ aīal esse hoieꝫ est ipossibile: igit falsū ē ꝙ aīal eē hoieꝫ sit necessariuꝫ: ꝯn̄a bona ⁊ an̄s ꝓbatur: hoc esse hoieꝫ ē ipossibile: demōstrādo asinū ⁊ hoc ē aīal: ergo aīal eē hoieꝫ ē ipossibile: tenet ꝯn̄tia ab iferiori ad suū superius affirmatiue sine ipedimento. Dicit cōcedo p̄ mā cōseq̄ntiā ⁊ an̄s ⁊ cōsequens ⁊ nego ꝙ aīal eē hoieꝫ sit ipossibile: ⁊ ad ꝓbationē nego cōsequētiā: ⁊ ad rela tiuū dicit ꝙ nō arguit rōne toti⁹ extremi. Secūdo q꞉ arguit cū ipedimēto q꞉ ly ipossibile imobilitat illū t'mi nū aīal. vn̄ vt dictū ē i vna reglā cōseq̄ntiaꝝ: ab iferio ri ad suū supius imobilit ñ valet ꝯn̄a. ⁊ si istares ꝙ ar guit a resoluētib⁹ ad resolutā negat h°: qa hec ꝓpō ho minē eē aīal ē ipossibile nō ē resolubilis ſꝫ officiabilis ꝓbāda. Et ad istātiā ꝯ̄ sextā regulā cū arguit ꝙ illa ꝯn̄a nō valet. tu itelligis hoieꝫ. g° tu itelligis aliqd̄ sub rōne q̄ ē hō: q꞉ posito ꝙ nō habeas itellectionē ō hoie nisi simplicē. tūc an̄s ē veꝝ. vt pꝫ ⁊ ꝯn̄s falsū. ꝓbat q꞉ ois rō hois ē diffō: ſꝫ nō itelligis aliqd̄ sb rōne diffōnis q꞉ nullā habes diffōnē i mēte vt suppono i casu. g° ⁊c. Dī ꝙ ꝯn̄a fuit bōa ⁊ cōcedit ꝯn̄s sic an̄s: cū dī. ois rō hois ē diffō ipi⁹. nego qm̄ rō ipi⁹ ē dnomiatio seu illō p qd̄ fit dnoiatio. hō nāq꞉ ab vnitate dnomiat. iō hu manitas rō ipi⁹ dī: ⁊ hec ē illa rō sb q̄ itelligis hoiem.

Septiā reg. tres reqrit limitatiōes. p̄io a sēsu cōpo sito ad sensū diuisū vel ꝯ̄: nō i t'mis discretis: q꞉ i t'mis discretis bñ valet: vt possibile ē te curreꝛ. ergo tu potes curreꝛ: posse est ātichristū eē ergo ātichristū posse ē esse. Nō i t'mis simplicib⁹ sine ipedimēto alteri⁹ signi: q꞉ i ter mis simplicib⁹ sine ipedimēto alicui⁹ signi ꝯn̄a valet: q꞉ bñ seq̄t possibile ē hoieꝫ ē aīal: g° hoieꝫ posse ē eē aīal. Si āt arguat cū limitatiōe signi aut i t'mis cōpositis nō valet. vn̄ nō seq̄t oē aīal eē ē necciū: ergo oē aīal necciū ē eē: aīa tua neccio ē. ergo neccio aīa tua ē. albū pōt eē ni grū. ergo posse ē albū eē nigrū. Tertia ꝯn̄a ē bona ipsa significāte ex cōpositiōe suoꝝ t'minoꝝ p̄cise p̄marie signi ficātū pp subordinatiōnē ⁊ variationē significatiōis.

Et pp hoc pꝫ ad istātiam magri cū arguit: tu potes curreꝛ. ergo posse ē te curreꝛ: ⁊ ecōuerso posse ē antichri stū eē. ergo ātichristū posse ē eē. dī. n. ꝙ i t'mis discretis ⁊ simplicib⁹ sine ipedimēto alicui⁹ signi ē bona ꝯn̄a. in alijs v° nō. ⁊ illō nō ē ꝯ̄ regulā. ⁊ ad replicā cū magr ꝓ bat illā ꝯn̄aꝫ eē bonā. albū pōt eē nigrū. g° posse ē al bū eē nigrū: q꞉ seq̄tur: albū pōt esse nigrū. g° albū ē po tēs eē nigrū. ⁊ ens nigrū ⁊ potēs eē nigrū cōuertūt. ⁊c vltra. ergo ē ens nigrū: tꝫ ꝯn̄a. q꞉ potēs eē ⁊ ens cōuertūt. ⁊c. vltra. ergo albū ē nigrū. ⁊ vlt. g° posse est albū eē nigrū. tꝫ ꝯn̄a: q꞉ ois ꝓpō ō p̄senti isert vnā aliā ō possi ē sensu cōposito: g° a p̄mo ad vltimū valet ꝯn̄a albū pōt eē nigrū. g° posse ē albū eē nigrū. dī ꝙ illa ꝯn̄a nō valet. albū ē potēs esse nigrū. g° albū est ens nigrū. Ad ꝓbationē dī ꝙ ly ens ⁊ potēs esse mālr cōuertūt. nō tn̄ hoc totū ens nigrū ⁊ potēs esse nigruꝫ cōuertūt. iō a cōuertibili ad cōuertibile nō rōne toti⁹ ex tremi nō valet ꝯn̄a. Et dico vlteri⁹ ꝙ potēs eē noialr sūptū nō cōuertit cū ly. ens: q꞉ ātichrist⁹ ē potēs eē ⁊ tn̄ nō est ens. ⁊ i ꝓposito sumūt potēs eē pticipialit. iō nō valet. Et ad istātiā ꝯ̄ octauā regulā cū arguit ꝙ nō valet illa ꝯn̄a: a ꝓpō ē f̄a: ⁊ imediate an̄ istās p̄ñs nō fuit f̄a. g° a ꝓpō icipit eē vera q꞉ posito ꝙ a ꝓpositio i omni pte ꝓportiōabili impari hoꝛ pterite fuerit ve-

ra:⁊ in̄ oī pari fuerit falsa:⁊ſi nūc vera ⁊ scim⁹ i instāti termināti illā horā tūc antecedēs ē verꝫ ⁊ ꝯn̄s falsuꝫ. ꝙ antecedēs sit verꝫ pro prima parte pꝫ. pro secūda ꝓbatur: qa a imediate an̄ hoc fuit falsum. ergo imediate an̄ hoc nō fuit verū: ꝯn̄a tenet antecedēs probat̄: an̄ hoc fuit aliqua pars par. sed quandocūqꝫ fuit aliqua pars par a fuit falsuꝫ: ergo imediate ante hoc fuit falsuꝫ. ꝙ ꝯn̄s principale sit falsum ꝓbat̄: qa a nūc est verꝫ:⁊ immediate āte hoc istās fuit verꝫ. qꝛ imediate an̄ hoc fuit aliqua pars ipar. ergo a nō incipit eē verꝫ. Dī ꝙ a incipit eē verū. ⁊ ad argumētū nego ꝓmā ꝯsequētiā factā qm̄ nō recte accipiūtur cāe veritatis sed sunt ille: a nūc ē verꝫ ⁊ nō imediate ante istās ꝑsens fuit verum: ⁊ hoc ē falsū ꝓpter veritatē sui ꝯtradictorij. s. imēdiate āte instans presens a fuit verꝫ. ⁊ concedūtur ista simul: imediate ante istās presens a fuit verū:⁊ imediate ante istāſ pn̄s a fuit verꝫ: n̄ tn̄ ꝯcedit̄ cū ꝓma ⁊ n̄ imediate an̄ instans presens a fuit verꝫ. ¶Nona regula duas requirit limitatiōes. ¶Prima ab actiua ad passiuā ⁊ ecōuerso est bona ꝯsequētia: ipsa significāte precise ex cōpositione suorꝫ terminorꝫ precise ꝓmarie significātiū: propt̄ subordinationē ⁊ variationē significatōis. Secūda. ⁊ vniformit̄ supponētiū: ⁊ propter hoc soluit̄ instantia magistri: qa nō valet. promitto tibi denariū: ergo denarius ꝓmittit̄ a me tibi: quia vbi ꝓmittā tibi denariuꝫ in confuso ⁊ nullū denariū tibi ꝓmittā: est antecedens verꝫ ⁊ consequēs falsum. Similit̄ nō sequit̄: ꝗlibet hō videt aliquē hominez. ergo aliqs hō videt̄ a quolibet hoīe: qa posito ꝙ ꝗlibet hō videat precise seip̄m. an̄s est verꝫ ⁊ ꝯsequens falsum. Dī eni ꝙ nō valet qa termini nō supponūt eodē modo sed in actiua ly denariū supponit confuse tm̄. in passiua vero determinate: sed sic debet dicere: a me tibi ꝓmittit̄ denari⁹. Similiter in alia ly hoīeꝫ in actiua stat ꝯfuse tm̄. in passiua vero determinate: sed debet dici sic: a quolibet hoīe videt̄ aliqs hō. Decima regula quinqꝫ limitationes requirit. ¶Prima a tertio adiacēte ad s̄m adiacēs affirmatiue: qꝛ negatiue nō seqtur: null⁹ hō ē currēs. ergo null⁹ hō ē. s̄a sine termino distrahēte. vn̄ t̄min⁹ distrahens siue distractus dī t̄min⁹ ampliatiuus et termin⁹ trāscēdens: ⁊ ꝗcūqꝫ pōt indifferent̄ affirmari tā d̄ eo qd̄ ē q̄ꝫ de eo qd̄ nō est. Exēplū ꝓmi: id̄ nō sequit̄ ille hō ē mortuus. ergo iste hō ē. Similit̄ nō seqtur: Cesar ē opinabilis. ergo cesar ē. Exēplū secūdi: id̄ non sequit̄ rosa ē ens. ergo rosa est. similit̄ ens i potētia est: ergo ens in potētia est. Exēplū tertij. priuatio ē principiū: ergo ꝓuatio est. Similit̄ nomē preteritū ē termin⁹: ergo nomen preteritū ē. Tertia cōditio ē bona ipsa significāte ex cōpositione suorū terminorū: precise primarie significantiū ꝓpter subordinationeꝫ ⁊ variationē significationis. Quarta vniformit̄ supponentiū. id̄ soluit̄ instātia magistri chymera est terminus. ergo chymera est. Quinta ex̄ exclusiuas. ⁊ propter hoc soluit̄ instātia magistri cū arguit qa non seq̄t̄ tm̄ hō est risibilis. ergo tm̄ hō est: quia an̄s est verꝫ ⁊ ꝯn̄s falsum. Dī eni ꝙ nō valet in exclusiuis: qa arguit̄ iplicite ab inferiori ad suū superi⁹ ꝯfuse distributiue. nā cū dī. tm̄ hō est: in ly ē icludit̄ ens quod ē suū participiū quod stat distributiue ratione dictionis exclusiue.

Vltimo de propositionibus ypotheticis est dicēdū modo priori regulas assignādo q̄rum prima ē vt patet. A copulatiua affirmatiua ad alterā ei⁹ partē pꝛicipalē ꝯn̄a ē bona ⁊ nō ecōuerso nisi gratia mãe. ¶Regula annexa a toto copulato ad alterā eius partē ꝯn̄a est bona. A parte disiūctiue ad totā disiunctiuā est bona ꝯsequentia: ⁊ nō ecōuerso nisi gratia materie. ¶Regula annexa a parte disiuncti ad totū disiūctū ꝯn̄a est bona. A disiunctiua affirmatiua cū destructione vni⁹ partis ad alterā partem ꝯn̄a ē bona. A copulatiua affirmatiua ad disiunctiuā affirmatiuā factam de partib⁹ oppositis est bona ꝯsequentia. A cōditionali affirmatiua cū positione an̄tis ad positionē ꝯsequētis ꝯsequētia ē bona. A cōditionali affirmatiua cū destructione ꝯsequētis ad ꝯdictoriū an̄tis ē ꝯsequētia bona. ¶Prima regula quinqꝫ limitatiōes requirit. ¶Pria a copulatiua affirmatiua qa a negatiua nō valet. vn̄ nō sequit̄ nō tu es hō ⁊ tu es asin⁹. ergo tu es asinus. dato ꝙ ly nō cadat supra totū. Secūda ypothetice ꝓbabili: qꝛ nō sequit̄: ipossibilit̄ tu es ⁊ tu nō es. ergo tu nō es: dato ꝙ aduerbiū determinet totū. Tertia ad quālibet partē pꝛicipalē vel sibi proportionabilē: qa non seqtur tu es hō et tu es asinus vel tu es aīal. ergo tu es asinus. Dī ꝓportionabilē: qa in terminis relatiuis ꝓpter dependētiā nō pōt fieri ꝯsequentia ad partē relatiui: qa non esset ꝯsequēs cū propositio nō esset intelligibilis. vnde nō sequit̄: aliqs hō currit: ⁊ plato ē ille. ergo plato currit: sed bene sequit̄ sibi proportionabile. ergo plato ē aliquis homo currēs. Quarta ꝯsequētia ē bona ipsa significāte ex cōpositione suarū partiū ꝑcise ꝓmarie significantiuꝫ ꝓpter subordinationē ⁊ variationē significatiōis: ⁊ eꝫ nō valet nisi de mã. ⁊ hoc est cū fiat copulatiua ex partib⁹ principalib⁹ quarū vna an̄cedit ad aliā. tūc a parte an̄cedētis ad totā copulatiuā ē bona ꝯsequētia ⁊ formalis: sꝫ nō est de forma: vt tu curris. ergo tu curris et tu moueris: tu es alb⁹. ergo tu es alb⁹ et colorat⁹. Et propter hoc patet ad instātiā magistri cū arguit ꝙ non sequitur aliquantum videt sor. et tm̄ videt plato. ergo tm̄ videt plato: qa antecedēs est verū: posito ꝙ ꝗlibet corꝫ videat pedalē. ⁊ ꝯn̄s falsū tenēdo ly tm̄ exclusiue: qꝛ s̄a exponēs ē falsa. Dico ꝙ si ly tantū tenetur relatiue. in ꝑte sicut in toto. valet ꝯsequentia. si auteꝫ aliter non est ꝑs eius. ideo nihil ē contra regulā. ¶Regula annexa de copulato requirit quattuor limitationes. ¶Prima a copulato affirmatiuo: quia a negatiuo non sequit̄. vn̄ non valet. non sor. ⁊ plato trahunt naui. ergo sor. trahit nauim. Secūda diuisiue tēto: qꝛ si collectiue tenetur non valet. vn̄ non sequitur sor. ⁊ plato trahūt naui ergo sortes trahit nauim: ⁊ ꝓpter hoc soluitur instātia magistri cuꝫ arguit ꝙ non valet sor. ⁊ plato sūt numerus binarius: ergo sor. ē numer⁹ binarius. Similiter sor. ⁊ pla. ferunt a lapideꝫ: ergo sor. fert a lapidē: quia i istis copulatū tenetur collectiue. tenet̄ āt collectiue q̄n do iest copulatū simul ⁊ n̄ diuisim: aut quando ꝑ signū confusiuuꝫ determiatur. diuisiue vero opposito mō.

Tertia ad alterā el⁹ ptem p̄ncipalē: q2 nō p̄ncipalez non valet. Quarta. q2 ꝯn̄a est bona ip̄a significante: ex cōpositione suaꝝ ptium p̄cise p̄marie significātiū: ꝓpter subordinationē ⁊ variationē significatōis. Quarta regula q̄ttuoꝛ limitatōes reqrit. Prima a pte p̄ncipali disiūctiue: q2 nō seq̄r. asini sunt asini: ergo oēs hoīes sūt asini vel hoies. ⁊ asini sunt asini: q2 nō arguit̄ a pte p̄ncipali: sꝫ a pte ptis p̄ncipal': ⁊ hoc tenēdo q̄ ly vel sit nota pricipal'. Scōa. ad totā disiūctiuā: q2 nō seq̄r: de⁹ ē: ergo nō de⁹ vel deus ē. dato q̄ ly nō cadat ī totū. Tertia ypothetice ꝓbabilē. q2 nō seq̄r: contigēter tu es. ergo ꝯtigenter tu es vel tu nō es. ⁊ dato q̄ hoc aduerbiū determinet totum. ⁊ sic cessat īstantia magr̄i.

Quarta ē bōa ꝯn̄a formal' ip̄a significāte p̄cise ex cō positione suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie significātiū, ꝓpt subordiationē ⁊ variationē significatōis: vt sepe dcm̄ ē: ⁊ ecōuerso nō valet: nisi de mā. ⁊ hoc ē cū sit vna disiūctia cuius vna ps p̄ncipal' an̄cedit ad reliquā: tunc a disiūctia ad ptē q̄ est ꝯn̄s ē bona ꝯn̄a formalr: sꝫ nō de forma: vt tu curris vel tu moueris. ergo tu moueris. tu es alb⁹ vel tu es coloratus. ergo tu es colorat⁹. Regula annexa de disiūcto q̄ttuoꝛ reqrit limitatōes. Prima a pte pricipali disiūcti. q2 a pte nō pricipali nō vꝫ. iō nō sequitur. asini sūt asini. ergo asini ⁊ hoies vel eq sūt asini. Secūda ad totū disiūctū diuisiue sumptū. q2 collectiue non valet. iō soluit̄ istātia magr̄i cū arguit q̄ nō seq̄r: tu differs ab asino. ergo tu differs ab hoīe vel ab asino. quia an̄s est veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū: vt pꝫ p exponētes. Sil'r non sequit̄ asin⁹ est asin⁹. ergo ille hō vel asin⁹ ē asin⁹. demōstrādo hoiem: q2 tenet̄ collectiue ī oib⁹ his. Ad quod cognoscendū nota q̄ collectiue sumit̄ qn̄ determinat̄ p signū confusiuū vel discretū vel relatiuū. Exēplū primi. tu differs a te vel a me. Exēplū ꝭi: ille hō vel asinus est asin⁹. volēdo q̄ ly ille cadat supra totū subm̄. Exēplū tertij: vt soꝛ. q ē hō vel asin⁹ ē risibil'. diuisiue āt tenetur qn̄ nullo illoꝝ modoꝝ tenet̄: vt hō vel asin⁹ currit: tu es hō vel asin⁹. Tertia affirmatiue: q2 negatiue non valet. iō nō sequtur asinus ē asin⁹: ergo n̄ asin⁹ vel hō ē asinus. Quarta sine termino officiabili: q2 nō valet ad te currere seq̄r hoiem currere. ergo ad te currere vel nō currere sequit̄ hoiem currere. Quinta. ꝯn̄a ē bona ip̄a significāte ex cōpositione suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie significātiū: propter subordinationē ⁊ variationē significatōis: econtra vero nō valet nisi gr̄a māe sicut ī disiūctiua. Tertia regula sex reqrit limitatōes. Prima a disiūctia affirmatia: q2 a negatiua nō seq̄r: vn̄ non valet: nō tu es asinus: vel tu es asin⁹: sꝫ tu non es asin⁹. ergo tu es asin⁹.

Secūda ypothetice ꝓbabili. q2 non seq̄r necessario: tu es vel tu nō es. sꝫ nō nec̄io tu es: ergo tu non es. dato q̄ ly nec̄iꝫ cadat ī totū. Tertia. cū destructōe vnius ptis. q2 aliter non valet. iō nō seq̄r istātia magr̄i dicēdo: tu es asin⁹ vel tu non es asinus. ergo tu es asin⁹. q2 non destruit̄ aliq̄ ps. Quarta p̄ncipal': q2 nō sequtur: tu es hō vel hō est asin⁹ ⁊ tu non es hō: sꝫ nullus hō est asin⁹ ergo tu nō es hō: tenēdo q̄ ly vel sit nota principalis.

Quinta. ad alterā ptē pricipalē. q2 si ad ptē non pricipalē non valet: q2 non seq̄r: tu es asin⁹ vel tu es hō vl' tu nō es hō. sꝫ tu nō es asinus: ergo tu non es hō. Sexta ꝯn̄a ē bona ip̄a significāte p̄cise ex cōpositōe suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie significantiū: ꝓpter subordinatiōnē ⁊ variationē significationis: vt sepe dcm̄ ē. Quarta regula tres reqrit limitatōes. Prima a copulatiua negatiua ypothetice ꝓbabili: q2 si essꝫ cathegorice ꝓbabilis nō valeret. iō nō seq̄r non nec̄io tu es hō: ⁊ tu sedes. ergo nec̄io tu non es vel tu nō sedes. q2 an̄s est veꝝ cū ꝯdictoriū sit falsū. ⁊ tn̄ ꝯn̄s est falsum: q2 quelibꝫ ps p̄ncipalis ē falsa. Scōa ad disiūctiuā affirmatiuā fcāꝫ d ptibus oppositis. q2 n̄ valet alr. Tertia ꝯn̄a est bōa ip̄a significāte p̄cise ex compositōe suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie significātiū: ꝓpter subordinationē ⁊ variationē significatōis. Sil'r a disiūctiua negatiua ypothetice ꝓbabili: q2 cathegorice ꝓbabili non valet: ⁊ sic soluit̄ istātia magistri: q2 nō seq̄r nō necessario tu es vel tu sedes. ergo n̄ necessario tu nō es vel tu nō sedes. q2 an̄s est veꝝ cū ꝯdictoriū sit falsū: ⁊ ꝯn̄s ē falsū: vn̄ nota q̄ sp dat̄ ꝯdictoriū ipsi⁹ copulatiue affirmatiue ⁊ disiūctiue affirmatiue p negationē p̄positā: sꝫ non sp dat̄ p copulatiuā affirmatiuā factā de ptibus oppositis: nisi sint ypothetice ꝓbabiles ⁊ n̄ cathegorice q̄l'r sūt iste. Tertia ꝯn̄a ē bona ip̄a significāte p̄cise ex cōpositione suaꝝ ptiū p̄cise p̄marie significātiū: ꝓpter subordiationē ⁊ variationē significatōis: quod dcm̄ ē sepe. Quinta regula sex limitatōes reqrit. Prima a ꝯditionali affirmatiua: q2 nō seq̄r a negatiua. non si tu es hō tu es asinus. sꝫ tu es hō. ergo tu es asinus. Scōa ypothetice ꝓbabili. q2 cathegorice ꝓbabili non seq̄r: īpossibile ē q̄ tu sis asinus si tu sis hō: sꝫ tu es hō. ergo tu es asinus. dato q̄ ly īpossibile cadat supra totū. Et sic pꝫ r̄nsio ad istantiam magr̄i: q2 nō seq̄r. nec̄io tu es aīal si tu es hō. sꝫ tu es homo. ergo nec̄io tu es aīal. vbi ly nec̄io ī p̄ma determinet totū: si āt determinarꝫ solū illā ptē: tu es aīal. maioꝛ ē falsa. Tertia cū positione sui an̄tis. q2 sine positione nō seq̄r: si tu curris tu moueris: ergo tu moueris. sil'r cū positione nō sui an̄tis: sꝫ alieni non valet. vn̄ non sequtur: si tu es papa tu es sacerdos: sꝫ tu es hō. ergo tu es sacerdos. Quarta pricipal' expliciti vel īpliciti: q2 nō seq̄r. si tu rides tu es letus: sꝫ tu es let⁹. ergo tu rides. illō. n. n̄ est pricipale an̄s explicitū. Simil'r non seq̄r dicēdo: nisi tu es aīal tu nō es hō: sꝫ tu es aīal. ergo tu nō es homo. q2 an̄s pricipale īplicitū ē: tu n̄ es aīal ꝓpter negationeꝫ īplicitā ī ly nisi, p si nō. Quinta vel sibi ꝓpoꝛtionabil'. q2 non seq̄r: si antixp̄s essꝫ albus āntichristus essꝫ coloratus: sꝫ antichristus eēt alb⁹. ergo āntichristus eēt coloratus: q2 mioꝛ ⁊ ꝯclusio non sūt ītelligibiles. cū n̄ sint orōnes pfecte: sꝫ sibi ꝓpoꝛtionabiles. s. antichrist⁹ ē albus.

Sexta ad pōnē sui an̄tis p̄ncipal'. q2 n̄ seq̄r: si tu rides. tu rides. sꝫ tu rides si tu rides. ergo tu rides. Septima. ꝯn̄a ē bona ip̄a significāte p̄cise ex cōpositione suaꝝ ptium p̄cise primarie significātiū: ꝓpt subordiationē ⁊ variationē significatōis: vt sepe dcm̄ est. Sexta regula totidē reqrit limitatōes. s. a ꝯditionali affirmatiua ypothetice ꝓbabili: cū destructione sui ꝯn̄tis pricipal': expliciti vel īpliciti: ad destructionē an̄tis pricipalis: ꝯn̄a significāte p̄cise ex cōpositione suaꝝ ptiū p̄cise primarie significātiū: ꝯn̄a ē bona tā formalr q̄ꝫ de forma. Et ad īstantiā magr̄i cū arguit q̄ nō seq̄r nec̄io si antichristus ē albus antichristus ē coloratus. sꝫ antichrist⁹ nō ē coloratus. ergo nec̄io antichristus nō ē alb⁹: q2 an̄s est veꝝ

ꝛ ꝯñs falſū. Dr̄ negādo ꝯñaꝫ: qa ſolū dꝫ concludi illa: antichriſtꝰ nō eſt albꝰ. ex quo ly neceſſario nō ē pars aṅtis nec ꝯñtis. Et ad inſtātiā ſpecialem magr̄i cū arguit ꝙ illa ꝯña nō valet: ſi tu es hō neceſſario tu es animal. ſꝫ nō neccio tu es aial. ergo tu nō es hō. qꝛ ꝯñs eſt falſum: vt pꝫ ꝛ aṅs verū. ꝓ ſc̄a pte pꝫ: qꝛ ꝯdictoriū ē falſum ꝓ p̄ria pte. ꝓbat̄: tu es aial ſi tu es hō neccio. ergo ſi tu es homo neceſſario tu es animal. tenet cōſequentia a cōuertibili ad conuertibile. Reſpōdet magr̄ dubitando an cōſequētia valeat an nō. qꝛ diſtiguit an ly neceſſario ſit ps aṅcedētis vel ꝯñtis. ſi aṅcedētis negat conſequētiam. qꝛ non ſequit̄ oppoſitū cōſequētis: ſed d̄bet ſic ſumi: ſed tu ñ es aial: ergo tu nō es homo neceſſario. ꝛ tūc cōceditur cōſequentia. ſed negatur minoꝛ. Si vero ſit pars cōſequētis cōcedo cōſequētiā: ſed negatur cōditionalis. qꝛ equiualet huic cōditionali falſe: ſi tu es hō tu es aial neceſſario. Et tūc ad argumētuꝫ negatur conſequētia: qꝛ nō ꝯuertuntur ille ꝓpoſitiōes: cū i p̄ma ly neceſſario ſit pars aṅtis: in ſecūda vō ſit ps ꝯñtis: ꝛ ſic pꝫ ſolutio ad argumētū. Aduerte tñ ꝙ ſi quid diminute locuti ſumꝰ in his ꝯñtijs: diffuſe dicemꝰ cōtra ꝯñas. ꝛ adhuc diffuſius i tractatu nr̄o quē fecimꝰ ſupra ꝯñas ſtrodi: ad quē recurre ſi placet.

Et ſic ē finis huius tractatus.

q Ualiter ꝓpoſitiones illatiue ꝓbent̄. Aduerte p̄mo circa titulū huiꝰ tractatꝰ qui dr̄ d̄ ꝓbationibus termiorū Et p̄mo circa ly ꝓbationibꝰ. qꝛ ꝓbare ꝓpoſitionem ē veritateꝫ eiꝰ oñdere. Improbare vero eſt falſitatem oñdere vel demonſtrare. In ḡnali aūt vnus ē modus ꝓbādi ꝓpōnē eē verā vel falſā. ſ. ex p̄mario eiꝰ ſignificato: ſi p̄marium eiꝰ ſignificatū ē verum. ergo ipſa eſt vera ꝛ ecōtra. vl' p̄marie ſignificat ſiċ eſt ergo ē vera. falſitas vero p oppoſitū. In ſpeciali vero quadruplici ter cōtingit ꝓbare ꝓpoſitionē. aut a p̄oꝛi ſi cauſā habet ex qua ſeqtur eiꝰ p̄mariū ſignificatuꝫ. vt homo currit ꝓbatur a prioꝛi ſic: qꝛ habet voluntatē currendi ꝛ non īpeditur. A poſterioꝛi aūt p ſuū iferiꝰ: vel p aliquā vitatem aut p aliquā cauſā ſue veritatis: vt hō currit. ꝓbatur a poſterioꝛi p illā: qa ille homo currit. ergo homo currit. aut ex oppoſito. ſ. ex contradictoꝛio: capiēdo oppoſitū ꝯtradictoꝛium ꝓbando ipſū eē falſuꝫ: quo facto ſequitur ꝓpoſitionē quā volueris eſſe veram iuxta primum p̄ncipium aut ab equo ꝓbādo p ſuas exponentes vel deſcriptionē vel aliqd̄ cōuertibile magis notū: vt ꝓbando ꝙ oīs hō ē riſibilis p hoc ꝙ hō eſt riſibilis: ꝛ nihil ē homo quin illud ſit riſibile. ergo ꝛc̄. Aliquādo aūt vnus modus ꝓbandi efficacioꝛ vl' facilioꝛ altero dicitur. Aduerte ſecūdo circa ly terminoꝝ ꝙ variatio ꝓpoſitionis oꝛtū ſumit ex terminis. quottuplices. n. ſūt termini tottuplices ſūt ꝓpoſitiones. Terminoꝝ aūt alij mediati alij īmediati. Termini īmediati ſunt t̄mini ſimplices non reſolubiles i aliqd aliud: vt ꝓnoīa demonſtratiua ſingularis numeri: vt ego: ipſe: iſte: hic: ꝛ is: ꝛ aduerbia d̄mōſtrādi: vt nūc: tunc hic: ibi. ꝛ hoc v̄bum eſt p̄ſentis tpis. dicūtur auteꝫ īmediati quia carēt medio p quod poſſint ꝓbari tāq̄ꝫ p notiꝰ: qꝛ nullꝰ t̄minus eſt notioꝛ iſtis. Mediati vero ſūt termi reſolubiles i aliquid aliđ: vt termini coēs: ꝛ breuiter oēs pret̄ ſup̄dictos: d̄ qbꝰ abūde dictū ē i ſūmulis. Termini īmediati diuidunt̄: qꝛ alij ſunt reſolubiles vt termini coēs: puta vt noīa verba: ꝑticipia. aduerbia habētia ſignificata iferioꝛa. Alij ſūt exponibiles vt ſigna vlīa: dictiones excluſiue exceptiue ꝛ ſic d̄ alijs rōne quorum ꝓpōnes exponibilit̄ ꝓbant̄. Alij ſūt officiabiles vt t̄mini inuitātes ad ſenſuꝫ cōpoſitū rōne dicti: vt termini modales ꝛ cōcernētes actū mētis determinātes dictū vl' oꝛonem īfinitiuā. Alij ſūt deſcriptibiles: vt termini cōcernentes actū mētis d̄terminātes icōplexū verbale. Alij habēt cās veritatis vt incipit ꝛ deſinit ꝛ ablatiuus i cōſeqntia Cōſimiliter ꝓpō diuidit̄. qꝛ alia ē imediata q̄ nō habꝫ mediū p qd̄ poſſit ꝓbari. alia mediata. ſ. que hꝫ mediū p qd̄ poſſit ꝓbari. ꝛ mediata quintuplex ē. ſ. reſolubilis exponibilis: officiabilis: d̄ſcriptibilis: ꝛ habēs cās veritatis. d̄ quibus p oꝛdinem videndū eſt.

Propoſitio reſolubilis ē triplex. ſ. idefinita: ꝑticularis: ꝛ ſingularis d̄ non ſubiecto demōſtratiuo. Dicit̄ aūt hec ꝓbatio reſolutio quaſi retro ſolutio: qꝛ eſt reſolutio i p̄ncipia que ſunt retro. Hec aūt reſolutio fit p duo d̄monſtratiua i quoꝝ p̄mo p̄dicat̄ p̄dicatū ꝓpōnis reſoluende. in ſecūdo vero p̄dicat̄ ſubiectū eiuſdē: vt homo currit: ſic reſoluitur: hoc currit ꝛ hoc ē hō. ergo homo currit.

Propoſitio exponibil' ē multiplex. ſ. vlīs affirmatia ꝛ oīs gradꝰ cōparationis. dr̄ aūt hec expoſitio. i. extra poſitio. qꝛ qd̄ itus latet extra ponitur. iō expoſitio dicit̄ d̄claratio t̄mini minus noti p magis notū: ꝛ nō ē ꝓbatio a p̄oꝛi nec a poſterioꝛi nec a cōtradictoꝛio ſed ab equo. Hec aūt ꝓbatio fit p p̄iacentē ꝛ vl'em negatiuā ſibi coꝛreſpondētē vt iſta: oīs homo currit: ſic expōitur: hō currit: ꝛ nihil ē hō qui illud currat. ergo oīs hō currit. Aduerte vlteriꝰ ꝙ ꝓpoſitio vlīs affirmatiua q̄druplr pōt ꝓbari ſciliꝫ a p̄oꝛi: a poſterioꝛi: ab oppoſito: ꝛ ab equo. A p̄oꝛi ſic: oē aial rōnale ē diſciplinabile: oīs homo eſt animal rōnale. ergo oīs hō ē diſciplinabilis. A poſterioꝛi īductiue ꝓbari pōt p ſua ſingularia: ꝛ in fine debet addi: ꝛ ſic de ſingulis. ſed ad hoc vt aliq̄ ſint ſingularia alicuiꝰ vniuerſal' oꝫ ꝙ habeant p̄dicata ſynonima: cum p̄dicatū dꝫ eē vl'e ꝛ ſubꝫ ꝑticular̄ eiuſdē: d̄ꝑtis ſignis. ꝛ voco ſigna noīa diſtributiua: ꝛ ꝓnoīa demōſtratiua: v̄bi. g. ſingulares iſtiꝰ oīs hō ē aial ſt ille: iſte hō ē aial: ꝛ iſte hō ē aial. ꝛ nō talia. illud riſibile ē aial: aut ille hō eſt ſub̄a aiata ſenſitiua q̄ꝫuis equaleāt. Ex oppoſito poteſt ſic ꝓbari. oīs hō ē quātus. ē vera: qꝛ ꝯdictoꝛiū ē falſū. ſ. hō nō ē quātus: qꝛ tūc hō nō ſufficeret ridere nec exercer̄ alias oꝑatiōes hoīs. ergo iſta ē v̄a: oīs hō ē quātus. Quarto cōtingit exponibilit̄ ꝓbari p p̄iacentē ꝛ vl'em negatiuā ſibi coꝛreſpōdētē. ꝛ hic ē modꝰ magis vſitatꝰ. freq̄nt̄. n. graue ē inuenire mediū ꝓbādi hꝰmōi vl'es ꝓpoſitiōes a p̄oꝛi: cū lateat i pluribꝰ cā. Difficile ē ēt ꝓbare a poſterioꝛi p ſingularia: qꝛ ſtat vl'eꝫ eē notā q̄libꝫ ſingulari exñte ignota. loquēdo de noticia diſtincta: vt illa: oīs mula ē ſteril'. ſtat ēt eꝯ q̄libꝫ ſingularē eē tibi notā vl'i exñte ignota. vt ſi ſolū ſint tres eq. ſ. a b c quos videas currere: neſcis tñ ip̄os eē oēs equos. tūc tu ſcis q̄libꝫ ſingularē iſtiꝰ vlīs oīs equꝰ currit. ꝛ tñ tu neſcis illā vl'eꝫ. qꝛ neſcis iſtos eē oēs equos. Stat

ẽt vl'ẽz eẽ necessariã qualibz singulari exñte cõtigẽti: vt
illa. ois hõ ẽ aial. ⁊ eẽ nullũ aial exñs i a domo ẽ asin⁹
posito ꝙ hodie sint hoies cras võ asini. Stat ẽt vl'ẽm
eẽ possibilẽ q̃libz singulari exñte impossibili: vt oẽ aial
exñs i a domo ẽ asin⁹. posito ꝙ sint hoies solũ in a do
mo. ⁊ eẽ stat vl'ẽm eẽ ipossibilẽ qualibz singulari exñte
possibili. vt pz de istis: oẽ aial desinit eẽ. ois hõ corrũpi
tur. vtrũqz istoꝝ ꝯdictorioꝝ ẽ veꝝ. hoc clare determia
tur a magr̃o i logica magna i capl'o ỏ suppõne psona
li. sẽ ãt itroducta hec ad declarãdũ ꝙ vl'is nõ cõuertit̃
cũ suis singularib⁹. ⁊ ẽt vt declaret̃ vnũ corrlariũ ma
gistri i lib. sup illo textu. Est ãt alia ꝑcognoscer̃. ꝙ mul
tos latet. Probare ẽt ex ꝯdictorio obscuꝝ ẽ freq̃nt̃. cũ
cõtingat illud esse minus notũ: cũ ãt ꝓbatio de equo p
exponẽtes sit p notiora sp. ergo hec ꝓbatio magis vsi
tata ẽ. Dubiũ ẽ circa p̃mã cõclusionẽ q̃ ẽ oẽ qỏ fuit
ẽ. q: videt̃ falsa: cũ seq̃t̃. oẽ qỏ fuit ẽ. ergo tm̃ qỏ ẽ fuit.
pz ꝯña ab vli ad exclusiuã de t̃mis trãspositis. ⁊ tñ ꝯñs
est falsũ. vt pz p exponẽtes. ergo añs ẽ falsũ. Dubi
tat̃ cõsimilit̃ circa ẽam cõclusionẽ q̃ ẽ illa: Oẽ qỏ non
fuit ẽ. cũ seq̃t̃. oẽ qỏ nõ fuit ẽ: ergo tm̃ qỏ ẽ nõ fuit: ꝯñs
ẽ falsũ vt pz. ergo ⁊ añs. Ad hec sẽ due opiniones.
Una dic̃ ꝙ subiectũ illi⁹ vl'is solũ suppõit ꝑ eo qỏ ẽ ꝓ
pter v̉bũ p̃ncipale p̃sentis tp̃is sine aliq̃ ãpliatiõe. ⁊ tũc
exclusiua sibi corrñspõdẽs est ista. tm̃ ens ẽ qỏ fuit. et sic
vtraqz est v̉a. Alia opinio vult ꝙ sub illo t̃mio iclu
so i ly oẽ liceat descẽdẽ i ordie ad illud v̉bũ fuit. ⁊ sic ista
ẽ falsa. q: sequit̃ ẽm eã: oẽ qỏ fuit ẽ. cesar fuit. ergo ce
sar ẽ. ⁊ sic exclusiua sibi corrñspõdẽs ẽ falsa. s. tm̃ qỏ fuit
ẽ. Paul⁹ ãt pgul'. i dubijs suis i ẽa parte pricipali vbi
agit ỏ ꝓbatiõib⁹ t̃minoꝝ ptinẽtiũ ⁊ ipertinẽtiũ i limi
tatiõe illi⁹ ab vno ꝯuertibili ad reliquuz est bona ꝯña:
dic̃ ꝙ ly ens iclusũ i ly oẽ suppõit copulati ꝑ eo qỏ fuit
⁊ ẽ. iỏ nõ supponit ãpliatiue: qa nõ disiũctim suppõit.
Hoc idẽ vult magr̃: q: hec ẽ melior. Ex his pz ꝙ illa
est cõcedẽda ẽm magr̃m: cesar fuit. ⁊ illa est negãda: ce
sar ẽ qỏ fuit. qa i pria stat ãpliatiue: i ẽa v̉o nõ. ⁊ iỏ ipli
cat simul ꝙ cesar ẽ: ⁊ ꝙ cesar fuit. Silr̃ illa est cõcedẽ
da: cesar est p̃terit⁹: ⁊ hec est negãda cesar ẽ qỏ est p̃teri
tũ. ⁊ p hoc pz solutio ad illud argumentũ qỏ solet fieri
Omne quod fuit est: cesar fuit: ergo cesar ẽ. negatur cõ
sequentia: quia mior debet esse: cesar est quod fuit. ⁊ tũc
negatur minor.

Propositio officiabilis est duplex. q̃daz
eni ẽ c⁹ dc̃m vl' oro ifinitiui
mõi determiat̃ t̃mio modali. cuiusmõi sẽ poẽ: ipossibi
le neccũ: ꝯtigẽs: veꝝ ⁊ falsũ: i sensu cõposito. Alia ẽ cui⁹
dictũ determiat̃ t̃mio cõcernẽte actũ mentis: cuiusmõi
sẽ ista: scio: credo: dubito: cognosco. ⁊ ꝓbatio ei⁹ di offi
ciatio: q: ẽ explicatio ꝓpõnis hñtis officiũ ỏterminãdi
totã cõpositionẽ. sic sẽ termi modales ⁊ termini cõcer
nentes actum mentis. Officiantes autem propositio
nes dicuntur exprimentes officium propositionis offi
ciabilis. Hec ãt ꝓbatio fit sic: vt illa: neccẽ ẽ deũ eẽ pro
bat̃ sic: hec ẽ necessaria deus ẽ. que adequate significat
deũ eẽ. g⁹ necesse ẽ deũ esse. ⁊ hec ꝓbatio ẽ a posteriori.

Aduerte vlterius ꝙ alique ad has reducunt̃ ⁊ dicun
tur ꝓpositiones de sensu composito rõne istoꝝ t̃mino
rum per se ⁊ p accidẽs. vñ illa ꝓpositio: p se homo est
aial. ẽ officiabilit̃ ꝓbanda sic: hec ẽ per se homo ẽ aial
que adequate significat hoiez eẽ aial. ergo p se homo
est aial. similiter illa: p accidẽs hõ est albus: ẽ officiabili
ter ꝓbanda sic: hec est per accidẽs hõ ẽ albus q̃ adeq̃te
significat hoiez esse albũ: g⁹ p accñs hõ ẽ alb⁹. Cõsilr̃
dicat̃ ỏ istis t̃mis p se p⁹ p se nõ p⁹. vñ illa p se p̃mo hõ
ẽ risibil': ꝓbat̃ sic: hec ẽ p se p⁹ hõ ẽ risibil'. q̃ adeq̃te si
gnificat hoiez eẽ risibilẽ. g⁹ p se p⁹ hõ ẽ risibil'. Silr̃ il
la p se nõ prio soꝛ. ẽ risibil': ꝓbat̃ sic: illa ꝓpõ ẽ p se non
p⁹ soꝛ. ẽ risibil': q̃ adeq̃te significat sortẽ eẽ risibilẽ. g⁹ p
se nõ prio soꝛ. ẽ risibil'. Aliq tñ ꝓbãt alr̃ istã: p se p⁹ hõ
est risibilis: sic dicẽtes. risibile cõpetit homini nõ p alte
rũ: ⁊ cuilibz alteri p ip̃m. ergo p se prio hõ ẽ risibilis.

Descriptibilis ꝓpõ ẽ duplex. q̃dã. n. ẽ in q̃
t̃min⁹ cõcernẽs actũ mẽtis ỏter
miat icõplexũ v̉bale qỏ ñ ẽ signũ cõplexi vt cognosco sõ
tẽ. Alia v̉o ẽ i q̃ t̃min⁹ cõcernẽs actũ mẽtis ỏtermiat i
cõplexũ v̉bale qỏ ẽ signũ cõplexi: vt scio a ꝓpõnẽ. hec
ꝓbatio dcã ẽ ỏscriptio: nõ qỏ itelligẽdo ỏscriptionem
oronẽ cõpositã ex gñe ⁊ ꝓpo. sz ỏnoiationẽ rei. ip̃a eni
denoiatio di descriptio: vt dicit magr̃. Hec ꝓbatio sic
fit: vt hec: cognosco sortẽ. ꝓbat̃ sic. cognosco aliqd sub
rõne q̃ soꝛ. hec ãt: scio a ꝓpõnẽ: ꝓbat̃ sic. scio adeq̃tũ si
gnificatũ a ꝓpõnis: ꝙ scio adeq̃te significat̃ p a ꝓpõ
nẽ. g⁹ scio a ꝓpõnẽ. Aduerte vlteri⁹ ꝙ illa v̉ba scio:
credo: dubito: nõ possunt ỏterminare complexũ explici
te vl' iplicite. vñ nõ bñ di: scio sortẽ. sz alia v̉ba ꝯcernẽ
tia actũ mẽtis: vt itelligo cognosco possũt idifferent̃ de
terminare complexũ ⁊ incõplexũ. nã indifferent̃ possũt
dicere: intelligo soꝛ. et intelligo a ꝓpositionem.

Necessario põt sumi duplr̃. s. aduerbialit̃
⁊ noialit̃. Noialit̃ sũptũ est ca
sus datiui ⁊ ablatiui: ⁊ hz ꝓbari resolubilit̃. Aduerbia
lit̃ v̉o sumptũ nulli⁹ casus ẽ: ⁊ hz ꝓbari exponibilit̃ vt
i ꝓposito. s. p p̃mã p̃iacẽtẽ. ⁊ ẽa p oppositas q̃litates:
vt illa: neccio de⁹ ẽ. exponit̃ sic: de⁹ ẽ: ⁊ nõ põt esse quin
de⁹ sit: ergo neccio de⁹ ẽ. Silr̃ ꝯtigent̃ ꝓbat̃ exponibilit̃
p p̃iacẽtẽ: ⁊ ẽa p oppositas q̃litates ẽm exigentiã v̉bi:
vt cõtigent̃ tu es. ꝓbat̃ sic: tu es ⁊ põt esse ꝙ tu nõ sis.
ergo cõtingent̃ tu es. H⁹ ãt ꝓbatiõis rõ ẽ: q: ẽz phi
losophuz ẽo metaphisice. neccio di eẽ aliqd vl' nõ esse.
q: nõ põt alr̃ se hr̃e. iỏ i p̃ma iducit̃ eẽ vel nõ eẽ. i ẽa v̉o
nõ posse alr̃ se hr̃e. Opposito mõ dicat̃ ỏ ꝯtigẽt̃. Ad
uerte vlteri⁹ ꝙ si negatio ñ p̃cedit ly neccio vel ꝯtigent̃
adhuc ꝓbat̃ exponibilit̃. vt neccio chymera ñ ẽ ꝓbatur
sic. chymera ñ ẽ ⁊ nõ põt eẽ qn chymera ñ sit. g⁹ ⁊c̃. ⁊
ẽa exponẽs equalet huic: ⁊ nõ põt esse ꝙ chymera sit.
Silr̃ dicat̃ ỏ ꝯtigent̃: vt ꝯtigent̃ ãtichrist⁹ ñ ẽ. exponit̃
sic. ãtichrist⁹ nõ ẽ: ⁊ põt esse ꝙ ãtichrist⁹ sit. g⁹ ⁊c̃. Si v̉o
negatio p̃cedit ly neccio vl' ꝯtigent̃ nõ expõit̃: sz ꝓbatur
p ꝯdictoriũ. v̉. g. volo ꝓbar̃ istã: nõ neccio chymera ẽ.
dicã sic: illa ẽ falsa neccio chymera ẽ: q̃ ꝯdicit illi. nõ ne
cessario chymera ẽ. g⁹ illa ẽ v̉a. Silr̃ de cõtingent̃: vt
si volo ꝓbare illã: nõ cõtingent̃ sortes saluabitur dicã
illa ẽ v̉a: ꝯtigent̃ sortes saluabit̃: q̃ ꝯdicit illi. ergo illa ẽ
falsa. Dubitat̃ circa ẽam ꝯclusionẽ q̃ ẽ illa: aia tua
necessario ẽ: ⁊ tñ ꝯtigent̃ aia tua est: q: exponẽs prime
ptis vr̃ ꝯdicer̃ vni exponẽti ẽe ptis. nã p̃ma pars ꝓba
tur resolutorie sic: hoc necessario est: ⁊ hoc est aia tua.

g° neca̅rio aĩa tua ẽ. adhuc p̃ma resoluẽs ꝓbat̃ expõibiliter sic: hoc est: ꝺmonstrata aĩa tua. ⁊ non põt esse qn ita sit demonstrata anima tua. ergo ⁊c̃. modo hec secũda exppnẽs contradicit huic: põt eẽ ꝙ anima tua nõ sit que ẽ exponens secũde partis ꝯclusionis: vt patet. quare ⁊c̃. Ad hec respõdetur dimittẽdo alios vana loqntes ꝙ ẽ differẽtia dicere: aĩa tua neca̅rio ẽ. ⁊ dicẽ neca̅rio aĩa tua est. prima enĩ ẽ vera ⁊ secũda falsa. p̃ma habet ꝓbari p̃mo resolubilit̃ sic: hoc necessario ẽ: ⁊ hoc ẽ aĩa tua. g° aĩa tua nec̃io ẽ. adhuc p̃ia resoluẽs hꝫ ꝓbari exponibiliter: hoc ẽ: ⁊ hoc nõ potest nõ esse demõstrãdo aĩam tuã. ergo hoc necessario est. ꝙ secũda exponẽs sit vera pꝫ: q̃ꝛ contradictoriũ ẽ falsũ: hoc potest non eẽ q̃ꝛ aĩa tua ẽ icorruptibilis. iõ falsũ ẽ ꝙ possit nõ eẽ. secũda vero ꝓpositio necessario aĩa tua ẽ. est falsa: quod ꝓbatur sic: aĩa tua ẽ: ⁊ nõ potest eẽ ꝙ anima tua nõ sit. ergo ⁊c̃. modo secũda exponẽs est falsa. q̃ꝛ cõtradictoriuꝫ ẽ verũ. s. põt eẽ ꝙ aĩa tua nõ sit. quod patet. q̃ꝛ habꝫ ꝓbari officiabiliter sic: hec est possibil' aĩa tua nõ est q adequate significat aĩam tuã nõ esse. ergo potest esse ꝙ aĩa tua non sit: mõ officiantes vere sunt. ergo ⁊ officiata. Hoc p̃misso formaliter respõdet̃ negãdo ꝙ vna exponẽs p̃me partis ꝯ̃dicat vni exponenti secunde ptis. ⁊ cuꝫ dicit̃ p̃ma ꝓbatur resolubiliter ꝯcedo: ⁊ ꝙ p̃ma resoluens exponit̃ cõcedo. sꝫ secũda exponens nõ est illa assignata. s. ⁊ nõ põt eẽ ꝙ anima tua nõ sit: sed est illa: ⁊ hoc nõ põt non esse. modo ista est vera: lꝫ illa assignata sit falsa. neq̃ꝫ huic: hoc nõ potest nõ esse: ꝯ̃dicit illa exponens alterius partis. s. põt esse ꝙ hoc nõ sit. immo stant simul. quare ⁊c̃. Et nota bene hic: q̃a aliq ignorãtes logicã hic magnã intricationẽ faciũt nescientes q̃d dicãt. q̃re melius fore putaui eorũ dicta in p̃sentiarum non recitare.

Positiuus gradus cõparabiliter sumptus potest sumi tripliciter aut cum magis: aut cum minus: aut cum eque. si sumatur cuꝫ magis exponit̃ sicut gradus cõparatiuus cui equalet. vt dicẽdo: tu es magis fortis q̃ꝫ plato. exponit̃ sic: tu es fortis; plato ẽ fortis: ⁊ plato nõ ẽ ita fortis sicut tu. ergo tu es magis fortis q̃ꝫ plato. Si sumat̃ cũ minus exponit̃ ẽt sicut cõparatiuus: excepto ꝙ t̃min⁹ a quo cõparationis i t̃tia exposita exponit̃ a parte ante in recto: ⁊ termin⁹ ad quẽ a parte post in obliquo: vt dicẽdo tu es min⁹ fortis q̃ꝫ plato: exponit̃ tu es fortis: plato ẽ fortis: ⁊ tu nõ es ita fortis sicut plato. ergo ⁊c̃. Si sumat̃ cuꝫ eque adhuc duplicit̃: aut cũ precisiõe: aut nõ. Si cũ p̃cisione: tũc illa: tu es ita fortis sicut plato exponit̃ sic: tu es fortis: plato ẽ fortis: ⁊ neuter illoꝝ est fortior alio. ergo tu es ita fortis sicut plato. Si vero nõ: exponit̃ sicut dicit magister sic: tu es fortis: plato ẽ fortis. ⁊ plato non est fortior tc. ergo tu es ita fortis sicut plato. solum ergo iste mod⁹ vltim⁹ est ad ꝓpositũ magistri. siue ergo eq̃lẽ fortitudinẽ habeas cũ platone siue maiorẽ isto mõ diceres: tu es ita fortis sicut plato. Rõ aũt quare p tres exponẽtes ꝓbet̃ cõparatiuus grad⁹ est ista. q̃ꝛ i oĩ cõparatiõe requirit̃ primo ꝙ res i qua fit comparatio participet̃ ab vtroq̃ꝫ t̃mino. ⁊ ꝓpter hoc ponit̃ p̃ma et secũda exponẽs. Secũdo ꝙ participet̃ ab vno termino magis vel min⁹ vel eque: ⁊ ꝓpter hoc ponit̃ t̃tia exponens. Dubiũ grãde ẽ circa tertiã cõclusionẽ: q̃ꝛ videtur falsa. s. ego sũ ita sapiẽs sicut tu ⁊ de⁹. q̃ꝛ q̃ro q̃uo supponit illud copulatũ: tu ⁊ de⁹. diuisiue aut collectiue. si p̃mo modo equiualet isti copulatiue false: ego suꝫ ita sapiẽs sicut tu. ⁊ ego sum ita sapiẽs sicut deus. Si v̂o collectiue tertia exponẽs ẽ falsa. s. nõ tu ⁊ de⁹ estis sapientiores me. quia contradictorium est verum. s. tu ⁊ deus estis sapientiores me. et cum dicit magister ꝙ sequitur. ergo tu es sapientior me. nõ arguit̃ ad propositũ: q̃a tũc teneret̃ diuisiue. ⁊ ita nõ vniformit̃ teneret̃ in exposita ⁊ i exponẽte. Ad hoc argumentũ dicunt q̃dã ꝙ tenet̃ collectiue: ⁊ ad argumentũ quãdo dicitur quomodo tenet̃ i negatiua i exponẽte dicit̃ ꝙ diuisiue. cũ in ꝯtradictoria affirmatiua teneat̃ diuisiue s̃ꝫ magistrũ. ⁊ cũ dicis nõ arguit̃ ad ꝓpositũ. negãt. nõ enim est opus ꝙ si exposita teneat̃ collectiue ꝙ similit̃ i exponẽtib⁹. Alij dicũt ꝙ in negatiua exponẽte nec collectiue nec diuisiue tenet̃. ⁊ rõ est: quia tũc nota copulatõis nõ remanet in vi ei⁹. iõ nõ diuisiue nec collectiue tenetur. In cõtradictoria vero affirmatiua bene tenet̃ diuisiue hec subtilior ẽ. Cõtra has duas respõsiones arguitur. q̃a quero vtrũ dicẽdo: tu ⁊ de⁹ estis sapiẽtiores me. tenẽdo collectiue sit vera vel falsa. si vera. ergo illa est falsa. ego sum ita sapiẽs sicut tu ⁊ de⁹. probat̃ ꝯ̃ña. q̃a ex illa: tu ⁊ deus estis sapiẽtiores me. sequit̃ ꝯ̃dictoriuꝫ isti⁹. ego sũ ita sapiẽs sic̃ tu ⁊ de⁹. vt pꝫ exponẽdo ipaꝫ q̃a exponit̃ sic: tu ⁊ de⁹ estis sapiẽtes. ⁊ ego sum sapiẽs. ⁊ ego nõ sũ ita sapiẽs sic̃ tu ⁊ de⁹. q̃re ⁊c̃. Si vero dicit ꝙ est falsa ꝯ̃ arguo sic: De⁹ ẽ sapiẽtior me. ergo tu et de⁹ estis sapiẽtiores me. tenẽdo collectiue. ꝓbat̃ ꝯ̃ña. q̃a quod p se sumptũ aliquo meli⁹ est: illud idẽ cũ alto meli⁹ est siue illa ambo meliora sint: vt pꝫ per philosophũ in tertio topicoꝝ: qui dicit ꝙ nõ bona bonis nihil ꝓhibet magis eligẽda esse vt beatitudinẽ ⁊ ad aliquid aliud q̃õ nõ est bonũ iusticia fortitudine: vbi vult philosophus ꝙ cũ beatitudo sit melior ⁊ magis eligenda q̃ꝫ iusticia ⁊ fortitudo. ⁊ adhuc beatitudo cũ aliquo non bono ista duo simul magis eligẽda sunt. q̃a adhuc meliora sunt. ergo si de⁹ ẽ sapiẽtior me. de⁹ ⁊ tu simul estis sapiẽtiores me. Jõ credo i rei veritate ꝙ cõclusio sit falsa. Sed dicẽdũ ꝙ mag̃r nõ loq̃tur s̃m opinionem propriã. Nã ipe dicit in vltimo notato isolubiliũ ꝙ partiꝫ locutus ẽ s̃m opinionẽ ꝓpriã ⁊ partim locut⁹ ẽ s̃ꝫ opinionẽ alioꝝ. Nã ꝯ̃dictoriũ istius: tu ⁊ deus estis sapientiores me. tenẽdo collectiue. q̃õ dat̃ p negationẽ prepositã significat diuisiue ꝙ tu nõ es sapiẽtior me vel de⁹ nõ est sapiẽtior me. ⁊ hoc ẽ ꝯ̃dictoriũ illi⁹ tenẽdo diuisiue. sed significat ꝙ non ista duo simul sunt sapiẽtiora me. quod ẽ falsum. imo illa duo simul sapientiora sunt me. ꝓbabiliter tñ multotiẽs tenui oppositum.

Comparatiuus grad⁹ põt duplicit̃ sumi. s. ꝓprie ⁊ iproprie Improprie sumit̃ quãdo sumitur cũ abusiõe: q̃ abusio fit q̃druplicit̃: vt scis ex grãmatica. s. formatiõe: significatiõe: participatiõe: ⁊ cõstructiõe. potissimũ tñ fit abusio i significatiõe ⁊ participatiõe. Participatiõe qñ q̃litas cõparatiui nõ participat̃ ab vtroq̃ꝫ t̃mino. vt de⁹ ẽ melior diabolo. ⁊ istud mare ẽ dulci⁹ illo. Significatione aũt qñ non significat plus suo positiuo. vt senior

pro senex.aut qñ minus significat.vt subtristior.i.parũ
tristis.aut qñ significat ꝯriũ. vt istud fel ē dulcius illo.
Proprie vero.sumitˀ sine aliqua abusiõe.s. qñ signifi-
cat plus suo positiuo ꝛ pticipatˀ ab vtroqꝫ extremo. In
ꝓposito magr̃ loqtur de cõparatiuo ꝓprie sumpto. et
cõparatiuus gradꝰ ꝓprie sumptus exponitˀ p tres expo
nẽtes:quaꝝ tria ē p positiuũ cõparabilitˀ sumptũ. ego
sum fortior te.ego sum fortis:ꝛ tu es fortis. ꝛ tu non es
ita fortis sicˀ ego.ergo ꝛc̃.Vniꝰ aũt ꝓbatiõis rõ assigna
ta ē sup̃ de positiuo cõparabilitˀ sumpto. Dubiũ est
circa tertiã cõclusionẽ q̃ est.ego sum sciẽtior te et dõ.qꝛ
illud copulatũ te ꝛ deo aut tenetˀ diuisiue aut collecti-
ue.si diuisiue equalet isti copulatiue false: ego sum sciẽ
tior te:ꝛ ego sum sciẽtior deo.si vero tenetˀ collectiue ter
tia exponẽs ē falsa.s.nõ tu ꝛ deus estis ita sciẽtes sicut
ego. Et cũ dicit magr̃.ergo tu es ita sciẽs sicut ego.nõ
arguit ad ꝓpositũ:qa tũc teneretˀ diuisiue. ꝛ ita nõ vni
formitˀ teneretˀ in exponẽte ꝛ exposita. Ad hoc dicatur
precise sicut ad dubiũ motũ ꝯ tertiã cõclusionẽ positiui
cõparabilitˀ tenti:vide sup̃. Suplatiuus gradꝰ dupli
citer sumitˀ.s.absolute ꝛ rñspectiue. Exẽplũ p̃mi:vt sor.
ē fortissimus.Exẽplũ secũdi vt sor. ē fortissimꝰ illoruꝫ.
Primo mõ sumptus exponitˀ p duas exponẽtes: vt sic:
sor.ē fortis.ꝛ sorte nihil põt eẽ fortius i sua latitudie. er
go sortes ē fortissimꝰ.Si ṽo sumatˀ rñspectiue adhuc du
plicitˀ.s.positiue ꝛ negatiue. positiue sumptus exponitˀ
p tres exponẽtes: duas in qbus extrema cõpatiõis cõ-
ueniũt.ꝛ tria negatiuã de positiuo cõparabilitˀ sũpto vt
sic.tu es fortis:ꝛ isti sunt fortes:ꝛ non aliqd̃ istoꝝ est ita
forte sicˀ tu:ergo tu es fortissimus illoꝝ.ꝛ dr̃ positiue ac-
cipit tũc.qꝛ p excessũ alioꝝ accipitˀ. Negatiue ṽo.sum-
ptus exponitˀ p negatiuã sui cõparatiui vt sic: tu es for
tis:ꝛ isti st̃ fortes:ꝛ nõ aliqd̃ istoꝝ ē fortior te.ergo tu es
fortissimus istoꝝ.ꝛ dr̃ negatiue accipi tũc qꝛ p nõ exce-
di ab alijs accipitˀ.ꝛ isto modo pluribꝰ põt cõuenire su
perlatiuus gradus. In ꝓposito loqtur magr̃ de supla
tiuo respectiue tẽto siue positiue siue negatiue teneatˀ.et
huiusmodi ꝓbatiõis rõ assignata ē i caplõ de positiuo
cõparabilitˀ tẽto. Dubiũ ē circa q̃rtã cõclusionẽ ma
gistri q̃ ē aliqd̃ illoꝝ ē maximũ illoꝝ qd̃ nõ ē maximuꝫ
illoꝝ:qꝛ seqtur ꝙ duo ꝯdictoria st̃ simul vera:qa hec ē
vera:nihil ē maximũ illoꝝ qd̃ nõ ē maximum illoꝝ.et
hec est ꝯdictoria illiꝰ:aliqd̃ ē maximũ illoꝝ qd̃ non est
maximũ illoꝝ:ergo si illa est vera oꝫ ꝙ duo ꝯdictoria
sint simul vera:ꝯña nota ꝛ minor ẽt pꝫ.s.ꝙ illa sint cõ
tradictoria:qa vniuersalis negatiua ꝛ particularis af-
firmatiua de cõsimilibus t̃minis ꝯdicũt. maior ꝓbatˀ
.s.ꝙ illa negatiua sit vera nihil ē maximũ illoꝝ qd̃ nõ
est maximũ illoꝝ:ꝛ arguitˀ: Oē maximũ illoꝝ est maxi
mũ illoꝝ:ergo nihil est maximũ illoꝝ qd̃ nõ ē maximũ
illoꝝ.cõseqntia pꝫ:qꝛ arguitˀ ab exposita ad vnã suarũ
exponẽtiũ:ꝛ añs ē veꝝ:eo ꝙ ē vna vniuersalis affir-
matiua i qua idẽ p̃dicatˀ de seipso:ergo añs est veꝝ:q̃-
re ꝛc̃. Ad hoc argumentũ diuersi diuersimode respon
dent.Et qdam volunt ꝙ cõcludãt. Magr̃ tñ i sophis-
matibus suis ad hoc argumentũ respõdet i sophisma-
te.xliiij.ꝛ dicit:Dubiũ ē ꝙ illa stãt simul. aliqd̃ est ma
ximũ illoꝝ qd̃ nõ est maximũ illoꝝ:ꝛ nihil est maximũ
illoꝝ qd̃ nõ est maximũ illoꝝ. dato ꝙ i prima referat il
lũ t̃minũ maximũ:ꝛ nõ illũ t̃minũ aliqd̃:ꝛ i secũda re-
fert illũ t̃minũ nihil:seu ly ens inclusuꝫ i ly nihil:ꝛ ita
q̃libet illaꝝ ꝓpositionũ põt idifferenter cõcedi vel ne-
gari fm̃ ꝙ relatiua possunt referre diuersa añcedẽtia.
ꝛ sic pꝫ ꝙ illa nõ cõtradicit nisi referãt idem.

Differt dupliciter põt sumi.s.positiue ꝛ negati-
ue. Positiue sumitˀ:qñ extrema pos
sunt simul esse q̃ significat differentiã:ꝛ tũc exponitur si
cut dicit magr̃ p tres exponentes: duas affirmatiuas
ꝛ tertiã negatiua:vt sortes differt a platone. Et rõ hꝰ
ꝓbationis est: qꝛ exquo ponit extrema simul eẽ i p̃ma
significat vnũ extremũ esse:in secũda significat aliud.i
tertia ṽo negat vnũ extremũ ab alio iter que significat
differentiã. Negatiue ṽo sumitur qñ negat tñ vnũ ex
tremũ ab alio:dato ꝙ nõ sint simul extrema:ꝛ sic con
cedit ꝙ sor.senex differt a seipso puero:qa sor.senex nõ
est puer:ꝛ tñ nõ est simul sortes senex ꝛ sortes puer:ꝛ illo
modo nõ loquitur magr̃ i ꝓposito sꝫ primo mõ. Ad
uerte vlterius ꝙ aliud ꝛ non idem i neutro gñe dicũt
diuersitatem essentialẽ: sꝫ alius ꝛ nõ ideꝫ i masculio ge
nere dicũt diuersitatẽ accidentalẽ. Iõ iuxta hoc cõce-
ditur i diuinis.pater est alius a filio: ꝛ non est aliud a fi
lio.nã prima pars ꝓbatur sic:pater est ꝛ filius est:ꝛ pa
ter non est filius: ꝛ hoc est veꝝ.s̃a ṽo probatˀ qa oppo
sitũ est falsum.s.pater est aliud a filio q̃ ꝓbatur sic. pa
ter est:ꝛ filius est:ꝛ pater nõ est eadem res que est filius
ꝛ hoc est falsum.iõ conceditur in diuinis ꝙ patˀ ē ideꝫ
filio:ꝛ pater non est idem filio:tenendo ly idem i p̃ria i
neutro genere.ꝛ i secũda i masculio:iõ non ꝯdicunt.

Tantum dupliciter sumitur.s. relatiue ꝛ
exclusiue.Exẽplũ p̃mi
vt quantũ videt sor.tãtũ videt plato .ly tãtũ refertˀ ad
ly quantũ.Exẽplũ secũdi. vt tãtũ sortes currit. Se
cũdo modo accipitˀ i ꝓposito ꝛ non p̃mo mõ. Et affir
matiua exponitˀ p duas expões:p p̃iacẽtẽ ꝛ vlꝫ nega
tiuã sibi correspõdẽteꝫ.cuiꝰ ratio ē.qꝛ i tali ꝓpõe exclusi
ua ratione note exclusionis affirmatˀ subiectũ d̃ p̃dica-
to ꝛ remouetˀ ab opposito subiecti.aut oppositũ p̃dicati
remouetur a subiecto.p preiacẽteꝫ fit p̃mũ. p negatiuã
fit secũdum. Negatiua ṽo exponitur p p̃iacẽtẽ ꝛ affir
matiuã correspondẽteꝫ:cuiꝰ ratio ē:qꝛ in illa negatˀ p̃di
catũ a subiecto:ꝛ ostẽditur affirmari de opposito sbie-
cti:aut oppositũ p̃dicati affirmatˀ a sbiecto.p p̃maꝫ fit
p̃mũ:p secũdã secũdũ. Aduerte vlteriꝰ ꝙ nota exclusio
nis facit tres ordines ꝓpositionũ fm̃ magistrũ.Quan
do.n.p̃cedit totã ꝓpõnẽ facit exclusiuã p̃mi.ordinis.qñ
do ṽo cadit iter subiectũ ꝛ p̃dicatũ facit exclusiuã secũdi
ordinis.quãdo ṽo cadit iter partes p̃dicati facit exclusi
uam tertij ordinis.Exẽplũ p̃mi.tñ sor.ē homo.Exẽ-
plũ secũdi.sortes est tñ homo Exẽplũ tertij .sor.ē aial
tñ risibile.ꝛ exponitur ois exceptiua cuiuscũqꝫ ordinis
sit p preiacentem ꝛ negatiuã sibi correspondẽtẽ. Paulꝰ
aũt pgulẽsis posuit qnqꝫ modos exclusiuaꝝ.Exclusiuã
eni p̃mi ordinis variat duplicitˀ qꝛ vel nota exclusiõis
cadit supra totã ꝓpositionẽ:vt dicẽdo.tñ sortes currit:
ꝛ tunc exponitur more magistri p copulatiuã sic.sortes
currit:ꝛ nihil nõ sortes currit:ergo tñ sortes currit:vel
nota exclusionis cadit tñ supra subiectũ ꝛ nõ supra totũ
ꝛ tũc exponitˀ sic per copulatũ:sor.ꝛ nihil non sor.currit.

ergo tm̄ sor. currit. Et differunt isti modi ab inuicē: qꝛ ſm illuꝫ concedit̃ illa conclusio. tm̄ sor. currit: ⁊ non tm̄ sortes currit: dato ꝙ ly tm̄ cadat supra subiectum i prima. in ſa vo supra totū. Addit ēt aliū modū exclusiue ꝺ quo magr̃ nō fecit mentionē cū nō sit vsitatꝰ: qn̄. s. nota exclusionis cadit int̃ ptes subiecti. vt sor. tm̄ disputās placet: ⁊ exponit̃ sic: sor. disputās ⁊ nō nō disputās placet: ⁊ sic qnq; modis variat exclusiuas affirmatiuas. et sunt alij q̄ttuoꝛ modi i negatiuis, ꝓpōnibꝰ negatione sequēte notā exclusionis. Aduerte vltius ꝙ qn̄ dictio exclusiua cadit supra terminū numeri pluralꝭ pōt expōni dupl̄r. s. ꝑ notā īfinitātē: ⁊ ꝑ notā pluralitatis: vt tm̄ duodeciꝫ sunt apostoli exponi pōt sic: duodeci sūt apostoli: ⁊ nulla nō duodeci sunt apostoli: ergo ⁊c. ⁊ sic est falsa: alr̄ sic: duodeci sunt apostoli ⁊ nō plures q̄ꝫ duodeci sunt apostoli: ergo tm̄ duodeci sūt apl̄i: ⁊ sic ē vera.

Preter quadrupl̄r sumit̃. vno mō negatiue ꝓ sine: vt sor. pōt leuare a lapidē pret̃ auxiliū platonis. i. sine platone. aliqn̄ tenet̃ additiue: vt cū dr̄ oꝫ soluē decē libras pret̃ expēsas. i. vltra expēsas. aliqn̄ substractiue: vt dicēdo q̄ttuoꝛ pret̃ vnū sunt tria. sensus ē ꝙ si a q̄ttuoꝛ remoueat̃ vnū sunt tria. Quarto exceptiue tūc excipit̃ ps subiectiua ab aliquo toto vniuersali. Nisi dupliciť sumit̃. Uno mō ꝯditōalit̃: vt dicendo: nisi tu es aīal tu nō es hō. sensus ē: si tu nō es aīal tu nō es hō: Alio mō exceptiue: vt oīs hō nisi sortes currit. Aduerte vltius ꝙ ad exceptiuā q̄ttuoꝛ reqrūtur: scꝫ illud a quo fit exceptio: qꝺ ē nisi subm: predicatū: dictio excipiēs: ⁊ ps ex̃ capta: ⁊ est ꝓpria ⁊ ipropria. Ad ꝓpriā duo reqrunt̃. Primo ꝙ illud a quo fit exceptio stet ꝯfuse distributiue mobil̄r. Scꝺo ꝙ ps ex̃ capta sit terminꝰ iferioꝛ ad illud a quo fit exceptio: vt dicendo oīs hō pret̃ sor. currit. Impropria vͦo ē qn̄ deficit aliqua haꝝ cōditionū vel oēs. Et iō cōtigit ꝙ iꝓprie exceptiue exponūt̃ qnq; ꝑ notā pluralitatis vel alietatis: vt dicēdo sor. nō ē nisi sophista: exponit̃ sic. sor. est sophista ⁊ nō aliud q̄ꝫ sophista: ergo ⁊c. ⁊ dicēdo nō dedi sor. nisi q̄ttuoꝛ denarios: expōit̃ sic. sor. dedi q̄ttuor denarios: ⁊ nō plures q̄ꝫ q̄ttuoꝛ: ergo ⁊c. Dubiū circa quartā cōclusionē q̄ ē: tu n̄ differs nisi ab asino: et tn̄ differs a capra: qꝛ ex p̄ma pte seq̄t̃ oppositū secūde. seq̄t̃. n. tu n̄ differs nisi ab asino: ergo tu nō differs a capra. tꝫ ꝯn̄a a simili tu nō vides nisi sortē: ergo tu nō vides platonem.

Scꝺo: qꝛ cōtradictoriū p̄me ptis vr̄ verꝝ. s. tu differs: nisi ab asino: expōit̃ sic: tu differs ab asino: ⁊ nō differs ab alio q̄ꝫ ab asino: gͦ tu differs nisi ab asino. exponentes vͦe sunt: ergo ⁊ exposita. Tertio q̄rit̃. q̄re ista prima ps tu nō differs: nisi ab asino exponat̃ sic dicit magister cū nō exponat̃ rōne de ly differt nec rōne illiꝰ note exceptionis nisi. Respondet̃: ad p̄mū negatur ꝙ ex p̄ma parte seq̄t̃ oppositū scꝺe. Ad ꝓbatōeꝫ negat̃ silitudo. qꝛ ly vidēs est vͦbū mere affirmatiuū nullā negationē icludēs. differt āt icludit negationē: iō n̄ ē sil̄e. Ad ſm dr̄ ꝙ ista: tu differs nisi ab asino expōit̃ sic: tu differs ab asino: ⁊ a nullo alio q̄ꝫ ab asino differs. ergo tu differs nisi ab asino. mō ſa exponēs ē falsa. qꝛ opposita ē vͦa. s. ab alio q̄ꝫ ab asino differs: qꝛ a leōe differs.

Ad tertiū dr̄ ꝙ illa p̄ma ps tu nō differs nisi ab asino: exponit̃ sic dicit magr̃ tu differs ab asino: ⁊ nō differs ab alio q̄ꝫ ab asino: ergo ⁊c. ⁊ hoc nō rōne ꝺ ly differt solū nec rōe note exceptōis solū: sꝫ rōe vtriusq; sil̄r.

Inquantum pōt sumi dupl̄r. s. specificatiue: ⁊ reduplicatiue. Primo mō nō exponit̃: sꝫ describit̃ sic: vt ens inq̄ꝫtū est ens est subm i metaphisica: ens sub rōne: q̄ ens ē subm i metaphisica. Scꝺo exponit̃ ꝑ tres exponētes. s. duas absolutas ⁊ tertiā cōditionatā: vt sor. inq̄ꝫtū hō ē risibil̄: exponit̃ sic: sor. ē hō ⁊ sor. ē risibilis: ⁊ si aliqd ē hō illud ē risibile. ergo sor. inq̄ꝫtū hō ē risibil̄. Tres āt cōiter assignant̃ reduplicatiue. s. inq̄ꝫtū ſm ꝙ ⁊ ꝓut.

Immediate sumit̃ dupl̄r. s. noialiter ⁊ aduerbial̄r. Primo mō ideꝫ ē quod sine medio vt imediate sunt ptes in cōtinuo. s. sine medio: ⁊ ita nō sumit̃ in ꝓposito. Secūdo vͦo mō ꝓbat̃ exponibil̄r more magr̄i. s. ꝑ preiacentē ⁊ negatiuam sibi correspōdentē: vt imediate an̄ a instās tu fuisti exponit̃ sic an̄ a tu fuisti. ⁊ nullū fuit instās an̄ a qn̄ iter illud ⁊ a tu fuisti: ergo imediate an̄ a tu fuisti. Huiꝰ ꝓbatōis rō est: qꝛ ꝓpositio de imediate asserit duo. asserit eni ꝓpōnem preiacētem ⁊ aliā negatiuā rōe de ly imediate. Aduerte ꝙ oīs positio de imediate affirmatiua ꝯuertit̃ cū vna affirmatiua de īfinito. vt si imediate an̄ b tu fuisti: īfinitū ꝓpinq; ad b tu fuisti ⁊c.

Aduerte p̄mo ꝙ ꝓpositiōes de icipit ⁊ ꝺsinit nō ꝓp̄e exponūtur: Cuiꝰ rō ē: qꝛ ab exponētibꝰ ad expositā ē bona ꝯn̄a: sꝫ a ꝓpōne de incipit ⁊ desinit ad exponētes nō valet ꝯn̄tia. Nō. n. valet sor. icipit eē: ergo nūc nō ē ⁊ imediate post hoc erit: qꝛ aīs ē verꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū. posito ꝙ nūc p̄mo sit sor. ⁊ si magister dic̄ ista debē exponi corrigit se i tractatu ꝯ ꝯn̄tias i capitulo septimo rn̄dendo ad secūdam istātiā ꝯ ſam regulā q̄ ē. Ab exponibili ad quālibꝫ suaꝝ exponētium ē bona ꝯn̄tia. dicit. n. ⁊ si aliqn̄ dixit illa verba debē exponi: nō sū locutus ꝓprie de expōne. sꝫ ſm modū loq̄ndi sumēdo expōnē ꝓ q̄libꝫ ꝓbatōe t̃mioꝝ: sꝫ ꝓprie sumēdo ꝓbat ꝑ cās vitatis. Incipit. n. ꝓbat̃ ꝑ vnā disiūctiuā cōpositā ex duabꝰ copulatis: quaꝝ copulatiuaꝝ prima fit ex affirmatiua de pn̄ti ⁊ negatiua de preterito. ⁊ secūda fit ex negatiua de pn̄ti ⁊ affirmatiua de futuro. desinit vͦo ꝓbat̃ ꝑ vnā disiūctiuā cōpositā ex duabꝰ copulatis: quaꝝ p̄ma fit ex negatiua de pn̄ti ⁊ affirmatiua ꝺ p̄terito: alt̃a vͦo ex affirmatiua de pn̄ti ⁊ negatiua ꝺ futuro. Exēplū primi vt icipit eē a: ꝓbat̃ sic. nūc est a: ⁊ n̄ imediate an̄ hoc fuit a: vel nūc nō est a: ⁊ imediate post hoc erit a. ergo icipit eē a. Prima. n. copulatiā desinit rebꝰ ꝑmanētibꝰ i qbꝰ ē stare p̄mū instās eē. Exēpluꝫ ſi vt desinit esse a. ꝓbatur sic. nunc non est a: ⁊ imediate ante hoc fuit a: vel nūc est a: ⁊ nō imediate post hoc erit a: ergo desinit eē a. Prima. n. vniuersaliter desinit rebus successiuis in quibus non est dare vltimū instās eē: sed primū nō esse. Secūda vero rebꝰ permanētibꝰ in quibus non est dare vltimū istās sui esse. Aduerte scꝺo ꝙ illa p̄mū eē ⁊ p̄mū n̄ eē: vltimū eē vltimū n̄ eē: exponūtur sicut icipit ⁊ desinit: p̄mū eē exponit̃ sicut icipit ꝑ positionē de pn̄ti ⁊ remotionē de p̄terito: vt hoc ē primū instās esse sor. ꝓbatur sic. In hoc instāti ē esse sor. ⁊ non imediate an̄ hoc instans qꝺ est pn̄s fuit eē sor. ergo nunc ē p̄mū eē sor. vltimū nō eē exponit̃ sicut icipit per remotionē de pn̄ti ⁊ positionē de futuro: vt nunc ē vltimū non eē motus. ꝓbat̃ sic. nūc non ē motus ⁊ imedia

te post hoc erit motus: ergo nunc ē vltimū nō eē motus. Primū non eē exponitur sicut desinit p remotionē de pn̄ti: ꝛ positionē d̄ p̄terito: vt hoc ē p̄mū non eē sortis: nūc nō est sor. ꝛ imediate ante hoc fuit sor. ergo nūc est p̄mū nō esse sor. vltimū esse exponitur sicut desinit p positionē de p̄senti ꝛ remotionē de futuro: vt hoc ē vltimū esse gradus sūmi. ꝓbat̄ sic. nūc ē gradus sūmus. ꝛ ñ imediate post hoc erit grad⁹ summus: ergo nūc est vltimū eē gradus sūmi: Aduerte vlteri⁹ q̄ mimū expo nitur sicut maximū. p̄mū vo sicut vltimū. vn̄ dat̄ minimū q̄ sic: ꝛ minimū q̄ nō: maximū q̄ sic: ꝛ maximū q̄ nō. Exēplū p̄mi vt hoc ē mimū qd̄ sortes pōt: expo nit̄ sic hoc sor. pōt ꝛ nullū min⁹: s3 q̄dlib3 mai⁹: g⁹ hoc ē mimū qd̄ sor. pōt. Exemplum s̄i. hoc ē mimū qd̄ sor. ñ pōt: exponit̄ sic: hoc nō pōt sortes. nec aliquod mai⁹: ergo hoc ē mimū qd̄ sor. nō pōt. Exēplū tertij: hoc ē maximū quod sor. pōt exponit̄ sic: hoc pōt sor. ꝛ nullū maius: ergo hoc ē maximū quod sor. pōt. Exēplū quarti hoc ē maximū qd̄ sor. nō pōt. hoc nō pōt sor. nec aliqd̄ mai⁹: ergo hoc ē maximū qd̄ nō pōt sor. l3 hēat ꝓbatio nes ēmior maximū ꝛ mimū nō sunt oīo eedē ill'ō p̄mū ꝛ vltimū: sūt tn̄ multū similes: vt p3 i tractatu d̄ maximo ꝛ mimo: id̄ simul de illis volui dicē. Aduerte. vlteri⁹ q̄ ablatiu⁹ posit⁹ i q̄ntia ꝓbat̄ ēt p cās vitatis: p vnā disiūctiuā ex cōditōali cāli: ꝛ tpali cōpositā. vt sole oriēte fit dies: ꝓbat̄ sic: si sol orit̄ fit dies: vel q̄ sol orit̄ fit dies: vl' qn̄ sol orit̄ fit dies. g⁹ sole oriēte fit dies: ꝛ id̄ i fert̄ alia q̄clō: ñ aliquo hoīe currēte tu es asin⁹: nec nullo hoīe currēte tu es asin⁹: ꝛ ñ seq̄t̄: nō aliquo hoīe currēte tu es asin⁹: ergo ñ hoīe currēte tu es asin⁹. q̄ nō equalet. De hoc aūt dixi hic: q̄ tal̄ ablatiu⁹ ꝓbat̄ p cās vitatis sicut ista de incipit. Aduerte vlteri⁹ q̄ siue re solubilit̄ siue exponibilit̄ siue officiabiliter siue descripti bilit̄ ꝓbet̄ ꝓpositio: ei⁹ q̄dictoriū ē ꝓbabile p cās vitatis.

Totus tota totū dupl'r sumit̄. s. cathegorematice ꝛ sincathegorematice. Sincathegorematice sumit̄ qn̄ p̄cedit totā ꝓpōnē: ꝛ tūc idē ē qd̄ q̄libet ps. Cathegorematice vo sumit̄ qn̄ ponit̄ int̄ ptes subiecti vel p̄dicati: dūmō p̄cedit aliqd̄ determiabile ip̄m ꝛ tūc idē ē qd̄ ens p̄fectū cōpositū ex ptib⁹ quātitatiuis. Primo mō expōibilit̄ ꝓbatur: vt dicēdo tot⁹ sortes ē mi nor sorte. sortes ē mior sorte: ꝛ nulla ē ps sortis qn̄ illa sit mior sor. ergo tot⁹ sor. ē mior sor. s̄o vo mō nō exponit̄.

Semper dupl'r sumitur. vno mō simpl'r: siue absolute. alio mō respectie. nō p oī tpe: s3 f3 exigētiā vbi: vt dicēdo: sp fuit hō. p̄o modo si gnificat q̄ oī tpe p̄terito fuit hō. ꝛ ē vā: vt p3 p exponētes. s. aliquo tpe p̄terito fuit hō. ꝛ nō fuit aliqd̄ tp̄s p̄teritū qn̄ fuerit hō: g⁹ ꝛc. Si p̄o mō hec ē falsa q̄ signifi cat q̄ oī tpe fuit hō: ꝛ seq̄t̄ oī tpe fuit hō. p̄ns tp̄s ē tp̄s: g⁹ i tpe pn̄ti fuit hō. p̄ns ē falsū. q̄ pn̄ti tpe ñ fuit hō: s3 bene ē hō. ista ergo ꝓpō. oī tpe fuit hō. ē falsa. q̄ expōitur sic: aliquo tēpore fuit hō: ꝛ nō ē vel fuit aliquod tp̄s qn̄ tūc fuerit hō: ergo ꝛc. illa s̄a exponēs ē falsa: q̄ tp̄s p̄sens ē vel fuit aliqd̄ tp̄s. ꝛ tamen in illo nō fuit homo s3 bene ē hō. Magr̄ tāgit hos duos modos substantiales in tertio: elige quod placet.

Ab eterno sumitur dupl'r. Vno mō noialiter. ꝛ sic sunt due ptes. Alio mō aduerbial'r. ꝛ n̄t ē idem quod ētnal'r ꝛ significat idē qd̄ ante omne tp̄s finitū aut post oē tp̄s finitū. Primo mō ꝓbat̄ resolubilit̄. vt ab ēterno tu fuisti. ꝓbatur resolubilit̄: ab hoc tu fuisti ꝛ hoc ē vl' fuit ētnū. g⁹ ab ētno tu fuisti. Scdō ꝓbat̄ expōibilit̄: sic vt āte aliqd̄ tp̄s finitū tu fuisti: ꝛ nō ē vel fuit aliqd̄ tp̄s finitū qn̄ an̄ illō tu fuisti. g⁹ ab ētno tu fuisti. scd̄3 vo ali os ab ētno sumit̄ dupl'r. s. cathegorematice ꝛ sincathegorematice. cathegorēatice idē ē qd̄ vnū ens carēs p̄n⁹ Sicathegorēatice vo ē distributiuū tpale: ꝛ redit ad idē

Infinitum dupl'r sumit̄. s. cathegorematice ꝛ sincathegorēatice. Cathegorēatice sumitur qn̄ ñ p̄cedit totā ꝓpōnez: ꝛ significat idē quod ens sine fine. Sicathegorēatice vo sūitur qn̄ p̄cedit totā ꝓpōnē: ꝛ significat q̄ quocūq3 dato pōt dari mai⁹ i singlari. In plurali vo q̄buscūq3 datis cōtigit dari plura. ꝛ sumēdo illo mō ꝓbatur sic expōibilit̄. Exemplū i singulari: vt ifinitū corp⁹ ē. ꝓbatur sic: aliquātum corp⁹ ē: ꝛ tn̄ qn̄ mai⁹ illo. ergo ifinitū corp⁹ ē. vel alit̄ sic: aliquātū corp⁹ ē: ꝛ duplū ad illō. ꝛ triplū ꝛ q̄druplū: ꝛ sic i ifinitū. ergo ifinitū corp⁹ ē. Exēplū i plurali: vt ifinita corpa sūt: sic ꝓbatur. aliq̄ corpa sūt: ꝛ nō tot quin plura. ergo ifinita sūt corpa. vl' alr̄ sic. duo corpa sūt. et tria: ꝛ q̄tuor: ꝛ sic i infinitū. g⁹ ifinita corpa sūt. Aduerte. ꝓ maiori examiatōe h⁹ tractat⁹ q̄ cū ꝓpōit̄ tibi aliq̄ ꝓpō stati dēs vidē an sit mediata an imediata. si imediata nō pōt ꝓbari q̄ ad sēsū vl' itellectū ē p se nota: ꝛ q̄ negātes p se nō ñ est āpli⁹ disputādū. Si vo mediata d̄bes videā an sit affirmatia an negatia. si negatia debes ꝓbare p cās vitatis aut p q̄dictoriū aut p singlares vt sepi⁹ dcm̄ ē. Si vo affirmatia d̄bes vidē an sit cathegorica: vl' ypothetica: si cathegorica vide p̄mū t̄minū mediatū ꝛ ab eo debes icho at̄ ꝓpōis ꝓbatōe3. q̄ a p̄mo t̄mio mediato sp ichoāda ē ꝓpōis ꝓbatio. ꝛ ñ per salm̄ d̄bes ꝓpōne3 ꝓbare. q̄ fiūt multe deceptōes i exponēdo ꝓpōnē ñ exponibilē: s3 resolubilē vl' e3. vbi grā. ista ꝓpō. aliqd̄ albū icipit eē sor. ē resoluēda rōe de ly. aliquod albū: ꝛ ñ ꝓbāda rōe de ly. icipit per cās vitatis. Appello āt p̄mū t̄minū ñ f3 sitū s3 f3 denoiatōe3 vt i modalibus sepe mod⁹ f3 sitū ē vltim⁹ ꝛ tn̄ f3 denoiatōe3 ē p̄mus. Silr̄ ypotheticis nota ypothetica f3 sitū q̄n sem per ē media. f3 tn̄ denoiatōe3 est p̄ma: f̄cā āt ꝓbatōe p̄mi t̄mi postea debes p̄cedē gradati ad aliū sigs est. ꝛ sic dōec oēs t̄mi mediati ꝓpōis cathegorice fuerit f3 exigētiā d̄clarati. Si vo ꝓpō fuerit ypothetica: tc vide an sit cathegorice vl' ypothetice ꝓbāda. si cathegorice ꝓbāda est: ꝓba eā sic̄ dixi de cathegorica. v. g. necio tu curris vl' tu ñ curris. si ly necio cadit i totū l3 ista sit ypothetica disiūctia. tn̄ ñ est ypothetice disiūctie ꝓbāda s3 categorice expōibilit̄ hoc mō tu curr3 vl' tu ñ curris: ꝛ ñ pōt esse qn̄ tu curras vel tu ñ curras. ergo ꝛc. silr̄ necio est te moueri si tu curris. si ly necio cadit i totū: l3 sit ypothetica conditōal'. nō tn̄ est ypothetice q̄ditōal'r ꝓbāda: s3 more cathegorice est officiabilit̄ ꝓbāda hoc mō. hec ꝓpō est necīa: tu moueris si tu curris. que adeq̄te significat te moueri si tu curris. ergo necesse est te moueri si tu curris. Vbi vo sit ypothetica ypothetice ꝓbāda: tūc aut copulatie aut disiūctie aut q̄ditōaliter: ꝛ f̄m q̄ dcm̄ est i caplo de ypotheticis debes iferre ypotheticā esse vā3 vl' falsā: pole3 vl' ipole3. neciā3 vl' q̄tingentem

vbi grã: altera ps ꝑncipal' h⁹ disiũctiue affirmatiue ẽ vã: ergo hec est vera: ⁊ sic de alijs elige: q: nulla erit ꝓpõ ꝓbabilis q̃ tibi occurrat quã stati inferre non possis.

Et sic ẽ finis hui⁹ tractatus. si qd ãt hic diminute diximus: ample dicem⁹ ꝯ ꝓbatões terminoꝝ.

OBligatio est oĩo composita ex signis obligatõis ⁊ obligato: vt pono tibi istaz: tu es rome. Aduerte q̃ obligationes sũmati ⁊ p modũ memorie volo hic declarare. Si aũt vis hãc mãz videre ample: recurre ad obligationes Strodi. Regulas igr̃ mẽti cõmẽdãdas colligã. Prima regula: Oẽ possibile tibi positũ ẽ a te admittendũ. Scõa regula: Oẽ tibi positum ⁊ a te admissũ ĩfra tempus obligatõis ꝓpositũ ẽ a te concedẽdũ. s. noĩalit̃. i. dignũ ꝯcedi. Tertia. oẽ seq̃ns ex posito p se vel cũ concesso vel cũ concessis ẽ concedẽdũ. Quarto: Oẽ repugnãs posito p se vel cũ ꝯcesso vel cũ concessis ẽ negãdũ. Quita: Oẽ seq̃ẽs ex posito vel opposito bñ negati vel oppositis bñ negatoꝝ ẽ concedẽdũ. Sexta regula: Oẽ repugnãs posito ⁊ opposito bñ negati: v' oppositis bñ negatoꝝ ẽ negãdũ ꝑticipal'r. Septima regula: Ad oẽ imꝑtinẽs est rñdendũ ꝑ3 sui q̃litatẽ. Octaua: Propter possibile positũ non ẽ ĩpossibile concedendum ꝑticipaliter. i. rñdendũ concedo negatiue, nec nec̃ium negãdum. Aduerte vnũ q̃ q̃cũq3 casus possibil' stat nunq̃3 debes rñdẽ ad ꝓpõnem ĩpossibilẽ ex autẽtica ĩpositione concedẽdo: nec ad necessariũ negãdo l3 ĩpossibil' sit cõcedẽda: s3 negare debes postea q̃ sit impossibil'. ⁊ sil'r ex opposito de nec̃ia d3 ꝯcedi q̃ ẽ neganda ⁊ negare postea q̃ sit nec̃ia. Exẽplũ primi vt si ponat̃ q̃ oẽ vigilãs sit asinus: admittit̃ casus: q: possibil': ⁊ si ꝓponit̃ concedit̃. Deide ista ꝓpositio tu es vigilãs d3 concedi: q: imꝑtinẽs veꝝ. Deide ista ꝓpositio tu es asin⁹ d3 negari. Et si dĩ ꝯ est sillogism⁹ ĩ darij: oẽ vigilãs ẽ asinus: tu es vigilãs: ergo tu es asinus: ⁊ añs ẽ cõcedẽdum: ergo ⁊ ꝯñs est cõcedendũ. tu negas. ergo male respondes. Respõdetur q̃ cõseq̃ns ẽ concedendu3 si tu ꝓpones cũ tibi respondebo nego. ⁊ nõ valet consequẽtia ista. ẽ cõcedendũ: ⁊ tu negas: ergo male respondes: s3 d3 dici ĩ antecedẽte. ⁊ tu non es obligatus. Aduerte vlt̃ius ad istantiã ꝯ ꝑa3 regulã: q: illa dat tibi modũ ad ꝓbãdũ: q: admisso q̃uocũq3 contigenti falso q̃olibet aliud contigẽs falsũ ẽ concedẽdũ: ⁊ dat duplicẽ modũ ad ꝓbãdũ hoc. Primus ẽ: Posito contigẽti falso ⁊ admisso stati ꝓponat̃ vna copulatiua ꝯposita ex posito ⁊ opposito illius q̃õ vis tibi ꝯcedi: vt si volo ꝓbare q̃ tu hẽbis mihi concedẽ illã: nullus baculus stãt ĩ angulo: faciã sic: pono tibi istã: tu es Rome: q̃ admissa: propono: tu es Rome ⁊ baculus stat ĩ angulo: ⁊ p3 q̃ hec ẽ negãda q: falsa ⁊ non seq̃ẽs: ergo oppositũ ẽ concedendũ. s. tu non es Rome vel nullus bacul⁹ stat ĩ angulo: t̃ũc vltra: tu nõ es Rome vel nullus baculus stat in angulo: s3 tu es Rome p positũ. ergo nullus bacul⁹ stat ĩ angulo: t3 ꝯsequẽtia a disiũctiua affirmatiua cũ destructione vni⁹ ꝑtis ad alterã ei⁹ ꝑtẽ. ⁊ sic hẽbo intẽtu3.

Alius modus breuior ẽ vt stati post positum ꝓponat̃ vna disiũctiua cõposita ex opposito positi: ⁊ ex illo q̃õ vis tibi concedi: vt ĩ casu superiori pono tibi istã. tu es Rome: q̃ admissa: ꝓpono: tu nõ es Rome vel nullus baculus stat ĩ angulo. illa ẽ concedenda: q: vera ⁊ imꝑtinẽs. tunc sic: tu non es Rome vel nullus baculus stat in angulo: s3 tu es Rome per positum. ergo nullus baculus stat in angulo.

TErtium capl'm dat regulas conuertibiliu3 ꝓpositũ. Prima regula. si ponatur duas ꝓpõnes conuerti sic adeq̃te significãdo quaꝝ vna ẽ necessaria ⁊ alia ĩpossibilis. nõ admittit̃ casus.

Secũda regula: si ponat̃ duas ꝓpõnes ꝯuerti sic adequate significãdo. q̃rũ vna ẽ possibilis ⁊ alia ĩpossibil': non admittit̃ casus. Tertia regula. si ponat̃ duas ꝓpõnes conuerti q̃ꝝ vna sit nec̃ia ⁊ alia sit contigẽs non admittitur casus. Quarta regula si ponat̃ duas ꝓpositões contigẽtes conuerti sic adeq̃te significãdo quarũ vna alt̃i ꝯdictorie repugnat non admittit̃ casus. Quinta regula si ponat̃ duas ꝓpositiones ꝯtigẽtes conuerti sic adeq̃te significãdo: quaꝝ vna non repugnat alt̃i admittit̃ casus. Sexta regula. si ponat̃ duas ꝓpositiones ꝯuerti: siue sint contigẽtes siue non: nõ faciẽdo mẽtionẽ d̃ adeq̃te significato admittit̃ casus. Aduerte ꝑmo circa has regulas: q̃ si ponat̃ duas ꝓpositiones conuerti. non ponẽdo adeq̃te significãdo respondeatur ad eas concedẽdo vel negãdo itus sic̃ ex̃: s3 si p̃ria concedit̃ ẽ vã vel nec̃ia ⁊ ꝑa sil'r. si ãt falsa vel ĩpossibil': ⁊ ꝑa similit̃: ⁊ rõ ẽ q: sp ab vna ad reliquã ꝯñã ẽ bona cũ conuertãt̃: ergo si concedat̃ añs eẽ vẽru3 vel falsum nec̃ium vel ĩpossibile ⁊ conseq̃ẽs sil'r d3 concedi ⁊ sil'r si añs est concedendũ q̃ ⁊ conseq̃ns sil'r est concedẽdũ: noĩal'r dico ⁊ non ꝑticipial'r. nõ. n. si ad p̃imã dĩ concedẽdo ẽ opus rñdẽ ad ꝑa3 concedẽdo. vt vbi. g. si ponat̃ istas duas ꝓpõnes conuerti. d̃us ẽ ⁊ hõ ẽ asinus: non ponẽdo adeq̃te significãdo si p̃ria ꝓponat̃ rñdeas concedendo. si ꝑa negãdo. Si ãt q̃rat̃ an p̃ria sit vã dĩ concedendo. ⁊ ad ꝑam sil'r rñde. si ãt vice vsa q̃rat̃ an ista sit vera homo ẽ asinus. rñdet̃ negãdo: ⁊ sil'r ad ꝑam rñde. Si aũt admittat̃ aliq̃s ꝓpositiones conuerti sic adeq̃te significãdo: sicut ad p̃imã rñdet̃ sil'r ad ꝑam respondeatur: ⁊ ad p̃imã respondeat̃: sic̃ ad iꝑtinẽtes. ad ꝑa3 vo sic̃ ad ꝑtinẽtes. vt si ponat̃ illas duas ꝓpositiones conuerti sic adeq̃te significãdo: tu es homo ⁊ tu curris admittat̃. ⁊ si p̃io loco ponat̃ illa. tu es homo concedat̃: ⁊ sil'r concedat̃ ꝑa. si ãt p̃io loco ꝓponatur illa: tu curris negat̃: consil'r negat̃ alia si postea ꝓponat̃. Aduerte vlt̃ius q̃ quotiẽscũq3 ꝓponat̃ aliq̃ illaꝝ consequẽtiaꝝ ĩ mã conuertibiliũ: d̃us ẽ: ergo homo ẽ asinus: tu es hõ: ergo tu curris: sp negat̃ q̃lib3 istaꝝ: q: ĩ rei vẽitate q̃lib3 illaꝝ ẽ ipolis: s3 ad ĩpossibile. eodẽ modo ẽ rñdendũ ĩfra tp̃s sic̃ ex̃. tñ dicat̃ quãlib3 illaꝝ eẽ bonã: sic̃ negatur illa homo ẽ asinus sp ⁊ tam̃ concedit̃ aliquãdo esse verã. vñ illa ẽ ĩpossibil' hõ ẽ asin⁹. s3 ipsã esse verã ñ est ĩpossibile: similit̃ q̃libet illaꝝ ꝯñarũ ẽ ĩpossibil': s3 quãlibet illaꝝ esse bonã nõ ẽ ĩpossibile q̃re ⁊c̃. Prĩa regula: q̃ndocũq3 ponit̃ duas propositiones esse similes non faciendo mentionẽ de adequato significato respondeatur ad eas concedendo: negãdo: dubitãdo: infra tempus sicut extra. Secunda. quãdocũq3 ponitur duas propositiones eẽ similes non faciẽdo mẽtionẽ d̃ adeq̃to

significato ad ꝓpositionē ꝑmā eē verā rñdeat̃ itra sicut ex̃ ⁊ ad sām ꝯ̃nter. Tertia regula qñcūq; ponit̃ duas ꝓpositiones eē similes sic adeq̃te significādo. quaruz vnā alt̃i ꝯ̃dictorie repugnat non ē casus admittēdꝰ. voco aūt cōtradictorie repugnare q̄ nō possint eē nec simul vera: nec simul falsa. Quarta regula. si ponant̃ due ꝓpositiones eē similes sic adeq̃te significādo ex q̄ꝝ vna seq̄tur oppositū alteriꝰ ille sunt similes in v̄itate: vt tibi nō ꝯ̄cludit̃: ⁊ tu scis tibi concludi. Quīta regula quādocūq; ponūtur due ꝓpositiōes eē similes sic adeq̄te significādo q̄rum quelibz ē alteri ipertinēs possūt eē similes in veritate ⁊ in falsitate ⁊ concedēdo ⁊ negādo: vt tu es homo: ⁊ tu curris. Aduerte ꝙ dubiū est circa q̄rtā regulā: q: si ponatur ꝙ ille sint similes adequate significādo hō est aīal ⁊ tu curris: admittit̃ ꝑ quartaz regulā: q: vna seq̄tur ad ꝯ̃dictorium alterius: seq̄tur. n. nullus hō ē animal: ergo tu curris: ⁊ dr̃ ꝙ sunt similes in v̄itate. Sz ꝯ̃tra. ꝓpono tibi illā ꝑmo loco tu curris: si tu negas hēs negare aliā. s. hō ē animal: q: aliter nō eēnt similes. Si vero concedis illā: tu curris. tu ꝯ̄cedis falsum ⁊ ipertinēs: ergo male respōdes. Dr̃ ꝯ̄cedēdo illā tu curris: ⁊ cum dicis ꝙ ē falsa ⁊ ipertinēs nego imo ē ꝑtinēs: q: sequens. seq̄tur. n. iste sunt similes ⁊ nō possunt eē similes in falsitate: q: vna ē necessaria. ergo sunt similes in veritate: ergo vtraq; vera ē: lz. n. sit falsa i rei v̄itate seq̄tur tñ ꝙ est vera. iō dz concedi: vel ꝑmo loco ꝓponat̃ vel secundo.

Quintum capitulum regulas dat ꝓpositionum dissimiliū. Prima regula: qñcūq; ponit̃ duas ꝓpositiones eē dissimiles. nō faciendo mētionē de adeq̄to significato ad quālibz ꝓpositionem ꝯ̄cedendo vel negādo respondetur intꝰ sicut extra. Secūda regula: quādocūq; ponitur duas ꝓpositiones eē dissimiles nō faciendo mētionem de adequato significato: ad ꝑmā eē verā vel falsam respondeatur intꝰ sicut extra: ⁊ ad aliā dissimiliter. Tertia regula: quādocūq; ponit̃ duas ꝓpositiōes eē dissimiles sic adequate significādo: quaꝝ quelibz cum alīa conuertit̃ nō admittit̃ casus ille. Quarta si ponūtur due ꝓpositiones eē dissimiles sic adequate significando: quaꝝ vna ē necessaria ⁊ alia impossibił vel contigens: necessaria sēper ē concedēda ⁊ alīa negāda. Quīta regula si ponūtur due ꝓpositiones eē dissimiles ꝯ̃tigentes sic adeq̄te significādo quaꝝ vna añcedit: ⁊ nō ecōtra: añcedens vbicūq; ꝓponitur ē negādum ⁊ ꝯ̄seq̄ns ꝯ̄cedendū.

Sexta regula: si ponūtur due ꝓpositiōes eē dissimiles sic adeq̄te significādo: quaꝝ q̄libz ē alteri ipertinēs ad ꝑmā propositam rñdeatur itus sicut extra: ⁊ ad aliam dissimiliter.

Sextum caplm dat regulas depositionis. Prima regula: Oē depositū ⁊ admissū īfra tēpus obligationis ꝓpositum semꝑ est negādum. Correlariū: Oē non necessarium tibi depositum ē a te admittendum. Secūda regula: Oē ꝑ se añcedens ad depositum: aut cū ꝯ̄cesso vel concessis: opposito bñ negati vel oppositis bñ negatoꝝ sꝑ ē negādum.

Tertia regula. Oē repugnās deposito: ⁊ oē sequens ex illo repugnāte ꝑ se: aut cū concesso: aut cū concessis: aut opposito bñ negati: aut oppositis bñ negatoꝝ ē ꝯ̄cedēdum. Quarta regula: Oē repugnās contradictorio depositi ꝑ se aut cū ꝯ̄cesso: aut cum ꝯ̄cessis: aut cum opposito bñ negati: aut oppositis bñ negatorum ē negādum. Quīta regula. Ad oē seq̄ns ⁊ ad oē impertinēs ad depositū rñdendum est ꝭm sui qualitatē. vnde ipertinens hic dr̃ qđ nō seq̄t̃ ad depositum nec ātecedit ad ipm nec idem repugnat per se nec cū alio vł aliq̄bꝰ.

Septimum capitulum dat instantias contra regulas. Aduerte ad tertiam instātiā q: pulchra ē. vnde nunq̄ ē admittēda ꝓpositio nec̄ia in depositione: ⁊ iō si deponat̃ ista: antichristus nō est albꝰ: vel antichristꝰ ē coloratus nō admittat̃: q: ē nec̄ia cū ꝯ̃dictorium sit ipossibile. s. ātichristus ē albꝰ ⁊ antichristꝰ non ē coloratus. si. n. admitteretur ꝓponat̃ ista: antichristus ē coloratus: si tñ concedis tu ꝯ̄cedis añs ad depositum: si tu negas tu negas sequens ex ꝯ̃dictorio depositi: ergo male respondes: ⁊ sic pz ꝙ nō dz admitti. Et sic ē finis huiꝰ tractatus. ⁊c.

Insolubile est ꝓpositio se eē falsam assertiue significās: vt hoc est falsū se ipa dmōstrata. Aduerte ꝙ hic solū sūmatim volo colligere regulas isolubiliū. Si aūt abunde hāc mām vis videre recurre ad insolubilia Hentisberi. Prima diuisio. Insolubile est duplex: quoddā ex actu nr̃o orit̃: quōdam ex ꝓprietate vocis. Exēpluz ꝑmi: sor. dicit falsuz. sor. non dicit vex: ego intelligo falsum: ego nō intelligo vex. Exemplū secūdi: ois ꝓpositio ē falsa hoc ē falsum seipo demōstrato. Secundo dico: insolubile est duplex quoddam ē isolubile simplex: quoddā ē ꝭm quid. Insolubile simplex ē illud cui āneciti̊ tal' casus quo admisso seq̄tur contradictio: vt ois ꝓpositio ē falsa: que sit ois ꝓpositio ⁊ significet precise sicut termi ꝑtendūt. Insolubile ꝭm qđ ē illud cui annectit̃ casus talis quo admisso nō seq̄tur cōtradictio: vt si non ponat̃ ꝑcise significare. Prima regula: oē isolubile singulare sine ꝓnomīe demōstratiuo oriēs ex actu nr̃o ad hoc ꝙ sit insolubile simpliciter exigit ꝯ̄ditiones tres. Prima ꝙ ois tal' sit ois tal'. Secūda ꝙ dicat vel intelligat talez ꝓpōnem ⁊ nullā aliam. Tertia ꝙ illa significet precise sicut termini ꝑtendūt. Secūda regula. oē insolubile singulare sine ꝓnomine demōstratiuo oriēs ex actu nr̃o ad hoc ꝙ sit isolubile ꝭm qđ exigit duas conditiones vt posito ꝙ vnꝰ sor. sit ois sor. ⁊ dicat illā ⁊ nullā aliam q̄ sit a sor. dicit falsum: ⁊ significet sicut termini pretēdunt. Tertia regula: oē isolubile nō singulare: seu singulare cū ꝓnomīe demōstratiuo: oriens ex actu nostro ad hoc ꝙ fiat isolubile simpliciter req̄rūtur due ꝯ̄ditiones solūmō: vbi. g. ad hoc ꝙ ista ꝓpositio ego dicū falsuz. fiat isolubile simpliciter non oz ponere ꝑmā ꝑticulaz ꝙ vnꝰ ego sit ois ego. sz ꝙ ego dicā illā ⁊ nullam aliā sic precise significādo: ⁊ similiter falsum dr̃: fiet aūt ꝭm qđ remouendo dictionez exceptiuā. Quarta regula: oē insolubile oriens ex ꝓprietate vocis exigit duas conditiōes solūmodo vel tm̃ vnam. volo dicer̃ ꝙ aliqđ req̄rit vnam: vt hoc ē falsuz: aliquod duas: vt aliqua ꝓpositio ē falsa ꝭm ꝙ fit remouendo dictionē exce

ptinā. Quīta regula: Oē isolubile quod nō ē sine casu isolubile dimissa aliqua cōditōe reqsita ē penit⁹ dubitabile. ¶Prima cōclusio. nūq̄z admittēdus ē casus: ex quo trahit origiez isolubile simpliciter. Secūda ꝯclusio: Ois casus ex quo origiatur isolubile ꝑm qd ē admittēdus τ cōcedit isolubile ꝓpositū dicēdo ipsū eē falsum: q̄ semꝑ isolubile ꝑm qd significat copulatiue. s. sicut termini pretēdūt τ q̄ ipm ē verum. Sophisma ꝯ isolubile singulare. Sor. dicit falsuz. posito q̄ vn⁹ sor. sit ois sor. τ dicat istā τ nullā aliā que significet sicut termi pretēdūt. Sophisma ꝯ isolubile pticulare. Aliq̄ ꝓpositio pticularis ē falsa: posito q̄ hec sit ois ꝓpositio pticularis τ significet sicut termi pretēdunt. Sophisma ꝯ isolubile vniuersale. Ois ꝓpositio vniuersal' ē falsa: posito hic q̄ significet sicut termi pretēdūt: τ nō ponat̄ ꝑ ci se: q̄ nō admitteret̄ casus. Sophisma ꝯ isolubile exclusiuū. Tm̄ sor. dicit vez: posito q̄ tu τ sor. scitis oēs loquētes. τ sor. dicat de⁹ ē: τ tu tm̄ sor. dicit vez: τ nullam aliā: τ significet sicut termi pretēdunt. Sophisma ꝯ isolubile copulatiuū. ¶Prima regula: Oē isolubile copulatiuū cui⁹ vna ps ē necessaria: si eidē i casu addant̄ oēs ꝯditōes cū nota exclusionis fit isolubile simplicit̄: τ nō admittitur casus: vt de⁹ ē τ nulla copulatia ē vera.

Secūda regula: Oē insolubile copulatiuū cui⁹ vna ps est ipossibilis vel cōtigens addēdo oēs cōditōes cum nota exclusiōis est isolubile ꝑz qd: vt tu es hō τ nulla copulatiua ē vera. Tertia regula: Omne isolubile copulatū fit isolubile ꝑz qd eidē addēdo oēs ꝯditōes pret̄ notā exclusionis. Circa isolubile disiūctiuū. ¶Prima regula: Oē isolubile disiūctiuū cui⁹ vna ps est impossibilis ꝑ se fit isolubile simpliciter si eidē i casu addātur oēs conditōes cū nota exclusiōis: vt nullus deus est vel nulla disiūctiua est vera. Secūda regula: Oē isolubile disiunctiuū apparēter cui⁹ vna ps est cōtingens falsa fit isolubile ꝑz qd eidē addēdo oēs cōditōes cū nota exclusiōis: vt tu nō es hō: vel nulla disiūctiua ē vera τ ꝑma ps ē vera que ē cōtingēs falsa. iō tota disiūctiua dr̄ vera: τ iō dr̄ appenter isolubile: q̄ nullū isolubile est vez. Tertia regula: Oē isolubile disiūctiuū fit isolubile ꝑm qd eidē addēdo i casu oēs cōditōes pret̄ notā exclusiōis. Sophismata circa isolubilia n̄ apparētia.

¶Primū: sor. nō hēbit denariū: posito q̄ oē dicēs verum habebit denariū. τ solū tale: τ sor. dicat istā ꝓpositionē τ nullā aliā. sor. nō hēbit denariū: significātez precise sicut termi pretēdūt: hoc ē isolubile simpliciter sine nota exclusionis fit isolubile ꝑm qd. Scd̄z. sor. nō ꝑtrāsibit ptātem: posito q̄ oē dicēs verum ptrāsibit potestatez: τ solū tale. τ sor. q̄ sit ois sor. dicat istā ꝓpositionem τ nullā aliā sortes nō ptrāsibit ptātem: significātē precise sicut termi pretēdūt: hoc est isolubile simpliciter sine nota exclusiōis fit isolubile ꝑz qd. Aduerte duo circa totā mām isolubiliū. ¶Primo q̄ admisso isolubili ꝑm qd dicatur ipm eē falsum: vt gr̄a exēpli. sor. dic̄ falsum: nō ponēdo precise cū alijs cōditionib⁹. τ si arguatur ꝯtra: falsuz dr̄ a sorte: ergo sor. dicit falsum: ꝯñtia ē bona τ añs est vez: ergo ꝯñs quod est isolubile ꝑm qd. τ ita de alijs isolubilib⁹ ꝑm qd pōt argui similit̄. Ad hoc pōt dupliciter r̄ndēri τ ambe respōsiones veniūt ad idem. ¶Primo pōt dici cōcedēdo ꝯñam: q̄ extra casum cōcessissem a passiua ad actiuā. tm̄ dico q̄ nō ē bona siue nō valet: q̄ añs significat cathegorice: ꝯñs vero ypothetice τc. Vel alit̄ cōcedēdo ꝯñam: τ cōcedo ipaz eē bonā: τ q̄ sicut añs ē vez ita τ ꝯñs. sed nego q̄ ꝯñs sit isolubile. Si āt velles q̄ ꝯñs eēt isolubile diceret̄ q̄ ꝯña nō valet. Aduerte ꝯo q̄ isolubile hz duo significata. vnū adeq̄tum τ aliud pncipale. adequatū significatū ē significatū cathegoricū simile orōni ifinitiue vel ꝯiūctiue. vt significatū illi⁹: sor. dicit falsuz ē istō: sor. dicere falsum. vel sor. dicit falsum. ¶Principale āt significatū est ypotheticū. vt sor. dicere falsum: τ illā ꝓpositionem eē verā. Dico igit̄ q̄ penes aliud attendit̄ possibilitas isolubiliū τ penes aliud sua falsitas. possibilitas nāq̄z attēditur penes possibilitatē significati adeq̄ti: τ ipsa falsitas penes falsitatē significati pncipal'. hec ergo ē possibilis: ois ꝓpō ē falsa. q̄ possibile ē oēm propositionē eē falsam: sz ipa est falsa: q̄ significatū suum ꝑncipale ē falsum. s. oēm ꝓpōnem eē falsam: τ ipam eē verā. tm̄ extra mām isolubiliū penes idē attēdit̄ possibilitas: veritas τ falsitas ꝓpōnis. q̄ penes adequatum significatum τc.

¶Preclarissimi doctoris magr̄i Mēghi Fauētini supra totā logicā magr̄i Pauli Veneti expositio feliciter finit: ad dei laudē τ gloriose virginis Marie.

Incipiūt q̄ōnes eximij ac ꝑclarissimi doctoris magistri Mēghi Blanchelli Fauētini supra totam logicā magistri Pauli Veneti.

Ermin⁹ ē signū τc. Cōtra hoc arguit̄. Et primo sic. Circa idē v̓sat̄ logicus τ metaphisicus: sz metaphisic⁹ v̓sat̄ circa ens i coi. ergo τ logicus. tunc vltra. ens ē cōius q̄z sit termin⁹. q̄a vniuersalr̄ ꝑdicatur de termino et nō ecōtra. ergo n̄ icipit a cōiori nō icipiēdo ab ente in cōi. Hoc argumēto mot⁹ Paul⁹ pergulēsis icipit logicā suā a trāscēdentib⁹ sic dicēs: Transcēdētia sunt sex. videlz ens: aliqd: vnū: bonū: veruz: τ res. q̄ dicūt̄ trāscēdētia: q̄ de oib⁹ verificant̄. Cōfirmatur. q̄ ens rōis ē cōi⁹ q̄z sit t̄min⁹ τ ē de cōsideratōe logice. ergo nō icipit a coiori: ꝯña nota cū maiori: q̄ ens rōnis ē subiectū adeq̄tum logice: nō aūt terminus. minor pz: q̄ subm ē ō cōsideratōe scie τc. Scd̄o sic: Oē illō qō pōitur i diffinitōe alicui⁹ loco gn̄is ē cōi⁹ diffinito. sz signū ponit̄ i diffinitōe termi loco gn̄is. ergo signū ē cōius t̄mio. ꝯña ē bōa. maior ē phi septimo metaphi. τ sexto topicoꝝ τ minor ꝓbat̄ ꝑ magr̄z. tūc vltra: signum ē cōius t̄mio: τ ē ꝑ se de cōsideratōe logici: q̄ logic⁹ diffinit ꝑ ipsū. ergo nō icipit a cōiori. Hoc argumēto ꝑsuasus albtutius icipit logicā suā a signo sic dicens. Quātū ad ꝑmū videndū ē de isto t̄mio signū q̄ ē cōior. i. supi-

oꝛ q̃z ille t̃minus:t̃minus. Pꝛo r̃nſione ad hec argum̃
ta ſũt duo modi r̃ndẽdi. Pꝛimus modus declarat au-
ctoritatẽ phi i ꝓlogo phiſicoꝝ.ſ.quõ a cõioꝛi ẽ incipiẽ-
dũ. Et dicit ꝙ duplex ẽ ꝓceſſus.ſ.diffinitiuus ⁊ decla-
ratiuus. Proceſſus diffinitiuus ẽ cũ qs icipit tractatũ
ſuũ a diffinitõe alicuius: vt magr̃ facit: ⁊ vt facit Eucli
des i geometria: ⁊ p̃mo diffiniẽs punctũ ſic. Punctus
ẽ cuius ps nõ ẽ. Proceſſus dclaratiuus ẽ cũ qs icipit
tractatũ ſuũ nõ a diffinitõe: ſ; a declaratõe alicuius vl
a diuiſione: vt fac̃ Paulus pgu. ⁊ vt facit phũs i libꝛo
phyſicoꝝ dicẽs ſic: Neceſſe ẽ igit̃ aut vnũ eẽ pꝛĩcipiu;
aut plura. Tũc pono duas cõcluſiões. Pꝛima: in ꝓ
ceſſu diffinitiuo nõ ẽ icipiendũ a cõioꝛi abſolute i illa ſci
entia. cuius rõ ẽ: q: ſi aliqd d; diffiniri diffinit̃ p gen⁹
⁊ dr̃iam. genus aũt ẽ cõius diffinito. ergo nõ icipit a cõi
oꝛi abſolute. Scd̃a cõcluſio. i ꝓceſſu dclaratiuo ẽ ici-
piẽdũ a cõioꝛi abſolute i illa ſcia. Cuius rõ ẽ. q: cõioꝛa
ſũt notioꝛa. Innata ãt ẽ nobis via ꝓcedere a cõioꝛibus.
ergo ⁊c̃. Et p hoc p; ſolutio ad argumẽtũ i oppoſitu;.
Cõtra p̃mã cõcluſionẽ arguit̃ ſic. Nihil p ſe cõſide-
ratũ i logica ẽ cõius t̃mio. ergo in ꝓceſſu diffinititiuo ẽ
icipiendũ a cõioꝛi abſolute ab ipo logico. ten; ɔ̃ña. an̄s
p;. q: terminus vl̃r pꝛedicat̃ d oibus hic p ſe cõſideratis.
Ad hec r̃nde ſi tibi placet hec opio. Scd̃us mod⁹
r̃ndendi quẽ ſolũ de mẽte magr̃i reputo: dicit ꝙ magi
ſter icipit a cõioꝛi abſolute icipiẽdo a termĩo. cui⁹ rõ ẽ:
q: nihil p ſe cõſideratum i logica ẽ cõius t̃mio. Pꝛo
quo aduerte ꝙ cõiſſimũ qd̃ ẽ p ſe cõſideratũ i logica eſt
ens rõis: q: ẽ eius ſubm̃ adeq̃tũ: ſ; t̃minus ɔuertit̃ cu;
ente rõis vt declarabit̃. ergo nihil quod ẽ p ſe cõſidera
tũ i logica ẽ cõius t̃mio. ɔ̃ña nota cũ maioꝛi ⁊ mioꝛ de-
clarat̃ p̃mittẽdo qd p ens rõis itelligit̃ cũ dr̃ ip; eẽ ſub;
adeq̃tũ logice. Unde p ens rõis itelligo ens ſcd̃e itẽtio-
nis ſiue ſcd̃am itentionẽ i cõcreto qd̃ ipoꝛtat mihi ſcd̃a; in
tentionẽ vel h̃ns hitudinẽ ꝓpiquã ad ſcd̃am itentõe; q̃lẽ
h̃nt itẽtões p̃me. i. cõceptus p̃mi ⁊ voces ⁊ ſcripta. cum
enĩ aliq̃ ſcia ſit d reb⁹: vt metaphi. matematica: ⁊ nãl.
⁊ aliq̃ d vocib⁹: vt grãmatica: logica ⁊ poeſis. aliq̃ ẽt ẽ
de cõceptib⁹ p ſe p̃mo: vt logica q̃ eſt de ſcd̃is itentiõib⁹
p ſe p̃mo. Q: tñ paſſiones ſcd̃aꝝ itentionũ cõueniunt
cõceptib⁹ p̃mis ⁊ vocib⁹ ⁊ ſcriptis vt ſtãt ſub hitudĩe ſe
cũdaꝝ itentionũ. q: ille t̃min⁹ hõ ſiue i mente ſiue i voce
ſiue i ſcripto vt ſpẽs ẽ p̃dicabil̃ de plurib⁹. ⁊c̃. Et ita d
alijs. iõ logica eſt ẽt p ſe de il: ſ; nõ p̃mo. De reb⁹ ẽt ẽ
logica: ſ; p accñs i hitudine ad ſcd̃as itentões ꝓut de ipis
pñt foꝛmari ſcd̃e itentões. ſ; p accñs eſt de ill: q: ꝓꝑetates
ſcd̃aꝝ itentionũ nõ cõueniũt reb⁹: ſ; ſolũ cõceptib⁹: voci-
bus ⁊ ſcriptis: i hitudĩe tñ ad ſcd̃as itentões. Iõ res ñ h̃nt
hitudine; ꝓpiquã ad ſcd̃as itentiones q̃lẽ h̃nt ɔceptus ad
voces ⁊ ſcripta. Hoc p̃miſſo p; ꝙ t̃minus cõuertit̃ cũ
ente rõis: q: vl̃r p̃dicatur de ſe inuicẽ. Ad argumẽta r̃n
det̃. Ad p̃mũ dr̃ ꝙ logicus ⁊ metaphiſicus v̓ſant̃ circa
idẽ mãl̃r: vt circa ens: foꝛmal̃r ãt ñ. q: metaphiſic⁹ v̓ſa
tur circa ens vt ens ẽ. logicus v̓o circa ens: vt ens rõis
ens. Conſtat ãt p ſupius dcã ꝙ ens rõis nõ eſt cõi⁹
t̃mio: cũ ſecũ cõuertat̃. Ad cõfirmatõe; ſil̃r p; ꝙ mioꝛ
eſt falſa. ſ. ꝙ ens rõis ſit cõius t̃mio q̃uis ſit ſubm̃ adeq̃
tũ logice ⁊ nõ t̃minus: q: differt foꝛmal̃r. Replica ɔ̃:
ſeq̃t̃ ꝙ logica ſit ſcia real: q: cũ metaphiſica ſit d rebus
mãl̃r: ⁊ logica ſit circa idẽ mãliter p cõceſſa. ergo ẽ d re
bus. ſil̃r ſic. ergo logica eſt ſcia realis ſicut metaphiſica.
ɔ̃ñs eſt falſum. q: ſcia rõalis diuidit̃ ɔ̃ reales q̃ ſũt tres
.ſ. metaphiſica: mathematica: ⁊ nãlis: ſexto metaphiſi
ce. Itẽ ꝓbat̃ ꝙ metaphiſicus cõſiderat ens vt ens rõ
nis eſt. ⁊ p ɔ̃ñs v̓ſatur circa idẽ foꝛmaliter metaphiſic⁹
⁊ logicus: ⁊ arguo ſic: Metaphiſicus cõſiderat quodli
bet inq̃ztum eſt ens. ergo cõſiderat itentionẽ inq̃ztu; eſt
ens. ergo itentõem inq̃ztũ itentio: q: idem eſt itentio in-
q̃ztũ itentio ⁊ itentio inq̃ztum ens: ſicut idẽ eſt hõ inq̃z-
tum hõ ⁊ hõ inq̃ztũ ens. Ad p̃mũ negat̃ p̃ma ɔ̃ña.
ad ꝓbatõem cõcedo ꝙ logica eſt de reb⁹ p accidens. tñ
inq̃ztũ itellectus foꝛmat itentões ⁊ cõceptus de ipis. ſed
nego vlterius ɔ̃ñam: eſt d rebus: ergo eſt ſcia realis ſic̃
metaphiſica. q: logica eſt tm̃ mãliter d rebus. metaphi
ſica v̓o ⁊ mãliter ⁊ foꝛmaliter. Ad ſcd̃m cõcedo ꝙ me
taphiſicus cõſiderat itentionem: inq̃ztũ ens: ⁊ nego vlte
rius ɔ̃ñam: ergo conſiderat itentõem inq̃ztũ itentio. q̃a
non ſũt idẽ: ſic nõ eſt idem mobile inq̃ztũ mobile: ⁊ mo
bile inq̃ztũ ens: quod vl̃r accidit qñ ſequẽs reduplicatio
nem nõ ſignificat abſolute eẽntiã. iõ exemplum de ho-
mine nõ eſt ſilẽ. Ad ſcd̃m pꝛĩcipale concedit̃ ꝙ ſignũ i
cõitate ſua ſ; totã ſuã ſignificatõem eſt cõius termino.
Et ſic excedit limites logice: ⁊ iõ nego ꝙ vt ſic ſit d cõ
ſideratõe logici. Ad ꝓbatõe; cũ dr̃: logicus diffinit per
ipm̃: ergo eſt p ſe d cõſideratõe logici: Dr̃ ꝙ logicus ñ
diffinit p ſignũ vt logicus eſt: ſ; vt iduit hitũ metaphiſi
ci: q: t̃mius ñ eſt diffinibil̃ a logico cũ ſit cõiſſimũ i logi
ca. Replica ɔ̃: ſi ſignũ excedit limites logice ſeq̃t̃ ꝙ
logica nõ ſit eq̃ cõis ſcia ſic̃ metaphiſica. ɔ̃ñs eſt falſũ: ⁊
ɔ̃ phm̃ pꝛio poſterioꝝ. tractatu pꝛio. Cõicãt ãt oẽs ſcie
ſcd̃m cõia. vbi dic̃ ꝙ dialetica vtit̃ oibus: ⁊ ſi q̃ t; vl̃r mã
liter cõia: vt metaphiſica. ⁊ q̃rto metaphiſice dicit: Et
dialetica de oibus diſputat: oibus ãt cõe eſt ens. In q-
bus locis h̃r ꝙ ſũt ſcie eque cões: cũ de oibus eq̃ cõſide
rent. ꝓbat̃ tñ ɔ̃ña: q: metaphiſica ɔſiderat oĩa entia. lo
gica v̓o ñ: q: p te aliqd eſt qd̃ excedit limites logice. Itẽ
ꝓbat̃ ꝙ ſignũ eſt p ſe d cõſideratõe logice: ly ſignũ eſt
t̃minus. g° eſt p ſe d cõſideratõe logice. q: oĩs t̃minus p cõ
ceſſa eſt p ſe d cõſideratõe logice: ly ſignũ eſt t̃minus. g° ẽ
p ſe d ɔſideratõe logice. Ad p̃m dr̃ ꝙ eſt eq̃ cõis ſcia lo-
gica ſic̃ metaphi. q: nihil eſt qd̃ ñ cõſider̃ i oꝛdie ad ſcd̃as
itentões bñ aliqd eſt qd̃ ñ cõſiderat p̃ſe vt res. Ul̃ dr̃
ꝙ eſt eq̃ cõis: nõ q: oĩa cõſider̃ ſic̃ metaphiſica. ſ; q: illa
cõſiderat q̃ applicabilia ſũt ad oĩa. iõ logica eſt potius
dicendus vnus modus ſciẽdi cõis: ſic̃ metaphiſica vna
ſcia cõioꝛ. Ad ſcd̃m dr̃ ꝙ ly ſignũ dupl̃r capi põt. ſ. mã-
liter ⁊ foꝛmaliter. mãliter eſt p ſe de conſideratione lo-
gici inq̃ztum terminus eſt: ⁊ inq̃ztum ſtat ſub aliqua in-
tentione ſecunda: vt eſt ſubiectum vel pꝛedicatu;: ſ; foꝛ
maliter nõ. Cõtra arguit̃: p̃ma pticula ẽ male poſi
ta. ſ. ſignũ. g° diffõ mala. ɔſequentia tenet. antecedens
ꝓbat̃. quia quod ponitur p̃mo loco in diffinitione de
b; eſſe cõmunius diffinito: ſed ly ſignum non eſt cõ-
muni⁹ termĩo diffinito. ergo ⁊c. pꝛobatur minoꝛ: quia
ly ſignum eſt terminus prime intentionis: et eſt termi
nus minus cõmunis q̃z ſit terminus diffinitus. quia
terminus diffinitus diuiditur in terminum prime
intentionis ⁊ ſecunde. ergo ⁊cetera. Confirmatur

qꝛ si signum ē cōmunius termino. tunc magr̄ debuisset
icipere tractatum suū a signo ⁊ nō a termino. tꝫ conse-
quentia: qꝛ cōmunioꝛa sunt pꝛemittenda i doctrina tan
q̄ꝫ notioꝛa: per phūm p̄mo physicoꝝ. Item signum est
equocum ad terminū ⁊ circulum an̄ tabernā. ergo non
dꝫ poni in diffinitione. Secūdo contra secūdam pti
culam arguitur sic: Illa pticula oꝛonis nō bn̄ ponit̄. er
go diffinitio mala. cōsequentia tꝫ. antecedēs ꝓbatur. qꝛ
oꝛo diffinitur ꝑ terminū infra a magr̄o. ergo terminus
non dꝫ diffiniri per oꝛonem. tꝫ consequētia: qꝛ alr̄ ideꝫ
esſꝫ notius ⁊ ignotiꝰ respectu eiusdem. qꝛ sꝑ quod ponit̄
in diffinitōe ē notiꝰ diffinito. Confirmat̄: qꝛ quādo
cūqꝫ i aliqua diffinitione ponitur aliquod diffinibile si
loco illiꝰ diffinibil' ponatur sua diffinitio: tūc p̄ma diffi
nitio ē expꝛessioꝛ vt dicit phūs sexto thopicoꝝ. Si ergo
terminꝰ diffinitur per oꝛonē loco oꝛonis, licꝫ ponē eiꝰ
distictionem: in qua diffinitione ponit̄ terminꝰ. Et sic
terminꝰ seip̄m diffiniret: quod est incōueniēs: qꝛ idem
eēt notiꝰ seip̄o. Tertio contra tertiam pticulā consti
tutiuum nō bn̄ ponitur. ergo diffinitio mala. consequē
tia tꝫ: ⁊ antecedens ꝓbatur: qꝛ si terminꝰ est signuꝫ oꝛo-
nis constitutiuū: cum oꝛo sit terminꝰ: ē signum oꝛonis
constitutiuū: ⁊ illa alteriꝰ: sic est ꝓcessus in infinitū: qđ
ē iconueniens. qꝛ infinitū impossibile ē eē. tertio physi-
coꝛum. Cōfirmat̄: qꝛ nihil quod ē mā oꝛonis cōsti-
tuit oꝛonem: sꝫ terminꝰ ē mā oꝛonis. ergo terminꝰ non
constituit oꝛonem neqꝫ est cōstitutiuū oꝛonis. consequē
tia nota cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbatur per phūm p̄mo đ ge
neratiōe dicētes q̄ forme ē agere: materie vero pati: cō
stituere vero ē agere: ⁊ eē constitutiuū dicit potētiā acti
uam. ergo nō dꝫ attribui materie: intellectus aūt ē qui
actiue cōstituit oꝛonem. quare ⁊c̄. Quarto. ꝯtra q̄r-
tam pticulā arguitur: frustra ponit̄: vt ps ꝓpiqua. er-
go diffinitio mala. ꝯn̄a tꝫ ⁊ antecedēs ꝓbatur. qꝛ si nō
maxime eēt ꝓpter lr̄am ⁊ sillabā que nō eēt terminus.
Sꝫ cōtra: qꝛ oē quod pōt eē subm ⁊ pꝛedicatum ꝓposi-
tionis pōt eē terminꝰ: sꝫ lr̄a ⁊ sillaba sunt huiusmōi. er
go lr̄a ⁊ sillaba possunt eē terminus. ꝯsequētia nota cū
maioꝛi. qꝛ terminꝰ ē in quem resoluitur ꝓpō: sꝫ ꝓposi-
tio resoluitur in subiectū ⁊ pꝛedicatū: ergo quod pōt eē
subiectum vel pꝛedicatū ē terminus: sꝫ lr̄a ⁊ sillaba pōt
eē subiectum ⁊ pꝛedicatum. ergo pōt eē terminꝰ. minoꝛ
ꝓbatur. qꝛ dicendo a est lr̄a vocalis. an est sillaba. sbm
in p̄ma ē ista lr̄a a. i secūda vero illa sillaba an. Itē idē
non ē totuꝫ ⁊ ps respectu eiusdem. sꝫ terminus ē totum
respectu oꝛonis: qꝛ ē genus ad ipsā. ergo nō ē ps. Cō
firmat̄ argumēto quod reputatū est achilles. qꝛ dicēdo
a est b: illa ē vna oꝛo. qꝛ tm̄ significat quātum a ⁊ b. ⁊ ta
men terminus nō est ps ꝓpinqua eiꝰ. ꝓbatur: qꝛ ps ꝓ-
pinqua nō dr̄: nisi ꝑ respectū ad remotā. sꝫ hec oꝛo: nō
hꝫ ptem remotā vt pꝫ. ergo nec ꝓpiquā. Idem pōt ar-
gui de ꝓpōne mētali que est composita ex cōceptibus i
diuisibilibus q̄ non cōstituitur ex lr̄is: nec ex sillabis: tūc
talis ꝓpō nō hꝫ ptem remotā. ergo nec ꝓpinquā. Et
sic pꝫ q̄ illa pticula: vt ps ꝓpinqua frustra ponit̄. quia
nō competit cuilibꝫ oꝛoni. Quito cōtra totā diffini-
tionem sic arguitur: Illa diffinitio cōpetit alteri a diffi
nito. ergo est mala. cōsequentia tꝫ per phūm sexto tho
picoꝝ. antecedens ꝓbat̄: qꝛ diffinitum hic ē ly terminꝰ
q est terminus s̄e intentionis. sꝫ hec diffinitio cōpetit ēt
termino p̄me itentōis vt pꝫ. ergo cōpetit alteri a diffini
to. Cōfirmatur: qꝛ hec diffinitio competit termino
sincathegoꝛematico q nō est terminus: cum sibi nō cō-
petat diffinitio termini data a phō p̄mo prioꝝ dū di-
cit. Terminus est in quē resoluitur ꝓpositio vt in subm
⁊ pꝛedicatū. qꝛ terminus sincathegoꝛematicus non est
subm nec pꝛedicatū: vt formaliter sumitur loquoꝛ. Se
xto terminus n ōpōt diffiniri: ergo diffinitio mala. cō-
sequentia tꝫ. antecedens ꝓbat̄: qꝛ terminus ē cōmunissi
mū ꝑ se consideratum in logica. ergo est notissimū. er-
go nō potest diffiniri quōcūqꝫ accipiat̄ diffinitio. tenet
cōsequētia. qꝛ sꝑ diffinitio datur per notius. sexto topi
coꝛum. Confirmat̄. qꝛ ipossibile est aliquaꝫ sciaꝫ de
mōstrare suum subiectū eē: siue per signū siue per cām
s̄ꝫ cōmētatoꝛē i secūdo physicoꝛuꝫ. sꝫ terminus ē subie
ctum i hoc libꝛo vt pꝫ. ergo impoſe ē demōstrare ip̄m
ꝑ signū vel per cām. tūc vltra: impoſe ē dmōstrare ip̄ꝫ.
ergo ipe lꝫ ē diffinire. tꝫ cōsequētia: qꝛ oppositum con
sequētis nō stat cū ātecedente. si. n. poſe eēt diffiniri ip̄ꝫ
possꝫ demōstrari eē per suā diffinitionē. sicut ꝑ sillogis
mum ypotheticū. Si signum oꝛonis constitutiuū ē: ter
minus ē. sꝫ signū oꝛationis constitutiuū ē. ergo termi-
nus ē. Itē phūs i p̄mo posterioꝛuꝫ. secūdo tractatu di-
cit q̄ scie despiciūt sua subiecta: qꝛ pꝛesupponūt ipa ⁊c̄.

Septimo: vnius rei tm̄ vna est diffinitio: sꝫ cum ter
minus hēat aliā diffinitionē datā a phō p̄mo prioꝛum
cum dr̄. Terminus est i quē resoluit̄ ꝓpositio. ergo nō
pōt hēre istam: qꝛ alit̄ vnius rei eēnt plures diffinitio-
nes. minoꝛ nota. maioꝛ pꝛobat̄. qꝛ vnius rei tm̄ vnica ē
eēntia. ergo tm̄ vna ē diffinitio: tꝫ cōsequētia: qꝛ diffini
tio exp̄mit eēntiā rei: si plures eēnt diffinitiōes plures
eēnt eēntie. Cōfirmatur: qꝛ quādo plures diffinitio
nes dātur de eadē re ille debēt conuerti: qꝛ quecūqꝫ cō-
uertūtur cū vno tertio cōuertūtur iter se. sꝫ quelibꝫ diffi
nitio cōuertitur cū suo diffinito. ergo iste diffinitiones
cōuertūtur iter se. hoc tamē est falsum: qꝛ alicui compe
tit termi diffinitio data a magr̄o: cui nō competit diffi
nitio phi: vt termio sincathegoꝛematico formaliter sū
pto. Ad hec breuiter respōdetur. Ad p̄mū negatur
antecedēs. Ad ꝓbationē nego minoꝛē. s. q̄ signū non
sit cōmuniꝰ diffinito. Et ad rōnem cum dꝛ ly signum ē
terminus p̄me itentōis: sed terminus pꝛime itentionis
ē minus cōmunis termio diffinito. ergo ⁊c̄. Dicitur q̄
ly signum potest capi dupliciter. s. pꝛo eo quod signifi-
cat ⁊ pꝛo eo quod denomiat. Primo modo est miūs cō
mune. qꝛ tūc accipitur ꝓ seip̄o termio. Secūdo modo
est magis cōe: qꝛ nō solum denomiat termios secūde i-
tētōis: sꝫ etiam pꝛime ⁊ ēt res. Et si replicas cōtra: qꝛ
illa distictio pꝛo eo quod significat ⁊ pꝛo eo quod deno
miat nō habet locum: nisi i termis secūde itētōis: sꝫ cuꝫ
signuꝫ sit pꝛime: ergo distictio nō est ad ꝓpositū. Po
test dici negādo maioꝛem: qꝛ s̄m Burleum i pꝛedicam̄
to relatiōis: quilibꝫ termīus cōcretus accidētalis: vt pa
ter ⁊ album potest accipi dupliciter. s. pꝛo eo quod signi
ficat: ⁊ pꝛo eo quod denomiat: siue i suppositōe simpli-
ci siue i suppōne personali. Vel aliter ⁊ tutius respōdet̄
ad pꝛicipale. qꝛ ly signuꝫ pōt capi dupliciter. s. materia
liter pꝛo seipso termio ⁊ formaliter ꝓ significato forma

li:⁊ quasi redit ad idē. pmo mō ē min⁹ cōe. secūdo modo est magis cōe. Ad cōfirmationē respōsum ē i questiōe prima q̄ lz signū sit cōmuni⁹ termino: quia tamē excedit limites logice: iō non incipit ab eo. Ad aliud negat̄ q̄ signū sit equiuocū qa fm idē nomē ⁊ eandem rōnē dicit̄ de illis: que est q̄ apprehensum a sensu vel intellectu ducit ipsum in cognitionē alicuius rei. Ad fm principale dicit̄ cōmuniter q̄ termin⁹ diffinitur p orōnē a posteriori. Orō vero per t̄minū a priori. ⁊ illo mō non incōuenit idē eē diffiniens ⁊ diffinitū: notius ⁊ ignotius respectu eiusdē in diuersis generib⁹ diffinitionū: quia vna ē pp̄ter quid: ⁊ alia qa: siue vna ē formalis ⁊ alia materialis. Cōtra hāc respōsionē arguunt quidā senēses dicentes: q̄ lz vera sit tamen non satisfacit quesito. Vn̄ arguūt sic. In oī disciplina inconuenit q̄ prima noticia .s. qd nominis aut qd rei habeat̄ per aliqd: cū pria noticia habeꝛ̄ p illō pmū. alioquin nūq̄ȝ certificaret̄ hō: sed cū prima noticia habeat̄ hic p orōnē. ergo prima noticia orōnis nō pōt haberi p t̄minū. Iō aliter respōdent dicētes q̄ lz orō sit t̄minus non tn̄ materialiter dȝ cā sic diffinire: sed vt diffinit phūs prio peryermenias sic. Orō ē vox significatiua ad placitū ꝓpter argumētū factum. Sed qa fm talē respōsionē dānāt magistrū. ideo dicunt ipsi aliter possum⁹ rn̄dere saluādo magr̄m dicendo q̄ prima noticia orōnis .s. qd nois .s. per quā habeꝛ̄ prima noticia ipsi⁹ t̄mi habita ē i grāmatica ⁊ nō hic .s. q̄ ē icōplexuȝ p qō plura indistincte iportant̄. Peccat vtraq̄ȝ respōsio senensiū iudicio meo. Pria enī presumptuosa est: cū ex leui causa dānet magr̄m. Secūda vero dubia ē in hoc q̄ dicit q̄ prima noticia termini habeat̄ p noticiaȝ orōnis habitā in grāmatica. Hoc videt̄ falsum. prio q: terminus videtur esse prius notus q̄ȝ oratio. terminus enī nihil aliud est nisi dictio vel aggregatū ex dictionib⁹. sed dictio pri⁹ nota ē in grāmatica q̄ȝ oratio. ꝓbat̄: qa i doctrinis q̄ pri⁹ tradūtur pri⁹ nota sunt. pri⁹ aūt tradūtur dictiones q̄ȝ orōnes. Nā hic ē ordo i grāmatica. prius enim littere: deinde syllabe: deīde dictiones: deīde orōnes tradūtur. Ecce q̄ pri⁹ tradūtur dictiōes q̄ȝ orōnes in grāmatica. ergo prius note sunt. Secūdo si prius nota esset orō i grāmatica q̄ȝ terminus sequeretur q̄ ēt esset oratio prius nota in logica q̄ȝ terminus. ꝓbo cōsequētiā. qa cōsimilē habitudinē hȝ orō i logica ad t̄minū qualē hȝ orō i grāmatica ad terminū. Nā tā hic q̄ȝ ibi cōsideratur t̄min⁹ vt ē pars orōnis. Et orō vt cōstituitur ex termis. cn̄s tn̄ ē falsum. primo q: nihil ē communi⁹ in logica termino. ergo nihil est notius eo. Secūdo q: termin⁹ ē subiectum logice. ergo nihil est noti⁹ eo i logica. patet cn̄a. pmo fm cōmen. secūdo physicorū dicētē q̄ ipossibile ē demōstrari subiectū siue per signū siue per cām. q: aliquid esset notius eo: quod ē icōueniēs. ⁊ prio posterioꝝ dicit: De subiecto p̄cognoscitur quid est ⁊ q: est. Iō sustinēdo respōsionē cōmunē nego q̄ pma noticia termini habeatur p orōnem. qm̄ prima noticia t̄mini ē noticia quid nois que p̄supponitur: cū sit termin⁹ hic subiectum. Noticia aūt qd rei inuestigatur ⁊ habetur p orōnē. Aliter tn̄ ⁊ subtilius possumus respōdere. Ad principale sic: q̄ non est inconueniēs q̄ idē sit diffiniēs ⁊ diffinitū nō eodē mō sumptū. Termin⁹ enī diffinitur p orōnē: vt orō habet habitudinem cause finalis. ⁊ terminus habet habitudinem effectus. Oratio v̄o diffinitur p t̄minū vt orō habet habitudinē effectus ⁊ termin⁹ hȝ habitudinem cāe constitutiue. ⁊ sic quelibet diffinitio ē data a priori: in diuersis tn̄ generib⁹ causarū in quib⁹ diuersis generib⁹ cāꝝ nō ē inconueniēs idē eē notius ⁊ ignotius respectu eiusdē. Argumētū aūt illoꝝ nō ē ꝯ nos: q: pria noticia termini nō habeꝛ̄ p orōnē: sed p̄supponitur. Sa aūt noticia distincta habetur p orōnē. Et ecōtra in diuersis generib⁹ cāꝝ: ⁊ hoc nō incōuenit. Ad cōfirmationē dicitur q̄ illud dictū hȝ intelligi de diffinitiōe pure quiditatiua que ē data per gen⁹ imediatū ⁊ differentiaȝ cōuertibilē cū specie q̄liter nō ē illa. iō loco ly orōnis nō pōt poni sua diffinitio. Vel aliter dr̄ q̄ nō est incōueniēs q̄ idē ponatur i diffinitiōe sui ipsius i obliquo casu. cū ergo ly orōnis sit in obliquo diffinitio ei⁹ cadit in obliquo. Ego aūt alit̄ respōdereȝ ⁊ tuti⁹ sequēdo opinionē nostrā. Ad fm pricipale q̄ ly orōnis vt ponitur in diffinitione termini nō ē diffinibilis cuȝ habeat habitudinē cāe finalis. cū aūt diffinitur hȝ habitudinē effect⁹ respectu termi ⁊ nō cāe. Ad tertiū dr̄ q̄ nō ē incōueniēs eē ꝓcessum i īfinitū i orōnib⁹. lȝ sit incōueniēs orōnes infinitas eē. phūs tn̄ voluit numeꝝ infinitū nō dari actu: sed bene i potētia. sic q̄ quocūq̄ȝ dato sit dabilis maioꝛ. Et sic in ꝓposito: quia nō sunt orōnes īfinite actu sed bene i potētia .s. q̄ qbuscūq̄ȝ datis possunt dari plures: ⁊ sub alijs verbis logice loquēdo. Infinitū cōcedo dari sincathegorematice. nō autē cathegorematice. qō ē idē cū dicto philosophi. Et si dr̄ cōtra: si datur infinitū i potētia. ergo dabitur i actu. ꝓbatur cn̄a: q: frustra est potētia que nō pōt reduci ad actū. per cōmen. pmo celi. cōmēto .133. Dico q̄ illa potētia cuius exitus ad actū ē ipossibilis nō dȝ dici potentia. Dicitur q̄ veꝝ ē de potētia determinata: nō aūt d̄ indeterminata. Ad cōfirmationē dicitur q̄ materia nō ꝓprie cōstituit: sed ē illud ex quo aliqd cōstituit̄. Improprie tn̄ cōcedim⁹ materiaȝ cōstituere. Sicut enī dicimus paries ⁊ tectū cōstituūt domū. ita in ꝓposito t̄minus ꝓprie est illud ex quo constituitur oratio: ⁊ itellect⁹ illā constituit. Improprie tn̄ dicimus terminuȝ constituere orationē. Ad quartū dicūt quidā q̄ duplex est termin⁹: ꝓprius ⁊ impropri⁹. ꝓprius est habēs partes ꝓpinquas ⁊ remotas. ipropri⁹ vero qui nō habȝ has. dicūt enī q̄ magister solū loquitur d̄ ꝓprijs. Hec respōsio nō valet: qa sequitur q̄ magister eēt diminut⁹: cū de illis terminis iproprijs adhuc logica consideret. quod ꝓbatur: q: ex illis fiunt ꝓpositiōes significantes verū vel falsum. vt a est lr̄a: an est syllaba. Iō aliter dicamus q̄ littere ⁊ syllabe pn̄t considerari dupliciter. Vno mō vt habent vim littere ⁊ syllabe. Alio mō vt habent vim dictionis. Prio modo accipiūtur fm q̄ constituunt aliquā dictionē: ⁊ sic nō sunt termini. Alio modo accipiūtur quādo per se siue seorsum accipiūtur ⁊ sic sunt termini. Prio modo loqtur magr̄ ⁊ nō secundo modo. ⁊ hoc ē quod alij volūt dicere sub alijs verbis dicentes: q̄ littera vt littera non est terminus: licet littera sit terminus. Ad aliud dicitur q̄ idē pōt esse totū ⁊ pars respectu eiusdem nō eodem modo conside-

rātū: sicut genus est totū ꝛ pars respectu specierū: vt dicit cōmētator pmo physicoꝝ. Ad ɔfirmationē cū dr qꝛ illa oro: a est b: nō hꝫ partes ꝓpinqs: dicūt quidā cō cedēdo ꝛ ɔñr dicūt illā particulā nō ɔuenire orōni cuilibet. Hec rñsio nō est tenēda: ex quo dānat magrm. Ideo dicat aliter. qꝛ ista oro hꝫ partes ꝓpinquas: qꝛ per partes ꝓpinquas itelligit imediatas. Et cū arguis: ꝓpinquū nō dicit nisi in respectu ad remotū: ɔcedo. sꝫ nō hꝫ remotas. ɔcedo. ergo ñ habet ꝓpinqs. nego ɔñaꝫ. qꝛ ista dr hre partes ꝓpinquas per respectū ad partes remotas alterius orōnis q̄ sunt ille ex qbus nō imediate ɔstituit totū. ꝓpinque vero ex qbus imediate cōstituit totū. sicut ex istis. Vel negat minor. s. qꝛ non hꝫ partes remotas. vñ lꝫ nō habeat formalr: hꝫ tñ vtualiter siue equaléter: cū equaleat alteri orōni habēti partes ꝓpinquas ꝛ remotas. vt isti: illa lrã a est ista lrã b. ꝛ ita dicat de mentali. Ad qntū negat minor. Ad ꝓbationē dr qꝛ aliud est qd diffinit. ꝛ aliud ꝓ quo diffinit. Diffinit hic scda itentio nō ꝓ seipsa sola: sed ꝓ pma ꝛ scda eqlr. Vel dicit qꝛ vt terminus diffinit abstrahit a pma itentione ꝛ secūda. sicut aial qd diffinit abstrahit a spēbus vt diffinit. ꝛ nō valet si dicis. ergo est aliqs termin⁹ mētalis qui nō est pme itentiōis nec secūde: sicut nō valet. ergo est aliqd aial qd nō est hō nec asinus. imo nullū ē aial qn sit hō vel asinus vel idiuiduū alicuius alterius spēi ɔtente sub hoc genere aial: ꝛ tñ aial abstrahitur ab hoie vel ab asino vel ab alijs speciebus: ita dato qꝛ nullus sit terminus mētalis q nō sit pme vel secūde itentionis: tñ terminus abstrahit ab istis. Ad ɔfirmationē dicit qꝛ phūs capit terminū strictius. s. ꝓ eo solū quod potest esse subiectū vel pdicatū: sed magister largius ꝓ eo quod potest determinare ꝓpositionē vel partē eius. ꝛ sic sincathegoreumatici sunt termini cū possint determinare ꝓpositionē vel partē eius. Ad sextū ɔcedit qꝛ terminus nō potest diffiniri a logico ut logic⁹ est: qꝛ nihil habet cōius nec notius: potest tamē diffiniri a logico vt iduit habitū methaphysici. Ad ɔfirmationē dicit similr qꝛ ipossibile est demōstrare terminū esse per signū vel per cām a logico vt logicus est: lꝫ vt iduit habitum methaphysici potest demōstrari esse ꝛ diffiniri. Ad septimū dicit qꝛ vnius rei vno modo ɔsiderate vna est diffinitio. diuersimode tñ cōsiderate sūt plures diffinitiōes. Ita hic phūs ɔsiderat terminū ꝺm viā resolutiōis. magister vero ꝺm viā cōpositiōis. Ad ɔfirmationē dr ɔcedēdo qꝛ si vni⁹ rei ꝺm eandē cōitatē acceptē sint plēs diffōnes qꝛ ille ɔuertunt: sꝫ si ꝺm maiorē cōitatē in vna accipitur ꝛ ꝺm minorē in alia nō conuertūtur. Et ita est in ꝓposito vt dictū est.

Contra pmā diuisionē termini que est: Terminoꝝ aliqs est p se significatiu⁹: aliqs nō p se significatiuus: arguit: qꝛ sequtur qꝛ idē est magis cōe ꝛ minus cōe respectu eiusdē. ergo diuisio mala. ɔña tenet: ꝛ añs ꝓbatur: qꝛ ly termin⁹ in cōi diuisus in per se significatiuū ꝛ nō per se significatiuū est cōior termino per se significatiuo: ꝛ eodē modo est min⁹ cōis. ergo ꝛc. ɔña pꝫ cum maiori: qꝛ oē diuisum est cōius diuidētib⁹ vt in topicis ꝛ in libro diuisionū dr. minor ꝓbat: qꝛ iste terminus termin⁹: est per se significatiu⁹. ɡre ꝛc. Cōfirmat: qꝛ q̄ro an terminus diuisus in p se significatiuū ꝛ nō per se significatiuū: sit per se significatiuus aut nō p se significatiuus. aut nec sic nec sic. Si detur pmū tūc terminus p se significatiuus diuideret in tminū per se significatiuū ꝛ terminū nō per se significatiuū: qd est icōueniēs. Si detur scdm: tūc termin⁹ nō per se significatiuus diuidit in tminū nō per se significatiuū ꝛ per se significatiuū: qd est icōueniēs. Si det tertiū seqtur ɔ pmū pncipiū. De quolibet dr alteꝝ ɔdictorioꝝ icōplexorū: ꝛ de nullo coꝝ simul. Scdo sic. Ois tminus est p se significatiuus. ergo diuisio mala: ɔña tenet: ꝛ añs ꝓbat sic: ois passio cōpetēs p se iferiori: cōpetit p se superiori: sꝫ per se significare est passio p se cōpetens tmino p se significatiuo q est iferior ad terminū in cōi. ergo cōpetit p se tmino in cōi. ergo cuilibet tmino cōpetit. tenet ɔña scda. qꝛ p se ꝓsupponit de oi. pmo posterioꝝ. maior pme ɔñe est phi pmo posterioꝝ i erroꝛib⁹. vbi vult qꝛ passio triāguli. s. hre tres angulos cōpetit p se figure. Cōfirmat: qꝛ ois tmin⁹ est signū orōnis cōstitutiuū. Oē signū p se repsentat significatū. ergo ois termin⁹ repsentat significatū. tenet ɔña per illud pncipiū in antepdicamētis: Qñ alteꝝ de altero pdicat qcqd pdicat de pdicato: pdicat de subiecto. minor ꝓbatur: qꝛ oē signū repsentat significatū. aut ergo p se: aut per accñs. non p accñs: qꝛ posset non repsentare: qd iplicat qꝛ sit signū ꝛ nō repsentet. ergo p se repñtat. ergo p se significat. ergo est p se significatiuus. ille cōsequētie de se patēt. Tertio sic: aliqs tmin⁹ est q nō est p se significatiuus nec nō p se significatiu⁹: siue silr est p se significatiuus ꝛ nō p se significatiuus. ergo diuisio mala. cōsequētia tenet: añs ꝓbat. qꝛ tmin⁹ ɔgnās: vt nihil ꝛ huiusmodi. qꝛ oē cōpositū eqlr ex per se significatiuo ꝛ nō per se significatiuo: nō magis est p se significatiuū q̄ꝫ nō per se significatiuū: sed tminus ɔgnās est cōpositū eqlr ex per se significatiuo ꝛ nō per se significatiuo: vt nihil ex nō ꝛ aliquid. ergo nō magis dicitur vnius q̄ꝫ alter. ergo vel neuter illoꝝ est vel vtrūq̄ erit. Confirmatur: qꝛ ponat qꝛ ille terminus beltrix in vno ꝛ eodē istanti iponatur ab vno magistro ad significādū idē qd ly homo: ꝛ ab alio magistro iponatur cōuerti cum ly ois. tūc nō est maior rō q̄re talis terminus sit vnius q̄ꝫ alterius. ergo vel simul est per se significatiuus ꝛ nō per se significatiu⁹: vel neuter illoꝝ. Et si dicatur nō fuit ipositus a primo ipositore sic: ideo non est per se significatiuus. Pono qꝛ primi ipositores fuerit duo: quoꝝ primus iposuerit vt primo dictū est: ꝛ secūdus vt secūdo dictū est: ꝛ tūc sequitur idē quod prius. Quarto cōtra diffinitiones arguitur. ꝛ primo cōtra primā sic. ly ois est terminus non per se significatiuus vt pꝫ. ꝛ tamē per se sumptus aliquid significat. ergo diffinitio pma mala. cōsequētia tenet: qꝛ alicui cōpetit diffinitio cui nō cōpetit diffinitū. maior nota ꝛ minor ꝓbatur: quia dicēdo ois: ly omnis sumitur per se: ꝛ tamē aliqd significat. qꝛ seipsum naturaliter repsentat itellectui. Confirmatur: quia si dicitur qꝛ terminus dicitur per se significatiuus quia aliquid extra se significat. non aūt quia significat se vel simile. Contra. illa vox hō que nūc pmo est plata: est terminus p se significatiuus ꝛ nō significat aliqd extra se. ꝓbat: qꝛ vl'si gnificat ex i positiōe q̄ est vel q̄ fuit: nō pmo: quia nō fit nunc ipositio: nec secūdo: qꝛ non imponebatur prius ad

significādū cū nō fuerit. ergo nec significat ex īpositiōe neqꝫ etiā significat naturalr̄. Quinto ꝫ secūdā diffō-nē arguit̄ sic: ille terminus soꝛ. i voce nūc p̄mo ꝓlat⁹ ē p se significatiu⁹: vt pꝫ. ⁊ tñ nō significat aliqd ex̄ se: g° diffō scḋa mala: ꝯña nota qa alicui cōpetit diffō: cui ñ cōpetit diffinitū: ⁊ maioꝛ ē nota: minoꝛ ꝓbat̄: qa nec significat nāliter vt pꝫ: nec ex īpositōe. ꝓbat̄: q2 p̄mus īpositoꝛ nō cognouit istū terminū: soꝛtes: nūc p̄mo ꝓlatū: ergo nō iposuit ad significādū. Cōfirmat̄: q2 iponere terminū ad significādū est itentionē termini cū itētione rei totiēs referre donec itētio termini itētionē rei ad memoriā reducat: sed nec p̄mus ipositor nec ali⁹ habuit itentionē hui⁹ termini: ergo ⁊c̄. Sexto ꝫ ambas diffōnes sil'r arguit̄ sic: q2 ly oē: ly aliquid: ⁊ ly nemo p se sumptū aliqd significat: ⁊ etiā qlibet istoꝝ p se sūptus nihil significat: ergo ⁊c̄. ꝯñtia nota cū maioꝛi: ⁊ minoꝛ ꝓbatur. q2 qlibet istoꝝ est nō per se significatiuus: ergo qlibet istoꝝ p se sumptus nihil significat: tenet ꝯsequētia a diffinito ad diffōnē: añs ꝓbat̄: q2 qlibet istoꝝ est terminus sinchategoꝛematic⁹: ergo qlibet istoꝝ est nō p se significatiuus: tenet ꝯñtia a supiori ad suū iferius: añs patet: q2 terminus habēs officiū distribuendi ⁊ particularizandi ē terminus sincathegoꝛematicus: sed illa sunt huiusmodi: ergo ⁊c̄. Cōfirmatur. q2 ly oē significat idē qḋ ly oīs: ſꝫ ly oīs nihil significat ex se: ergo nec ly omne. ꝯñtia tenet cū minori: maioꝛ ꝓbat̄: q2 solus noīatiuus est ille p quē facta ē ipositio noīs ad significādū: vt pꝫ p sanctū Thomā in p̄mo periermenias i capitulo de noīe. Alij aūt casus q formant̄ ab eo significāt: illud idē qḋ noīatiuus: sed cū ly oē formet̄ ab illa voce p̄ma ly oīs: ergo secūdario significat illud idē qḋ ly oīs p̄mo iponit̄ ad significādū: sed ly oīs nihil extra se iponit̄ ad significādū: ergo nec ly oē. Ex altera pte ꝓbo q̄ ly oīs p se sumptus aliqd significat: q2 oē adiectiuum in neutro genere substantiuat̄: ergo ⁊c̄.

Ad hec breuiter respondet̄.

Ad primum dicunt reales q̄ solū terminus i cōi: ⁊ non ille termin⁹. termin⁹. ē ille q diuidit̄. iō terminus p se significatiuus ē i minus se hñs q̄ꝫ terminus i cōmuni: lꝫ in plus se habeat q̄ꝫ ille termin⁹: terminus. Uñ ille terminus termin⁹ est īdiuiduū cōtētū sub hoc cōi termino: sicut hic hō sub hoīe. Aliter terministe dicerēt nō esse icōueniēs idē esse magis cōe ⁊ minus cōe respectu eiusdem sub diuersis tñ rōnibus. Uñ licet iste terminus q̄litas vt oēs q̄litates significat sit genus. idem tñ termin⁹ vt est hoc ens est īdiuiduū ⁊ ꝯtinet̄ sub genere q̄litatis: eo q̄ ē hic ꝯcept⁹ si est in mēte: aut hec figura i scripto: aut hec vox si sit i voce. Ad ꝯfirmatiōeꝫ dr̄ silr̄ ꝫ reales q̄ t̄min⁹ i cōi diuisus nō ē p se significatiu⁹ nec nō p se significatiuus. ⁊ cū dicis hoc ē ꝫ p̄mū p̄ncipiū. de quolibet dr̄ alterꝝ ꝯdictorioꝝ icōplexoꝝ: ⁊ de nullo eoꝝ ābo sil'. Dr̄ q̄ ꝓ limitatiōe hui⁹ p̄ncipij sex ꝯditōes reqrunt̄: quaꝝ vna ē de termino singulari ⁊ nō cōmuni. Terministe v̄o dicerēt q̄ terminus diuisus est termin⁹ p se significatiu⁹: ⁊ vt significās est cōis illis: lꝫ vt tale ens sit min⁹ cōis. Et ꝯñter cōcedit̄ aliquē terminū p se significatiuū p̄dicari de nō p se significatiuo. Ad secundū ſm̄ reales facilis ē respōsio: q2 terminus diuisus nō ē iste termin⁹: termin⁹: ſꝫ abstrahit ab illo sicut spēs ab īdiuiduo. ⁊ ꝯñter negāt q̄ esse per se significatiuum sit passio adequata termini diuisi. sed bene hoc disiunctum est passio adequata eius. s. esse per se significatiuū: Et cū tu dicis: p se p̄supponit de oī. Dr̄ q̄ veꝝ ē si ē p se p̄mo: si aūt ē p se nō p̄mo uel reductiue nō: vt hic. Terministe v̄o cōcedūt q̄ eē p se significatiuū sit passio t̄mini diuisi: ſꝫ illa passio nō cōpetit sibi vt supius ad illa: ⁊ vt diuidit̄ i ista: sed vt tale ens. ⁊ iō negāt q̄ oīs passio cōpetēs superiori cōpetat cuilibet iferioꝛi: sed bene si cōpetit superioꝛi vt superius. Licet ergo per se significare competat huic termino terminus: nō tamē vt cōe est ad ista: sed vt hic terminus. Ad confirmationem dicit̄ q̄ quilibet terminus est signū: ⁊ ꝯñr rep̄sentat significatū per se. Et cum tu iferꝭ: ergo per se significat. Concedo q̄ per se significat: vel se vel aliquid extra se: nō tamē per se significat ad itentionem magistri: quia per se sumpt⁹ vel extra se significat. Et sic ē equocatio de per se significare. Ad tertiū negat̄ añs. Ad ꝓbationem dicit̄ q̄ terminus p̄egnās est per se significatiuus: quia ei cōpetit diffinitio termini per se significatiui. Ad rationem negat̄ q̄ si aliquid sit cōpositum ex per se significatiuo ⁊ non per se significatiuo. Et ratio istius qa denominatio semper fit a positiuo: sed per se significatiuū est positiuum respectu nō per se significatiui. positiuū autē est perfectius priuatiuo. ideo a parte per se significatiua potius denoīatur q̄ꝫ a parte non per se significatiua sicut aliqd dicitur ita velociter moueri sicut aliq̄ pars eius lꝫ non dicatur ita tarde moueri sicut aliq̄ pars eius. ꝓ dictis dixi. Ad confirmationem dicit̄ q̄ admisso casu ille terminus est per se significatiuus: ⁊ nō per se significatiuus: sed apud diuersos. nam apud primum magistrum ⁊ discipulos doctrinā eius tenētes est per se significatiuus. apud vero aliuꝫ ē nō per se significatiuus. Nec hoc icōuenit. immo idē terminus q est per se significatiuus quo ad nos vt ly homo est nō per se significatiuus apud grecos cum nihil extra se significat eis. Potes tamē distinguere q̄ si illi magistri sint eiusdem sermonis: vt ambo sint latini nō admittitur casus: q2 licet voces dicātur ad placitum significare non tamē cuiuscūqꝫ: sed ad placitum primi imponentis. Si autem sint diuersorum sermonum admittantur. Et respondendū est ſm̄ q̄ disputatio est latina vel greca. Ad quartum cōmuniter dicitur. q̄ omnis terminus materialiter sumptus est per se significatiuus. Ideo negatur q̄ ly omnis materialiter sumptus sit non per se significatiuus. Et si dicatur ꝯtra. q2 dicendo: ly omnis est terminus non per se significatiuus est ꝓpositio vera: ⁊ tamen stat materialiter. ergo falsum est q̄ materialiter sumptus sit per se significatiuus. Respondetur communiter q̄ licet i dicta ꝓpositione ly omnis stet materialiter tamen supponit ꝓ se nō stante māliter: ita q̄ sit sensus: q̄ ly omnis qñ nō stat materialiter est terminus nō per se significatiuus. vt in hac ꝓpositioue. omnis hō currit. Licet hec responsio sit ꝓbabilis ⁊ de mēte magr̄i in logica magna: arguo tamē cōtra ipsam ad exercitationē. inuenū.

Et quero quid intelligatur per ly significat in diffini-
tiõe t̃mini per se significatiui. vel intelligis cõmuniter
significare quod est representare aliqd siue se siue extra
se. vel ꝓprie quod est aliqd extra se representare. Si di-
cis ꝫm. sequitur ꝙ t̃minus materialiter sumptus non
est per se significatiuus. qa per se sumpt⁹ nihil extra se
significat: vt patet. Si dicis ꝑmũ sequitur: ꝙ termin⁹
nõ per se significatiuus esset per se significatiuus: quod
implicat. ꝓbat̃ consequẽtia: qa ly garabis est nomẽ si-
gnificatiuum ꝫm Boetiũ in primo peryermenias ⁊ ly
beltrix est nomen nõ significatiuuz ꝫm sanctũ Tho. in
eodẽ loco: ⁊ ly buba est vox nõ significatiua ꝫ3 Petrũ
hyspanũ: ⁊ tñ qlibet vox per se sumptus aliqd signifi-
cat accipiẽdo significare cõmuniter qa saltẽ seipsum re
presentat. ergo qlibet vox ẽ per se significatiuus. Itẽ
quero qd intelligis per ly per se sumpt⁹ i diffinitiõe ter
mini per se significatiui: aut tu intelligis quãdo sumit̃ i
oratione sine aliquo determinabili: vt dicendo: oĩs est
signũ vniuersale. Aut tu intelligis quãdo sumitur so-
litarie extra orõnem. S3 siue itelligas ꝑmo mõ. siue se
cũdo modo sequitur ꝙ qlibet terminus mũdi absolute
debet dici termin⁹ per se significatiuus. ꝓbatur ꝯña: q2
qlibet termin⁹ per se sumptus aliqd significat accipien
do significare cõmuniter. ergo absolute debet dici: ter-
minus per se significatiuus. tenet cõsequentia a diffini
tione ad diffinitũ. antecedens patet discurrẽdo i oib⁹.
⁊ adduco per locũ a maiori ď isto termio oĩs. quia quã
do sumitur in aliqua oratione sine aliquo determinabi
li: tunc semper sumitur materialiter. ⁊ tũc per te sẽper ẽ
per se significatiuus. Similit̃ quãdo sumitur solitarie
extra orõnem aliquid significat: quia seipsum represen
tat intellectui. quare ⁊c̃. Qui vult illã opinionez seq
respondeat ad hec. Ideo ad quartũ principale alit̃ re-
spõdetur. ⁊ dicitur ꝙ ly oĩs significat se naturalit̃ sicut
quilibet termin⁹. sed aliter capitur significare in diffi-
nitione termini per se significatiui: vt est extra se. s. pro
prie vt est extra se aliqd representare. Et sic patet ꝙ ly
oĩs per se sumpt⁹ nõ significat aliqd illo modo. Ad
cõfirmationẽ cũ dicit̃: ista vox homo nõ significat ali-
qd extra se negat̃. Ad rõnem cũ dicit̃ non significat ex
ĩpositione nec naturalit̃. negat̃. imo significat ex ĩposi-
tione: ⁊ cũ tu arguis nõ pri⁹ iponebat̃ ad significãduz:
quia nõ prius fuit. ergo nõ significat ex impositiõe que
fuit. negat̃ ꝯña: q2 licet ista vox nõ fuit ĩposita: vox tñ si
milis illi fuit ĩposita. Ad quintum respõdet̃ ꝙ l3 pri-
mus ĩpositor non cognouit illũ terminũ tñ sibi similez:
quẽ ĩposuit ad significãdũ. ⁊ cõsequẽter dicit̃ ꝙ illa vox
sortes significat ex impositione que fuit. Ad cõfirma
tionẽ dicit̃ ꝙ l3 nõ habuit intẽtionẽ huius termini ha
buit itẽtionẽ consimilis ⁊ hoc sufficit. Ad sextũ nega
tur minor. s. ꝙ ly aliqd: ⁊ omne: ⁊ nemo sit termin⁹ nõ
per se significatiuus. Ad ꝓbationẽ cũ dicitur est sin
cathegorematic⁹: ergo est non per se significatiu⁹: cõce
dit̃ cõsequẽtia: sed negat̃ añcedẽs. Ad ꝓbationẽ cũ dr̃
termin⁹ habẽs officiũ distribuẽdi est sincathegorema-
ticus. Dicit̃ ꝙ nõ quilibet sed ille qui cũ hoc habet ta
le officiũ quod p se nõ significat. quod nõ cõpetit istis.
Ad cõfirmationẽ dicit̃ ꝙ si prima vox iposita ad si
gnificãdũ aliqd ⁊ voces deriuate ab illis significãt illõ
idẽ. ⁊ quia prima vox. puta oĩs est ĩposita ad distribuẽ-
dum ⁊ etiã ly omne. cũ hoc tñ stat ꝙ aliqua vox deri-
uata ab aliquo fuerit imposita ad aliqd significãdũ ad
quod nõ sit iposita prima vox: vt in ꝓposito. Nã ly oẽ
ꝫm grãmaticos substãtiuat̃: sicut alia adiectiua: s3 pria
vox non facit hoc: ⁊ ideo per vnam impositionem ge-
neralem in neutro genere significat aliquid quod non
significat in alijs generibus.

Terminorum alius naturaliter significatiuus: alius ad placitũ. Cõtra primo ꝓbat̃ ꝙ qlibet terminus significat
ad placitũ. ⁊ sic diuisio ⁊ diffinitiões male sunt: probat̃
assumptũ: quia si non: hoc esset ꝓpter terminũ menta
lem qui nõ significat ad placitũ. Sed cõtra. terminus
mentalis non significat idẽ apud oẽs. ergo significat
ad placitũ: ꝯña tenet: antecedẽs ꝓbat̃. quia pono ꝙ a
sit intẽtio sor. qui sit corã te: ⁊ aduertas ad illã intẽtio-
nẽ: ⁊ eueniat plato oĩno cõsimilis recedẽte sor. tunc a si
gnificat platonẽ. ergo significat ad placituz: ꝯña tenet
añs probat̃: quia tanta ẽ cõueniẽtia hui⁹ similitudinis
ad platonem quanta ẽ ad sortẽ: sed ex cõueniẽtia quam
habet cũ sorte significat sortẽ. ergo etiã significat plato-
nem ex tãta cõueniẽtia quãtã habet cũ platone. Cõ
firmatur quia illud significat̃ quod apprehẽdit̃: s3 pla
to apprehẽditur. ergo ipm significat: tenet ꝯña cũ ma-
iori ⁊ minori. Itẽ si sit similitudo sortis in mẽte plato-
nis que sit a. iterũ similitudo Ciceronis que sit b. tunc
arguo sic: per te similitudo significat rẽ ex cõuenientia
quã habet cum re: s3 cũ a maiorẽ cõueniẽtiã habeat cũ
b q̃3 cũ sorte. ergo a significat b. Item maior est simili-
tudo inter sortẽ ⁊ platonẽ q̃3 inter sortẽ ⁊ similitudinem
eius. sed sor. nõ significat platonẽ. ergo nec similitudo
sortis significat sortẽ. Similiter inter hoiem ⁊ asinũ ma
ior est similitudo ⁊ ꝯueniẽtia q̃3 inter hoiem ⁊ similitu-
dinẽ hoĩs: s3 hõ nõ significat asinũ: nec ecõtra. ergo nec
similitudo hoĩs significabit hoiem: ꝯña tenet cũ mino
ri. maior ꝓbat̃: q2 inter hoiem et asinũ est cõueniẽtia i
genere ꝓpinquo: sed inter hoiem ⁊ similitudinẽ homi
nis nõ est cõueniẽtia in genere q2 differũt genere. ergo.

Itẽ ille termin⁹ chymera in mẽte significat rẽ non
ꝓpter aliquã similitudinẽ quã habeat cũ re: q2 chyme
ra non ẽ. cũ añt quod nõ est nõ possit p cõceptus habe
re aliquã similitudinẽ. ergo ⁊c̃. Itẽ hõ significat presẽ-
tem hoiem p̃teritũ ⁊ futurũ. nõ propter similitudinem
quã habeat cũ p̃terito ⁊ futuro q̃ non sunt. Cõfirma
tur. q2 nullus termin⁹ significat naturaliter: q2 q̃rto me
taphi. ⁊ primo elenchorum dr̃ ꝙ añ disputationẽ o3 sup-
ponere significationẽ: sed si significarẽt naturalit̃ hoc
nõ o3. ergo ⁊c̃. Secũdo principaliter arguit̃ ꝙ quili
bet termin⁹ significat naturalit̃: q2 si nõ hoc esset ꝓpter
vocales: s3 ꝓbat̃ ꝙ qlibet talis significat naturalit̃: q2
qlibet termin⁹ representat seipsum apud oẽs. ergo qui
libet t̃minus significat seipm naturalit̃: ꝯña tenet: añs
ꝓbat̃: quia qlibet termin⁹ est aptus nat⁹ causare simi-
litudinẽ sui in intellectu: ⁊ p ꝯñs representare seipm. et
si dr̃ ꝙ nõ est inconueniẽs ꝙ significet seip3 naturalit̃.
Cõtra: q2 seq̃ret̃ ꝙ qlibet termin⁹ vocalis eẽt t̃minus
cõis qđ ẽ icõueniẽs: ꝓbat̃ ꝯña. q2 t̃min⁹ cõis est q signi
ficat plura: s3 qlibet t̃min⁹ ẽ huiusmõi ex quo significat

se ⁊ aliquid extra se: ergo ⁊c̃. Itez sequeretur ꝙ quilibet ẽminus eẽt significatiu⁹: ꝯ͂ Boetiũ i li. peryermenias dicentẽ ꝙ aliqs est nõ significatiuus vt garalus. ⁊ beltrix ẽm scm̃ Tho. Itez seq̄ret̃ ꝙ quilibet ẽminus eẽt analog⁹: q̄ per ꝑus se significat ⁊ per posteri⁹ alia a se. imo forti⁹ ꝙ qlibet ẽmin⁹ eẽt equocus: q̄ quilibet significat plura diuersis rõnibus. Itẽ seq̄ret̃ ꝙ illa eẽt vera chymera est: q̄ significat ꝑmarie sicut est: ergo est vera: pꝫ ꝯ͂ña ⁊ aña̅s ꝓbatur: q̄ ꝑus significat se: ex quo nãlr̃ significat se q̄ꝫ aliqd extra se qd̃ ad placitum significat. Itẽ seq̄ret̃ ꝙ illa ꝓpositio eẽt falsa: oĩs hõ ẽ aial: q̄ si eẽt vera: oĩs res significata per subiectũ esset res significata per p̃dicatũ: qd̃ est falsum. Cõfirmat̃: q̄ significat alr̃ q̄ꝫ est. ergo est falsa. Tertio ꝑncipalr̃ arguit̃ sic: Illa diuisio nõ est bona que nõ euacuat diuisũ: ſꝫ illa est huiusmodi: ergo ⁊c̃. ꝯ͂ña nota cum maiori: minor ꝓbat̃: q̄ aliqs est ẽminus qui nõ significat nãlr̃ nec ad placitũ vt ly beltrix. ꝙ nõ significat ad placitũ: pꝫ q̄ nõ significat ex ipositiõe. ꝙ nõ significat nãlr̃: pꝫ q̄ non est p se significatiu⁹. ergo nõ nãlr̃ significat. Cõfirmat̃: q̄ ideꝫ ẽminus nãlr̃ significat ⁊ ad placitũ: ergo mẽbra coĩcidũt. ⁊ sic diuisio nõ est bona: ꝯ͂ña tenet: aña̅s ꝓbat̃. Nã ly hõ in voce significat ad placitũ reꝫ extra ⁊ nãlr̃ significat seipꝫ. ergo ⁊c̃. Silr̃ ly hõ in mẽte significat se nãlr̃: ergo extra se nãlr̃: tenet ꝯ͂ña: q̄ illud solũ significat nãlr̃ qd̃ ꝑmo significat ⁊c̃. Quarto cõtra diffinitiones arguit̃ sic. Aliqd est qd̃ apud oẽs idẽ significat: vt fumus qui nãlr̃ significat ignẽ. ⁊ latrat⁹ canũ q nãlr̃ significat irã. ⁊ tñ nullus istoꝝ est ẽminus nãlr̃ significatiuus. ergo diffõ mala: tenet ꝯ͂ña: q̄ alicui cõpetit diffõ cui nõ cõpetit diffinitũ. maior pꝫ de se. minor ꝓbat̃: q̄ nullus istoꝝ est ẽmin⁹ per se significatiuus. ergo nullus istoꝝ est nãlr̃ significatiuus: tꝫ ꝯ͂ña a superiori negatiue ad suũ iferi⁹. Cõfirmatur: q̄ aliquid est qd̃ nõ apud oẽs idẽ significat: vt circulus añ tabernã. ⁊ tñ nõ est termin⁹ ad placitũ significatiuus: ex quo nõ est ẽminus. q̄re ⁊c̃. Quĩto ꝑncipalr̃: nõ est maior rõ q̄re voces significẽt ad placitũ q̄ꝫ q̄litates alie: vt caliditas: frigiditas ⁊ alie res: q̄ ita possunt iponi ad significãdum sicut voces: ſꝫ tales nõ sũt ẽmini significãtes ad placitũ: ergo nec voces: vel det̃ rõ diuersitatis. Ad hec rñdet̃. ad ꝑmũ rñdet magister in logica magna ꝙ a itẽtio significat sor. ⁊ nõ platonẽ. platonẽ tñ significat: ⁊ non sequit̃: ergo significat platonem: sicut nõ sequitur tu scis illam propositionem esse veram: ⁊ illud est a. ergo tu scis a eẽ veꝝ: ſꝫ solum sequit̃ a scis eẽ veꝝ. Rñsio hec nõ placet. Aliter ⁊ magis physice rñdet̃. negãdo ꝙ a significet platonẽ: ⁊ ſꝫ credã hoc eẽ platonẽ: nõ tñ significat q̄ si debet significare aliqd debet eẽ cãta ab illo. Et ad ꝓbationẽ ꝑmã rñdet̃ ꝙ maiorẽ ꝯueniẽtiã hꝫ cũ sorte: q̄ est effect⁹ eius q̄ꝫ cũ platone: cũ nõ sit cãta a platone.

Ad cõfirmationẽ dicit̃ ꝙ illud significat qd̃ apphẽdit̃ per eã apphẽsione vera: sed nõ quõcũqꝫ. Ad secũdũ dĩ ad minorẽ ꝙ duplex est cõueniẽtia. s. essentialis ⁊ accñtalis. Unde maior est cõuenientia eẽntialis iter illa que sunt eiusdẽ speciei q̄ꝫ iter illa que sunt diuersaꝝ speciéꝝ: ⁊ iter illa que sunt eiusdẽ generis q̄ꝫ diuersoꝝ generũ. Sed accñtalis cõueniẽtia maior põt esse iter illa que differunt specie ⁊ genere q̄ꝫ iter illa que sunt eiusdẽ speĩ. q̄ vnũ causat̃ ab alio ⁊ ducit in cognitionem alterius. ⁊ similitudo sortis causatũr a sorte ⁊ non ab alia intentione ⁊ ducit i cognitionẽ sortis ⁊ nõ alteri⁹ itentõis. Ad tertiũ rñdet̃ silr̃ ꝙ est maior cõueniẽtia eẽntialis ⁊ nõ accidẽtalis. Ad q̄rtũ cũ dĩ: Nulla ẽ silitudo iter itentionẽ chymere ⁊ chymerã. ergo nõ significat ex silitudine: negat̃ ꝯ͂ña. q̄ ſꝫ nõ significet ex cõuenientia q̄ sit: significat tñ ex cõueniẽtia q̄ esset si chymera eẽt. ⁊ hoc sufficit.

Ad quĩtũ rñdet̃ hoc mõ dicto. Ad confirmationẽ dĩ ꝙ phũs itelligit de ẽminis ignotis. vt a b vel de ꝓnominib⁹ cũ nescit̃ qd demõstrat̃. Uel alr̃ dico ꝙ itelligit de vocib⁹ multiplr̃ significãtib⁹. Ad scdꝫ ꝑncipale rñdet̃ sic ibi. ⁊ nõ est icõueniẽs ꝙ terminus vocalis significet seipm nãlr̃. Ad rões. Ad ꝑmã dĩ ꝙ ẽminus cõis dĩ: nõ q̄ significat plura: ſꝫ q̄ significat plura ꝓ q̄bus possit supponere simul. Ad scd̃m cõcedo ꝯ͂ñaꝫ. Sed Boeti⁹ vult ꝙ nõ qlibet termin⁹ est significãs ex ipositiõe. Ad ẽtiũ dĩ ꝙ nõ dĩ analogũ: q̄ plura significet ẽm ꝑus ⁊ posteri⁹. q̄ tũc aial eẽt analogũ cum ꝑus significet hoiem q̄ꝫ sor. ⁊ platonẽ. sed dĩ analogũ: q̄ est p̃dicabile de reb⁹ diuersoꝝ p̃dicamẽtoꝝ quaꝝ vna depẽdet ab alia eẽntialr̃: sicut iste ẽmin⁹ ens: nec de illis significatiue siue nãlr̃ p̃dicari põt. Uel alr̃ dĩ analoguꝫ qd̃ est p̃dicabile de plurib⁹ p relationẽ ⁊ habitudinẽ ad vnũ: vt sanũ de vrina ⁊ de cibo per habitudinẽ ad aial p̃dicat̃. Et ad aliud cũ dĩ ꝙ qlibet ẽmin⁹ eẽt equoc⁹ negat̃ ꝯ͂ña. Ad ꝓbationẽ dĩ ꝙ equoc⁹ dĩ qui plura significat eque ꝑmo diuersis rõnibus q̄lr̃ nõ est in ꝓposito.

Nõ tñ eẽt peccatũ mortale concedere ꝙ qlibet ẽmin⁹ sit equoc⁹. Ad q̄rtũ negat̃ ꝯ͂ña: Ad ꝓbationẽ negat̃ aña̅s. ⁊ ad ꝓbationeꝫ cum dĩ significat se nãlr̃. ergo ꝑus significat se. nego ꝯ͂ñaꝫ. ⁊ rõ est: q̄ termini ꝑus multotiẽs iducũt silitudinẽ alioꝝ suoꝝ significatoꝝ q̄ꝫ sui ipoꝝ. Uel alr̃ dĩ ꝙ ꝑus significat se q̄ꝫ aliud a se: nõ tñ ꝑmarie significat se: q̄ significatũ ꝑmariũ ẽ qd̃ ẽ sile oroni ifinitiue vel cõiunctiue ꝙ p̃sonalr̃ correspõdet sibi. Ad q̄ntum nego ꝯ͂ñam. ſꝫ sic debes arguere: Omnis res ꝓ qua supponit subiectũ est res ꝓ qua supponit p̃dicatũ. ⁊ tũc cõcedo. Ad cõfirmationẽ cõcedo aña̅s ⁊ nego ꝯ͂ñam q̄ oĩs ꝓpõ significat ifinitas falsitates. Ad tertiũ ꝑncipale nego minorẽ: imo dico ꝙ illa diuisio euacuat diuisum. ſꝫ diuisuꝫ hic nõ est ẽmin⁹ in cõi: ſꝫ est ẽminus p se significatiu⁹. Modo dico ꝙ oĩs ẽmin⁹ p se significatiuus vel est nãlr̃ significatiuus vel ad placitũ. Et sic pꝫ ad argumẽtũ. Ad ꝯfirmationẽ ꝑmã nego ꝙ idẽ terminus nãlr̃ significet ⁊ ad placituꝫ ꝓut sumit̃ hic nãlr̃ significare. Uñ nãlr̃ significare hic est aliqd ex se apud oẽs repñtare seu significare. Modo nullus est ẽmin⁹ q significet illo mõ ⁊ ad placitũ. Ad cõfirmationẽ secũdã dicit̃ cõcedendo ꝙ ẽminus ꝑus significat se q̄ꝫ aliqd extra se. ⁊ sic cõcedo ꝙ nãlr̃ significat se. ergo non nãlr̃ significat aliquid extra se. nego ꝯ͂ñam. Si diceres: illud solũ nãlr̃ significat ꝓ quo significat. nego. Ad q̄rtuꝫ ꝑncipale cõcedo ꝙ fum⁹ nãlr̃ apud oẽs idẽ significat. non tñ est terminus nãlr̃ significatiuus. Et cũ dicit̃ alicui cõpetit diffinitio cui non cõpetit diffinitũ. nego. Et dico ꝙ ista est diffinitio termini per se significatiui. s. terminus qui apud oẽs idẽ significat. mõ fumus nõ est terminus qui apud oẽs idẽ significat. Ad cõfirmationẽ

sitr dicit ꝙ diffinitio termini ad placitū significatiui est illa. Termin⁹ q nō significat idē apud oēs. Ad qntū ꝑncipale cōcedit ꝙ q̄litates possunt significare ad placitū sicut voces. Et cū dicis: ꝫ tales nō sunt t̄mini significatiui ad placitū: cōcedo. ergo nec voces. nego ꝯn̄am qꝛ voces possūt cōstituere ꝓpositionē. q̄litates vero reales nō: cū sint res. ꝓpositio. n. cōponit̄ ex t̄minis ꝛ nō ex reb⁹. Si autē q̄ris q̄re magis iponimus voces q̄ꝫ alias q̄litates ad significādū res. Rn̄det̄ ꝙ tales non sunt ita facilr̄ per nos opinabiles: sicut voces q̄ nr̄is volūtatib⁹ subijciūtur. Jō ꝑmo elēchoꝝ dicit ph̄ꝯ ꝙ res ad disputationē ferri nō pn̄t. ꝓpt̄ hoc vtimur vocib⁹ ꝛ nō reb⁹.

Terminorum ali⁹ cathegoreumatic⁹: alius sincathegoreumaticus. Cōtra arguitur. Aliqs est t̄min⁹ q nō est cathegoreumatic⁹ nec sincathegoreumatic⁹ ergo diuisio mala. tenet ꝯn̄a: qꝛ tūc diuisio nō eēt data p. opposita: qꝛ si eēt data per opposita: oīs t̄min⁹ nō cathegoreumatic⁹ eēt sincathegoreumatic⁹: sicut oē aīal nō rōnale ē irrōnale. an̄s ꝓbatur qꝛ isti t̄mini buf baf. a. b. c. nō sunt cathegoreumatici: ex quo p se sumpti non significāt. Nec sunt sincathegoreumatici ex quo nō habēt aliqđ offm̄. ergo ꝛc̄. Cōfirmat̄: qꝛ oīs bona diuisio est alicui⁹ diuisi primo qđ euacuat̄ per istā diuisionē: ꝫ illa nō est huiusmodi. ergo ꝛc̄. ꝯn̄tia nota cū maiori. minoꝛ ꝓbat̄. qꝛ t̄minus in cōi nō ꝑmo diuidit̄ in illa: qꝛ aliqs t̄minus ē q̄ nō est cathegorematic⁹ nec sincathegorematic⁹. vt supra ꝓbatū est. nec etiā t̄min⁹ per se significatiuus diuidit̄ in illa: qꝛ sincathegorematic⁹ nō est p se significatiu⁹. Nec etiā nō per se significatiuus sic diuidit̄: qꝛ cathegorematic⁹ nō est nō per se significatiuus: ergo cū nō possit assignari aliqđ ꝑmo diuisum qđ euacuet̄ p istā diuisionē. diuisio mala est. ergo ꝛc̄. Scđo arguit̄ sic. aliqs t̄minus est cathegorematic⁹ ꝛ sincathegorematic⁹: ergo diuisio mala: ꝯn̄a tenet: qꝛ diuisio nō est bona cui⁹ mēbra coīcidūt: an̄s ꝓbat̄: qꝛ isti t̄mini possibile: ipossibile: officiabilr̄ tēti sunt sincathegorematici. ꝛ cū hoc sūt cathegorematici. qđ ꝓbat̄: qꝛ oē qđ pōt eē subiectū vel p̄dicatū ꝓpōnis significatiue vel formaliter sumptū. est cathegorematic⁹: sed ista sincathegoremata possibile: ipossibile: sunt huiusmodi. vt dicēdo sortē currere est possibile: sortē eē asinū est ipossibile: qꝛ ly possibile ꝛ ly īpossibile sunt predicata: ergo sunt termini cathegorematici.

Cōfirmatur: qꝛ hoc verbum est: est cathegorema ꝛ sincathegorema: ergo ꝛc̄. an̄s ꝓbat̄: ꝙ sit cathegorema pꝫ: qꝛ habet ꝓpriū significatū: ꝙ sit etiā sincathegorema patet: qꝛ habet officium determinandi: siue cōiungēdi.

Jtē termini ꝑgnātes vt omne: nihil: īfinitū: sunt cathegorematici ꝛ sincathegorematici: cum sint virtualr̄ compositi ex cathegorematico ꝛ sincathegorematico. qꝛ equiualēt talibus: vt omne equiualet huic oīs res: ꝛ nihil equalet huic nō aliqđ: ꝛ totus huic q̄libet pars: ꝛ īfinitū huic aliq̄ꝫtū tale. ergo ꝛc̄. Tertio cōtra diffōnes arguit̄ sic: Aliqs t̄minus est cathegorematic⁹ cui nō cōpetit diffō. ergo ꝑma diffinitio mala: ꝯn̄a tenet: an̄s ꝓbat̄: qꝛ hec adiectiua alb⁹ alba albū: niger nigra nigrū: sunt t̄mini cathegorematici: ꝛ tn̄ illis nō cōpetit diffinitio: ꝙ nō cōpetat diffinitio. manifestū est: qꝛ sumpta per se nō habēt ꝓpriū significatū. Qđ sunt cathegorematici probatur: quia quod potest esse subiectum vel predicatū significatiue sumptū est cathegorema. illa sunt huiusmodi. ergo ꝛc̄. Cōfirmatur: qꝛ t̄min⁹ equoc⁹ est cathegorematic⁹ ꝛ non hꝫ tā p se q̄ꝫ cū alio ꝓpriū significatū: ergo ꝛc̄. ꝯn̄a tenet. minoꝛ ꝓbatur: qꝛ t̄min⁹ equoc⁹ non hꝫ det̄minatū ꝛ distīctū significatū t̄mini nisi limitetur. maioꝛ etiā pꝫ: qꝛ t̄minus equoc⁹ est t̄minus per se significatiuus: ergo ꝛ cathegorematicus. Quarto. huic relatiuo q cōpetit diffō t̄mini sincathegorematici: ꝛ tn̄ n̄ ē sincathegorematic⁹. ergo diffinitio ista mala: ꝯn̄a tenet cū minori. maioꝛ ꝓbatur. qꝛ relatiuū q nō p se significat: ꝛ cū hoc hꝫ aliqđ offm̄ qꝛ referēdi: ergo cōpetit sibi diffinitio sincathegorematici. Cōfirmatur qꝛ ille t̄minus nihil nō est sincathegorematicus ꝛ tn̄ sibi competit diffō sincathegorematici: qꝛ est t̄min⁹ hn̄s offm̄ ꝛ per se sumptus nihil significat. ꝓbatur qꝛ da oppositū ꝙ per se sūptus aliqđ significat: ergo vnū ꝯdictoriū significat suuꝫ ꝯdictoriū. Ad hec breuiter respōdetur. Ad ꝑmū negatur ꝯn̄a. Ad ꝓbationē cū dr̄: Diuisio non est data p opposita. dr̄ negādo imo large accipiēdo opposita. s. ꝓ his q̄ sunt repugnātia est data p opposita. Et cū tu arguis ꝙ tūc oīs t̄min⁹ nō cathegorematicus eēt sincathegorematicus. Dico ꝙ veꝝ eēt si hec diuidētia eēnt euacuantia diuisum sicut rōnale ꝛ irrōnale euacuāt aīal: qꝛ cōprehēdunt oīa aīalia: ꝫ cathegorematicus ꝛ sincathegorematicus non euacuāt terminū qꝛ nō cōprehendunt omnes terminos vt bene probas: ideo non seqtur illud

Ad cōfirmationē dicitur similiter negando maiorē: qꝛ aliqua est diuisio que non euacuat diuisum. Exemplū primi: vt si diuidatur animal: quia aliud bipes aliud quadrupes: cū aliquod animal sit quod nō sit bipes nec quadrupes ista diuisio non euacuat diuisum. Exēplum secundi: vt si animal diuidatur: quia aliud rationale: aliud irrationale. ista diuisio euacuat totum diuisum: qꝛ nihil est animal quod non sit rationale vel irrationale. Ad propositum modo dico ꝙ non omnis diuisio est alicuius diuisi primo: sed tātum illa diuisio que est euacuans diuisum qualis non est ista. Ad secundū dicitur negando antecedens. Ad probationem cum dicitur ꝙ isti termini possibile: ipossibile officiabiliter tēti sunt cathegorematici et sincathegorematici. Rn̄det magister in logica magna ꝙ sincathegorematica distributiua aut confusiua aliter probabilia q̄ꝫ officiabiliter non possunt esse extrema propositionum significatiue sumpta. sed sincathegorematica officiabiliter ꝓbabilia possunt esse extrema propositionum vt probat argumentum dicendo: sortem currere est possibile. vnde ly possibile ꝛ contingens nominaliter sumpta possunt accipi dupliciter in propositione: aut resolubiliter: aut officiabiliter. resolubiliter sumpta sunt cathegoremata. officiabilr̄ vero sincathegoremata. scđm ergo magistrum negatur ꝙ sint termini cathegorematici. Et ad probationem possunt esse subiectum vel predicatum propositionis: ergo sunt termini cathegorematici: non valet consequentia. Potest tamen aliter dici ꝙ sunt termini cathegorematici officiabiliter sumpti. ꝛ negatur ꝙ sunt sincathegorematici. Et si arguas. Sunt termini habentes officium: ergo sunt sincathegorematici: negatur consequentia: sed debet addi ꝛ per se sumpti

nihil significant. quod negatur. Ad confirmationē dicit Burleus in p̄mo peryermenias: q̄ hoc verbū ē quādo ē in ꝓpōne de secundo adiacēte: tūc ē cathegorema: q2 significat aliquaz naturā.s.esse existere: sed qn̄ p̄dicat̄ tertiū adiacēs: tūc est sincathegorema nullā nāz p se significās determinate. Magister aūt in logica magna vult q̄ verbū nō pōt esse cathegorema: ex quo verbū vt verbū hz q̄ vniat extrema ⁊ nō p̄dicat̄: quia fz ip̄z ibi ad hoc q̄ sit aliqs terminus cathegorematic⁹ nō solū reqrit̄ q̄ hēat ꝓpriū significatū: sz ēt q̄ nō vniat extrema: sz predicet̄: q̄ nō cōpetit verbo substātiuo vide in summulis opionē. Ego aūt puto fm magistrū i logica parua verbū eē cathegorema: qd̄ tā p se q̄z cuz alio hz ꝓpriū significatū: ⁊ nō valet hec ɔn̄tia: hz officiū determinādi. ergo ē sincathegorema. sed etiā reqrit̄ q̄ per se sumptus nihil significet. Ad alia sīlr dī q̄ oēs illi termini sunt cathegorematici: q2 illis competit diffō cathegorematici. Et lz virtualr̄ sint compositi ex cathegorematico ⁊ sincathegorematico. tn̄ a digniori ⁊ potiori fit denoīatio vt a cathegorematico: ⁊ etiā nō valet. habēt aliqd̄ officiū: ergo sūt sincathegorematici vt dictū ē supra. Ad tertiū dicit Paulus pergu. q̄ ista adiectiua nō sūt t̄mini cathegorematici. nec illis cōpetit diffō cathegorēatici. Unde dicit ipse q̄ t̄min⁹ p se significatiuus diuidit̄ i terminū cathegorematicū ⁊ i terminū idistinctū. Terminus cathegorematic⁹ ē ille q dicit̄ hr̄e determinatū ⁊ distinctū significatū. Indistinct⁹ v̄o q hz idistictū significatū: vt adiectiua albus niger. Hec iprobauimus i sūmulis: q2 talia adiectiua nō sūt termini p se significatiui nisi i neutro genere cuz diffō per se significatiui nō cōpetat illis. Magister aūt in logica magna rn̄det ponens diuisionem de adiectiuis. Unde adiectiuoꝝ q̄dā nō significāt aliud a se ⁊ suis cōsilib⁹ distīcte: vt ois: nullus. Quedā v̄o significāt aliqd aliō a se ⁊ suis ɔsimilib⁹: depēdēter tamē: vt alb⁹ alba. ⁊ etiā in neutro genere adiectiue sūpta. Quedā v̄o significāt aliquid aliud a se distinctum nō depēdēter siue nō p respectū ad aliud sicut huiusmodi adiectiua i neutro genere substātiuata. Dicit ergo q̄ p̄ma nō sūt cathegoremata sz sincathegoremata. Secūda vero sunt cathegoremata depēdenter. Tertia v̄o cathegoremata p se. Ego aūt puto aliter eē dicēdū fm magr̄z in hac logica parua. s. q̄ illa adiectiua adiectiue tēta sicut nō sunt termini p se significatiui: ita nō sunt termini cathegorematici. Si aūt vis ɔcedere q̄ sint termini p se significatiui depēdēter habes ɔcedere etiā sīlr q̄ sint termini cathegorematici depēdēter. Ad cōfirmationē dicūt qdam rudes terminū equocū nō eē cathegorematicū: quos iprobauimus i summulis vide ibi. Ideo dicēdum q̄ t̄minus equocus ē cathegorematicus cū sibi competāt oēs ɔditiones eius. ⁊ cū dicis q̄ nō hz determinatū significatū siue ꝓpriū: negat̄: immo eque p̄mo significat plura. ⁊ illa plura sūt suū significatū determinatū: ⁊ nō magis vnū significat q̄z aliud nisi determiet̄. sicut aial significat suas spēs ⁊ nō magis vnā q̄z aliam: lz significet p̄mo vnā naturā cōicatā a speciebus. equiuocū vero nō. Ad q̄rtū negat̄ maior. s. q̄ huic relatiuo. q. cōpetat diffō termini sincathegorematici: q2 relatiuuz nō hz officiū ad itellectū magri: q2 p officiū intelligit q̄ tm̄ terminis nō supponētib⁹ cōpetit. sicut ly ois. relatiuū v̄o suppōit. Uel dicat̄ alr̄ q̄ per officiū magr̄ itelligit officium distribuēdi: cōfūdēdi: cōiungēdi. ⁊ sic de aliis numeratis ab ipso. nō aūt referēdi. Ad ɔfirmationē dicit magr̄ i logica magna q̄ termini p̄gnantes nō sunt termini cathegorematici nec sincathegorematici. Ego aūt puto magr̄z eē alteri⁹ opinionis i hac logica parua vt declaraui in sūmulis. Et videt̄ fm ipsuz hic q̄ sint cathegoremata. ⁊ ita ly nihil ē terminus cathegorematicus: q2 tā p se q̄z cū alio hz ꝓprium significatū. ⁊ nego q̄ diffinitio sincathegorematici sibi cōpetat: q2 nō cōpetit secūda pars: ⁊ per se sumpt⁹ nihil significat. Et cū tu arguis. da oppositū q̄ significat aliqd: ergo vnū contradictoriū significabit suū ɔtradictoriū: q2 aliqd ⁊ nihil sunt ɔ̄dictoria. ⁊ ly nil p se significat aliqd. dicit̄ negādo ɔ̄ntiā. bn̄ tn̄ ɔcedo q̄ significat illud idem qd̄ significat suū ɔ̄dictoriū: sz alio mō: q2 significat aliquid negatiue. ɔ̄dictoriū aūt ei⁹ significat aliqd affirmatiue. ⁊ sic patet ad argumēta.

Utrū omnis possit esse ps subiecti aut p̄dicati. Et arguit̄ q̄ sic: ly nō pōt eē pars subiecti vel predicati. ergo eadē rōne ois ⁊ alia sincathegoremata: ɔ̄ña tenet ⁊ an̄s ꝓbat̄: q2 alr̄ periret regula que dicit: ab affirmatiua de p̄dicato ifinito ad negatiuā d̄ p̄dicato finito: ɔ̄ña ē bona. Silr̄ p̄iret regula q̄ dicit q̄ i ɔuersiōe p cōpositionē t̄mini finiti mutant̄ in terminos ifinitos. terminus eni ifinit⁹ est cōpositus ex finito ⁊ negatione. Scd̄o sic. seq̄ret̄ q̄ ista eēt vera: ois hō est ois hō. si ly hō tantū predicet̄: q2 nulla ꝓpositio est verior illa i qua idē p̄dicat̄ de seipso fm Boetium: sed ista est huiusmodi. ergo ⁊c̄. Tertio sic. dato opposito sequit̄: q̄ iste due ꝓpositiones cōuertunt̄. sortes est homo. ⁊ sor. est omnis homo. ɔ̄ns falsum: q2 vna est vera. reliq̄ falsa: ɔ̄ña ꝓbatur: quia subiecta ⁊ p̄dicata ⁊ copule cōuertuntur: ⁊ sunt eiusdē q̄litatis ⁊ quātitatis: ⁊ termini pro eisdē p̄cise supponunt: tenet ɔn̄tia per cōem modum iuestigādi ꝓpositiones cōuerti. Quarto sequeret̄. q̄ illa nō eēt cōuertibilis simplr̄: nullus hō est ois hō: q2 ex quo ly hō est tm̄ p̄dicatum cōuertet̄ sic: nullus hō est hō: ⁊ tamen prima est vera ⁊ secunda falsa. In oppositū arguit̄: ⁊ p̄mo sic: Tale signū ois positū a parte subiecti p̄cedēs totā ꝓpōnē nō ē pars subiecti: sz eq̄ sincathegorematice tenet̄ a pte p̄dicati ⁊ iter partes subiecti sicut quando p̄cedit totā ꝓpōnem: ergo a pari nō pōt esse pars subiecti vel p̄dicati. ɔn̄tia tenet cum minori: maior ꝓbatur. Naz in ista ꝓpositione: ois homo est aial. ly omnis nō pōt esse pars subiecti. Secundo sic. Nulla ꝓpositio affirmatiua est vera in q̄ vniuersale vlr̄ sumptū p̄dicat̄ fm philosophū primo peryermenias: vt dicendo: ois hō est oē aial: sed hoc totū oē animal est vniuersale vlr̄ sumptū: ergo hoc totū nō p̄dicat̄. Tertio sic. Quero vtrū ly ois hō sit terminus trāscendēs aut nō. Si nō cū sit p̄dicatū p se vr̄ q̄ sit t̄minus iferior: ⁊ sic de ipo poterit v̄e p̄dicari t̄minus trāscēdēs: qd̄ nō ē verū: q2 nō pōt eē subz. nec etiā ē terminus trāscēdēs: q2 tūc oē ens eēt ois hō. Quarto sic. Ista ē singularis: sortes ē ois hō: g⁹ hz ɔuerti simplr̄ ⁊ nō alr̄ nisi sic: ois hō ē sor. vbi ly ois hō nō ē subz: ergo p̄us nō erat p̄dicatū. Nec pōt dici: q̄ ɔuertat̄ sic: aliqd ois hō ē sor. q2 tūc nō fieret p̄cise d̄ subo p̄dicatū ⁊ ɔuerso qd̄ oz fieri i ɔuersiōe simplici.

Ad hoc dubium sunt due opiones vna opinio vult ꝙ ly ois ⁊ similia possūt eē pars subiecti ⁊ predicati significatiue sumpta: vt ois homo vidēs oēm hoiem est aial: ⁊ tu es ois homo. ⁊ hāc sustinēdo ad argumēta respōdetur i oppositum. Ad primū negatur ꝯñtia: sicut nō seqtur: ly ois positum a pte predicati nō pōt cōfūdere aliquē terminū ꝯfuse tm̄: sz eque sincathegorematice sumitur a pte subiecti sicut a pte predicati: ergo etiā positum a pte subiecti nō poterit cōfundere aliquē terminū ꝯfuse tm̄. pz ꝙ ꝯñs est falsum: ⁊ tñ añs est verum: ergo cōsequētia nō valet. Ad secūdum dr̄ ꝙ ista auctoritas sic itelligitur. Nulla affirmatio est vera i q̄ vniuersale vniuersaliter sumptū predicat̄. i. i qua vniuersale cum signo vniuersali predicatur: attētis duab⁹ ꝯditionib⁹ assignatis ab auctorib⁹ p̄mo peryermenias. Prima ꝙ talis termin⁹ vniuersalis habeat plura supposita. Secūda ꝙ ꝓ illis distribuat̄ i suppositōe personali. ⁊ ex hoc nō seqtur ꝙ tm̄ ly aial predicet̄: sicut nō sequit̄ apud cōem viā i ista ꝓpositōe: iste homo currit subijcit̄ terminus cōis cū ꝓnoie demōstratiuo. ergo subijcit̄ tātū terminus cōis. Ita eodez mō pōt dici ꝙ predicat̄ vniuersale vniuersaliter sumptū. i. cū signo vniuersali. nō tamē tm̄ predicatur aliquod vniuersale. Ad tertium dr̄ ꝙ ly ois homo nō est terminus trāscēdēs: ⁊ cum dr̄. ergo ē iferior ad trāscēdēs. negat̄ ꝯñtia sicut i ista ꝓpōe: tu es hō vel nō hō: predicatum nō est trāscēdēs: nec iferi⁹ ad trāscēdēs: q2 p̄dicatur vniuersalr̄ de trāscēdēte. Vñ termi compositi nō dicūtur per se iferiores nec superiores nisi forte per reductionē: sz bñ termi simplices. Vel aliter dicat̄ ꝙ est iferior ⁊ sic de ipō pōt predicari trāscendēs sic dicēdo. aliqd ly ois hō est ens: tenēdo ly aliquid pure sincathegorematice. Ad quartum dr̄ ꝙ ista ꝓpositio: sortes est ois hō: cōuertitur sic: aliqd ois homo ē sortes. ⁊ aliqd tenet̄ pure sincathegorematice: ⁊ sic nō est subiectum nec ps. sz illud quod fuit predicatū est precise subiectū. Vel dr̄ negādo ꝙ i cōuersiōe nō plus debeat subijci i vna q̄z predicari i altera: q2 i ista ꝓpositōe qlibet homo est vn⁹ homo ly hō est precise subiectum ⁊ tamē i sua exclusiua nō debz esse predicatū sic dicēdo: tm̄ vnus ē homo: q2 vniuersalis ē vera ⁊ exclusiua falsa. sz debz sic cōuerti: tm̄ vn⁹ homo est hō masculus. Altera opio dicit ꝙ aliqua sincathegoremata bñ pñt eē partes subiecti vel predicati: sz ly ois nō. Vñ dicēdo tu es nō asinus: ly nō est pars predicati: sz dicendo tu es ois homo: ly hō est precise predicatum. Et hāc sustinendo respōdetur ad argumēta. Ad p̄mū i oppositū rñdetur negādo ꝯñtiam. q2 ex illa negatōe nō ifinitante ⁊ ex alio termio cathegorematico fit vn⁹ termin⁹ significatiuus cuiuslibz rei n̄ significate per aliū terminū cathegorematicū: sz sic nō fit de illo termio. ois addito alteri termio cathegorematico: sz ille termin⁹ ois homo non aliud significat q̄z ly hō. Ad scđm cū ifertur ista ē vera: ois homo est ois homo negat̄ ꝯñtia. Et ad auctoritatem Boetij pōt dici ꝙ ipā est vera de virtute s̄mōis eo ꝙ ipā est vna negatiua. nō ponēs aliquā ꝓpositionē eē verā vel falsam: iō cōceditur ꝙ nulla ꝓpositio ē vior illa homo est asinus: nec aliqua est falsior illa de⁹ est q2 dato opposito seqtur icōueniēs. Et ad hec si auctoritas itelligatur affirmatiue sic. Ois ꝓpositio i q̄ idem predicat̄ de se ipō est vera. Dr̄ ꝙ debz intelligi saluatis duab⁹ conditionib⁹. aliter. n. non essz vera. Prima ꝙ predicatū nō sumat̄ vniuersaliter qualiter est i ꝓposito: ois hō est ois homo. Secūda ꝙ predicatū nō sit termin⁹ significās aliquā rem de cui⁹ itentōe significatiue sumpta nō ē aliqs termin⁹ affirmatiue verificabil' cum verbo de p̄nti ꝯducta quacūqz ampliatione: ⁊ ꝓpt̄ hoc excludit̄ hec ꝓpositio falsa. chymera ē chymera. Ad tertiū nego ꝯñtiaz. s. ꝙ sequat̄ ꝙ ille ꝓpōnes cōuertantur: sortes est hō. sor. ē ois homo. sz oz addere ꝙ termini supponēt eodē mō: quod est falsuz: q2 i vna ly hō supponit distributiue ⁊ i alia determiate. Si vero dimittis illā pticulā negat̄ ꝙ conuertant̄. Ad q̄rtum nego ꝙ illa nō possit ꝯuerti simplr̄: nullus hō est ois hō. Et ad ꝓbationē nego ꝙ ꝯuertat̄ sic: nullus hō ē hō: q2 ly hō a pte subiecti stat distributiue ⁊ pri⁹ stabat determinate a pte predicati. termi ergo nō supponūt eodē mō quod requiritur: sz cōuertit̄ sic: nihil quod ē ois hō est homo. Et nota ꝙ nō ois vl'is negatiua ē conuertibilis simplr̄: vt illa que nō est de ꝯsueto mō loquēdi: vt ois hō aial non ē. sz ꝑ accidēs dz sic ꝯuerti: aial nō est hō. Prima tamē opio ē cōior. Hic placuit ponere hāc qōnem vt hec sincathegoremata clariora fiāt tirūculis a qb⁹ nimium obscura iudicantur.

Terminorum alius prime

itentōis ali⁹ secūde. Cōtra. aliqs ē termin⁹ mētalis q nō est p̄me itentionis nec secūde. ergo diffinitio mala. ꝯña tenet. añcedens ꝓbat̄: q2 termin⁹ diuisus i terminū p̄me itentōis ⁊ secūde nō est termin⁹ p̄me itentiōis: nec s̄e: ꝓbat̄. q2 si essz prime nō predicaret̄ de t̄mino s̄e itentōis. ⁊ si essz s̄e nō predicaret̄ de termino prime itentionis. pz q2 mēbrū vni⁹ diuisionis nō predicat̄ de mēbro opposito: q2 aliter diuisio essz nulla. Cōfirmat̄: quia iste termin⁹ ois i mēte nec ē p̄me itentōis nec est secunde. ꝙ nō sit prime pz: q2 nō significat rē que nō ē terminus. ꝙ nō sit s̄e ꝓbat̄. q2 ois termin⁹ s̄e itentōis significat aliquē terminū p̄me itentōis. ergo ⁊c̄. Silr̄ secunda itentio ē secūdus ꝯceptus rei. ly ois nō ē secūdus cōcept⁹ rei. ergo nō est s̄a itentio. Itē ois termin⁹ p̄me intentōis: vel s̄e est termin⁹ nāliter significatiu⁹: q2 terminus nāliter significatiu⁹ diuiditur i hec: sz ly ois nō est termin⁹ nāliter significatiuus. ergo ⁊c̄. Scđo p̄ncipaliter sic: Aliqs ē termin⁹ q ē p̄me ⁊ s̄e itentōis. ergo diuisio mala. ꝯña tz. q2 diuisio ē mala cui⁹ mēbra coincidūt. añs ꝓbat̄: q2 ly ens ē termin⁹ p̄me itentōis ⁊ s̄e. ꝙ sit p̄me pz q2 significat non terminū. ꝙ sit secūde ꝓbatur: q2 significat rē que ē t̄min⁹. ergo ⁊c. Et si rñdet̄ negādo hāc vltimā ꝯñam. s. significat rem que est t̄minus. ergo est s̄e itentionis. q2 debz dici: significat solūmodo rē que est terminus. ergo ē s̄e itentionis. ⁊ tūc negatur añs. Cōtra. seq̄t̄ ꝙ terminus s̄e itentionis sit p̄me. ꝓbatur ꝯña: q2 s̄a itentio est secūdus cōceptus rei. ergo significat rē que nō est termin⁹. tz ꝯña. q2 conceptus significat illud cui⁹ est conceptus: ⁊ cū hoc ēt significat cōceptū primū. ergo significat rē que est terminus ⁊ rez que nō est terminus. ergo nō solūmodo significat terminum. ⁊ sic non est s̄e intētionis s̄m rōnem. Cōfirmat̄: q2 ly termin⁹ i mente est prime itentionis ⁊ s̄e.

ꝙ sit prime ꝓbatur: q͛ significat rē que nō est termin⁹ nā ly terminus significat lapidē i fine agri positum qui nō est terminus. ꝙ sit ƀe ꝓbatur: q͛ significat solūmodo rem que ē terminus. q͛ quecūq͛ res significata per ipm est termin⁹. ergo ꝛc. Tertio ꝑncipalr̄ sic. Diffinitio termi ꝑme itentionis cōpetit alteri a diffinito. ergo mala. ꝯña tꝫ. antecedēs ꝓbatur. nā ly nomē i mente nō est terminus ꝑme itentionis: vt pꝫ. ⁊ tamē sibi cōpetit diffinitio termi ꝑme itentionis: q͛ ly nom̄ significat nomē pn̄s preteritū ⁊ futurum. sꝫ significādo nomē preteritū ⁊ futuꝝ significat reꝫ que nō est termin⁹: q͛ nomē preteritū ⁊ futuꝝ nō est termin⁹: qm̄ preteritum non est: cum corruptū sit. ergo nō ē termin⁹: q͛ dato opposito sequit̄ ꝙ termin⁹ corruptus essꝫ terminus. qm̄ nomē preteritū ē terminus corruptus. Cōfirmat̄: q͛ chymera ē terminus prime itentōis: ⁊ tamē sibi nō competit diffinitio termi ꝑme itentōis. ergo ꝛc. ꝯña nota cū maiori. minor ꝓbatur: q͛ si ly chymera significat rē que nō est terminus. tūc cum terminus ꝑme itentōis significet reꝫ nāliter ex cōueniētia ⁊ similitudīe quā hꝫ cuꝫ re. sꝫ nulla est similitudo huius termi i mēte chymera cum re significata. ex quo talis res nō est. ergo ꝛc. Secūdo qa terminus ꝑme itentōis est conceptus ꝑmus rei cātus a re: sꝫ cum talis res nō sit. ergo nō causat cōceptum. ergo cum ille terminus chymera non sit conceptus a re cātus nō est terminus ꝑme itentōis. Tertio. q͛ nihil est i intellectu qn̄ prius fuerit i sensu: vt dicit phūs in de sensu ⁊ sensato: ⁊ necesse ē itelligētem fantasmata speculari. tertio de aīa. Ex his seqtur ꝙ itellectus nihil itelligit qn̄ sensus prius sentiat: sꝫ cū sensus nullo mō sentiat chymerā ex quo nō est. ergo intellectus nō itelligit eā. ⁊ p ꝯn̄s nō pōt hr̄e conceptū eius. hoc argumētum fortius pōt fieri de vacuo ⁊ ifinito. Et si i hac materia vis plura argumēta recurre ad qntam q̄ōnem. Ad hec rn̄detur. Ad ꝑmum negādo ꝯñam. q͛ terminus naturaliter significatiuus ē q diuidit̄ i t̄minū ꝑme itentiōis ⁊ ƀe: ⁊ nō terminus mētalis: aliqs. n. est terminus mētalis q nō est nāliter significatiuus. Et ad ꝓbationē terminus diuisus nō est ꝑme itentōis nec ƀe. ergo aliquis est termīus mētalis q nō est ꝑme nec ƀe. nego ꝯñam. sicut nō valet aīal i cōi nō ē rōnale nec irrōnale. ergo aliquod aīalē quod nō ē rōnale nec irrōnale: q͛ ly aīal in añte supponit simplr̄. in ꝯn̄te personaliter. Uel alr̄ ꝭm termistas dr̄ ꝙ terminus diuisus ē terminus ƀe itentionis: ⁊ vt significatiuus est magis cōis q̄ꝫ terminus ƀe itentionis. sꝫ vt tale ens ē minus cois: vide supra de termino per se significatio. Ad confirmationē concedo totū. sꝫ nō est icōueniēs: q͛ terminus mētalis nō ē primo diuisus hic: sꝫ terminus naturaliter significatiu⁹. mō ois terminus nāliter significatiuus ē mētalis ⁊ nō ecōtra. Ad scōm dr̄ sicut ibi. Ad replicatōeꝫ cū dicis: sequeretur ꝙ termīus ƀe itētionis essꝫ ꝑme: negat̄ ꝯñtia: Ad ꝓbationē dr̄ ꝙ termin⁹ ꝑme itentōis imediate significat rē. ⁊ terminus ƀe itentōis imediate significat ꝯceptū. rē vero mediate. Intelligimus ergo de significato mediato. Ad cōfirmationē dr̄ ꝙ terminus large acceptus ē termīus ꝑme itentionis. q͛ significat aliquā rē que nō ē terminus in ꝓpōne: vt lapidem i agro. ⁊ cum dicitur ꝙ est secunde nego. Ad probationem cum dicitur ꝙ quecunq͛ res significata per ipm est terminus accipiēdo terminū cōmuniter. nō tn̄ accipiēdo t̄minum vt est ps ꝓpiqua orōnis: quō deberet eē si deberet dici ƀe itētōis. Si aūt accipiatur ly terminus stricte ad mēteꝫ magr̄i tūc ē terminus ƀe itētionis. ⁊ tūc nō significat aliquā rē que nō sit termīus i orōne. Ad tertiūꝫ dcm̄ ē i sūmulis. vn̄ negatur añs. Ad ꝓbationē negat̄ ꝙ diffinitio termi ꝑme itētōis competat huic termino nomē i mēte. Et cū tu dicis ly nomē significat pn̄s ꝑterītū ⁊ futuꝝ: ⁊ significādo nomē ꝑteritū significat reꝫ q̄ nō ē termīus. nego. Et si dicis ergo est ꝑme itētōis negat̄ ꝯña. q͛ diffinitio termi ꝑme itētionis nō est ista pticula solū significās rem que nō est termīus. sꝫ ista terminus mētalis significās nō terminū. Et ƀa pticula non cōpetit termīs ƀe itentionis: q͛ falsum est dicere terminus ƀe itentōis significat nō terminū. qm̄ talis termīus ƀe itentōis significat solūmodo terminū ꝭꝫ magr̄m. ergo nō significat nō terminū. tꝫ ꝯña ab exposita ad vnā exponētiū. ⁊ ista pticula significās nō terminū exponit̄ a magr̄o sufficiēter per duas pticulas sequētes. s. significās rē que nō est termīus dato ꝙ essꝫ. nā ista pticula significās rē que nō ē termīus nō sufficiēter exponitur. vt dcm̄ ē in sūmulis. q͛ nō cōuertitur secū. sꝫ iste due simul significās rē que nō est termīus dato ꝙ eēt: bn̄ conuertitur cū ly significās n̄ terminū: sicut illa significās nō terminū: nō affirmatur vere de t̄mīo ƀe itētionis. ita nec ille due simul. s. significās rē que nō est termīus dato ꝙ essꝫ. Et cū tu dicis: dato opposito seqtur ꝙ nom̄ futuꝝ est. nego ꝯñam. Uñ tu nō bn̄ das oppositum huius: nomē significat rē que nō est termīus. q͛ oppositū est: nomē nō significat rem que nō ē terminus: nō āt ē istud nomē nō significat rē que ē termīus. Admisso tamē illud eē suū oppositū: vt nō videar fugere. rn̄det̄ negādo ꝑmaꝫ ꝯñam cum dr̄ ly nomē significat nomē futurum quod ē termīus. ergo significat nomē futurū: ⁊ illud ē termīus: q͛ ly significat ꝯfundit terminū a parte post. iō nō licꝫ resoluere ly ꝙ in et ⁊ ille illa illud: vt hꝫ videri i sēsu cōposito ⁊ diuiso. ⁊ adhuc dato ꝙ ly significat nō cōfūdat terminū a pte post: cōcedo illam ꝑmaꝫ ꝯñam ⁊ nego vltimā. s. illud ē termīus. ergo illud est: a tertio adiacēte ad scōm adiacēs cū t̄mio distractiuo sicut est ly terminus. q͛ pōt verificari affirmatiue tā ō eo qō est q̄ꝫ de eo quod nō est. Ad ꝯfirmatōeꝫ dr̄ ꝙ ly chimera ē t̄mīus ꝑme itentōis: ⁊ significat rem que non ē termīus cōcedo: ⁊ cum tu dicis t̄mīus prime itētiōis significat rē ex cōueniētia ⁊ similitudīe quā hꝫ cū re. Respōdet magister i logica magna cōcedēdo ꝙ significet. ex cōueniētia quā habꝫ cum re si res essꝫ. Et hoc sufficit. Uel alr̄ pōt dici ꝙ significat ex ꝯuenientia quā hꝫ cū re. Et cū dicis res illa nō est. Dr̄ ꝙ lꝫ nō sit tota simul. ē tn̄ diuisim ꝭm partes: ⁊ adhuc est obiectiue i intellectu. Et hoc sufficit. Ad scōm cū dicis. prima itētio ē primus conceptus rei cātus a re: sꝫ ab eo quod nō est n̄ cātur cōceptus. ergo ꝛc. Dr̄ ꝙ duplex ē cōceptus ꝑmus. Quidam. n. verus est ⁊ quidam fictus. Cōceptus verus est ille cui corespōdet res tota significata p ipsum vel corespondebat vel corespondebit: sicut ē cōceptus hois. Cōceptus fictus est cui nō corespōdet tota res simul significata per ipsum: neq͛ corespōdebat

neqꝫ vnqꝫ correſpōdebit: vt ꝯceptus chymere. corrn̄det
tn̄ ſm ptes. ſicut ꝓuatio corrn̄det poſitiuū: ꝓpter vacuū
⁊ ſimilia. Ūn̄ qn̄ cōceptus eſt verꝰ ille ē cātus a re quaꝫ
repn̄tat. Qn̄ aūt eſt fictus debes imagiari ꝙ plures cō
ceptus veri repn̄tātes plures res ꝓcedūt ipm̄ cōceptum
in itellectu: ex qbus pluribus conceptibus ſimplicibus
intellectus elicit vnū conceptū ſimplicē fictū repreſentā
tem oīa illa ſimul que ſepatim illi diuerſi conceptꝰ rep
ſentabāt. Hic conceptus fictꝰ ē formalr̄ ſimplex: virtua
liter ē q̄ſi cōpoſitus: ⁊ hic quodāmō cātus ē a re: ſꝫ non
imediate. Et ſic pꝫ ad ſcōm. Ad tertiū dr̄ ꝙ nihil ē i
itellectu qn̄ priꝰ fuerit i ſenſu. aut ipꝫ: aut aliud ad quod
hꝫ p ſe habitudinē. Ex cuiꝰ alteriꝰ cognitiōe eius itētio
cāta ē ſicut ex noticia poſitiui prius ſenſati cognoſcitur
priuatiuū. Ad formā ergo argumēti dr̄ ꝙ ſenſus ⁊ ſi
nō ſentiat chymerā ſentit tn̄ ptes eius ſiue accn̄tia ptiū
ad q̄s hꝫ habitudinē: ⁊ hoc ſufficit. Alij tn̄ ſic gloſāt
auctoritatem philoſophi. Nihil ē i itellectu .i. nihil co-
gnoſcit̄ ab itellectu: qn̄ ꝓcedat ex aliq̄ cognitione ſēſus.
⁊ ad idem redit ⁊c̄.

Terminorum alius eſt ꝓme ipoſitōis alius ſecū de.

Cōtra aliqs eſt terminus vocal̄ vel ſcriptus q nō
eſt ꝓme ipoſitionis nec ſc̄e. ergo diuiſio mala. ꝯn̄a tꝫ. qa
cū diuiſum hic ſit terminus vocal̄ vel ſcriptus diuiſio ē
inſufficiēs: cū nō cōprehendat oīa ꝯtēta ſub diuiſo. an̄s
ꝓbat̄: q2 ly oīs i voce vel i ſcripto nō eſt ꝓme ipoſitiōis
cū nō ſignificet rē que non ē terminus. nec ſc̄e cū non ſi
gnificet t̄minū. q2 ſi ſignificaret terminū eſſꝫ terminꝰ p
ſe ſignificatiuus quod ē falſuꝫ. Cōfirmat̄: q2 idē termi
nus ē prime ipoſitionis ⁊ ſc̄e. ergo diuiſio mala. ꝯn̄a te
net. an̄s ꝓbatur. Nā ly genus ⁊ ſpēs i voce ſunt termi-
ni ſc̄e ipoſitionis: vt pꝫ p magr̄m. ⁊ cū hoc ſunt prime
ipoſitionis. vt pꝫ per Boetiū ꝓmo peryermenias. q di
uidit nomē prime ipoſitionis i nomē ꝓme intētionis ⁊
ſc̄e. ſꝫ cū ly genus i voce ſm Boe. ſit ſc̄e itentionis: ſequi
tur ꝙ ē nomē prime ipōnis. q2 de quocūqꝫ predicatur
vnū mēbꝝ diuiſionis ꝓdicatur diuiſum. Secūdo ꝓ-
bat̄ ſic. Cuilibꝫ termīo prime ipōnis cōpetit diffinitio
termī ſc̄e ipōnis. ergo diffinitōes male. ꝯn̄a tꝫ. an̄s ꝓba
tur. q2 qlibꝫ terminus vocal̄ vel ſcriptus p ſe ſignificati
uus ſignificat ſolū t̄minū i mente vel i voce. qlibꝫ termi
nus prime ipōnis ē terminus vocal̄ vel ſcriptus p ſe ſi-
gnificatiuus. ergo ſignificat ſolū t̄minū i mēte vel i vo-
ce. ꝯn̄a tꝫ. maior ē phi primo pyermenias dicētis. Ea
que ſunt i voce ſunt eaꝝ que ſūt in aīa paſſionum note:
⁊ ea q̄ ſcribūt̄ eoꝝ que ſunt i voce. Et Boetiꝰ hoc ma
gis affirmat ſup illo paſſu dubitās ex itentōe Porphi-
rij: quare phūs iterpoſuit hoc. ſ. voces ſignificare cōce
ptus: ⁊ dic̄ ꝙ apud antiquos fuit dubium qd ſignificet
vox: ⁊ dixerūt qdā res icorporeas: vt platonici. alij res
corporeas: vt remoueret illud dixit philoſophus ꝙ ſi-
gnificāt conceptus. Hec ſunt verba Boetij ex qbꝰ ha-
bet̄ ꝙ voces ſignificāt ſolūmodo ꝯceptus p2io. Con
firmatur: q2 cuilibꝫ t̄mīo ſc̄e ipōnis competit diffinitio
termī prime impōnis. ergo ⁊c̄. An̄s ꝓbatur: q2 oīs ter-
minus vocal̄ per ſe ſignificatiuus ſignificat rē apprehē
ſam: aut ſub primo conceptu aut ſub ſc̄o. Sꝫ res appre

henſa eſt res que nō eſt terminꝰ. ergo qlibꝫ tal̄ terminꝰ
ſignificat rem que nō eſt t̄minus: ⁊ ſi ſic. ergo prime im
poſitionis. Ad hec rn̄det̄. Ad primū negat̄ ꝯn̄a. Ad
ꝓbationē negat̄ ꝙ hec diuiſio non comprehendat oīa
ꝯtenta ſub diuiſo. q2 diuiſum hic ē terminus ad placi-
tum ſignificatiuus: ⁊ nullus eſt terminus ad placitum
ſignificatiuus q non ſit prime aut ſecūde ipoſitionis.
Ad ꝯfirmationē negat̄ an̄s: ⁊ ad ꝓbationē nego mi
norē. ſ. ꝙ ly genus ⁊ ly ſpēs ſint p2ie ipoſitionis. ⁊ cum
tu ꝓbas p Boetiū q diuidit nomē prime ipoſitionis in
nomē prime itentionis ⁊ ſc̄e. Et cū genus ſit nomē ſc̄e i
tentōis. ergo ē nomē prime ipoſitionis: ꝯcedo totuꝫ: ſꝫ
nego ꝙ ſit t̄minus prime ipoſitionis. Aliud eni ē dice-
re: ē nomē prime ipoſitionis: ⁊ aliud ē terminus prime
ipoſitionis. Uide i ſūmulis correſpōdent̄ huic pti. Ad
argumentū negat̄ an̄s. ⁊ ad ꝓbationē nego minorem.
⁊ cū tu dicis: ē auctoritas phi primo peryermenias di-
cētis: ꝙ voces ſignificāt paſſiones anime: dr̄ ꝙ voces
ſignificare paſſiones aīe pōt intelligi duplr̄. Uno mo-
do ꝙ ſignificēt paſſiones aīe tanq̄ꝫ illa que primo ipo-
nūtur ad ſignificādum. Alio mō tanq̄ꝫ illa qbus medi-
antibus iponunt̄ ad ſignificāduꝫ. dico ꝙ primo mō ē
falſum. ſc̄o modo eſt veꝝ. Et dato adhuc ꝙ voces ſigni
ficēt conceptus aīe primo modo: non tamen diffinitio
termi ſc̄e ipoſitionis competeret t̄mis prime ipoſitiōis.
q2 t̄minus prime ipoſitionis nō ſolūmodo ſignificaret
t̄minū ſꝫ ēt rem. Et cū tu dicis ꝙ Boetius confirmat
qui vult ꝙ voces ſignificent ſolūmodo ꝯceptus. Pri-
mo pōt dici gloſando verba eius vt gloſauimus verba
phi. Uel dic voces ſignificare primo aliqd eſt duplr̄. ſ.
imediate ⁊ principalr̄. voces ergo ſignificāt p2io paſſio
nes aīe .i. imediate. tamē primo .i. p2icipalr̄ ⁊ vltimate
ſignificāt res extra aīam. Quidam tamen dicunt ꝙ
Boetius fuit illius opīonis: quod ego non ſum auſus
dicere. q2 homo ille eſt in maxima reuerentia apud nos
latios. Et audeo dicere ipm̄ eē primū poſt philoſophū
Poſſes ⁊ forte aliter dicere ad itentionē Boetij: ꝙ vo
ces ſolū ſunt ſigna cōceptuū aīe .i. repreſentāt conceptus
aīe ſiue exprimūt. q2 nos nō formamus voces niſi vt ex-
primamus conceptus nr̄os. Ad confirmationē: ne-
gat̄ an̄s. Ad ꝓbationē termiſte negarēt antecedēs po-
nētes ꝙ vlīa ſint conceptus i aīa: non aūt ſint res extra
aīam. Et conceſſo ꝙ qlibꝫ terminus ſc̄e impoſitionis
ſignificet rem que non eſt terminus: non tamē eſt p2ie
ipoſitionis: q2 non ſignificat primo illā reꝫ ſꝫ cōceptū.
⁊ ex ꝯſequenti nom̄ extra. quare ⁊c̄.

Teminorum alius complexus alius incomplexus.

Cōtra aliquis eſt terminus q nō eſt complexus
nec incōplexus. ergo diuiſio mala. ꝯſequētia tꝫ. antece-
dens ꝓbatur. Nā ly oīs hō eſt terminus: ⁊ tamē nō eſt
complexus nec incomplexus. vt ꝓbabo. ergo ⁊c̄. ꝙ nō
ſit cōplexus ꝓbatur: q2 terminus complexus eſt oīo. ſed
ly oīs homo non ē oratio. q2 oīo hꝫ partes que ſepate ſi
gnificāt. ſꝫ ly oīs homo non habꝫ ptes que ſepate ſigni
ficāt. ergo ⁊c̄. ꝙ non ſit incomplexus ꝓbat̄ primo. q2 i-
complexus ē vt dictio: ſꝫ ly oīs homo non ē dictio: ſed
dictiones: ergo non eſt incomplexus. Secundo quia ſi

essz terminus incomplexus: cũ oĩs terminus incomplexus sit aut per se significatiuus: aut nõ per se significatiuus: quero an sit per se significatiuus an non per se significatiuus. non potes dicere nec sic nec sic: qꝛ qđ ẽ eq̃liter compositũ ex per se significatiuo ⁊ non per se significatiuo non magis dr̃ vnũ q̃ aliud. sed ly. oĩs homo ẽ huiusmodi. ergo ⁊c̃. Et sic aut simul erit per se significatiuus ⁊ non p se significatiuus. aut nec sic nec sic.

Confirmat̃ qꝛ idem t̃minus ẽ complexus ⁊ incomplexus: vt eqferus. qꝫ sit incomplexus pꝫ. qꝛ ẽ dictio. qꝫ sit complexus pꝫ: qꝛ cõponitur ex equo ⁊ ferus. Et si dicis qꝫ per terminũ complexum magister itelligit illuz q̃ hꝫ vtraqꝫ complexionẽ. s. dictionũ ⁊ significati. ⁊ per icomplexum q non habꝫ vtraqꝫ. Contra seq̃tur qꝫ ille terminus homo si iponat̃ ad significandũ hoiez ẽẽ animal qꝫ esset terminus incomplexus quod ẽ falsum. probatur primo: qꝛ quod significat veꝝ vel falsum est ꝓpositio: sꝫ ly. homo significat veꝝ vel falsum. ergo est propositio. ꝯsequẽtia tꝫ cũ minori p casum: ⁊ maior ẽ nota de se. qꝛ significare veꝝ vel falsuz est passio ꝓpositionis. tũc vltra: est ꝓpositio. ergo est oratio. ergo est terminus cõplexus. tenet ꝯn̄a a diffinitiõe ad diffinitũ. Scđo: qꝛ valet hec ꝯn̄a in casu: homo est aial. ergo hõ. qꝛ arguit̃ a cõuertibili ad cõuertibile: sꝫ ꝯn̄s est ꝓpõ. ergo ly hõ est ꝓpositio: ⁊ ꝯ̃ñr est t̃minus cõplexus. Ad p̃mũ dr̃ qꝫ ly. oĩs homo est t̃minus incõplexus: ex quo nõ hꝫ cõplexionẽ dictionũ ⁊ significati. Ad rationẽ cum tu dicis: nõ est vt dictio sed vt dictiões. ergo nõ est icõplex⁹. Potest dici p̃mo negãdo ꝯn̄aꝫ. Si dr̃ cõtra. qꝛ arguit̃ a destructiõe diffõnis ad destructionẽ diffiniti. Rñdet̃ qꝫ ista nõ est diffinitio sed declaratio exẽplaris. Sicut si dicerẽ: qd est aial. aial est vt hõ: nego ergo qꝫ si nõ ẽ hõ nõ est aial. nõ qꝛ nõ valet: sed qꝛ illa nõ est diffinitio. ita i ꝓposito. Vel alr̃ dr̃ negando an̄s qꝫ nõ sit dictio: qꝛ hic nõ capit̃ dictio vt distiguit̃ cõtra oꝛõnẽ: sꝫ ꝓ eo qđ non hꝫ partes separatiu significãtes. Ad rõnez cũ dicis: sunt due dictiões. ergo nõ est vna dictio. ꝯsequẽtia nõ valet absolute: sꝫ bñ valet. ergo nõ est vna illaꝝ dictionũ: stat tamen qꝫ sit vna dictio cõposita ex illis duabus.

Ad scđam ꝓbationẽ. cum dicis: aut est t̃minus p se significatiuus: aut nõ per se significatiuus. Dicit̃ qꝫ est per se significatiuus. qꝛ hoc totũ nõ significatiuũ illud qđ vna pars significat. Ad rõnem negat̃ an̄s: qꝛ a digniori debet fieri denoiatio. Ad confirmationẽ dicit̃ sicut ibi. Ad replicã admisso casu dr̃ qꝫ ly. hõ est terminus incõplexus. Ad rõnẽ p̃mã dr̃ ad maiorẽ qꝫ significare veꝝ vel falsum põt ẽẽ duplr̃. s. cõplexe ⁊ incõplexe. Cõplexe est qñ partes significãt partes significati: ⁊ totũ significat totũ. Incõplexe vero est qñ partes nõ significãt partes significati: sed solũmodo totũ significat totũ. Modo dico qꝫ illud qđ significat veꝝ vel falsũ cõplexe bene est ꝓpositio: sed nõ significat icõplexe: vt ly. homo in casu. Ad scđam rõnem negat Burleus in antep̃dicamentis qꝫ ly. hõ sit ꝯn̄s. Vel alr̃ cõcesso qꝫ sit ꝯn̄s: negat̃ qꝫ q̃libet ꝯn̄s sit ꝓpositio. sed bene cõcedit̃ qꝫ q̃libet ꝯn̄s est ꝓpositio vel cõuertit̃ cum vna ꝓpositione quo ad significatum vt hic.

Nomen est ⁊c̃. Contra: prima particula n̄ est bene posita. ergo diffõ mala. ꝯn̄a tenet. an̄s ꝓbatur: qꝛ vel est p̃dicatio maioris dẽ minori. vel eq̃lis de equali. cum dicitur nomẽ est t̃minus. Si dicitur qꝫ est equalis de equali sequit̃ qꝫ est male posita in p̃mo loco diffõnis. qꝛ in p̃mo loco dꝫ poni gen⁹ qđ nõ eq̃lr̃ p̃dicat̃ de specie. Si est p̃dicatio maioris de minori: Cõtra: aut ly. t̃minus p̃dicat̃ de noie solũ ƀm esse qđ hꝫ in ipso: aut ƀm eẽ qđ hꝫ in verbo. Si p̃mo mõ est eq̃lis de eq̃li. Si scđo mõ seq̃tur qꝫ nõ eẽt verbũ: qꝛ per te t̃min⁹ ƀm eẽ quod hꝫ in verbo p̃dicat̃ de noie. Secũdo sic: secũda particula ñ bene ponit̃. ergo diffinitio mala. cõsequẽtia tenet. an̄s ꝓbat̃. qꝛ alicui cõpetit diffinitũ. cui nõ cõpetit hec particula. ꝓbat̃: qꝛ huc est nomẽ: ⁊ tamẽ nõ est t̃minus per se significatiuus. ergo ⁊c̃. ꝯsequentia tenet cum minori. maioꝛ ꝓbat̃: qꝛ quod põt reddere suppositionẽ verbo est nomen. maioꝛ est philosophi primo peryermenias dicẽtis: Oratio constat ex noie ⁊ verbo. Silr̃ relatiuũ qui: est nomẽ: ⁊ tñ est t̃minus per se significatiuus. ergo ⁊c̃. Tertio sic: t̃tia particula est male posita. ergo ⁊c̃. antecedens probat̃: qꝛ ly. dies tempus ⁊ mensis sunt noia ⁊ tamẽ significãt cũ tempe. ergo ⁊c̃.

Confirmat̃ qꝛ participiũ: aut sub noie: aut sub verbo compꝛehẽditur. probat̃: qꝛ aliter magister essz diminutus. Non sub verbo. qꝛ non est extremorum vnitiuum. ergo sub nomie. ⁊ tamẽ significat cum tempore. ergo aliquod nomen significat cũ tempoꝛe. Quarto sic: aliquod ẽ nomen cuius pars sepata aliquid significat. ergo quarta particula male posita. ꝯsequentia tꝫ antecedens probatur de noie composito: vt ioãnes antonius: equiferus: respublica: pꝫ. n. sepata a toto significat. Quinto contra totã diffinitionem arguitur sic: Ista diffinitio non conuertit̃ cũ diffinitione data a philosopho primo peryermenias. ergo altera illarum mala. Nõ ista philosophi ꝫ oẽs expositores. ergo illa. cõsequentia pꝫ. prima ꝓbatur: qꝛ quãdo dãtur plures diffinitiones de eadẽ re ille debẽt cõuerti. ꝓbat̃: qꝛ quelibet diffinitio conuertit̃ cum suo diffinito: sꝫ quecũqꝫ cõuertunt̃ cũ aliquo t̃tio: cõuertunt̃ int̃ se. ergo ille diffinitiones debẽt ꝯuerti int̃ se.

Ad hec respondetur.

Ad primum dicitur qꝫ est predicatio maioꝛis de minoꝛi. Quando dicitur. vel ƀm esse quod habet in illo: vel ƀm esse quod habet in alio. dicitur a quibusdam qꝫ nec sic nec sic: sed prout abstrahit a quolibet: sicut quodlibꝫ superius: puta animal: predicatur de homine, put abstrahit ab esse in homine vel in equo ⁊ a quocũqꝫ altero.

Hec responsio est falsa: quia omne quod predicatur propꝛie de aliquo predicatur ƀm qꝫ est in illo. Ideo aliter dicitur negando hanc consequentiam predicat̃ ƀm qꝫ est in illo. ergo non est predicatio superioꝛis de inferioꝛi. Ad secundum dicitur qꝫ nomen capitur tripliciter: cõmuniter propꝛie: ⁊ magis pꝛopꝛie. Cõmuniter oẽ illud quod põt reddere suppositũ verbo dr̃ nomẽ siue stet materialiter siue significatiue. ⁊ sic loq̃tur philosophus cum dicit: Omnis oꝛatio constat ex nomine et verbo. Propꝛie autem illud quod significatiue sumptũ per se potest reddere suppositum verbo dicitur nomen vt magr̃ capit hic. Tertio mõ ꝓ eo quod significatiue

sumptū potest reddere per se suppositum verbo: ⁊ nō est obliquū nec īfinitū. Et sic capit philosophus cū diffinit nomē in primo peryermenias. Et sic pꝫ solutio ad pmū. De relatiuo vo dicit̃ ꝙ sm grāmaticū est nomē nō aūt sm logicū. Replica cōtra rn̄sionē ad scd̄ꝫ: q2 videt̃ ꝙ huš sit significatiuus: pbat̃: q2 est aptus natus significare cū possit imponi ad significādum. ergo ⁊c̃.

Dicit̃ ꝙ t̃minus pōt dici significatiuus duplr̃. aut aptitudine ꝓpinq̄ aut remota. Propiqua est quādo sine noua ipositiōe pōt significare. Remota est quando ꝑ nouā ipositionē. Primo mō itelligit̃ significatiuus ī diffōne ⁊ nō scd̄o modo. Ad tertiū dicit̃. ꝙ est differētia iter significare cū tpe ⁊ significare tēpus. Significare cū tpe est significare suū significatū ut mēsurat̃ determinata differētia tpis. Significare vo tēpus est significare mēsurā alicuius ⁊ nō rem illā ut mēsurat̃ tali differētia determinata. ꝯcedo ergo ꝙ illa noia significāt tēpus: sed nō cū tpe. Replica ꝯtra. nomē significat cū suo significato: sꝫ suū significatū est tēpus ꝑ te. ergo significat cū tpe. Rn̄det̃ ꝙ si ly cū dicit ꝯsignificationē negat̃ ꝙ significat cū tpe. q2 ē dicere ꝙ nomē significat cū tpe tanq̄ꝫ cū accidēti sibi. siue cū dr̄ia tpis: qd̄ ē falsū: q2 suū significatū nō est suū acciñs. Ad cōfirmationē dr̄ ꝙ pticipiū nō est sub noīe: q2 significat cū tpe. nec sub vbo: q2 nō est extremorū vnitiuus. sꝫ parti sub noīe parti sub verbo. Vel dr̄ ꝙ ē sub noīe: q2 licet significet cū tpe: alr̃ tamē q̄ꝫ vbū: q2 pōt stare idr̄nter pro pn̄ti: pterito: ⁊ futuro qd̄ nō pōt facere vbū: vt dicēdo. Sortes ē legēs: sortes fuit legēs: sortes erit legēs: ly legēs ꝓ oībus differētijs tpis stare pōt. Unde vbū determinate significat determinatā dr̄iaꝫ tpis. Participiuꝫ aūt ideterminate significat ideterminatam dr̄iaꝫ tpis. Prima rn̄sio clarior est: scd̄a subtilior ⁊c̃. Ad q̄rtum dr̄ ꝙ ps nois sepata a toto nihil significat de intellectu totius. Et sic itelligit magr̃. Et tn̄ est dr̄ia iter nomē simplex ⁊ nomē cōpositū: ut dicit philosophus pmo peryermēias: q2 ps nois simplicis nec significat nec apparet significare. sed ps nois cōpositi appet significare sꝫ nō significet. Replica cōtra: q2 ps nois simplicis aliq̄d significat qd̄ nō ē de itellectu totius. vt domus: ly do: significat. ly mus ēt. ergo nō est dr̄ia iter simplex ⁊ cōpositū. Rn̄det̃ ꝙ nomē cōpositū iponitur ad significādū ex ptibus suis: simplex nō. Et si aliq̄ñ partē significantem habeat: non tamen imponitur ad significandum ex illa pte. ꝓpterea accidit noi simplici ꝙ habeat ptē significātē: nō autē noi cōposito. Ad q̄ntū dr̄ ꝙ nomē diffinitū hic a magistro ē cōius q̄ꝫ nomē diffinitū a philosopho. q2 nomē diffinitū hic cōpetit noib⁹ vocalib⁹ ⁊ scriptis: ⁊ obliq̄s: rectis finitis ⁊ īfinitis. Nomen aūt diffinitū a philosopho nō cōpetit nisi vocalibus: rectis ⁊ finitis. quare nō cōuertuntur.

Verbum est t̃minus ⁊c̃. Contra aliq̄d est vbū qd̄ nō ē terminus tpaliter significatiuus. ergo pma pticula male posita. ꝯn̄tia tenet. añs pbat̃. q2 illud qd̄ nō significat actiōeꝫ vel passionē nō significat tēporalr̃. sed aliq̄d est verbū: puta sum es est: quod non significat actionem vel passionem. ergo nō significat temporaliter. consequentia nota. cum minori per donatum dicentem ꝙ verbum neutrum substantiuum est quod nec actionem vel passionem: sed solū substantiam significat. maior probatur: quia proprium verbi est significare actionem vel passionem: sm Donatum: sed a quocunqꝫ subiecto remouetur vnuꝫ proprium verbi ab eodem remouetur quodcūqꝫ aliud. ꝓprium verbi remouetur a sum es est. Vel breuiter sic: quod solam substantiam significat non significat temporaliter. sed uerbū substantiuū solam substantiam significat. ergo nō significat temporaliter. Confirmatur: quia verbum significat per modum fieri ⁊ fluxus: sm auctorem modorū significandi. sed sum es est: non significat sic: sed significat ꝑ modum quietis. Secundo contra secundam particulam. participium est extremorum vnitiuum. ergo particula male posita. añs ꝓbatur: quia dicendo: ego amās petrum. ly amans vnit extrema. Tertio contra tertiam pticulam: pars huius verbi perlego: significat separata. ergo ⁊c̃. Et si dicis ꝙ non significat aliquid quod sit de intellectu toti⁹ Contra. nam hoc totuꝫ perlego significat perfecte legere ⁊ illa pars lego significat legere quod est pars illius significati. Simile argumentum potest adduci cōtra diffinitionem verbi quod fuit adductum contra diffinitionem nominis.

Ad hec respondetur.

Ad pmum negatur antecedens. Ad probationem negatur maior. scilicet ꝙ illud quod non significat actionem vel passionem non significat temporaliter. Et cum tu dicis: propriuꝫ verbi est significare actionem vel passionem: sm Donatum. ergo ⁊c̃. Dico ꝙ sic habet intelligi ꝙ significare per modum agendi vel patiendi est ꝓprium verbi. ⁊ hoc bene competit verbo substantiuo sum es est. Et cum tu resumis ꝙ solam substātiam significat. ergo nō significat temporaliter: dicitur ꝙ hoc verbum substantiuum significat substantiam non per modum quietis. Et ꝙ significat sic substantiam bene potest significare temporaliter. Ad confirmationem nego minoreꝫ. s. ꝙ verbū substantiuum nō significet per modum fluxus ⁊ fieri. Et ad probationem cum tu dicis: significat per modum quietis: nego. Unde dico ꝙ hoc verbum sum es est. licet significet quietem. non tamen per modū quetis. sed per modum fluxus ⁊ fieri. Unde sicut aliud ē significare actionem: ⁊ aliud per modum actionis. Ita aliud est significare quietem ⁊ aliud per modum quietis. Illud enim significat per modum actionis quod significat significatum suum vt tempore mensuratur. Sed significare actionem est significare talem actum siue vt mensuratur tempore siue non. Verbum infinitum non significat actionem: sed priuationeꝫ actionis. ⁊ tamen significat temporaliter primo peryermenias. quia non solum actio: sed etiaꝫ priuatio actionis mensuratur tempore vt dicit philosophus quarto physicorum tractatu de tempore. Illud significat per modum quietis quod significat significatum suum nō vt mensuratur tēpore. Significat autē quietē quod significat ꝓuationē motus: siue mēsurat̃ tēpore siue nō. ⁊ sic pꝫ re-

sponsio ad illud. Ad secūdū3 dr̄ q̄ pricipiū nō ē extremorū vnitiuū3. q2 illud ē extremoꝝ vnitiuū quod regit extrema. pricipiū āt non regit casū a parte ante.sed solū a parte post.ideo non vnit extrema sicut verbū3.
Ad tertiū dicitur sicut ibi. Ad replicam dicit̄ q̄ tā verbū simplex q̄3 cōpositū significat vnū cōceptū simplicē sed ē differentia.q2 vbū simplex imponit̄ ab vno ɔceptu simplici ad significādū illū:sed verbū cōpositū iponitur a duob⁹ conceptibus:significat tn̄ simplicē.Et sic nego q̄ pars significat partem.
Hec sanctus doctoꝛ ꝑmo periyermenias.

Oratio est terminus ꝛc. Cōtra ꝑmam ꝑticula3 arguitur sic:Oratio ē ɔgeries terminorū:ergo nō est termin⁹. tenet ɔsequētia.q2 cumulus lapidū ñ est lapis. Cōfirmat̄ q2 termin⁹ diffinit̄ p orōnem:ergo orō nō debet diffiniri per terminū. tenet ɔn̄a q2 idē esset noti⁹ respectu eiusdem.Secūdo cōtra secūdā ꝑticulā arguitur sic.q2 si quis dicat:quis currit.ꝛ respōdeat̄ sor.ly sor est orō per philosophum primo peryer.ꝛ tamē partes separate non significāt.ergo ꝛc. Similiter dicēdo:ois homo est risibilis ꝛ ecōuerso.ly ecōuerso est oratio ꝛ tamen partes eius nō significāt separate:ergo ꝛc. Tertio arguitur. deū eē nō est oratio:sed deum eē est significatum illi⁹ orationis mētalis deus est:ergo non ē oratio:cōsequētia patet cū minori.maioꝛ ꝑbatur:q2 significatum hui⁹ orationis mētalis est res extra aiam:que ñ est oratio:nisi velles dicere q̄ dat̄ propositio realis.qđ fatuum est dicere. Quarto arguitur. q̄ diffinitio sit diminuta:q2 orō significat temporalit̄ ꝛ tamen illa perticula non ponit̄ i diffinitione eius:ergo ꝛc.ɔsequentia nota cū minori.maioꝛ ꝑbat̄:q2 illud significat tēporaliter cuius pars significat temporaliter:sed vbum qđ ē ps oratiōis significat tpaliter:ego ꝛc. Itē hec diffinitio non ɔuertitur cū diffinitione orationis data ab Aristotele.ergo mala.cōsequētia patet cū añte.

Ad primum negatur consequētia:Et rō est q̄ terminus diuiditur cū alius sit complex⁹ ali⁹ icōplexus:ꝛ ɔsequēter quilibet illorum dicitur terminus.lapis aūt non diuidit̄ sic: pp qđ dicatur aliqs lapis cōplex⁹:ɔcedo tamē q̄ sicut cumulus lapidum nō ē vnus illoꝝ lapidū cumulatoꝝ. ita congeries terminoꝝ nō est vn⁹ istoꝝ terminoꝝ.pōt tn̄ dici termin⁹. Ad cōfirmationē dr̄ q̄ diffinitur oratio p t̄minū a priori: sed t̄minus diffinit̄ per orōnem a posteriori. Vel dic vt dictū est i qōne ba ample. Ad ꝑm dr̄ q̄ de virtute s̄monis nō est orō ly sortes nec ly ecōuerso.ꝑm tn̄ cōmunē vsum loquēdi sic.q2 in prima verbū precedētis interrogationis intelligit̄. In secūda implicite ē subiectū predicatū ꝛ copula precedētis ꝓpositionis.ꝛ sicut implicite sunt ꝓpositiōes.ita iplicite habent partes. Ad tertiū dr̄ q̄ ly deū esse pōt capi dupliciter.Uno modo vt signū. Alio modo vt significatū. ꝑmo modo ē oratio.secūdo modo nō:ꝛ tūc ē significatū illius ꝓpositionis mētalis deus ē. Ad quartū negatur añs. Ad ꝑbationē dr̄ q̄ ꝑbat tm̄ q̄ aliqua orō significat tēporalit̄.vt illa cuius verbū ē pars:sed non ꝑbat̄ de oī oratiōe. Particule aūt que debēt poni i diffinitione debent cōuenire cuilibet cōtēto sub diffinito. aliqua aūt est oratio in qua nō est verbū3 vt illa.homo asinus. Ad aliud patet q̄ magister accipit largius orationem q̄3 philosophus.

Propositio est oratio idicatiua ꝛc. Cōtra primā particulā arguitur sic. In diffinitione nō dʒ poni gen⁹ remotū sed ꝓximū per ph̄m sexto topicoꝝ.sed orō est genus remotum ꝓpositionis:qa orō diuidit̄ per pfectā ꝛ iperfectā:ꝛ orō pfecta diuidit̄ i indicatiuā impatiuā ꝑm magr̄m:ita q̄ orō perfecta ē genus ꝓximū ꝛ nō oratio.ergo ꝛc. Cōfirmat̄ q2 orō est vox ꝑm ph̄m pmo peryermenias:ꝛ p Boetiū dicentē q̄ oratio ē oris ratio:ꝛ non quelibet ꝓpositio est vox.ergo particula male posita. Secūdo ɔ̄ secūda3 particulā.aliqua est ꝓpositio que nō est orō indicatiua. ergo ꝛc.añs ꝑbat̄.Si antichristus eēt albus antichristus esset coloratus est ꝓpositio: quia ois ɔditionalis ē ꝓpositio.tn̄ nō est indicatiua. Cōfirmat̄ argumēto magistri q̄ illa:antichristus eēt albus.est propositio ex quo est pars illius conditionalis:ꝛ tn̄ nō est indicatiua. ergo ꝛc. Cōfirmat̄ secūdo: q2 deū esse ē ꝓpositio: et tn̄ nō est oratio indicatiua.ergo ꝛc. ɔn̄a nota cū minori.maioꝛ ꝑbat̄.oē vex ē ꝓpositio deum eē ē vex.ergo deū eē ē ꝓpositio. Cōfirmat̄ tertio.oē significās verū vel falsum ē ꝓpositio. deū esse significat vex vl falsum.ergo deū esse est ꝓpositio. Cōfirmat̄ quarto q2 oēs ꝓpositiones euclidis sunt infinite: vt patet experto in illa sciētia.ergo ꝛc. Tertio cōtra tertiā particulā .s.ly significans arguit̄ sic.ꝓpositio i libro clauso ē propositio:ꝛ tn̄ illa non significat vex vel falsum.ergo ꝛc. ɔn̄a nota cū maiori:minoꝛ ꝑbat̄: quia intellectus non ɔsiderat de ista.igitur illa nō significat.tenet ɔn̄a.quia significare est aliqđ intellectui repñtare. Cōfirmatur qa ꝓpositio vocalis nec significat vex nec falsū3: q2 aut añq̄3 pferat̄: aut qñ pfert̄: aut postq̄3 ꝓlata est. non ꝑmo:nec tertio mō:quia tūc ñ ē: q̄ nō secūdo mō ꝑbat̄.q2 qñ vna pars est.altera nō est.nec vnq̄3 tota simul ē.tūc sic:nō prius significat vex vel falsū q̄3 sit tota:sed nunq̄3 tota est.ergo nūq̄3 significat verū vel falsum. ɔn̄a nota cū minori.maioꝛ ꝑbatur. q2 nō pōt significare quod nō est. Quarto arguit̄ cōtra quartā particulā vex vel falsum.ꝛ arguit̄ sic:Omnis orō idicatiua significat verum vel falsum. ergo frustra ponit̄ vex vel falsum significās:ɔn̄a pʒ:añs ꝑbat̄:qa si non maxime esset ꝓpter illas ꝓpositiones: sortes pōt.plato incipit.quas dicit magister non significare verū vel falsum:cū pfectū sensum nō generent in aīo auditoris. Sʒ q̄ significēt vex vel falsum arguitur sic:sortes pōt currere.ergo sortes est potens currere:tūc vltra.sortes ē potens currere:ergo sortes ē potens.tenet ɔsequentia a minus cōi ad magis cōe affirmatiue ꝛ sine distributione.q2 oē potēs currere est potēs ꝛ nō eɔ:tunc vltra. sortes ē potens.ergo sortes potest. tenet cōsequentia ab codē ad idē.ꝛ añs ē verū. ergo ꝛ ɔn̄s quod ē ꝓpositio assumpta. Cōfirmat̄ q2 sequit̄ sortes hʒ potētia3 ad

thrkendū.ergo sortes hʒ potētiā.ergo est potens.ergo
sor.pōt.Oēs iste ꝯsequētie sunt bone ꝛ aīs est verꝝ:ergo
ꝛ ꝯn̄s ē verꝝ. Cōfirmatur s͛o qa ī diffinitōe nō dʒ po
ni nota ambiguitatis cū diffinitio detur cā notescendi:
sʒ ly vel ē nota ambiguitatis:ergo male ponit͛. Qui
to ꝯ͂ totā.aliqua ē oīo indicatia verꝝ vel falsum signifi-
cans que nō ē ꝓpositio:vt illa:berta ē albꝰ:ergo diffini
tio mala:ꝯn̄a tʒ cū maiori:ꝛ minor pʒ cū sit oīo incon
grua. Cōfirmat͛ qꝛ dicēdo:ba.ē ba:est oīo idicatiua
verꝝ vel falsuʒ significās.ꝛ tamē nō ē ꝓpositio:ergo ꝛc.
ꝯn̄a nō cū maiori.minor pbat͛:qꝛ nec ē cathegorica nec
ypothetica:qꝛ nihil subijcit͛.qꝛ si esſʒ aliqd subm mari-
me supponeret mal̄iter cōtra magr̄m ī tractatu suppo
sitionū dicentē ꝙ subm solū supponit mal̄iter qn̄ predi
catū est secūde itentōis ꝛ subm prime:aut qn̄ additur si-
gnū mal̄itatis subiecto q̄liter nō est hic.ergo ꝛc.

Ad hec respondenduʒ.

Ad p̄-mū rn̄-
det magister Egidius p̄mo prior.ꝙ apud logicū nō ē
aliqua oīo nisi ꝑfecta.supponit.n.logicus ꝯgruū ꝛ ꝑfe
ctū.iō p oīonem dat͛ itelligi ꝑfecta oīo. Uel al̄r pōt
dici.ꝙ genꝰ remotū cōtractū p dr̄iaʒ vltimā pōt poni ī
diffinitōe vt hic. Ad cōfirmationē dr̄ ꝙ oīo accipit͛
dupl̄r.s.ꝓprie ꝛ cōiter.ꝓprie ē solū ī voce vt sonat ethi
mologia nois.Cōiter āt accipit͛ ꝓ oi oīone scripta vo-
cali:ꝛ mētali.philosophus aūt accipit oīonem primo
mō.magr̄ aūt secūdo mō.Et si diceres q̄re philosophꝰ
solū determinat de vocali.dr̄ ꝙ illa magis nota ē:ꝛ ma
gis mediāte illa fiunt disputatōes q̄ʒ mediantibꝰ alijs.
Ad scōm dicūt qdā rudes negādo ꝙ ista sit ꝓpō lʒ sit
cōditionalis.Si antichristꝰ esſʒ albꝰ antichristus esſʒ co
loratus.Et dicūt ꝙ diffinitio magr̄i solū cōtinet v͛itatē
de ꝓpōne simplici:sʒ non de cōposita ex pluribꝰ. Ista
rn̄sio nimiū vana ē:qꝛ oē diuisum predicat͛ de diuiden
tibus.sʒ ꝓpositio diuiditur ī cathegoricā ꝛ ypotheticaʒ:
ergo ypothetica ē ꝓpositio:ꝛ sic cōditional̄ erit ꝓposi-
tio.nec pōt dici ꝙ cū diffinit magr̄ ꝓpōnem.strictiꝰ ac-
cipit ꝓpōnem q̄ʒ cū diuidit.qꝛ post datā diffinitionem
īmediate diuidit. Aliter ergo sum solitꝰ rn̄dere ꝛ dice
re ꝙ sicut ē duplex ꝓpositio cathegorica.s.ꝓpa ꝛ ipro-
pria.Propria cathegorica ē oīo idicatiua verꝝ vel fal-
sum significās.Impropria cathegorica est q̄ hʒ moduʒ
cathegorice ꝓprie:tn̄ nō est idicatiua.hʒ āt modū cathe
gorice ꝓprie:qꝛ hʒ subm predicatū ꝛ copulā ptes p̄nci-
pales sui:vt illa:Si antichristꝰ esſʒ albꝰ. Ita duplex est
ypothetica.s.ꝓpria ꝛ ipropria.Propria ē cuiꝰ ptes sūt
cathegorice ꝓprie.Impropria ē cuiꝰ ptes p̄ncipales sūt
cathegorice iproprie.Dico ergo ꝙ hec diffinitio cōpe-
tit ꝓprijs ꝛ veris ꝓpōnibus cathegoricis ꝛ ypotheticis
ꝛ nō iproprijs.Hec respōsio ē pulchra ꝛ multū appa-
rens:qꝛ tn̄ video seq̄ vnū ad ipsā:quod nō placet mihi
quod volo tibi dicere nūc.iō aliter rn̄derem nūc.s.ꝙ
oīonem significantē verꝝ vel falsū eē indicatiuā ē dupli-
citer.s.formal̄r ꝛ equalēter.Formaliter dr̄ quando ī ea
est verbum idicatiuū.Equalenter ē qn̄ in ea nō est ver-
bum idicatiuū:ita ꝙ significat sic verꝝ vel falsum ꝯscē-
ter sicut alia ī qua est verbū idicatiuū vt illa.si antichri-
stus esſʒ albus antichristus esſʒ coloratus:equalet͛ huic:
si antichristus ē albꝰ antichristus ē coloratus:nec vnā
significat magis verꝝ vel falsum q̄ʒ alia.Ad ꝓpositum
ergo dico ꝙ illa pticula indicatiua cōpetit cuilibʒ ꝓpo
sitioni cathegorice vel ypothetice.formaliter vel equa-
lenter.Et hoc sufficit. Ad primaʒ confirmationem
magr̄i dicit͛ ꝙ illa nō ē cathegorica:qꝛ nō significat ve
rū vel falsū ꝯscēter:sed sic hʒ p modum cathegorice:ꝛ
hoc sufficit vt sit ps cōditiōalis. Ad scōam cōfirma-
tionē negat͛ maior.Ad ꝓbationē negat͛ ꝯn̄tia:qꝛ ī mi-
nori sumit͛ ly verꝝ noial̄r ꝛ resolutorie:ꝓpter determi-
nationē adiectiui noialis.In maiori v͛o ly verū sumit͛
aduerbial̄r vel modaliter.Nō enim p aliqd est deter-
minatū:sʒ ē determinās oīonē ifinitiuā:sʒ ad ꝯcluden
dū illud debēt assumi ī minori.s.deū eē aliqd verꝝ.qd ē
falsū.noial̄r eni sūptū supponit ꝓ ꝓpōne uera:aduer-
bial̄r v͛o supponit ꝓ significato ꝓpōnis.Hec est rn̄sio
magr̄i ī logica magna. Ad tertiā cōfirmatōeʒ cū dr̄.
Oē significās verꝝ vel falsū:ē ꝓpō.dico ꝙ verꝝ ē si signi
ficet ꝯscēter.sʒ deū eē significat verꝝ vl̄ falsū n̄ ꝯscēter.
Ad q̄rtā cōfirmationē de ꝓpōnibus Euclidis cū di
cis ꝙ oēs sūt ifinitiue ꝛ nō idicatiue.dicit͛ ꝙ subordinā
tur idicatiuis:al̄r nō essent vere. Ad tertiū p̄ncipale
dicit͛ ꝙ accipit͛ ly significās vt dicit potētiam siue apti
tudinē ꝛ nō actū.i.significatū veri vel falsi. Ad con-
firmationē dr̄ ꝙ significat verꝝ vel falsū qn̄ ꝓfert͛:ꝛ qn̄
ꝓlata ē p subordinatōeʒ ad vnā itellectā q̄ significat ve
rū vel falsū. Ad q̄rtū p̄ncipale rn̄det͛ cōiter distiguē-
do ꝙ ly potens pōt dupl̄r teneri.s.noial̄r ꝛ pticipial̄r.
Si pticipial̄r negat͛ ista ꝯn̄a:sortes ē potēs currere:er-
go sortes ē potēs.ergo sortes pōt. Cōtra hāc rn̄sionē
arguit͛ ex fūdamēto magr̄i ī tractatu cōtra ꝯn̄tias pe-
nultimo capitulo ī rn̄sione ad septimū argumentū.ubi
declarat ꝙ potēs esse capitur dupliciter.s.nominaliter
ꝛ participialiter.nominaliter sumptum idem est quod
ens:qꝛ omne potēs eē ē ens ꝛ oē ens ē ꝓtēs eē.i.ēs ha
bēs potētiā quādā.Participial̄r aūt nō cōuertit͛ cū ly
ens:qꝛ pōt dici tā de eo qd nō est q̄ʒ de eo quod ē.Nā
verꝝ ē dicere.antixp̄s ē potēs eē:sumēdo pticipial̄r.fal
sum tn̄ est sumēdo noial̄r.qꝛ falsū ē dicere ꝙ antixp̄s sit
ens.Et sic pʒ ꝙ sumēdo pticipial̄r minus cōis est q̄ʒ
sumēdo noial̄r:ergo sumēdo noialiter illa ꝯn̄tia valet:
sortes ē potēs.ergo sortes potest ab iferiori affirmatiue
quod negāt. Item maxime errāt negādo illā ꝯn̄aʒ:
sor.est potens currere:ergo sortes est potēs sūptū parti-
cipialiter.qꝛ potens participialiter est cōe ad potēs cur
rere ꝛ ad potens cātare.ꝛ ita de aliis:ergo ab inferiori
ad suū supius valet. Ideo aliter dico ꝙ potens parti
cipial̄r sumptū pōt sumi dupl̄r sicut etiā hoc verbū po
test:scilicet vt famulare ꝛ non vt famulare. Si suma-
tur vt famulare est.ista ꝓpositio non videtur itelligibi
lis:sortes est potens.sortes pōt. nisi seq̄tur illud cui fa-
mulatur.Si vero sumatur nō vt famulare:ꝓpō est in
telligibilis sine addito.ꝛ significat non quidem ens ha
bens potentiā:sed cui non repugnat esse. Ad cōfir-
mationē ergo argumenti dicitur concedendo secundā
ꝛ tertiam consequentiam:sumendo ly potens ꝛ potest
participialiter:vt non famulare. Si uero sumatur ut
famulare negatur quelibet illarum:quia propositio-

nes in quibus potest ponitur ⁊ potens non sunt intelligibiles cum non additur illud cui habent famulari: ⁊ in hac r̄nsione multum letatus est animus meus. Ad confirmationem primā respōdēt senēses negādo hanc consequentiam: sortes habet potentiam ad currenduz: ergo sortes habet potentiam: quoniam hoc quod dico: sortes habet potentiam: est propositio equiuoca ⁊ plures: modo nulla propositio plures est propositio. nec antecedens: nec consequens: cuz omnis propositio sit vna propositio. Et hoc voluit dicere magister ꝙ non generat perfectum sensum in animo auditoris: sicut nec aliqua equiuoca facit. Est enim equiuoca: quoniaz posse est equiuocum ad posse eē ⁊ ad posse operari. Sed instant ipsi cōtra se probādo ꝙ propositio equiuoca sit ꝓpositio: ⁊ ꝙ significat verū vel falsum: vt illa canis currit: quoniam si ly canis stat pro cane latrabili est vera. si pro sidere est falsa: ergo cum sit equiuoca stat indifferenter: ergo significat verum vel falsum. Item si est ꝓpositio equoca: aut cathegorica: aut ypothetica: et oīs talis est propositio: ergo equiuoca est propositio. Ad primum dicunt ꝙ argumētum concludit ꝙ ipa significat idifferenter verum vel falsum: sed non determinate verum vel falsum: quod requiritur ad hoc ꝙ sit propositio. Et si arguitur contra hoc: quia propositio dubia est propositio: ⁊ tamē non significat determiate verum vel falsum in animo auditoris: Dicitur ꝙ propositio dubia significat: ita determinate verum ꝙ non falsum. aut ita falsum ꝙ non verum: lz dubitans: nesciat illud esse verum: nec illud eē falsum. Ad secunduz patet ꝙ sicut est equiuoca ita est equiuoca cathegorica vel ypothetica. vnde ly equiuocuz est terminus distractiuus propositionis. ideo non valet. est propositio equiuoca. ergo est propositio. Hanc responsionem volui ad plenum recitare: quia subtilis est. Unde pace aliorum dicam senenses inter alios acutissimos inuenio: ideo eorum dicta libenter inspicio. Potest tamē aliter responderi: ⁊ precise sicut ad argumentum principale dicitur. Ad secundam confirmationem dicunt q̄dam ꝙ quando ista nota vel. est coniungens duo quorum tantum vnum dicitur de diffinito est cum ambiguitate: sed quando est coniūgens duo quorum quodlibet dicitur de diffinito: vt hic: non est cum ambiguitate. Hec responsio non placet: quia subiecti simplicis passio debet esse simplex. Ideo dicatur aliter secundum intentionem magistri in primo priorum ꝙ verum vel falsum ponitur pro vna passione simplici ꝓpositionis: ⁊ quia ignoramus nomen eius circumloquimur per hoc disiunctum verum vel falsum: quia tamen nec verum vel falsum: nec illud quod indicatur ꝑ illa est passio propositionis. vt infra patebit cum determinabitur de propositione vera. ideo melius dicitur ꝙ per significans verum vel falsum circumloquimur passionem simplicem propositionis: quia significare verum vel falsum est illud quod est proprium propositionis: non autem verum vel falsum: Ad quintum principale dicitur ꝙ ista. Berta est albus: non est propositio: nec significat verum vel falsum. quia est incongrua: presupponitur enim ꝙ propositio sit oratio congrua. quia orō diuiditur in ꝑfectā ⁊ in imperfectā. Et perfecta diuiditur in indicatiuam. ⁊ orō perfecta ē congrua dictionum ordinatio. Vel aliter dicitur ꝙ significat falsum. Et cum dicis: non est propositio. nego: immo est propositio falsa: quia significat ꝙ Berta est aliquis albus: quod est falsum. Ad confirmationem dicitur ꝙ non est propositio. Et cum tu probas ꝙ non: qa non est cathegorica: nego. ⁊ ad probationē: non est hic aliquod subiectum: quia si esset staret materialiter. concedo. ⁊ cuz tu arguis ꝙ non staret materialiter nisi quādo ipsum subiectum ē terminus prime intentionis ⁊ predicatum secunde. aut quando additur signum materialitatis. Dicitur ꝙ illud verum est in terminis per se significatiuis. sed de termino non per se significatiuo non. vnde talis nō per se significatiu⁹ semper stat materialiter.

Utrum prima diuisio propositionis sit bene data cū diffinitionibus suis ⁊ mēbrorum. videlicet alia cathegorica alia ypothetica.

Contra diuisionē arguitur sic. Uel est diuisio generis in species: vel analogi in analogata: vel subiecti in accidentia. sed nec sic nec sic. ergo ⁊c. ꝙ non sit diuisio generis in species: sed analogi arguitur sic. De ratione generis est equaliter participari a speciebus: sed cum propositio per prius participatur a cathegorica q̄z ab yppothetica. ergo non est genus ad ista. consequentia nota cuz maiori. minor probatur: q₂ ypothetica nō est indicatiua nisi ratione partium cathegoricarum. Secūdo q₂ non significat verum vel falsum. nisi ratione partium.

Tertio sic. specierum positarum sub genere vna nō est prior alia: sed cathegorica est prior ypothetica. ergo propositio non est genus ad illa. consequentia nota cū maiori. mior probatur. primo. q₂ ps est prior natura toto: sed cathegorica est pars ypothetice. Secundo quia cathegorica simplicior est: ypothetica autem compositior: sed simplicius prius est compositiori. Quod non sit diuisio analogi: sed generis probatur sic. Illō quod predicatur in quid de pluribus differentibus specie est genus ad illa: sed propositio predicatur in quid de cathegorica ⁊ ypothetica que differunt specie. ergo est genus ad illa. consequentia nota cum maiori per diffinitionem generis. minor pro secunda parte nota est. s. ꝙ cathegorica ⁊ ypothetica differunt specie. Pro prima probatur. scilz ꝙ propositio predicatur in quid de illis. quia ad interrogationem factam in quid de illis conuenienter respondetur per propositionem. ergo ꝓpositio predicatur in quid de illis. tenet consequentia antecedens probatur. quia ad interrogationem factaz per quid de aliquo conuenienter respondetur per diffinitionem: ⁊ per illud quod ponitur in primo loco diffinitionis. sed propositio ponitur in primo loco illarum diffinitionum: vt patet cum dicitur. propositio cathegorica est illa: idest propositio que habet subiectum: ꝑdicatum ⁊c. ⁊ ita de ypothetica. Secūdo sic: si esset

analogū ⁊ nō genus: hoc esset quia prius ꝯpeteret ca-
thegorice ⁊ posterius yppothetice: ⁊ sic esse orationem
īdicatiuā ⁊ significare verū vl' falsū competeret ypo-
thetice ratione cathegorice: quod tamen est falsū. ꝓba
tur sic. q2 aliqua ē yppothetica que significat verū vel
falsū: ⁊ partes eius cathegorice nō significant verū vel
falsū: vt illa: si antichristus eēt albus antichristus esset
coloratus: ē conditionalis vera ⁊ tamē cathegorice nō
significat veruꝫ nec falsū. Secundo sic: enunciatio ⁊
ꝓpositio sunt idem realiter. enunciatio autē diuiditur
a philosopho p̄mo peryermenias ī enūciationē vnaꝫ
⁊ enunciationē plures. Enunciatio plures diuiditur:
quia aliqua est equiuoca ⁊ alia in q̄ sunt due propōnes
īconiuncte: vt tu curris ⁊ tu sedes Enūciatio vna diui
ditur in cathegoricā ⁊ yppotheticā. ⁊ tūc arguit̄ sic: aliq̄
est propositio que nec est cathegorica nec yppothetica.
ergo diuisio mala. tenet ꝯsequentia. antecedens ꝓbat̄
naꝫ enunciatio plures non ē cathegorica nec yppothe
tica ⁊ tamē ipa ē ꝓpositio: ex quo ꝓpositio ⁊ enūciatio
idem sunt realiter. Tertio sic. Incipiat quis ꝓferre
illā ꝓpositionem: hō ē animal: ita q2 nunc nō proferat
sed imediate post hoc successiue: tunc a ꝓpositio imedia
te post hoc erit ⁊ nō cathegorica nec yppothetica erit. q2
ꝓbatur: q2 qn̄ pars successiui ē to'' successiuū ē. sed ista ē
successiua. ergo ⁊c. q2 non sit cathegorica ꝓbatur: q2 nō
pri⁹ ē cathegorica q̄ꝫ habeat subiectū p̄dicatum ⁊ copulā
p̄ncipales partes sui: sed imediate post hoc nō habebit
subiectū p̄dicatū ⁊ copulā. ergo imediate post hoc n̄ erit
cathegorica nec etiā ypothetica: vt patet: quare ⁊c.
Quarto sic. Omnis hō ē aial. tu es hō: ergo tu es aial.
ista consequentia est bona: ergo antecedēs ē ꝓpositio
non cathegorica vt patꝫ: nec ypothetica q2 p nullā no
tā ꝯiungūtur cathegorice. Quinto sic. hō currit ⁊ n̄
currit. nō ē ꝓpositio cathegorica: quia partes p̄ncipa
les sūt cathegorice. nec ypothetica. quia esset copulatia
sed p̄ma ps est vera ⁊ etiā secunda cuꝫ subordinet̄ huic
mentali homo non ē currēs: que ē vera: ergo est vera
qđ ē falsuꝫ Sexto contra diffinitionem ꝓpositionis
cathegorice arguit̄ sic: Illa est cathegorica: rosa est: ⁊ ta
men non habet p̄dicatū: ergo diffinitio mala. ꝯsequen
tia nota cum maiori: minor ꝓbatur: q2 si diceret̄ habe
re p̄dicatū hoc eēt īplicite. q2 subordinat̄ isti: rosa ē ens.
Sed ꝯ stat p̄mā eē falsā: vt ī hyeme nulla rosa existēte
quando secunda est vera vt pꝫ per magistrū ī p2io po-
sterioꝝ in illa q̄stione. Utrū de non ente habeat̄ scia. er
go vna nō subordinat̄ alteri. Septimo sic: si qs iter-
roget: quis currit ⁊ respōdet̄ sortes. ly sortes est ꝓposi-
tio q2 significat veꝝ vel falsum. non yppothetica: ergo
cathegorica. ⁊ tamen non habet p̄dicatum ⁊ copulaꝫ:
ergo diffinitio mala. Contra yppotheticā nolo nūc
arguere: sꝫ loco suo in de ypotheticis arguet̄.

Ad hec respondet̄. Ad p̄mū cōmuniter d2 q2
diuisio ꝓpositiōis ī cathegoricā ⁊ ypo
theticā ē diuisio analogi ī analogata. ⁊ creditur cōmūi
ter q2 rōnes facte ꝓ hac parte ꝯcludāt. Ad rationes
ī oppositū dr̄. ad p̄mā q2 quia ꝓpositio nō ē terminus
vniuocus: ideo nō ē genus. q2 nō sit vniuoc⁹ hoc ꝓ tā-
to: q2 terminus vniuoc⁹ est terminus simplex signifi-
cās plura s̄m eādem rōnem equaliter. cū autem ꝓposi
tio non significet equaliter sed secundū prius ⁊ poster⁹
non est genus: ⁊ sic negāt maiorē. Ad secūdū dicit̄ ꝯce
dēdo q2 ypothetice cōpetit rōne cathegorice. ⁊ cū dicis
q2 aliqua ypothetica significat verum vel falsū: ⁊ non
ratione cathegoricaꝝ: vt ista: si antichristus esset albus
antichristus esset coloratus. Dicitur negando q2 illa
conditionalis ꝓprie sit vera: sed dicitur vera improprie
⁊ bona. Si aūt aliqua ē ypothetica que ꝓprie dicatur
vera hoc est ratione cathegoricaꝝ. Cōtra responsio
nem secundā arguitur sic. ꝓpositio ꝯditionalis facta ē
ypothetica: ergo est propositio: ergo est oratio īdicatiua
verum vel falsū significās: ⁊ si sic: ergo est vera vel fal-
sa. Contra responsionem cōmunē hoc argumētum
volo dimittere insolutū: nō q2 putē non posse solui: sed
vt ostendat ꝓbitatē opinionis aduerse quā ꝓbabiliter
totiens tenui. ē enim crassi ingenij nescire vnq̄ꝫ deuia-
re a via cōmuni quā nullus ignorat. Ideo tenendo q2
ꝓpositio diuiditur sicut genus ī cathegoricā ⁊ ypothe
ticam. Respondenduꝫ ē ad rōnes ī oppositū. Ad p̄-
mā. negatur mior. s. q2 ꝓpositio p pri⁹ pticipet̄ a cathe
gorica q̄ꝫ ypothetica. Ad ꝓbationē cū d2. ypothetica
non ē īdicatiua nisi rōne ptium cathegoricaꝝ. similiter
nec significat veruꝫ vel falsū nisi rōne ptiū. hoc nega
tur. Et si dicis: rōne cui⁹: Dicitur q2 ratiōe note vniē
tis tales partes. vnde ī ypothetica forma est ipsa nota
vel copulationis vl' disiunctiōis vel ꝯditiōis: materia
v̄o sunt cathegorice: quicqđ aūt inest pfectionis ypothe
tice inest ratione forme sue vniētis tales partes. non di
co rōne forme absolute: sed rōne forme vniētis partes.
ypothetica igit̄ ē īdicatiua. ⁊ significat verū vel falsuꝫ
rōne talis note vniētis partes. Et si dicas ypothetica
non est īdicatiua nec significat veꝝ vel falsū nisi cathe-
gorice sint tales: ergo ypothetica ē huiusmodi ratione
cathegorice. Dicit̄ primo negādo antecedens quia ostē
sum ē q2 illa: si antichristus esset albus antichristus eēt
coloratus significat verum vl' falsum: ⁊ tamē nulla sua
rum partiū significat verum vl' falsū: ⁊ adhuc cōcesso
antecedente negatur ꝯsequentia: sicut nō valet animal
rationale non est disciplinabile nisi homo sit disciplina
bilis: ergo homo est causa q2 animal rationale sit disci
plinabile: non valet. Similiter nō valet ꝓpositio nega
tiua non significat verum vl' falsum nisi affirmatiua
significet verum vl' falsū: ergo affirmatiua est causa q2
negatiua significet veꝝ vel falsū: non valet: quia eq̄lit̄
ꝓpositio participat̄ ab affirmatiua ⁊ negatiua vt infra
declarabitur. Ad secūdū dicit̄ q2 cathegorica ⁊ ypo
thetica pn̄t cōparari adinuicē ⁊ possūt cōparari ad ꝓ-
positionem. Si comparent̄ adinuicem cathegorica p̄-
or est ypothetica: vt argumēta ꝯuincūt. Si autem ad
ꝓpositionē vna non ē p̄or altera. q2 equaliter pticipāt
rationē ꝓpositionis Ad formā ergo argumēti respō
dēdo dico negādo maiorē. s. q2 vna species non sit p̄or
alia: si fiat cōparatio adinuicem: cōcedo tamen q2 vna
non est p̄or alia in pticipādo gen⁹. Ad secūdū p̄nci
pale d2 q2 ꝓpositio vna diuidit̄ in cathegoricā ⁊ ypo-
theticā. ꝓpositio aūt absolute nō diuiditur. ⁊ sic non est
inconueniens q2 aliq̄ sit ꝓpositio que non sit cathegori
ca nec ypothetica. Vel dicit̄ q2 omnis ꝓpositio ē vna
Et si dicis philosophus diuidit enūciationem in vnaꝫ

τ plures: ergo aliq̃. ꝑpositio est vna. Dr̃ q̃ nõ ꝑprie diuidit: sȝ improprie queadmodũ hõ diuidit̃ i vnũ τ plures: τ tunc diuisum improprie non oȝ q̃ predicet̃ de quolibȝ mẽbro diuidẽtium. Et si queris an ꝑpositio equoca sit vna: Põt dici q̃ ẽ vna mãliter plures vero formaliter. Ad tertiũ dicit magr̃ in logica magna negãdo q̃ imediate post hoc erit a ꝑpositio. Ad ꝑbationem qñ dr̃ quãdo ps successiui ẽ totũ successiuũ ẽ. Dicit cõcedo q̃ qñcũqȝ in successiuis ps ẽ similiter τ totũ ẽ. sed negat q̃ i successiuis quãdocũqȝ ps erit totũ erit: q2 p⁹ hoc erit aliq̃ ps hore future. nõ tamẽ hora futura erit: sȝ ĩ tota hora erit: bñ tñ imediate p⁹ hoc erit: ita q̃ hec hora nõ ẽ: τ imediate post hoc erit: τ ita q̃ hec ꝑpositio ẽ: q2 erit ita q̃ imediate post hoc a ꝑpositio subordinat̃ vni mẽtali i qua nõ pri⁹ ẽ subm q̃ȝ predicatum. Vel alit̃ dr̃ τ clarius ꝯcedẽdo q̃ illa ꝑpositio imediate post hoc erit: τ cum arguis: non ꝑmo erit q̃ȝ erit subm τ predicatũ. dico q̃ verũ ẽ si sit ꝑpositio scripta vel mẽtal̃: sed de vocali ipa erit q̃ndocũqȝ cui illa subordinat̃ erit: mõ i mẽte post hoc illa mẽtalis erit cui subordinat̃ illa i mẽte. s. dicentis τ audiẽtis. Et si dicis cõtra. possibile ẽ q̃ qs ineniat vnã ꝑpõnem de nouo: τ quãprimũ iuenerit subm ꝑferat illud. deide verbũ: deide predicatũ: ita q̃ sicut successiue iueniet ita q̃ successiue ꝑferat. qd ergo ẽ dicere. Ad hoc dr̃ q̃ cũ ꝑferet predicatũ illa vocal̃ erit q2 iã mẽtalis ẽ cui subordinat̃. Ad quartũ dic̃ magister i logica magna q̃ ẽ copulatiua: τ nõ valet non ẽ nota copulatõis: ergo nõ ẽ copulatiua: q2 dicẽdo sortes currit τ sortes mouet̃: τ ecõtra: ly ecõtra ẽ copulatiua: τ tñ non ẽ nota copulatõis. Sufficit. n. q̃ teneat iplicite: q2 subordinat̃ vni mẽtali copulatiue. Meli⁹ ergo ẽ dicere negãdo q̃ nõ sit ibi nota copulationis: q2 est iplicite: τ hoc sufficit. Ad quintum dicit magr̃ q̃ ẽ copulatia: τ ꝟa pars ẽ falsa: q2 subordiat̃ isti: idẽ homo q currit nõ ẽ currẽs. Vel põt dici q̃ ẽ copulatiua ifallanter: sed an sit vera vel falsa ẽ extra ꝑpositum nr̃m. iõ ꝑ nũc nõ curo de illo. Ad sextũ nego minorẽ. Ad ꝑbationẽ concedo q̃ subordinat̃ illi rosa ẽ ens. τ cum dicis. stat ꝑmã cẽ falsã hac ꝟa exñte vera. dr̃ q̃ ly ens põt capi dupl̃r. s. noial̃r τ ꝑticipial̃r. Si ꝑticipial̃r idẽ ẽ qd̃ exñs. si nomial̃r idẽ ẽ qd̃ hñs entitatẽ. τ sic ẽ trãscẽdẽs τ ẽ cõe ad ens i actu τ ad ens i potentia. mõ dico q̃ illa ꝑpositio rosa ẽ. subordiat̃ huic mẽtali rosa ẽ ens. sumpto ly ens ꝑticipial̃r. τ si ꝑma est falsa τ ꝟa. nõ aũt subordinat̃ illi: rosa ẽ ens sumpto ens noialiter. Ad septimuȝ dr̃ q̃ ly sortes de virtute ꝟmonis nõ est ꝑpositio: sȝ ꝟm vsum cõem loquendi: q2 subordinat̃ isti: sortes currit iplicite: τ hȝ copulã τ ꝑdicatũ. Utrũ ꝟa diuisio sit bñ data cuȝ diffinitionib⁹ mẽbrorũ. s. alia affirmatia alia negatiua.

Contra diuisionez arguitur sic: Quia vel est diuisio generis i spẽs: vel analogi i analogata: sȝ nec sic nec sic: ergo τc̃. ꝑbo minorez. Primo q̃ non sit diuisio gñis i spẽs: quia spẽrum positarũ sub genere vna nõ est ꝑor alia: sȝ affirmatio ẽ ꝑor negatõe: ergo τc̃. Cõsequẽtia nota cũ maiori: minor ꝑbat̃. Prio q2 negatio dstruit affirmatõez. g⁹ affirmatio ꝑor ẽ. ꝟo q2 negatio est diuisio: affirmatio vero est cõpositio: sȝ cõpositio prior ẽ diuisione: ergo τc̃. Tertio q2 affirmatio ẽ simplicior ergo ꝑor. Quarto: q2 affirmatio ẽ habitus. negatio vero ꝑuatio: sȝ habit⁹ ꝑor ẽ negatõe: ergo τc̃. Q̃d nõ sit diuisio analogi i analogata pȝ auctoritate Porphirij: Boetij: sci Thome: super libro peryer. quorũ rõ ẽ: Si nullũ pri⁹ τ posteri⁹ põt cẽ sub codẽ genere: tũc primis subijs τ ꝟis cõe genus nõ poterit esse substãtia qd̃ ẽ falsum. Scdo ꝯ diffinitões mẽbrorũ arguit̃ sic: Ista ẽ affirmatiua: nõ possibile est te nõ currere: τ tamẽ pricipale v̓bũ negat̃: ergo τc̃. tȝ ꝯña cũ minori: maior ꝑbat̃ q2 illa equalet huic necesse ẽ te currere: ꝟm q̃ expresse asserit phũs. ꝟo peryer. caplo illo. ꝯñe fiunt: ergo ambe sunt affirmatiue. Tertio sic: illa ẽ affirmatiua: possibile ẽ te nõ cẽ. sicut illa: pole ẽ te cẽ: ꝑ phũm ꝟo peryer. dicẽtem negationẽ i modalib⁹ debere addi termio modali: τ nõ verbo: τ tñ verbũ negat̃: ergo τc̃. Cõfirmatur q2 illa: ipossibile est te cẽ eq̃pollet huic: nõ possibile ẽ te cẽ que ẽ negatiua: ergo ipa ẽ negatiua: τ nec modus nec verbũ negat̃. Sil̃r illa: falsum ẽ te currere equiualet huic nõ verũ ẽ te currere: que ẽ negatiua: ergo illa ꝑma ẽ negatiua. τ tamẽ nec modus nec verbũ negatur.

Quarto ista ẽ negatiua: false hõ est asinus: τ tamen pricipale v̓bum nõ negat̃. ergo τc̃. maior pȝ: q2 equiualet huic. nõ est ita q̃ hõ est asinus que ẽ negatiua: ergo ẽt post ẽ negatiua: tȝ ꝯña a simili sicut i illa: ñ q̃libȝ hõ nõ currit ẽ affirmatiua: q2 eq̃pollet vni affirmatiue: vt huic: aliqs hõ currit. ita illa dr̃ negatiua q2 eq̃pollet vni negatiue: minor argumẽti ꝑncipal̃ ꝑbat̃: q2 si verbũ negat̃ hoc ẽ q2 ly falsum icludit negationẽ: sȝ arguit̃ q̃ ꝑpter hoc nõ ẽ negatiua: q2 tunc ista cẽt negatiua sor. incipit cẽ alb⁹. q2 ly icipit icludit negationẽ. al̃r nõ cõfunderet. Sil̃r ly differt icludit negationẽ: τ tñ per se soluȝ nõ facit ꝑpõnem negatiuã. Quinto: ista ẽ negatiua: sor. ẽ nõ currẽs: τ tñ negatio nõ cadit supra verbum: ergo τc̃. ꝯñtia nota cũ maiori: minor ꝑbat̃: q2 nõ minorẽ vim hȝ negatio q̃ȝ isti⁹ termi pole: impossibile: necessariũ: ꝯtingẽs: sȝ isti termi hñt vim supra precedẽtes: ergo negatio sil̃r. Cõfirmat̃ argumẽto magri: q2 preiacẽs v̓lis negatiue ẽ affirmatiua: τ tñ i ea ꝑncipale verbum negat̃: ergo τc̃. ꝯñtia nota cuȝ maiori. mior ꝑbatur: q2 idẽ ẽ verbũ vniuersal̃ negatiue τ sue preiacẽtis: sȝ v̓buȝ pricipale vniuersal̃ negatiue negat̃: ergo τ preiacentis negat̃ τc̃. Sexto: ista cõuertunt̃: hec ꝑpõ ẽ vera: nulla chymera ẽ: τ nulla chymera ẽ: τ prima ẽ affirmatiua: ergo ꝟa i qua tamẽ ꝑncipale verbũ negat̃: ergo τc̃. ꝯña tȝ cũ minori. maior ꝑbat̃: q2 ab vna ad reliquã valet formal̃r ꝯñtia. τ eꝯ vt pȝ per phũm i postpredicamẽtis i caplo de ꝑori dicentis q̃ hoiem cẽ conuertit̃ ad veram de se orõnem: ex quo dr̃ q̃ ois ꝑpositio conuertit̃ cũ vera de se orõne. Confirmatur. q2 saltẽ iste ꝯuertuntur: nulla chymera ẽ τ verum ẽ nullã chymerã cẽ: q2 ab vna ad reliquã valet ꝯña: per illã regulã logicorũ: Ois ꝑpositio ifert suũ dcm̃ cẽ verũ. sȝ ꝟa ẽ affirmatiua: ergo ꝑma. vl̃ q2 vna ẽ pure negatiua: ergo τc̃.

Ad hec respondet̃. Ad primũ vt recitat Boeti⁹ ex itentione Porphirij i ꝑmo peryerme. Alexãder dixit q̃ ꝑpositio diuiditur i affirmatiuaȝ τ negatiuam sicut analogũ in analogata τ nõ sicut ge-

96

nus in spẽs ꝓpter rõnes adductas ĩ oppositum. Porphirius vero vult ꝙ sit diuisio generis in spẽs ꝓpter rõnẽ factã in oppositũ: quẽ seqtur Boetius ⁊ sanctus Tho. Et ad rõnes ĩ oppositũ rñdet vnica rñsiõe sic dicẽs: Nõ oꝫ ꝙ qñcũqꝫ aliq̃ sic se hñt ꝙ vnũ est pri⁹ alio sint sub gñe: sꝫ q̃cũqꝫ ſm eẽ suũ ꝑora vel posteriora sũt ea sub eodẽ gñe nõ ponũt sicut affirmatões ⁊ negatões que ad eẽ ⁊ nãꝫ ꝓpriã eq̃lr enũciationẽ participant: qꝛ enũciatio est illa in q̃ vitas ⁊ falsitas inueniri põt: q̃ in re affirmatio ⁊ negatio sunt equaliter. Hec sunt formalia verba. Ex qbus apparet rñsio formalr dicẽdo: ꝙ licet affirmatio sit ꝑor negatõe facta cõparatiõe iter se. eq̃lr tamẽ participãt rõneꝫ generis. vnde affirmatio ꝑor est negatione ſm ꝓpriã rõnem: sed non scdm rationẽ generis: sicut binari⁹ est prior trinario ſm ꝓpriã rationẽ ⁊ non scdm rationẽ numeri. Si ãt aliquid sit ꝑus alio ſꝫ rationẽ alicuius cõmunis. vt substãtia ẽ prior accñte ſm rõnẽ entis. talis ꝑoritas tollit rõneꝫ generis: non ãt si sit pri⁹ ſm ꝓpriã rõnẽ. Ad scdm. Strodus dat duas rñsiones in ꝯñijs suis. In ꝑma negat maiorẽ. s. ꝙ iste ꝓpões equaleãt: non poſſe est te non eẽ: ⁊ necesse ẽ te eẽ: ⁊ ad philosophũ dicit ꝙ non vult illas eqpollere nisi cum debito medio affirmatiuo. Exẽplũ sicut non poſſe est te nõ currere. ⁊ ista ꝓpositio: tu nõ curris sic ꝑmarie significãs hꝫ ꝓ ꝯdictorio illã: tu curris: ergo necesse ẽ te currere. In scda rñsione dicit ꝙ equalent vbi ly nõ teneat̃ ĩfinite ⁊ non negatiue. vide apte ab eo in .xi. ⁊ .xij. regul. Cõtra primã rñsionẽ arguit̃ sic. Negatio ꝑposita facit eqpollere suo ꝯdictorio: sed ille ꝯdicunt: necesse ẽ te esse: possibile ẽ te non esse: ergo ꝑposita negatione vna istaꝝ equalẽt: ergo dicẽdo: non possibile est te non eẽ. illa equalet huic. necesse est te esse: qđ tamẽ negat. Cõtra scdaꝫ arguit̃ sic: qꝛ ad faciẽdã equipollẽtiã ꝑ negationẽ ꝑpositã vni ꝯdictorioꝝ oportet ꝙ negatio teneat̃ negatiue ⁊ nõ ĩfinite: vt non qlibet homo currit: Jõ aliter rñdent alij ⁊ dicũt ꝙ illa ẽ affirmatiua. non poſſe est te non eẽ: qꝛ due negatões faciũt vnã affirmationẽ. Unde hec ẽ negatiua: possibile est te non eẽ: qꝛ in modalibus de sensu cõposito verbũ ĩfinitũ ẽ ꝑncipalis copula: qꝛ verbũ ĩfinitũ negat̃ in illa: ideo ẽ negatiua. ⁊ fit affirmatiua ꝑposita negatione. hec ẽ Gaietani ĩ ꝯñijs suis. Et si replicas ꝙ ista non ẽ negatiua. possibile est te nõ eẽ: qꝛ philosophus in scdo peryerme. dicit ꝙ sicut se hꝫ verbũ ĩ cathegoricis ita modus ĩ modalibus: sed solũ penes verbũ attẽdit̃ affirmatio ⁊ negatio ĩ cathegoricis: ergo silr ĩ modalib⁹ penes modũ. sed cũ modus hic nõ sit negat⁹. ergo ẽ affirmatiua. Hãc rñsionẽ sustinẽdo cũ videat̃ de mẽte magistri ĩ eqpolẽtijs dicat̃ ꝙ philosoph⁹ nõ vult aliud nisi ꝙ si sit aliqua negatiua de mõ ꝙ magis negatiua dicẽda ẽ ista de mõ negato q̃ꝫ de dicto negato: qꝛ negatiua de modo negat totã cõpositionẽ. negatiua vero de dicto negat solũ dictũ. Vel dicat̃ ꝙ non negatur: qꝛ dicẽda ẽ absolute negatiua. nõ tñ est dicẽda negatiua modalis nisi negetur modus. Et hoc itellexit philosoph⁹ ꝙ si modalis debꝫ dici negatiua modalis oꝫ ꝙ modus negetur. cui⁹ rõ est qꝛ formale in ipa vt modalis ẽ: ẽ modus: qꝛ dat sibi denoiationẽ. iõ penes ipꝫ attẽditur affirmatio ⁊ negatio. Et correlarie seqtur ex illa rñsione ꝙ aliq̃ ẽ negatiua q̃

nõ est negatiua de iesse nec modalis. Prima responsio tutior ẽ: ſʒa subtilior. Aliter tamẽ ad ꝑncipale põt dici tenẽdo ꝙ modalis sit solum negatiua qua mod⁹ negat̃ ⁊ nõ aliter: tũc negat̃ ꝙ illa sit affirmatiua: nõ possibile ẽ te non eẽ. ⁊ nõ valet ista ꝯñtia illa equalet vni affirmatiue. ergo ẽ affirmatiua. qꝛ equalentia respicit significatuꝫ. affirmatio aũt ⁊ negatio respiciũt signũ additum ad formale vel nõ additum. vñ ille equalent: impossibile ẽ esse: nõ poſſe est eẽ. ⁊ tamẽ prima ẽ affirmatiua ⁊ ſʒa negatiua: bene tñ valet in ill' de inesse. Ad tertium rñsum est rñdendo ad scdm: qꝛ dr̃ negando ꝙ illa sit affirmatiua: possibile ẽ te non eẽ: imo est negatiua. Ad philosophũ dr̃ ꝙ vult istã eẽ affirmatiuã de mõ licet sit negatiua de dicto. vnde modal' absolute dicenda ẽ negatiua. s. dũmodo vnũ istoꝝ sit necessarium vel modus vel dcm̃. affirmatiua aũt ẽ dicenda si nullũ neget̃: aut vtrũqꝫ neget̃. Alit̃ tñ põt dici vt supra cõcedendo illam eẽ affirmatiuã: possibile ẽ te nõ eẽ. Et cum dr̃ negat̃ verbũ: ergo ⁊c̃. Dr̃ ꝙ illud hꝫ itelligi ĩ cathegoricis d̃ iesse. nõ aũt ĩ modalib⁹ vt ẽ illa: tñ in illa nõ negatur verbum ꝑncipale quođ ẽ idicatiui modi vt ly ẽ. Ad cõfirmationem dr̃ concedendo ꝙ ille equalẽt: ſꝫ negatur ꝯñtia: ergo si vna ẽ negatiua ⁊ altera. bene tñ valet ĩ cathegoricis de iesse: nõ aũt in modalib⁹. Aduerte tamẽ ꝙ nulla ꝓpositio negatiua modal' equalet affirmatiue modali nisi alt̃a illaꝝ hẽat terminũ modalẽ icludẽtẽ negationeꝫ. vñ illa. nõ possibile ẽ esse. equalet huic: impossibile est esse. ⁊ ly impossibile includit negationem negantem. est tamen ꝓpositio affirmatiua. Similiter falsum ẽ te eẽ equalet huic. nõ veꝝ ẽ te eẽ: ⁊ ly falsũ icludit negationẽ: est tamen ꝓpositio affirmatiua. Jõ dr̃ cõiter ꝙ ꝓpõ põt dici negatiua de re: aut de signo ẽ quãdo ponit̃ negatio explicite: de re vero implicite quãdo equalet alteri negatiue. de re tñ nõ debꝫ dici negatiua. Ad quartũ dicunt senenses verbum negari ĩ dicta ꝓpõne: qꝛ includit negationẽ ly false: nec ꝓpter hoc affirmatiue dcẽ sunt negatiue: qꝛ vltra negationem inclusam includũt dcã verba affirmationis ⁊ negationis nã negatio ĩ eis iclusa negat verbum neqꝫ negat̃ predicatum a subiecto: qm̃ sicut verum ẽ: differo ab asino: ita vere affirmatur differẽs ab asino de me: vt patet.

Aliter tñ põt dici ꝙ illa ẽ affirmatiua: false homo ẽ asinus. ⁊ negat̃ ꝯña. equalet vni negatiue: ergo ẽ negatiua: qꝛ illa est modalis ⁊ nõ de inesse. qꝛ dicere false homo ẽ asinus: est dicere falsum ẽ hominẽ eẽ asinũ. Ad qntum dr̃ ꝙ negatio maiorem vi hꝫ supra sequẽtes terminos q̃ꝫ ly possibile ⁊ necessariũ: ſꝫ supra precedẽtes nõ. Cui⁹ rõ ẽ: qꝛ ly poſſe ⁊ necessariũ cum faciãt sensuꝫ cõpositum pñt determinare totã cõpositionẽ siue totaliter precedãt siue totaliter sequãtur: negatio vero hoc ñ facit. Ad cõfirmationem rñdet magr̃ ꝙ nõ est cõtra intellectum regule que itelligit ꝙ ꝓpositio negatiua est illa ĩ qua principale verbũ negat̃ per negationem existentẽ aliqđ illius. Alit̃ tñ põt rñderi ⁊ formali⁹ negando minorẽ. s. ꝙ verbũ ꝑncipale ĩ ea negetur. Ad ꝓbationẽ. negat̃ ꝯña: qꝛ mutat̃ qđ ĩ quale. Ad sextũ rñdet Burleus in predicamentis ꝯcedendo maioreꝫ. s. ꝙ ille equalẽt: hec ꝓpositio ẽ vera nulla chymera ẽ ⁊ nulla chymera ẽ: qꝛ ab vna ad reliquam valet ꝯña ⁊ econ

tra: sꝫ negat ꝯñam: vna ẽ affirmatiua: ergo alia ẽ affirmatiua: ⁊ assignat īstantiã: qꝛ vult ꝙ affirmatiua ꝺ pꝛedicato finito ⁊ negatiua de pꝛedicato infinito conuertãtur. ⁊ ab vna ad reliquã valet ꝯña ⁊ ecõ. Sil'r ꝙ affirmatiua de pꝛedicato īfinito ⁊ negatiua de pꝛedicato finito ꝯuertunt: ⁊ ꝙ ab vna ad reliquã valet ꝯña ⁊ econtra: seruatis tñ duab⁹ cõditionib⁹. s. i termis simplicib⁹ ⁊ in numero singulari. vñ ſm Burleũ ex negatiua nõ ſeqtur affirmatiua pura: sꝫ bñ affirmatiua nõ pura de termis eiſdẽ. Hec rñſio est ꝯ oẽs bonos logicos. p̄mo qꝛ negat vndecimã regulã ſtrodi. s. ſi aliq̃ ꝯña ẽ bona. ⁊ añs ſit pure negatiuũ. ergo ⁊ ꝯñs pure negatiuũ. qꝛ ſm Burleũ hec ꝯña ẽ bona: nulla chymera ẽ. ergo hec ẽ vera. nulla chymera ẽ. ⁊ tñ añs ẽ pure negatiuũ: ⁊ ꝯñs non. ergo ⁊c̃. Scđo qꝛ cõcedit iſtas equalere: quod est falſum: qꝛ ab vna ad reliquã non valet ꝯñtia. vnde nõ valet nulla chymera ẽ. ergo hec ẽ vera. nulla chymera ẽ: qꝛ ibi ẽ ita ſicut adeq̃te ſignificat̃ per añs ⁊ nõ est ita ſicut adequate ſignificat̃ per ꝯñs. Simil'r nõ valet: de⁹ ẽ. ergo hec ẽ vera deus ẽ. qꝛ añs est neceſſarium ⁊ ꝯñs contigens. Jõ rñdendũ ẽ ſm magr̃m i pꝛedicamentis ſuis negãdo illas conuerti simpl'r: sꝫ ſm quid tñ. s. cũ medio. iõ ab vna ad reliquã nõ valet ꝯñtia: niſi cum debito medio: ⁊ hoc voluit p̄hũs cũ dixit hoiez eẽ ꝯuerti ad verã de ſe oꝛonẽ q̃ dicem⁹ ꝙ hõ est. ꝑ illud .n. qđ dixit q̃ dicem⁹ ꝙ hõ est dat itelligere mediũ. s. ⁊ hec ꝓpõ ſic ſignificat. ergo ⁊c̃. ⁊ iõ bene valet: hõ est: ⁊ hec ꝓpõ hõ est: ſic ſignificat hoiem eẽ. ergo hec ẽ vã hõ est: ⁊ ẽt eꝯ: hec est vera hõ: ⁊ ipa ſignificat hoiem eſſe. ergo hõ est. Ad ꝯfirmationẽ īuenio magr̃m varias rñſiones dediſſe. vnde i logica magna vbi agit de ꝓpõnibus cathegoricis i qõne illa vtꝝ ex negatiua ſequat̃ affirmatiua vult illas cõuerti: qꝛ ab vna ad reliquã valet conſequẽtia ⁊ eꝯ: cũ ois ꝓpõ inferat ſuũ dcm̃ eẽ veꝝ. Et cũ dicis: vna ẽ negatiua. ergo alt̃a. negat̃ ꝯña. vnde bene poſſibile ẽ ꝙ due ꝓpõnes couertant̃: quaꝝ vna ẽ negatiua ⁊ alt̃a affirmatiua ponẽs ieſſe: voco aũt ponẽs in eſſe ex q̃ ſeq̃t̃ aliqđ eẽ vel aliq̃liter eẽ: sꝫ nõ est iconueniẽs ꝙ due cõuertant̃ quaꝝ vna ẽ negatiua ⁊ alt̃a affirmatiua nõ ponẽs i eẽ: vt i argumẽto arguitur. qꝛ illa. veꝝ est nullã chymerã eẽ. nõ ponit in eſſe: licꝫ ſit affirmatiua. Hoc idẽ magr̃ vult i q̃nto argumẽto p̄mi dubij q̃drature: vbi cõcedit illã ꝯñtiã: nulla chymera ẽ. ergo ſic est ꝙ nulla chymera ẽ. ergo veꝝ est ꝙ nulla chymera est. neqꝫ ex ꝯñte ſeq̃t̃: ergo aliqđ est. vl' aliq̃l'r ꝙ nulla chymera ẽ. qꝛ dicit ꝙ i añte ẽ ampliatio vſqꝫ ad imaginabile q̃ non ẽ in ꝯñte. qm̃ ly veꝝ: ita: ⁊ ſic ꝺ alijs ampliãt: ⁊ nõ illi termĩ aliqđ nec aliq̃liter. Aliter tñ rñdet i p̄mo poſterioꝝ in tertio tractatu in qõne quã facit: vtꝝ negatio ſit notioꝛ affirmatõe. negat enĩ illã ꝯñtiã: nulla chymera ẽ. ergo veꝝ est nullã chymerã eẽ: qꝛ vbi nihil nec aliq̃liter ſit ita est ſicut adeq̃te ſignificat̃ per añs ⁊ non est ita ſicut ſignificat̃ ꝑ cõſequens. ⁊ iõ negaret illa conuerti ſimpl'r. Si ãt tu diceres ꝯ: quelibꝫ ꝓpõ infert ſuũ dcm̃ eẽ veꝝ. diceret ꝙ cũ medio veꝝ ẽ. per ſe ãt nõ. elige que tibi placet. Poſſes aliter tamẽ dicẽ ꝙ ille cõuertunt̃: ⁊ ꝙ ambe ſunt negatiue. vnde illa ẽ negatiua de dicto. verũ est nullã chymerã eſſe. ⁊ ſi vis ꝙ illa ſit dicenda potius affirmatiua q̃ꝫ negatiua. dr̃ vt ſupra ꝙ est impoſſibile duas ꝓpoſitiones conuerti: q̃rum vna ſit affirmatiua ⁊ alia negatiua i illis ꝺ ineſſe: i modalibus autẽ non est inconueniens: aut vbi vna ſit modalis alia de ineſſe.

Utrum tertia diuiſio ſit bene data cũ diffinitionib⁹ mẽbꝛoꝝ. s. alia vera alia falſa.

Ontra. Jſta propoſitio est vera: nulla chymera est. ⁊ tamẽ ſignificatũ non est veꝝ: ergo diffinitio mala. ꝯſeq̃ntia tꝫ cũ maioꝛi. minoꝛ ꝓbat̃. qꝛ nullã chymerã eẽ nihil est. ergo nõ est veꝝ. tꝫ cõſequentia. qꝛ cũ veꝝ ⁊ ens cõuertant̃ a quocũqꝫ negat̃ vnũ ꝯuertibiliũ negat̃ ⁊ aliud. antecedẽs ꝓbat̃. s. ꝙ nullã chymerã eẽ nihil ſit. qꝛ da oppoſitũ ꝙ ſit aliqđ. vel ergo ẽ ſubſtãtia vel accidens: nõ ſubſtãtia vt pꝫ: nec accidẽs qꝛ i nullo ſubiecto ẽ. g° ⁊c̃. Cõfirmat̃ ſil'r de illa ꝓpõne: adã fuit q̃ est vera ⁊ tamen ſignificatũ ſuũ nõ est veꝝ. ergo ⁊c̃. tꝫ cõſeq̃ntia cũ maioꝛi. minoꝛ ꝓbat̃: qꝛ adã fuiſſe nihil ẽ. ergo nõ est veꝝ. tꝫ conſeq̃ntia. ãtecedens ꝓbat̃. qꝛ ſi eſſꝫ aliqđ deus poſſet illđ deſtruere: ⁊ ſic poſſꝫ facẽ ꝙ adã nõ fuiſſꝫ. ꝯ ſñiaꝫ Agatonis ſexto ethicoꝝ quaꝫ p̄hũs appꝛobat. s. ꝙ ſolo hoc poſſe priuatur de⁹ facere que genita ſunt nõ eẽ genita.

Scđo ſic hui⁹ ꝓpõnis hõ ẽ aſin⁹: ſignificatũ est veꝝ ⁊ tañ ꝓpõ nõ est vã. ergo diffinitões male: ꝯſeq̃ntia tꝫ ⁊ antecedẽs ꝓbat̃: qꝛ illa ꝓpõ: null⁹ hõ est aſin⁹: nõ ẽ vã ⁊ illa ꝯdicit illi. hõ ẽ aſin⁹. ergo illi⁹ ſignificatũ ẽ verũ. ꝯña tꝫ cũ mioꝛi: ⁊ maioꝛ ꝓbat̃: qꝛ ſi non da oppoſitũ. s. ꝙ illa ꝓpõ est vã: ſeq̃tur ergo ꝙ ita ẽ ſicut adeq̃te ſignificatur ꝑ ipſã. tꝫ ꝯña ab iferioꝛi ad ſuũ ſup̄i⁹ affirmatiue. ſine ipedimẽto. ⁊ ex cõſeq̃nti ſeq̃tur ꝙ aliq̃s mod⁹ est quo ſic est ſicut adeq̃te ſignificatur ꝑ ipſã. ſꝫ ꝯñs ẽ falſũ: qꝛ nullus mod⁹ est quo null⁹ hõ est aſin⁹. ſi enĩ nihil nec aliq̃r eſſꝫ adhuc null⁹ hõ est aſin⁹: qꝛ ſi nõ da oppoſitũ: ⁊ ẽ impoſſe. Cõfirmatur. qꝛ ſignificatũ alicui⁹ ꝓpõnis ẽ verũ quãdo ꝓpõ nõ est vã. ergo diffinitões male. cõſequẽtia nota: ãtecedens ꝓbatur: qꝛ ſignificatũ iſtius ꝓpõnis de⁹ est: est veꝝ: ⁊ cras quãdo nõ erit illa ꝓpoſitio vã de⁹ est: qꝛ pono ꝙ poſt hoc nũq̃ꝫ erit illa ꝓpõ de⁹ ẽ. q̃re ⁊c̃.

Tertio ſic. Jſta est vã hõ est aſin⁹. cui⁹ p̄mariũ ſignificatũ est falſuꝫ. ergo ⁊c. cõſeq̃ntia nota cũ mioꝛi: maior ꝓbatur ſic: aut est ſicut dico i dicẽdo illã. hõ est aſinus: aut aliter q̃ꝫ dico. ſi p̄mũ. ergo dico veꝝ: ⁊ per conſequens est vã. ſi aliter q̃ꝫ dico ⁊ dico falſum. ergo est alit̃ q̃ꝫ falſũ: ⁊ ꝑ cõſequens est vã. Cõfirmatur ſic: idem i dcã ꝓpõne p̄dicatur de ſeipſo. ergo est vera. pꝫ cõſeq̃ntia. antecedens ꝓbatur p̄ſupponẽdo ꝙ a ſit iſta ꝓpoſitio aſin⁹ est aſinus. b vero iſta hõ est aſinus. tunc arguitur ſic. Quicqđ p̄dicatur i a p̄dicatur i b. ſꝫ idẽ ꝺ ſeipo p̄dicatur i a. g° idẽ ꝺ ſe ipo p̄dicatur i b. Quarto ſic: ſignũ ꝓpõis nõ ẽ veꝝ nec falſũ. ergo diffõnes male. cõſeq̃ntia tꝫ. ãtecedens ꝓbat̃. qꝛ v̓itas ⁊ falſitas ẽ paſſio ꝓpõnis. g° tm̃ repit̃ i ꝓpõe. tꝫ ꝯña. qꝛ paſſio nõ ẽ ex̃ ſuũ ſubꝫ ⁊ ſi ſic cũ ſignificatũ ñ ſit ꝓpõ nec ẽ veꝝ nec falſũ. Cõfirmat̃: qꝛ veꝝ ⁊ falſũ repiũtur tm̃ i itellectu ſicut bonũ ⁊ malũ i reb⁹: ſexto metap̄hi. ergo veꝝ ⁊ falſũ nõ ſũt i ſignificato: qꝛ tũc eẽnt i reb⁹ extra contra philoſophum.

Ad hec respondetur. Ad primuz cõiter dr̃ q̃ cum dr̃ q̃ ꝓpositio vera ẽ illa cui⁹ significatū ẽ verū q̃ ly ver̃ capit̃ aduerbialr̃ ꝓ vere siue ꝓ ita eẽ. Ad argumētuz ergo dico q̃ licz nullã chymerã eẽ nihil sit aliqualiter tñ ẽ: q2 ita ẽ q̃ nulla chymera ẽ. Cõtra hãc rñsionẽ sic instat̃. q2 vbi nihil nec aliqualr̃ essʒ adhuc nulla chymera ẽ. ⁊ tamẽ falsum essʒ q̃ nulla chymera essʒ.

Propter hec Paulus pergulẽsis alr̃ respõdet dicẽs q̃ lʒ nullã chymerã eẽ nihil sit nec aliqualr̃ vere tamẽ nulla chymera ẽ: ⁊ aliqualr̃ nulla chymera ẽ. ⁊ ita ẽ q̃ nulla chymera ẽ ꝓut ly ita ẽ equalet huic aduerbio vere. Et si replicas ꝯ ipm̃ vere nulla chymera ẽ. ergo aliqualr̃ est q̃ nulla chymera ẽ. negat ꝯñam: sʒ bñ cõcedit q̃ aliqualr̃ nulla chymera ẽ. Et hoc forte volebat itelligere opio cõis ⁊ hoc põt defendi. Mirabile tamẽ ẽ q̃ illud aduerbium vere nõ dicat aliqualr̃ eẽ nec dicat aliquẽ modum quod nõ vr̃ verū: q2 tũc nõ essʒ aliq̃ drĩa dicere: nulla chymera ẽ: ⁊ vere nulla chymera ẽ: quod ẽ falsum. imo videt̃ q̃ ly vere dicat confirmationem: ⁊ ꝯñter dicat quẽdam modū illius ꝯfirmatõis ꝓpõnis: nulla chymera ẽ. Jõ aliter respondere ad pñcipale. s. negãdo minorem. s. q̃ ei⁹ significatum non sit ver̃: ⁊ ad ei⁹ ꝓbationẽ cum dr̃ nullã chymerã eẽ nihil ẽ nec aliq̃liter ẽ. ergo nullã chymerã eẽ non est ver̃. Pro rñsione ad hoc aduerte q̃ quot modis dr̃ ens tot modis dr̃ verum. cū ver̃ cõuertatur cum ente. Uñ ens põt accipi tripl̃r. Uno mõ vt est cõe ad oẽ significabile siue cõplexe: siue incomplexe: vere tñ. Secũdo modo vt ẽ cõe ad significabile complexe vere. Tertio mõ vt est cõe soluz ad significabile icõplexe: vt ad oẽm eẽntiã siue entitatem exñtem. Ad ꝓpositū mõ cū dr̃ in añte nullã chymerã eẽ nihil est, ꝯcedit̃ capiẽdo nihil vt opponit̃ enti tertio mõ. sʒ tñ ẽ ens ⁊ aliqd pmo ⁊ fo mõ capiendo ens. ⁊ iõ negat̃ ꝯña. Et si dr̃. stat ergo oppositū ꝯñtis cū antecedẽte. s. q̃ nullã chymerã eẽ nihil ẽ: ⁊ tamẽ nullam chymerã eẽ est ver̃: tũc sic: nullã chymerã eẽ est veruʒ. ergo nullã chymerã eẽ ẽ aliqd quod implicat q̃ sit aliquid ⁊ q̃ sit nihil. Dr̃ q̃ ẽ aliqd pmo ⁊ fo mõ ⁊ nõ tertio mõ: ⁊ ẽ nihil vt opponit̃ enti tertio mõ: ⁊ hec nõ implicat. Etiã ens tertio mõ icõplexum ẽ illud quod diuidit̃ solū i substãtiam ⁊ accñs: nõ aũt alijs modis. Et iõ dato q̃ nullã chymerã eẽ sit aliqd pmo: ⁊ fo mõ nõ valet. ergo ẽ substãtia. hoc vide ample a Gregorio de arimino i pma qõne super primum sniarum. Ad cõfirmationẽ silr̃ dr̃ negãdo minorẽ. s. q̃ ei⁹ significatum nõ sit ver̃. Et ad ꝓbationẽ cum dr̃. Adã fuisse nihil ẽ. ergo nõ est ver̃. Dr̃ q̃ nihil ẽ ꝓut nihil oppõit̃ enti tertio mõ nõ aũt primo ⁊ fo mõ. iõ negat̃ ꝯñtia. Et cum dr̃ q̃ si adã fuisse essʒ aliqd: tũc de⁹ possʒ ipm destruere. Dr̃ q̃ verum essʒ si eẽt ens tertio mõ: puta aliqua entitas existẽs vt aut substãtia: aut accidens: ⁊ nõ sicut primo mõ. aut secũdo mõ. Ad scdm rñdet Paul⁹ pergu. vt ꝓ pte tactū ẽ in rõne precedẽti q̃ isti termĩ ita est: sic ẽ: pñt capi dupl̃r. primo mõ aduerbialr̃ ꝓ vere ⁊ nõ ẽ ita ꝓ false. fo mõ ꝓut sunt plures ptes orõnis. s. aduerbium demõstrãdi ⁊ verbum substãtiuum sū es est. pmo mõ accipiũtur i diffinitõe ꝓpõnis vere ⁊ false cum dr̃: ita ẽ sicut significat. ergo ẽ vera. ñ est ita sicut significat. ergo ẽ falsa. Et ꝓpter hoc pʒ solutio ad argumentū: q2 negãda ẽ minor illa cū dr̃ q̃ ꝓpõ ista nõ ẽ vera nullus hõ est asinus. ⁊ ad ꝓbationẽ cum dr̃ si est vera. ergo ita ẽ sicut adequate significat̃ per ipaʒ. ꝯceditur ꝯñtia si ly ita ẽ vel si est capiat̃ primo mõ aduerbialr̃ non ãt secũdo mõ. ⁊ vlterius negat̃ ꝯña: sic est sicut adequate significatur ꝑ ipaʒ. ergo est aliqualr̃. lʒ ꝯcedat̃ q̃ aliqualit̃ nullus hõ ẽ asin⁹. Magr̃ aũt in pmo posterior̃ vt diximus i qõne precedenti vult q̃ ly sic ẽ: ita est: verum est ponat̃ aliqualr̃ eẽ. In quadratura vero ⁊ i logica magna nõ vult q̃ ponãt aliqd vel aliqualr̃. Jõ fm diuersas vias diuersimode rñdendū est. Ad cõfirmationẽ negat̃ ꝯña: q2 significatū ver̃ nõ ẽ diffinitio ꝓpõnis vere: sʒ hoc totum ꝓpõ cui⁹ pmariū significatum ẽ verū: mõ si aliqñ est ꝓpositio cui⁹ primariū significatum ẽ verum: tũc ꝓpõ est vera. Uel alr̃ dr̃ q̃ licz significatū illi⁹ ꝓpõnis sit qñ ꝓpositio nõ est: tamẽ nunq̃ʒ significatum illi⁹ ẽ qn ista ꝓpõ sit: iõ negatur ꝯña. Ad tertium dr̃ q̃ nõ est sicut dico: nec ex hoc seqtur q̃ est alr̃ q̃ʒ dico. q2 ex negatiua nõ seqtur affirmatiua. sʒ oʒ addere i antecedẽte. ⁊ dcm̃ meū ẽ aliqd capto dcõ ꝓ significato ꝓpositionis: q2 de ipo loqmur in argumẽto. Et vlterius nõ valet ꝯña. est alr̃ q̃ʒ dico. ⁊ dico falsum. ergo est alit̃ q̃ʒ falsuʒ. arguitur. n. ab inferiori ad suum supi⁹ distributiue. sicut non seqtur: homo est aliud a capra, capra est ens. ergo hõ est aliud ab ente. Et si replicas ꝯ: nõ ẽ sicut dico. sʒ dcm̃ meū ẽ falsum. ergo nõ ẽ sicut falsum. Item si hoiem eẽ asinū nõ est sicut dico. ergo nõ est sicut dcm̃ est a me. ergo dcm̃ meū nõ est sicut dcm̃ meū. ergo dictum meū nõ ẽ dcm̃ meuʒ. Ad primū negatur consequẽtia: sicut nõ seqtur: nullū hoiem eẽ asinuʒ ẽ hominem eẽ asinum. sʒ hoiem esse asinū ẽ falsum. ergo nullum hoiem eẽ asinum ẽ falsum. q2 ly falsū valet tãtum quãtum ly nõ ita. Ad secũdum concedo primã consequẽtiam. sʒ nego scdam ⁊ tertiã. Ad cõfirmationem pricipalis argumẽti negatur antecedẽs. ad ꝓbationem admisso casu negat̃ ꝯña: q2 mutatur quid in q̃le. Ad quartum pñcipale dr̃ cõiter q̃ ver̃ ⁊ falsum ẽ in ꝓpõne: vt i signo ⁊ in itellectu subiectiue ⁊ i re efficient̃. Ad argumentū ergo dr̃ negando q̃ verum ⁊ falsū sit passio ꝓpõnis nec ẽ in ꝓpõne: nisi sicut in signo. i intellectu ãt subiectiue. ⁊ lʒ non sit i ꝓpõne subiectiue: adhuc põt denominare ꝓpõnem ipaʒ verã: ⁊ similr̃ põt denominare significatum ꝓpõnis ver̃: licz nõ sit in ipo significato veritas subiectiue: sʒ solū efficienter: sicut sanitas denominat vrinam ⁊ cibū lʒ nõ sit i eis subiectiue. Magr̃ tamen i predicamẽtis suis ad finẽ predicamẽti substantie. mordet hãc rõnem sic: q2 nulla rõne exñte: nec in itellectu adhuc verum est deū eẽ ⁊ hoiem eẽ aial: nõ abit aliqs cibus essʒ sanus nullo animali existẽte. ergo nõ ẽ in reb⁹ effectiue. Magr̃ ergo rñdet ipe dicens: q̃ verū ⁊ falsum dupl̃r sumũtur. vno mõ absolute. alio modo respectiue. absolute sunt i reb⁹. respectiue sunt i ꝓpõne ⁊ in itellectu: sicut eñi albedo est similis ⁊ dissimilis propter similitudinem ⁊ dissimilitudinem que sunt quedaʒ relationes fundate in albedine. ita propõ est vera vl' falsa per veritatem ⁊ falsitatem que sunt quedam relationes fundate i ipa ꝓpõne depẽdentes a primario significato: qm̃ similitudo ⁊ dissimilitudo albedinis dependet

a suo termino. ꝛ sicut silitudo ꝛ dissilitudo est in albedi-
ne tanq̃ȝ in fūdamēto: ꝛ in corpe tanq̃ȝ in subo. ita vi-
tas ꝛ falsitas est in ꝓpositione tāq̃ȝ in fūdamēto ꝛ in itel
lectu tanq̃ȝ in subiecto. ꝛ cōseq̄nter cōcedit̄ q̄ oīo reci-
pit veꝝ vel falsū q̄ sunt contraria respectiua ꝛ non ab-
soluta. De contrariis aūt absolutis loq̄tur philosoph⁹
ꝛ sicut silē ꝛ dissilē: eq̄le ꝛ ieq̄le sunt cōtraria respectiua
per philosophū decimo metaphi. ita veꝝ ꝛ falsū vt di-
cūt adeq̄tionē ꝓpōnis vel itellect⁹ ad reȝ: talia eni non
denomināt itellectū nec ꝓpōnē nisi rōne rei significate.
Ex his pȝ respōsio ad argumentū q̄ veritas ꝛ falsitas
respectiue dicta sūt subiue i itellectu: q̄ꝛ fundant̄ i ꝓpō-
ne. vitas ꝛ falsitas absolute sunt i significato. Ad cō
firmationē silr̄ veꝝ ꝛ falsū respectiue sūpta sunt i itelle-
ctu ꝛ absolute i reb⁹. Ego aūt ex fundamēto opinionis
cōis quā seq̄t̄ sanctus Thomas ꝛ Egidius: facio aliaȝ
imaginationē q̄ si recte cōsideret̄ forsan rōni non disso-
nat. vñ sicut i illo vtputa i aiali est sanitas subiue respe
ctu cui⁹ omne q̄d dicit̄ sanū dicit̄ sanū. ita i illo est veri-
tas subiue respectu cui⁹ omne q̄d dicit̄ veꝝ dicit̄ veruȝ.
sed oē q̄d dicit̄ veꝝ dicit̄ verū respectu significati veri.
ergo vitas est subiue in significato. declaro minoꝛeȝ. q̄ꝛ
ꝓpositio nō dicitur vera nisi q̄ꝛ significat significatum
veꝝ. Intellect⁹ nō dicit̄ ver⁹ nisi q̄ꝛ pcipitur ab eo talis
vitas. ꝛ etiā quō effect⁹ cōponēdo ꝓpositionē que est in
illis signū veritatis. ergo veritas est i re subiectiue q̄ꝛ p
respectū ad illā q̄ꝛcūq̄ȝ aliud dr̄ veꝝ: sicut sanitas ē subi
ue in aiali. q̄ꝛ p respectū ad illā q̄cunq̄ȝ aliud dr̄ sanuȝ

Sed aduerte q̄ cū talis veritas sit in re ꝯ Anselmū
vt oēs theologi recitāt: sic rectitudo sola mēte pceptibi
lis. i. entitas rei vt recte pcipit̄ ab itellectu tripl'r potest
capi sicut ens pōt tripl'r capi. Uno mō capit̄ ens vt est
cōe ad oē significabile tā cōplexe q̄ȝ icōplexe: vere tamē
ꝛ sic verū q̄d cōuertit̄ cū ly ente nō est nisi illud signifi-
cabile cōplexū vl' icōplexū ꝛ sic nō solū significat̄ p ꝓpō-
nē ꝯ et p t̄minū icōplexū. Alio mō sumit̄ ens vt ē solū
cōe ad significabile cōplexū vere q̄d solū significat̄ per
ꝓpōnem. Tertio mō sumit̄ ens vt est solū cōe ad enti-
tatē icōplexā existētē. ꝛ verū q̄d ꝯuertit̄ cū tali ente nō ē
nisi illud significabile icōplexū. ꝛ significat̄ solū p ter-
minū icōplexū. Cū ergo veꝝ sit passio entis quocūq̄ȝ
capit̄ ens corrñdet sibi sua veritas q̄ ē entitas real'r idē
exis cū ente: ꝯm aūt rōnem differūt: q̄ꝛ ens dr̄ verū: eo
q̄ est declaratiuū suiipsi⁹ apud intellectū. Ad formā ex
go argumēti dico q̄ ē significatiuū veri vel falsi ē pas
sio ꝓpōnis. nō aūt veritas aut falsitas: sicut nec sanitas
ē vrine ꝓpriū: ꝯ solū est signū sanitatis vel egritudinis.

Ad cōfirmationē cū dr̄: verū ꝛ falsū nō sunt i reb⁹ ꝯ
in itellectu sexto metaphysice. pōt dici q̄ philosophus
nō negat veꝝ ꝛ falsū eē in reb⁹ absolute: ꝯ negat eo mō
eē in reb⁹ quō bonū ꝛ malū: bonū eni ꝛ malū sunt i reb⁹
i ordine ad itellectū. Ideo dicit philosophus i loco alle-
gato verū ꝛ falsuȝ sūt in reb⁹ sicut bonū ꝛ malū sed i mē
te. i. sunt in reb⁹ i ordine ad mentē. Uel al'r dicat̄ q̄ phi
losoph⁹ itelligit q̄ veꝝ ꝛ falsū nō sunt i reb⁹: vt bonū ꝛ
malū: sic q̄ veruȝ sit bonū ꝛ falsū sit malū. vide i textu.
hoc expsse dicit: ꝯ sunt i mēte. q̄ aūt veꝝ nō sit in rebus
vt quoddā bonū. i. q̄ nō sit idē q̄d bonū pȝ per hoc q̄d
addit: q̄ꝛ sunt i mente. ꝛ q̄ verū denoiat mentē nō anteȝ

bonū. Uel al'r dr̄ q̄ philosoph⁹ accipit rē ꝓ simplici
pdicamētali: ꝛ pȝ i textu expsse: dicit eniȝ q̄ q̄ꝛ cōplexio
ꝛ diuisio est in mente ꝛ non in rebus. in mente est veri
tas ꝛ non in rebus. s. simplicibus: i rebus tamen com-
plexis significantib⁹ sic est vitas subiue. i itellectu anteȝ
denoiatiue denoiatōe extrinseca. Et si replicas q̄ vitas
significata p ꝓpōnē nō sit i rebus significātibus cōple-
xis subiectiue. q̄ꝛ tūc hoieȝ eē eēt verū: sed cū hoiem esse
sit homo: septimo metaphi. ergo homo ē veꝝ semp lo
quēdo de veritate significata p ꝓpositionē: q̄d est falsū.
Itē veritas est adeq̄tio itellect⁹ ad rem. ergo est respect⁹
qdā: ꝛ sic nō est entitas rei vt est dictū. Ad primū di-
cit̄ q̄ cū philosophus vult q̄ hominē eē sit homo non
accepit hoiem esse ꝓ significabili cōplexo illi⁹ ꝓpōnis:
hō est: sed accipit hoiem esse. i. eēntiā hois siue esse ho-
minis est hō. Ad scōm cōcedit̄ q̄ nō capiat̄ veritas
ꝓ tali adequatione q̄ est in itellectu subiectiue ꝛ est rela-
tio: sed capio veritateȝ ꝓ entitate rei vt ē apta nata de-
clarare se itellectui: ꝛ sic pȝ ad argumēta.

Utrū quarta diuisio sit bona cū diffinitionibus mē-
broꝝ. s. alia possibilis alia ipossibilis.

Ontra. Ista ꝓpō sor. nō ē exis i mēte sortis est ipossibilis. ꝛ tñ signi
ficatū ei⁹ est posse. s. sortē nō eē. ergo
diffōnes male. ꝯña tenet cuȝ mino-
ri. maioꝛ ꝓbat̄. q̄ꝛ si nō. da oppositū
q̄d est possibilis: arguit̄ sic. Ipsa est
posis. ergo pōt eē vera. ꝯña ē bona
vt ꝓbabo. ꝛ tñ ꝯñs est falsū. ergo ꝛ añs. q̄ ꝯñs sit falsuȝ
pȝ: q̄ꝛ si pōt eē va: aut qñ est aut quādo nō est: nō qñ nō
est. q̄ꝛ tūc non est vera nec falsa: nec qñ est. quia quādo
illa ꝓpositio est: ē in mente sortis. p casū ergo sortes ē. er
go illa non est vera: sor. non est. existēs i mente sortis. q̄
aūt ista ꝯña sit bona: est possibilis. ergo pōt eē vera. ꝓ-
bat̄ sic. Sicut illud q̄d significat sicut est ē veꝝ: ita illud
q̄d significat sicut pōt eē pōt esse veꝝ. ꝯ ꝓpositio posis si
gnificat sicut pōt eē. ergo ꝓpō posis pōt esse va. Patȝ se
cūdo. q̄ꝛ si ꝓpō est posis ponat̄ in eē: q̄ꝛ posi posito i eē
nullū seq̄t̄ icōueniēs. ꝛ tūc est vera. Confirmatur.
q̄ꝛ sicut se hȝ ꝓpō posis ad ipoſem: ita ꝓpositio vera ad
falsam. sed ois propositio imposis est falsa. ergo omnis
propositio posis est vera. tenet ꝯña a ꝯmutata ꝓportio
ne. ꝛ etiā per regulā topicā: sic oppositū in opposito ita
ꝓpositum in ꝓposito: ꝛ totū antecedens est verum: vt
patet. ergo ꝯñs. si ergo illa: sor. non est. esset posis nedū
posset eē vera. imo eēt vera: vt argumētū ꝓbat. Se-
cundo sic: ista ꝓpositio est posis: homo est asinus: ꝛ ta-
men significatū eius primariū est impossibile. ergo ꝛc.
ꝯña nota cum minori. maioꝛ probatur resolubiliter sic:
hoc est posse demonstrando illā ꝓpositionem: ꝛ hec est
ꝓpositio. ergo illa ꝓpō est posis. maioꝛ ꝓbat̄: q̄ꝛ hoc est
ens. ergo est posse. Confirmat̄. q̄ꝛ istā ꝓpositioneȝ eē
est posse. sed istam ꝓpōnem eē est illa ꝓpositio. ergo illa
ꝓpositio est posis. Tertio eadem ꝓpositio est posis ꝛ
imposis. ergo diffinitiōes male. ꝯña tenet. añs ꝓbatur
de qualibet istarū nulla ꝓpositio ē: nulla ꝓpō est vera.
nulla ꝓpositio est vlis. nulla ꝓpō est negatiua. ꝛ arguo
hoc de pma: ꝛ ita itelligatur de aliis. q̄ ista sit posis: ꝛ

impo{ss}is: nulla ꝓpositio est. probat̄ ⁊ volo ꝙ ista signi ficet sicut termini ꝑtendunt nō ponēdo ꝑcise. tūc ꝙ ista sit po{ss}is patet ꝑ magi{st}ꝝ: q̄ꝛ admitteret eā: sed tn̄ po{ss}e ꝺʒ admitti. gͦ est po{ss}is. ꝙ sit ip{ss}is ꝓbat̄: q̄ꝛ significatū ꝑmariū ē ipo{ss}e: gͦ ē ipo{ss}is. ꝯña tʒ. añs ꝓbat̄. q̄ꝛ significatū ꝑmariū hͦꝰ ē significatū ypotheticū. s. nullā ꝓpōneʒ eē ⁊ illā ꝓpōnem eē verā: vt pʒ per magistrū i tractatu de isolubilibꝰ dicētē ꝙ cuiuslibʒ isolubilis ꝺʒ quid signi ficatū ꝑmariū ē ypotheticū. ⁊ i hoc vltimo notato de i{n}solubilibus. sʒ hoc significatū est ipo{ss}e. vt pʒ. quare ⁊c̄.

Cōfirmat̄. de isolubili simplr̄. vt de illa ꝓpōne: nulla ꝓpō ē vera q̄ sic ꝑcise significet: ꝙ illa sit po{ss}is. ꝓbat̄. q̄ꝛ significatum primarium ⁊ adequatum est po{ss}ibile. pʒ. ergo est po{ss}ibilis. Qͦd sit impo{ss}is ꝓbat̄: q̄ꝛ non est admittēdū isolubile simplr̄. ergo ē impo{ss}e. tenet ꝯña: q̄ꝛ ex opposito ꝯñtis seqr̄ oppositū añtis. seqr̄ eni: est po{ss}ibile. ergo ē admittendū. q̄ꝛ oē po{ss}ibile ē admittendū.

Quarto pōt argui ꝙ aliq̄ est ꝓpositio que nō ē po{ss}is nec impo{ss}is vt isolubile simplr̄. Quod non sit po{ss}ibile pʒ: q̄ꝛ nō est admittēdū. Qͦd nō sit impo{ss}e patʒ: q̄ꝛ signi ficatū ē po{ss}e. Cōfirmat̄. oīs ꝓpō po{ss}is vel impo{ss}is ē vera vel falsa: isolubile simplr̄ nō est veꝝ nec falsū. ergo nō est ꝓpō po{ss}is vel ipo{ss}ibilis. ꝯña nota cū maiori. minor etiā pʒ: q̄ꝛ si nō. da oppositū ꝙ isolubile simplici ter sit veꝝ vel falsū: ⁊ capio hic isolubile simplr̄. hoc est falsū. ⁊ q̄ro an sit sit veꝝ ⁊ falsū aut veꝝ tm̄: aut falsū tan tū. non ꝑmū: q̄ꝛ impo{ss}ibile. si dicit̄ scōm: ꝙ est veꝝ seq̄ tur ꝙ est falsū. si dicit̄ tertiū ꝙ ē falsū seqr̄ ꝙ est veꝝ ex quo sic ꝑcise significat. ergo nullꝫ istoꝝ pōt dici. imo ꝑ hoc pōt ꝓbari ꝙ isolubile simplr̄ nō est ꝓpositio. quia nō est veꝝ nec falsum ⁊c̄.

Ad hec respondet̄. Ad ꝑmū negat̄ maioꝛ: ⁊ ad ꝓbationē cū dicis. da oppositum. s. ꝙ ista sit po{ss}is: soꝛ. non est existēs in mēte sortis admitto. ⁊ cū arguis: ē po{ss}ibilis: ergo pōt eē vera. nego ꝯñtiam: multe eni sunt ꝓpōnes po{ss}es que nō p̄nt eē vere: vt declaratū ē i sūmulis. ⁊ ad ꝓbationē nego maiorē. s. ꝙ sicut illud qͦd significat sicut est ē veꝝ: ita illud qͦd significat sicut pōt eē est po{ss}e. ⁊ causa est: q̄ꝛ si significat sicut est nō pōt esse repugnātia aliūde qn̄ sit vera: sed si significat sicut pōt eē: pōt eē repugnātia aliūde ꝙ nō po{ss}it eē va.

Ad aliud admitto ꝓpōneʒ po{ss}em poni i eē vt signū ⁊ nō vt significatū. Ad ꝯfirmationē nego maiorem .s. silitudinē: ⁊ ratio diuersitatis ē: q̄ꝛ ꝓpositio po{ss}ibilis sic se hʒ ad impo{ss}ibilem ꝙ propositio po{ss}ibilis nunq̄ȝ poterit esse impo{ss}ibilis: nec impo{ss}ibilis poterit esse po{ss}ibilis: loquoꝛ de impo{ss}ibili simpliciter ⁊ non ꝺʒ qd. sed propositio vera potest eē falsa ⁊ ecōtra. q̄re non valet. Ad regulā aūt topicā dicit magister in ꝑmo posterioꝝ i capitulo illo. Quod āt ex necessarijs: ꝙ illa regula itelligit̄ in ꝑuatiue oppositis solū vt bonū ⁊ malꝫ sunt opposita. visus ⁊ cecus sunt opposita: sʒ videre est bonū. ergo eē cecū ē maluꝫ. Ad scōm negat̄ maioꝛ. ⁊ ad ꝓbatōeʒ negat̄ iteꝝ maioꝛ. ⁊ cū tu ꝓbas hoc est eus. ergo hoc ē po{ss}e demōstrādo illā ꝓpōnē. Dr̄ ꝙ isti termini po{ss}ibile ⁊ impo{ss}e p̄nt tripliciter sumi. scilicet pro propositione po{ss}ibili. Secundo modo p̄nt sumi pro ente po{ss}i ⁊ impo{ss}ibili. ⁊ sic sumuntur transcendenter ꝓ re po{ss}ibili. Tertio modo sumuntur aduerbialiter. po{ss}e pro po{ss}r̄. impo{ss}e pro impo{ss}ibilr̄. concedo ergo ꝯñam sumendo secundo modō: sed nego sumendo primo modo. vt in proposito. Ad primam confirmationem concedo ꝯñtiam: sumendo po{ss}ibile secundo modo: sed primo modo negatur ꝯñtia. conceditur ergo ꝙ illa est po{ss}ibilis. scilicet ens po{ss}e: non tamen propositio illa est propositio po{ss}ibilis. Ad secundaȝ dicitur ꝙ regula intelligitur stante primaria significatione terminorum: ⁊ tunc patet ꝙ non est po{ss}is. Ad tertium negatur antecedens. ad probationē: admisso casu ꝙ illa non significet precise nulla ꝓpositio est: nego ꝙ sit impo{ss}ibilis. Ad probationem cum dicitur significatum primariū quod est ypotheticum est impo{ss}e. ergo est impo{ss}is. negatur cōsequentia. vnde in materia insolubilium non tenet diffinitio talis: quia vt vult magister ibi penes aliud attenditur po{ss}ibilitas ⁊ impo{ss}ibilitas et penes aliud attenditur veritas ⁊ falsitas. Po{ss}ibilitas ⁊ impo{ss}ibilitas attenditur penes eius significatum cathegoricum quod dicitur adequatum: veritas autem ⁊ falsitas attenditur penes significatum ypotheticum quod dicitur primarium. Ad confirmationem dicitur ꝺm Hentisberum in tractatu de insolubilibus ⁊ ꝺʒ magistrum ꝙ casus de insolubili simpliciter non est admittendus: ⁊ cōsequenter non est po{ss}ibilis: quia dato opposito sequuntur impo{ss}ia. videlicet ꝙ eadem ꝓpositio est vera ⁊ falsa ⁊ ꝙ duo contradictoria inicem ꝯdicentia sunt falsa. Ad quartuꝫ dicit̄ ꝙ insolubile simpliciter nō est admittendū. ⁊ per ꝯñs nō est po{ss}e. Diffinitiones iste itelligunt̄ extra materiā insolubilium. Ad confirmationem pʒ ꝙ cum insolubile simpliciter sit impo{ss}ibile est falsum: ꝙ non sequitur ex hoc ꝙ dicis ipm esse falsum sequitur ꝙ est veꝝ: ergo non est falsuꝫ. quia cum sit impo{ss}ibile quodlibʒ seqtur ex eo: ⁊ ideo non ꝺʒ admitti tāq̄ȝ po{ss}e. q̄ꝛ sequuntur ipo{ss}ibilia ex eo.

Vtrū q̄rta diuisio sit bona cū diffinitionibus mēbrorum. s. alia necīa alia cōtingens.

Ontra. Eadeʒ propositio ē necessaria ⁊ contingens: ergo diuisio mala. consequentia tenet: q̄ꝛ tūc mēbra coincidērent: añs probatur. q̄ꝛ illa est necessaria: homo est aial: ⁊ hec eadem ē contigens: quod probo. q̄ꝛ contigens ⁊ po{ss}ibile idem sunt. ꝺm philosophum secundo peryermenias. sed hec propositio est po{ss}ibilis. ergo est contigens.

Confirmatur. quia cōtingens dicitur tripliciter primo priorum. s. contingens necessarium: ꝯtingens po{ss}ibile: ⁊ cōtingens non necessarium. primo modo est idem quod necessarium. ergo non distinguitur contra ipsum. secundo modo aliquod contingens est necessarium. quia aliquod po{ss}ibile est necessarium. Tertio modo contingens est non necessarium: sed non necessariumꝰ est impo{ss}ibile: ergo contingens est impo{ss}ibile: qͦd est falsum. Secundo sic: aliqua propositio est contingens cuius significatum non est contigens. ergo ⁊c̄. cōsequentia tenet: añs probat̄: ⁊ capio istaꝫ propositionē: aliqua propositio est falsa. q̄ sic ꝑcise significat: tunc illa propō est contigens: q̄ꝛ significatū ciꝰ est contigens. s. aliquam propositionē eē falsā: cum po{ss}it ita eē ꝙ aliqua propositio sit falsa ⁊ po{ss}it esse ꝙ nulla sit falsa. ꝙ tamen significatum nō sit contingens probatur: q̄ꝛ tunc

posset eē ⁊ nō eē sicut significat. ⁊ vltra seqtur ꝙ posset eē vera vel falsa. pʒ ꝯña. qꝛ si pōt eē sicut significat pōt eē vera: ⁊ si pōt nō eē sicut significat pōt eē falsa: ⁊ tamē ꝯñs ē falsū ꝙ possit eē vꝰa ⁊ possit eē falsa: qꝛ ista assignata nō pōt eē falsa: qꝛ si pōt eē falsa ponat̄ in eē ⁊ seqtur ꝯtradictio. Nā seqtur ista propositio ē falsa. ergo aliq̄ ꝓpō ē falsa. ⁊ ex alia pte seqtur: ista ē falsa q̄ precise significat ꝙ aliqua est falsa. ergo nulla ꝓpō est falsa. Cōfirmat̄. qꝛ nullū ē significatū cōtigēs eq̄liter. ergo ⁊c. cōseq̄ntia tʒ. añs probat̄. qꝛ tūc haberet cāʒ cōtingentē eq̄liter: sʒ a cā ꝯtigēte nullū ꝯdictorioꝝ dignꝰ ē euenire q̄ʒ reliquū. ergo neutꝝ eueniet vel vtrūqʒ simul: quod ē inconueniēs. ⁊ sic habeo ꝙ nulla propō ē cōtingēs equaliter. Tertio sic: Illa propō ē necessaria: cesar fuit: vt pʒ: ⁊ tñ significatū nō est necessariū: ergo ⁊c. ꝯñtia nota cū maiori: minoꝛ probat̄: qꝛ da oppositū ꝙ significatuʒ ē necessariū. ergo cesarē fuisse ē necessariū. tūc vltra. cesarē fuisse ē necessariū. ergo cesarē fuisse ē: ⁊ cōseq̄uēter est ens siue aliq̄d. tʒ ꝯña a tertio adiacēte ad scdʒ. Cōfirmat̄: qꝛ illa ꝓpositio ē necessaria aial ē homo. ⁊ tñ significatū nō ē necc̄iū: ergo ⁊c. ꝯña nota: añs ꝓ p̄ma pte pʒ: qꝛ seq̄t̄: hō ē aial: ergo aial ē hō. illa ꝯña ē bōa. ⁊ antecedēs ē nec̄ium: ergo ⁊ ꝯñs. ꝓ alt̄a pte ꝓbat̄ ꝙ nō sit necessariū. qꝛ accidit aiali ꝙ sit hō: qꝛ pōt eē aial: lʒ non sit hō: ergo nō est necessariū aial esse hoiem. Quarto sic: Nulla ꝓpō mūdi ē nec̄ia: ergo diuisio mala: ꝯña tʒ añs ꝓbat̄. qꝛ siqua essʒ potissimū essʒ illa: deꝰ ē: p̄cise sic significādo. Sʒ ꝯ. Si illa ꝓpō ē necessaria ⁊ illa ꝓpositio ⁊ hāc ꝓpōnem eē sunt vere vnū ⁊ idē. ergo hāc ꝓpōnē eē ē nec̄iū: ꝯñs ē falsum: qꝛ hāc ꝓpōnem eē est ꝯtingēs. Cōfirmat̄. qꝛ nulla ꝓpō mūdi ē ꝯtigēs. ergo ⁊c. ꝯña tʒ. añs ꝓbat̄: qꝛ si nō. da oppositū ⁊ seqtur ꝙ quelibet ꝓpō ꝯtigens sit ipossibil̄: quod ē icōueniēs. ꝓbatur ꝯña: qꝛ sicut se hʒ ꝓpō possibil̄ ad ipossibilē. ita necessariū ad contingēs: sʒ ois ꝓpō necessaria ē possibil̄. ergo ois contigens ē ipossibil̄. tʒ ꝯña a cōmutata ꝓportione.

Itē pōt argui ꝙ diuisio sit mala: qꝛ aliqua est ꝓpositio que nō ē contingens nec necessaria: vt ꝓpositio ipossibilis: hō est asinꝰ: ergo ⁊c.

Ad hec rñdetur. Ad primū negat̄ añs. Ad ꝓbationē dı̄ ꝙ ꝯtingens vno mō accipit̄ ꝓ possibili: vt vult phūs ꝑo peryermenias. Alio mō accipitur ꝯtigens ꝓ eo qd̄ ē indifferēs ad vtrāqʒ pteʒ ꝯdictionis. ⁊ sic loq̄mur i ꝓposito: ꝯtingēs p̄mo mō sumptum nō distinguit̄ ꝯ nec̄ium: sʒ bñ ꝑo mō. Ad confirmationē dı̄ ꝙ capit̄ i ꝓposito contigens tertio mō. s. prout est nō necessariū quod dı̄ contigens natū ⁊ infinituʒ: vt p̄mo prioꝝ dicit phūs. Et cū tu ꝓbas. si cōtingēs ē nō necessariū: ⁊ nō necessariū ē ipossibile: ergo ꝯtigens est ipossibile. nego ꝯñtiam: qꝛ ex puris pticularibꝰ nihil seq̄tur: vñ licʒ ꝯcedā ꝙ aliqd̄ non nec̄iū sit ipossibile: nego tñ ꝙ oē nō necessariū sit ipossibile. quare nō seqtur.

Ad ꝑm argumētū dı̄ ꝙ ista ꝓpō ē cōtingēs. ⁊ similiter eiꝰ significatū ē contigēs: Et cū tu arguis ꝯ. si significatū ē contigens: ergo pōt eē ⁊ non eē sicut significat: concedo ꝯñaʒ. ⁊ cum vltra arguis pōt eē ⁊ non eē sicut significat: ergo pōt eē vera ⁊ pōt eē falsa. nego conseq̄ntiā. multe. n. sunt ꝓpōnes contigentes que non possunt eē false: vt ista assignata i argumento. Ad confirmationeʒ negatur añs. ⁊ ad ꝓbationē cum dicis. sequeret̄ ꝙ haberet cām cōtingentē eq̄liter: cōcedo. ⁊ cū vlterius dicis. a cā cōtingēte eq̄liter neutrū ꝯrioꝝ est dignꝰ euenire q̄ʒ reliquū. concedo remanēte contingētia eq̄li illiꝰ cause. ⁊ cū dicis ꝙ nō magis eueniret vnū q̄ʒ aliud: concedo: sʒ tñ remota contingētia eq̄li vnū eueniret ⁊ aliud nō. Ad tertiū nego minorē: ⁊ ad ꝓbationē cum dicis da oppositū. admitto ꝙ Cesarē fuisse sit necessariuʒ. et nego illā ꝯñaʒ Cesarē fuisse ē necessariū: ergo Cesareʒ fuisse est veꝝ: qꝛ ly necessariū ampliat pro eo quod ē vel fuit vel pōt eē vel intelligi vel imagiari. Rñsio Pauli pergu. dubio septimo. possʒ tñ concedi ꝙ cesarē fuisse ē aliq̄d: qꝛ aliq̄d significabile cōplexū per illā propositionē: Cesar fuit. ⁊ nō seqtur ē aliq̄d: ergo ē vel substantia vel accñs. ⁊ sil̄r ergo deꝰ pōt destruere illud ens: vt i q̄stione de ꝓpōne vera vel falsa dcm̄ ē. Ad confirmationē nego minorē. ⁊ ad probationē nego ꝯñtiā. lʒ eniʒ hō sit accñs aiali. sumpto ly accidēs pticipial̄r. nō tam̄ ē accidens aialis sumēdo ly accñs noialiter. Ad q̄rtuʒ negat̄ añs. Ad ꝓbationē concedo ꝙ illa: deꝰ est: ē necessaria: cum tu arguis illa ꝓpō ē necessaria: ⁊ ista propositio: ⁊ hāc ꝓpōnē esse sunt vnū ⁊ idē: ergo hāc ꝓpositionē eē est necessariū: nego ꝯñam: neqʒ arguitur resolutorie: qꝛ conseq̄ns nō ē resolubile sʒ officiabile. Ad cōfirmationē negatur añs. ⁊ ad ꝓbationē cuʒ tu dicis. dato opposito seq̄t̄ ꝙ quelibʒ ꝓpositio cōtingēs sit impossibil̄: nego ꝯñaʒ: ⁊ ad ꝓbationē negat̄ maioꝛ: qꝛ possibile ⁊ ipossibile euacuant sufficient̄ ꝓpōneʒ: sʒ nō necessariū ⁊ cōtingens. Et ꝓpter hoc pʒ ad aliud. cōcedo ꝙ ē aliq̄ propō que nō est necessaria nec contingens. ⁊ consequenter ꝙ hec diuisio nō euacuat ꝓpōnem.

Utruʒ quinta diuisio propositionis cum diffinitionibus membroꝛum sit bona. scʒ vniuersalis particularis indefinita singularis.

Contra. Ista est vniuersalis. oēs isti currunt: vt pʒ ⁊ tamen subijcitur terminus discretus: ergo ⁊c. Iteʒ. illa non est vniuersalis non nemo disputabit: ⁊ tamen adsunt cōditiones. ergo ⁊c. Item ista: incipit ois hō eē: nō est vniuersalis: ⁊ tamē adsunt oēs conditiōes ⁊c. Et similiter de preiacēte vniuersalis. Itē adduco argumētuʒ magistri. Illa nō est vniuersalis: nō q̄libʒ homo currit: quia equalet huic particulari aliquis homo non currit: ⁊ tñ subijcitur terminꝰ cōis signo vniuersali determinatus. ergo ⁊c. Secūdo pricipaliter: Illa ꝓpositio nō ē particularis: aliquē hominem eē animal ē necesse: quia est modalis de sensu composito: ⁊ habet figuram disperatam ab his. Similiter illa: nemo est. Similiter illa: incipit aliquis homo esse. Item de preiacente. Item adduco argumentum magistri. illa non est particularis. nō aliquis homo currit: quia equiualet vniuersali. ⁊ tamen in omnibus his adsunt conditiones regule: quare ⁊ce. Tertio principaliter: nulla istarum est indefinita: nemo currit: semper fuit homo: ⁊ tamen adsunt conditiones regule. Item illa: non nullus equus currit est indefinita: quia equiualet vni indefinite: ⁊ tamen non sunt conditiones. Item adduco ar-

gumētum magrī sit a preiacens istiꝰ. oīs homo currit. ⁊ arguo sic. a est idefinita: ⁊ tamē subijcit̄ i ea terminꝰ cōmunis signo vniuersali: ergo ⁊c̄. ꝓbat̄ minor. q₂ idē est subm a ⁊ sue vniuersalis: ſʒ subm vniuersal' subijcit̄ mediāte signo: ergo ⁊ subiectū a. Quarto illa non ē singularis: necessario tu non es asinꝰ: ⁊ tn̄ hʒ conditiones regule. ergo ⁊c̄. Itē illa. sortes ē nomē. non ē singularis: q₂ subm nō stat discrete: ⁊ tn̄ hʒ conditiones regule. Item adduco argumētum magrī: Ista nō est singularis. oēs isti currunt: ⁊ tn̄ subijcit̄ terminꝰ discretꝰ ꝓbat̄: q₂ oē ꝓnomē demōstratiuū ē terminꝰ discretus: sed hoc ē hmōi: ergo ⁊c̄. Quito contra diuisionē sic: oīs bona diuisio dʒ eē bimēbris: ſʒ illa non ē bimēbris: sed quatrimēbris: ergo ⁊c̄. Confirmat̄: q₂ oīs bona diuisio dʒ dari per opposita: ſʒ ista non datur per opposita: q₂ vnum mēbrum continetur sub alio: vt particularis sub vniuersali: ergo ⁊c̄.

Ad hec respondet̄. Ad primū: dī ꝙ q̄ttuor cōditiones reqrunt̄ ꝑ limitatione huiꝰ regule. Prima ē ꝙ subijcit̄ terminꝰ cōis: vt excludat̄ ꝓpositio i q̄ subijcit̄ terminꝰ discretꝰ. Secūda nō ꝓgnās: ⁊ sic excludit̄ illa non nemo disputabit. Tertia solo signo detminatꝰ vel pluribꝰ equiualentibꝰ: ⁊ sic excludit̄ illa: icipit oīs hō eē: ⁊ illa non qlibʒ hō currit. Quarta exn̄te aliqd illiꝰ vel existentibꝰ: vt excludat̄ preiacens vniuersalis ꝓpōnis. ⁊ per hoc pʒ ad argumēta. Ad primū conceditur: ꝙ illa ē vniuersal' oēs isti currunt: et negat̄ ꝙ isti sit terminꝰ discretus: imo est terminꝰ cōmunis ꝓm magistrū in hac logica parua lʒ in logica magna oppositū teneat. Vide i sūmulis post diuisionē terminorum. Ad alia āt pʒ rn̄sio: q₂ nō sunt vniuersales cum nō habeāt cōditiones regule. Ad scōm dī ꝑ limitatione regule q̄ttuor cōsimiles limitatōes reqrūtur. Prima ꝙ terminꝰ cōis subijcit̄. Scōa non pregnās. Tertio solo signo ꝑticulari determinatus vel pluribus eisdem equiualētibꝰ. Quarta existēte vel existentibꝰ aliqd illiꝰ. Et per hoc pʒ ad scōm q₂ nulla illaꝝ ē ꝑticularis.

Ad tertiū dī ꝑ limitatiōe regule ꝙ tres conditiones reqrūtur. Prima ꝙ subijcit̄ terminꝰ cōis. Secunda nō pregnās. Tertio nullo signo detminatus existēte aliquid illiꝰ vel pluribꝰ eidē equalentibꝰ. ⁊ ꝑ hoc pʒ ad terminū: q₂ ꝓma ⁊ ꝓa nō sunt idefinite tertia sic ⁊ quarta similit̄ ⁊c̄. Aduerte tn̄ circa ꝓam ꝓpōnem: q₂ orit̄ pulchꝝ dubiuʒ. Nā cū illa. nō nullus equus currit. sit indefinita ꝑ te eo ꝙ equalet vni ꝑticl'ari idefinite vt illi. equꝰ currit. a simili ēt eadē erit ꝑticularis ꝓpositio: q₂ equalet vni ꝑticulari vt isti aliqs equus currit. ⁊ sic eadē propositio erit ꝑticularis ⁊ indefinita quod est incōueniēs. Dī ꝙ ꝓpō pōt dici ꝑticularis vel idefinita dupl'r. s. formaliter vel equalēter. Primo mō ē soluʒ ꝑticularis qn̄ ponit̄ signum ꝑticulare. ⁊ idefinita ē quādo nullo signo determinat̄. Scōo vero mō ē ꝑticularis ꝑ equalentiaʒ qn̄ ponūtur plura signa ⁊ sil'r idefinita. Ad argumētū ergo dico ꝙ nō ē iconueniēs ꝙ eadē ꝓpō sit ꝑticularis ⁊ idefinita sil'r ꝑ equalentiā. formal'r āt bn̄ ē incōueniens. Ad q̄rtū dī ꝙ sic limitat̄ regula: Propositio singularis ē illa i q̄ subijcit̄ t̄minꝰ discretꝰ sine signo imobilitāte: aut t̄minꝰ cōis solo ꝓnoīe demōstratiuo detminatus. Et ꝓpt̄ hoc pʒ ad argumētū. Ad ꝓmū illa nō ē singularis. Ad ꝓm sil'r illa nō est singularis: q₂ ly sor. ē terminꝰ cōis. Ad tertiū sil'r ista nō ē singularis oēs isti currūt. ⁊ negat̄ ꝙ ly isti sit t̄minꝰ discretus: imo est t̄minus cōis. Ad qntū dicūt ꝙ est reducibil' ad bimēbrem: ⁊ hoc sufficit ⁊ reducitur hoc mō: q₂ subm ꝓpōnis vel ē t̄minꝰ discretus vel ē t̄minus cōis. si discretus est ꝓpō singularis. si cōis adhuc dupl'r: q₂ vel aliquo signo determinatus vel nullo. si nullo est idefinita. si aliquo vel ꝑticulari vel vl'i. si ꝓmo mō ē ꝑticularis. si ꝓo ē vl'is. Ad confirmationē dicūt qdam ꝙ diuisio ꝓm rē dat̄ ꝑ opposita realia: ⁊ diuisio ꝓm rōnem dat̄ ꝑ opposita ꝓm rōnē. sicut hic. vn̄ ꝓpō vl'is ⁊ singularis pn̄t dupl'r considerari. vel ꝑ his q̄ denomināt. ⁊ sic nō sunt opposita. vel ꝑ his que significāt. ⁊ sic opponūtur: q₂ ꝑticularis vt ꝑticularis nō est vniuersalis ⁊ ecōtra. Hec rn̄sio peccat i duobꝰ. Primo i hoc ꝙ dicit: ꝙ hic nō est diuisio ꝓʒ rē q₂ diuisio ꝓʒ rē ē qn̄ nihil quod ē subiectiue sub vno mēbro ponit̄ sub alio: ſʒ hic ē hmōi: ergo est diuisio ꝓʒ rē. Peccat ꝓo q₂ dicit ꝙ ꝑ his que denoiant nō sunt opposita. Cōtra q₂ queādmodū vniuersal' ⁊ ꝑticularis ꝑ his q̄ significāt sunt opposita: q₂ vnū nō ē aliud ꝑ te. ita ꝓpōnes sic denoiate opponūtur: q₂ vna non ē alia: q̄re ⁊c̄. Iō aliter dicat̄ ꝙ vnū contineri sub alio pōt eē dupl'r i ꝓposito. Uno mō aliqd dī cōtineri sub alio ꝓm ꝑdicationē. sicut spēs ꝯtiet̄ sub gn̄e. Alio mō aliqd dicitur contineri sub alio nō ꝓm predicationē ſʒ alit̄. vt aut ꝓm locū vt elemēta sub celo continent̄: aut ꝓm potestatem vt ꝓuus sub dn̄o: aut ꝓm ordineʒ vt minꝰ digni sub magis dignis ꝯtinent̄. aut sicut minꝰ amplū sub magis amplo vt terminꝰ nō distributus dī contineri sub codeʒ distributo vt aliqs hō sub ly oīs hō. ⁊ isto mō ꝑticularis continet̄ sub vl'i non vt recipiēs predicationē eiꝰ. Ad formā ergo argumenti nego minorē ꝙ ista nō sit data per opposita large capiēdo opposita. Et cuʒ dī ꝙ vnū mēbrum ꝯtinet̄ sub alio: ergo nō sunt opposita. Dr̄ ꝙ si vnū mēbꝝ continet̄ sub alio tanq̄ʒ recipiēs predicationem eius non essent opposita. si aūt dicitur aliter contineri sub eo dico ꝙ sunt opposita vt in ꝓposito.

Utrum alia diuisio ꝓpōnis cū diffinitionibꝰ mēbrorum sit bn̄ data. s. alia modalis alia de inesse.

Contra diuisionez arguit̄ sic. Vel est diuisio vniuoci vel analogi. ⁊ arguit̄ ꝙ sit diuisio vniuoci sic: genꝰ nō diuidit̄ nisi de rōne vniuoci: ſʒ ꝓpō ē genus: ergo nō diuidit̄ nisi de rōne vniuoci. In oppositum arguit̄ ꝙ ꝓpō priꝰ dī de ꝓpōne d' inesse q̄ʒ modali. ergo est diuisio analogi. Scōo sic. aliq̄ est ꝓpō de inesse in qua ponit̄ modus: ergo diffinitōes male: ꝯn̄a tʒ. an̄s ꝓbat̄. nā iste: hoc ē poss'e: hoc ē necessarium: hec ꝓpositio ē v'a: hec ꝓpō ē falsa: sunt de ineē vt pʒ: ⁊ tn̄ ponit̄ modus i ipsis: ergo ⁊c̄. Tertio sic. Oīs ꝓpō de sensu cōposito ē modal' ſʒ aliq̄ est ꝓpō de sensu composito in q̄ nō ponit̄ modus: ergo aliq̄ ꝓpō i qua nō ponit̄ modus ē modal'. ꝯn̄a pʒ: q₂ ē sillogismꝰ i darapti: maior ꝓbat̄ q₂ oē diuisum predicat̄ vniuersal'r de quolibʒ membro diuidentiū: ſʒ ꝓpō modal' diuiditur i ꝓpōnem de sensu composito ⁊ diuiso: ergo ⁊c̄. minor argumenti principa

lis pꝫ: qꝛ illa est de sensu composito. ꝓmitto tibi denarium: ⁊ tñ in ea non ponit̃ aliqs modus: q̃re ⁊c. Quarto sic: Ista ꝓpositio non ẽ modalis: soꝛ. currit velociter. ⁊ tñ ponitur modꝰ in ea: ergo ⁊c. consequentia nota cũ maioꝛi: minoꝛ ꝓbatur ꝑ diffinitionẽ modi: qꝛ modus ẽ determinatio fcã per adiectiuũ: sꝫ ly velociter est huiusdi: ergo ⁊c. Quinto sic q̃ rõne ista ẽ modalis soꝛtẽ currere ẽ veꝝ: eadẽ rõne illa est modalis: soꝛtem currere est scitũ a me. ⁊ tamẽ non ponit̃ modus: q̃re ⁊c. ꝯñtia nota cum minoꝛi. qꝛ modi tñ sunt sex. maioꝛ ꝓbatur. qꝛ ly scitũ ẽ adiectiuũ sicut ly verũ: ⁊ vtrũqꝫ determinat totã compositionẽ: qꝛ vtraqꝫ ẽ officiabil': ⁊ sicut scitum non addit aliqd ex pte rei sꝫ aĩe. ita veꝝ ⁊ falsum sunt in itellectu: sicut bonũ ⁊ malũ i rebus: sexto metaphisice.

Ad hec respondetur.

Ad pͥmum dr̃ ꝙ ẽ diuisio analogi vt ꝓbat argumẽtũ ꝓ vna pte. Ad rõnem in oppositum dr̃ ꝙ genus nõ diuiditur vt vniuocũ nisi i ea i que diuiditur vt genꝰ: diuiditur aũt genus i ea que differunt simpliciter spẽ: ⁊ qꝛ enũciatio de inesse: simpliciter ⁊ de inesse sub modo non differũt specie simpliciter. idcirco nõ diuiditur vt genus i ea. hec Gratiadeus primo peryermenias. quo ad primũ dcm̃ dicit veꝝ. ⁊ illud sufficit ꝓ argumẽto: quo aũt ad scdm̃ est dubium. s. quomodo ꝓpositio de inesse ⁊ modalis non differãt spẽ simpliciter. Ad scdm̃ negatur añs. si recte intelligat̃ diffinitio propositionis modalis q̃ sic itelligitur. Propositio modalis ẽ illa in qua ponitur modus modaliter sumptus vel modificatiue. Ad ꝓbationem añtis cum dr̃ in illa: hoc ẽ possibile: ponit̃ modus. dr̃ ꝙ non ponitur modificatiue sumptus: qꝛ tũc detmĩnat cõpositionem qñ modificatiue sumitur. Ad tertiũ nego maiorem ⁊ ad ꝓbationẽ cum dr̃: Oẽ diuisũ vniuersaliter predicat̃ de quolibꝫ mẽbro diuidẽtium. Ista possꝫ falsificari: qꝛ quãtitas continua diuiditur in hñtẽ positionẽ ⁊ nõ hñtẽ positionẽ. ⁊ tñ quãtitas ꝯtinua non vniuersal'r predicat̃ de alĩo mẽbro. s. nõ hñte positionem: ꝙ illa ẽ falsa. oĩs quãtitas nõ hñs positionẽ ẽ cõtinua. trãseat tñ ꝓ nũc. ⁊ cum diuiditur ꝓpositio modal' diuiditur in propositionẽ de sensu composito ⁊ ꝓpositionẽ de sensu diuiso. ⁊ sic p̃dicatur vl'r de quolibꝫ mẽbro. vnde licꝫ illa sit propositio de sensu composito: promitto tibi denarium: non tamẽ ẽ modalis de sensu composito.

Ad quartum dr̃ ꝙ modus sumitur dupl'r. s. large: ⁊ sic describitur ẽ adiacens rei determinatio. i. determinatio fcã ꝑ adiectiuũ. alio mõ stricte vt hic pro. mõ facientẽ ꝓpõnem modalẽ. ⁊ sic describitur. Modus ẽ determinatio cõpositiõis facta ꝑ adiectiuũ addens aliqd ex pte rei. ⁊ sic negatur ꝙ i illa ꝓpõe sit modus capiẽdo mõꝫ stricte vt hic capit̃ licꝫ large capiendo sic. Ad qntum dicit Burleus in ꝯo peryermenias ꝙ veꝝ ⁊ falsum non sunt ꝓprie modi: sicut nec scitum: ⁊ ꝓbabile cum nihil addãt supra cõpositionem quod sit ex pte rei. Aliter põt dici tenẽdo ꝙ sint veri modi ꝯm magrꝫ. Et ad argumẽtũ negat̃ añs. ꝑ pte. s. q̃ rõne vna ẽ modal' ⁊ alia.

Ad ꝓbationẽ. ly scitum ẽ adiectiuũ sicut ly veꝝ. cõcedo: ⁊ vtrũqꝫ detmĩnat totã compositionẽ: cõcedo quia vtraqꝫ ẽ officiabil'. In vtraqꝫ. n. compositio ẽ modificata. nã pͥma significat ꝙ sortes currit: ⁊ ꝯa ꝙ sortes currit ẽ scita a me: ⁊ cũ dicis vlteriꝰ sicut scitũ nõ addit aliquid ex pte rei: ita nec veꝝ necessario. Ad ꝓbationẽ bonũ ⁊ malum sunt i rebus: veꝝ ⁊ falsum sunt in itellectu sexto metaphisice. dr̃ ꝙ veritas absolute est in rebꝰ. est aũt in itellectu tanq̃ꝫ denominãs itellectum: nec per hoc negat philosophus veꝝ ⁊ falsum ẽẽ in rebus: sꝫ nõ vult eo modo ẽẽ in rebus sicut bonũ ⁊ malum. Recurre supra in questione de veritate ⁊ falsitate propositionis si vis videre hoc ample.

Utrũ tñ sunt sex modi: scilꝫ possibile impossibile cõtingens necessarium verum ⁊ falsum.

Ontra modus est adiacens rei determiatio: ergo quot sunt tales detmĩnationes tot sũt modi: sꝫ plures q̃ꝫ sex sunt tales detmĩationes: qꝛ bñ vel male. velociter: ergo plures q̃ꝫ sex sunt tales modi.

Scdo sic: aut tu itelligis per modum vniuersaliter quodlibꝫ adiectiuũ potens determiare aliqd. aut adiectiuũ potẽs detmĩnare aliqd grã compositionis: aut tñ adiectiuũ potẽs detmĩnare aliqd grã cõpositionis addẽs aliqd ex pte rei. Si pͥmo mõ sũt plures q̃ꝫ sex. qꝛ bene: male: foꝛtiter: velociter sunt huiusmodi. Si ꝯo mõ adhuc plures sunt q̃ꝫ sex: qꝛ dubiũ ꝓbabile: scitum: sunt modi illo mõ. Si tertio mõ sic nõ sunt sex: qꝛ veꝝ ⁊ falsuꝫ nõ addunt aliqd ex pte rei: qꝛ verum ⁊ falsum sunt in itellectu sicut bonũ ⁊ malum in rebus: sexto metaphi. Immõ qua rõne veꝝ ⁊ falsuꝫ sunt modi: eadem rõne scitũ ⁊ nescitũ. ergo non tñ sex modi sunt: Tertio per se ⁊ per accidens sunt modi detmĩnãtes aliqd grã compõnis addẽtes aliqd ex pte rei. ergo sunt plures q̃ꝫ sex. tꝫ ꝯña ⁊ añs pꝫ de se. Quarto sic: verum ⁊ falsum non sunt modi. ergo nõ sunt sex. cõsequẽtia nota ⁊ añs ꝓbat̃: qꝛ phũs in ꝯo peryerme. determinãs oppositões modaliũ de vo ⁊ falso nihil dicit de istis. deide si sũt sex ⁊ ñ plures q̃ ẽ cã ꝙ sunt tñ sex.

Ad hec respondetur.

Ad primuꝫ dr̃ ꝙ modꝰ sumit̃ dupl'r. s. large ⁊ stricte. large quecũqꝫ determinatio dr̃ modus. stricte vero solum determinatio cõpositionis addẽs aliqd ex pte rei dr̃ modus. ⁊ sic pꝫ oppositũ. Ad scdm̃ sunt duo modi r̃ndendi. Unus modus est Burlei q vult ꝙ modi facientes ꝓpõnem modalem sunt tñ q̃ttuoꝛ. s. necessariũ: cõtingens: possibile: ipossibile: veꝝ aũt ⁊ falsum nõ faciũt propõnem modalẽ proprie. qꝛ modi facientes propõnẽ modalẽ debẽt hr̃e has duas cõditiones. s. ꝙ detmĩnẽt verbũ rõne compositionis siue totã cõpositionẽ. Scdo ꝙ aliqd addãt ex parte rei supra cõpõnem. Isti aũt quattuoꝛ has conditões habent verum ⁊ falsuꝫ nõ qꝛ deficit ꝯa conditio. qm̃ nihil addunt supra cõpositionẽ. s. supra ẽẽ vel non ẽẽ: vt probat argumentum scdm̃. Deinde format aliam rõnem sic: Nulla propositio modalis conuertitur cũ sua de inesse. sꝫ ille de vero ⁊ falso conuertũtur cum suis de incẽ. ergo non sunt modales. ꝯña nota cũ maioꝛi. mioꝛ probatur: qꝛ idem est dicere soꝛ. currit. ⁊ verum est soꝛtẽ currere. ⁊ soꝛtes non currit ⁊ falsum ẽ dicere soꝛtem currere. ⁊ ꝯm hanc pꝫ solutio ad secũdum ⁊ quartũ: qꝛ ꝯclu-

ãũt ver. Ad tertiũ vero dicit Burleus ꝙ per se ⁊ ꝑ accñs reducunt̃ ad istos: illã per se reducit̃ ad necessariũ: ꝑ accñs vero ad cõtingẽs. Aliter magr̃ tenet modos faciẽtes ꝓpõnes modales eẽ sex. ⁊ dicit ꝙ mod⁹ ꝓut hic sumit̃ ẽ dictio determinare potẽs ꝯpositionẽ p̄dicati cũ subiecto: non aũt est determinatio sed efficiẽs determinationẽ. Secũdo addẽs aliqd supra ꝯpositiõez qđ sit ex pte rei. p̄mũ sic itelligit̃. ꝙ determinẽt ꝯpositionẽ p̄dicati cũ subiecto. i. manifestet q̄lis sit iherẽtia p̄dicati ad subiectũ. ⁊ ꝑ hoc excludunt̃ hec aduerbia bene: male: tarde velociter: q̄ determinãt verbũ rõne rei verbi vl' pticipij. Scđz itelligit̃. s. ꝙ addat aliquid qđ sit ex pte rei formal'r ⁊ non efficiẽter tm̃. qđ nõ faciunt ista dubiũ: ꝓbabile: scitũ: qꝛ nec dubietas nec probabilitas nec scia est in re sed in itellectu. sꝫ necessitas: ꝯtingẽtia: polĩtas: ipolĩtas: v̄itas falsitas sunt i re eẽ. iđ ⁊c̃. Et ad rõnẽ Burlei secũdã r̃ndet̃ negãdo maiorẽ. vñ ꝓpõnes de modis iportãtib⁹ veritatẽ aut falsitatẽ absolutã equiualẽt suis ꝓpõnibus de iesse: Alie ãt ꝓpõnes iportãtes veritatẽ aut falsitatẽ cõditionataꝫ non equalent illis de iesse. ⁊ ꝑ hoc pꝫ ad secũdũ argumentũ p̃ncipale. qꝛ accipit̃ mod⁹ tertio mõ. Et cũ dicis ver̃ ⁊ falsũ sunt in itellectu: ⁊ nihil addũt ex parte rei: negat̃. Ad auctoritatẽ philosophi dictũ ẽ supra ꝙ philosoph⁹ nõ negat verũ ⁊ falsum eẽ in reb⁹: sꝫ dicit nõ eodẽ mõ eẽ i reb⁹ sicut bonũ ⁊ malũ: qꝛ ver̃ ⁊ falsũ sunt i ordine ad itellectum: bonũ aũt ⁊ malũ i ordine ad appetitũ. Et scias hũc moduꝫ eẽ magr̃i. Ad tertiũ negat̃ añs. qꝛ nihil addũt sup̃ cõpositionẽ qđ sit ex pte rei: nisi pseitatẽ quam reducas ad necessitatẽ: ⁊ ꝑ accñs ad ꝯtigentiã vt vult Burleus.

Ad q̃rtũ r̃nsum ẽ in sũmulis ꝙ phũs nõ detminauit de illis modalibus de vero ⁊ falso quo ad figurã ⁊ oppositionẽ: qꝛ nõ habẽt diuersam oppositionẽ ab illis de inesse. Cur aũt tantũ sint sex vide sufficientiã in sũmulis in parte correspondente huic questioni.

Utꝝ diuisio ꝓpõnis modalis cũ diffõnibus mẽbroꝝ sit bona. s. alia de sensu diuiso alia de sensu cõposito.

Ontra diuisionez arguit̃ sic. Aut ẽ diuisio gñis in spẽs: aut vocis in significatiões. aut toti⁹ in partes. sꝫ nullo mõ vt ꝓbabo: ergo nõ est diuisio ꝑ se. tenet ꝯña cũ maiori ꝑ Boetiũ i libro diuisionũ ponẽtẽ tm̃ istas tres diuisiones ꝑ se. minoꝛ ꝓbat̃. p̄mo ꝙ nõ gñis i spẽs pꝫ: qꝛ ꝓpõ modalis: ꝑ p̄us dr̃ de vna ⁊ per posterius de alia cũ vna illaꝝ sit vera modalis ⁊ alia nõ. Nec est diuisio vocis in significationes: qꝛ vox equoca est equoca his in q̄ diuidit̃ sic: ꝓpõ aũt modalis nõ est equoca istis: cũ s̄m vnã diffõnẽ p̄dicet̃ de istis. Nec diuidit̃ vt totũ i illa: qꝛ neqꝫ est totũ ꝯtinuũ. neqꝫ vt totũ eẽntiale: neqꝫ vt totũ collectiuũ: neqꝫ vt totũ vl'e: neqꝫ vt totũ ptãtiuũ. q̄re ⁊c̃. Scđo sic. Propositio de sensu diuiso nõ est modalis. ergo ⁊c̃. ꝯña tenet: añs ꝓbat̃ auc̃te phi i scđo pyermenias di. In modalib⁹ eẽ ⁊ nõ eẽ sũt subiecta: appositiões v̄o sũt p̄dicata. itelligẽs ꝑ eẽ ⁊ nõ eẽ dcm̃ affirmatũ ⁊ dcm̃ negatũ: ⁊ ꝑ appositiões itelligẽs modos: sed in ꝓpõne de sensu diuiso modus nõ p̄dicat̃. ergo nõ ẽ modalis. Cõfirmat̃ rõne sic. Illa solũ ẽ modalis in q̄ dctminat̃ verbũ rõne cõpõnis: ⁊ hoc sit solũ i illa de sensu cõposito: ergo illa de sensu diuiso nõ est modal'. Tertio sic: Propositio de sensu cõposito nõ ẽ modalis: sed de iesse: ergo ⁊c. añs arguit̃ sic: Oĩs illa ꝓpõ ẽ de inesse i q̄ denotat̃ p̄dicatũ incẽ subo simpl'r. i. sine detminatione alicui⁹ modi: sꝫ qñ modus subijcit̃ vel predicat̃ denotat̃ predicatũ iesse subo simpl'r: ergo ẽ de incẽ: ꝯña nota cũ maiori. mioꝛ ꝓbat̃. qꝛ dicẽdo. soꝛ. currere ẽ necesse. p̄dicatũ illud inest toti subo. s. illi dictiõi simpl'r. i. sine aliqua detminatõe. Et Burleus vult s̄o pyermenias ꝙ hoc argumẽtuꝫ cõcludat. Quarto ꝯ̄ diffinitõez modalis de sensu cõposito arguit̃ sic. Quãdo modus seqt̃ dcm̃ nõ ẽ de sensu cõposito: ergo diffinitio mala: ꝯñtia tꝫ: añs ꝓbat̃; qꝛ modus nõ cadit sup̃ ꝯpositionẽ. ꝓbat̃: qꝛ termin⁹ sequẽs nõ hꝫ vi supra precedẽtem. quod ꝑ locum a maiori probat̃: qꝛ negatio q̄ est maxime virtutis nõ hꝫ viꝫ supra termios precedẽtes: ergo nec aliqs alter termin⁹. Itẽ arguit̃ ꝙ qñ modus subijcit̃ nõ ẽ modalis ⁊ arguitur sic: Illa nõ est modal' que nõ denoiatur a mõ: sꝫ illa nõ denoiatur a mõ: ergo nõ ẽ modalis: ꝯñtia nota cũ maiori: minoꝛ ꝓbat̃. Oĩs denoiatio ẽ a forma: sꝫ predicatũ est forma ⁊ nõ subm. ergo nõ denominabit̃ a subo quod tñ est modus: ⁊ si sic: ergo nõ ẽ modalis. Quĩto ꝯ̄ ꝓpõnẽ de sensu composito arguitur sic: Quot modis dr̃ vnũ oppositoꝝ tot modis dr̃ ⁊ reliquũ ꝑ phũm p̄mo topicoꝝ. sꝫ propõ de sensu cõposito dicit̃ duob⁹ modis. s. qñ precedit aut qñ modus seqt̃: ergo et illa de sensu diuiso q̄ opponit̃ ei dr̃ tot modis: ⁊ sic non solũ erit qñ mod⁹ mediabit vt dicit diffinitio. Sexto sic: Modus faciẽs propõnez modalẽ: aut detminat cõpositionẽ tal'r ꝙ manifestat ꝙ ꝓpõ sit talis. aut manifestat p̄dicatuꝫ qualiter inhereat subiecto. Si p̄mo modo ista q̄ est de sensu diuiso non est modalis. Si secũdo mõ illa de sensu cõposito nõ est modalis.

Ad hec r̃ndetur. Ad p̄mũ dr̃ ꝙ est diuisio analogi i analogata: qꝛ propõ modalis per p̄us dr̃ de modali v̄a q̄ꝫ de nõ vera: q̄ sit v̄a ⁊ nõ vera ifra stati patebit. ⁊ talis diuisioẽ diuisio vocis i significatõẽs. Et cũ arguis ꝙ vox equoca sic diuidit̃. concedo. vñ licꝫ oĩs diuisio vocis equoce sit diuisio vocis i significatões. nõ tñ oĩs diuisio vocis i significatões ẽ diuisio vocis equoce: vt dicit Boeti⁹. qꝛ ẽt vox ambigua significãs plura sic diuidit̃. ⁊ ẽt vox significãs ñ plura sꝫ multis modis: vt ifinitũ: significat aliqđ sine fine sꝫ diuersimode: qꝛ aut s̄m magnitudinẽ aut s̄ꝫ multitudinẽ. aut s̄m spẽm. Ad s̄m pro r̃nsione aduerte de modali vera que sit illa sunt due opiones. Cõis opinio ẽ ꝙ ista que ẽ de sensu cõposito sit v̄a modalis. qꝛ modus determinat v̄bũ rõe cõpõnis. ⁊ dcẽ sũt modales d̄ dcõ: sꝫ modalis d̄ sẽsu diuiso dr̃ modal' de re: vt cũ dr̃ sorẽ pole ẽ currere d̄notat̃ ꝙ i sorte sit potẽtia ad currẽdũ. Alia ẽ opio Bur. i s̄o pyer. ꝙ illa q̄ ẽ d̄ sensu diuiso sit modal' v̄a ꝓpt̃ s̄aꝫ rõnẽ adductã. ⁊ ꝑ hoc pꝫ ad argumẽtũ: ⁊ ad phũꝫ dr̃ ꝙ phũs loqt̃ d̄ modali v̄a q̄ ẽ de sẽsu cõposito s̄ꝫ p̄mã opionẽ. sꝫ s̄ꝫ Bur. dicẽt̃ ꝙ ꝑ subꝫ duo possum⁹ itelligẽ. vno mõ illđ qđ refert̃ ad p̄dicatũ. ⁊ sic ẽ alt̃a ps ꝓpõis. alio mõ illud qđ ẽ receptiuũ forme sic suba ẽ subm accñtis. Qñ ergo phũs dicit ꝙ eẽ ⁊ nõ eẽ sũt subiecta: per subꝫ phũs nõ intelligit subm quod

refertur ad predicatū: sed loquitur de subiecto quod supra se recipit formā ⁊ dispositionē. vn̄ vult dicere ꝙ in modalib⁹ eē ⁊ nō eē. i. cōpositio affirmatiua ⁊ cōpositio negatiua sunt subiecta supra se recipiētia modum tanq̄ʒ dispositionē eoꝝ: ⁊ sic pʒ ad argumēta. Ad cōfirmationē sil'r. Ad t'tiū negat' añs: ad ꝓbationē negat' minor: ⁊ cū tu arguis sorte᷑ currere est neceᷓ: illud p̄dicatum neceᷓ iest p̄dicato simpl'r. s. illi dicto sine aliqua determinatione. di' ꝙ duplex est subʒ in ꝓpōne tali: quoddā. n. est subm ꝓpōnis: ⁊ qddā est subʒ dicti subiectū ꝓpōnis est totū dcm̄. subm vero dicti est accusatiuus p̄cedēs verbū ifinitū vt ly sortē. Ad ꝓpositū mō cū di' p̄dicatum debet iesse subiecto cū determinatiōe ⁊ nō simpl'r. dico ꝙ p subʒ itelligitur subʒ dicti: ⁊ p̄dicatum itelligitur qd̄ iportatur p ifinitū. Ad q̄rtū negatur añs. ⁊ ad ꝓbationē negat' iteꝝ añs. ⁊ cū tu arguis ꝙ t'minus sequens nō hʒ viʒ supra p̄cedentē. nego. ⁊ cum tu ꝓbas a maiori ꝙ negatio nō hʒ vim supra p̄cedentē: ergo nec aliq̄s ali⁹ t'minus. negatur ꝯn̄a. nec est locus a maiori: q2 negatio nō di' eē maioris virtutis q̄ʒ ali⁹ t'minus nisi supra seq̄ntes: absolute vero nō. Ad aliud dico ꝙ qn̄ modus subijcitur di' modalis: q2 reducitur in illā in qua modus p̄dicatur. Vel di' ꝙ di' modalis sine aliq̄ alia reductiōe: ⁊ ꝙ denominatur modalis ab alio mō q̄ ponitur ꝓ subo. Sʒ aduerte ꝙ ille modus lʒ ut subiectū habeat rōnē materie tn̄ vt determinat totā cōpositionē hʒ rōnē forme: ⁊ sic denoīatio fit a forma cū modus se habeat in modalib⁹ sicut verbū in illis de iesse. Ad qntū di' quo ad maiorē ꝙ illa ꝓpō hʒ itelligi solū de ꝓprie oppositis vt sunt ꝯ̄ria ꝯ̄dictorio. ꝓpō aūt de sensu diuiso ⁊ de sensu cōposito nō ꝓprie opponūtur s'm aliq̄ʒ spēʒ oppositionis: ⁊ adhuc in ꝓprie oppositis nō est absolute verum: sed sic hʒ itelligi ꝙ quot sunt significata vnius oppositi tot sūt significata alteri⁹. s. s'm oēʒ significationē sibi opponūtur. quare ⁊c̄. Ad sextū dicit' ꝙ modus faciēs ꝓpōnē modalē facit vtrūq̄ʒ disiūctim. puta hoc vel hoc: capiēdo modalē vt se extendit ad veras. Diuersi diuersimode respōdēt vt pro parte tactū est: Cōiter enim dicere᷑ ꝙ modus tal'r determinat cōpositionēʒ ꝙ manifestat' q̄lis sit illa ꝓpō cui addit' modus: puta pol'is vel ipol'is.

Burleus vero vult ꝙ ꝓpō modalis significet p̄mo quō vnio fit p̄dicati cū subiecto. hoc ē quō p̄dicatū vnit' toti subiecto: an necessario vel ꝯtīgēter: ⁊ ad talē vnionē seq̄tur ꝙ sit talis qualitatis qualis iportat' per modū.

Vlt' q̄tuor regule declarātes oppositionē ꝓpōnum sitaꝝ in figura sint vere. Prima vniuersalis affirmatiua ⁊ vniuersalis negatiua sunt ꝯ̄rie. Scd̄a particularis affirmatiua ⁊ particularis negatiua sunt subcōtrarie. Tertia vniuersalis affirmatiua ⁊ particularis negatiua: ⁊ vniuersalis negatiua ⁊ particularis affirmatiua sunt ꝯ̄dictorie. Quarta vniuersalis affirmatiua ⁊ particularis affirmatiua. vniuersalis negatiua ⁊ particularis negatiua sunt subalterne.

Ontra primā arguit' sic: Iste nō sunt ꝯ̄rie: q̄libet hō est aīal. nullus hō est q̄libet aīal: ⁊ tn̄ vna ē vniuersalis affirmatiua ⁊ alia vniuersalis negatiua. g° regula falsa: ꝯn̄a nota cū minori. maior ꝓbat': quia iste sunt simul vere. ergo non sunt contrarie: consequētia tenet cū añte. Itē iste nō sunt ꝯ̄rie: oīs hō est albus. ⁊ nullus hō est albus. ⁊ tn̄ vna est vl'is affirmatiua ⁊ alia vniuersalis negatiua: ergo ⁊c̄. Secūdo sic. Iste sunt ꝯ̄rie: sortes est alb⁹. ⁊ sortes est niger. ⁊ tn̄ nō hn̄t ꝯdi tiones regule. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a nota cū minori. maior ꝓbat' p ph'm scd̄o peryer. in fine di. ꝙ ꝓpōnes de ꝯ̄rijs modis enūciādi sūt magis ꝯ̄rie q̄ʒ de ꝯ̄rijs p̄dicatis. vt ille sunt magis ꝯ̄rie: sortes ē alb⁹. sor. nō ē alb⁹. q̄ʒ iste. sor. ē alb⁹: sor. ē niger: sʒ cōparatiuū p̄supponit positiuū: ergo sunt ꝯ̄rie. Tertio sic: Iste nō sunt ꝯ̄rie. oēs isti trahūt nauim: ⁊ nulli istoꝝ trahūt nauiʒ: per ly isti vel istoꝝ demōstrādo decē qui solū sint sufficiētes simul ad trahēdū nauim: ⁊ tamen vna est vniuersalis affirmatiua ⁊ alia vniuersalis negatiua cū conditionibus regule. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a nota cū minori: maior ꝓbatur. q2 sunt simul vere. ꝙ p̄ma sit vera patet per casum. ꝙ secunda ꝓbatur: q2 ꝯ̄dictoriū est falsum. s. aliq̄ istoꝝ trahūt nauim. Cōsimiliter potest argui de ista: oēs apostoli sunt duodecim. ⁊ nulli ap'li sūt duodeci. Quarto: Iste sūt ꝯ̄rie: vterq̄ʒ istoꝝ currit. ⁊ neuter istoꝝ currit. ⁊ tn̄ nō habēt cōditiōes regule. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a nota cuʒ maiori: minor ꝓbatur: q2 nō est idē subiectū i vtraq̄ʒ. i vna eniʒ ly vterq̄ʒ subijcit'. in altera vero ly neuter. Quinto: Iste non sunt ꝯ̄rie: oē a est veꝝ: nullū a ē veꝝ. ⁊ tn̄ vna est vl'is affirmatiua ⁊ altera vl'is negatiua cū cōditionibus regule: ergo ⁊c̄. ꝯn̄a nota cū minori. maior ꝓbat'. posito. n. ꝙ p̄ma vocet' b. scd̄a vero a arguit' sic: ꝙ nō sunt ꝯ̄rie: q2 si b ē veꝝ a est veꝝ. ergo nō sunt ꝯ̄ria: tenet ꝯn̄tia: q2 ꝯ̄dictorioꝝ si vnū est veꝝ reliquū est falsum: quare ⁊c̄.

Contra secundā regulam arguitur sic. Iste nō sūt subcōtrarie. aliquis homo animal est. aliquis homo animal non est: ⁊ tamen vna est particularis affirmatiua ⁊ alia particularis negatiua cum conditionibnibus regule. ergo ⁊c̄. consequentia nota cū minori. maior patet de se. Item iste non sunt subcontrarie. aliquis homo omne animal est: aliquis homo oē animal non est. ⁊ tamen vna est particularis affirmatiua: ⁊ alia particularis negatiua cum alijs conditionibus regule. ergo ⁊c̄. consequentia nota cum minori: maior probatur: quia iste sunt simul false: ergo nō sunt subcontrarie. tenet consequētia. antecedens patet de prima parte. de secūda ꝓbat': q2 sequitur aliquis homo omne aīal nō est: ergo aliq̄s homo nullū aīal est: q2 equalent. ergo ⁊c̄. Secūdo sic: iste non sunt subcōtrarie: aliqua fenix est omnis fenix: aliqua fenix non est omnis fenix. ⁊ tamē habēt oēs cōditiones regule: ergo regula falsa. cōsequētia tenet cū minori: maior ꝓbatur. q2 sunt simul false: ergo nō sunt subcōtrarie: ꝯn̄a tenet. antecedēs ꝓbat'. ꝙ secūda sit falsa pʒ: q2 ꝯtradictoriū est veꝝ. ꝙ prima sit falsa ꝓbat' per ph'm p̄mo peryer. di. Nulla affirmatio est vera in qua vl'e vl'r sumptū p̄dicatur.

Contra tertiā regulā arguitur sic: Iste nō sunt cōtradictorie: quilibet homo aīal est: ⁊ aliq̄s homo aīal nō est. ⁊ tamē p̄ma est vl'is affirmatiua ⁊ secūda particularis negatiua cū alijs cōditiōib⁹ regule: ergo regula falsa: ꝯn̄a tenet cuʒ minori. maior pʒ. q2 iste sunt simul vere: ergo nō sunt ꝯ̄dictorie. Itē iste nō sūt ꝯ̄dictorie: q̄libet hō omne aīal est: aliq̄s hō omne

aial non est: et tamen habent conditiones regule: ergo etc. Consequentia nota cum minori: maior probatur: quia sunt simul false. ergo etc.

Secundo sic: iste non sunt contradictorie: nullo homine currente tu es asinus: et aliquo homine currente tu es asinus: et tamen habent conditiones regule. ergo etc. consequentia nota cum minori. maior probatur: quia sunt simul false.

Contra quartam regulam arguitur sic. iste non sunt subalterne: quilibet homo animal non est: et aliquis homo non animal est: et tamen sunt conditiones regule: ergo regula falsa: consequentia nota cum minori. maior probatur: quia universalis est vera et particularis est falsa. ergo non sunt subalterne: tenet consequentia. antecedens probatur. quod prima sit vera patet exponendo. quod secunda sit falsa: patet quia ex illa sequitur quod aliquis homo nullus animal est. quod est falsum. Secundo sic. Iste non sunt subalterne omnis homo est omnis homo. et aliquis homo est omnis homo: et tamen habent conditiones regule. ergo regula est falsa: consequentia nota cum minori. maior probatur: quia universalis est vera et particularis falsa. quod particularis sit falsa patet. quod universalis sit vera probatur per Boetium dicentem quod nulla propositio est verior illa in qua idem predicatur de seipso: sed hoc idem predicatur de seipso. ergo est vera. Similiter etiam potest probari per omnes suas singulares sic. ille homo est ille homo: et ille homo est ille homo: et sic de singulis: ergo omnis homo est omnis homo.

Ad hec respondetur. Ad primum dicitur quod quatuor conditiones requiruntur pro verificatione regule. Prima quod sint de consimilibus subiectis predicatis et copulis. Secunda explicite vel implicite. Tertia supponentibus precise pro eodem vel pro eisdem. Quarta quod terminus non distributus in una distribuatur in altera. ideo in prima propositione quam assignas deficit quarta conditio. In secunda deficit tertia. quia pro pluribus supponit li homo in prima quam in secunda. Et si replicas contra philosophus assignat illa esse contraria in secundo perihermenias. Dicitur quod exemplorum requiritur manifestatio et non verificatio. posuit ergo gratia exempli in veritate tamen non sunt contrarie. Ad secundum dicitur negando maiorem. Et ad probationem dicitur quod philosophus loquitur valde large de contrarietate accipiendo contrarietatem pro oppositione. hic autem loquitur de contrarietate stricte. Ad tertium dicitur quod ille non sunt contrarie: quia signum universale diversimode tenetur in illis. Nam in prima li omnis tenetur collective. In secunda li nulla tenetur divisive. Pro quo adverte quod signum universale affirmativum in numero plurali limitat ad sensum collectivum. signum autem universale negativum non limitat ad sensum collectivum de se: sed ad sensum divisivum: et hoc habet ex natura sua. Et si replicas. assigna contrarium prime. dicitur quod ista est contraria. nulli illorum qui sunt omnes istorum trahunt navim: sed li nulli de se limitet ad sensum divisivum: ut dictum est. tamen cum addito limitat ad sensum collectivum: ut cum isto qui sunt omnes istorum: et ista secunda est falsa. Ad quartum dicitur quod ille sunt contrarie. Ad probationem in oppositum cum dicitur: non est idem subiectum nego. unde subiectum in utraque istarum est li istorum. et li neuter et uterque sunt signa distributiva. Et si replicas contra: quia sequitur quod quilibet istarum est incongrua. Primo quia subiectum discordat cum verbo in numero. deinde in regimine: quia hoc verbum currit non vult pro supposito genitivum. Secundo discordat adiectivum cum substantivo in casu ut patet. Ad primum dicitur quod non valet illa consequentia. subiectum discordat cum verbo in numero: ergo est incongrua: quia non est idem suppositum et subiectum. Illud. n. quod precedit verbum apud logicum dicitur subiectum. Similiter dicitur quod non discordat in regimine verbum cum supposito: quia li istorum licet sit subiectum non est suppositum: sed li neuter et uterque est suppositum. Ad secundum dicitur quod quedam sunt adiectiva nominis que regunt casum post se: ut distributiva: quedam vero non: ut albus alba album: et similia. Prima adiectiva non tenentur concordare in casu cum illo quod regit ab eis. Alia vero semper tenentur concordare in casu cum substantivo quod non regitur ab eis. Ad quintum negatur maior: et ad probationem cum dicitur. si prima est vera secunda est vera: ergo non sunt contrarie. negatur consequentia. Ratio cuius contrariorum est quod non est possibile duo contraria esse simul vera. sic autem est hic: quia non est possibile illa simul esse vera: licet si unum sit verum et aliud non sit verum. Ad secundum principale dicitur similiter quod requiruntur quatuor conditiones pro secunda regula. scilicet quod sint de consimilibus subiectis predicatis et copulis: explicite vel implicite supponentibus precise pro eodem vel pro eisdem: et predicatis difformiter supponentibus quo ad mobiliter et imobiliter. i. distributive et non distributive. et sic patet ad primum: quia deficit quarta conditio. In primis enim duabus predicatum stat determinate. In secundis vero predicatum stat distributive. Ad secundum negatur maior. Ad probationem nego quod prima sit falsa. et cum tu probas auctoritate philosophi dicentis quod nulla affirmatio est vera illa in qua universale universaliter sumptum predicatur. Dicitur quod dictum philosophi intelligitur cum hac conditione. scilicet si talis terminus universaliter sumptus habeat plura supposita. si autem non habeat plura supposita non inconvenit ut in proposito.

Ad tertium principale dicitur similiter quod quatuor conditiones requiruntur pro tertia regula. scilicet quod sint de consimilibus subiectis predicatis et copulis: explicite vel implicite: supponentibus precise pro eodem vel pro eisdem: et quod extremum non distributum in una distribuatur in alia. et econverso si sit terminus distribuibilis. Et per hoc patet ad argumentum quod deficit quarta conditio. In primis enim predicatum nullibi distribuitur. In secundis vero utrobique distribuitur. Ad secundum negatur minor: quia nullius quantitatis sunt. ideo prima non est universalis nec secunda particularis. Et si replicas: assigna ergo contradictorium illius. nullo homine currente tu es asinus. dicitur quod est illud: non nullo homine currente tu es asinus. Et si arguis sic: Non nullo homine currente tu es asinus. ergo aliquo homine currente tu es asinus. tenet consequentia: quia non nullus et aliquis equipollent. dicitur quod non equipollent nisi quodlibet eorum seorsum possit in principalem copulam. modo hoc est falsum de li nullo eo quod dicendo nullo homine currente tu es asinus. solus negatur ablativus et non verbum principale. Et si arguis sic. Non isto homine currente tu es asinus: et sic de aliis. ergo nullo homine currente tu es asinus. tenet consequentia a singularibus sufficienter enumeratis ad suam universalem. dicitur negando consequentiam quia quelibet pars antecedentis sumpta pro singulari est mere negativa necessaria. cuius oppositum est falsum. et consequens est affirmativum falsum. veruntamen sequitur sic dicendo: Isto homine non currente tu es asinus: et sic de aliis. ergo nullo homine currente tu es asinus. sic quelibet pars antecedentis est falsa. ut patet descendendo ad omnes causas veritatis: quia tres habet. scilicet conditionalem: causalem: et temporalem. Ad quartum principale dicitur quod requiruntur quatuor conditiones pro quarta regula. scilicet de consimilibus subiectis predicatis et copulis: explicite vel implicite supponentibus precise pro eodem vel pro eisdem et predicatis eodem modo supponentibus mobiliter vel imobiliter. i. quod si predicatum in una stat

distributiue ⁊ in altera. ⁊ si in vna non stat distributiue nec in altera. Et per hoc pꝫ ad argumētū: q̄ꝛ deficit q̄rta cōditio. Ad scōm negat̃ maioꝛ. Ad ꝓbationē negat̃ maioꝛ ꝙ sit vera. s. oīs hō est oīs hō. Et ad auctoritatē Boetij cū dr̃ ꝙ nulla ꝓpō est venioꝛ illa in q̄ idēz p̄dicat̃ de seipso. dr̃ ꝙ itelligit̃ cū duabus cōditionibus. Prima q̄ p̄dicatū nō sumat̃ vniuersaliter q̄liter sumit̃ i ꝓposito. Secūda q̄ p̄dicatū significet aliq̄ꝫ rē que existat: ⁊ per hoc excludit̃ hec ꝓpō falsa: chymera est chymera. Ad aliā ꝓbationē negat̃ ꝯña: nec iste sunt singulares illi⁹ vl̃is. ſꝫ ille: ille hō ē oīs hō: ⁊ ille hō est oīs hō. g° oīs hō ē oīs hō: ⁊ tūc bn̄ valet ꝯña: ſꝫ an̄s ē falsū.

Vtꝝ regule declarantes naturā: ⁊ legem ꝓpositionū sitaꝝ in figura sint vere.

Duo ꝯ̃ria non possunt eē simul vera: sed bene falsa.
Duo subcōtraria nō pn̄t eē sil' falsa: sed bn̄ sil' vera.
Duo ꝯ̃dictoria nō pn̄t eē simul vera nec simul falsa.
Si subalt̃na vl̃is ē vera ⁊ p̃ticularis ⁊ nō ecōtra ⁊c̃.

Contra p̄mā regulaꝫ arguit̃ sic de ꝯ̃rijs: ⁊ ꝓbatur duo ꝯ̃ria eē sil' v̄a. sic: q̄ꝛ ista sūt sil' v̄a: oīs de⁹ ē de⁹ ē: ⁊ nullus de⁹ ē de⁹ ē. ⁊ illa sunt duo ꝯ̃ria. g° ⁊c̃. ꝯña tenet cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbat̃. s. ꝙ illa sint sil' vera: ⁊ arguit̃ sic. Ista est vera: nullus de⁹ est de⁹ est. q̄ꝛ assertiue significat ꝙ nullus deus ē ista ꝓpō de⁹ est. ⁊ hoc est veꝝ: ⁊ ꝙ altera sit vera: oīs deus ē de⁹ est: ꝓbat̃ sic: ista est duo vera. ergo ⁊c̃. Scōo sic. Ista sunt simul vera: q̄libet hō denariū ꝓmittit: ⁊ nullus hō denariū ꝓmittit: ⁊ sunt ꝯ̃ria. ergo ⁊c̃. tenet ꝯña cum minoꝛi. maioꝛ ꝓbat̃: ⁊ pono ꝙ q̄libet hō ꝓmittat denariū: ita tamē ꝙ nullus denarius ꝓmittat̃: isto posito pꝫ ꝙ ista ē vera: nullus hō denariū ꝓmittit: q̄ꝛ nec iste homo denarium ꝓmittit: nec iste ⁊c̃. q̄ꝛ oppositū est falsū. s. iste hō denariū ꝓmittit qḋ est cōtra casum. ꝙ alia sit vera. s. q̄libet hō denariū ꝓmittit: ꝓbo. Nāꝫ hec est vera: q̄libet hō ꝓmittit denariū per casum. ⁊ hoc solūmodo: q̄ꝛ ly denariū stat cōfuse tm̄: sed eque bene stat ꝯfuse tm̄ in illa: q̄libet hō denariū ꝓmittit. ergo si vna est vera ⁊ reliqua est vera.

Contra scḋaꝫ regulā arguit̃ ꝓbādo ꝙ est possibile duo subꝯ̃ria eē simul falsa. Et arguitur sic. Cōuertat̃ a cū isto termino oīs homo. ⁊ sibi suboꝛdinet̃: tūc arguit̃ sic. Ista sunt simul falsa: a est iste hō: ⁊ a nō est iste homo. te demōstrato: ⁊ sunt subcōtraria. ergo ⁊c̃. ꝙ p̄ma sit falsa pꝫ: q̄ꝛ significat ꝙ oīs hō ē ille hō. ⁊ ꝙ scḋa sit falsa ꝓbat̃: q̄ꝛ significat ꝙ oīs homo nō est ille hō: que est falsa cū equaleat huic. nullus hō ē iste hō: q̄ est falsa. ꝙ sint subcōtrarie pꝫ: q̄ꝛ ambe sūt idefinite: q̄ꝝ vna est affirmatiua ⁊ alia negatiua de ꝯsilib⁹ subiectis ⁊c̃. Scḋo sic. ista sūt simul falsa: differēs ab ente est ens: ⁊ differēs ab ente nō est ens. ⁊ sūt subcōtraria. ergo ⁊c̃. ꝯña nota cuꝫ minoꝛi: maioꝛ ꝓbat̃: ꝙ p̄ma sit falsa ꝓbat̃: q̄ꝛ q̄l'cūq̄ꝫ resoluat̃ nunq̄ꝫ poterit verificari hoc est: ⁊ hoc est differēs ab ente. ꝙ scḋa sit falsa ꝓbat̃: q̄ꝛ seq̄tur differēs ab ente nō ē. ⁊ tu es ens ergo differēs a te nō est ens. tenet ꝯña a superioꝛi distributo ad suū iferi⁹ cū debito medio: ⁊ cōclusio est falsa. q̄ꝛ cōtradictoꝛiū ē necessariū. s. oē differēs a te est ens. ergo aliq̄ p̄missaꝝ est falsa. non minoꝛ ergo maioꝛ. ⁊c̃.

Contra tertiā regulā de ꝯ̃dictoꝛijs arguit̃ ꝓbādo ꝙ est possibile duo ꝯ̃dictoria esse sil' vera. q̄ꝛ ista sunt simul vera: q̄libet hō hn̄s equuꝫ eq̄tat illū: aliq̄s hō habēs equū nō eq̄tat illū. ⁊ sunt ꝯ̃dictoria. ergo ⁊c̃. tenet ꝯña cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbat̃. ⁊ pono ꝙ q̄libet homo habeat duos equos: quoꝝ vnū equitet ⁊ aliū nō. isto posito patet veritas hui⁹. q̄libet homo habens equū eq̄tat illum: quia ille homo habēs equum equitat illum. ⁊ ille homo habens equū eq̄tat illū: ⁊ sic de alijs. ergo ⁊c̃. Et secūda ꝓbat̃. s. aliq̄s hō habēs equū nō eq̄tat illū: q̄ꝛ ille hō habēs equū nō eq̄tat illū. ⁊ ille hō ē aliq̄s hō habēs equū. ergo ⁊c̃. pꝫ ꝯña cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbatur. iste homo habēs illū equū nō eq̄tat illū: demōstrādo illū quē nō equitat. ⁊ ille hō habēs istum equū est hō habēs equū. ergo ille hō habēs equū nō eq̄tat illum ⁊c̃. Secūdo sic. ista sunt simul vera: cuiuslibet hoīs asinus currit. ⁊ alicuius hoīs asinus nō currit. ⁊ hec sūt ꝯ̃dictoria. ergo ⁊c̃. ꝯña nota cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbat̃. ⁊ pono ꝙ q̄libet homo habeat duos asinos vnū currentē ⁊ aliuꝫ iacentē. quo posito pꝫ veritas p̄me partis p exponētes suas. ⁊ secūda ꝓbat̃: hui⁹ hoīs asinus nō currit. ⁊ ille hō est aliq̄s hō. ergo alicui⁹ hoīs asinus nō currit. ꝯña nota cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbat̃. hui⁹ hoīs iste asinus nō currit. ⁊ hui⁹ hoīs iste asinus est hui⁹ hoīs asin⁹. ergo hui⁹ hoīs asinus nō currit. Tertio sic. iste sunt simul vere: q̄libet singularis alicui⁹ vl̃is est vera. ⁊ aliq̄ singularis alicui⁹ vl̃is nō est vera: ⁊ tn̄ sunt ꝯ̃dictoria. ergo ⁊c̃. ꝯña tenet cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbat̃. ꝓ secūda parte pꝫ. ꝓ p̄ma parte ꝓbatur sic: q̄libet singularis istius ē vera. demōstrādo illā: oīs hō est aīal. ergo q̄libet singularis alicui⁹ vl̃is est vera. ꝯña tenet ab iferioꝛi ad suū superius affirmatiue ⁊ sine distributiōe. q̄re ⁊c̃. Quarto sic: ista sūt sil' vera. Adā fuit in istāti p̄nti: ⁊ adā nō fuit in istāti p̄nti. ⁊ eadē iuicē ꝯ̃dicūt. ergo regula falsa. ꝯña nota cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbatur. ⁊ p̄mo ꝙ negatiua sit vera sic. nullū istās p̄ns fuit. igitur nihil fuit in istāti p̄nti. patet ambe ꝯñe. ⁊ an̄s ꝓbatur. q̄m hoc istās p̄ns nō fuit demonstrādo istās p̄ns. ⁊ hoc est oē istās p̄ns. ergo nullū istans p̄ns fuit. Iam ꝓbo affirmatiuā sic: aliquādo fuit ita ꝙ adā fuit in istāti p̄nti. ergo iā ita est ꝙ fuit in istanti p̄nti. pꝫ ꝯña. q̄ꝛ q̄libet ꝓpō de p̄nti vera in terminis simplicibus ⁊ sine distributiōe reliquit vnā verā de p̄terito. si enim aliquādo fuit ita ꝙ tu es in ista domo iā est veꝝ ꝙ fuisti in ista domo. sed ꝓbo an̄s faciēdo hāc ꝯñam. adā est. igitur adā est in istanti p̄nti. illa ꝯña est bona ⁊ aliq̄n fuit ita sicut adeq̄te significat̃ per an̄s. igitur tūc fuit ita sicut adequate significat̃ per ꝯn̄s. q̄re ⁊c̃. Quinto: ista sunt simul vera: de⁹ scit antichristū esse futuꝝ: ⁊ nullus deus scit antichristū eē futuꝝ. ⁊ tamē iuiceꝫ ꝯ̃dicūt. ergo regula falsa. ꝯña nota cum minoꝛi. maioꝛ probatur: ꝙ affirmatiua sit vera manifestū est. si enim antichristus est: deus scit antichristū foꝛe. sed negatiuā ꝓbo sic: antichrist⁹ cōtingēter erit. ergo de⁹ nō scit antixp̃ꝫ eē futuꝝ. ꝓbo cōsequētiā: q̄ꝛ si nō. stet igit̃ oppositū cōsequētis cū an̄te. ⁊ arguit̃ sic: an̄xp̃s cōtingēter erit. igit̃ nō pōt eē ꝙ nunq̄ꝫ antixp̃s erit. pꝫ cōsequētia: q̄ꝛ si aliq̄n poterit eē ꝙ ipse nunq̄ꝫ erit magis videt̃ ꝙ modo pōt esse ꝙ nunq̄ꝫ erit: tūc si deus scit an̄xp̃ꝫ eē futuꝝ. ⁊ modo pōt eē ꝙ nū-

q̄ȝ erit.ergo deus nunc scit aliquid ⁊ modo potest esse ꝙ non sciat illud.consequens est falsum:quia scientia dei est firmioꝛ q̄ȝ existētia alicui⁹ istātis.sed hec copulatiua nō est possibilis:aliqd̓ istās ē ⁊ modo pōt eē ꝙ illud istās nō sit.ergo nec illa est possibilis.deus scit aliquid.⁊ modo potest esse ꝙ ipse nō sciat illud.

Contra q̄rtā regulaȝ arguit̄ sic.de subalternis ꝓbādo ꝙ vniuersalis ē vera ⁊ particularis nō arguit̄ sic.ꝯn̄a non valet:īpossibile est cesarē eē.ergo possibile est cesarē nō eē.ergo nō si subalternuȝ superi⁹ ē veꝝ ⁊ īferi⁹ silr̄.⁊ ꝙ cōsequētia nō valet ꝓbo: qm̄ an̄s est veꝝ ⁊ cōsequēs falsū.ꝙ an̄s sit veꝝ pȝ.qꝛ qd̓ semel est coꝛruptū amplius gn̄ari nō pōt.ꝙ cōsequēs sit falsū ꝓbo:qꝛ seqtur pol̓e est cesarē nō eē.ergo cōtingēs ē cesarē nō eē.tenet cōsequētia ꝑm phūȝ scd̓o peryerme. dī.ꝙ cuicūqȝ datur pol̓e eidē dat̄ cōtingēs:sȝ cōsequēs est falsū:qꝛ seqtur:cōtingēs ē cesarē nō eē.ergo cōtingēs est cesarē eē.tenet cōsequētia:qꝛ ꝓpō de contigēti hȝ cōuerti ꝑ oppositas q̄litates ꝑm phūȝ in libꝛo peꝛ.sȝ cōsequēs est falsuȝ.qꝛ ex illo seqtur ꝙ pol̓e est cesarē esse ⁊c̄.

Secūdo sic.ista cōseq̄ntia nō valet:ois ꝓpō īdefinita est falsa.ergo aliq̄ ꝓpō īdefinita est falsa.qꝛ casu posito ē an̄s veꝝ ⁊ consequēs falsū.qꝛ pono ꝙ ista sit ois īdefinita.videlicet ꝓpō īdefinita est falsa.q̄ significat pꝛecise ꝙ ꝓpō īdefinita est falsa q̄ sit a.⁊ pȝ ꝙ a est falsū:qꝛ significat p̄cise seipȝ eē falsū.tūc arguit̄ sic:hoc a ē falsū:⁊ hoc a est ois ꝓpō īdefinita.ergo ois ꝓpō īdefinita est falsa. cōsequētia bona:an̄s ē veꝝ.ergo ⁊ cōsequēs.sȝ cōsequēs ē an̄s p̄me cōsequētie.ergo an̄s p̄me cōsequētie ē veꝝ.

Ad hec r̄ndet̄. Ad p̄mū.Quicqd alij dicūt negādo ꝙ ista est vera:ois de⁹ est de⁹ ē.⁊ ad ꝓbationē qn̄ dī ipa est duo vera.ergo est vera.dī ꝙ illa ꝓpō.ois de⁹ est de⁹ est.pōt cōsiderari vt vna ꝓpō ⁊ sic ꝯriat̄ alteri assignate. ⁊ sic est falsa.Alio mō pōt cōsiderari vt sunt due ꝓpōnes:⁊ dī ꝓpō plures:⁊ sic sunt due ꝓpōnes vere.sȝ sic non cōtrariant̄ alteri assignate cū illa sit vna ⁊ ista sunt plēs.⁊ formalr̄ r̄ndēdo negatur cōsequētia ⁊c̄. Ad scd̓ȝ:Quicqd alij dicāt dī negādo illā:ois hō denariū ꝓmittit. Ad ꝓbationē cum dī:tu cōcedis istā:ois hō ꝓmittit denariū.⁊ nō alia rōne nisi qꝛ ly denariū stat cōfuse tm̄.sȝ eque bene stat cōfuse tm̄ in illa:q̄libet hō denariuȝ ꝓmittit:sicut in illa.ergo ⁊c̄. negatur minoꝛ.s.ꝙ eque bene stat cōfuse tm̄ in vna sic in alia.Nā in ista q̄libet hō ꝓmittit denariū:ly denariū stat cōfuse tm̄ imobilr̄.sed dicēdo q̄libet hō denariū ꝓmittit ly denarium stat cōfuse tm̄ mobilr̄.ideo nō valet.

Ad p̄mū secūde regule dī admisso casu negādo ꝙ ille sunt subcōtrarie:qꝛ suboꝛdinat̄ in mēte duabus ꝯrijs.

Ad scd̓ȝ dī negādo.ꝙ illa sit falsa aliqd̓ differēs ab ente nō est ens.imo est vera:qꝛ ꝯdictoriū est falsum.s.oē differēs ab ente ē.Et ad iꝓbationē negat̄ ꝯn̄a.qꝛ arguit̄ a superioꝛi distributo imobiliter ad suū īferius ⁊ nō valet argumentū:sicut nō seqtur:differēs ab hoīe nō ē homo.sortes est hō.ergo differēs a sorte nō est hō.ꝯn̄s ē falsum ⁊ an̄s est veꝝ posito casu ꝙ solus homo sit.Et si q̄ris vnde habet ille t̄min⁹ ab ente ꝙ stet imobilr̄.Dicunt q̄dā ꝙ hȝ ex hoc ꝙ terminus stās determinate p̄cedit ipm̄.Ego aūt puto ꝙ habeat ab illis duobus signis simul q̄uis a nullo illoꝝ habeat hoc. Ad p̄mū tertie regule.Quicqd dicant alij admisso casu dicitur ꝙ illa est falsa.ois homo habēs equū eq̄tat illū.qꝛ ly illū stat distributiue sicut suū an̄s.s.equū:qꝛ est relatiuū demōstrationis rōne sui det̄minabilis.Jd̓o illa p̄mo asserit ꝙ ois hō habēs equū eq̄tat oēȝ equū quē hȝ.qd̓ est falsū in casu.⁊ ꝯdictoriū est veꝝ.videlicet homo hn̄s equū nō eq̄tat illū. Ad scd̓ȝ dī ꝙ illa sunt sil̓ vera tenēdo rectū a parte post ⁊ nō sunt ꝯdictoria.qꝛ ille t̄minus asin⁹ q̄ est pars p̄dicati in nulla illaꝝ distribuit̄:⁊ deberet ī vna distribui ⁊ in alia nō. Ad tertiū dī ꝙ vniuersalis est falsa.Et ad ꝓbationē negat̄ ꝯn̄a:qꝛ arguit̄ ab īferioꝛi ad suū superi⁹ distributiue:qꝛ dicēdo q̄libet singularis alicuius vl̄is est vera:ly alicui⁹ vl̄is stat distributiue:qꝛ est det̄minatio subiecti. Ad q̄rtuȝ negat̄ illa:adā fuit in istāti pn̄ti.⁊ ad ꝓbationē cū dī.hec aliqn̄ fuit vera adaȝ fuit in istāti pn̄ti:igit̄ iā est ita ꝙ ipse fuit in istanti pn̄ti: nego ꝯn̄aȝ.⁊ ad ꝓbationē cū dī:ois ꝓpō vera affirmatiua de pn̄ti ⁊c̄.dico ꝙ ītelligit̄ ois ꝓpō vera affirmatiua de pn̄ti carēs extremo opposito ⁊ signo cōfusiuo taȝ explicite q̄ȝ īplicite relinquit vnā de p̄terito verā:qualis nō est in ꝓposito:qꝛ ly instanti pn̄ti īcludit cōpositionē: seqtur enim:tu fuisti in istanti pn̄ti.ergo tu fuisti in istāti qd̓ est pn̄s.⁊ per hoc pȝ ad exēplū īductū:qꝛ nulla ē silitudo:qꝛ ille terminus domo nō īcludit cōpositionē verbaleȝ sicut ly instans pꝛesens. Ad quintū negat̄ illa: nullus deus scit antichꝛistū esse futuꝝ.⁊ ad pꝛobationeȝ nego cōseq̄ntiā.⁊ vlterius cōcedo cōclusionē adductā videlicet deus scit aliquid:⁊ modo potest esse ꝙ nō sciat illud;⁊ ad ꝓbationē:scientia dei est firmioꝛ q̄ȝ existentia alicuius instantis:sed illa copulatiua:aliquod instās est ⁊ modo potest esse.nō est possibilis.igitur nec alia.negatur cōseq̄ntia:qꝛ illius ꝓpositionis veritas nō depēdet a futuro:sicut illius deus scit antichꝛistū esse futuꝝ.pꝛeterea negatur ꝙ ista copulatiua nō sit possibilis aliquod instans est ⁊ modo potest esse ꝙ illud istans nō sit:qꝛ modo hec ꝓpositio est possibilis illud instans non est:Ois enim ꝓpositio possibilis est modo possibilis:sed hec est possibilis:illud instās nō est.demōstrādo p̄sens istās.igr̄ ipa ē modo possibilis.q̄re ⁊c̄.Responsio magistri ī q̄draturа. Ad p̄mū quarte regule respōdet̄ concedēdo p̄mā cōsequentiā.⁊ qn̄ādo vltra arguit̄:possibile est cesarem non eē.ergo ꝯtingens est cesarē non eē.distiguo de ꝯtingēti:qꝛ quoddā est ꝯtingēs ad vtrūlibet:quoddā est ꝯtingēs cōuertibile cuȝ possibili.p̄mo modo accipiēdo nego ꝯn̄aȝ:⁊ ad philosophū dico ꝙ loq̄tur de ꝯtingēti quod cōuertitur cum possibili. Secūdo modo concedo ꝯn̄am.⁊ vlterius arguis:contingens est cesarē non esse. ergo contingens est cesarē esse.nego consequentiā:⁊ ad philosophū qui dicit ꝙ pꝛopositio de contingenti habet conuerti per oppositas qualitates.dicitur ꝙ loquitur d̓ contingenti ad vtrūlibet. Ad secūdum ꝙ si ponatur indefinitam illam significare pꝛecise non admittitur casus:si vero non ponitur pꝛecise admitto ⁊ concedo cōsequentiā:sed non arguitur cōtra regulā:qꝛ illa non est indefinita istius vniuersalis cum illa ypotbetice significet sicut quodlibet aliud insolubile ꝑm quid.vniuersalis vero cathegoꝛice significat.

Utꝝ regule equipollentiaruȝ sint vere.scilicet.Pꝛe. ꝯtradic.post.ꝯtra.pꝛe.postq̄ȝ.subalter.

Ontra primam regulaz de ꝯdictoriis arguitur sic. Iste ñ eqpollẽt: nõ qlibet homo aial est. ⁊ aliqs hõ aial nõ ẽ. igr̃ regula falsa. cõseqntia tenet. añs ꝓbatur. q꞉ p̃ma ẽ falsa cũ ꝯdictoriuz sit ver̃. s. qlibet hõ aial nõ est. ⁊ scõa est v̾a. q꞉ sequitur: iste hõ aial nõ ẽ. ⁊ iste hõ ẽ aliqs homo. ergo aliqs homo aial non ẽ. maior ꝓbat̃ sic: ille homo hoc aial ñ ẽ: demõstrãdo asinũ. ⁊ hoc aial est aial. ergo iste homo aial nõ ẽ. Itẽ adduco argumentũ magr̄i: Iste nõ equalent. nõ aliquo hoie currẽte tu es asin⁹. ⁊ nullo hoie currẽte tu es asin⁹. ergo regula falsa. ꝯña tenet. ⁊ añs ꝓbatur. q꞉ p̃ma ẽ vera cũ ꝯdictoria sit falsa. ⁊ secũda ẽ falsa q꞉ q̄libet suar̃ cãr̃ veritatis ẽ falsa. Secũdo sic. negatio p̄posita facit eqpollere suo ꝯdictorio vel facit eqpollere contradictorio negatiõis. vel facit illã ꝓpõnez cui addit̃ equipollere suo cõtradictorio. vel facit aggregatũ ex negatõe ⁊ illo cui addit̃ equipollere suo ꝯdictorio. nõ p̃mũ: q꞉ negatio nõ equalet suo contradictorio. nec scõz. nec tertiũ: q꞉ nulla ꝓpositio eqpollet suo contradictorio. Tertio sic: ista non eqpollẽt. non oẽs apostoli dei sũt duodeci. ⁊ aliq ap̄li dei non sũt duodeci. ergo ⁊c̃. tenet ꝯña. ⁊ añs pz: q꞉ p̃ma ẽ falsa cũ ꝯdictoriuz eius sit ver̃ remouẽdo negationẽ. ⁊ secũda ẽ vera ⁊c̃. Quarto sic. iste nõ eqpollent. nõ nullus nõ hõ ẽ grãmaticus: ⁊ aliqs nõ homo ẽ grãmaticus: q꞉ p̃ma est v̾a ⁊ s̾a falsa: posito q̄ nullus sit grãmaticus. ergo regula falsa.

Contra scõam regulã de cõtrariis arguit̃ sic. Iste nõ equalẽt. q̄libet singularis alicuius v̾lis nõ est vera. nulla singularis alicui⁹ v̾lis ẽ vera. q꞉ p̃ma est v̾a ⁊ secũda falsa. q̄ prima sit vera ꝓbat̃: q꞉ seq̄t̃: qlibz singularis hui⁹ v̾lis hõ ẽ asinus. nõ ẽ vera. sz ista v̾lis est aliq̃ v̾lis. ergo q̄libet singularis alicuius v̾lis nõ est v̾a. ⁊ q̄ scõa sit falsa pz. q꞉ ꝯdictoriũ est ver̃. Itẽ adduco argumẽtũ magr̄i. q꞉ iste non equalẽt: qlibz hõ aial nõ est. ⁊ nullus hõ aial non est. ergo regula falsa. ꝯña tenet. añs ꝓbat̃. q꞉ scõa est falsa: vt patet ⁊ p̃ma ẽ vera. Secũdo sic: iste nõ eqpollent. nulla chymera est nulla chymera. ⁊ quelibet chymera est aliqua chymera. ⁊ tamen adsunt conditiones regule. ergo regula falsa. ꝯña tenet cũ minori. maior ꝓbat̃. q꞉ p̃ma est v̾a cũ contradictoriũ sit ipossibile. s. aliqua chymera ẽ nulla chymera. q꞉ seq̄t̃. ergo aliq̃ chymera est. ⁊ scõa ẽ falsa: q꞉ infert illam: quelibet chymera est. Tertio sic. sequit̃ ex regula q̄ nullũ aial est homo. ergo regula falsa. añs ꝓbat̃: q꞉ seq̄t̃. oẽ aial eẽ hoiem est falsũ. ergo oẽ animal eẽ hoiem est nõ ver̃: ⁊ vltra. oẽ aial esse hoiem nõ ẽ ver̃. tenet ꝯña ab affirmatiua de p̄dicato ifinito ad negatiuã de p̄dicato finito. tũc vltra. oẽ aial esse hoiez nõ est ver̃. ergo nullũ aial eẽ hoiem est ver̃. patet ꝯña p regulã. ⁊ vltra. ergo nullũ animal est homo.

Contra tertiã regulã de subalternis arguit̃ sic. q̄ nõ sequit̃ qlibet hõ oẽ aial nõ est. ergo aliqs hõ oẽ aial est. ⁊ hic arguit̃ p regulã. ergo regula falsa. tenet ꝯña cũ minori. maior ꝓbat̃: q꞉ añs est ver̃ ⁊ ꝯñs falsũ. Itẽ adduco argumẽtũ magr̄i. q꞉ non seqtur nõ q̄libet chymera est nõ hõ. ergo aliqua chymera est homo. ⁊ tamen arguit̃ p regulã. ergo regula falsa. ꝯña tenet cũ minori maior ꝓbat̃: q꞉ antecedẽs ẽ ver̃ ⁊ cõsequẽs falsũ: q̄ ꝯñs sit falsũ pz: q̄ añs sit verum ꝓbat̃: q꞉ ꝯdictoriũ est falsũ. s. q̄libet chymera est nõ hõ. q꞉ ex illa seq̄t̃ q̄ q̄libet chymera ẽ. Secũdo sic: iste non eqpollent. nõ aliqs hõ necessario nõ est aial: ⁊ qlibet hõ necessario ẽ aial. ⁊ tamẽ arguit̃ per regulã. ergo ⁊c̃. ꝯña tenet cũ minori. maior ꝓbat̃: q꞉ p̃ma est vera ⁊ scõa falsa. q̄ scõa sit falsa pz de se. q̄ prima sit vera ꝓbat̃. q꞉ contradictoriũ ei⁹ ẽ falsũ. s. aliqs hõ nec̃io ñ ẽ aial. quocũqz enĩ dato falsa ẽ ista ꝓpõ ⁊c̃. Tertio sic. Iste nõ equipollẽt. nõ necesse ẽ nõ sortẽ currere. ⁊ ĩpoẽ ẽ sortẽ currere. ⁊ tamẽ arguit̃ per regulaz. ergo regula falsa. ꝯña nota cũ minori: ⁊ maior ꝓbat̃. q꞉ p̃ma ẽ falsa. cũ contradictoriũ sit ver̃. s. nec̃e ẽ sortẽ currere. ⁊ s̾a ẽ v̾a: vt pz ⁊c̃.

Ad hec respõdet̃. Ad primũ negat̃ cõseqntia: sz debet addi i antecedẽte. ⁊ ille ꝯtradicũt qlibet hõ est aial. ⁊ aliqs hõ aial nõ ẽ. vt valeat ꝯña: sz tũc negat̃ añs p ista p̄te addita: q꞉ ista nõ ꝯdicunt cũ in nulla distribuat̃ p̄dicatũ. Aliud dicit magr̄ q̄ negat̃ ꝯseqntia. sz vt valeat ꝯseqntia dz addi i antecedente. ⁊ iste ꝯdicũt aliquo hoie currẽte tu es asinus: ⁊ nullo homine currẽte tu es asinus. sed hoc ẽ falsũ: q꞉ sũt ꝓpõnes ꝓbãde p suas cãs veritatis quar̃ nulla ẽ alicuius quãtitatis. Ad secundũ dr̃ q̄ negatio facit eqpollere suo ꝯdictorio ꝓut ly suo refert ꝓpõnẽ cui additur ⁊ nõ seqtur q̄ faciat illã ꝓpõnez eqpollere suo ꝯdictorio. sz facit cõpõnem ex illa ꝓpõne ⁊ negatione equipollere suo cõtradictorio. i. ꝯtrario ꝓpõnis cui addit̃. Ad tertium dicit̃ q̄ ly ois põt teneri collectiue ⁊ diuisiue. si diuisiue ista est falsa: oẽs ap̄li dei sũt duodeci. ⁊ ꝯdictoria ẽ vera. s. nõ oẽs ap̄li sũt duodeci. si aũt teneat̃ collectiue ista ẽ vera. oẽs ap̄li sunt duodeci: ⁊ cõtradictoria ẽ falsa. s. nõ oẽs ap̄li dei sunt duodeci: ⁊ tũc illa. nõ oẽs ap̄li dĩ sunt duodeci. non equalet illi: aliq ap̄li dei non sũt duodeci. cũ ista sit vera: ⁊ ratio ẽ: q꞉ signũ p̄ticulare nõ põt limitare aliqd ad sensũ collectiuũ. Sil̄r nec signũ v̾le negatiuũ sz solũ signũ v̾le affirmatiuũ. ⁊ hoc habet ex nã sua. Et si petis cui equalet illa. nõ oẽs ap̄li dei sũt duodeci. tento ly oẽs collectiue: dr̃ q̄ huic. aliq ap̄li dei qui sunt oẽs ap̄li sunt duodecim. ⁊ si vis ꝯñã illius. oẽs apostoli dei sunt duodecim. est illa. nulli ap̄li dei q sunt oẽs ap̄li dei sunt duodecim. ⁊ sic de aliis dicat̃. Ad quartũ dicit̃ q̄ nõ equipollẽt: q꞉ prima est negatiua ⁊ secũda affirmatiua: q꞉ secũda negatio tenetur ifinite: q꞉ ponitur iter adiectiuum ⁊ substantiuũ. Et si dicis volo q̄ in ista nõ homo est grãmaticus. ly nõ teneat̃ negatiue ⁊ nõ ifinite ergo addẽdo aliã negationẽ sic dicẽdo. nõ nullus hõ est grãmaticus. equalet illi: aliqs hõ est grãmaticus. Dicit̃ negãdo q̄ equaleat illi. q꞉ ly nõ tenet̃ ifinite ꝓpter cãm dictã. ⁊ nõ põt teneri negatiue. Ad p̃mũ ꝯtra secũdã regulã negat̃ ãtecedẽs: imo equalẽt. Ad iprobationẽ cũ arguis: q꞉ p̃ma est vera ⁊ secũda falsa. negat̃ q̄ p̃ma sit vera: ⁊ cũ tu ꝓbas negat̃ ꝯsequẽtia: q꞉ arguit̃ ab iferiori ad suũ superius distributiue. Ad aliud magistri dicit magister negat̃ ꝯña. sz oportet addi in antecedẽte q̄ illa sũt cõtraria. s. qlibet hõ oẽ aial est. ⁊ nullus hõ aial est. quod est falsum. deinde negatio debet esse postposita subiecto: nõ aũt p̄dicato: ideo nõ valet. Ad secunduz

negaẗ minor.ſ.ꝙ ſint ꝯditiões regule: q: nõ arguiẗ negatiõe poſtpoſita ſubiecto ⁊ ꝑpoſita verbo.⁊ iõ iſta nulla chymera ẽ nulla chymera: ẽ pure negatiua. ſꝫ dicẽdo, nulla chymera nulla chymera ẽ: bene equalet illi: quelibet chymera eſt aliq̃ chymera: ⁊ vtraqꝫ eſt falſa.

Replica cõtra. Petrus hyſpanus ꝯcedit illas equipollere: nihil ẽ nihil.⁊ qõlibet ẽ aliquid, ⁊ tamẽ negatio ſeqẗ verbũ. Siliẗ philoſophus i ꝑmo phyſicoꝝ ꝯcedit illã: ex nihilo nihil fit. que equalet huic: ex quolibet fit aliqd: que ẽ falſa q: ex iſto iſtãti nihil fit. Ad ꝑmũ dĩ ꝙ Petrus hyſpanus itelligit ſcd̃am negationẽ ꝑcedentẽ verbũ ſic.ſ.nihil nihil eſt: q̃ ẽqpollet illi qõlibet ẽ aliqd. Ad aliud dĩ ꝙ philoſophus itelligit negationẽ ſecundã ſubſeq verbũ ⁊ non ꝑcedere: ſic videlicꝫ: ex nihilo fit nihil.que v̓a ẽ. q: ſuũ ꝯdictoriũ icludit ꝯtradictionẽ.ſ.ex aliquo fit nihil. Ad tertiũ dicũt qdã ꝙ in oĩbus iſtis argumẽtis modus põt teneri in ſenſu cõpoſito vel diuiſo.ſi i ſenſu cõpoſito negaẗ ꝯña illa: oẽ aial eẽ hoiem nõ ẽ veꝝ.ergo nullũ hoiẽ eẽ aial ẽ verũ.nec arguiẗ ꝑ regulã: q: negatio nõ poſtponiẗ in vl̓i affirmatiua ⁊ negatiua: cũ nulla illaꝝ ſit alicuius quãtitatis: ex quo q̃libet eſt modalis i ſenſu cõpoſito.ſi v̓o modus teneaẗ i ſenſu diuiſo iteꝝ negaẗ ꝯña.nec arguiẗ ꝑ regulã: q: negatio debet imediate ſeqni ſubiectũ.vñ ſubm illi⁹: oẽ aial eẽ hoiem ẽ verũ eſt ly aial ſolũ. reſiduũ v̓o ſe tenet ex parte ꝑdicati: iõ bñ ſeqẗ: omne animal nõ eẽ hominẽ eſt veꝝ.ergo nullũ aial eẽ hoiem ẽ veꝝ: ſed añs ẽ falſũ. Ego aũt rñderẽ aliẗ ⁊ ꝯformius magr̃o: ⁊ dicerẽ negãdo añs ꝑme ꝯſequẽtie.ſ.ꝙ ex regl̃a ſequaẗ ꝙ nullũ aial eſt hõ.⁊ ad ꝓbationẽ cõcedo ꝙ oẽs ille ꝓpões ſunt de ſenſu cõpoſito.⁊ cõcedo oẽs ꝯñtias factas excepta vltima quã nego: ⁊ cũ tu ꝓbas ꝯñam valere.q: arguiẗ ꝑ regulã.negaẗ q: negatio non poſtponiẗ ſicut dꝫ qñ in modalib⁹ tũc recte poſtponiẗ qñ ꝑponiẗ imediate ĩfinito: nõ aũt ſic hic.ergo ⁊c̃. Ad ꝑmũ contra tertiã regulã negaẗ minor.ſ.ꝙ arguaẗ ꝑ regulã. q: nõ recte poſtponiẗ negatio.debet enĩ imediate poſtponi ſubiecto.ideo bñ ſequiẗ. nõ q̃libet hõ nõ oẽ aial eſt.ergo aliqs hõ oẽ aial ẽ: ſꝫ añs eſt falſũ. Sed ſi q̃ris cui equalet illa: nõ q̃libet hõ oẽ aial nõ ẽ.dico ꝙ iſti: aliqs hõ aial ẽ. Et ad aliud magr̃i ſiliẗ negaẗ minor. q: nõ arguiẗ ꝑ regulã: q: debet negatio poſtponi toti ꝓpõni: ⁊ poſtponi toti ſubo imediate: ita ꝙ verbũ ꝑncipale ꝑcedat.qualiẗ nõ ſit i ꝓpoſito. Iõ debet ſic dici: nõ q̃libet chymera nõ eſt hõ.ergo aliq̃ chymera ẽ hõ.ſed vtraqꝫ nũc eſt falſa.

Ad ſcõm negaẗ minor.ſ.ꝙ arguaẗ per regulã.debꝫ enĩ negatio poſtpoſita imediate poſtponi ſubiecto: qđ ñ ſit. Iõ debet dici ſic: nõ aliqs hõ nõ neceſſario eſt aial: ⁊ q̃libet hõ neceſſario ẽ aial. Sꝫ ꝑma eſt falſa ſicͤ ſecũda: q: ꝯtradictoriũ eſt veꝝ.ſ.aliqs hõ nõ neceſſario eſt aial.

Ad tertiũ negaẗ minor.ſ.ꝙ arguaẗ ꝑ regulã: q: non recte poſtponiẗ negatio ad modũ regule: debet enĩꝫ cõiũgi ĩfinito ſic: nõ neceſſe eſt ſortez nõ currere: ⁊ poſ̓e eſt ſoꝛtẽ currere.⁊ tũc vtraqꝫ ẽ vera. Replica q̃ro ſi negatio ſit cõiũcta verbo ꝑncipali, vt dicẽdo: neceſſe non eſt ſortẽ currere: cui equalet. Diciẗ ꝙ nõ ẽ aliter rñdenduꝫ q̃ꝫ ad illã: neceſſe ẽ ſoꝛ.currere. vnde ſicut poniẗ figura modaliũ ſine cõiũctione negatiõis ad verbũ ꝑncipale: ita altera figura põt fieri cũ tali negatiõe nõ trãſuerſo.

Unde iſte ſunt ſubcõtrarie.poſſibile nõ eſt te nõ eẽ: poſſibile nõ eſt te eſſe.⁊ iſte ſunt cõtrarie: neceſſe nõ eſt te eẽ impoſſibile non eſt te eſſe.⁊ iſte ſunt ſubalterne.impoſſibile non eſt te eſſe.poſſibile nõ eſt te nõ eẽ: ⁊ iſte ſiliẗ: neceſſe nõ eſt te eẽ.poſſibile non eſt te eſſe.

Utrum diffinitio cõuerſionis ſit bene data.

Ontra alicui cõpetit diffinitio cui nõ cõpetit diffinitũ. ergo diffinitio mala.ꝯña tenet: ⁊ añs ꝓbaẗ. q: dicẽdo nullũ nomẽ eſt hõ: homo nõ eſt nomẽ.hic ẽ trãſpoſitio ſubiecti in ꝑdicatũ ⁊ ecõuerſo: vt pꝫ: ⁊ tñ nõ eſt cõuerſio.qđ ꝓbaẗ.ꝙ ſi nõ.dato oppoſitũ ꝙ ſit cõuerſio.vel ergo ẽ ſimplex: vel ꝑ accñs: vel ꝑ ꝯpoſitionẽ: nõ ſimplex q: ꝑma eſt v̓a ⁊ ſecũda falſa.deide q: mutaẗ quãtitas.nõ ꝑ accidẽs vt pꝫ in tractatu ſuppoſitionũ in ſecũdo capitulo qđ icipit. Ut aũt cognoſcaẗ: in fine illi⁹ capituli dicit ꝙ nõ ẽ cõuerſio ꝑ accidẽs: nõ aũt ẽ cõuerſio per contrapoſitionẽ: q: termini finiti nõ mutanẗ in ẗminos ĩfinitos.q̃re ⁊c̃. Conſiliẗ arguiẗ de iſta: hõ eſt ſpẽs ſpẽs eſt hõ.q: prima ẽ v̓a ⁊ ſcđa falſa. Secũdo ſic.ſeq̃reẗ ꝙ i ꝓpoſitiõe vocali nõ poſſet fieri cõuerſio.qđ eſt falſũ.ꝓbaẗ ꝯña: q: ſubiectũ non põt trãſponi in ꝑdicatũ nec ecõuerſo.ꝓbatur q: cũ ſubiectũ in vna ꝓpoſitione ſemel in vna ꝓpõne ſit ꝓlatum non amplius põt deaſſumi alia vt fiat ꝑdicatũ: iuxta illud: Euolat amiſſũ ſemel irreuocabile verbũ. Tertio ſic.ſeq̃reẗ ꝙ iſta eſſet bona conuerſio homo eſt aial. ergo aial eſt homo.qđ eſt falſũ.patet ꝯña q: eſt trãſpoſitio ſubiecti in ꝑdicatũ ⁊ econuerſo.gͦ diffinitio mala.

Quarto ſequeretur ꝙ iſta non eſſet bona cõuerſio. homo eſt animal ⁊ econuerſo: qđ eſt falſuꝫ.ꝙ ſequatur ꝓbaẗ.q: non eſt trãſpoſitio ſubiecti in ꝑdicatũ: ⁊ econuerſo.ergo non ẽ conuerſio. Quinto ſequereẗ ꝙ illa eẽt conuerſio vbi mutareẗ q̃litas ⁊ maneret eadẽ quãtitas.vt dicẽdo ois homo ẽ oẽ aial.oẽ aial non ẽ ois homo.qđ ẽ falſũ.⁊ ꝓbaẗ ꝑmo ꝯñtia: q: illic ẽ facta trãſpoſitio ſubiecti in predicatuꝫ ⁊ econuerſo: vt pꝫ. ꝙ non ſit conuerſio arguiẗ.q: nihil eſt in gñe quin ſit in ſpẽ. q̃rto topicoꝝ.ſꝫ illa conuerſio i nulla ſpẽ eſt.ergo ñ eſt in genere.ꝙ in nulla ſpẽ ſit ꝓbaẗ diſcurrẽdo ꝑ oẽs. Primo non eſt ſimplex: q: in ſimplici manet eadẽ q̃litas ⁊ q̃ꝫtitas.⁊ nõ ꝑ accñs: q: non mutaẗ q̃ꝫtitas.non per ꝯpoſitionẽ: q: non mutanẗ termini finiti i terminos ĩfinitos.

Sexto cõſil̓e argumẽtũ põt fieri vbi muteẗ q̃ꝫtitas ⁊ q̃litas: vt dicendo .ois homo ẽ aial: aliqđ aial nõ ẽ homo: hec ẽ trãſpoſitio ſubiecti in ꝑdicatũ ⁊ econuerſo: vt pꝫ.⁊ tamẽ non ẽ ſimplex.nec ꝑ accidẽs: nec per cõtrapoſitionẽ: vt pꝫ per coꝝ diffinitiones.ergo ⁊c̃.

Ad hec reſpondetur. ⁊ ſunt duo modi rñdẽdi. Unus cõior eſt q vult ꝙ ois conuerſio ſit bona ꝯña ad bonũ itellectũ loquẽdo.ſ.ꝙ ex oĩ bona conuerſione põt fieri bona cõſequentia: ⁊ hui⁹ opinionis ẽ Boetius vt pꝫ in ſill̓is cathegoricis: ⁊ tenẽdo hũc modũ oportet reſtringere diffinitionẽ conuerſionis ſic. Conuerſio eſt trãſpoſitio debita ſubiecti in ꝑdicatũ ⁊ econuerſo ⁊c̃. ſic ꝙ cõmutatis terminis ſi cõuertẽs ẽ vera vel falſa ⁊ cõ

uersa similiter. τ per hoc ꝙ dicitur transpositio tāgitur genus. q2 oīs cōuersio est trāspositio τ non ecōuerso. τ p hoc ꝙ dr̄ debita: tangit̄ dr̄ia q̄ declarat̄. p hoc ꝙ addit̄ in fine sic ꝙ cōmutatis t̄minis sic conuertēs est vera vel falsa τ cōuersa silr̄. τ p hoc pz ꝙ si debet eē trāspositio i qbus ꝓpōnib⁹ debet eē: q2 in illis designatis p illū versum. Feci simplr̄ τc. quō debet eē in illis: τ ſm hāc viā pz rn̄sio ad argumēta. Ad p̄mū dr̄. ꝙ nō est trāspositio debita. ad aliud rn̄det̄ silr̄. Ad scd̄z dr̄ ꝙ ꝓpō vocalis pōt cōuerti. q2 sufficit ꝙ aliqḋ sil̄e subo ponat̄ loco p̄dicati τ ecōuerso. Ad tertiū dr̄ ꝙ ista nō est ꝯuersio. q2 secūda oīo nō est ꝓpō. iō nihil ē subiectū nec p̄dicatū in ea. Ad q̄rtū dr̄ ꝙ est transpō iplicite: τ hoc sufficit.

Ad q̄ntū τ sextū dr̄ ꝙ nō ē trāspō debita τc. Ali⁹ modus est magistri ꝙ duplex est cōuersio. q̄dā. n. est bona τ q̄dā mala. In cōuersione bona reqrūtur due cōditiones. Prima ꝙ remaneat eadē suppō ḡnalis in t̄minis cōmutatis. hāc ꝯditionē tāgit magr̄: vt declarat argumentū p̄mū in suppōnib⁹ caplo scd̄o. Ut aūt cognoscat̄ quō t̄mini supponūt. Scd̄a ē ꝙ remaneat eadē q̄litas ꝓpōnis in cōuertēte τ i cōuersa. Cui⁹ rō est: q2 si nō remaneret eadem q̄litas nulla bona cōuersio eēt bona ꝯn̄a: qḋ ꝓbat̄. q2 ex ꝓpōne negatiua nunq̄z seqtur affirmatiua de eisdē t̄minis nec econtra. igit̄ nulla talis eēt bona ꝯn̄a. ꝯn̄s est ꝯ̄ itentionē magr̄i. q2 ſm eū oīs conuersio simplex est bona ꝯn̄a: τ aliq̄ p accn̄s τ aliq̄ p ꝯ̄positionē. sz vlr̄ nō q̄libet illaꝝ sit bona ꝯn̄a. frustra etiā eēt ineta cōuersio vt pz. Cōuersio vero mala est quando deficit vna haꝝ conditionū vel vtraq̄z vt suppositio generalis τ q̄litas. Aduerte vlteri⁹ ꝙ cōuersio bona diuidit̄ in has tres species. s. in cōuersionē simplicē: per accidēs τ per ꝯ̄positionē: τ ideo nō oīs bona cōuersio ē bona ꝯn̄a. Et si dicis in quo ergo talis bonitas cōsistit: ex quo talis bona cōuersio pōt eē mala ꝯn̄a: vt ista oīs hō est aīal: oē aīal est hō. q̄ est p accn̄s. τ q̄re dr̄ bona cōuersio? Ad p̄mū dr̄ ꝙ bonitas talis cōsistit in debita trāspositiōe extremoꝝ: q̄ debita trāspositio reqrit duas cōditiōes dictas. Ad scd̄m dr̄ ꝙ dr̄ bona cōuersio: q2 ſuata tali debita trāspositiōe pōt fieri bona ꝯn̄tia in oī specie cōuersionis. nō dico ꝙ ſuata tali debita trāspositione ꝙ oīs bona cōuersio sit bona ꝯn̄a: sed dico ꝙ seruata tali debita pōt fieri ꝯn̄a: sic intelligēdo ꝙ ꝓpō pōt talr̄ cōuerti ꝙ sit bona ꝯn̄a in omni specie cōuersionis.

Ad ꝓpositū redeūdo cōuersio diffinita hic est cōis ad bonā τ malā. si aūt volum⁹ restrigere ad bonā tm̄ dicemus sic. Cōuersio est trāspositio debita subi in p̄dicatū τ ecōuerso. debita dico remanēte eadē suppositiōe generali τ q̄litate ꝓpōnis: τ tūc ista diffinitio cōuertit̄ cū bona cōuersione: τ adhuc oportet itelligere alias tres particulas ſm magr̄z in logica magna sic dicēdo. Cōuersio est trāspositio debita subi in p̄dicatū τ ecōuerso. vel similiū iplicite vel explicite: copula manente. similiū dr̄ ꝓpter ꝓpōnē vocalē. iplicite vel explicite dr̄ ꝓpter argumentū q̄rtū dicēdo τ ecōuerso. dr̄ copula manēte ꝓpter t̄tiū argumentū. Hec tn̄ vltima particula videtur supflua: q2 si copula nō maneret in secūda oīone nō eēt ꝓpositio. τ sic nō eēt ibi subiectū τ p̄dicatū: τ cōsequēter nō eēt trāspositio subiecti in p̄dicatū τ econuerso. Ad argumenta omnia scd̄m hanc viam patet solutio.

Utrum sint tantum tres species conuersionis. s. simplex: per accidens: τ per contrapositionem.

Contra arguit̄ ꝙ sint tantuz due sic. Nulla est conuersio p ꝯ̄positionē: ergo remanent tm̄ due. s. simplex τ p accidens: tenz ꝯn̄a: τ antecedens ꝓbat̄. q̄ncupliciter. Primo: q2 oīs ꝓpō cōuertibilis p ꝯ̄positionē pōt cōuerti simplr̄: vel p accn̄s: ergo frustra ponit̄ ista. tenet ꝯn̄a: q2 frustra fit per plura: qḋ pōt fieri p pauciora: p phm̄ p̄mo physicoꝝ. an̄s ꝓbat̄. q2 per ꝯ̄positionē cōuertit̄ vniuersalis affirmatiua τ p̄ticularis negatiua: vt pz per illū v̄sum: Asto p cōtra. sed ille eedē pn̄t ꝯuerti p accn̄s. de vniuersali affirmatiua pz per illū versū: Eua p acci. de p̄ticulari negatiua ꝓbat̄: q2 dicēdo: aliqs hō nō est alb⁹: aliqḋ albū nō est hō: hoc ē trāspositio subi in p̄dicatū: τ ecōuerso manēte eadē q̄litate: sz mutata q̄ztitate: ergo ē cōuersio p accn̄s. Scd̄o ꝓbat̄ idez. s. ꝙ nulla sit cōuersio p ꝯ̄positionē: q2 q̄libet cōuersio ē extremoꝝ trāspositio. sz ista p ꝯ̄positionē nō ē extremorū trāspositio: ergo ista nō est cōuersio. ꝯn̄a nota cū maiori. minor ꝓbat̄. q2 nō sunt eadē extrema in cōuersa τ i cōuertēte: q2 in cōuersa extrema sunt t̄mini finiti: in cōuertēte v̄o sunt t̄mini ifiniti. Tertio ꝓbat̄ idē sic. In oī bona cōuersione t̄mini debēt supponere p̄cise p eisdē: sz i ista p ꝯ̄positionē t̄mini supponūt ꝯ̄dictorio mō: ergo nō est bona cōuersio. ꝯn̄a nota cū minori: τ maior ꝓbat̄. q2 nomina trāsposita idez significāt. p phm̄ p̄mo peryerme: ergo eodē mō supponūt: tenet ꝯn̄a: q2 suppō ē significatio t̄mini in ꝓpōne. Quarto ꝓbat̄ idē sic: q2 si daret̄ cōuersio p ꝯ̄positionē: tūc talis eēt transpositio subi in p̄dicatū: τ ecōuerso manēte eadē q̄litate τ q̄ztitate vt dicit magr̄. Sed arguit̄ ꝙ in tali cōuersione p ꝯ̄positionē nō maneat eadē q̄ztitas: τ maxime ſm magr̄z p q̄ztitatē itelligēdo suppositionē: q2 illa. aliq̄ rosa non est suba. ꝯuertit̄ sic: aliq̄ nō suba nō est nō rosa: In p̄ma ly rosa supponit det̄minate: τ ly suba distributiue. In secūda vero opposito mō. Cōfirmat̄ dcm̄: q2 t̄minus finit⁹ nō supponit eodē mō sicut ipsemet ifinit⁹ p negationē: sz diuersimode: ergo diffō claudit ꝯ̄dictionē dicēs ꝙ manet eadē suppositio τ t̄mini finiti mutātur in t̄minos ifinitos. Quito ꝓbat̄ idē sic: oīs cōuersio ineta ē ꝓpter reductionez syllogismoꝝ iperfectoꝝ ad p̄fectos: vt pz p̄mo p̄oꝝ: sz p cōuersionē simplicē τ p cōuersionē p accn̄s reducūtur syllogismi: nō autē p ꝯ̄positionē: vt pz p phm̄ in loco p̄allegato: q nullā mētionē fecit de cōuersione p ꝯ̄positionē i reducēdo syllogismos: ergo nulla est cōuersio p ꝯ̄positionē. Scd̄o p̄ncipalr̄ ꝓbat̄ ꝙ sint q̄tuor spēs cōuersionis: τ arguit̄ sic. Ultra istas dat̄ cōuersio p̄ter q̄ztitatē q̄ nō est aliq̄ istaꝝ: ergo q̄tuor sūt spēs. ꝯn̄a nota: τ an̄s ꝓbat̄ auc̄te magr̄i i logica magna q ponit cōuersionē p̄ter q̄ztitatē quā diffinit sic: Cōuersio p̄ter q̄ztitatē q̄ nō ē aliq̄ istaꝝ ē trāspositio extremoꝝ copula manēte cui⁹ alteꝝ extremū caret q̄ztitate logicali. Hoc aūt pz rōne: q2 exclusiua cōuertit̄ cū vl̄i de t̄minis trāspositis. modales āt de sensu cōposito cōuertunt̄ sic: τ nō p aliq̄z aliaꝝ triū spēꝝ: ex quo tales ꝓpōnes nō sūt alicui⁹ q̄ztitatis aut saltē altera. Tertio p̄ncipalr̄

ꝓbatur. ꝙ sint quinqꝫ species ꝯuersionis arguitur sic: Ultra illas dantur alie due. ergo ⁊c̄. ꝓbatur añs: qꝛ vbi fiat trāspositio subi in p̄dicatū ⁊ ecōuerso mutata q̄litate ⁊ manente q̄ꝫtitate est cōuersio q̄dā. qꝛ sibi cōpetit diffō cōuersionis. ⁊ tñ nō est simplex nec ꝑ accñs nec ꝑ ꝯpositionē: vt dicēdo: ois hō oē aial est: oē aial non est hō. ergo ⁊c̄. Silr̄ vbi fiat trāspositio subi in p̄dicatum ⁊ ecōuerso: mutata q̄litate ⁊ q̄ꝫtitate est cōuersio quedā: qꝛ sibi cōpetit diffinitio cōuersionis: ⁊ tamē nulla istaꝝ est .s. simplex per accidēs ⁊c̄. vt pꝫ dicendo: ois homo aial est: aliquod animal non est homo. ergo ⁊c̄.

Ad hec rn̄detur. Ad p̄mū negatur añs. Ad ꝓbationē pōt p̄mo negari ꝯña. vñ vt dicit magr̄ in logica magna. q̄libet ꝓpō mūdi est cōuertibilis ꝑ accñs. ⁊ tñ nō valet. ergo nō sunt ponende alie spēs cōuersionis. Et ad ꝓbationē cū dr̄ frustra fit ꝑ plura qđ pōt fieri per pauciora: dr̄ ꝙ veꝝ est si eque bñ pōt fieri: qđ nō negaṫ: qꝛ sic aptius faber pluribus īstrumētis facit cultellū q̄ꝫ vno tm̄: ita logicꝰ aptius ⁊ meliꝰ mediātibꝰ pluribꝰ spēbus cōuersionis pōt cōuertere ꝓpōnes q̄ꝫ vna tm̄. Amplius pōt negari añs. qꝛ particularis negatiua nō potest conuerti simplr̄: nec per accñs: si per q̄ꝫtitatē hic itelligamꝰ vniuersalitatē: particularitatē: ⁊ nō suppositionē: lꝫ magister nō sit istius opinionis.

Ad scdm̄ negaṫ minoꝛ: ⁊ ad ꝓbationē cū dr̄: nō sunt eadē extrema in cōuersa ⁊ in cōuertēte: ergo nō est trāspositio extremoꝝ. negaṫ ꝯña. lꝫ enim illud qđ erat totū extremū in cōuersa nō sit totū alteꝝ extremū in cōuertēte. sufficit ꝙ muteṫ in locū alterius extremi: qđ enim est extremū in p̄ma est etiā extremum in scđa: lꝫ nō tale ⁊c̄.

Ad tertiū negatur maioꝛ. Ad ꝓbationē nego istam ꝯñam. noīa trāsposita idē significāt. ergo eodē mō supponūt: lꝫ debet dici sic. idē significāt ⁊ eodē modo: ergo eodē modo supponūt: sed tūc añs est falsum. Ad q̄rtū patet rñsio si ꝑ quātitatē itelligamꝰ vniuersalitatē: particularitatē: ⁊ nō suppositionē: qꝛ tūc manet eadē quātitas in vtraqꝫ: Si aūt per quātitatē itelligimus suppositionē vt vult magister hic dicēdū est ꝙ manet eadē suppositio: nō quidē terminoꝝ: sed ꝓpōnis. i. qꝛ si in ꝓpōne cōuersa est suppositio deṫminata ⁊ distributiua: ⁊ in cōuertēte silr̄: sed tñ ṫmini nō retinēt eadē suppositionē qꝛ in cōuersa supponūt vno mō ⁊ in cōuertēte alio mō. Uel dicaṫ ꝙ manet eadē suppositio extremoꝝ s̄m denoiationē: sed nō terminoꝝ. dico non ṫminoꝝ: qꝛ ṫmini nō eodē mō supponūt in vtrisqꝫ. extrema āt s̄ꝫ denoiationē sic: qꝛ subm̄ cōuerse ⁊ cōuertētis eodē mō suppōnt: ⁊ p̄dicatū vtriusqꝫ etiā eodē mō. Ad cōfirmationē cū dr̄ ṫminus finitus nō supponit eodē mō sicut ipsemet ifinitus. negaṫ hoc. Pro quo aduerte ꝙ cū aliqs ṫminus ifinitaṫ ꝓpter negationē additā sibi illud aggregatū ex negatiōe ⁊ ex illo cui addiṫ negatio est vnꝰ ṫminus q pōt stare deṫminate vel cōfuse tm̄ vel distributiue: s̄ꝫ exigētiā signi: vt dicēdo nō hō currit: ly nō hō stat deṫminate: ⁊ dicēdo: tm̄ nō hō currit: ly non hō stat cōfuse tm̄: ⁊ dicēdo oē nō hō currit: qꝛ ista est vera stat distributiue. nec ille ṫminꝰ hō distribuiṫ dicēdo: nō hō currit: qꝛ ista est vera: si asinꝰ currit: ⁊ cū hoc ois hō currat: ⁊ sic pꝫ qđ sit dicēdū ad hoc. Ad q̄ntum negaṫ maioꝛ. sed bene veꝝ est ꝙ ꝯuersio simplex ⁊ ꝯuersio per accidens est inuēta ꝓpṫ syllogismoꝝ iperfectoꝝ reductionē: s̄ꝫ cōuersio ꝑ ꝯpositionē nō: sed dices qs iuenit cōuersionē ꝑ ꝯpositionē. ⁊ ꝓpter qđ. dr̄ ꝙ Boetiꝰ ponit eā in tractatu quē facit de syllogismis cathegoricis. Uñ ostēso quō ꝓpōnes situātur in figura. dr̄ ꝙ alique cōuertūtur sibiipsis simplr̄. s. vl̄is negatiua ⁊ particularis affirmatiua. vl̄is vero affirmatiua ⁊ pticularis negatiua nō cōuertunṫ simplr̄. Et iuestigās si aliquo mō pñt sibiipsis cōuerti. dicit ꝙ ꝑ ꝯpositionē sibiipsis cōuertunṫ. ⁊ sic pꝫ rñsio ad q̄ntū. Ad scđꝫ p̄ncipale tenēdo viā coēm diceret ꝙ hic arguiṫ de conuersionibꝰ ꝓpōnū alicuius quātitatis. talis aūt cōuersio assignata est in illis q̄ nullius quātitatis sunt. Uel alr̄ s̄m viā magr̄i hic negaṫ ꝙ deṫ cōuersio p̄ter quātitatē: qꝛ tales cōuersiones facte sūt simplices. Ad ṫtiū p̄ncipale pꝫ ꝑ q̄stionē p̄cedentē ꝙ ille nō sunt bone cōuersiones: qꝛ i oī bona cōuersione dꝫ remanere eadē q̄litas ꝓpōnis: qꝛ hic diuidiṫ cōuersio i has tres spēs: Cōcedaṫ igiṫ ꝙ sūt plr̄es spēs ꝯuersionis: sed nō ꝯuersionis bone vt itelligimꝰ in ꝓposito.

Utꝝ diffinitiones ꝯuersionis simplicis per accñs: ⁊ per contrapositionem sint bene date.

Contra conuersionē simplicē arguiṫ sic: Illa diffinitio non ē bona que competit alteri a diffinito: sed diffinitio conuersionis simplicis conuenit alteri a diffinito. ergo ⁊c̄. ꝯsequentia nota cuꝫ maiori. minoꝛ ꝓbaṫ: qꝛ competit cōuersioni ꝑ ꝯpositionē. Nā cōuersio ꝑ ꝯpositionē est trāspositio subiecti i p̄dicatum. ⁊ econuerso manēte eadē q̄litate ⁊ quātitate: s̄ꝫ mutatis terminis finitis in ṫminos ifinitos. Modo diffinitio conuersionis simplicis se hꝫ ad istā diffinitionē sicut genus ad spēꝫ: qꝛ illa secūda addit aliqđ supra p̄mā. Nā si de aliq̄ cōuersione est veꝝ dicere est trāspositio subiecti in p̄dicatū manēte eadē q̄litate ⁊ quātitate: sed mutatis terminis finitis in terminos ifinitos: est etiā veꝝ dicere ꝙ est trāspositio subiecti in predicatū: ⁊ ecōtra manēte eadeꝫ qualitate ⁊ quātitate. Secūdo sic. vel per quātitatem tu itelligis vniuersalitatē: particularitatē ⁊c̄. vel suppositionē. Si primū. cōtra. Naꝫ dicēdo: ois homo currit: tantū currēs est homo. ista est ꝯuersio simplex: ⁊ tamen nō manet eadē quātitas. ergo ⁊c̄. tenet ꝯña cū minori: maioꝛ ꝓbatur: qꝛ est conuersio: vt patet ⁊ non per accidēs: qꝛ secunda est alicuius quātitatis: nec per ꝯpositionē: qꝛ non mutātur termini finiti in terminos ifinitos: ergo ē simplex. Si vero per quātitatē tu itelligis suppositionē: ꝯtra. qꝛ tūc illa eēt ꝯuersio simplex: nullus hō ē omne risibile. risibile non est homo: quod est falsum: qꝛ prima est vera ⁊ secūda falsa. ꝓbatur ꝯña: qꝛ hic est trāspositio subiecti in predicatū: ⁊ econuerso manente eadē qualitate: qꝛ vtraqꝫ est negatiua: ⁊ quātitate: qꝛ termini in vtroqꝫ eodē modo supponūt vt patet.

Contra conuersionem per accidēs arguitur: ⁊ q̄ritur quare potius mutata quātitate manēte qualitate sit vna spēs conuersionis que dicitur per accidens q̄ꝫ mutata qualitate ⁊ manente quātitate: cum conuersio per accidēs non sit bona ꝯña: qꝛ in aliq̄bus valet in aliquibus non s̄m magistruꝫ: sicut nec ista

conuersio est bona ꝯñtia in q̄ mutat̄ qualitas ⁊ remanet quātitas: ⁊ ēt cū quātitas est accidens ꝓpōnis sicͭ q̄litas. Secūdo sic. Aut per quātitatē tu intelligis vniuersalitatē ⁊c̄. aut suppositionē. si primū tūc ista eēt cōuersio per accn̄s. aliqs hō est aial: ergo aial est aliqs homo: vt pꝫ. ꝯn̄s tñ est falsum: q: ē simplex: qm̄ pticularis affirmatiua conuertit̄ simplr̄. ꝺeide cū iste equaleāt. aliquod aial est aliqs hō. ⁊ aial ē aliqs hō. sꝫ prima ē conuertens illi⁹. aliqs hō est aial i cōuersione simplici. ⁊ secundo ēt erit conuertens illius i cōuersiōe simplici. Si vero p quātitatē tu intelligis suppōnem seqtur ꝙ ista n̄ eēt ꝯuersio p accidēs: nullū aial est ois hō. ⁊ aliqs homo non ē aial: pꝫ ꝯñtia: q: hoc manet eadē qualitas: ⁊ suppositio ⁊c. ꝯn̄s tñ est falsum: q: nō ē simplex: cū conuersa sit vera ⁊ ꝯuertens falsa. neqꝫ est p contrapositionem: cum non mutentur termini finiti in terminos ifinitos: ergo remanet per accidens.

Contra conuersionē p contrapositionē arguit̄ sic. Cōuersio per ꝯpositionē nō ē trāspositio subiecti i predicatū ⁊ econuerso. ergo diffinitio mala: ꝯña tꝫ ⁊ an̄s probatur: q: quod est subm̄ i prima nō ē predicatū in ꝯa: ⁊ quod ē predicatum i prima nō ē subm̄ in ꝯa: ergo non est trāspositio subiecti in predicatum: ⁊ econuerso: tꝫ ꝯñtia: ⁊ an̄s ꝓbatur conuertēdo illaꝫ. hō non ē aial. in illā. aliquod non aial non est non hō. subm̄. n. in prima est hō. in ꝯa vero ly homo nō est predicatum: sꝫ ē ps predicati. predicatum vero ē nō homo. Similiter predicatū prime est aial. secūde vero nō est ly aial predicatū: sꝫ ly non aial. quare ⁊c̄. Secundo mō si per quātitatem itelligitur suppositio. arguit̄ ꝙ nō maneat eadē quātitas: q: dicendo ois homo ē aial: oē nō aial est nō homo. ly aial prius stabat cōfuse tm̄. In ꝯa vero stat distributiue: q: solum illud signū oē hꝫ vim distribuendi. non aūt ly non cū tenetur ifinite: vel si vis ꝙ ambo hn̄t vim distribuendi: ly aial stabit determinate per magr̄m in illo caplō. Pro maiori euidētia dico ꝙ qn̄ duo signa hn̄tia vim distribuendi quoꝝ vnum ē affirmatiuū ⁊ aliud negatiuū cadūt supra aliquē terminum imediate faciūt stare determinate. Secūdo probat̄ ꝙ non maneat eadē q̄litas: q: in conuersa oēs termini sunt affirmati. in cōuertēte vero oēs sunt negati: ergo mutat̄ in conuersa ⁊ ꝯuertēte ⁊c̄.

Ad hec r̄ndetur. Ad primū dicūt qdam: vt tactum ē in sūmulis ꝙ cōuersio simplex per illā pticulam manēte eadeꝫ quātitate differt a cōuersione p accn̄s in qua nō manet eadē quātitas: ⁊ per illā manēte eadem q̄litate differt a conuersione per ꝯpositionē. Vn̄ dicit ꝙ duplex ē q̄litas. vna est q̄litas ꝓpositionis. alia vero est q̄litas terminoꝝ. sicut. n. ꝓpositio affirmatiua ē alteri⁹ q̄litatis a ꝓpōne negatiua. ita termin⁹ affirmatus est alteri⁹ q̄litatis a termino negato: vt hō ⁊ non hō. Dicūt ergo ꝙ p manere eādē qualitatē itelligit magr̄ manere vtrāqꝫ qualitatē. s. ꝓpositionis ⁊ terminoꝝ: ⁊ iō i conuersione per ꝯpositionem lꝫ maneat eadē q̄litas ꝓpōnis. nō tñ manet eadem q̄litas terminoꝝ ⁊c. Vel alr̄ dicat̄ ꝙ ista diffinitio ē itelligenda cū precisione sicut diffinitio spēi. Sicut. n. i diffinitione spēi additur hec pticula solū dicēdo: spēs ē que predicatur de plurib⁹ differentib⁹ numero soluꝫ. ita addatur i diffinitiōe ꝯuersionis simplicis dicēdo. Cōuersio simplex ē trāspositio subiecti i predicatū ⁊ ecōuerso manēte eadem q̄litate ⁊ quātitate solum. ita ꝙ ly soluꝫ iportat mihi hoc nulla alia mutatione fcā: ⁊ sic pꝫ r̄nsio ad argumentum. Ad secūdum ꝭm viā cōem dicitur ꝙ per quātitatē itelligit̄ vniuersalitas ⁊c. Et ad improbationē negat̄: ꝙ ista sit cōuersio simplex. ois homo currit: ergo tm̄ currens est hō. Et ad ꝓbationē cum dr̄ non est per accidens nec p ꝯpositionē. concedo. ergo ē simplex: nego ꝯñtiam: q: cōuersio ꝭm hūc modū hꝫ fieri solū in ꝓpōib⁹ alicui⁹ quātitatis. mō conuertens hic nullius est quātitatis: quare ⁊c̄. Scōm viā magistri dr̄ ꝙ per quātitatem itelligit suppositionē: ⁊ ꝯcedit̄ illā ꝯuersionē eē simplicē. sꝫ ad aliā cū tu arguis ꝙ ꝭꝫ istaꝫ viā ista est ꝯuersio simplex. nullus hō est oē risibile. risibile nō est hō: negatur ꝙ illa sit conuersio simplex: quia nō remanet eadē suppositio; q: ly risibile i pͥma supponit ꝯfuse tm̄. in ꝯa vero determiate. Et si allegares magistꝝ ꝯtra hoc: q: i illo capitulo ꝓ maiori euidētia pōit vnā regulā. ꝙ si duo signa distributiua cadāt sup̄ eūdē terminū quoꝝ vnū sit affirmatiuū ⁊ aliud negatiuū faciunt stare determiate: dr̄ ꝙ intelligit si imediate cadant.

Ad pͥmū ꝯ ꝯuersionē p accn̄s cū tu queris ⁊c̄. quia potius mutata quātitate ⁊ manēte qualitate. Dr̄ ꝭm viam cōem ꝙ poti⁹ mutata quātitate ⁊ manēte q̄litate fit ꝯuersio p accidens q̄ꝫ eꝯ: q: q̄libꝫ ꝯuersio dꝫ eē bōa cōsequētia. mō si mutet̄ quātitas ⁊ maneat q̄litas est bona ꝯña: nō aūt si fiat eꝯ. Sꝫ ꝭm viā magr̄i dr̄ ꝙ nō ois conuersio ē bona ꝯña: sꝫ tñ ois ꝓpō conuertibil̄ p accidens pōt aliter conuerti vt sit bona ꝯña: non aūt sic eēt si mutaretur q̄litas ⁊ maneret quātitas ⁊c̄. Ad scōm dr̄ ꝙ per quātitatē intelligitur vniuersalitas ꝭm viā cōmunē. ⁊ cū tu arguis ꝙ seqtur tūc ꝙ ista esset ꝯuersio p accidens: aliqs hō ē aial: aial est aliqs hō. pōt dici negādo: sꝫ ē conuersio simplex: q: pticularis ⁊ indefinita equalent. iō sumūtur ac si sint eiusdē quātitatis. ꝭm viam magr̄i dr̄ ꝙ p quātitatem itelligit̄ suppositio. ⁊ dr̄ illam ꝯuersionē eē simplicē vt pꝫ. sꝫ ad aliā cum tu arguis ꝙ ista non eēt p accidens: nullū aial ē ois hō: ⁊ aliqs homo nō ē aial: negat̄. imo ē p accn̄s. ad ꝓbationē negatur ꝙ maneat eadē suppositio: q: ly hō i pͥma suppōit ꝯfuse tm̄. i ꝯa vō detmiate. Ad pͥmū ꝯ ꝯuersionē p ꝯpōneꝫ negat̄ illa ꝯña subꝫ i pͥma nō ē p̄dicatū i ꝯa: et p̄dicatū i pͥma nō ē subꝫ i ꝯa. ergo nō ē trāspositio subi i p̄dicatū ⁊ ecōuerso. lꝫ. n. quod erat subm̄ i pͥma nō sit totū p̄dicatū in ꝯa: sufficit tñ ꝙ mutet̄ in locū p̄dicati. ⁊ silr̄ de p̄dicato dicat̄ ex quo seqtur ꝙ aliq̄ ē bona cōuersio in q̄ non fit de subo predicatū nec ecōuerso: vt dicendo. null⁹ hō est ois hō: nullū ens ois hō ē aliqs hō. vnde iconueniens nō ē addere sꝫ bn̄ diminuere: ⁊ lꝫ subm̄ nō fiat p̄dicatum ⁊ econuerso ⁊c̄. Ad scōm cum dicitur ꝙ si p quātitatē itelligamus suppositionē ꝙ non manebit eadē quātitas nego. ad ꝓbationē dr̄ ꝙ remanere eādē suppositionē pōt eē duplr̄. aut eādem suppositionē ꝓpōnis: aut eādē suppositionē t̄minoꝝ. Dico āt eādē suppositionē ꝓpōnis: q: si i cōuersa repit̄ vna suppositio vel plures: illa vel ille eedē repiunt̄ i conuertente. Dico āt terminoꝝ quando illimet termi supponunt eodem modo i vtraqꝫ. In ꝓposito manet eadē supposi

tio ꝓpōnis nō terminorum: ꝛ hoc sufficit. Uel clarius ꝛ
ad idem redit. Dr̄ ꝙ manet eadē suppositio extremo-
rum ſm denomiatōez nō autem terminorum. De qua
litate vero dr̄ ꝙ manet eadez q̄litas ꝓpositōis nō termi
norum. ꝛ hoc sufficit.

Utrū quelibz ꝓpō possit cōuerti simplr̄ vel p accn̄s:
aut solū ille designate p illū versum: Feci simplr̄ ꝛc̄.

Contra primo arguitur ꝙ nō que-
libz ꝓpō pōt conuerti sim-
pliciter: qꝛ vniuersalis affirmatiua ꝛ par-
ticularis negatiua nō possunt cōuerti sim
pliciter. ergo nō quelibz propositio potest
cōuerti simplr̄. tz ꝯn̄a. ꝛ an̄s ꝓbatur. qꝛ ista vniuersalis
ois hō est aīal: si conuerteretur simplr̄ cōuerteret̄ i illā:
oē animal ē homo: ꝛ tamē conuersa estvera ꝛ conuer
tens falsa. igitur nō conuertit̄ simplr̄. Similiter illa pti
cularis aliquod aīal nō est homo si conuerteretur sim-
pliciter conuerteretur i illam. homo nō est aīal: ꝛ tamē
conuersa ē vera ꝛ conuertens falsa. ergo non conuerti
tur simpliciter: ꝯn̄a tz. qꝛ de iure cōuersionis simplicis
est ꝙ si cōuersa sitvera ꝛ conuertēs sitvera ꝛc. Secū
do non quelibet ꝓpō pōt conuerti per accidens. qꝛ nec
pticularis affirmatiua: nec negatia similiter idefinita.
ergo nō ois ꝓpō pōt conuerti p accidens. tz ꝯn̄a. ꝛ an̄s
ꝓbatur. qꝛ ista homo est aīal non conuertitur per acci
dens in illaz: aīal est homo. vel aliquod aīal est homo.
qꝛ est conuersio simplex. nec in illā: oē aīal est homo: qꝛ
conuersa estvera ꝛ cōuertens falsa. de negatiua cōsimi
liter ꝓbatur. qꝛ illa: aliquod aīal nō est homo: aut con-
uertet̄ i illam: homo nō est aīal. aut in illam: nihil qd̄ ē
homo ē aīal. ꝛ tn̄ in vtraqz conuersa estvera ꝛ conuer-
tens falsa. ergo ꝛc̄. Fortius arguit̄ d̄ singulari affirma
tiua vel negatiua cuius oēs termi singulares sunt: quia
nulla talis pōt conuerti per accn̄s. vt ista: ille homo est
sortes: que nō pōt conuerti per accidens nisi i istam: sor
tes est iste homo: que est cōuersio simplex. Similiter de
ista negatiua: plato nō est sortes. que conuertit̄ in illam
sortes nō est plato que ēt est conuersio simplex. quia in
istis nō pōt mutari suppositio: cum terminus discretus
semper stet discrete. nec pōt mutari singularitas. Ter
tio quero quō conuertūtur iste: nullus presbyter sit dia-
conus. aīam meā tedet vite mee: sortis interest legē. pla
toni placet disputare. Marcū delectat audire. Tuliuz
tedet rn̄dere. A Cicerōe bn̄ fit rn̄denti. Quarto q̄ro
quō cōuertuntur iste: albū fuit sor. nigrum erit plato. al
bum cōtingit eē nigrum. album pōt eē nigrū. album de
finit eē nigrum. chymera intelligitur: cognosco rosaz.

Quito quero qūo conuertūtur iste: necessario deus ē
creās. necio deus ē. tu es ita fortis sicut aliqs hō: sortes
est fortior platone. sortes ē fortissimus istoruz. tu differs
ab oī hoie. oīs hō ab oī hoie differt: tm̄ hō est albus: ho
mo tm̄ est albus. omnis homo preter sortem currit. oīs
homo inquātum risibilis ē aīal: imediate an̄ hoc tu sui
sti albus. iam incipit eē oē quod est. formica est totū qd̄
est i mūdo. sp erit aliqs hō. ab etno fuit deus. ifinit⁹ nu
merus ē finit⁹. Sexto q̄ro an ꝓpōes modales tā d̄ sēsu
ꝯposito q̄ꝫ d̄ sēsu diso possit ꝯuerti: ꝛ si sic quō cōuertūt.

Ad hec sunt duo modi rn̄dēdi. Primus mo
dus ē cōis q p quātitatē itelligit vniuer
salitatem: pticularitatem ꝛc̄. ꝛ ponit quattuor conclusi-
ones. Prima conclusio. Non ois ꝓpositio alicuius
quātitatis pōt conuerti simplr̄. Hāc ꝯclusionē probat
primū argumētū ꝛ ētversus ille. Feci simplr̄. per quez
designatur ꝙ solū vniuersalis negatiua ꝛ pticularis af
firmatiua ꝯuertūtur simpliciter. De singulari aūt affir
matiua de predicato cōi: vt dicendo: sor. ē hō: an possit
cōuerti simpliciter ſm hancviā est dubiū. Quidā dicūt
ꝙ nō. ꝛ qdam ꝙ sic isto mō conuertendo: iste homo est
sortes: capias quod placet. Singularis ēt negatiua nō
est conuertibilis simplr̄. vt sortes nō est homo. Secū
da cōclusio. Nō ois ꝓpō alicuius quātitatis pōt per ac
cidens cōuerti. Hāc conclusionē ꝓbat ſm argumētū:
ꝛ ētversus ille. Conuertitur eua. per acci. per quē dno
tatur ꝙ solū vl'is negatiua ꝛ vl'is affirmatiua conuertū
tur per accidens. Tertia cōclusio. Nō ois propositio
alicuius quātitatis ē ꝯuertibilis simpliciter vl' p accn̄s.
Hec conclusio pz: qꝛ pticularis negatiua nō est cōuer-
tibilis simplr̄: nec p accidens: q̄re ꝛc̄. Quarta cōclu
sio corelarie seqtur ex istis ꝛ rn̄siua ad dubiū est ꝙ nō
quelibz ꝓpō pōt conuerti simplr̄ vel per accidens sz so
lum ille designate p illum versum. Feci simplr̄ con-
uertit̄. eua per acci. Hec ꝯclusio patz ex dictis. Et ſm
hācviā pz rn̄sio ad duo prima argumēta.

Secundus modus rn̄dendi quem de men-
te magr̄i reputo. ponit ēt quattu
or conclusiones: itelligēs p quātitatem suppositionem.
Prima conclusio. Nō ois ꝓpō alicuius quātitatis pōt
cōuerti simplr̄: ꝓbatur: qꝛ pticularis negatiua non po
test ꝯuerti simplr̄: vt illa: aliquod aīal nō est hō. nisi di
cas ꝙ conuertat̄ in illā: nullus hō est oē aīal: sz ostendi
tur ꝙ nō sic ꝯuertitur simpliciter: qꝛ nō remanet eadez
suppositio: ergo nō sic conuertitur simplr̄. ꝯn̄a tz ꝛ an̄s
ꝓbatur: qꝛ ly animal i p̄ma stat determinate. in ſa ve-
ro confuse tm̄: quod ꝓbo: qꝛ ista ꝓpositio: nullus hō est
oē aīal: equalet illi. qlibz homo nō est oē aīal: qꝛ nega-
tio postposita facit eqpollere ꝯrio: ꝛ tamen in illa vt pz
ly aīal stat confuse tm̄: ergo ꝛ i alia. Et si arguis ꝯ: qa
ſm magr̄m in caplō illo. s. p maiori euidentia. Quan
docūqz duo signa distributiua quorꝫ vnum ē affirmati
uum: ꝛ aliud negatiuū cadunt supra eūdem terminū fa
ciunt illū stare detminate. ergo dicēdo: nullus homo ē
oē aīal: ly aīal stabit detminate. ꝛ sic oēs termi suppo-
nūt eodez mō. ꝛ sic erit conuersio simplex. Ad hoc
dr̄ ꝙ magr̄ intelligit qn̄ illa duo signa imediate cadunt
supra aliquem terminū: non aūt qn̄ mediate: vt si dice-
retur: nō qlibet hō est animal: ly hō bn̄ stat determina
te: sz non est sic i ꝓposito: quare ꝛc̄. Secūda conclu-
sio. Non ois ꝓpositio alicuius quātitatis pōt conuerti
per accidens. Hec conclusio ꝓbatur qꝛ singularis que
solū est ex terminis singularibus nō pōt sic conuerti: vt
iste hō est sor. iste hō non est sor. qꝛ nō potest mutari sup
positio i istis. Si aūt magister vr̄ dicere oppositū huius
ꝯclusionis i aliquo loco vt saltē i logica magna: vbi di
cit ꝙ ois ꝓpositio ē ꝯuertibil' p accn̄s. dicat̄ ꝙ loqr̄ de
ꝓpositionibus factis non solū ex t̄mis singularibus.

Tertia cōclusio. Ois ꝓpositio alicuius quātitatis ē
conuertibilis simplr̄ vel p accn̄s: pz conclusio: qꝛ siqua
est q̄ non possit conuerti simplr̄ vt pticularis negatiua

ista pōt cōuerti per accidēs. Et si qua ē que nō possit cō
uerti p accn̄s vt singularis de oib⁹ terminis singularib⁹
ille pn̄t ꝯuerti simpliciter: ergo cōclusio vera. Quarta
ꝯclusio rn̄siua ad dubiū. Ois ꝑpositio mūdi est cōuer-
tibilis simplr̄ vel p accidēs. ꝓbat̄: q2 in qbuscūq3 potest
seruari eadē q̄litas ⁊ suppositio possunt ꝯuerti simplr̄. ⁊
i qbuscunq3 eadē q̄litas ⁊ nō suppō pn̄t ꝯuerti p accn̄s.
sed in oibus ꝑpositiōibus mūdi pōt seruari eadē quali-
tas ⁊ suppō: vel eadē q̄litas ⁊ nō suppō: ergo oēs possūt
ꝯuerti simplr̄ vel p accn̄s. Ad argumēta ergo respō
det̄ ꝓm hāc viā. Ad primuz d2 q vl'is affirmatiua pōt
cōuerti simplr̄ vt ista: ois hō est aīal. cōuertit̄ sic: tm̄ ani
mal est hō: ⁊ nō ꝯuertit̄ simplr̄ vt dicit̄ arguēdo: ꝑticu-
laris aūt negatiua cōcedo q nō cōuertit̄ simplr̄. Ad
scd̄m cōcedit̄ q tā particularis affirmatiua q̄3 negati-
ua cōuertit̄ per accn̄s sicut cōuertunt̄ in argumento. ⁊
cū iprobas: q2 ꝯuersa ē vera ⁊ conuertēs falsa: cōcedo: er-
go nō conuertunt̄ p accn̄s sic. negat̄ ꝯn̄a: q2 sola cōuer-
sio simplex ē bona ꝯn̄a ꝓm magr̄3. Et si replicares cō-
tra has rn̄siones: q2 vl'is affirmatiua nō conuertit̄ sim-
plr̄ ꝓm illū vsū. Feci simplr̄ ⁊c̄. nec ꝑticularis p accn̄s.
Dicit̄ vt dicit magr̄ q ponit̄ ille vsus grā exēpli. Ad
tertiū cū q̄rit̄ quō iste conuertunt̄. d2 q cōuertunt̄ sicut
dicā. Sed aduerte pri⁹ vnū obseruādū q si vis cōuer-
tere aliquā ꝑpōnē de vbo adiectiuo resoluas pri⁹ ip3 in
vbū substātiuū ⁊ suū participiū. postea facias trāspōnez
extremoꝝ. attēto hoc q t̄mini idē significēt. ⁊ eodē mō
facta trāspōne sicut ante: ⁊ hoc in conuersione simplici.
Dico q idē significēt. q2 si p trāspōnē vni⁹ extremi i lo-
cū alteri⁹ nō significarēt idē nō potes trāsponere vqcalr̄
l3 itelligat̄ eē trāspositū ꝓm itellectum. vt dicēdo ifinita
sūt finita. tu nō recte diceres finita sunt ifinita: q2 ly fini
ta nō idē significat cū pri⁹ tēm̄ fuerit sincathegorẽmati-
ce. ⁊ nūc cathegorematice: s3 dices ifinita finita sūt. ⁊ sic
cōuersa ē vera ita conuertēs. D2 ēt ⁊ eodē mō. q2 ⁊ si signi
cet idē: s3 nō eodē mō: q2 si nō supponit eodē mō nō ē fa
cta recte conuersio. Hoc notato facilr̄ declaro quō ille
ꝑpōnes assignate cōuertunt̄. Prima i illā. nullus fiens
dyacon⁹ ē p̄sbyter. Scd̄a i illā: aliqd qđ tedet vite mee
est aīa mea. Tertia i illā: aliqd cui⁹ itereſt legere est sor.
Quarta in illā: aliqd cui placet disputare ē plato. Qui-
ta i illā: aliqd quod delectat audire ē Marc⁹. Sexta i il
lā. aliqd qđ tedet rn̄dere ē Tuli⁹. Septima in illā aliqd
a quo bn̄ fit rn̄dēri est Cicero: oēs isti cōuertunt̄ sic sim
pliciter. Ad q̄rtū dicit̄ q ille cōuertunt̄ sic. Prima i
illā: sortes aliqđ albū fuit: vel in istā. ꝑteritus sor. est vel
fuit alb⁹. Scd̄a in istā: plato aliqđ nigrū erit. vel in istā:
plato est vel erit nigrū. Tertia i illā: contingēs esse nigꝝ
est vel cōtingit eē albū. Quarta in illā potēs eē nigꝝ est
vel pōt eē albū. Quinta i illā. desinēs esse nigrū erit vel
desinit eē albū. Sexta in istā. itellectū ab aliquo ē vel est
itelligibile eē chymera. Septima i istā cognoscēs rosa3
sum ego. Et l3 quidā velint: vt dic̄ magr̄ i logica ma-
gna q nulla de vbo ampliatiuo tā a pte āte q̄3 a parte
post: tā ad posse eē q̄3 ad nō posse eē sit ꝓprie conuertibi
lis: nō tamē video aliquod icōueniēs ꝯ nos. Magr̄ eni
hic sequit̄ opinionē illoꝝ: de hoc tamē nō est demōstra-
tio: seq̄re qđ placet. Ad quintū d2 q sic cōuertit̄. Pri
ma i illā: neſcio aliqd ē de⁹. Scd̄a i illā: de⁹ creās neſcio
ē. Tertia in illā: ens ita forte sic aliqs hōes tu. altera in
istā. ens fortius platone est sor. Quarta in ista3: ens for-
tissimū istoꝝ est sor. Quinta in istā: differēs ab oi homi-
ne es tu. socia in istā differēs ab oi hoie est hō. Sexta i
illā. oē albū est hō. socia i istā: hō tm̄ albus ē. Septi-
ma in istā. oē currēs de spē humana est nō sor. Octaua
ēt in illā. tantū aīal est hō iquātū risibilis. Nona in illā
imediate ante hoc aliquod albū fuisti tu. Decima i istā
q icipit esse omne quod est est veꝝ: q2 prima iplicite sub
ordinat̄ huic. veꝝ est q iā icipit esse omne quod est. Un
decima in istā: formica totū quod est i mūdo est. Duo-
decima in illā semp aliquis homo erit futurus. Trede
cima in illā: deus ab eterno fuit. Decimaquarta in il-
lam: ifinitus numerus finitus ē. Et nota q plures spe
cies ꝯuersionū ponit magister in logica magna: ⁊ in q-
buscūq3 remanet eadē suppositio simplex cōuersio est: si
aūt in aliquibus mutat̄: cōuersio p accidens erit. Ad
sextū ꝓm hanc viā d2 q modales de sēsu cōposito ⁊ de
sensu diuiso pn̄t cōuerti simplr̄ ⁊ per accn̄s. Simplr̄
qdē cōuertunt̄ qn̄ fiet de subiecto p̄dicatum ⁊ ecōuerso
mānēte eadē q̄litate ⁊ quātitate. i. suppōne. Per acci
dēs vo qn̄ mutabit̄ suppō. Exēplū in modalib⁹ de sen-
su cōposito. vt necesse est oēm hoiem currere: conuertit̄
simplr̄ in illā: oēm hoiem currere est necesse: s3 per ac-
cidens cōuertit̄ in istā: aliquē hoiem currere est necesse.
In illis aūt de sensu cōposito aut totū dictū ē subiectum
⁊ modus p̄dicat̄: aut ecōuerso. Exēplū in modalib⁹ de
sensu diuiso: vt ista: nullū hoie3 posse est currere: ꝯuer-
titur in illā: nullū currens posse est eē hominem. In istis
eni de sensu diuiso aut subiectu3 dicti: puta accusatiuus
casus est subm̄: ⁊ ifinitiuus ē p̄dicatū: aut ecōuerso. mo-
dus aūt nec ē ex pte subi nec p̄dicati: s3 semp iūgit̄ cū v-
bo: vt deт̄minet ip3. ē eni deт̄minatio ipi⁹: sic adiectiuū
ē deт̄minatio substātiui. Vel alr̄ pōt dici ad sextū ꝓm
viā cōe3 distīguēdo ꝑpōnē modalē: q2 q̄dā ē de sēsu cō
posito. quedā vero de sensu diuiso. Propōnes de sensu
cōposito nō pn̄t ꝯuerti. nec simplr̄: nec p accn̄s: q2 nul-
li⁹ quātitatis sunt. pn̄t autē conuerti largius accipiendo
conuersionē q̄3 hic per vnā speciē conuersionis q̄ con-
uersio preter quātitatē dicit̄: que est trāspositio extremo
ru3: cuius alteꝝ extremū caret quātitate logicali: p quā
conuersionē breuiter cōuertunt̄ ꝑpositiones equalētes
facta trāspositione extremorū q̄ꝝ nulla est alicui⁹ quan
titatis vel saltē altera. sicut cōuertit̄ vniuersalis affirma
tiua in exclusiuā de terminis trāspositis dicēdo: oē cur
rens est hō: tm̄ homo currit: ⁊ sic conuertunt̄ modales
de sensu ꝯposito: vt ista: posse est sortē currere. in istā sor
tem currere est possibile. Et hanc viā sequit̄ magister i
logica magna. Propositiones aūt modales de sensu
diuiso conuertunt̄ sicut ille de inesse vt dicit philosoph⁹
in p̄mo poꝝ. Nā vl'is negatiua ⁊ particularis affirma
tiua conuertunt̄ simplr̄. vl'is negatiua ⁊ vl'is affirmati
ua conuertunt̄ per accn̄s: ⁊ hoc dico de ꝑpōnib⁹ de ne
cessario ⁊ ipossibili ⁊ possi vt ordinant̄ in figura. Propo
sitiones vero de possi prout idē est quod contingēs con
uertunt̄ sicut iste de contingēti q̄ per oppositas q̄litates
conuertunt̄. vt exēplis declarabo ⁊ exēplificādo prepō
nam modū sicut facit philosoph⁹ licet itelligat̄ modus
mediare. Uniuersalis negatiua vt necesse est nullum b

esse a ɔuertit̃ in vlem negatiuã.s.in illã: necesse ẽ nullũ a eẽ b:q₂ ex opposito scd̃e iferẽ oppositũ p̃me: quia oppositũ scd̃e est.nõ necesse est nullũ a esse b:que equiualet huic:pos̃e est aliqd̃ a eẽ b.ad quã seqt̃.pos̃e est aliqd̃ b esse a:q̃ ɔ̃dicit p̃me ꝓpõni. igit̃ p̃ma ɔuersio est bona.

¶Particularis affirmatiua vt necesse ẽ quoddã b eẽ a ɔuertit̃ i pticularẽ affirmatiuã.s.in istaꝫ.necesse ẽ qd̃dã a eẽ b:q₂ ex opposito secũde iferẽ oppositũ p̃me.Oppositũ eni secũde est.non ncesse ẽ quoddã a esse b.que equipollet huic.pos̃e est nullũ a eẽ b: que ɔuertit̃ i hãc.pos̃e est nullũ b eẽ a.q̃ ɔtradicit prime ꝓpositioni.Non eniꝫ capit̃ hic pos̃e ꝓut est idẽ qd̃ ɔtingẽs:ſꝫ i.suo toto significato vt cõprehẽdit nec̃ariũ ⁊ ɔtingẽs. Uniuersalis affirmatiua vt nec̃e ẽ oẽ b eẽ a:ɔuertit̃ per accñs sic.necesse ẽ aliqd̃ a eẽ b: q₂ ex opposito secũde iferẽ oppositũ prime.Oppositũ eni p̃me est.nõ nec̃e est aliqd̃ a esse b: que equipollet huic:pos̃e est nullum a eẽ b: que conuertit̃ in hãc.pos̃e est nulluꝫ a eẽ b:que ɔ̃dicit p̃me positioni.¶Propositiones vero de impos̃i ⁊ pos̃i in suo significato ɔuertunt̃ eodẽ mõ sic̃ ille de nec̃io.ideo gratia breuitatis relinquo.¶Propositiones v̾o de cõtingenti ⁊ de pos̃i prout pos̃e cõuertitur cũ ɔtingenti opposito modo cõuertunt̃ ad illas de iesse:q₂ in illis de iesse de subiecto fit p̃dicatũ ⁊ ecõuerso:⁊ semp remanet eadẽ q̄litas: licet nõ semp maneat eadẽ q̄ꝫtitas. In istis v̾o qd̃ fit subꝫ vel p̃dicatũ remanet eodẽ mõ ⁊ mutatur q̄litas.Ratio hui⁹ ẽ:q₂ vt dictũ est illa ẽ bona ɔuersio in q̃ sicut est v̾itas in ꝓpõne cõuersa ita est i ɔuertẽte: si aũt de subo fieret p̃dicatũ ⁊ maneret eadẽ q̄litas.nõ iueniret̃ in oi mã vera.imo in aliq̃ eẽt añs veꝝ ⁊ ɔ̃ñs falsũ.verbi gr̃a.ɔtigit nullũ hoiem eẽ albũ:illa est v̾a:q₂ hoc ɔtingere põt.si aũt cõuertat̃ sic:cõtingit nullũ hoieꝫ eẽ albũ.hec ẽ falsa.ponit̃ eni ꝙ sortes sit mõ alb⁹ nunq̃ꝫ poterit contigere sortẽ nõ eẽ hoieꝫ.fit ãt cõuersio i diuersa q̄litate.Nã cũ ɔtigẽs sit triplex.s.natũ rarũ ⁊ ad vtrũlibet vt cõtingit hoieꝫ eẽ albũ vt i plib⁹ vt cõtingit hoiem hr̃e duos pedes: vt i paucioꝛib⁹ vt cõtigit hoieꝫ eẽ monachuꝫ.ad vtrũlibet,dr̃ illud qd̃ a tot põt remoueri quot põt iesse:⁊ sic negatiua ⁊ affirmatiua sil̃r vere sunt:ɔtingẽs vt i plibus nõ ɔuertit̃ i cõtigens vt i plibus sed in cõtigẽs vt in paucioꝛib⁹.vñ ista.ɔtingit nullũ hoieꝫ eẽ cecũ.cõuertit̃ i illã:cõtigit oẽm hoieꝫ eẽ cecũ.¶Prima ẽ cõtingẽs i plibus.scd̃a i paucioꝛib⁹.Eodẽ modo cõtingẽs i paucioribus ɔuertit̃ i cõtingẽs vt i plib⁹.Nã si cõtingit in pluribus deficit i paucioꝛib⁹.⁊ si contingit in paucioꝛibus.deficit in plib⁹.hoc ãple vide p̃mo poꝝ:¶Daꝝ ɔuersionũ simplex ẽ v̾ioꝛ:q₂ vl̃r si ɔuersa est vera ⁊ cõuertẽs.

Utrũ q̄libet conuersio sit bona ɔ̃ñtia.

Contra. Aliqua est conuersio simplex que nõ est bona ɔ̃ña:ergo nõ q̄libꝫ ɔuersio ẽ bona ɔ̃ña:tenet ɔ̃ñtia añs ꝓbatur.q₂ ista est ɔuersio simplex:nullũ aĩal est ois hõ.ergo aliqs hõ nõ est aĩal:q₂ est trãspositio subi in p̃dicatũ ⁊ ecõuerso manẽte eadẽ qualitate:q₂ vtraqꝫ ẽ negatiua:⁊ quãtitate.i.suppõne:q₂ termini eodẽ mõ supponunt in vtraqꝫ:q₂ ly aĩal i vtraqꝫ stat distributiue vt pꝫ:⁊ ly hõ stat determinate.In scd̃a pꝫ.in p̃ma ꝓbat̃ p magiꝫ in capitulo.ꝓ maioꝛi euidẽtia dr̃.ꝙ qñ duo signa distributiua quoꝝ vnũ est affirmatiuũ ⁊ aliud negatiuũ cadunt supꝛa eũdẽ terminũ faciũt stare deẽminate:ſꝫ hoc ẽ ita: ergo ⁊c̃.⁊ tñ añs ẽ veꝝ vt pꝫ:⁊ ɔ̃ñs falsũ. Sil̃r arguit̃.de illa null⁹ hõ ẽ ois homo:ergo homo non est aliquis hõ:q₂ ista ẽ ɔuersio simplex:vt supioꝛ: ⁊ tñ añs ẽ veꝝ ⁊ ɔ̃ñs falsũ:ergo ⁊c̃. Scd̃o sic.Aliq̃ ẽ ɔuersio p accñs q̃ nõ ẽ bõa ɔ̃ña.g° ñ ois cõuersio ẽ bona ɔ̃ña:tꝫ ɔ̃ña: añs ꝓbat̃:q₂ ista ẽ cõuersio p accñs: ois hõ ẽ aĩal: ergo oẽ aĩal ẽ hõ:vt pꝫ p diffõnẽ cõuersiõis p accñs:q₂ ẽ trãspositio subi i p̃dicatũ ⁊ ecõuerso manẽte eadẽ q̄litate:ſꝫ mutata q̄ꝫtitate.i.suppõne.⁊ tñ nõ est bona cõseq̄ntia: q₂ añs est veꝝ ⁊ cõseq̄ns falsũ.Sil̃r nõ valet illa cõseq̄ntia:aliqd̃ aĩal nõ ẽ hõ:ergo null⁹ hõ est aĩal:q₂ añs ẽ verũ ⁊ ɔseq̄ns falsũ.⁊ tñ est cõuersio p accñs.vt patet per eius diffinitionẽꝫ:q̄re ⁊c̃. Tertio sic. Aliq̃ est cõuersio p ɔ̃positionẽ q̃ nõ ẽ bona cõseq̄ntia:ergo ⁊c̃.cõseq̄ntia nota:añs ꝓbat̃.¶Primo sic:q₂ illa cõseq̄ntia nõ valet:aliq̃ rosa nõ est suba:ergo aliqua non substantia nõ est non rosa:⁊ tamẽ est cõuersio per ɔ̃positioneꝫ: vt patet per diffinitionẽ eius:ergo ⁊c̃.cõsequẽtia nota cũ minoꝛi.maioꝛ ꝓbatur:q₂ añs est veꝝ.posito ꝙ nulla rosa sit:⁊ tñ cõsequens est falsuꝫ.q₂ contradictoꝛiũ est veꝝ .s.ois non substãtia est non rosa.q₂ p̃dicatur superi⁹ de iferioꝛi affirmatiue. Secundo:quia ista cõsequentia non valet:chymera nõ est aĩal:ergo aliqd̃ non aĩal nõ est nõ chymera.⁊ tamẽ est conuersio per ɔ̃positionem: ergo ⁊c̃.cõsequẽtia nota cum minoꝛi per diffõnẽ eius. maioꝛ ꝓbatur:quia antecedẽs est veꝝ vt patet:⁊ consesequens falsuꝫ:quia contradictoꝛium est verum:scilicet omne non animal est non chymera. Tertio sic. Ista consequentia non valet:aliquis homo non est albus ergo aliqd̃ nõ albũ nõ est nõ hõ.⁊ tamẽ est ɔuersio p ɔ̃positionẽ.ergo ⁊c̃.ɔ̃ña nota cũ minoꝛi.maioꝛ ꝓbat̃.q₂ posito ꝙ nullus hõ sit añs est veꝝ vt pꝫ.⁊ tñ ɔ̃ñs est falsum:q₂ ɔ̃dictoꝛiũ est veꝝ.s.oẽ nõ albũ ẽ nõ hõ. Quarto sic:ista ɔ̃ña nõ valet:ois suba nõ est ens.ergo oẽ nõ ens nõ est nõ suba.⁊ tñ ẽ ɔuersio p ɔ̃positionẽ.ergo ⁊c̃. ɔ̃ña nota cũ minoꝛi.maioꝛ ꝓbat̃.q₂ añs est veꝝ vt pꝫ:⁊ ɔ̃ñs falsum.q₂ ad ɔ̃ñs seqtur.ergo oẽ non ens est.a t̾tio adiacẽte ad scd̃ꝫ adiacẽs.qd̃ tñ est falsum. Quito.q₂ ista ɔ̃ña nõ valet.hõ alb⁹ nõ est aĩal.ergo qd̃dã nõ aĩal nõ est nõ hõ alb⁹.⁊ tñ est ɔuersio p ɔ̃positionẽ.ergo ⁊c̃. ɔ̃ña nota cũ minoꝛi.maioꝛ ꝓbat̃:q₂ añs est veꝝ posito ꝙ nullus homo sit albus.⁊ cõsequẽs falsuꝫ cum cõtradictoꝛiũ sit veꝝ.quare ⁊c̃.

Ad hec sunt duo modi r̃ñdendi.Unus est magistri q̃ vult ꝙ nõ q̄libet cõuersio sit bona ɔ̃ña:sed solũ cõuersio simplex vl̃r est bona ɔ̃ña.cõuersio aũt per accñs ⁊ per ɔ̃positionem nõ vl̃r est bona ɔ̃ña.q₂ stat cõuersã eẽ verã ⁊ cõuertentẽ falsã vt ꝓbant duo vltima argumẽta.⁊ hãc opinionem tenẽdo restat r̃ñdere ad p̃mũ argumentũ. Ad p̃mũ ergo dr̃ negãdo añs.ad ꝓbationẽ negatur maioꝛ.s.ꝙ illa sit cõuersio simplex.s.nullũ aĩal est ois hõ.ergo aliqs homo non est aĩal.⁊ ad ꝓbationẽ dicitur ꝙ nõ remanet eadẽ quãtitas.i.suppositio in vtraqꝫ.q₂ ly hõ in p̃ma stat cõfuse tñ.in secũda vero determinate.ꝙ in scd̃a stet deẽminate pꝫ.⁊ ꝙ in p̃ma stet cõfuse tñ ꝓbat̃.q₂ illa nullũ ani-

mal est ois homo:equalet huic: nꝰ aial non est ois ho-mo: vbi ly homo stat ꝯfuse tm̄.⁊ ad ꝓbationē cū dicis fm̄ magistrū qn̄ duo signa distributiua ⁊c̄. dī ꝙ magr̄ itelligit qn̄ cadunt imediate ɋliter nō ē hic. Et ad aliud cōsilr dī ꝙ nō est conuersio simplex ꝓpter eandē cām.

Alius modus est cōiorꝰ q vult ꝙ ɋlibet bona cōuer-sio sit bona ꝯn̄a.⁊ ꝓbat vlr de conuersione simplici: ⁊ per accn̄s ⁊ per ꝯpositionē per hoc ꝑncipiū. Qꝛ ex op-posito ꝯn̄tis sequit̄ oppositū an̄tis. ideo consequētia ē bo na. Et huiꝰ opinionis videt̄ fuisse Boetius in tractatu de sylł̄is cathegoricis. qui loquens de cōuersione ꝓpo-sitionum dicit: Conuertunt̄ aūt ille vt dictum est quo-tiens cōmutatis terminis sił vere suntvel false. Insuper dicit ꝙ vl'is affirmatiua ⁊ ꝑticularis negatiua non con uertunt̄ sibiipis simplr̄. qꝛ stat vnā eē verā ⁊ aliā falsā. Silr̄ ꝑticularis affirmatiua ⁊ ꝑticularis negatiua non cōuertunt̄ p accn̄s ꝓpter illud idem. Ecce ꝙ manifeste vult Boetiꝰ ꝙ ois cōuersio sit bona cōseq̄ntia. Et hāc opinionē tenēdo quā nō reputo īferiorē opione magri cū ei videant̄ assētire viri doctissimi: vt Boetius ⁊ plēs alij. restat rn̄dere ad oia argumēta: p̄itelligo ꝙ p ɋ̄titatē hec opio nō itelligit suppōnē sed vl'itatem: ꝑticula-ritatē ⁊c̄. Ad ꝑmū ergo negat̄ an̄s. ad ꝓbationē ne-gat̄ maiorꝛ. s. ꝙ ista sit cōuersio simplex. ⁊ ad ꝓbationē dī ꝙ non manet eadē quātitas. qꝛ prima est vl'is. s. nul-lū aial est ois hō. ⁊ scd̄a est ꝑticularis. aliqs hō nō ē aial. Et cōsilr̄ ad aliud rn̄det̄. Ad scd̄m negat̄ an̄s. ad ꝓ-batiōē negat̄ maiorꝛ: qꝛ nō mutat̄ ɋ̄titas: cū vtraq; sit vl'is: ꝫ illa. ois hō est aial cōuertit̄ sic. aliqd aial est hō: ⁊ tūc a conuersa ad cōuertētē ē optima ꝯn̄a. Ad aliud negat̄ miorꝛ. s. ꝙ illa sit cōuersio p accn̄s. qꝛ particularis negatiua nō potest cōuerti per accidēs. solū .n. designa te p illū vl'ū conuertunt̄ p accn̄s. s. Eua p acci. Et si dī ꝙ cōpetit sibi diffinitio cōuersionis p accidēs: qꝛ ē trā-spositio subi i p̄dicatū ⁊ econuerso manēte eadē ɋlitate ꝫ mutata ɋ̄titate. Ad itellectū tuū dī ꝙ non est debita trāspō ɋliter itelligit̄ in diffōne illa. q̄re ⁊c̄. Ad tertiū ꝓ ista opione defendēda duos modos rn̄dendi sū ima ginatus. quorꝫ ꝑmus facilior ē. secūdus vero subtilior. Primꝰ ꝑmittit qs t̄minꝰ ē īfinitabil'i ꝓposito: ⁊ dicit ꝙ due cōditōes reqrūt̄. Pri̇a ꝙ vnā nāꝫ ɋ existat pōat q possꝫ negari p negationē additā. Jō ly chymera nō est t̄minus īfinitabilis in ꝓposito. ly rosa nō ē t̄minus īfi-nitabilis i ꝓposito. si nulla rosa sit. ly homo nō est t̄mi-nus īfinitabilis i ꝓposito si nullus hō sit: ly hō albꝰ non est t̄minꝰ īfinitabilis in proposito si nullus homo albꝰ sit. Scd̄a conditio ꝙ t̄minꝰ īfinitatꝰ īfinitas nās de-relinq̄t: ꝓpter hāc t̄minus trāscēdēs. puta ly ens non ē īfinitabil'. qꝛ negatio addita sibi negat oēꝫ nāꝫ ita ꝙ nul lā derelinq̄t. Et ꝓpter hoc pꝫ respōsio ad oia argumē-ta: qꝛ nulla illarꝫ ꝓpositionū ē conuertibilis p ꝯpositio-neꝫ illis casibꝰ stātibꝰ. Et si ꝯ ꝑmaꝫ conditionē arguis sic: qꝛ posito ꝙ nullꝰ homo sit: ergo q̄ro a te an ly nō ho mo sit t̄minus finitꝰ vel īfinitꝰ: exquo ois t̄minꝰ est fini tus vel īfinitus. ⁊ non potes dicē finitꝰ: vt pꝫ per diffini tionē t̄mini finiti. ergo ē īfinitus ꝯ te. Confirmat̄. qꝛ ly homo ē t̄minꝰ finitus i tali casu. ergo addita negatiōe erit īfinitꝰ. Jtē ꝑmo peryermenias vbi agitat̄ de t̄mio finito ⁊ īfinito: hec cōditio nō pōitur ab aliquo docto-re. bene eni ponūt ꝙ t̄minꝰ īfinitꝰ negat vnā naturā. sed nō ponunt que existat. Propter hec argumēta hic mo dus suspectus est. Pōt tamen defendi: ⁊ ad argumenta respondet̄ ꝙ aliud est querere absolute de t̄mino finito ⁊ īfinito. ⁊ aliud est querere i proposito. i. fm̄ qd ex ipis terminis finitis vel infinitis pōt fieri conuersio per con trapositionem. Absolute enim concedo ꝙ nō homo ē terminus infinitus. in proposito tamen nō est. i. nō ē ta lis terminus infinitus fm̄ quem possit fieri conuersio p contrapositionem. Et ad confirmationem similiter ⁊ ad auctoritatem aliorꝫ similiter ꝙ loquūtur absolute et nō in ꝓposito. Sub alijs tamen verbis pōt dici ideꝫ. s. ꝙ subiecto manēte ꝓpositio conuertibilis est per cōtra positionem: aliter nō. i. si subm supponat pro aliquo exi stente. Alius modus respondēdi subtiliorꝛ. ⁊ magis cō formis Boetio: cū sit extractus ex dcis eius hinc inde: premittit duo. Primū ꝙ fm̄ Boetiū in ꝑmo peryer-menias vbi agit̄ de termino infinito. Terminus infi-nitus pōt vere affirmari taꝫ de eo quod non est ɋ̄ ꝺ eo quod est. Unde sicut illa est vera: asinus est non homo. ita illa. chymera est nō homo. ⁊ non valet a tertio adia cente ad secūdum. ergo chymera est. qꝛ terminus infini tus est distractiuus cum tā de non ente ɋ̄ de ente verifi cabilis sit: ⁊ ista ꝓpositio. chymera est nō homo: simpli citer conuertitur in illam. nō homo est chymera. ergo quemadmodum talis terminus infinitus pōt vere affir mari tam de nō ente ɋ̄ de ente. ita econtra de termino infinito pōt vere affirmari tam nō ens ɋ̄ ens. Secū do premittit de mēte Boetij in sillogismis cathegoricis capitulo de conuersione per contrapositionem. ꝙ illa propositio. quoddaꝫ nō animal non est non homo. si-gnificat ꝙ quedam res que aial nō est homo ē. siue qd-dam non animal homo est. Cuius rō est: qꝛ fm̄ ipsum in primo peryermenias sicut ex affirmatiua de predica to infinito sequit̄ negatiua de predicato finito: ita econ tra. Unde sicut valet. sortes ē nō homo. ergo sortes nō est homo: ita econtra. Ista ergo ꝓpositio. quoddaꝫ nō animal non est nō homo: equalet illi: quoddam nō ani mal est homo. Et si contra primū premissū arguatur: qꝛ dicit Boetius i primo peryermenias ꝙ terminꝰ infi nitus est qꝰ vnam naturam destruit ⁊ infinitas derelīqt. ergo non pōt affirmari vere de nō ente. Dī ꝙ terminꝰ infinitus dicit duo principaliter. ꝑmo negationem na ture. secūdario vero positionem alteriꝰ: indeterminate tamen. ⁊ sic quo ad principale loquitur Boetius in ꝓ-posito nostro: quo autem ad totale simul loqtur in par te in qua allegas ipsum: ⁊ sic patet ꝙ non contradicit si biipsi. His premissis ad primum dicit̄ negando ꝙ ista consequentia nō valeat. aliqua rosa non est substan tia: ergo aliqua nō substantia nō est nō rosa. ⁊ cū pro bas. qꝛ an̄s est verum ⁊ ꝯn̄s falsum. posito casu nego ꝙ consequens sit falsum: imo est verum: qꝛ equipollet isti: aliqua non substātia est rosa. per secundum presup positum. Et ꝙ ista sit vera in casu probatur: quia se-quitur aliqua rosa non est substantia. ergo aliqua rosa est non substantia: tunc vltra. ergo aliqua nō substantia ē rosa. per conuersionē simplicem. Et cum dicis ꝙ cō tradictorium est verꝫ: nego. immo est falsum: qꝛ sequit̄: omnis non substantia est nō rosa. ergo ois nō substan-

tia nõ est rosa. tũc vltra. ergo nulla nõ substãtia est rosa. illa ẽ falsa. qꝛ ꝯdicit illi vere. aliq̃ ñ substãtia ẽ rosa. Et si arguis ꝯ: qꝛ superiꝰ predicat᷑ de inferiori affirmatiue hic: oĩs nõ substãtia ẽ nõ rosa: ergo ẽ vera. Dr̃ negãdo ꝯñam loquẽdo de istis ꝓpõnibus prioristice, put ly ẽ dicit eẽ existere. qꝛ ista ẽ falsa ĩ casu magr̃i: oĩs rosa ẽ substãtia: vbi ẽt supius predicat᷑ de iferiori affirmatiue. Et cõsimilr̃ pꝫ rñsio ad alia. Ad quartũ tñ dici põt ꝙ ñ est conuertibilꝭ per ꝯpositione ista ꝓpõ: qꝛ ly ens nõ põt ĩfinitari: qm̃ addita negatõe nullã naturã derelinqt.

Utꝝ diffinitio ꝓpõnis ypothetice sit bñ data.

Ontra copulatiua ⁊ disiũctiua nõ sunt ypothetice: ⁊ tñ quelibꝫ illaꝝ hꝫ plures cathegoricas coniũctas ꝑ notaꝫ copulatiõis ⁊ disiũctiõis. ergo diffinitio mala. ꝯña tꝫ cũ minori. qꝛ tunc alicui cõpeteret diffinitio: cui nõ competit diffinituꝫ: maior ꝓbatur: qꝛ ypothetica dr̃ quasi suppositiua: ſꝫ nulla harum ẽ suppositiua. qꝛ quelibꝫ haꝝ simpliciter enũciat: ⁊ nõ cum suppositione. quare ⁊c̃. Confirmatur qꝛ sole conditionales sunt ypothetice. ergo nõ copulatiua ⁊ disiũctiua. ꝯña tꝫ. ⁊ antecedens ꝓbatur per Boetiũ ĩ tractatu suo de sillogismis ypotheticis circa pricipium dicẽtem: Propositio vero oĩs aut cathegorica est q̃ predicatiua dr̃: aut ypothetica que cõditionalis vocat᷑. Itez pꝫ ab eodem ĩ pmo topicoꝝ suoꝝ dicente. Cõditionalium ꝓpõnum quas greci ypotheticas vocãt ptes sunt simplices ꝓpões: quaꝝ que priꝰ ẽ dr̃ antecedens: q̃ posterius dr̃ consequẽs in qbꝰ locis pꝫ ꝙ vult solum ypotheticas eẽ cõditionales. Secũdo sic: Si antichristꝰ esſꝫ albus antichristus esſꝫ coloratus. hec ẽ ꝓpõ ypothetica ⁊ tñ non sunt coniũcte plures cathegorice: ergo ⁊c̃. ꝯña nota cũ maiori: qꝛ ẽ conditionalꝭ. minor ꝓbat᷑: quia ptes eiꝰ non sunt cathegorice: qꝛ ꝓpõ cathegorica ẽ idicatiua. ille aũt nõ sunt idicatiue. ergo non sunt cathegorice ⁊c̃. Tertio sic ista ẽ ypothetica: oĩs homo currit ſꝫ tu es homo. ergo tu curris: ⁊ tñ nõ coniũguntur plures cathegorice per aliquã dictaꝝ notaꝝ. ergo ⁊c̃. consequẽtia tꝫ cum maiori: qꝛ est sillogismꝰ. ergo est ꝓpositio vel cathegorica vel ypothetica. non cathegorica. ergo ypothetica. minor ꝓbatur. qꝛ nõ est nota cõditionis copulationis ⁊ disiũctionis. si dicis ẽ nota rõnis ly ergo q̃ equalet note ꝯditionis. Cõtra. illa nota ergo nõ cõiungit plures cathegoricas: ſꝫ vnam cathegoricã cum vna ypothetica: qꝛ añs est vna ypothetica ⁊ cõsequens vna cathegorica: deide sunt plures note: qꝛ copulationis: et rõnis. ergo nõ magis dꝫ dici rõnalis q̃ꝫ copulatiua. ſꝫ nõ põt simul ⁊ semel eẽ vtraqꝫ. ergo nulla ẽ ⁊c̃. Quarto. iste sũt ypothetice: qꝛ tu curris tu moueris. similiter cũ tu curris tu moueris: similr̃ vbi tu curris tu mouerꝫ. ⁊ tñ non cõiungũtur plures cathegorice ꝑ aliquã notarum dictaꝝ. ergo ⁊c̃. cõsequentia nota cum minori. maior ꝓbatur: qꝛ quelibꝫ illaꝝ ẽ ꝓpõ. ergo cathegorica vel ypothetica. non cathegorica: qꝛ cathegorica hꝫ subꝫ p̃dicatum ⁊ copulã p̃ncipales ptes sui qualr̃ nõ habent ille. ergo ẽ ypothetica. Confirmat᷑ qꝛ ista ẽ ypothetica cum hõ ẽ aĩal est, ⁊ tñ nõ sunt ꝯiũcte plures cathegorice ꝑ aliquã dictaꝝ notaꝝ vt pꝫ. ergo ⁊c̃.

Ad primum dicunt qdam ꝙ ꝓpõ põt dici ypothetica dupliciť. Uno modo ſm ethimologiã vocabuli. Alio modo ſm cõez vsum loquẽdi. Primo mõ sola cõditionalꝭ ẽ ypothetica: qꝛ sola ẽ suppositiua. Scdo mõ tã copulatiua ⁊ disiũctiua q̃ꝫ conditõalis ẽ ypothetica: ⁊ per hoc ẽt pꝫ ad cõfirmationẽ. Uel alr̃ dicat᷑ ꝙ multotiẽs aliđ ẽ a quo nomen iponit᷑ ad significãdũ: ⁊ aliud ẽ illud qđ significat: vt pꝫ a lapide q ĩponit᷑ ad significãdũ a lesione pedis: significat tñ aliđ q̃ꝫ lesionẽ. Ita hoc nomẽ ypothetica iponit᷑ ad significãdũ a cõditionali siue suppositiua ꝓpositõe. aliud tñ significat: qꝛ nõ solum ꝯditionalẽ: ſꝫ copulatiuã ⁊ disiũctiuã. principaliꝰ tñ significat cõditionalez q̃ꝫ aliã spẽm cũ ab illa sit denoiatio. ⁊ sic pꝫ ad argumẽtum ⁊ ad cõfirmationẽ. Ad scđm dr̃ ꝙ per cathegoricas hic ĩtelligimꝰ tã veras cathegoricas q̃ꝫ que habẽt modum cathegoricarum: propositio autem habet modum cathegoricaꝝ: quando hꝫ subm̃ predicatum ⁊ copulam p̃ncipales ptes sui: q̃ꝫuis non sit vera cathegorica. vt in argumẽto arguitur: q̃re ⁊c̃. Ad tertiũ dr̃ sicut ibi. Ad replicã negat᷑ ꝙ illa nota cõiungat plures cathegoricas. ⁊ cũ dicis coniũgit vnã cathegoricaꝫ cum vna ypothetica: concedo. ergo nõ coniũgit plures cathegoricas. nego ꝯñam. lꝫ. n. nõ cõiũgat duas cathegoricas precise. sufficit ꝙ coniũgat plures cathegoricas vel sint due vel plures nõ curo. Et cũ tu arguis vlteriꝰ ꝙ sunt plures note. s. copulationis ⁊ rõnis: ꝯcedo. ergo non magis dꝫ dici rõnalis q̃ꝫ copulatiua. nego ꝯñam: imo dr̃ rõnalis: qꝛ p̃ncipalis nota est nota rõis. Uel potes dicere ꝙ semꝑ distiguẽda est ꝓpõ in qua plures note sunt vel velis ꝙ p̃ma sit principalis vel ſa. ⁊ rñdetur ꝯñter. absolute tamẽ vna principalꝭ ẽ. Ad quartũ negatur maior. Ad ꝓbationẽ nego ꝙ ñ sint cathegorice. Et cum tu arguis: qꝛ p̃ncipales ptes eaꝝ nõ sunt subm̃ predicatum ⁊ copula. rñdetur ꝙ p̃ncipales ptes sũt subiectũ predicatum ⁊ copula. qꝛ ille orõnes sunt vt subiectũ predicatum ⁊ copula. Quãdo ergo p̃ncipales ptes ꝓpõnis sunt ꝓpões que nõ sunt vt subm̃ predicatuꝫ et copula illiꝰ ꝓpõnis. tunc ꝓpositio ẽ ypothetica: ſꝫ si tales ꝓpões sunt vt subm̃ predicatũ ⁊ copula illiꝰ tũc est cathegorica. ⁊ sic ẽ ĩ ꝓposito: qꝛ dicendo: qꝛ tu curris tu moueris: subm̃ est qꝛ tu curris: predicatum ẽ tu moueris. qꝛ equalet huic. ꝙ tu curris est cã ꝙ tu moueris scđm resolutõe illiꝰ note: qꝛ in hoc ẽ cã: ⁊ ita dicat᷑ de alijs.

Ad ꝯfirmationẽ dr̃ ꝙ illa equalet cõditõali ſꝫ Boetium in tractatu de sillogismis ypotheticis. Uel potes dicere ꝙ est vna temporalis ⁊ cõsequenter est cathegorica ⁊ non ypothetica.

Utꝝ diffõ cõditionalis cũ spẽbus sit bene data.

c Ontra diffinitionez conditionalꝭ arguitur sic: Ista est cõditionalis: si antichristus esſet albus antichristus esſꝫ coloratꝰ. ⁊ tamẽ non cõiungũtur plures cathegorice: qꝛ nulla illarum ẽ indicatiua. ergo ⁊c. Scđo contra affirmatiuam ⁊ negatiuã arguitur ꝓbando ꝙ cõditionalis non est negatiua quãdo nota cõditionis negatur preponendo negationem toti conditionali sic dicẽdo: nõ si sortes currit sortes mouetur. ⁊ arguitur ex fundamento aucto

ris modorum significandi.q2 aduerbium ē determinatiuum solum verbi vel participij: ergo non pōt negare notā cōditionis.s.ly. si:q2 illa ē cōiunctio q̄ si forte diceretur negādo totam conditionalem negātur duo verba. ⁊ sic nō est cōtra nām aduerbij.cōtra illud nihil ē.quia negare cōditionalem nō est negare antecedens nec cōsequens:s3 illationem.sicut cum dicitur:non si tu es homo tu sedes:nō negatur te esse hoiem nec negatur te sedere.s3 solum negatur illatio.i.consecutio consequētis ex antecedente. Tertio contra veritatem ⁊ falsitatem arguitur sic argumento magistri. Aliqua est conditionalis vera cuius cōtradictorium cōsequentis stat cū antecedente.ergo diffinitio falsa.ꝯña t3.antecedens ꝓbatur.q2 hec conditional' est vera ⁊ affirmatiua:nisi tu es aial tu nō es hō:vt p3:⁊ antecedēs ē ver.tu es animal. ⁊ ꝯñs falsum:tu nō es hō.ergo ⁊c. Quarto ꝯ possibilitatē ⁊ ipossibilitatem:contigentiā ⁊ necessitatē arguitur sic ꝓbādo q̄ nō quelibet conditional' possibilis ē vera ⁊ necessaria. Nam iste sunt cōditiōales possibiles s3 Hētis' beru3 i tractatu de relatiuis: Aliqua ꝓpositio ē: ⁊ si illa sciat' a te illa ē possibilis:aliq̄ ꝓpō est:⁊ si illa est vera tu es asinus:aliquod animal ē:⁊ si illud ē rudibile tu nō es hō.⁊ tamē nulla talis ē necessaria vt ipemet dicit loco allegato:ergo ⁊c. Confirmat':oē verum ē possibile ⁊ nō econtra.ergo aliqd ē po'e quod nō ē ver ergo aliq̄ conditional' ē possibilis q̄ nō est vera.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad primum dicit' q̄ diffinitio conditionalis sic itelligit'. Cōditiōalis ē illa i qua coniūguntur plures cathegorice v'l se hñtes per modum cathegoricar. Modo in ꝓposito dico q̄ in illa cōditionali assignata coniūgunt' plures orōnes se hñtes per modum cathegoricarū. Ad secūdum di' q̄ sicut cōtradictorium copulatiue pōt assignari dupliciter.s.negatiue per negationē precedente3 ⁊ affirmatiue p disiūctiuam affirmatiuā factā de partibus ꝯdicentibus copulatiue:⁊ sic dicendū ē de disiūctiua. Ita ad ꝓpositum dicēdū est de cōditionali ⁊ rōnali q̄ dupl'r pōt sibi assignari ꝯdictoriū. Primo affirmatiue per aduersatiuā affirmatiuā factam siue cōpositā ex antecedente ⁊ opposito consequentis. Secūdo per negationē precedentem.verbi grā:contradictoriu3 huius conditionalis:si tu curris tu volas.ē hec aduersatiua.l3 tu curris stat te nō volare:⁊ ēt potest assignari per negationem precedente3 sic. nō si tu curris tu volas.

Ad argumentū ergo in cōtrarium rñdet dupliciter Paulus pergulensis dubio secūdo. Primo dicit q̄ ly. nō.nō ē aduerbium s3 aggregatū ex ly. nō ⁊ ly. ergo equalet vni aduersatiue.s.ad ly. q̄uis: sicut in copulatiua negatiua tm̄ valet ly. nō quātum ly. vel. ⁊ econtra tātu3 valet ly. nō vel quātum ly. et.l3 ergo preponatur negatio toti ꝯñe:tm̄ intelligit' coniūcta cū ly. ergo.⁊ i mente ē vnus actus aduersatiuus cui subordinātur ille due voces:⁊ ita dicatur de cōditionali. Vel aliter dicit ipe pōt dici s'm veterem doctrinam q̄ ex oi ꝓpōne sequitur suu3 dcm̄ fore veru3. Nā sequitur:homo est asinus. ergo hoc ē verum q̄ homo ē asinus. Ita possumus dicere q̄ vbi negatio preponitur intelligitur hoc complexum non ē ita.vel non est ver.vel nō sic est: Jō tātu3 est dicere:nō si tu curris tu volas quātum si diceremus nō ē ita: vel nō est verum:vel non est sic.vel non sequitur:si tu curris tu volas:ita q̄ intelligatur aliquod verbum negatū ab aduerbio precedēte:sicut di' affirmatiue:si tu curris tu moueris implicite ē dicere sequitur si tu curris tu moueris:⁊ ita dicatur de consequētia. Quātū iste respōsiones valeant tuo iudicio relinquo. Si eni recte ponderabis friuole sunt. Prima.n.negat q̄ ly. non sit aduerbium ⁊ male. Secūda dicit q̄ intelligitur vnū verbū negatū per negationē:vt nō ita ē q̄ si tu curris tu volas: sequitur q̄ est cathegorica:aut si est ypothetica nō sit negatiua. Jō aliter dicerē q̄ ad hoc vt ꝓpositio sit negatiua requiritur vt negatio neget illō quod est formale i ea. s3 sicut verbū ē forma in cathegorica:ita nota coniungens cathegoricas est forma i ypothetica.iō requitur vt negatio neget notā. Et ad argumentum nego q̄ aduerbium determinet solum verbū vel participiū. Nam dicendo sortē currere est non possibile:ista est negatiua ⁊ tamē negatur modus q̄ non ē verbū nec pticipium.

Si tm̄ grāmatici dicāt hoc:nolo negare auctoritate3 grāmaticorum:s3 dico q̄ h3 intelligi cum grano salis sic videlic3 q̄ cum verbum sit illud quod principaliter importat compositionem:q2 siue per se siue cu3 alio sumant semper hoc facit:iō pricipaliter hab3 negatio determinare verbum.ex consequenti tamen pōt determinare quodcūq3 importat compositionem.s3 cum tales note coniūgentes cathegoricas iportent compositionē: iō negatio pōt determinare illas.quare ⁊c. Ad tertium dicit magister q̄ regule date de veritate ⁊ falsitate conditionalium respiciūt solum conditionalem denominatam a ly. si:non aūt indifferenter oēm conditionalem:q2 non cōditionalem denominatam a ly. nisi.quare ⁊c. Vel aliter tenendo q̄ intelligitur de vtraq3 negatur q̄ oppositum cōsequētis stet cum antecedente. Nā antecedens nō est:tu es animal:s3 hoc totum tu non es animal.quod p3 resoluendo ly. nisi in si nō. ⁊ tūc oppositum consequentis.s.tu es hō:nō stat cum antecedente .s.tu non es aial. Ad quartu3 respondet Hentisber loco allegato q̄ quelib3 illarum ē conditionalis possibilis:nō tamē ē necessaria.⁊ facit argumentū contra se sic: Quelib3 conditionalis possibilis est bona consequentia.quelib3 bona consequentia est necessaria.ergo a pmo ad vltimum seq' quelib3 ꝯditionalis possibilis est necessaria. Respōdet q̄ nulla talis conditionalis in terminis relatiuis vbi terminus relatiuus sequtur immediate notā conditionis est consequentia.huiusmodi sūt oēs iste conditionales ꝓposite.⁊ ideo nulla illarum est consequentia.q2 nec habet antecedens nec consequēs. Relatiuum.n.cū ad aliud referatur nō est antecedens ad illud ad quod refertur.⁊ iō tales conditionales sunt vere vel false:possibiles vel impossibiles sicut alie ꝓpositiones cathegorice particulares vel indefinite. Vel aliter possumus respondere ⁊ melius q̄ ille ꝓpositiōes non sunt conditionales:s3 sunt copulatiue:q2 in eis nota copulationis copulat partes principales:primam cathegoricā cum conditionali ⁊ est principalis nota. Nota aūt cōditionis nō copulat principales partes:s3 partes vnius principalis partis vt p3 intuenti. Ad confirmationem concedo q̄ non oē possibile est verum. Et cum infers vlterius.ergo non ois conditional' pos-

ſibilis eſt vera. nego conſequentiam. qꝛ arguitur a ſuperiori ad ſuũ iferi⁹ negatõe poſtpoſita. ac ſi arguať: nõ oẽ aĩal currit. ergo nõ oĩs hõ currit. Utrũ diffinitio copulatiue cũ ſpẽb⁹ ſuis ſit bñ data.

Contra diffinitionẽ copulatiue arguitur ſic: Iſta ẽ copulatiua: oĩs homo ẽ riſibil' ⁊ ecõtra: ⁊ tamẽ nõ coniũgunť plures cathegorice. ergo ⁊c̃. ꝯña nota cũ maiori. minor ꝑbať: qꝛ ly ecõuerſo nõ ẽ cathegorica cum ibi nõ ſit ſubꝫ predicatum ⁊ copula pꝛĩcipales ptes ſui. Confirmatur: qꝛ iſta ẽ copulatiua: ſi tu eſſes homo ⁊ tu eſſes aĩal. ⁊ tñ nõ coniũguntur plures cathegorice hic: qꝛ nulla illaruꝫ eſt idicatiua. quare ⁊c̃. Secũdo ꝯ affirmatiuã ⁊ negatiuã arguitur vt ſupra arguebať ꝯ conditionalẽ. qa negatio cũ ſit aduerbiũ nõ hꝫ determinare niſi verbuꝫ: ⁊ ꝯſequẽter nõ põt deťminare illã notã ⁊c̃. Tertio. contra veritatẽ ⁊ falſitatẽ arguiť argumẽto magr̃i ſic. iſta copulatiua ẽ vera: aliquod animal eſt: ⁊ ſi tu es illõ tu es aſinus. ⁊ tñ vna ps ꝑ̃ncipalis eſt falſa. ergo diffinitio mala. ꝯña tꝫ. maior ꝑbatur per reſoluentes ſic: hoc eſt: demõſtrãdo brunellũ. ⁊ ſi tu es illud tu es aſinus. et hoc eſt aliquod aĩal. ergo aliquod aĩal ẽ ⁊ ſi tu es illud tu es aſinus. cũ reſoluentes vere ſint ⁊ ipa reſoluta ẽ vera. minor pꝛĩcipalis ꝑbatur. ſ. q̄ vna ps iſti⁹ copulatiue ẽ falſa. qꝛ ſ̃a ẽ falſa: cum nõ videať ſignificare aliud niſi ſi tu es animal tu es aſinus. ſꝫ hec ẽ falſa. ergo illa ſi tu es illud tu es aſinus. Confirmatur: qꝛ iſta copulatiua ẽ falſa: aliqd ẽ ⁊ quodlibet ẽ illud. Similiter illa: nihil ẽ ⁊ quodlibꝫ ẽ illõ. ⁊ tñ quelibꝫ ps eſt vera. ergo ⁊c̃. tꝫ ꝯſequentia cũ maiori. qꝛ pꝛima ſignificat q̄ aliqd ẽ: ⁊ illud ẽ quodlibꝫ. ſ̃a ſignificat q̄ aliquid eſt ⁊ illud eſt nihil. minor ꝑbať: qꝛ pꝛima ps eſt neceſſaria: ⁊ ſecunda eſt vna vniuerſalis cuius quelibꝫ ſingularis quã nata ẽ habere eſt vera ⁊ nulla alteri repugnat. igitur quelibet pars eſt vera. Quarto cõtra poſſibilitatẽ ⁊ ipoſſibilitatem arguiť argumẽto magr̃i: Iſta copulatiua ẽ ipoſſibilis: Oĩs hõ currit. tu es homo ⁊ tu nõ curris. ⁊ tñ q̄libet ps ẽ poſſibilis ⁊ alteri cõpoſſibilis. ergo diffinitio mala. conſequentia tꝫ. maior ꝑbatur: qꝛ ex duabus pꝛimis ptibus ſeqtur ꝯdictoriũ tertie ptis in dariĳ. ergo eſt ipoſſibilis. minor ꝑbatur: qꝛ quelibꝫ illarum ẽ poſſibilis. ⁊ quecũqꝫ illaꝝ duaꝝ ſumanť ſunt compoſſibiles. ergo ⁊c̃. Cõfirmať: qꝛ iſta copulatiua ẽ poſſis: deus eſt ⁊ antichꝛiſtus ẽ homo: vt pꝫ. Et ſ̃a pars impoſſibilis probať. qꝛ ly hõ ſupponit ſolum ꝑ pñtibus hominib⁹. ſꝫ eſt ipoſſibile q̄ antichꝛiſtus ſit homo q ẽ. qꝛ facio iſtã ꝯſequentiam: antichꝛiſtus eſt hõ q eſt: ⁊ iſti ſunt oẽs homines. ergo antichꝛiſtus ẽ iſte homo: vel antichꝛiſtus ẽ iſte homo. ⁊ ſic de aliĳs. Iſta conſequentia ẽ bona: quia licꝫ deſcendere ſub illo termino hõ diſiũctiue ⁊ cõſeqñs eſt ipoſſibile. ergo ⁊ antecedens: per decimã regulã ſtrodi. ⁊ nõ eſt impoſſibile pro ſ̃a parte. ergo pro pꝛima.

Quinto contra neceſſitatem ⁊ cõtingentiã arguitur argumento magiſtri: Iſta copulatiua eſt neceſſaria: nõ nullus deus ẽ ⁊ tu es homo. ⁊ tamen ſecunda pars ẽ cõtingens. ſꝫ tu es homo. ergo ⁊c̃. Confirmatur quia aliqua eſt copulatiua que nõ eſt neceſſaria nec cõtigẽs: vt iſta. tu curris ⁊ tu volas. ergo diuiſio iſufficiens.

Ad hec breuiter reſpõdetur. Ad pꝛimũ dr̃ q̄ diffinitio copulatiue intelligitur in q̃ coniũgunť plures cathegorice explicite vel implicite: ⁊ ſic ly econuerſo eſt vna cathegorica iplicite ⁊ hꝫ ſubm̃ predicatum ⁊ copulam implicite. ⁊ ſequitur q̄ aliqua cathegorica affirmatiua põt fieri negatiua ſine additiõe alicuius ad ipſam: ⁊ ſine remotione alicuius ab ipſa. ⁊ ſine trãſpoſitione terminorum vt ly econuerſo. vbi precedit prius illa: oĩs homo ẽ riſibilis. deinde loco illi⁹ ponas illam. nulli⁹ hõ eſt riſibilis. Ad confirmationem dr̃ q̄ in diffinitione ſubintelligitur. vel ſe hñtes ꝑ modum cathegoricaꝝ: vt eſt hic. Ego aũt verius puto dicere illam nõ eẽ copulatiuam: qꝛ nõ eſt propoſitio cum non ſignificet verum vel falſum. illa eni non qetat intellectum. Ad ſecũdum dr̃ ſicut ad ſcd̃m argumentum pꝛecedentis queſtionis. vide ibi. Ad tertium diciť q̄ iſta copulatiua ẽ vera: ⁊ ſecũda pars ẽ vera ſicut pꝛima: ⁊ cũ tu dicis: qꝛ ſecũda ps ſignificat ſi tu es aĩal tu es aſinus. negať. Unde loco relatiui nõ licꝫ ponere ãtecedẽs niſi ſerueť eadem ſuppoſitio. ſꝫ dicẽdo. aliquod aĩal ẽ: ⁊ ſi tu es illud tu es aſinus: ly illud ſtat deťminate. ſed ſi dicis. ſi tu es animal ly animal ſtat cõfuſe tñ: iõ ſecũda ps nõ ſignificat aſſertiue illud quod dicis: ſꝫ ſignificat q̄ aliquod aĩal ſi tu es tu es aſinus. ⁊ hoc eſt verũ: quia hoc ſi tu es demõſtrãdo aſinum: tu es aſin⁹. ⁊ hoc ẽ aliquod aĩal. ergo ⁊c̃. Ad cõfirmationẽ reſpondet Heteſber q̄ q̄libꝫ ſingularis ẽ vera i tractatu d̃ relatiuis negãdo iſtas copulatiuas. Et ad ꝑbationẽ cum arguitur q̄ quelibꝫ ſingularis ẽ vera cũ ꝑ̃ma pte dicit q̄ illi⁹ vniuerſalis affirmatiue q̃zuis quelibꝫ ſingularis ꝑ ſe accepta ſit vera cũ pꝛĩa pte copulatiue. ſ. aliqd eſt. tñ ſi ſimul ſumanť nulla eſt vera cũ eadẽ niſi pꝛima. Et ecõtra dicit de vniuerſali negatiua. videlicꝫ q̄ quelibꝫ erit vera preter vltimã ex ſuis ſingularibus cũ pꝛima pte ſi ſimul ſumanť. Ad quartũ dicit magr̃ q̄ ille regule ſunt date de copulatiua fcã tñ ex duab⁹ ptib⁹. cuiuſmodi nõ ẽ illa aſſignata. ⁊ ſi vis regulam intelligere vniuerſaliter d̃bes dicere q̄ ad poſſibilitatẽ reqritur q̄ quelibꝫ pars ſit poſſibilis: ⁊ nulla alteri vel aliĳs ſit icõpoſſibilis. mõ lꝫ in ꝑpoſito vna nõ ſit incõpoſſibil' alteri: tñ vna ẽ incõpoſſibil' aliĳs. nã tertia ẽ incõpoſſibilis duab⁹ pꝛimis. Uel breui⁹ dic q̄ ad poſſibilitatem reqritur q̄ quelibet pars ꝑ̃ncipal' ſit poſſibilis ⁊ vna ps pꝛincipal' ſit incompoſſibil' altẽri. mõ quelibꝫ copulatiua hꝫ tñ duas ptes ꝑ̃ncipales. lꝫ plures ſint partiales. In ꝑpoſito vna ps ꝑ̃ncipal' nõ eſt cõpoſſibil' alteri. iõ nõ eſt poſſibil' iſta copulatiua. Ad confirmationem dicitur q̄ iſta eſt poſſibilis: ⁊ cum dicis ſecũda pars eſt ipoſſibilis. negať. Ad ꝑbationẽ cũ dr̃. ly hõ ſupponit tñ ꝑ pñtibus. ſꝫ ipoſſibile eſt q̄ antichꝛiſtus ſit homo qui eſt: negatur. immo eſt poſſibile q̄ antichꝛiſtus ſit homo qui eſt: ⁊ cum tu facis conſequentiam deſcendendo ſub illo termino homo. ⁊ iſti ſunt omnes homines. ergo antichꝛiſtus eſt iſte homo. conſequentia eſt bona. concedo. ⁊ conſequens eſt impoſſibile. concedo. ergo antecedens eſt impoſſibile. concedo. Et cum tu dicis non pro ſecun-

da parte. ergo pro prima parte. nego ꝯsequentiā. quia licet quelibet pars añtis sit possibilis: tñ vna est icōpossibilis alteri. Nō eni stat simul in vitate ꝙ antixps sit hō. ⁊ isti sunt oēs hoies demōstrādo existētes. Et si arguis cōtra: antixps est hō q est: ⁊ nō sunt nisi isti hoies: demōstrādo pñtes. ergo antixps est hic vel hic: cōcedo ꝯñaz. sed añs ꝓ pma parte est falsuz. lz sit poſſe. q2 dato ꝙ nō sint nisi isti hoies demōstrādo existētes. adhuc est poſſe: ꝙ antixps sit vnus hō existēs q nec sit ille nec ille. Ad qrtū dr̄ ꝙ regula intelligit de copulatiua affirmatiua ⁊ nō negatiua. Ad cōfirmationē cōcedo ꝯñam ⁊ ꝯñs: ꝙ copulatiua nō sufficiēter diuidit per necessariū ⁊ contingens cum aliqua sit impossibilis.

Utrū diffinitio disiūctiue cū spēbus sit bene data.

Contra diffinitionē disiūctiue arguitur sic. Nota disiūctionis disiūgit. i. separat ea iter q̄ cadit: ergo nō coniūgit ea. ꝯña tenet ⁊ añs ꝓbaṫ: q2 ꝓpriū note disiūctionis est disiūgere. Ad hoc forte diceres vt dicit Donatus ꝙ nota disiūctionis ꝯiūgit voces: disiūgit tñ sensum. i. significatū ⁊ nō incōuenit ꝙ vnū ⁊ idē coniūgat ⁊ disiūgat respcū diuersoꝝ. Cōtra hoc arguiṫ ⁊ adduco rōnē auctoris modoꝝ significādi: q iprobat Donatū q̄ tal ē. Cōiūctio ꝯiūgit illa cū qbꝰ ꝑ se cōstruiṫ: sꝫ ꝯiūctio n̄ solū cōstruiṫ cū vocibꝰ: sꝫ ēt ꝯstruiṫ cū dictōibꝰ. i. aggregato ex voce ⁊ significato ⁊ mō significādi: gº ꝯiūctio disiūctiua dictōes ꝯiūgit. i. voces ⁊ significata siue voces ꝑ significata ꝯiūgit. Secūdo ꝯ affirmatiuā ⁊ negatiuā venit argumētū fcm̄ cōtra alias spēs ypotheticaꝝ: spāliṫ tñ arguiṫ sic. Ista est negatiua: tu non es hō. vl̄ tu nō es asinus. ⁊ tñ nota disiūctiōis nō negatur: ergo ⁊c̄. ꝯña nota cū minori. maior ꝓbaṫ. q2 facio istam ꝯñaz. nō tu es hō ⁊ tu es asinꝰ: ergo tu non es hō vel tu nō es asinꝰ: ꝯña est bona: q2 equalet huic: cuz ꝯdictoriū copulatiue affirmatiue deṫ duobus modis aut ꝑ negationē ꝑcedentē: aut ꝑ disiūctiuā fcāz de ptibꝰ oppositis copulatiue: ⁊ añs est pure negatiuū: q2 est vna copulatiua negatiua: ergo ꝯñs est pure negatiuū: tenet ꝯña: ꝑ vndecimā regulā Strodi q̄ dicit. Si aliq̄ ꝯña est bona ⁊ añs est pure negatiuū: ergo ꝯñs est pure negatiuū.

Tertio ꝯ vitatē ⁊ falsitatē sic arguitur argumēto magistri. Disiūctiua illa est falsa. Oēs hoies sunt asini vel hoies ⁊ asini sūt asini. ⁊ tamē vna pars ē vera. ergo ⁊c̄. ꝯña nota. maior ꝓbaṫ. q2 q̄libet pars pncipalis est falsa. pma. hoies sūt asini. secūda hoies ⁊ asini sunt asini. minor ꝓbaṫ. q2 q̄libet illaꝝ est vera: oēs hoies sūt asini. vel hoies ⁊ asini sunt asini: ergo ⁊c̄. Cōfirmaṫ. q2 disiūctiua q̄ hꝫ ambas partes veras est falsa vt illa: tu es hō vel tu es aīal: ergo regule false: ꝯña tenet. añs ꝓbaṫ sic. Illa oīo est falsa q̄ significat sicut nō est: sꝫ ista designata est huiusmodi. ergo ⁊c̄. ꝯña nota cū maiori per phm̄ in pdicamēto substātie dicentē: ꝙ ex eo ꝙ res est vel nō est oratio dicitur vera vel falsa. minor ꝓbatur. quia ista disiūctiua significat significata vocū quas coniūgit esse separabilia ⁊ nō sunt separata: ergo significat sicut non est. Cōfirmaṫ auctoritate Boetij di. ꝯiūctio disiūctiua ea iter que cadit simul eē nō permittit. Quarto cōtra possibilitatem ⁊ impossibilitatem ⁊ arguitur argumento magistri. Ista disiūctiua est īpossibilis. contingēter tu es vel tu nō es. supposito ꝙ aduerbiū determinet totū. ⁊ tamē q̄libet eius pars est possibilis. ergo ⁊c̄. ꝯña tenet. Prima pars antecedētis ꝓbatur: q2 suū ꝯdictorium est necessariū. s. necio tu es vel tu nō es. Secūda pars patet: q2 q̄libet illaꝝ est poſſis. tu es. vel tu nō es. Cōfirmatur. q2 ista est possibilis hꝫ magistrū in exēplificādo. homo est asinus. vel antichristus est: ⁊ tamē nulla pars est poſſis. de prima manifestū est. de secūda ꝓbatur vt in q̄stione ꝑcedenti: q2 tunc eēt poſſe ꝙ antichristus eēt aliquid quod est. sed īpoſſe est ꝙ antichristus sit aliquid qđ est: q2 si ista est possibilis. antichristus est aliquid qđ est: ⁊ ista sunt oīa que sūt. ergo poſſe est ꝙ antichristus sit hoc vel hoc quod est ⁊c̄. quod est īpoſſe. Quinto cōtra cōtingentiā ⁊ necessitatē arguitur sic argumento magistri Ista est necessaria. antichristus nō est albus vel antichristus est coloratus. ⁊ tamē quelibet pars est ꝯtigēs ⁊ nulla alteri repugnat: ergo ⁊c̄. ꝯña nota cū minori. maior ꝓbatur. q2 ꝯdictoriū est īpoſſe. s. antichristus est albus ⁊ antichristus non est coloratus.

Ad hec breuiter respōdeṫ. Ad pmū dicit auctor modoꝝ significādi ꝙ coniūctio disiunctiua coniūgit voces ⁊ significata eo ꝙ semper extrema coniūgit. diuidit tamen ea respectu tertij. Unde cū dicitur: fortes vel plato currit. illa coniūctio vel: coniūgit simul illa duo extrema. s. fortē ⁊ platonē. ⁊ tamē disiūgit ea respectu tertij quod est currit: ⁊ sic de alijs: patet ergo qualiter coniungit ⁊ qualiter disiūgit. Saluādo Donatū respōde tu ꝙ Donatus itelligit ꝙ coniūctio disiūctiua cōiungit solū voces respectu tertii. ⁊ disiungit significata. Unde iprobatio quā facit auctor modoꝝ significandi est eius declaratio. Ad secundū dicatur vt supra. Ad cōfirmationē negatur maior. ad probationem cum tu facis illā cōsequentiā: cōcedo. ⁊ cum dicis antecedēs est pure negatiuū: ergo ⁊ cōsequēs. negatur hec cōsequētia. Unde hec regula tenet solū in cathegoricis in quibus affirmatiua ponit aliquid iesse ⁊ negatiua non: in ypotheticis autē non. Ad tertiū negatur ꝙ aliqua pars principalis sit vera. sed bene aliqua pars nō principalis est vera. vnde vna pars principalis est que precedit notā disiunctionis. ⁊ altera pars pncipalis est que sequitur notā disiūctionis. Ad ꝯfirmationē negatur antecedēs. ad ꝓbationē. nego minorē: scilicet ꝙ talis disiūctiua. tu es homo vel tu es aīal. significet sicut non est. ⁊ ad ꝓbationem. significat significata eē separabilia ⁊ nō sunt separata: ergo ⁊c̄. negatur ꝙ significet significata eē separabilia sed bene per moduz separationis significat illa. Uel aliter dicatur quod itelligitur in disiūctiua ꝓpria. que aūt sit illa vide in summulis. Ad quartum dicitur ꝙ itelligitur de disiūctiua: affirmatiua ypothetice probāda. non aūt cathegorice qualiter est in ꝓposito: eo ꝙ quelibet illaꝝ. cōtingēter tu es vel tu nō es. necessario rex sedet vel nullus rex sedet. est exponibiliter probāda sicut cōtingēter tu es: necessario deus est. Ad cōfirmationē dicitur vt supra. Ad quintū dicitur ꝙ ille due particule nō sufficiūt: sed altera requiriṫ. s. contradictoria partium non repugnent qualiter non est in ꝓposito. ideo argumentū nō est ꝯtra regulā.

Utrum p̄dicabile ꝓprie sumptū diuidat̄ in q̄nq₃ tm̄.

Contra arguit̄ q̄ nō sunt nisi q̄tuor: q̄ p̄dicatū ⁊ p̄dicabile idē sunt: s₃ tm̄ q̄tuor sū p̄dicata p p̄hm̄ p̄mo topicoꝝ. s. genus: diffō: ꝓpriū ⁊ accn̄s: ergo tm̄ q̄tuor sunt p̄dicabilia. Itez gen⁹ ⁊ accn̄s idē sūt. q̄ color est gen⁹ ⁊ accn̄s: ergo remanēt tm̄ q̄tuor. Itē spēs ⁊ ꝓpriū idē sunt: q̄ risibile est idē cū hoie. q̄ si nō: eēt spēs i p̄dicamento q̄litatis: ⁊ hr̄et aliq̄d ꝓpriū ⁊ illud ꝓprium aliud ꝓpriū. ⁊ sic eēt ꝓcessus in ifinitū. qd̄ nō est dicēdū: ergo tm̄ q̄tuor sunt. Itē p̄dicamēta sūt decē ⁊ qd̄libet est p̄dicabile: ergo p̄dicabilia sūt decē: ergo nō tm̄ q̄nq₃. Hec q̄tuor sunt argumēta cōia. Scd̄o p̄ncipalr̄ sic. p̄dicabile ⁊ vl'e idē sunt. sed plura q̄nq₃ sunt vl'ia. ergo plura q̄nq₃ sunt p̄dicabilia. ꝯn̄a nota cū maiori. minor ꝓbat̄. q̄ singularia sunt ifinita: ergo ⁊ vl'ia. tenet ꝯn̄a. q̄ quot modis dr̄ vnū oppositoꝝ tot modis dr̄ ⁊ reliquū: p p̄hm̄ primo topicoꝝ: sed singulare ⁊ vl'e sunt opposita; ergo quot modis dr̄ singulare tot modis dr̄ vl'e. Tertio sic: Indiuiduū est vl'e: q̄ p̄dicat̄ de plib⁹ ⁊ nō est aliq̄d istoꝝ q̄nq₃: ergo sunt plura q̄nq₃. Et si dicis q̄ idiuiduū pōt accipi duplr̄. s. ꝓ eo qd̄ denoiat ⁊ ꝓ eo qd̄ significat. Primo mō non p̄dicat̄ de plurib⁹. Scd̄o mō sic. Cō. adhuc habeo itentū q̄ capiēdo ꝓ eo qd̄ significat p̄dicat̄ de plurib⁹ vniuoce: q̄ veꝝ est dicere hoc idiuiduū ē idiuiduū. ⁊ hoc idiuiduū est idiuiduū: ⁊ ita de alijs. ⁊ nullū istoꝝ q̄nq₃ est: q̄ maxime eēt spēs: s₃ hoc nō: q̄ oppositū nō p̄dicat̄ de opposito: sed hec itētio spēs ⁊ hec intētio idiuiduū sunt itentiōes opposite: ergo vna nō p̄dicat̄ de alia: ergo idiuiduū nō est spēs. Quarto sic. p̄dicari in q̄d facit duo vniuersalia. q̄ aliud p̄dicat̄ de pluribus differētib⁹ spē vt gen⁹. aliud vero de plurib⁹ differētibus numero vt spēs: sic p̄dicari i q̄le eēntiale faciet duo vniuersalia: q̄ vnū erit qd̄ p̄dicabit̄ de plurib⁹ differētib⁹ specie vt dr̄ia nō cōuertibilis cū specie de q̄ assignat̄ p̄ma diffinitio a Porphyrio qd̄ p̄dicat̄ de plurib⁹ differētib⁹ specie: ⁊ aliud erit qd̄ p̄dicabit̄ de pluribus differētibus numero solū: ⁊ illud erit dr̄ia conuertibilis. ⁊ sic erūt sex vniuersalia. ⁊ si negas sil'itudinē: da ergo rōnez diuersitatis q̄re p̄dicari in q̄d p hoc qd̄ diuidit̄ in p̄dicari de pluribus differētibus specie ⁊ p̄dicari de pluribus differētib⁹ numero faciat duo vniuersalia distīcta. p̄dicari vero in quale eēntiale per hoc qd̄ dr̄ similiter non facit duo vniuersalia: q̄ non sufficit negare: si ꝓpter q̄d sit falsa nō ondit̄: vt dicit p̄hs octauo topi. Quinto modo chymera est vniuersale ⁊ nō est aliquod istoꝝ q̄nq₃. ergo sūt plura q̄₃ q̄nq₃: ꝯn̄a nota cū maiori: q̄ ē t̄minus vniuoc⁹ p̄dicabilis de plib⁹ ⁊c̄. ⁊ minor ꝓbat̄. s. q̄ nō sit aliq̄d istoꝝ q̄nq₃. q̄ vl'e cōius istis q̄nq₃ diffinit̄ sic ab Albto i p̄dicabilib⁹. Vl'e est nā simplex sua simplicitate cōicabil' plib⁹: s₃ chymera nō ē hmōi. g° ⁊c̄. Sexto vl'e qd̄ est cōe istis q̄nq₃ est vl'e: q̄ p̄dicat̄ de istis q̄nq₃ s̄m eādē rōnē: q̄ s̄m istā t̄min⁹ vniuoc⁹ ē p̄dicabilis de plribus ⁊ tn̄ nō est aliq̄d istoꝝ q̄nq₃: q̄ tūc eēt magis cōe respectu suiipsi⁹ ⁊ respcū alioꝝ vt p₃ itelligēti. ergo ⁊c̄.

Ad hec breuiter respōdetur. Ad primū dicitur q̄ philosophus loq̄tur solū de p̄dicatis quesitis in problematibus scibilibus sicut est genus: diffinitio: propriū ⁊ accidēs: Porphyrius aūt generalius loquitur. S₃ dices. q̄re philosophus nō posuit in p̄mo topicoꝝ differentiā pro p̄dicato. dicendū est q̄ cum p̄dicatio differentie sit substātialis ⁊ in plus se habeat sicut genus. ideo ipsam differentiam non posuit diuersam a genere: q̄ cum sit generalis cū genere ordināda est vt dicit philosophus ibidē. Ad secūdū. dicitur q̄ idē nō est genus ⁊ accn̄s respectu eiusdē. ideo genus ⁊ accn̄s distinguūtur formaliter. Ad t̄tiū dr̄ q̄ risibile nō est idē cū hoie: ⁊ l₃ risibile sit in p̄dicamento q̄litatis nego q̄ habeat ꝓpriū. l₃ enim vlr̄ quelibet species p̄dicamēti sube habeat aliq̄d ꝓpriū. nō tamē q̄libet spēs accn̄tis. Ad q̄rtū dr̄ q̄ oia p̄dicamēta cōtinētur sub vno vl'i. s. sub genere. Unde dico q̄ tm̄ sunt q̄nq₃ itentiones secūde vl'es nō coicidētes in denoiatione. s. genus: spēs: differentia: ꝓpriū ⁊ accn̄s. Ad secūdū p̄ncipale negatur minor: ad ꝓbationē negatur hec ꝯn̄a. singularia sunt infinita: ergo vl'ia. ⁊ ad ꝓbationē cū dr̄ quot modis dr̄ vnū oppositoꝝ tot modis dr̄ reliquū. dicit strodus in p̄dicabilib⁹ q̄ habet itelligi sic q̄ quot sunt significata vnius oppositi tot sunt significata alteri⁹: si s̄m oēs significationem opponūtur: nō aūt quot supposita. ideo nō est ad ꝓpositū auctas. Vel clari⁹ dr̄ q̄ p̄hs vult q̄ si vnū oppositoꝝ dr̄ multiplr̄. i. equoce. ⁊ aliud. mō argumētū nō ē ad ꝓpositū. ⁊ hoc expsse dicit p̄hs in textu. vide ip₃. ⁊ idu cit p̄hs hoc ē in ꝯrijs in ꝯdictorijs ⁊ i oppositis p̄uatiue. Ad tertiū dr̄ sicut ibi. Ad replicā cōcedo q̄ idiuiduū ꝓ eo qd̄ significat est vl'e: q̄ est spēs. Et cum dicis: Oppositū nō p̄dicatur de opposito. dicitur q̄ hec itentio opposita spēs nō p̄dicatur de illa itentiōe opposita indiuiduū vt q̄d: sed vt modus. vnde idiuiduū ⁊ species vt q̄d sunt opposita ⁊ vt modi. si aūt vnū accipiat̄ vt q̄d ⁊ aliud vt modus nō opponūtur. Rn̄sio Scoti. Vel aliter ⁊ clarius ⁊ s̄m Scotū dicitur q̄ illa itentio secūda idiuiduū cōparata ad singularia que denoiat vtputa sortē ⁊ platonē opponit̄ isti itentioni spēs. ⁊ sic nō est spēs. cōparata aūt ad illas intētiones secūdas de q̄bus predicat̄ in q̄d: vt hoc idiuiduū: illud indiuiduū non opponit̄ spēi: ⁊ sic est species. Ad q̄rtū dr̄ negādo similitudinē. Et cū dicit̄. da ergo istantiā similitudinis: dr̄ q̄ hec est: q̄ p̄dicari in q̄d nō facit duo vl'ia per hoc q̄ aliud p̄dicet̄ de pluribus differētibus specie. aliud vero de pluribus differētibus numero: sed per hoc q̄ vnū dicit q̄ditatē totā idiuidui vt species. aliud vero partē vt genus: sed predicari in quale eēntiale non pōt diuidi sic vt vnū dicat totā q̄ditatē ⁊ alteꝝ partē: q̄ nulla differentia dicit totā q̄ditatē: sed q̄libet dicit partē: q̄ differētia non icludit actu genus. cuius signū est: q̄ genus nō p̄dicatur de differētia. quarto meta. Ad q̄ntū dicit Maro i suis passibus q̄ ly chymera non est p̄dicabile nisi s̄m q̄d: sicut vnitas entis diminuti non est nisi s̄m q̄d: ⁊ per ꝯn̄s nec p̄dicatio eius nisi s̄m q̄d: ac si diceret̄ q̄ q̄dā dr̄ esse spēs vera q̄dā ficta. ly chymera est species ficta. nō autē vera vt ꝓbat argumentū. Vel aliter potest dici negādo maiorē. s. q̄ ly chymera sit vniuersale. ⁊ ad ꝓbationē negat̄ q̄ sit t̄minus vniuocus ex quo nō significat aliq₃ vnā naturā verā: sed solū fictā. Ad sextū dicit Scot⁹ q̄ vniuersale qd̄ est cōe ad ista est genus ad istas quinq₃

itentões. ⁊ iõ predicatur in qd̄ de illis. est tn̄ genus predicatõe denoīatiua vt qd: ergo predicatur de illis. recipit gn̄t predicationē generis vt modi. Vel aliter ſm viā cõem negat̄ q̄ ly vniuersale sit vl̄e: q̄ ē analogū: predicat̄. n. per pri⁹ de genere ⁊ p posteri⁹ de alijs.

Utrū diffinitio generis sit bene data.

Ontra primam ptículā arguitur argumēto magistri sic. Corpus aīatum est genus: ⁊ tn̄ nõ est terminus vniuocus: ergo diffinitio mala: ꝯn̄a nota cum maiori mior ꝓbatur. q̄ termin⁹ vniuocus ē terminus simpliciter plura significās ſm eādem rōnem: ſʒ ly corpus aīatum nõ ē terminus simplex: ergo ⁊c̄. Confirmat̄ q̄ ly corpus ē gen⁹ ad corruptibile ⁊ icorruptibile: ⁊ tn̄ nõ predicat̄ de illis vniuoce: q̄ nihil ē vniuocū corruptibili ⁊ icorruptibili ſm comēta. i de ſuba orbis. Itē aial ē genus: ⁊ tn̄ est termin⁹ equocus ſm phūʒ i caplō de equocis di. aial est equocū ad aial ver̄ ⁊ ad aial pictū quare ⁊c̄. Secūdo arguit̄ q̄ genus nõ predicat̄ i qd: q̄ nihil predicat̄ i quid de aliquo de quo predicat̄ denominatiue. ſʒ aliquod gen⁹ predicat̄ denoīatiue de spē: ergo aliquod gen⁹ nõ predicat̄ i quid de spē: ꝯn̄a nota cū maiori: mior ꝓbat̄ q̄ quātitas predicat̄ denoīatiue de linea: superficie: corpore: q̄ quelibʒ istar̄ est vera: linea ē quāta. supficies est quāta: corp⁹ est quātuʒ. Tertio arguit̄ q̄ nõ predicat̄ de plurib⁹ differentib⁹ spē: q̄ genus põt saluari i vna spē: ergo nõ predicat̄ nisi de illa. ꝯn̄tia nota: an̄s ꝓbatur: q̄ i quocūqʒ saluat̄ diffinitio alicui⁹ ⁊ ip̄m diffinitū põt saluari: ſʒ diffinitio aīalis põt saluari i solo homīe existēte si nõ essēt aīalia: ergo aīal potest saluari i solo hoīe. Cõfirmatur per phūm prio posterior̄ i capitulo de erroib⁹ circa vniuersale di. q̄ si sit vniuersale aliquod quod nõ hēat nisi vnā spēʒ ⁊ demõstretur passio de illa specie tanq̄ʒ de illo vniuersali erit error. ergo videtur philosophus velle q̄ possit dari genus sub quo nõ sit nisi vna spēs. Quito ꝯ totaʒ diffinitõeʒ arguit̄. Uni⁹ rei vna diffinitio sexto topicor̄: ſʒ ē diffinitio gn̄is assignata a Porphirio. s. Gen⁹ est illud cui supponit̄ spēs: ergo ista nõ erit ei⁹ diffinitio. Cõfirmat̄: q̄ diffinitio dʒ dari per p̄ora ⁊ notiora sexto topicor̄: ſʒ ista nõ est p priora: q̄ predicari est ꝓprium cuiuslibʒ vniuersal̄: vt dicit Porphirius i cõmunitatib⁹. simil̄r species nõ est prior nec notior genere: q̄ correlatiua sunt simul vera ⁊ simul nota: ⁊ species ponitur hic i diffinitione: quare ⁊c̄.

Ad hec respondetur.

Ad primuʒ dicit magr̄ q̄ ly corpus aīatum nõ est gen⁹ ſʒ viuū: capiēdo viuum ꝓ viuēte cõposito ex materia ⁊ forma: ⁊ si dicas Porphirius posuit corpus aīatum eē gen⁹ dr̄ q̄ caruit ſmīno simplici. Ad cõfirmationē dicit Gratiade⁹ in predicabilib⁹ q̄ genus ſm physicuʒ predicatur equoce: secūduʒ vero logicū vniuoce. Cui⁹ rō ē: q̄ cuʒ physicus sit artifex realis illud predicat̄ vniuoce scd̄m ip̄ʒ quod predicatur ſm rem ⁊ naturā vnā. Illud aūt predicat̄ equiuoce quod ſm diuersas naturas predicat̄. cū modo genus predicatur nõ ſm naturā vnam: ergo predicat̄ equiuoce. Iõ phūs dicit septimo physicor̄ q̄ i genere latēt equiuocationes. Logicus aūt cuʒ sit artifex rōnis dicit ea vniuoce predicari que scd̄m vnū cõceptum rõnis predicant̄ de plurib⁹. genus aūt ſm vnū conceptū rõnis p̄dicat̄ de cūctis suis spēb⁹. iõ vniuoce dr̄ predicari. Vel aliter dr̄ negādo minorē. s. q̄ ly corpus nõ predicet̄ vniuoce. Et ad ꝓbationē cū dr̄ nihil ē vniuocum corruptibili ⁊ icorruptibili ſm cõmētatoreʒ. dr̄ q̄ cõmētator nõ vult per hoc corpus nõ eē vniuocum corruptibili ⁊ icorruptibili: ſʒ q̄ datis duobus corporibus qbus aliqd est vniuocū. ex alia pte datis alijs duobus corporibus quorum vnū sit corruptibile ⁊ aliud incorruptibile. qbus ēt aliqd sit vniuocū magis ꝯueniunt illa duo corruptibilia q̄ʒ alia duo quorum vnū ē corruptibile ⁊ aliud incorruptibile. Ad illud de aīali dr̄ q̄ ly aial ē terminus vniuocus ⁊ equocus ad aliud ⁊ ad aliud cõparatum. Nam si ad hoiem ⁊ ad asinū comparet̄ ē terminus vniuocus. si vero ad hoiem viuū ⁊ ad hoiem pictū ē terminus equiuocus. cū aūt genus sumat̄ in cõparatõe ad spēs ē vniuocus respectu illar̄ ⁊ nõ equocus. lʒ respectu aliorum possit eē equoc⁹. Ad ſʒ pricipale negatur mior. Ad ꝓbationē cum dr̄ q̄ quātitas predicat̄ denomiatiue de spēbus. Dr̄ q̄ aliqd predicari denomiatiue põt esse dupliciter. s. stricte ⁊ large: vel ꝓprie ⁊ cõiter. Stricte siue ꝓprie illud dr̄ denoīatiue quod est cõcretum accidentale predicās de aliquo accidental̄r sicut albū de homie. Large vero ⁊ cõiter oē concretum accidentale põt dici predicari denoīatiue. Ad ꝓpositum ergo dico q̄ quātitas nõ predicatur ꝓprie denoīatiue de aliqua sua specie: ſʒ bn̄ large q̄ dicendo linea ē quāta: ista ē falsa si intelligatur q̄ ly linea sit habēs quātitatem tanq̄ʒ accn̄s: si aūt itelligit̄ q̄ linea sit hēns ptes itegrales est vera.

Ad tertium nego ꝯn̄am quicqd sit de illo an̄cedēte. Nā dato adhuc q̄ genus saluaret̄ in vna spē adhuc est predicabile de pluribus spēbus: q̄ predicabile dic̄ aptitudinē: lʒ nõ actu predicet̄ sicut spēs ē predicabil̄ d̄ pluribus idiuiduis dato q̄ nõ sint plura indiuidua. Ad cõfirmationē pʒ similiter. Ad q̄tum dr̄ q̄ vnius rei vno modo cõsiderate vna ē diffinitio: ſʒ diuersimode possūt eē plures. Porphirius considerauit genus i prima diffinitione i ordine ad spēm ꝓut spēs subijcitur ei. i ſa vero diffinitõe genus i ordine ad spēm ꝓut genus predicat̄ de illa. Ad confirmationē dr̄ q̄ phūs loq̄t̄ de diffinitõe ꝓprie dcā. Ista aūt est descriptio que tn̄ ē per notiora: q̄ spēs vt terminus ad quē notior ē gn̄e vt termino a quo: ⁊ predicabile quod est proprium generis ē ēt notius genere. quare ⁊c̄.

Ontra primā particulam arguitur sic. s. q̄ spēs nõ sit terminus vniuocus ⁊ arguit̄ sic: Sicut genus se habet ad spēm: ita species ad idiuiduum: sed genus non predicat̄ oīno vniuoce de suis spēbus: q̄ ſʒ philosophum septimo physicor̄. In genere latent equocationes. ergo nec spēs predicatur vniuoce de indiuiduis. Secūdo ꝯ scd̄am particulaʒ nõ supremus arguitur argumēto magr̄i: Quia hec pticula ponitur vt differat species a genere generalissimo: q̄ substātia est terminus vniuocus nõ supremus: vt ꝓbabo: ⁊ tn̄ est genus generalissimū. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a nota cuʒ

minor. maior ꝓbatur: q: aliqs est terminus supra ipsã:
vtputa ens. ergo non est sup̃mus. Confirmatur. q: aut
diffinitio magistri est superflua: aut diffinitio Porphi-
rij est diminuta. q: Porphirius nõ posuit ly sup̃mus.
sed dixit: Spẽs est q̃ predicatur de plurib⁹ differẽtibus
numero. Tertio: illa particula de plurib⁹ differenti
bus numero est superflua. ergo diffõ mala. ꝯñs tenet.
añs ꝓbatur sic. illa particula ponitur frustra per quam
diffinitũ non differt ab aliquo a quo nõ differat ꝑ par-
ticulas precedẽtes. sed ista est huiusmodi. ergo ⁊c̃. cõse-
quẽtia nota cũ maiori ⁊ minor patet de se. Cõfirma
tur. q: sine illa ꝑticula diffõ adhuc cõuertitur cũ diffini
to. ergo frustra ponitur. ꝯña tenet. añs probatur. q: ois
termin⁹ vniuocus nõ supremus p̃dicabilis in qd est spe
cies ⁊ ecõuerso. ergo ⁊c̃. Quarto sic: quãdocũq: dif-
finitur vnũ relatiuũ ⁊ in diffõne ei⁹ nõ ponitur correla-
tiuum diffinitio est male data. sed hic diffinitur vnũ re
latiuũ. s. spẽs: ⁊ nõ ponitur in ei⁹ diffõne correlatiuũ. s.
genus. ergo diffõ ei⁹ est male data. ꝯñtia nota cũ mino
ri. maior est de mẽte philosophi sexto topicoꝝ dicentis.
Oportet aũt nõ latere q̃m q̃dã nõ est alr̃ diffinire vt du
plũ dimidio ⁊ q̃cunq: ad aliqd ꝑ se dicunt̃. Est etiã de
mẽte. Porphirij in capitulo de spẽ di. Nosce aũt opor
tet q̃m genus est alicui⁹ genus: ⁊ spẽs est alicui⁹ spẽs. ic-
circo necesse ẽ in vtrorũq: rõnib⁹ vtrisq: vti: ex qb⁹ ha
bet̃ exp̃sse ꝙ vnũ relatiuũ diffinit̃ ꝑ aliud.

Ad hec breuiter respõdet̃. Ad primũ di ꝙ si-
militudo nõ est quãtũ ad oia. Nã q̃uis
currat q̃stuz ad hoc ꝙ sicut gen⁹ est vniuersale respectu
spẽi. ita spẽs est vniuersale respectu iđiuidui. tñ in hec ẽ
dissilitudo: q: gen⁹ in spẽs diuidit̃ diuisione forme. spẽs
v̂o diuidit̃ in iđiđua diuisione materie. Ex hoc aũt ꝓue
nit ꝙ ĩ genere nõ est vniuocatio ꝑfecte sicut ĩ specie spã
lissima. Uel aliter ꝯcedit̃ maior. s. similitudo ⁊ negatur
minor. s. genus nõ p̃dicet̃ vniuoce: ⁊ apud philosophũ.
septimo physicoꝝ di ꝙ loqtur de equocis large. stricte
eni equocũ dicit̃ qđ ꝫ diuersas ⁊ nõ ꝫm vnã rõnẽ p̃di
cat̃. large v̂o oẽ qđ ꝫm diuersas rõnes p̃dicat̃. Siĺr vni
uocũ stricte di ꝙ tm̃ ꝫm vnã rõnez p̃dicat̃ ⁊ nõ ꝫm di-
uersas. Large v̂o qđ ꝫm vnã ⁊ ꝫm diuersas. Hec est
distictio magr̃i in p̃mo posterioꝝ. Ad scđz negat̃ ma
ior. ⁊ ad ꝓbationẽ negat̃ ista ꝯñtia. aliqs terminus ẽ su
pra. ergo nõ est sup̃mus. sꝫ q: ꝑ hoc ꝙ aliqs terminus ẽ
supra ip̃am nõ habet̃ ꝙ aliqs termin⁹ sit supior ipsa: sꝫ
solũ cõmunior. Sed dꝫ argui sic aliqs termius ẽ supra
ip̃am in recta linea p̃dicamẽtali: ergo nõ est supremus:
ꝯñtia tũc est bõa. sꝫ negat̃ añs. Ad ꝯfirmatõez di ꝙ
diffõ magr̃i ẽ cõpletissima: ⁊ oportet illã ꝑticulã subitel
ligere in diffõne Porphirij: q: aliter eẽt diminuta q̃m
ꝯpeteret generi generalissimo: vt pꝫ de se. Ad tertiũ
di ꝙ ista ẽ vna ps tota siĺ predicabilis in qd de plurib⁹
differẽtibus numero. si de plibus differẽtibus numero
nõ eẽt alia ꝑticula a p̃cedente. s. p̃dicabilis in qd frustra
poneret̃ ⁊ argumẽtũ ꝯcluderet: ⁊ ꝙ sit alia ꝑticula pꝫ
ꝙ ꝯtrahit p̃cedentẽ. s. p̃dicabilis ĩ qd: que ĩ pl⁹ se hꝫ ab-
solute: q: oẽ p̃dicabile in qd est p̃dicabile de plurib⁹ dif
ferẽtibus numero ⁊ nõ ecõtra. Ad cõfirmationẽ cuz
dr̃ sine illa ꝑticula diffinitio ꝯuertit̃: ergo frustra ponit̃.
negatur ꝯñtia: q: illa particula non ponitur vt diffini-
tum differat ab aliqbus a quibus nõ differat ꝑ p̃cedẽ
tes. sꝫ ponit̃ ad declarandũ magis illã ꝑticulã p̃dicabi
lis in qd: q: dato ꝙ sciret̃ ꝙ spẽs essꝫ terminus vniuo-
cus nõ supremus predicabilis de plurib⁹ in qd. adhuc
possꝫ eẽ dubiũ de qbus predicatur. ⁊ iõ addit̃ de pluri-
bus differentib⁹ numero. ⁊ ita ẽ tota vna ꝑticula simul
predicabiĺ in qd de pluribus differentibus numero.
Ad q̃rtũ dr̃ ꝙ in ista diffinitione subintelligit̃ correla
tiuũ. s. genus. q: quod ẽ terminus nõ supremus predica
bilis in qd de pluribus differẽtibus numero ĩtelligitur
eẽ positũ sub genere. Uel alit̃ ꝙ spẽs di relatiue ad ge-
nus. ⁊ iõ necesse ẽ aliam diffinitionẽ dari de ea: vt com
parat̃ ad genus. s. Spẽs est que ponitur sub assignato
genere. Aliã aũt ꝑ cõparationez quã hꝫ ad indiuidua.
nõ scđm quã genus est: q: sic negat Porphirius extre-
ma hẽre duas habitudines in capitulo de specie. sꝫ ꝫm
quã est species: ideo necesse ẽ habere aliã diffinitionem
ĩ cõparatione ad iđiuidua.

Utrũ diffinitio differentie sit bñ data.

Ontra. Et p̃mo ꝙ dr̃ia nõ
sit terminus vniuo-
cus argumẽto magr̃i. Q: rõnale est
differentia: ⁊ tamẽ non est terminus
vniuocus: ergo ⁊c. ꝯñtia nota cum
maiori: minor ꝓbat̃: q: rõnale signi
ficat hoiem ⁊ angelũ diuersis rõni-
bus: q: significat hoiem rõne q̃ sensitiuũ ⁊ itellectiuum:
⁊ significat angelũ rõne q̃ intellectiuũ solũ. Cõfirma
tur. q: terminus vniuocus est terminus simplex signifi
cans plura scđm eãdem diffinitionẽ: sꝫ dr̃ia nõ hꝫ dif-
finitionẽ. q: tũc hẽret dr̃iam: ⁊ sic eẽt ꝓcessus ĩ infinitũ:
quod ẽ falsum: ergo dr̃ia nõ est terminus vniuocus.
Scđo arguit̃ ꝙ dr̃ia nõ p̃dicat̃ ĩ q̃le: q: si dr̃ia p̃dicet̃
ĩ q̃le: ergo ⁊ diffinitio: ꝯñs ẽ falsũ vt pꝫ. q: diffõ p̃dicat̃ ĩ
qd: ꝯña ꝓbat̃: q: vnũquodq: magis denoĩat̃ ab actu q̃
a potẽtia. ꝫo physi. ⁊ nono metaphi. sꝫ diffõ ẽ cõposita
ex genere ⁊ dr̃ia: quoꝝ genus ẽ vt mã. dr̃ia v̂o vt forma
⁊ actus: ergo diffõ recipit p̃dicationẽ ⁊ modũ p̃dicãdi a
dr̃ia q̃ ex ꝑte predicat̃ ĩ q̃le: ergo ⁊ diffõ. Cõfirmat̃ q: si
dr̃ia p̃dicet̃ in q̃le ip̃a eẽt q̃litas. ꝯñs est falsũ: q: q̃litas ẽ
posterior suba: dr̃ia v̂o ẽ p̃or spẽ: ꝯña ꝓbat̃. q: mod⁹ p̃-
dicãdi sumit̃ a mõ eẽndi. Modus. n. ꝯseq̃t̃ rẽ cuius est
modus. ⁊ sic si dr̃ia p̃dicet̃ ĩ q̃le hr̃et modũ eẽndi q̃lita-
tis. Cõfirmatur ꝫo. q: qd di a qditate: sꝫ cũ dr̃ia di-
cat qditatez eius cuius est: ergo p̃dicatur ĩ qd. Cõ-
firmatur tertio q: phũs dicit in ꝫo posterioꝝ. Opꝫ pre-
dicata ĩ qd sumere ĩ diffinitõe: sꝫ cũ dr̃ia sumatur ĩ dif-
finitione. ergo predicatur in quid.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad p̃mũ respõdet
magr̃ negando minorẽ. Ad ꝓbatio-
nem cũ di. rõnale di de hoie ⁊ angelo diuersis rõibus.
Di ꝙ rõale vt ẽ dr̃ia hois nõ di de angelo: ⁊ tale rõale
soli hoi cõpetit: ⁊ ẽ idẽ quod vti rõne cũ discursu. sumẽ-
do ãt rõale, ꝑ eo qđ ẽ vti rõe nõ ẽ dr̃ia aliq̃ sꝫ ẽ nomẽ eq
uocũ. Burleus vero diceret ꝙ rõnale est dr̃ia hois et
angeli ⁊ negaret ꝙ cõpetat hoi ⁊ angelo diuersis rõni-
bus. imo vna rõne cõi que est vti rõne. Prima respõ
sio melior. Ad cõfirmationẽ cũ di ꝙ t̃minus vniuo-
cus ẽ t̃minus simplex significãs plã ꝫ eãdẽ diffõnez. ꝑ

diffinitione cõceptus eq̄liter cõpetens suis iferioribus.
⁊ sic dr̄ia habet diffõnē: nõ tamē diffinitionē ꝓprie di-
ctā q̄ est ꝑ genus ⁊ dr̄iā. Ad scd̄z negatᷣ ꝯñtia. Ad ꝓ-
bationē ꝯcedo q̄ si diffõ acciperet suū modū p̄dicandi
ab aliq̄ suaꝝ partiū q̄ accipet a differētia: sꝫ a nullo ac
cipit sicut nec spēs: sꝫ ex se habet modū p̄dicādi i qd. q̄ꝛ
explicat totā q̄ditatē spēi: sicut ergo spēs p̄dicatᷣ in qd:
ita diffõ. differētia vō p̄dicatur in q̄le: q̄ꝛ habet modū
q̄litatis cū determinet genꝰ: species vō ⁊ genus predicā
tur i qd: cū se habeant per modū determinatoꝝ. Ad
cõfirmationē p̄mā conceditur q̄ dr̄ia est q̄litas vt dicit
philosophꝰ septimo meta. non tñ accipiēdo q̄litatē vt
ē vnum generalissimū p̄dicamenti q̄litatis sed equoce:
vt forma: q̄litas: ⁊ actꝰ: sūt idē i trāscendenti. Vel aliter
dicitur negādo ꝯñtiā illā: p̄dicatᷣ i q̄le: ergo ē q̄litas: q̄ꝛ
nõ predicatur i q̄le q̄ꝛ sit q̄litas: sꝫ q̄ꝛ hꝫ modū q̄litatis:
sꝫ cū dᷣ. modus q̄litatis nõ seq̄tur nisi q̄litatē. negatᷣ de
quocūq̄ꝫ: q̄ꝛ determinare aliq̄d est modꝰ q̄litatis ⁊ cõpe
tens etiā aliq̄bus substātijs: sed modꝰ ꝓpriꝰ q̄litatis nõ
cõpetit substātijs. Ad scd̄am ꝯfirmationē dᷣ q̄ ad
p̄dicandū in qd nõ sufficit q̄ dicat qd. sꝫ per modū qd.
differētia āt dicit qd: vtputa eēntiā sꝫ ꝑ modū determi
nātis ⁊ nõ determinati siue f̄m alios ꝑ modū iformān-
tis ⁊ nõ per modū subsistētis. ⁊ sic nõ dicit per modum
qd. Ad tertiā ꝯfirmatõēz dᷣ q̄ ad predicatū i qd du
pliciter põt dici. Uno mõ. q̄ꝛ per eū soluitur q̄stio facta
ꝑ qd. ⁊ sic genꝰ ⁊ spēs dicuntᷣ p̄dicata i qd. Alio mõ. q̄ꝛ
ꝑtinēt ad q̄ditatē. philosophꝰ loq̄tᷣ scd̄o mõ. ⁊ non p̄mo
mõ. Vel aliter dᷣ q̄ opꝫ p̄dicata in qd sumi in diffõne.
q̄ꝛ oē superiꝰ ponitur i diffõne sui iferioris. nõ tñ oē q̄d
ponitur in diffinitione est p̄dicatum in quid.

Utrum diffinitio ꝓprij sit bene data.

Contra primaꝫ ꝑticulā ar-
guitur sic. Esse na
tū sentire est ꝓpriū aialis. ⁊ tamē nõ
est terminꝰ vniuocꝰ: ergo ⁊c̄. ꝯñtia
nota. cū maiori mior ꝓbatur ꝑ phi
losophū i q̄nto topi. vbi dic̄ q̄ illd̄
q̄d multiplr̄ dᷣ nõ põt assignari ꝓ-
priū alicuiꝰ. vt natū sentire nõ ē ꝓ-
priū aialis q̄ꝛ sentire dᷣ multiplr̄. vno mõ sensū hr̄e. alio
mõ sensu vti. Cõfirmatur. q̄ꝛ aial discipline susce-
ptibile ē ꝓpriū hōis. ⁊ tñ nõ est t̄minus vniuocꝰ. gᵒ ⁊c̄.
ꝯñā nota cū minori: q̄ꝛ t̄minus vniuocꝰ ē t̄minus sim-
plex. hoc aūt. s. aial discipline susceptibile nõ est termi-
nus simplex sꝫ aggregatū ex gñe ⁊ ꝓprio. maior ꝓbatᷣ.
ꝑ philosophū i q̄nto topi. vbi dic̄ q̄ si nõ ponatᷣ genus
i assignādo ꝓpriū nõ recte assignatᷣ: vt si ꝓpriū aialis as
signatᷣ aiam habere: male assignatᷣ. bene āt si dicatᷣ. ꝓ-
priū est hōis aial discipline susceptibile. Scd̄o cõtra
scd̄aꝫ ꝑticulā arguitur sic. argumēto magr̄i. Risibile ē
ꝓpriū: ⁊ tñ nõ p̄dicatur de plibꝰ cõuertibilr̄: gᵒ ⁊c̄. ꝯñtia
nota cū maiori. minor ꝓbatᷣ: q̄ꝛ risibile p̄dicatur de sor-
te ⁊ platone: ⁊ de nullo illoꝝ ꝯuertibilr̄: vt pꝫ. Cõfir
matur. q̄ꝛ risibile ē ꝓpriū: ergo nõ ē cõe. tꝫ ꝯñā: q̄ꝛ cõe ⁊
ꝓpriū sūt opposita. tūc vltra. n̄ ē cõe: ergo nõ p̄dicatᷣ de
plibꝰ. tꝫ ꝯñā: q̄ꝛ ex opposito ꝯñtis. seq̄tᷣ oppositū añtis.
seq̄tur. n. p̄dicatur de plibꝰ: ergo ē cõe: q̄ꝛ nihil p̄dicatᷣ
de plibꝰ nisi cõe. Tertio ꝯ totā diffõnē arguitᷣ sic. Le
uissimū est t̄minus vniuocꝰ p̄dicabilr̄ i q̄le accñtale con-
uertibilr̄ de igne: ⁊ tñ nõ ē eius ꝓpriū: ergo diffõ mala:
ꝯñā tenet: q̄ꝛ alicui cõpetit diffõ cui nõ ꝯpetit diffinitū.
⁊ maior ē nota. minor ꝓbatᷣ: q̄ꝛ q̄d ꝑ supabūdātiā dᷣ nõ
ē ꝓpriū alicuiꝰ. vt dic̄ philosophꝰ i q̄nto topi. ⁊ dic̄ phi
losophꝰ hoc exēplū q̄d leuissimū dᷣ ꝑ supabūdantiā. iō
nõ ē ꝓpriū ignis. Cõfirmatur. silr̄ de calidissimo: q̄ꝛ
p̄dicatur i q̄le accñtale cõuertibile de igne. ⁊ tñ nõ ē eiꝰ
ꝓpriū ex quo ꝑ supabūdātiā dicitur: q̄re ⁊c̄.

Ad hec breuiter respõdetur. Ad primū con
cedo maiorē. s. q̄ esse natū sentire ē ꝓ-
priū aialꝭ put eē natū sētire ē idē q̄d sēsibile: ⁊ nego mino
rē q̄ nõ sit t̄minꝰ vniuocꝰ. Ad ꝓbatõēz cū dᷣ. Illd̄ q̄d
mltiplr̄ dᷣ nõ ē ꝓpriū alicuiꝰ cõcedo: ⁊ cū dicis. sētire dᷣ
multiplr̄ f̄z philosophū. Dicitur q̄ eē natū sentire po-
test accipi duplr̄. Uno mõ vt est idē quod sensibile: ⁊ sic
nõ dr̄ multiplr̄: sed vno mõ. s. vt ē aptū natū vti sensu:
Alio mõ: vt ē cõe significās ista duo. s. vti sensu vel hr̄e
sēsū. ⁊ sic est equocū ⁊ nõ ꝓpriū. Ad cõfirmationem
negatur maior. Ad ꝓbatiõēz cū dᷣ. phūs dic̄ q̄ si nõ
ponatᷣ genꝰ in assignādo ꝓpriū nõ recte assignatur. dᷣ
q̄ ꝑ ꝓpriū phūs itelligit descriptionē q̄ ꝑficitur ꝑ ip̄m
ꝓpriū. vnde vult dicere phūs q̄ si nõ ponatᷣ genꝰ i assi
gnādo ꝓpriū idest descriptõēs que dātur per ꝓpriū non
recte assignātur. Forte diceres ꝯ. q̄ꝛ in q̄rto topi. agitur
tm̄ de ꝓprio. i sexto vō agitᷣ de diffõne. ergo ꝑ ꝓpriū il-
lic nõ põt itelligi descriptio. negatᷣ ꝯñā. q̄ꝛ in sexto agitᷣ
de diffõne q̄ditatiua q̄ datur ꝑ genꝰ ⁊ dr̄iaꝫ. in q̄nto vō
cū det̄minet de ꝓp̄o ex ꝯñti põt ēt aliq̄d de descriptiõe
dicere q̄ ꝑficitur ꝑ genꝰ ⁊ ꝓpriū. Hec rñsio nõ placet:
q̄ꝛ cõfundit libros phi. ideo dicerē alr̄. s. q̄ phūs in q̄n-
to topi. ponit locos q̄ faciunt ad entitatē ꝓprij: ⁊ ponit
etiā locos q̄ faciūt ad bonitatē doctrine hn̄de de ꝓprio.
⁊ hoc dcm̄ allegatū est i locis q̄ faciūt ad doctrinā ⁊ non
vult aliud dicere phūs nisi q̄ i assignādo ꝓpriū ad me-
liorē doctrinā cū sit accñs: ⁊ accñtis sit inherere alteri. ⁊
iō vt bñ cognoscatur illud cui iheret addit genꝰ. nõ tñ
quo ad entitatē ꝓprij. Hāc puto itentionē fuisse phi: vt
pꝫ legēti libros topi. Ad scd̄z rñdet magr̄ q̄ ly. cõuer
titur nõ respicit ly. plibꝰ: sꝫ illud rõne cuiꝰ de plibꝰ p̄di-
catur vt subꝫ q̄d est ille t̄minꝰ hõ cū quo cõuertitur ly. ri
sibile. vñ illa ꝯñā nõ valet. ly. risibile p̄dicatur de sor. ⁊
platone: ⁊ nõ cõuertitur cū illis: igr̄ non cõuertitur. Ar
guitur. n. ab iferiori ad suū superius negatione p̄posita.

Ad cõfirmationē nego p̄mā ꝯñāꝫ. s. ly. risibile est ꝓ-
priū: ergo nõ est cõe: ⁊ cū ꝓbas: q̄ꝛ ꝓpriū ⁊ cõe sūt oppo
sita. nego: q̄ꝛ nullā oppositionē hñt: q̄ꝛ nec ꝯriā nec ꝯdi-
ctoriā: nec relatiuā: nec p̄uatiuā: cõcedo tñ q̄ sūt opposi
ta large loq̄ndo de oppõne: q̄ꝛ sūt repugnātia respectu
vniꝰ ⁊ eiusdē: q̄ꝛ aliq̄d nõ est cõe ⁊ ꝓpriū respcū eiusdē.
⁊ iō dico q̄ risibile est ꝓpriū hōis. est aūt cõe singulari-
bus hoibus ⁊ sic est ꝓpriū ⁊ cõmune respectu diuersoꝝ.

Ad tertiū q̄d difficultatē habet ꝓpter auctoritatē phi
losophi di. q̄ illud q̄d per supabūdantiā dicitur non est
alicuius ꝓpriū. dicitur q̄ leuissimū põt duplr̄ cõsidera-
ri. Uno modo vt dicatur q̄ est illud q̄d est aptū natuꝫ
habere vltimū gradū latitudinis leuitatis. puta respe-
ctu grauitatis. vt octo. Alio mõ dicitur leuissimuꝫ q̄d-
cūq̄ꝫ excedit alia corpora f̄m leuitatē quācūq̄ꝫ leuitateꝫ

habeat. vñ pmo mõ. si nõ eẽt ignis adhuc eẽt aliqđ leuissimũ: q2 aer excederet oĩa corpa ẜm leuitatẽ. non tamẽ eẽt leuissimũ pmo mõ: q2 aer nõ est aptus nat9 hr̃e leuitatẽ: vt octo sed solũ ignis. Ad ppositũ dico q2 si leuissimũ capit̃ pmo mõ est ppriũ ignis. ⁊ igne corrupto nõ cõpetit alteri. Secũdo vo mõ nõ est ppriũ ignis. q2 adhuc alteri cõpetit vtputa aeri corrupto igne. Et cũ dicit̃ qđ p supabũdãtiã dr̃ nõ ẽ ppriũ alicui9. dr̃ q2 itelligit̃ sic q2 illud qđ dr̃ p superabũdãtiã ad alia non determinãdo certũ gradũ nõ est ppriũ sicut leuissimũ p secũdo modo: q2 corrupto subo cui assignat̃ eẽ ppriũ adhuc competit alteri. ⁊ hoc voluit philosophus i textu: si autem determinat certum gradũ potest eẽ ppriũ vt leuissimũ pmo mõ: q2 tunc corrupto subiecto cui9 erat ppriũ nõ ampli9 ꝯpetit alteri. Hac rõne elicio. qre vide ipam. Ad ꝯfirmationẽ dicit̃ cõsimiliter.

Utrũ diffinitio accñtis sit bene data.

Contra. Albũ est accñs: ⁊ tñ nõ ẽ terminus vniuocus: ergo diffõ mala. ꝯñtia tenet. cũ maiori. minor pbat̃: q2 terminus vniuocus pdicatur scdm vnũ nomẽ ⁊ scdz vnã rõnẽ p philosophũ i antepredicamẽtis. capitulo de vniuocis: s2 albũ nõ pdicat̃ scdm rõnẽ p philosophũ i pdicamẽto substãtie dicẽtẽ. q2 eo2 que sunt i subo i plurib9 nec q2 nomẽ neq2 rõ pdicabit̃. In aliqb9 vero nomẽ nihil phibet pdicari. rõnẽ vo ipoẜe est pdicari: vt albũ cum in subo sit i corpe pdicabit̃ de subo. dicit̃ eni corpus albũ. rõ vero albi nũq2 de corpe pdicabit̃. Ista sũt verba formalia philosophi: ex qb9 expsse p2 q2 albũ nõ pdicat̃ ẜm rõnem. Cõfirmat̃: q2 ly albũ nõ sit termin9 vniuocus q2 scdz philosophũ i pmo topico2 vbi declarat secundũ istrumẽtũ syllogismi dyaletici q2 ẽ distictio multiplicis: dicit q2 si vnũ ꝯriũ multipliciter dicit̃ ⁊ aliud. ⁊ dat exẽplũ q2 albũ dicit̃ mltipliciter: q2 de re alba ⁊ de colore albo. Secũdo sic. nõ qđlibet accñs predicat̃ i q̃le accidẽtale respectu subi: ergo diffinitio mala: ꝯña tenet. añs pbat̃: q2 aliqđ accñs pdicat̃ inq̃tũ. q2 ad interrogationẽ factã p q̃tũ de aliquo ꝯueniẽter rñdet̃ p illud vt p bicubitũ: tricubitũ ⁊ silia. Confirmat̃. quia res pdicamẽti accñtis taliter pdicat̃ de substãtia: qualr̃ per illã soluit̃ q̃stio de substãtia. ⁊ nõ alr̃: s2 p quãtitatẽ soluit̃ q̃stio de substãtia: p quã q̃rit̃ quãta est substantia. ergo quãtitas pdicabit̃ i quãtũ: ⁊ cũ nõ soluatur q̃stio p quã q̃rit̃ q̃lis est substãtia: quãtitas nõ pdicabitur in q̃le. Et silr̃ per alia pdicamẽta soluitur questio facta de substãtia p quo mõ vel q̃liter: vt q̃liter se habet sortes: dicitur agit vel patit̃ vel sedet: ergo illa nõ predicat̃ in q̃le vel i q̃liter. Tertio ꝯ totã diffõnẽ arguit argumẽto magr̃i: q2 hec albedo ẽ accidẽs: ⁊ tamẽ nõ est terminus vniuoc9 pdicabil' de plurib9 ⁊c. ꝯñtia tenet. q2 alicui cõpetit diffinitũ cui nõ cõpetit diffinitio. maior nota: ⁊ minor pbat̃ per philosophũ in pdicamentis: q2 singulari de nullo pdicat̃: ⁊ per philosophũ dicentẽ q2 solũ de seipso predicat̃ nõ ergo pdicat̃ de plurib9: ⁊ per ꝯñs non est terminus vniuocus: q2 terminus vniuocus est terminus simplex plura significãs q̃liter non est terminus singularis. Confirmat̃. q2 in ista diffinitione nõ ponit̃ subiectũ accñtis: ergo mala: ꝯñtia tenet per philosophũ septimo metha. dicentẽ q2 diffinitio accidẽtis datur p additamenta: q2 subiectũ ponitur in eius diffinitione. Cũ ergo hic diffiniat̃ accidẽs ⁊ nõ ponatur subiectũ: ergo mala. Cõfirmat̃ secundo. q2 ista ẽ essentialis. In secundo mõ dicendi per se: suba est accidentalis scdz magistrũ in secũdo modo dicẽdi per se. ergo predicatũ est accñs subiecti ponibilis in diffinitione ei9. Cũ ergo diffiniat̃ hic accidẽs ⁊ nõ ponatur subiectum ergo diffinitio mala.

Ad hec breuiter rñdet̃. Ad primũ nego minorẽ. Ad pbationẽ dicit̃ q2 cũ philosoph9 dixit q2 albũ non predicat̃ scdm rõnẽ p rõnẽ itelligit philosoph9 verã rõnẽ: puta diffõnẽ ex ꝯñe ⁊ differẽtia quã albũ nõ habet: cũ nõ sit p se in ꝯñe pptet duplex suũ significare: ⁊ tamen predicat̃ vniuoce: q2 ẜm nomẽ ⁊ ẜm rationẽ. i. cõceptũ cõem plurib9 siue etiam ẜm discretionẽ. hec est respõsio Burlei. Uel aliter dicit̃ q2 cũ philosoph9 dicit q2 album nõ pdicat̃ ẜm rõnem. itelligit q2 nõ predicat̃ eẽntialiter: q2 q̃ sunt eẽntialia accidẽti sunt accñtalia subiecto. nõ tamen negaret philosophus q2 albũ non predicet̃ qualiscũq2 sit illa: hec est responsio alberti. Uel aliter dicit̃ ẜm magistrũ in predicamẽtis suis q2 albũ nõ predicat̃ ẜm diffinitionẽ eius causalẽ. sed bene pdicat̃ ẜm identicã. vide in predicamẽtis. q̃libet harũ satisfacit. Ad cõfirmationẽ dr̃ q2 ly albũ põt accipi duplr̃. Uno mõ vt est cõe ad album i colore ⁊ ad albũ in voce. Alio mõ solũ vt est i colore. pmo modo equocũ est. secũdo mõ nõ: ⁊ sic accipit̃ cõiter i pposito. Ad secũdũ negat̃ añs. Ad pbationem negat̃ ꝯña. cũ dr̃ aliqđ accidẽs pdicat̃ in quantũ. ergo non predicat̃ i q̃le. ⁊ ratio est: q2 cũ predicari in q̃le sumatur a modo rei: ⁊ qđlibet accidẽs habeat modũ eẽndi q̃litatis. q2 habet modũ determinãtis. iõ pdicatur in quale nõ obstãte q2 aliquod accidẽs habet aliũ modũ speciale predicamẽti. Ad cõfirmationẽ cõcedit̃ maior: ⁊ negat̃ minor pro illa pte nõ q2 soluit̃ q̃stio per quãtũ qñ q̃rit̃ q̃lis ẽ substãtia per q̃titatẽ. Uñ quale duplr̃ sumit̃. s. large ⁊ stricte. Large sumptũ ẽ trãscẽdens applicabile oĩbus predicamẽtis. Stricte vo soli pdicamẽto q̃litatis. pmo modo accipit̃ ⁊ nõ secũdo modo. hec ẽ respõsio magistri in pdicamẽtis. Porphirius tamẽ in cõitatibus ponẽs differentiã iter genus ⁊ accñs dicit q2 accidens pdicatur in q̃le vel quõ se habeat puto dixisse pter respectiua. Ad tertiũ rñdet magr̃ q2 ly accñs potest sumi duplr̃. s. large. p oĩ termino accñtali cõi vel discreto: ⁊ sic nõ sumitur in pposito. Alio mõ p termino accñtali cõi: ⁊ sic diffinitur ad pñs: ⁊ ẜm istũ modũ p2 q2 iste terminus discretus hec albedo: non est terminus accñtalis hoc ẽ plurib9 cõpetẽs accidẽtalr̃. Ad cõfirmationẽ dr̃ q2 accñs duplr̃ capit̃. Uno modo vt ẽ nomẽ pme ipositiõis: ⁊ sic significat naturã extra aĩam ẜm q2 phũs in q̃nto metaphysice diuidit ens. in subã ⁊ accidẽs. Alio mõ vt est nomẽ secũde ipositionis. ⁊ sic duplr̃. Uno mõ vt est idẽ qđ pdicatũ nõ eẽntiale nõ per se predicabile vel nõ cõuertibile cũ subiecto. Alio modo vt est pdicatũ p se cõuertibile cum subiecto. Cum ergo dr̃ q2 diffinitio accidẽtis debet itelligi per additamentũ

Quia per subiectum dicitur ꝙ philosophus loquitur de accñti p̄mo mō vt est nomē p̄me ipositionis ⁊ nō scd̄e. hic aūt diffinit̃ vt est scd̄e ipositionis. q̄re ⁊c̃. Vel alr̃ dr̃ ꝙ q̄olibet accñs debet diffiniri per subʒ vel explicite vel iplicite. ⁊ in ista diffinitiōe subitelligit̃ subʒ: ⁊ det̃ itelligi per ea q̄ ponūtur in ea. nā ex hoc ꝙ dicit p̄dicabilis in q̄le accidētale nō cōuertibilr̃. datur itelligi subʒ de quo p̄dicatur in q̄le accidētaliter ⁊ nō cōuertibiliter. Magister tamē in p̄mo posterioꝝ nō vult ꝙ oē accñs diffiniat̃ per subm: sed solū omne accidēs cōnotās subiectū. quare elige. Prima respōsio magis placet.

Utꝝ diffō p̄dicatiōis directe ⁊ idirecte sit bñ data.

Contra aliq̄ est p̄dicatio directa in q̄ tamē supius nō p̄dicat̃ de iferiori: sed eq̄le de eq̄li: vt dicēdo: equ⁹ est hinibilis. ergo diffinitio ē mala. ꝯña tenet. q: diffinitio cōuertit̃ cū diffinito. añs ꝓbat̃ auctoritate Porphirij in caplō de specie dicentis: Oportet enim eq̄ de eq̄s p̄dicari: aut maiora de minorib⁹ vbi oēs expositores dicūt ꝙ loq̄tur de p̄dicatione directa. Cōfirmat̃ argumēto magistri. q: seq̄tur ꝙ aliq̄ est p̄dicatio q̄ nō est directa nec idirecta: vt dicēdo hō est hō: aīal est aīal: q: nec iferius nec superius p̄dicat̃. Secūdo sic ⁊ q̄rit̃ an ista: risibile est hō. sit directa vel indirecta. ⁊ arguit̃ ꝙ sit directa: q: illa est p̄dicatio directa in qua s̃uat̃ vera rō p̄dicatiōis q̄ est ꝙ illud qd̄ p̄dicat̃ se habeat vt forma respectu eius qd̄ subijcit̃: sed in ista s̃uat̃ vera rō p̄dicationis. ergo est directa. ꝯña nota cū maiori. minor ꝓbatur. q: p̄dicatum se habet vt forma respectu subiecti de quo p̄dicat̃. q: q̄libet pars diffinitionis se habet vt forma respectu diffiniti: septimo meta. ⁊ secūdo physicoꝝ: sed risibile diffinit̃ per hoiēʒ. q: ꝓpria passio diffinitur per subʒ per phm̄ in p̄mo posterioꝝ in scd̄o modo dicēdi per se. ergo ⁊c̃. Oppositū arguitur. s. ꝙ sit idirecta: q: p̄dicatū respectu subiecti se habet vt mã. ergo est idirecta. ꝯña tenet. ⁊ añs ꝓbat̃. q: subʒ respectu ꝓprie passionis est sicut mã. ꝓpria vero passio sicut forma. sʒ ꝓpria passio subijcit̃ ⁊ subm eius p̄dicat̃. ergo p̄dicatū se habet vt mã ⁊ subiectū vt forma. Tertio sic ⁊ q̄ritur an ista: albū est musicū. sit directa vel idirecta. ⁊ ꝓbatur p̄mo ꝙ nō sit directa: q: hic nō s̃uatur vera rō p̄dicationis q̄ est ꝙ illud qd̄ subijcit̃ hēat rōnē materie: illud vero qd̄ p̄dicat̃ habeat rōnē forme. ꝙ nō sit idirecta ꝓbat̃. tūc illa eēt directa: musicū ē albū: ꝑ cōuersionē simplicē: vt pʒ in alijs iductiue. cōsequēs est falsum.

Ad hec breuiter respōdetur. Ad p̄muʒ dr̃ ꝙ magr̃ nō loq̄tur de omni p̄dicatiōe directa sicut facit Porphyrius: sed solū de illa q̄ fit ex t̃minis q̄ sunt in recta linea p̄dicamēti. Ad ꝯfirmationē cōcedit totū magr̃. Ad scd̄ʒ dicit in scd̄o mō dicēdi ꝑ se cōtra Egidiū ꝙ illa: risibile est hō: est directa ⁊ idirecta alio ⁊ alio mō cōsiderata. vñ subʒ habet duplicē habitudinē ad accñs ꝓpriū. vnā ꝓut suscipit ip̄m. ⁊ sic hʒ rōnē materie respectu illius. Aliā ꝓut est pars diffinitiōis eius: ⁊ sic hʒ rōnē forme. q: partes diffōnis sūt forme diffiniti scd̄o physicoꝝ. ⁊ septimo meta. ista ergo. risibile ē hō: ē directa cōsiderādo ly hō vt ē pars diffōnis risibilis. est autem indirecta considerādo vt est subiectū ei⁹. Sed q̄ro ego a magr̃o an simplr̃ siue absolute loquēdō debet dici directa vel idirecta illa: risibile est hō. Dicūt q̄dā ꝙ nec directa nec idirecta cum sit q̄si ꝓpō multiplex rōne p̄dicati. qd̄ pōt diuersimode cōsiderari: ⁊ ad ꝓpōnē multiplicē nō est r̄ndendū vnica r̄nsione: sʒ plurib⁹ distinguēdo. Ego aūt dico ꝙ absolute est dicenda idirecta: ⁊ hoc volebat Egidius. qd̄ ꝓbo sic. Qñcūq: aliqd̄ nomen iportat plura quoꝝ vnū ꝑ p̄us ⁊ aliud ꝑ posteri⁹ absolute dcm̄ dʒ accipi ꝓ p̄ncipali. sed cū ly hō duplicē habitudinē hēat respectu risibilis vna ꝑ quā est subm: alia ꝑ quā est pars diffōnis. q: hʒ ꝙ est pars diffōnis ꝑ hoc ꝙ est subʒ. ⁊ nō ecōtra. ergo absolute debet accipi s̃m p̄mā habitudinē. sed s̃m illā est idirecta. iō simplr̃ ⁊ absolute loquēdo illa est dicēda idirecta. Ad t̃tiū dicit Egidi⁹ in p̄mo posterioꝝ ꝙ illa est idirecta. sed ad argumentū in oppositū qd̄ facit magr̃ cōtra ip̄ʒ. s. si illa eēt idirecta alia eēt directa ꝑ cōuersionē simplicē. Diceret Egidius negādo hanc ꝯñaʒ. imo est vtraq: idirecta cum in nulla vera rō p̄dicatiōis seruet̃. Magr̃ aūt dicit ꝙ nō est directa nec idirecta. sed ꝯtra. illa p̄dicatio nō est directa ⁊ est. ergo est nō directa. tenet ꝯña. q: a negatiua de p̄dicato finito ad affirmatiuaʒ de p̄dicato ifinito. Ad hoc argumētū dicēdū est tenēdo viā magr̃i ꝙ ista p̄dicatio solū est idirecta in q̄ est ꝑuersus ordo extremoꝝ. s. in q̄ subʒ hʒ rōnē forme respcū p̄dicati: ⁊ p̄dicatū rōnem materie respcū subi. ⁊ tūc negat̃ ꝙ ly idirecta sit t̃min⁹ p̄uatiuus. Tenēdo aūt viā Egidij que cōmunioꝝ est dicendū ꝙ ois ꝓpositio in qua nō s̃uatur vera ratio p̄dicationis est idirecta quomodocūq:. ⁊ argumentū cōcludit veꝝ s̃m ipsum.

Utꝝ diffinitiones predicationis essentialis ⁊ accidentalis sint bene date.

Contra. Ista ē eēntialis: hō est risibilis: ⁊ tñ ē p̄dicatio t̃minoꝝ diuersoꝝ p̄dicamētoꝝ. ergo diffōnes male. ꝯña nota cū minori. maioꝝ ꝓbat̃. q: p̄dicatio eēntialis dr̃ qñ p̄dicatur illud qd̄ est eēntiale: sed risibile est eēntiale hoī: q: fluit ab eēntia ei⁹. ergo ⁊c̃. Cōfirmat̃: illa nō est accñtalis. ergo est eēntialis. ꝯña tenet. añs ꝓbat̃. q: illa est ꝑ se in scd̄o mō dicēdi ꝑ se. ergo nō est accñtalis. Scd̄o sic: aliq̄ est p̄dicatio eēntialis s̃m diffinitionē scd̄aʒ q̄ nō est eēntialis s̃m p̄mā. ergo altera diffō mala. ꝯña tenet. añs ꝓbat̃. q: illa est eēntialis hō est asinus: s̃m diffōnē scd̄aʒ. q: est p̄dicatio t̃minoꝝ eiusdē p̄dicamēti: ⁊ tñ nō est eēntialis s̃m p̄mā. q: nō est p̄dicatio supioris de iferiori nec dr̃ie de aliquo istoꝝ nec ecōuerso. ergo ⁊c̃. Cōfirmat̃: q: illa: hō non est aīal: nō est eēntialis ⁊ tñ p̄dicat̃ supi⁹ de iferiori. ergo ⁊c̃. ꝯña nota cū minori. maioꝝ ꝓbat̃. q: ꝓpō eēntialis ē p̄mi modi dicēdi ꝑ se. ⁊ ꝯñr est de oi ⁊ nc̄cia. q̄re ⁊c̃.

Ad hec breuiter respōdet̃. Ad p̄muʒ negatur antecedens. ad ꝓbationē dr̃ ꝙ eēntiale dr̃ duplr̃. vno mō qd̄ est de eēntia. ⁊ alio mō qd̄ fluit ab eēntia. capit̃ eēntiale p̄mo mō i ꝓposito ⁊ nō scd̄o mō.

Ad cōfirmationē negat̃ añs: q̄uis scd̄a ꝯña nō valeat. q: ex negatiua nō seq̄tur affirmatiua. Et ad ꝓba-

tionem negatur ista consequentia: est per se. ergo nõ est accñtalis: sed bene valet: est per se. ergo nõ ẽ per accñs.

Ad scd̃z dr̃ ꝙ ꝓpõ eẽntialis dr̃ duplr̃. s. large ⁊ stricte. Stricte est quãdo est eẽntialr̃ in p̃mo mõ dicẽdi per se: vt quãdo gen⁹ vel dr̃ia p̃dicat̃ de specie. Large aũt est quãdo est in p̃mo mõ dicẽdi ꝑ se vel eẽntialr̃ vel reductiue. eẽntialiter iam dcm̃ est. reductiue vero quãdo ecõtra inferius de superiori vel de dr̃ia p̃dicat̃ vel idẽ de seipso. Et in summa quãdo est p̃dicatio t̃minoꝝ eiusdẽ p̃dicamẽti est eẽntialis large: qꝛ est in p̃mo modo dicẽdi per se vel eẽntialiter vel reductiue. Ad rõnẽ in oppositũ dr̃ ꝙ subĩtelligit̃ in p̃ma declaratiõe. q̃re scd̃a magis explicat ⁊ sufficiẽtior est. Ad cõfirmationẽ negatur maior: qꝛ lꝫ sit ipossĩs adhuc est eẽntialis. Ad ꝓbationẽ concedo ꝙ ꝓpositio eẽntialis est p̃mi modi essentialiter vel reductiue. ⁊ cuꝫ dicis. ergo est de omni ⁊ necessaria. nego cõsequẽtiã. qꝛ illud solũ veꝝ est quãdo est eẽntialr̃ p̃mo mõ. ⁊ nõ quãdo est reductiue: vt dicit magister in primo modo dicendi per se.

Utrum tantum decem sunt predicamenta.

Contra Arguit̃ ꝙ nõ sit nisi vnũ p̃dicamẽtũ. Et arguit̃ sic: tm̃ vnũ est p̃dicamentũ. ergo nõ sũt plura. cõsequẽtia tenet. aña ꝓbat̃ sic: Omne p̃dicamentũ ẽ vnũ. ergo tm̃ vnũ est p̃dicamentũ. cõsequẽtia est bona. qꝛ arguitur ab vniuersali affirmatiua ad exclusiuã de t̃minis trãspositis. ⁊ antecedẽs est veꝝ vt pꝫ ꝑ exponẽtes. ergo cõsequẽs est veꝝ. Itẽ ens est genus oĩum. ergo tm̃ vnũ est gen⁹. cõsequẽtia tenet. antecedẽs ꝓbat̃. qꝛ si nõ: hoc eẽt qꝛ nõ p̃dicat̃ vniuoce sed analogice. sed analogia nõ tollit rõnẽ generis. qꝛ numerus est genus ꝑ phm̃ in p̃dicamẽtis: ⁊ tamẽ est analogũ. qꝛ p̃us significat numeꝝ minorẽ q̃ꝫ maiorẽ. ergo ⁊c̃. Nec põt dici ꝙ ens equoce p̃dicet̃. Hoc enim expsse est contra phm̃ in q̃rto metaphysice circa p̃ncipiũ dicẽtẽ: Ens aũt multis q̃dẽ modis dr̃ ⁊ nõ equoce: sed quẽadmodũ salubre.

Itẽ oĩs diuisio ⁊ oĩs multitudo reducit̃ ad vnũ: q̃rto metaphysice quod est p̃us ĩ ista multitudine. ergo si sint multa generalissima aliquod vnuꝫ est p̃us illis. sed nihil est p̃us illis: ergo nec sunt multa. qꝛ si esset aliq̃d p̃us eẽt vnũ gen⁹ p̃mũ. Itẽ quod ꝑ supabũdantiã dicitur vni soli cõuenit. sed generalissimũ dr̃ per supabũdantiã ergo vni soli cõuenit: ⁊ sic est tm̃ vnũ generalissimũ. ⁊ ꝑ ꝯñs tm̃ vnũ p̃dicamẽtũ. Itẽ si plura eẽnt generalissima quodlibet illoꝝ eẽt p̃mũ p̃ncipiũ: ⁊ sic nullũ illoꝝ eẽt altero p̃us. cõtra phm̃ septimo meta. dicentẽ ꝙ suba ẽ p̃oꝛ accidẽte natura tẽpoꝛe ⁊ diffinitione. Secũdo p̃ncipaliter ꝓbat̃ ꝙ sunt tm̃ duo: qꝛ ens diuidit̃ in subam ⁊ accidẽs: siue in ens per se ⁊ ens in alio. sed tm̃ vnũ est p̃dicamentũ substãtie siue ens per se. ergo tm̃ vnũ est p̃dicamentũ accidẽtis siue entis in alio. Et si negat̃ ꝯña. qꝛ ens ꝑ se est vniuocũ illis de q̃bus dr̃ ⁊ ita potest eẽ genus. sed in alio nõ est vniuocũ illis q̃bus cõuenit. Contra: si vnũ oppositoꝝ dr̃ multiplr̃ ⁊ reliquuꝫ. per phm̃ in primo topicoꝝ. ⁊ verificat̃ in omni genere oppositoꝝ: ergo si ens in subiecto sit equocũ ad nouẽ: nõ ens ĩ subiecto erit equocum ad tot: ⁊ ita p̃dicamẽta erũt decem ⁊ octo. Item dato ꝙ ens in alio sit equiuocum nouem generibus seq̃tur ꝙ nõ plus cõueniũt accidẽtia in eẽ in subiecto q̃ꝫ vnũ eoꝝ cũ substãtia. qꝛ vtrobiq̃ꝫ ẽ aliq̃ cõueniẽtia in aliq̃ voce equoca. Itẽ seq̃tur ꝙ nõ ẽ diuisio ꝯueniẽtioꝛ in subaꝫ ⁊ accñs q̃ꝫ in q̃ñ ⁊ ens nõ quãdo: qꝛ vtrobiq̃ꝫ vnũ diuidẽs est gñalissimũ ⁊ reliquũ diuidẽs equocũ ad nouẽ alia. Itẽ seq̃tur ꝙ nõ est diuisio sufficiẽter in subam ⁊ accñs. qꝛ accñs cũ sit equocũ sumit̃ ꝓ alio significato potiori: ⁊ ita fit tm̃ diuisio in duo generalissima. Itẽ ens diuidit̃ in absolutũ ⁊ respectiuũ. sꝫ nõ est aliq̃d absolutũ p̃ter subaꝫ. ⁊ nõ ẽ aliq̃d respectiuũ p̃ter relationẽ. ergo sũt tm̃ duo. ꝯña nota cũ maiori. minoꝛ ꝓbat̃. quo ad p̃mã ptẽ. qꝛ si plura sint absoluta p̃dicamẽta cũ ipa sint gñ̃a p̃ma seq̃tur ꝙ p̃dicamẽta nõ sũt p̃mo diuersa. ⁊ ꝑ ꝯñs nõ erũt decẽ gñ̃a p̃ma. qꝛ conueniũt in absoluto. ⁊ ꝯsilr̃ arguit̃ de respectiuis. Tertio p̃ncipalr̃ arguit̃ ꝙ sint tãtũ tria: qꝛ suba q̃ꝫtitas ⁊ q̃litas sunt p̃dicamẽta ⁊ nulla alia. ꝓbat̃: qꝛ oẽ p̃dicamẽtũ est ens ꝑ se: sꝫ respectiuũ nõ est ens ꝑ se: qꝛ ẽ ad aliud. Cõfirmat̃: qꝛ absolutũ ẽ p̃us respectiuo. ergo respectiua nõ sunt gñ̃alissima. qꝛ tũc gñ̃alissima nõ eẽnt p̃ma gñ̃alissima: cũ gñ̃a respectiua h̃ent gñ̃a p̃oꝛa. s. absoluta. Itẽ tm̃ tria sunt p̃dicamẽta. s. suba: accñs absolutũ: ⁊ accñs respectiuũ. qꝛ oĩa accñtia absoluta sũt eiusdẽ gñ̃is. ⁊ per idẽ oĩa accñtia respectiua sunt eiusdẽ gñ̃is. Añs arguit̃: nã tãta est analogia ĩter q̃ꝫtitatẽ ꝯtinuã ⁊ discretã q̃ꝫta ẽ ĩter q̃ꝫtitatẽ ⁊ q̃litatẽ: sꝫ analogia q̃ est ĩter cõtinuã ⁊ discretã nõ remouet gen⁹ ab illis. ergo ⁊c̃. ꝯña nota cũ minori. maioꝛ ꝓbatur. qꝛ sic q̃litas p̃supponit q̃ꝫtitatẽ ⁊ ab ea accñtalr̃ depẽdet. ita q̃ꝫtitas discreta p̃supponit continuã eo ꝙ numer⁹ cãtur ex diuisione cõtinui: teste phõ t̃tio physicoꝝ. si ergo q̃ꝫtitas ⁊ q̃litas faciũt vnũ p̃dicamẽtũ absolutũ. ergo ꝯñs est ꝙ alia p̃dicamẽta respectiua faciãt vnũ respectiuũ. Quarto p̃ncipalr̃ arguit̃ ꝙ sint tm̃ q̃tuoꝛ. s. substãtia: quãtitas: qualitas: ⁊ relatio. qꝛ oĩa respectiua sũt in p̃dicamẽto relatiõis. ꝓbat̃ sic. Oĩs respect⁹ est in p̃dicamẽto relatiõis. ergo oẽ respectiuũ ẽ in p̃dicamẽto relatiõis: qꝛ in quocũq̃ꝫ p̃dicamẽto ẽ abstractũ ĩ eodẽ est cõcretũ. ꝑ phm̃ in q̃rto topicoꝝ. añs ꝓbat̃ sic: Oĩs relatio est ĩ p̃dicamẽto relatõis: oĩs respect⁹ ẽ relatio. ergo oĩs respect⁹ ẽ in p̃dicamẽto relatiõis. Itẽ actio ⁊ passio ptinẽt ad p̃dicamẽtũ relatõis. igitur ꝑ idẽ oĩa alia respectiua ptinẽt ad p̃dicamentũ relatiõis. ꝯña tenet. añs ꝓbatur sic: agẽs ⁊ patiẽs sũt ĩ p̃dicamẽto relatiõis. ergo actio ⁊ passio sunt ĩ p̃dicamẽto relatiõis. tenet ꝯña ꝑ phm̃ q̃rto topicoꝝ. qꝛ ĩ eodẽ p̃dicamẽto ẽ cõcretũ ⁊ abstractũ. añs colligit̃ de mente phi q̃nto meta. qꝛ motiuũ ⁊ mobile: calefactiuũ ⁊ calefactibile sunt relatiua. Quĩto p̃ncipalr̃ arguitur ꝙ p̃dicamẽta sũt plura q̃ꝫ decẽ. ⁊ hoc arguitur rõne cõcretoꝝ accñtiuꝫ. ⁊ arguit̃ de colorato spãlr̃: ⁊ ita arguit̃ de aliis. Coloratũ ẽ ꝑ se in p̃dicamẽto. ⁊ nõ in p̃dicamẽto q̃litatis nec alioꝝ nouẽ. ergo hꝫ p̃dicamentũ ꝓpriũ distictũ ab oĩb⁹ noĩatis. ꝯña tenet. maioꝛ ꝓbatur. qꝛ coloratũ ẽ gen⁹. ergo ẽ ꝑ se in p̃dicamẽto. ꝯña tenet. añs ꝓbatur. p̃mo qꝛ p̃dicatur in q̃d de differẽtib⁹ spẽ vt albo ⁊ nigro: q̃m ad ĩterrogationẽ factã ꝑ q̃d est albũ ⁊ nigrũ: r̃ñdetur coloratũ. Secũdo patet ꝑ phm̃ in q̃rto topicoꝝ docẽtẽ ꝯsiderare genus in abstracto ꝑ hoc ꝙ cõcretum in cõcreto vel

nõ. Tertio q: sicut se hꝫ color ad coloratum ita albedo ad album. ergo a cõmutata ꝓportõe sicut se hꝫ color ad albedinẽ: ita coloratũ ad albũ: sꝫ color ẽ gen⁹ ad albedinem. ergo ⁊ coloratum ẽ gen⁹ ad albũ. minor principalis argumenti ꝓbaẗ. s. ꝙ coloratum nõ ẽ i aliquo predicamẽto ꝑnomiato. q: si esſꝫ i aliquo esſꝫ in predicamẽto qualitatis. sꝫ ꝙ non sit i predicamẽto q̃litatis arguiẗ ꝑmo: q: generalissimũ predicamẽti q̃litatis non predicaẗ de colorato: q: ista ẽ falsa: coloratum ẽ qualitas. Secũdo q: si esſꝫ i predicamẽto qualitatis esſꝫ idẽ quod color quod est falsũ. q: nõ hꝫ easdẽ spẽs: nec predicaẗ de eisdẽ spẽb⁹. Sexto principalr̃ arguiẗ ꝙ sint plura decẽ rõne secũdaꝝ intentõnꝫ ⁊ non entiũ. s. figmentoꝝ: ⁊ entiũ i potentia: ⁊ priuationũ: q: de oib⁹ ꝯtingit q̃rere qd ẽ: vt qd est ista itentio spẽs ⁊ gen⁹: ⁊ ita de alijs. ⁊ qd est chymera ⁊ hircocernus: ⁊ qd hõ i potẽtia: ⁊ qd cecitas ⁊ qd surditas. ⁊ ad quodlibꝫ istoꝝ rñdeẗ per aliquod vniuocum quod ẽ in plus illo de quo queriẗ. sꝫ oẽ predicatum vniuocũ i qd quod est i pl⁹ subiecto ẽ gen⁹ ꝑ phũm quito topicoꝝ. ergo illa hñt genera. sꝫ i ascendẽdo i predicamẽtis i qd nõ ꝓcediẗ i infinitũ. sꝫ ẽ status ꝑmo posterioꝝ ⁊ ꝭo metaphi. ergo erit deuenire ad generalissima ⁊ sic ꝭa itentio erit gen⁹ generalissimũ oib⁹ ꝭis itentionibus. ⁊ figmẽtum erit gen⁹ generalissimũ oib⁹ figmẽtis. ⁊ ens i potentia oib⁹ entib⁹ in potentia. ⁊ ꝑuatio oib⁹ priuationib⁹. Cõfirmaẗ q: intellectus oia illa concipit sub rõne vel vl̃is vel singularis. nõ singularis. ergo vniuersalis. tꝫ ꝯña. añs ꝓbaẗ: q: intellectus cõponẽs faċ cõpõnẽꝫ hoꝝ. cui⁹ cõpõnis veritatẽ idicat ⁊ falsitatem. ergo itellect⁹ simplex ea ꝯcipit. Secundo arguiẗ ꝙ sint plura decẽ rõne diuersaꝝ q̃õnum ad quas nõ rñdetur ꝑ aliquod istoꝝ predicamẽtoꝝ: vt sunt ista: cur: q̃re: vtꝝ ⁊ ille q̃s phũs exꝑmit in ꝭo posterioꝝ. si ẽ qd est: q: ẽ: vl̃ ꝓpter qd. Simil̃r alie nouẽ a grãmaticis. s. qs: que: qd: sil̃r quo. vnde. qua: ⁊ vbi: quorsũ: ⁊ quousqꝫ. Et arguitur sic: quot sunt q̃ões diuerse tot sũt diuersi modi ꝑdicandi. quot sunt diuersi modi ꝑdicãdi tot sunt ꝑdicamẽta. ergo a ꝑmo ad vltimũ quot sũt q̃ões diuerse tot sũt predicamẽta. sꝫ q̃ões sunt plures decẽ vt dcm̃ ẽ. q: vltra decẽ q̃ões generꝫ sunt illi ꝑnoiati. ergo ⁊c̃.

Ad hec breuiter rñdeẗ. Ad ꝑmũ dr̃ negando ꝑmã ꝯñam. s. tm̃ vnũ est predicamentũ. ergo nõ sunt plura predicamẽta. q: idẽ ẽ dicere tm̃ vnũ ẽ predicamẽtum. ergo nõ sũt plura predicamẽta ⁊ dicere ꝙ vnũ ẽ predicamẽtum. ⁊ nihil nõ vnũ est predicamẽtum. mõ non valet. vnũ ẽ predicamẽtũ: ⁊ nihil nõ vnũ ẽ predicamẽtũ. ergo non sũt plura predicamẽta. Ad aliud negaẗ añs. Ad ꝓbationẽ dr̃ ꝙ ens nõ est gen⁹. q: non predicaẗ i qd: nec eq̃liter ꝑticipaẗ a suis ꝑtib⁹ subiectiuis. ꝙ enĩ nõ prediceẗ i qd pꝫ: q: si queriẗ qd est hoc. nõ cõuenieter rñdeẗ ens. nã q̃stio qd presupponit q̃stionẽ si ẽ: vt ꝓbaẗ ꝭo posterioꝝ. igiẗ ingrendo qd ẽ hoc: ꝑsupponiẗ eẽ ꝯñter ipm eẽ ens. ꝓpterea ad q̃õnem istaꝫ dꝫ rñderi ꝑ aliud q̃ꝫ ꝑ ens. ꝙ non equal̃r ꝑticipeẗ a suis ꝑtib⁹ subiectiuis. pꝫ q: subã ẽ magis ens q̃ꝫ accñs: vt ꝓbaẗ septimo metha. iõ equal̃r ꝑticipaẗ a subã ⁊ accidente: ⁊ iõ ens non predicat vniuoce ⁊ conceditur ꝙ ens predicaẗ analogice de subã ⁊ accñte. ⁊ cũ dr̃ ꝙ analogia talis nõ tollit rõnem generis: nego. vnde duplex ẽ analogia: ordinis: ⁊ attributionis. Analogia ordĩs est comparatio alicui⁹ ad aliqua ꝭꝫ pri⁹ ⁊ posterius: ⁊ hec non tollit rõnem generis. q: numerus ⁊ figura sunt genera i qb⁹ inueniẗ talis analogia. Analogia attributionis ẽ comparatio alicuius ad aliqua ꝭꝫ cãm ⁊ cãtum. ⁊ hoc tollit rõnem generis: cuiusmodi est analogia sani. dicimus. n. ꝙ vrina est sana: q: est effect⁹ sanitatis. ⁊ ꝙ cibus ẽ sanus: q: est cã sanitatis: ens aũt hꝫ vtrãqꝫ analogiã. prius. n. significat subam q̃ꝫ accñs: ⁊ deĩde significat illa ꝭꝫ cãm ⁊ cãtuꝫ: q: accñs nõ ẽ ens: nisi q: ẽ effectus sube: vt hr̃ septimo meta. Hec ẽ rñsio magr̃i i ꝑdicamẽtis. Uel al̃r dr̃ ad ꝑncipale negãdo añs. ⁊ ad ꝓbationẽ cõcediẗ ꝙ q: ꝑdicaẗ analogice non ẽ gen⁹. ⁊ cũ dr̃ ꝙ numeri nõ predicanẗ analogice negaẗ. vñ numeri possunt ꝯparari adiuicẽ. vel ad numeꝝ i coi. si ad inuicẽ cõparanẗ vnus ẽ prior alio: si ad numeꝝ in cõi nõ.

Ad aliud dicit Scotus ꝙ multitudo ꝑdicamẽtorum reduciẗ ad vnũ quod ẽ ꝑma cã. q: prior est eis: nõ predicatione sꝫ cãlitate ⁊ entitate. ⁊ ita põt eẽ aliqd pri⁹ illis.

Uel al̃r dr̃ ⁊ melius ꝙ ois multitudo ⁊ diuisio reduciẗ in aliquod vnũ. s. in illud quod diuidiẗ i illa multa. ⁊ ita oia predicamẽta reducunẗ in ens. nego tñ ꝙ illud vnum in quod reducũtur sit genus: q: nõ ẽ vniuocũ: sꝫ analogũ: vt dcm̃ est supra. Ad aliud dr̃ ꝙ superlatiuum dupl̃r exponi põt. Uno mõ positiue ꝑ excessũ aliorum. alio mõ cõparatiue siue negatiue ꝑ non excedi ab alijs. Dr̃ ergo ad maiorẽ ꝙ dcm̃ ꝑ supabũdãtiã bñ potest plurib⁹ ꝯuenire dũmodo suplatiuũ exponaẗ cõparatiue siue negatiue vt in ꝓposito. positiue aũt nõ. Ad aliud dr̃ ꝙ generalissima pñt cõparari adinuicẽ. aut ad illa q̃ sũt i suis ordinatõib⁹. ꝑmo mõ cõcedo ꝙ vnũ ẽ ꝑus alio: ⁊ sic substãtia ẽ ꝑor accñte: ⁊ absolutum pri⁹ respectiuo. Scdo mõ dr̃ ꝙ sunt decẽ ꝑcipia respectu suarũ ordinationũ ⁊ suoꝝ iferioꝝ. Ad ꝭm ꝑncipale dr̃ sicut ibi negãdo ꝯñam: q: accñs ⁊ ens i alio nõ est vniuocũ.

Ad replicã ꝑmã dr̃ ꝙ ens in subo ⁊ nõ ens i subiecto sũt ꝯdictoria. ⁊ cũ negatio nõ neget solã vocẽ sꝫ significatũ nõ põt vnico actu quodlibꝫ significatum negare erit equocũ: sicut affirmatio. sꝫ nõ ens in subo nõ ẽ idẽ quod suba. istã nõ ens ẽ nõ ens i subo: ⁊ tñ nõ est suba. sꝫ ens nõ i subiecto ẽ idẽ quod substãtia. sꝫ ens i subo ⁊ ens nõ i subo non sũt opposita: sꝫ sicut dispata. Ad scdam replicã dr̃ ꝙ accidentia conueniunt in aliquo intentional̃r i quo nõ ꝯuenit accñs cũ suba. Ad tertiaꝫ replicã sil̃r dr̃ ꝙ si a eẽt nomẽ equocũ significãs alia nouẽ generalissima ꝙ eq̃ cois esſꝫ diuisio entis i qñ a. sicut ẽ ipsius entis i substãtiã ⁊ accñs. q: vtrobiqꝫ equoci i equocũ ⁊ vniuocũ. Ad q̃rtã replicã cũ dr̃ equocũ nõ accipiẗ nisi ꝑ vno significato. veꝝ ẽ ab eodẽ itelligẽte. sed non minus ipm ꝭm se oia significata ponit simul ⁊ comõ sumiẗ: nõ aũt vt intelligiẗ ab vno. hec Scotus i predicamentis. Uel aliter ad principale dr̃ ꝙ accidens siue ens in subiecto non equoce dr̃: q: tunc nec diffinitionem nec descriptionem haberet. nec vniuoce dr̃: q: esſꝫ gen⁹. sꝫ analogice dr̃. Ad ꝑmã replicã pꝫ rñsio. quia accñs ⁊ suba nõ sunt opposita. nec ens in subo ⁊ ens ñ i subiecto opponunẗ sꝫ sunt dispata. Ad aliud cõceditur accñtia conuenire i aliquo analogo. s. in accñti ⁊ in eẽ in subo i quo nõ ꝯueniũt cũ suba: imo differunt per

illud a substantia: ꝛ similiter ad alia duo pꝫ. Ad aliud nego minorem .s. ꝙ nõ sit aliquod absolutum pꝛeter substantiã: ꝛ ꝙ nõ sit aliquod respectiuum pꝛeter relationem. ꝛ cuꝫ tu pꝛobas. qꝛ seqˀ ꝙ nõ eẽnt pꝛimo diuersa negaꝰ ꝯña. qꝛ lꝫ substãtia quãtitas ꝛ q̃litas conueniũt i hoc ꝙ ẽ absolutum: nõ tñ absolutũ est genˀ ad illa. vnde sicut nõ valet ista ꝯña. Oia gñalissima ꝯueniũt i ente, ergo nõ sunt p̃mo diuersa. ita nõ valet ꝯña facta. sed dꝫ argui sic. ista cõueniũt in aliquo gñe. ergo nõ sũt pꝛimo diuersa. sꝫ negaꝰ añs. Ad tertiuꝫ pꝛĩcipale negatur ꝙ nõ sint nisi tria. ꝛ ad ꝓbationẽ cum dicis: nullum respectiuũ ẽ ens per se: nego. ꝛ nõ valet: ẽ ens ad aliud. ergo nõ est ens per se. Vñ per se vno mõ accipiꝰ vt opponiꝰ ei quod ẽ ad aliud. ꝛ isto mõ ens per se solũ diuiditur i ista tria absoluta .s. substãtiam quãtitatem: qualitatẽ. Alio mõ accipiꝰ vt opponiꝰ ei quod est ꝫm accñs. ens aũt ꝫm accñs dꝛ quod ẽ aggregatũ ex rebˀ diuersorum pꝛedicamẽtoꝝ. ꝛ isto mõ quodlibꝫ p̃dicamentuꝫ ẽ ens per se. ꝛ sic pꝫ rñsio ad argumẽtum. Ad aliõ negaꝰ ꝙ oẽ accidens absolutũ .i. quãtitas ꝛ q̃litas sint eiusdem generis. ꝛ nego ꝙ tãta sit analogia inter quãtitateꝫ ꝛ qualitatẽ. quãta est inter quãtitatẽ ꝯtinuã ꝛ discretam. imo magis depẽdet quãtitas discreta a continua q̃ꝫ qualitas a quãtitate. qꝛ nõ inueniꝰ quãtitas discreta sine ꝯtinua. sꝫ bene inueniꝰ q̃litas sine quãtitate: vt scia i aia ꝛ spẽs itelligibiles i substãtijs sepatis: vt dicit pꝛoculus i libꝛo de causis. itelligẽtie sunt plene foꝛmis. Itẽ ꝯtinuũ ꝛ discretum sunt i subiecto rõne eiusdeꝫ p̃ncipij .s. matie. q̃litas vero ꝛ quãtitas rõne diuersoꝝ pꝛĩcipioruꝫ. Nã q̃litas rõne foꝛme ꝛ quãtitas rõne matie. iõ cõtinua ꝛ discreta sunt in eodem genere. qualitas vero et quãtitas sunt diuersoꝝ generꝝ. Ad q̃rtum vero pꝛĩcipale negaꝰ ꝙ oĩa respectiua sunt i pꝛedicamẽto relationis. Ad ꝓbationẽ cũ dꝛ: ois respectˀ est i pꝛedicamẽto relatõis. negaꝰ. ꝛ cũ tu arguis: qꝛ ois respectˀ est relatio. nego. vñ dr̃ia ẽ inꝰ respectũ de pꝛedicamẽto relationis ꝛ respectũ sex p̃ncipioꝝ. Respectˀ eñi q est i pꝛedicamento relatõis coerigit i ꝰmino ad quẽ aliũ respectuꝫ sibi coꝛꝛespõdẽtẽ. ꝛ dico i veris relatiuis .s. ꝫꝫ eẽ. sꝫ in sex p̃ncipijs respectˀ nõ req̃rit i ꝰmino ad quẽ aliũ respectũ sibi coꝛꝛespondentẽ. Actio .n. ꝓut est vnũ de sex pꝛĩcipijs dicit respectũ motˀ ad agens. vnde respectˀ motus q fit iter agẽs ꝛ patiẽs ad ipm agens dꝛ actio: ꝛ respectus motˀ ad patiẽs dꝛ passio. ꝛ tñ nec i agente nec i patiente est respectˀ ad motũ. lꝫ sit respectˀ agẽtis ad patiẽs ꝛ ecõuerso q respectˀ nõ sunt actio ꝛ passio: sꝫ sũt due relationes .s. actiui ꝛ passiui. Ad aliud negaꝰ añs. Ad ꝓbationẽ dicit magr̃. in pꝛedicamẽtis ꝙ agens ꝛ patiẽs ptinẽt ꝫꝫ diuersos respectus ad pꝛedicamẽtũ relatõis: actionis: ꝛ passionis. Inq̃ꝫtũ .n. dicunt respectum ꝓpinq̃tatis ꝛ distãtie seu potẽtiaꝫ respectiuã sic sunt i pꝛedicamẽto relationis qꝛ habẽt modũ relationis q ẽ eẽ ad aliq̃d. Inq̃ꝫtũ vero dicit respectũ in q̃d vel a quo: sic agẽs ẽ de pꝛedicamẽto actionis. ꝛ passio de pꝛedicamẽto passionis. Vel clariˀ dꝛ ꝙ agẽs põt considerari dupl̃r. Vno mõ vt ꝰminat respectũ motˀ ad ipm. ꝛ sic ẽ i pꝛedicamẽto actõis. Alio mõ vt terminat respectũ patiẽtis ad ipꝫ ꝛ ẽt dicit respectũ i patiens ꝛ sic ẽ i pꝛedicamẽto relationis. Sil̃r patiẽs põt considerari dupl̃r. Vno mõ vt terminat respectum motˀ ad ipm. ꝛ sic est in p̃dicamento passionis. Alio mõ vt ꝰminat respectũ agentis ad ipsuꝫ ꝛ ẽt vt dicit respectũ in agẽs: ꝛ sic ẽ i pꝛedicamẽto relationis. Et si dicis cũ ergo agens ꝛ patiens vno mõ cõsiderata sint in pꝛedicamẽto relatõis: que ergo sunt abstracta coꝛꝛespõdentia illis que sũt i pꝛedicamẽto relationis. Dr̃ ꝙ nõ sunt iã actio ꝛ passio: sꝫ finge noia. Vnde sic abstracta coꝛꝛespõdentia actio ꝛ passio que dicunt aptitudinẽ sunt actiuitas ꝛ passiuitas q̃ dicũt aptitudinem: Ita abstracta coꝛꝛespondẽtia agenti ꝛ patiẽti que dicũt actũ: vt debẽt dicere actũ vt actiuitas actu ꝛ passiuitas actu. Ad q̃ntũ p̃ncipale dicit magr̃ ꝙ decẽ sũt generalissima p se p̃mo qbˀ cõiuncta sunt alia generalissima p se nõ p̃mo. vnde qualitas est generalissimum p se pꝛimo. q̃le vero ẽ generalissimũ per se nõ p̃mo. Est eñi generalissimũ: qꝛ nõ hꝫ genˀ superueniẽs. Est generalissimũ per se: qꝛ ps foꝛmal' est generalissimũ per se nõ pꝛimo: qꝛ rõne ptis tñ ẽ generalissimũ. Ex qbˀ seqꝰ ꝙ plura sũt generalissima inuice cõicatiua i eẽndo ꝛ significãdo. Nã qualitas significaꝰ a q̃li sicut a q̃litate. si tamen plura eẽnt generalissima q̃ꝫ decẽ nõ inuicem coicãtia plura eẽnt p̃dicamẽta q̃ꝫ decẽ. Et seqꝰ ꝫꝫ ipꝫ ꝙ aliquod ẽ genˀ ꝛ aliqua spẽs q̃ non pꝛedicanꝰ i q̃d vt coloratũ ꝛ albũ. nec est ꝯ Poꝛphiriũ: qꝛ poꝛphiriˀ intelligit de his q̃ sunt p se p̃mo i pꝛedicamentis. Vel aliꝰ ꝫm Scotũ dꝛ ꝙ ꝯcretũ est i eodeꝫ genere i quo ẽ abstractũ. Et cũ ꝓbaꝰ ꝙ nõ: vt de coloꝛato. qꝛ generalissimũ q̃litatis nõ pꝛedicaꝰ de illo. Simil̃r si q̃le ꝛ qualitas eẽnt i eodem genere eẽnt idẽ generalissimũ. quod est falsum: qꝛ vnũ nõ pꝛedicaꝰ de altero. Dꝛ ꝙ quale ꝛ q̃litas sũt idẽ generalissimũ. ꝛ dici põt ꝙ vnũ est idẽ alt̃i. ꝛ tñ vnũ nõ pꝛedicaꝰ de alt̃o ꝓpter diuersũ modũ significandi. que diuersitas lꝫ ꝓhibeat pꝛedicationẽ: nõ tamẽ sufficit ad distiguendũ generalissima nec spẽs diuersas. Similiꝰ ꝓpter istum modũ significãdi nõ pꝛedicaꝰ vnum d̃ speciebˀ alterius: nec tñ de alijs spẽbˀ pꝛedicaꝰ: qꝛ eedẽ sunt spẽs vtriusq̃ꝫ ꝛ tñ vna non pꝛedicaꝰ de alia ꝓpter diuersum modũ significãdi. Et si replicas: modi significãdi sumunꝰ a modis itelligẽdi: ꝛ modi itelligẽdi a modis eẽndi. ergo si modi significãdi sunt diuersi: modi essendi sunt diuersi. ꝛ per ꝯñs si albedo diuersimode significatur p albũ ꝛ albedinẽ. ergo hꝫ diuersum modũ essendi. Dꝛ cõcedendo ꝙ modi significãdi sumunꝰ a modis essendi. sed negaꝰ hec conseq̃ntia. ergo si modi significãdi sunt diuersi: modi eẽndi sunt diuersi: qꝛ nõ omnes modi diuersi intelligẽdi sumunꝰ a diuersis modis essendi: imo ab eodem modo essendi diuersimode mouente intellectũ sumũtur diuersi modi itelligendi. Vel clarius respondetur ad pꝛĩcipale ꝙ concretum accidentale ꝫꝫ totũ significatũ non est in aliquo genere: sꝫ ratione foꝛme ꝛ subiecti est i diuersis per reductionem. Verbi gr̃a. coloꝛatum rõne coloꝛis est in genere qualitatis: rõne subiecti in pꝛedicamẽto sube. Et non valet: generalissimũ non pꝛedicaꝰ de illo. ergo non est in illo pꝛedicamento. sꝫ bene valet: ergo non est p se i illo pꝛedicamento. de eo autem quod est per reductioneꝫ non est opus ꝙ generalissimum pꝛedicetur. Nec coloꝛatum dꝛ esse genus nisi rõne coloꝛis reductie. Similiter ꝛ ita consequenter respondeatur: nec coloꝛatum pꝛedicatur in q̃d

de albo nisi rõne partis formalis que p̃dicat̃ de pte formali in qd vt albedo est color. Ad sextũ p̃ncipale dicit Scotus ꝙ lz ĩtẽtiões scḋe ⁊ p̃uatiões ⁊ nõ entia possibilia possint ĩtelligi sub aliq̃ rõne itelligendi: ⁊ p̃dicari sub rõne vl̃is alicuiꝰ ⁊ eẽ statũ ad aliqḋ vniuersalissimũ qḋ iquãtũ attribuit̃ ei illa itentio ẽ diuersa ab illis decẽ. stat tñ tñ decẽ eẽ generalissima rerꝫ q̃ diuisio in hec decẽ generalissima ẽ tñ eorꝫ q̃ sunt ꝭm se ĩtelligibilia .s. rerũ. Ens eni ꝭm se diuidit̃ i hec decem qnto meta. ⁊ ita nullũ istorꝫ ẽ ens ꝭm se distinctũ ab illis decẽ. Et si replicas: ergo logicꝰ cõsiderãs ꝑ se itentões ⁊ earꝫ generalissimũ tñ sub hac rõne q̃ eis hec itẽtio gñalissimũ posset applicari deberet dicere eẽ pl̃a gñalissima q̃z decez: q: istis pl̃a sũt qbꝰ iquantũ itelligunt̃ põt itẽtio attribui: lz metaphisicꝰ ꝯsiderãs ens iquãtũ ens dicat esse tñ decẽ. Cuiꝰ oppositũ dicit phũs dicẽs. Sigulũ significare subam quãtitatẽ: ⁊ nõ singulũ tñ ens significare subam Ad hoc nihil dr̃. põt tñ dici ꝙ phũs itelligit singulũ ens significare subam q̃ztitatẽ. Uel clarius ad p̃ncipale dicat̃ negãdo ꝙ aliqḋ istorꝫ p̃dicet̃ in qd: q: solũ vl̃e p̃dicat̃ in qd: qḋ est vna nã simplex cõicabilis plibꝰ. modo ista nõ dicũt talẽ naturã imo p̃uationẽ. ꝯcedit̃ tamẽ ꝙ silitudinarie habẽt gña ⁊ spẽs ⁊ gñalissima. Silitudinarie dico ⁊ nõ vẽ ꝭm latitudinẽ maioris habitꝰ ꝯtinẽtie.

Ad scḋm dicit magr̃ ꝙ decẽ sunt q̃stiones p̃ncipales decẽ p̃dicamẽtorꝫ hñdo respectũ ad diuersos modos p̃dicãdi. Uñ qd est q̃stio p̃dicamẽti sube. q̃le q̃litatis: quã tũ quãtitatis. qḋ ad qd est relatõis: in qd: ⁊ a quo actõis ⁊ passionis. Cũ eni q̃rit̃ in qd agit ignis: rñdet̃ i lignũ: ⁊ a quo patit̃ aq̃ rñdet̃ ab igne. Questio vbi ptinet ad p̃dicamẽtũ vbicationis: ⁊ qñ quãdeitatis. Questio q̃lit̃ vel quõ ptinet ad sitũ: ⁊ q̃stio circa qd ad habitũ. Ad argumẽtũ dr̃ ꝙ sicut sunt aliq̃ trãscendẽtia que nõ sunt in aliquo p̃dicamẽto ꝑ se nec ꝑ accñs neqꝫ ꝑ reductõez. sz descendũt in oĩa p̃dicamẽta: vt ens: vnũ qnto meta. Ita sũt aliq̃ q̃stiua q̃ nõ approp̃ant̃ alicui p̃dicamento sz sũt applicabilia oĩbꝰ p̃dicamẽtis: vt si est: qd est: q: est: ꝓpter qd est: ⁊ cur: q̃re: vtrꝫ. Nã cur ⁊ q̃re ĩportãt q̃stionẽ ꝓpter qd: ⁊ vtrꝫ ĩportat qõnẽ si est: ⁊ q: est. Et ista qs q̃ qḋ vel qd: que sũt ĩterrogatiua trãscẽdentia applicabilia oĩbꝰ p̃dicamentis. Et q̃stio qḋ est large sumpta est trãscẽdens. stricte võ ad p̃dicamẽtũ sube ptinet. Sic q̃le large sumptũ ẽ trãscendẽs applicabile oĩbꝰ p̃dicamẽtis. stricte võ soli p̃dicamẽto q̃litatis. Questio quot large sũpta ẽ trãscẽdẽs. stricte võ ad p̃dicamẽtũ quãtitatis ptinet. Illa võ vñ quo reducũtur ad vbi. Nã cuz q̃rit̃: quo vadis: ẽ dicere: vbi itẽdis eẽ: ⁊ vñ venis. i. vbi fuisti añ motũ. Et sic pz ad oĩa argumenta huiꝰ ardue questionis. In illius declaratione animus multũ gauisus est ad laudem dei.

Utrũ diffõ syllogismi sit bene data.

Ontra p̃rimã pticulaz arguit̃ sic. In diffõne nõ debet poni genꝰ remotũ: sz ꝓpinquũ sexto topi. sed oĩo ẽ genꝰ remotũ sylli. argumẽtatio ãt ẽ genꝰ ꝓpinquũ: q: argumẽtatio diuidit̃ i syllz iductionẽ: enthimema ⁊ exẽplũ siue rõcinationẽ: ⁊ ẽ genus ꝓpinquũ ad syllm cũ due sint spẽs ipsiꝰ .s. syll's ⁊ iductio ꝭm phm p̃mo topi. Cõfirmat̃: q: syll's est oĩones: ergo nõ est oĩo. ꝯñtia tenet. añs ꝓbat̃: q: plẽs ꝓpõnes ponunt̃ i syllogismo. Scḋo ꝯ illã pticulã positis ⁊ ꝯcessis: q: philosophꝰ nec i p̃mo topicorꝫ nec in p̃mo p̃orꝫ diffiniẽs syllogismũ ponit illã pticulã: ergo vel phũs diminutꝰ vel magr̃ supfluꝰ. Adhuc ambiguitas auget̃: q: Boetius ponit illã pticulã cõcessis: cũ tñ phũs nõ posuerit. Cõfirmat̃. q: aliqs est syll's cui nõ cõpetit hec pticula. ergo male posita: ꝯñã tz: añs ꝓbat̃: q: syll's cuiꝰ p̃misse cõcedunt̃ est talis. Tertio ꝯ illã pticulã necesse ẽ aliqd aliud euenire: ⁊ ꝓbat̃ ꝙ ꝯclusio non est aliud a p̃missis: q: ꝯclusio nõ est nisi ps p̃missarũ: sed ps nõ ẽ aliud a toto. ergo ⁊c̃. ⁊ etiã qḋ seqtur ab alio nãliter nõ videt̃ eẽ aliḋ ab illo. Quarto arguit̃ sic: ⁊ q̃rit̃ an ꝯclusio sit de eẽntia syllĩ: aut nõ: ita ꝙ syllogismus sit ista oratio cõposita ex p̃missis ꝯclõ vera sit extrĩseca a syllõ. Si dicis p̃mo mõ. Cõtra. syll's ẽ argumẽtatio: sz argumẽtatio ẽ argumẽti ꝑ oĩonẽ explicatio. Argumẽtũ ẽ oĩo rei dubie faciẽs fidẽ. i. mediũ ꝓbãs ꝯclusionẽ: sz ratio non cõplectit̃ formalr̃ ꝯclusionẽ: sicut nec cã formalr̃ cõplectit̃ effectum: ergo ⁊c̃. Scḋo sic. Nihil facit fidem de seip̃o nec de pte eiꝰ. sz syll's facit fidẽ de ꝯclusione: ergo ꝯclõ non est syll's nec ps eiꝰ. Tertio sic. phũs i p̃mo posteriorꝫ i illa pte: Circulo quoqꝫ ꝙ impolẽ sit demõstrare vult ꝙ syll's est ex tribꝰ terminis ⁊ duabꝰ ꝓpõnibus: ergo non cõprehẽdit ꝯclusionẽ: q: tũc eẽt ex tribꝰ ꝓpõnibꝰ: q̃re ⁊c̃. Quarto sic. Syll's est oĩo in q̃ qbusdã positis ⁊ ꝯcessis necesse est aliqd aliḋ euenire ab illa oĩone: sz illud aliud ẽ ꝯclõ: ergo ꝯclõ ẽ aliud ab oĩone que est syllogismꝰ Et si sic ẽ aliḋ a syllõ. Si dicis scḋo mõ ꝯ: q: dr̃ qbusdã positis ⁊ nõ dr̃ oĩbꝰ: ergo vltra illa q̃ posita sunt ẽ aliqd qḋ est de rõne syllĩ: sed illud ẽ ꝯclusio: ergo ⁊c̃. Secũdo sic. Oĩs syllĩus est ꝓpõ ordinabilis in mõ. modus ãt ẽ ordinatio triũ ꝓpõnũ certa q̃litate ⁊ quãtitate. ergo syll's cõtinet tres ꝓpões. Tertio sic. oĩs syll's est ꝯñã oĩs ꝯñã est rõ cõposita ex añte ⁊ ꝯñte: ergo ⁊c̃. sz p̃misse sũt añs ⁊ ꝯclusio ꝯñs. Quarto sic. syll's nõ ẽ vna oĩo nisi ꝑ notã rõnis ꝯiũgentẽ aliq̃s ꝓpões adinuicẽ: sed nota rõnis nõ cõiũgit nisi ꝯclõnẽ cũ p̃missis. ergo syll's est oĩo cõposita ex p̃missis ⁊ ꝯclusiõe. Quinto p̃ncipaliter arguit̃ ꝯ totã diffõnẽ sic. Illa diffõ est mala q̃ cõpetit alteri a diffinito: sed illa ẽ huiusmodi: ergo ⁊c̃. ꝯñtia nota cũ maiori: minor ꝓbat̃. q: cõpetit iductiõi ⁊ exẽplo Nam iductio ẽ oratio in q̃ qbusdã positis ⁊ ꝯcessis necesse ẽ aliqd aliḋ euenire ꝑ ea q̃ posita sunt ⁊ ꝯcessa. Cõsimiliter arguit̃ de exẽplo ⁊ enthimemate.

Ad hec breuiter rñdet̃. Ad p̃mum Egidius in p̃mo p̃orꝫ adducit tres rões aliorũ: ⁊ ipse assignat q̃rtã. Quidã eni dixerũt ꝙ argumẽtatio cõparationẽ habet ad aiam cui fidẽ facit. ⁊ silr̃ syllogismus ꝭm ꝙ ẽ argumẽtatio: Nã Ratiocinatio vera ẽ decurrẽs a causa in causatũ: hoc est a p̃missis i ꝯclusionẽ. syll's ergo ꝭm ꝙ est rõcinatio cõparationẽ habz ad cõclusionẽ. Oratio aũt est cõgrua dictionuz ordinatio. Syll's ergo ꝭm ꝙ est oĩo cõparationẽ habet cum suis partibꝰ itegralibus. Et hec cõparatio est ei eẽntialior q̃z alia. Et sic patz q̃re potiꝰ oratio q̃z argumẽtatio vel ratiocinatio in diffinitione syllogismi ponatur. Aliĳ

dicunt vt nõ excludant̃ iductio enthimema ⁊ exemplū cū sint reducibiles in syllogismū: ꝫ solū ĩvtiles ↄiugationes ⁊ peccata. ↄ syllogismū simplr̃ posuit orõ ⁊ nõ argumẽtatio vel rõcinatio. Nã si in diffõne syllogismi poneret̃ argumẽtatio vel rõcinatio q̃ est ꝓpriū genus eius oporteret tali gñi addere differẽtias ẽentiales cõplectiuas sylli ꝑ q̃s excludant̃ ab ipo syllogismo alie spẽs argumẽtationis. hoc ãt eẽt icõueniẽs cū determiet de syllogismo vt ad ipm oẽs spẽs argumentatõis habent reduci. Alij dixerũt vt excludantur omnes loci sophistici simul cum alijs speciebus argumentationis. Hanc importat egidius: quia syllogismus simpliciter potest saluari in syllogismo sophistico: vt dicendo: omnis canis currit. omne animal latrabile est canis. ergo ⁊c̃.

Itẽ nõ minus distingueret̃ ab oĩbus illis si poneret̃ argumẽtatio: q̃re ⁊c̃. Egidius autẽ dicit. puto aliter dicendū: ⁊ dic̃ ꝙ ex itẽtione phi ꝑmo topi. Argumẽtū est syllogismus dyaletic⁹: q: nec argumẽtum nec argumẽtatio est gen⁹ syllogismi: ꝫ ecõtra. Ratiocinatio aũt dr̃ analogice de syllogismo ⁊ alijs argumẽtatõib⁹. ⁊ ꝑmo de syllogismo: q: rõcinatio nõ põt esse gen⁹. In orõne aũt nõ vniuocant̃ syllogismi ⁊ oẽs modi rõcinatiõis. ⁊ iõ optime diffinit̃ ꝑ orõnẽ q̃ ẽ ꝓprie gen⁹ eius ⁊ in alijs modis arguẽdi. Hec respõsio est expsse ↄ Boetiū i ꝑncipio scdi suoꝝ topicoꝝ vbi dicit. Argumentatiõis due sunt spẽs. s. syllogismus ⁊ iductio. ⁊ etiã est ↄtra phũ in ꝑmo topicoꝝ di. Determinatis ãt his oꝫ determiare quot dyaleticarũ rõcinationũ sũt spẽs. Est ãt hec iductio: ista aũt syllogism⁹. Angelinus de camerino i ꝑmo topi. dicit ꝙ hec diffõ non est vituꝑabilis: qm̃ assignata est ꝑ genus ꝓpinquū qm̃ duplex est syllogismus. s. iferens tm̃ ⁊ ꝓbãs tm̃. Et syllogism⁹ iferẽs nõ habet ꝓpiquius gen⁹ q̃ꝫ orõnẽ: ⁊ q: hic diffinit syllogismū iferentẽ: diffinit ipꝫ per orõnẽ ⁊ nõ ꝑ rõcinationẽ: qm̃ rõcinatio nõ est genus syllogismi iferẽtis: sed ꝓbãtis. ⁊ ꝓpter hoc nõ diffinit syllogismuꝫ. hec rñsio dãnat Boetiū. nã respondẽdo q̃re Boetius apponit cõcessis dicit: qm̃ ipse diffinit syllogismū ꝓbantẽ: ⁊ oportet ꝙ syllogismus ꝓcedat ex cõcessis. nõ aũt syllogismus iferẽs quẽ diffinit phũs. sed cū Boetius diffiniat syllogismū ꝙ est orõ. igitur male diffinit. Est etiã cõtra phm̃ in ꝑmo topicoꝝ. q: illū syllogismū diffinit quẽ dicit eẽ spẽꝫ rõcinationis: vt pꝫ expsse loco allegato: q̃re ⁊c̃. Ideo alr̃ dicerẽ ꝓ quo aduerte ꝙ phũs in sexto topi. dicit ꝙ in diffinitione ponendū est gen⁹ ꝓximū qd̃ oĩa superiora icludit. Aut si remotū oẽs drĩas superiori generi addẽdū est per q̃s ꝓximū gen⁹ determinatur: ⁊ ita fit in ꝓposito vt declarabo. Nã orõ diuidit̃. Orationũ alia est in qua infertur aliqd. alia vero nõ. Exẽplū ꝑmi. vt ois orõ argumẽtatiua. s. syllogismus: iductio: ⁊ exẽplū. Exẽplū scdi vt oẽs alie orõnes. Nã argumẽtatiuaꝝ orõnũ in qbus ifertur aliqd. alia est in qua ifertur aliqd ex necessitate: alia vero nõ. Exẽplū ꝑmi vt syllogismus: iductio ⁊ enthimema. Exẽplū secũdi. vt exẽplū. Orationũ in qbus ifertur aliqd ex necitate. alia est in qua infertur aliqd ex necitate ex qbusdã positis. i. dispositis in modo ⁊ in figura: alia vero nõ. Exẽplū ꝑmi vt syllogismus. Exẽplū secũdi: vt iductio. Ecce ꝙ q̃tuor sunt drĩe iter orõnem ⁊ syllogismū. ⁊ oẽs illi addũtur orõni in diffinitione syllogismi: vt pꝫ: ꝑ illã enim in qua ifertur aliqd. differt syllogismus ab orõnibus nõ argumẽtatiuis. Per illã de necessitate: differt ab exemplo quod non de necessitate ꝓbatur. vt dicit Boetius in secũdo topi. suoꝝ. Per illam qbusdaꝫ. differt ab enthimemate: quod tm̃ ex vna premissarũ ifert festinatam conclusionem. Per illã positis: differt ab inductione que nõ accipit ꝓpõnes i modo ⁊ figura. Ad formam ergo argumenti cum dr̃ ꝙ in diffinitione non dꝫ poni genus remotum ꝫ phũm. Dico ꝙ verum est si non sit contractum per differentiam vltimam. si vero esset contractum vt hic: tunc bene põt poni vt in diffinitione. Et nota hãc respõsionem: q: bona est. Ad confirmationem dicit Egidius ꝙ illud quod alterum contrahit non ponit in numeruꝫ cū ipo. minor aũt ꝓpõ contrahit maiorem ad conclusionẽ ideo non ponit in numerum cum ipa. ⁊ ideo dr̃ sillogismus est orõ ⁊ non orõnes. Adhuc ab vnitate conclusionis sillogismus dr̃ oratio vna. Ego aliter ⁊ clari⁹ responderẽ. s. negando ↄñtiã illã: sillogismus est orõnes: ergo non est vna oratio: q: cum totum sit sue partes collectiue: ⁊ ꝑtes sillogismi sint orõnes: ergo sillogismus ẽ orõnes. cum hoc tamen stat ꝙ sillogismus est orõ vna coniunctione rõnali que est ergo. Bene tamẽ seqtur: ẽ oratio plures: ergo non est vna illaꝝ: ꝫ tamen põt esse vna illarum ꝑ compositionem ex illis. Ad secũdum dicit Egidius in primo prioꝝ ⁊ bene ꝙ Boetius diffinit sillogismum ꝓut competit dialectico. q expectat responsionem socij semꝑ. sed Aristo. diffinit sillogismum simpliciter vt conuenit tam sillogismo dialectico q̃ꝫ demonstratiuo: iõ põit Boetius lꝫ ↄcessis. phũs aũt nõ.

Angelus de camerino per alia verba dicit. s. ꝙ diffinit Boetius sillogismū ꝓbãtem q ꝓcedit ex concessis. Aristo. aũt diffinit sillogismū inferentẽ in quo non opꝫ ꝙ aliqd concedatur. Ideo Boetius apponit concessis. philosophus vero nõ. Et si reprobas contra phũs i ꝑmo topi. diffinit sillogismū simpliciter ꝓut competit dialectico. ⁊ tm̃ nõ apponit illam ꝑticulaꝫ ↄcessis: ergo responsio nulla. Dr̃ ꝙ philosophus i ꝑmo topi. diffinit sillogismum simpliciter: ⁊ non sillogismum dialecticū. ⁊ iõ in diffinitione non ponit lꝫ concessis. Deinde diuidit sillogismum in quattuor species. s. in demonstratiuum. dialecticuꝫ: litigiosum: ⁊ falsigraphuꝫ. ⁊ diffinit vnũquẽqꝫ. ⁊ diffiniẽdo dialecticū apponit lꝫ concessis implicite: quia dicit sillogismus dialecticus est sillogismus q ex ꝓbabilibus sillogizatus est: ꝓbabilia autem sunt ↄcessa: quare ⁊c̃. Ex hoc apparet cã q̃re magister apponit lꝫ concessis: q: diffinit sillogismū dialecticum: nõ aũt sillogismū simplr̃: aut diffinit sillogismū ꝓbantẽ nõ aũt iferentẽ: q̃re ⁊c̃. Vel aliter põt dici ꝙ Boetius ⁊ magr̃ diffinit sillogismū simpliciter: ⁊ ꝙ hec diffinitio competit cuilibꝫ sillogismo: q: verꝫ ẽ dicere d̃ quolibet sillogismo ꝙ est orõ in qua qbusdã positis ⁊ ↄcessis necesse est aliquid aliud euẽire: neqꝫ dr̃ ꝙ ꝑmisse cuiuslibet sillogismi sint posite ⁊ concesse: sed dr̃ ꝙ ill⁹ positis ⁊ concessis necesse est sequi conclusionꝫ. est eñi ablatiuus in consequentia q non ponit in esse sicut nec conditionalis. Et lꝫ concessis ponitur. nõ qdẽ ad restrigẽdum nãm sillogismi cum diffinitio hec competat oĩ sillogismo: vt dcm̃ est. ꝫ ponitur ad exprimenduꝫ magis nãꝫ eius. nam natura sillogismi talis ẽ ꝙ si ꝑmisse ponãtur necesse ẽ poni ↄclusionẽ. ⁊ si concedũtur ꝑmisse

necesse ē ꝯcedi ꝯclonē: ⁊ ly positis dicͭ aliđ a ly ꝯcessis. Nā positis dicͭ .i. dispositis ĩ mō ⁊ ĩ figura. ⁊ ꝯcessis. i. si ꝯceduntͬ. Et sic diffinitio Boetij ⁊ magrī ē expssioꝛ q̄ȝ diffō phi: nulla tñ diminuta ē nec suꝑflua. Ad confirmationē silr pȝ ꝙ negatͬ añs. s. ꝙ nō cōpetat cuilibet syllogismo. Et ad ꝓbationē negatͬ ꝙ nō cōpetat sylo cuiꝰ pmisse nō ꝯceduntͬ: q͛ nō dicitͬ ꝙ pmisse ꝯceduntͬ. ſȝ ꝙ si cōcedūtͬ n cce ē ꝯcedi ꝯclōnē: q͛re ⁊c̄. Ad tertiū dicit Egidius ꝙ ſm materiam nō est aliud conclusio a pmissis. ſȝ ſm formā est aliud. Forma enim ꝓpōnis cōpositio est: ſȝ alia ꝯpō est in ꝯclusiōe q̄ȝ in pmissis. q͛ in ꝯclusione ponuntͬ tm̄ extrema illata. sed in pmissis extrema cū medio: q͛re ⁊c̄. Ad formā argumēti respōdēdo negatͬ ꝙ ps nō sit aliud a toto. materia enī ē ps hoīs: ⁊ tamē est aliud ab hoīe. Silr negatͬ ꝙ cōclusio sit ps pmissarū: ſȝ ſm materiā possit cōcedi ꝙ sit ps. ſȝ formā nō. Silr negatͬ illa ꝙ illud qđ seqtur ab alio nāliter nō sit aliud ab illo. Ad q̄rtū pōt teneri vtraq̄ȝ ps: ⁊ ꝙ syllogismus ē ex tribꝰ ꝓpōnibus: ⁊ ꝙ ex duabꝰ tm̄. vñ syllogismus pōt duplr ꝯsiderari: aut absolute: ⁊ sic ē ex tribus ꝓpōnibꝰ. aut vt est aliqđ ꝯcludēs: ⁊ sic nō cōstat nisi ex duabꝰ ꝓpōnibus: q͛m tm̄ sunt due ꝓpōnes iferētes ꝯclusionē. Et ꝓpter hoc pōt rn̄deri ad rōnē factā ꝯtra vtraq̄ȝ ptē. Unde tenēdo ꝙ sit ex tribꝰ ad rōnes ĩ oppositū rn̄detͬ. Ad primā ꝯcesso a pmo ad vltimū cuȝ dͬ rō formalr nō cōplectitͬ ꝯclonē. dͬ ꝙ ēt duplr pōt cōsiderari. s. absolute: ⁊ sic includit ꝯclonē. Alio mō vt ꝓbās: ⁊ sic nō icludit ꝯclusionē. Pōt ēt negari ꝯn̄a a primo ad vltimū: q͛ variatͬ mediū vt pȝ de se. Ad scđaȝ negatͬ maioꝛ. imo vnū ⁊ idē per vnā partē pōt facere fidē de alia. Ad tertiā dicitͬ ꝙ syllogismꝰ potest accipi duplr. s. absolute ⁊ vt ꝯcludēs. pmo mō ē ex tribꝰ. scđo mō. ex duabꝰ. Ad q̄rtū dͬ ꝙ ly aliud nō exponitͬ aliud ab ista oīone. ſȝ aliud ab illis positis. Tenēdo auteȝ aliā partē. s. ꝙ sit tm̄ ex duabꝰ ꝓpōnibus rn̄detͬ ad rōes in oppositū. Ad primā dͬ q̄busdaȝ positis: non ꝓpter hoc. q͛ alia sint q̄ sint de rōne syllogismi: ſȝ q͛ in oī syllogismo sunt q̄dā ꝓpōnes que ponuntͬ. nō aūt oes ꝓpōes mūdi. Ad scđam ꝯcedo ꝙ oīs syllis est ordinabilͬ in mō. Et cū tu dicis. modꝰ est ordinatio triū ꝓpōnum: imo solū duaꝝ. ⁊ dato adhuc ꝙ modus sit ordinatio: nō valet tamē ꝙ syllogismus cōtineat illas tres: sed duas pmas tm̄. tertia aūt est cōclusio p illas. Ad tertiā cuȝ dicitͬ. Oīs syllogismus est ꝯn̄a: ꝯceditͬ. Et cum dͬ. Oīs ꝯn̄a est cōposita ex añte ⁊ ꝯn̄te. Dͬ ꝙ ꝯn̄a pōt capi duplr. Uno mō ſm ꝙ ifert. Alio mō absolute. pmo mō ē solū añs. scđo mō ē cōposita ex añte ⁊ ꝯn̄te. Ad q̄rtaȝ dͬ ꝙ si syllis ꝯsideratͬ absolute sic est vna oīo p vnā notā illatiōis ꝯiūgētē ꝯn̄s cū añte. Si aūt cōsideratͬ vt ꝓbat vel vt ifert sic syllogismus est solū añs. Et est vna oīo p vnā notā copulatōis cōiungētē illas duas pmissas simul: q͛re ⁊c̄. Ad q̄ntū negatͬ ꝙ illa diffō ꝯpetat alteri a diffinito. Ad ꝓbationē cū dicitͬ cōpetit iductiōi exemplo ⁊ enthimemati. nego vt declarauimus in nostra responsione. Ad primum argumentuȝ. per istam particulam necesse: differt syllogismus ab exemplo: p illā q̄busdā: differt ab enthimemate. per istam vero positis: differt ab inductione.

Utrum tantum tres sint figure syllogismoꝝ.

Contra. Primo arguitͬ argumento magistri sic. Quatuoꝛ sunt figure. ergo nō tm̄ tres ꝯn̄a tenet. añs ꝓbatͬ. nā iste ē optimus syllogismus: oīs hō est aīal. oē aīal est sub̄a. ergo oīs hō est sub̄a. ⁊ tñ nō ē pme figure. q͛ qđ subijcitͬ ĩ pma n̄ pdicatur ĩ scđa. nec est scđe. q͛ nō predicatͬ idem in vtraq̄ȝ. nec tertie: q͛ nō subijcitͬ idē in vtraq̄ȝ. igitͬ oȝ dare q̄rtam figurā in qua illud qđ predicatͬ in pma subijciatͬ in scđa. q͛re ⁊c̄. Secūdo sic: iste ē optimꝰ syllogismꝰ. oē currēs mouetͬ. oīs hō currit. ergo oīs hō mouetͬ. ſȝ non oīs hō mouetͬ. ergo nō oīs hō currit. ⁊ tñ nō est in aliq̄ figura. ꝓbatͬ: q͛ figura est debita dispō triū terminoꝝ ĩ duabꝰ ꝓpōnibus vl tribus. hic aūt sunt q̄nq̄ȝ ꝓpōnes. ergo ⁊c̄ ⁊ vlr q̄n ex ꝯdictorio ꝯclōnis cōcluditͬ ꝯdictorium alterius pmisse. illi duo ꝓcessus faciūt vnū optimū sylm q nō est in aliq̄ figura. Tertio sic. ille ē optimus sylls. si soꝛ. est hō ē aīal. si ē lapis nō ē aīal. ſȝ est hō. ergo nō est lapis. ⁊ tñ ĩ nulla figura ē: vt pȝ. hic sunt plures tribus terminis. ergo ⁊c̄.

Ad primum rn̄det magr̄ ꝙ sylls factus ē in pma figura ⁊ ĩ pmo mō. q͛ nō ē dictū ꝙ alius sylls q̄ȝ ille cuius subiectū pme ꝓpōnis est pdicatū secūde nō ꝯstituat primā figurā: ſȝ dicebatͬ ꝙ si subȝ pme ē pdicatū secūde resultat pma figura. Cū quo tñ stat ꝙ si pdicatū pme est subiectū secunde resultat pma figura. Dicatͬ ergo ꝙ ille sylls ꝯstituit pmā figurā cū subȝ vniꝰ pmisse est pdicatū alteriꝰ. Ad scđm dͬ ꝙ magr̄ solū determinat de syllogismis ostēsiuis. ille aūt syllogismꝰ factꝰ ē sylls ducēs ad ipole: Syllogismus enī ostēsiuꝰ ē q cōtinet tm̄ vnū diffinitū discursum a pmissis ad cōclusionē. Ducēs vͦ ad ipossibile ē q cōtinet duos discursus vnū a pmissis ad cōclusioneȝ. Aliū a ꝯdictorio cōclusiōis ad ꝯdictoriū alteriꝰ pmisse.

Ad tertiuȝ dͬ ꝙ magr̄ loq̄tͬ tm̄ de syllogismis cathegoricis nō aūt ypotheticis qualis est ille factꝰ. Uñ syllogismoꝝ alij sunt cathegorici alii ypothetici. Cathegorici sunt q cōstituuntͬ ex ꝓpōnibꝰ cathegoricis. yppothetici vero q cōstituuntͬ ex yppotheticis. Cathegoricoꝝ q̄dā sūt de iesse. q̄dā modales. De iesse sūt q cōstituuntͬ ex ꝓpōibꝰ de iesse. Modales q cōstituūtͬ ex ꝓpōnibꝰ modalibꝰ. Sylloꝝ de iesse q̄dā sūt ostēsiui: q̄dā ducētes ad ipolē q declarati sūt sup̄ ĩ scđa rn̄siōe. ⁊ de his oībꝰ Boetius facͭ vnū tractatū q dͬ de syllis cathegoricis ⁊ yppotheticis. Ul alr dͬ ꝙ reductiue ē ĩ pma figura: n̄ āt p se

Utrū modi sint tm̄ decē ⁊ nouem.

c Contra Sufficiētiā pme figure argͬ sic: iste sylls ē ĩ pma figura. oē aīal ē sub̄a. oīs hō ē aīal. gͦ aliq̄s hō ē sub̄a. ⁊ tñ ē ĩ aliqͦ mōꝝ pme figure vt pȝ discurrēdo. gͦ ⁊c̄. Silr ille sylls ē ĩ pma figura: nullū aīal ē lapis. q̄lȝ hō ē aīal. gͦ aliq̄s hō n̄ ē lapis. ⁊ n̄ ē ĩ aliqͦ mō vt pȝ discurrēdo. gͦ ⁊c̄. pmꝰ. n. ē ĩ barbara. scđs ĩ celarēt. Scđo sic. iste sylls ē ĩ pma figura hō currit. soꝛ. ē hō. gͦ soꝛ. currit. ⁊ tñ ĩ nullo mōꝝ ē. gͦ. ꝙ sylls sit bonꝰ pȝ. q͛ ē sylls expositoriꝰ. Con̄ sufficiētiā mōꝝ ſe fiͤ arguitͬ sic. Iste sylls ē ĩ ſa figura. nullꝰ lapis ē aīal. oīs hō ē aīal. gͦ aliq̄s hō n̄ ē lapis. ⁊ tñ n̄ ē ĩ aliqͦ mōꝝ eiꝰ. gͦ ⁊c̄. Silr ille. q̄lȝ hō ē aīal. nullꝰ lapis ē

aial.ergo aliqs lapis nõ est homo.sill's est i ₰a figura ⁊ i
nullo modoꝝ eiꝰ.ergo ⁊c.primꝰ ē in cesare. secūdus in
camestres. Scdo sic:iste sill's ē pfectus in ₰a figura:
aliqs hõ ē aial.nullus lapis ē aial.ergo aliqs hõ non ē
lapis.⁊ nõ est i aliquo modoꝝ eiꝰ:vt pꝫ discurrendo.ꝙ
sit bonꝰ ꝓbaꝛ.qꝛ ex opposito conclusiõis cū alt̃a ꝑmissa
rum vt cū maiori inferꝛ oppositum alteriꝰ ꝑmisse.sequi
tur.n.aliqs hõ est aial.ois hõ est lapis.ergo aliqs lapis
ē aial i Disamis. Silr ille est bonꝰ sill's i ₰a figura.ali-
qs lapis nõ est aial.ois homo ē aial.ergo aliqs lapis ñ
ē hõ:⁊ non ē i aliquo modoꝝ vt pꝫ:ꝙ sit bonꝰ ꝓbaꝛ:qꝛ
ex opposito cõclusionis cū alt̃a premissaꝝ vt cū maiori
inferꝛ oppositū mioris. sic aliqs lapis non ē aial:ois la
pis est hõ:ergo aliqs homo nõ ē aial.i bocardo. ¶Pri-
mus factus ē i festino.Secūdus i baroco ambo indire-
cte cõcludentes. Cõtra sufficiētiā modoꝝ t̃tie argui
tur sic. Iste sillogismꝰ ē in t̃tia figura. Ois hõ ē substā
tia:ois homo ē aial:ergo quedā substātia ē aial: cuꝫ sit
idirecte concludēs nõ ē i aliquo modoꝝ t̃tie figure.Si
milr ille ē in t̃tia figura:qlibꝫ hõ est risibil':aliquis ho-
mo est vnꝰ hõ:ergo aliquod risibile ē vnꝰ hõ:⁊ tñ nõ sūt
i aliquo modoꝝ t̃tie figure.¶Primꝰ ē in darapti indire-
cte ꝯcludens.Secūdus i datisi idirecte ꝯcludens.Secū
do sic.Iste sillogismꝰ ē bonꝰ in t̃tia figura.ois homo est
aial:nullus homo est asinꝰ:ergo aliquod aial non ē asi
nus:⁊ nõ ē in aliquo modoꝝ eiꝰ vt pꝫ discurrendo.ē.n.
i phelapton idirecte concludēs.Silr in brocardo i ter-
tia figura ē optimꝰ sillogismꝰ indirecte cõcludens vt sic:
ois hõ ē aial:aliqs homo non ē asinus:ergo aliqđ aial
non ē asinꝰ.Silr in ferison idirecte concludēs: aliquis
hõ est aial:nullus hõ est asinꝰ:ergo aliquod aial non ē
asinus.Oēs isti sillogismi sūt in t̃tia figura:⁊ sunt opti-
mi:qꝛ ex opposito cõclusionis cū alt̃a ꝑmissaꝝ infertur
oppositū alterius premisse:⁊ nõ sunt i aliquo modoꝝ
eiꝰ:ergo ⁊c.Similr sillogismus resolutorius in t̃tia fi-
gura.hoc currit ⁊ hoc est hõ:ergo homo currit:⁊ nõ ē
i aliquo modoꝝ eius:ergo ⁊c.Confirmatur qꝛ phūs i
prima figura nõ facit mentionē nisi de q̃ttuor ꝑmis.s.
de illis Barbara Celarent.Darij Ferio:⁊ ēt de alijs
duobꝰ.s.de fapesmo ⁊ frisesmoꝝ:vel ergo phūs ē dimi
nutus vel magr̃ superfluus. Secūdo ꝑncipalr argui
tur ꝙ illi decē ⁊ nouem modi nõ sūt veri modi.Et prio
ꝯ Barbara sic.Iste sillogismus ē i Barbara:ois ho-
mo vel asinus est asinus:oē risibile est hõ vel asinus.er
go oē risibile ē asinus:⁊ tñ non valet:ergo ⁊c.ꝯña nota
cū maiori:minor ꝓbaꝛ.s.ꝙ nõ valet:qꝛ añs est veꝝ ⁊ cõ
sequens falsum:ꝙ ꝯñs sit falsū pꝫ. ꝙ añs sit veꝝ ꝓ mio
ri pꝫ.ꝓ maiori ꝓbaꝛ iductiue sic: iste hõ vel asinꝰ ē asi-
nus:⁊ iste hõ vel asinus ē asinus:⁊ isti sūt oēs hoies:er-
go ois hõ vel asinus est asinus. Secūdo ꝯ ₰m modū
sic.Iste sillogismus nõ valet:Nulla conclusio ē va: ois
conclusio fcā in celarent ē conclusio:ergo nulla conclu
sio fcā i celarent ē vera:⁊ tamē ē factus i celarent:ergo
⁊c.ꝯña nota cū minori:maior ꝓbaꝛ.ponēdo ꝙ sillogis
mus fcūs sit ois sillogismꝰ:quo fcõ añs est veꝝ ꝓ q̃libꝫ
pte:⁊ ꝯñs falsum:qꝛ falsificat se:ergo ⁊c. Tertio con
tra tertiū modū sic:Iste sillogismus nõ valet: Cuiusli-
bet hois asinus currit. brunellus ē asinꝰ hois:ergo bru
nellus currit.⁊ tñ ē in darij:ergo ⁊c.ꝯña nota cum mi
nori:maior ꝓbaꝛ:qꝛ pono ꝙ ois hõ hēat duos asinos:
quorū vnus currat:⁊ alius non de quoꝝ numero ñ cur
rentiū sit brunellus:Isto posito añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsū.
Quarto ꝯ q̃rtuꝫ modū sic.Iste sillogismus non va-
let.Oē aial si est rudibile non ē hõ:tu es aial si tu es ru-
dibile:ergo tu nõ es homo:⁊ tñ arguiꝛ ₰m istū moduꝫ:
ꝯñtia nota cū minori:maior ꝓbaꝛ:qm̃ añs ē veꝝ ⁊ ꝯñs
falsum vt pꝫ per exponētes:q̃re ⁊c. Contra ꝑmū se-
cūde figure arguiꝛ sic:Iste sillogismus non valet.ois de
us substātia non ē:ois prima cā substātia ē:ergo ois ꝑ-
ma cā deus nõ est:⁊ tñ est in ꝑmo ₰e:ꝯña nota cuꝫ mi-
nori.maior ꝓbaꝛ:qꝛ añs est veꝝ:⁊ ꝯñs falsum: vt pꝫ:er
go ⁊c. Secūdo ꝯ scđm modū ₰e figure arguiꝛ sic.
Iste sillogismꝰ non valet.in quolibꝫ istāti ē homo:nul-
lus asinus est hõ:ergo nullus asinus ē i istāti:⁊ tñ est in
₰o secūde figure:ergo ⁊c.ꝯña nota cū minori.maior ꝓ-
batur:qꝛ añs est veꝝ vt pꝫ ⁊ ꝯñs falsum.Contra ꝑmū
t̃tie arguiꝛ sic.Iste sillogismus nõ valet cuiuslibꝫ homi
nis asinus currit:cuiuslibꝫ hois asinus qescit:ergo asi-
nus qescens est asinus currēs:⁊ tamē ē in ꝑmo t̃tie:er-
go ⁊c.ꝯseq̃ntia nota cū minori:maior ꝓbatur.qꝛ añs
est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum. Cõfirmaꝛ a simili:qꝛ ista ñ va-
let:In quolibꝫ instāti ē asinus:i quolibꝫ instāti ē hõ:er-
go hõ ē asinus:⁊ tñ est in ꝑmo t̃tie:ergo ⁊c. Secūdo
ꝯ scđꝫ t̃tie arguiꝛ sic.Iste sillogismus nõ valet.Ois hõ
vel asinus nõ ē hõ:ois hõ vel asinus ē risibile:igr̃ risi-
bile nõ est homo:qꝛ añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum vt pꝫ: ⁊ tñ
est i ₰o tertie figure:quare ⁊c.

Ad hec breuiter rñdeꝛ. Ad ꝑmū dr̃ ꝙ ille sil-
logismus factus est i barbara nõ imedi
ate sꝫ mediate:qꝛ ex cõclusione conclusa in barbara cõ
cludiꝛ cõclusio istius sillogismi.Silr ad aliud dr̃ ꝙ est i
celarēt mediate:sꝫ nõ imediate. Ad ₰m dr̃ ꝙ magr̃
deẽminat de sillogismis q tenēt in oibꝰ t̃mis sicut phūs i
ꝑmo ꝑoꝝ:⁊ nõ de sillogismo resolutorio. Ad primuꝫ
ꝯ modos ₰e figure dr̃ ꝙ primus sillogismus factus est
mediate i cesare ⁊ nõ imediate. ⁊ secūdus ē i camestres
mediate ⁊ non imediate. Ad scđm concediꝛ omnes
sillogismos fcõs eē bonos:sꝫ magister non curat mul-
tiplicare modos i alijs figuris: per hoc ꝙ idirecte cõ-
cludūt.sillogismi āt fci tenēt per hoc ꝙ indirecte cõclu
dūt.Si āt directe facis cõcludere nõ valēt. Ad ꝑmū
ꝯ modos t̃tie figure dr̃ ꝙ ꝑmus sillogismꝰ fcūs ē i Da
rapti mediate ⁊ nõ imediate.Secūdus ē in Datisi me
diate ⁊ nõ imediate. Ad ₰ꝫ cõcediꝛ illos sillogismos
factos eē optimos:sꝫ de illis nõ curat:qꝛ idirecte cõclu-
dunt.Si diceres q̃re magis idirecte nomiat i ꝑma figu
ra q̃ꝫ in alijs.Rñdeꝛ ꝙ ꝑma figura pfectior ē: ideo de
bemus videre magis oēm modū cõcludendi eius q̄uo-
cūqꝫ sit q̃ꝫ alt̃ius. Ad confirmationē dr̃ ꝙ Aristo. ñ
curauit multiplicare mõs:nisi scđm necessitatem:sꝫ cõ
clusio vnius nõ seqꝛ ex cõclusione alt̃ius. modo Bara
liptõ seqꝛ ad Barbara.Celātes ad Celarēt.Dabitis
seqꝛ ad darij.Fapesmo aūt ⁊ Frisesmoꝝ nõ seqꝛ ad ali
quem.iõ multiplicat illos.Et si dicis.ergo in ₰a figu-
ra debebat ponere idirecte concludentes vt in Festino
dr̃. Dr̃ ꝙ bene ponit i ꝑmo prioꝝ:vbi dicit ꝙ minori
existēti vniuersali negatiua.maiori vero affirmatiua vl'
vniuersali vel pticulari in quacūqꝫ figura indirecte seq

tur conclusio. Ex hoc pz q Boetius non recte sentit i sillogismis cathegoricis cum philosoph⁹ soluz quattuor modos i prima figura posuerit. Theophrastus autē ⁊ Eridemus addiderunt qnqz prime figure quos confirmauit Porphi. vir magne auctoritatis qm̄ phūs posuit Fapesmo ⁊ Frisesmorz vt declaratum ē. Ad Fz pncipale rn̄det magr̄. Ad pmū distīguendo de ista maiori: Ois homo vel asinus est asinus si illud totū disiunctum est subm illa est falsa. si vero solum pma ps ista ē vera: sz post in miori plus predicat̄ q̄z subijciat̄ i maiori. Et dr̄ vlterius q subm distributionis est ly hō: ppositionis vero hō vel asinus: ⁊ subm distributionis dz p̄dicari: nō aūt ppōnis. Ad scōm dr̄ q predictus sillogismus nō ē i Celarent: q2 conclusio est insolubilis ypothetice significans: qualis nō est in aliq̄ premissarum.

Ad tertium dr̄ q non valet. iste sillogismus: q2 plus predicat̄ in miori q̄z subijciat̄ in maiori. Unde qn̄ obliquus precedit rectum solus obliquus est subm. Quando vero rectus precedit obliquum rectus ⁊ obliquus ē subm. Et si dr̄ adhuc stat argumentū sic dicendo. Cuiuslibz homīs asinus currit. brunellus est asinus hominis: ergo brunellus currit. Dr̄ q sillogismus non ē bonus: q2 in obliqs casibus opz subm maioris predicari i minori i recto sic dicendo: brunellus est hō: ⁊ hoc negatur: ppterea bn̄ seqr̄. cuiuslibz hominis asinus currit. sor. ē homo: ergo sortis asinus currit. Ad q̄rtū dr̄ q si totū conditionatū fuerit subm maior ē falsa: ⁊ tn̄ non dz pbari exponibilr̄ cum sit negatiua: sz per singulares quaz multe sunt false. ⁊ hoc aīal si ē rudibile non est homo demōstrādo hoiez: ⁊ sic de alijs. Et dato adhuc q exponi habeat. Scōa exponēs est falsa. s. nihil ē animal si ē rudibile qn illud nō sit homo. imo qcqd ē aīal si est rudibile. nō est homo. vtputa hō: ⁊ Fa exponēs non dz eē ista . ⁊ nihil ē aīal qn illō si ē rudibile nō sit hō. Si aūt totū conditionatū nō sit subm cōcedit̄ maior: sz negatur ɔn̄a: q2 plus predicatur i minori q̄z subijciatur in maiori. Ad primū Fe figure dr̄ q tal' sillogismus nō est in mō: q2 dz fieri ex negatiuis de consueto mō loq̄ndi. q̄liter non fit iste: sz bn̄ valet dicendo. Ois deus nulla suba est. ois prima cā est substantia: ergo ois pma cā nō deus est: sz maior est falsa. Ad Fm dr̄ q nō valet. Unde vtraqz extremitate existente in obliquo nihil seqtur i Fa figura: aut altera tm̄: medio termio existēte i obliquo i vtraqz bn̄ seqtur: in alt̄a aūt non. discurre p exēpla per te. Ad primū tertie figure dr̄ q nō est in Darapti: q2 sicut premisse fuerunt ex recto ⁊ obliquo ita cōclusio dz fieri: igitur dz sic concludi: ergo asinus gescēs est alicuius cuius asinus currit. Unde ly asinus non est ps subiecti in premissis sz pars predicati: iō dz poni i cōclusione. Ad aliud consimilr̄ dr̄ q non valet iste sillogismus: sz dz concludi: ergo homo est i aliquo instanti i quo est asinus: q2 conclusio dz eē similis premissis: ⁊ iō sicut premisse sunt ex recto ⁊ obliquo: ita conclusio dz esse mixta ex recto ⁊ obliquo. Ad scōm dr̄ q si totum disiūctum est subm maior est falsa. si aūt ps est subz nō arguitur i secundo tertie: q2 in tali oportet q totū subiectum ppōnis distribuat̄. q̄liter nō ē in pposito: q̄re ⁊c̄.

Et sic est finis questionum sūmularum. quarum numerus est q̄dragiinta nouem.

Utrū diffinitio suppositōis sit bn̄ data.

Ontra primo arguit̄ q nō bn̄ dr̄ q suppositio sit acceptio. Primo q2 suppositio conuēit termino solum actiue. Dicim⁹. n. q terminus supponit. acceptio āt cōuenit ei soluz passiue. dicimus. n. q terminus accipitur ⁊ non q terminus accipiat. igit̄ suppositio termi nō dz dici acceptio termini. Cōfirmatur q2 ipossibile ē actionem eē passionē inquātum talē: ergo nō bn̄ conceditur suppōnē eē acceptionē termini. tz ɔn̄a. q2 suppositio est actio ⁊ acceptio passio. Secūdo sic. supponere nō est accipi: ergo suppositio nō est acceptio . tz cōsequētia p locū a cōiugatis. an̄s pz. quia dicendo hō est bissyllabū. Uolo q iste terminus hō solum accipiat̄ p voce. hic ē pōe: tūc certū ē q q̄zuis hic terminus hō solū accipiat̄ p voce. tn̄ adhuc supponit psonaliter pura p suppositis: q̄re ⁊c̄. Tertio sic: terminus supponit p ipsā acceptionē itellectus effectiue. Eo enim q itellectus accipit terminū sic vel sic alia ⁊ aliā suppō deriuat̄. ⁊ tamē t'minus nō supponit p suppōne effectiue: sz solū formalr̄: q2 ois actus reduplicatus i rōne cause supra suū verbum tz locū cause formal' sicut cū dr̄: Iste iterfect⁹ ē inf̄ectione. interfectio est cā formal'. Similr̄ cum dr̄: Iste diligit dilectione. Silr̄ iste speculat̄ speculatiōe. Sic quādo dr̄. supponit suppōne seu p suppositionē: suppositio ē in supponēdo cā formal': ergo suppō: nō est acceptio termini. Quarto sic: acceptio dicit respectū ad accipientem: q2 ē actus intellectus accipientis. ⁊ ɔn̄ter nō pōt eē suppositio nisi sit actus intellectus. Suppositio vō dicit respectū ad rē ⁊ nō ad accipientem. Unde sine actu intellectus adhuc supponit terminus: vt i ista ppōne scripta: hō est aīal: ergo suppositio nō ē acceptio. Quito sic. diffinitio cōpetit alicui cui nō competit diffinitū: ergo diffinitio mala: consequētia tz: an̄s pbatur: q2 ita accipit̄ appositum in ppositōe. p aliquo vel aliqbus sicut suppositū ⁊ tamē appositū nō supponit vt pz p ethimologiā vocabuli: q2 appositū dr̄ ab apponēdo sicut suppositū a supponēdo vt pz scōm grāmaticos. Sexto sic: seqtur q t'minus sincathegorematicus i ppōne positus ⁊ sincathegorematice tētus supponit vt dicēdo oīs hō currit: quod ē falsū. falsitas cōsequētis pz. q2 nō pōt eē suppositū vel appositum sincathegorematice tentū: ɔsequētia pbat̄ q2 ē acceptio termi i ppōne p aliquo. i. p distributiōe. Septimo arguit̄ de copula que nō supponit: ⁊ tamen accipitur in ppōne p aliquo: q̄re ⁊c̄. Octauo sic: t'minus aliquādo supponit p illo quod nō significat. ⁊ nūq̄z potest accipi p illo quod nō significat: ergo diffinitio mala: cōsequētia tz cū minori: maior pbatur: q2 dicēdo album currit subz suppōit p suba q̄ ē alba: ⁊ tn̄ nō significat subam: q2 solam qualitatez significat vt dicit phūs in predicamento sube: ergo ⁊c̄.

In hac materia sūt diuerse opiones. qdā. n. volunt q suppō sit significatio termini in ppōne p aliquo vel aliqbus vt vult magr̄ i logica magna. Quidam vero dicūt q suppositio ē statio termini i ppōne p aliquo: vt vult Petrus mantuanus. Alij vō

136 En f 6: vide. definit quid sit odor.

ꝯcordāt cū magr̄o hic di. ꝙ suppō ē acceptio t̄mi ī ꝓpone vt Petrꝰ hispanꝰ ⁊ Albertus de saxonia. Alij mo derniores dn̄t: ꝙ suppō ē ꝓpetas subi ī comparatōe ad p̄dicatū: vt sanctꝰ Vicentius ordinis p̄dicatoꝝ: de q̄bus opionibꝰ magis ample dcm̄ ē in supponibꝰ. Sȝ ꝓ dīscn sione magr̄i sūt duo modi r̄ndendi. Unꝰ modus dic: ꝙ suppō formalr̄ ⁊ idētice ē acceptio t̄mi. Aliꝰ modus dicit: ꝙ suppō formalr̄ nō ē acceptio t̄mi: sȝ ē ex ipa acceptōe t̄mi. cāliter ergo ⁊ n̄ idētice verꝫ ē ꝙ suppō sit acceptio. Tenētes āt p̄mū modū r̄ndendi ī r̄ndendo ad argumēta ī oppositū. ⁊ maxime ad tria p̄ma argum̄ta q̄ ad idē tēdūt biptiti sūt. Quidā. n. dicūt negādo ꝙ suppositio sit actio. imo est passio. Et cū tu ꝓbas ī p̄mo argumēto: q2 dicimꝰ ꝙ t̄minus supponit ⁊ nō supponit̄: ergo cōpetit sibi actiue: negat̄ ꝯn̄a: q2 lȝ supponere modalr̄ ⁊ vocaliter significat actionē cū sit actiuū: tn̄ realiter iportat passionē quod declarat̄ a simili: q2 recipe qd̄ ptinet ad potentiā aīc p spēs apphendētes realiter iportat passionē: lȝ s̄ȝ modū significādi significet actionē: ⁊ iō nō ē iconueniēs ꝙ suppō dicat̄ acceptio ⁊ suppōere sit accipi sicut recipe ē iformari. Dicimꝰ. n. qn̄ potētia spēm recipit ab obiecto ꝙ ipa potentia spē iformat̄. Similr̄ pōt dici qn̄ t̄minus supponit ꝙ accipit̄ ab itellectu ita ꝙ ipm̄ supponē sit accipi vt dcm̄ ē. Cōtra hāc rōnē arguit̄ sic. Hoc v̄bū suppono cū sit cōpositū a sub et pono necesse ē ꝙ retieat significationem sui simplicis: ⁊ maxime cū cōponētia remaneāt ī eo itegra ⁊ pfecta. Mō hoc v̄bū pono nō iportat realiter passionē sȝ magis verā actionē p modū simplicē iportabit ⁊ p cōseq̄ns supponē nō ē accipi nec suppō pot̄it dici acceptio ⁊c̄.

Scd̄o sic. qn̄cūqȝ aliq̄ duo realiter eūdē actū iportāt illud quod termiat actū realē vniꝰ pōt terminare actum alťius: hec ē nota: sȝ actꝰ iportatus p hoc qd̄ ē supponē ⁊ actꝰ iportatus p hoc qd̄ ē accipi nō terminat̄ ad idē: q2 dicimꝰ ꝙ t̄minus supponit suū significatū. nō aūt dicimꝰ ꝙ accipiat̄ a suo significato: ergo ⁊c̄. Alij v̄o ꝓpter hec argumēta dicūt alr̄ ad p̄ncipale. Un̄ dicūt ꝙ itellectꝰ suppōit t̄minū ī ꝓpōne vt t̄minꝰ ē. ita ꝙ nō supponat alit̄: ita ꝙ ē duplex suppō. vna ē intellectus qua terminꝰ supponit̄ ⁊ itellectus supponit: ⁊ hoc ē acceptio termi. nā t̄minū supponi nō ē nisi ipm̄ accipi ī ꝓpōe ab eodē ꝓ aliquo. ⁊ de hac suppōne intelligit̄ illa diffinitio suppōnis qn̄ dr̄: Suppō ē acceptio t̄mi ⁊c̄. Alia vero suppō ē ipsiꝰ t̄mini ī ꝓpōne iā suppositi ⁊ accepti ab itellectu q̄ qdēȝ terminꝰ supponit ⁊ nō supponit̄. ⁊ hec suppō nō ē acceptio t̄mi sȝ p̄ncipalr̄ cātur ab ipo: ⁊ predcā descriptio nō dat̄ de ista suppōne. Contra hāc rōnē arguit̄ ꝙ hic loq̄mur de suppōne q̄ ē ꝓpetas termini ī ꝓpōne. suppō v̄o q̄ itellectus supponit ⁊ terminꝰ suppōit̄ nō ē ꝓprietas termi sȝ potiꝰ itellectus. ergo ⁊c̄.

Scd̄o q2 spēs suppōnis hic itente nō diuersificāt̄ s̄ȝ suppōnē q̄ itellectus supponit ⁊ terminꝰ suppōit̄ sȝ magis s̄m illā q̄ terminus supponit: dr̄. n. suppō mālr̄ vl̄ ꝑsonalis qn̄ terminꝰ supponit sic vel sic vt oēs concedūt: ergo ⁊c̄. Tertio q2 p eūdē modū appellatio cōpetit p̄dicato. ⁊ suppositio ipsi subiecto: sȝ sicut nō bn̄ diceret̄: ꝙ predicatū appellatur sȝ magis predicatū appellat. loquendo de appellatione que est ꝓprietas predicati: ita non ē verꝫ ꝙ subm̄ supponatur sȝ magis ꝙ subȝ supponit. loquendo de suppōne que nūc diffinitur: q̄re p̄mꝰ modus respondēdi reputat̄ ībecillis scd̄m ambas rōes. quare ⁊c. Tenētes s̄m modū respōdendi ēt biptiti sūt. Quidā. n. dicūt ꝙ diffinitio sic hȝ itelligi. suppositio ē acceptio termi. i. significatio q̄dā ex acceptōe termi ī ꝓpōne ꝓ aliquo vel ꝓ aliq̄bꝰ. sicut phūs diffinit odorem ī de sensu ⁊ sensato dicēs: odor ē fumalr̄ euaporatio: ⁊ intelligit̄ cāliter sic. i. odor est q̄litas cāta ex fumali euaporatione. Cōtra hāc respōsionē arguit Petrꝰ hyspanus sic. Supponere non est significare. ergo suppositio non ē significatio: tȝ consequētia per locū a coniugatis ān̄s ꝓbatur: q2 significare est ipsiꝰ vocis: supponere v̄o compositi ex voce ⁊ significatione. q̄re ⁊c̄. Secūdo significatio pōt ē ipa suppōe. ergo ⁊c̄. ān̄s ꝓbat̄: q2 significatio ē p ipōnem vocis ad rē significandā. suppō vero ē p acceptionē vocis iā significātis ꝓ aliquo ⁊c̄. Ex rōne seq̄nti fortius potes arguere ꝙ suppō nō sit significatio. q̄re considera illā. Alij dicūt ꝙ diffinitio illa nō pōt dici diffinitio suppōnis idētice ⁊ ēntialr̄ loquendo sicut ostēdūt argumēta: sȝ bn̄ cāliter: sicut loq̄tur Aris. secūdo de aīa de voce dicēs: Vox ē repcussio respirati aeris. i. sonus cātus a percussione aeris: ita suppō ē acceptio termi. i. ꝓprietas quedā termi cāta ab acceptiōe ipsius ⁊ in ꝓpōe ꝓ aliquo vel ꝓ aliq̄bus ⁊c̄. Pro quo aduerte ꝙ hec tria: significatio: subiectio: ⁊ suppō p ordinē cōpetūt voci seu termino s̄m ꝙ accipit̄ ab intellectu. p̄mo. n. vox accipit̄ ab intellectu ad determiate significādū. ⁊ sic competit sibi significatio. Deide vox significās accipitur in ꝓpōne vt vnū extremū: ⁊ sic cōpetit sibi subiectio. Ultimo vero vox iā subiecta accipit̄ ꝓ aliquo respectu p̄dicati. ⁊ ita competit sibi suppō. Et lȝ ista cōpetāt ipsi voci per ordinē: tamē multū differenter se hēnt s̄ȝ acceptionem itellectus. q2 significatio non est ipa acceptio q̄ realr̄ passionē iportat: nec significare est accipi. q2 significatio cōpetit voci seu t̄mino solum actiue. Dr̄. n. vox significare ⁊ nō significari. lȝ tn̄ vox dicatur accipi q̄ accipit̄ ad significādū recte dr̄ significās seu significatiua: ⁊ n̄ significata. subio v̄o ē realr̄ q̄dā acceptō q̄ fit ab itellectu: nō. n. ē aliō t̄minū subijci nisi ipȝ ab intellectu accipi ī ꝓpōe respectu p̄dicati. ⁊ cū subio cōpetat voci seu t̄mio solū passiue sicēt acceptio. Dr̄. n. terminus subijci ⁊ nō subijcē. Un̄ terminus sic acceptꝰ vocat̄ subm̄ ⁊ nō subijciēs. Suppō v̄o nō ē acceptio: sed ab ipa cātur. iō suppō subo cōpetit solū actiue. dr̄. n. ꝙ subȝ supponit. vn̄ q̄uis terminus q̄ accipit̄ ad supponēdū dicat̄ ꝙ accipit̄ ad supponēdū: tn̄ supponēs: ⁊ nō suppositū appellat̄. Et qd̄ dcm̄ ē de significatōe: subiectōe ⁊ suppōne: idē dȝ itelligi de significatōe p̄dicatiōe ⁊ appellatiōe. Hāc opīonē diffuse recitaui. q2 pulchra ē ⁊ ē sci Vicētij ī suppōibꝰ suis. ego āt credo ꝙ n̄ sit d̄ m̄te magr̄i nec alioꝝ. dic̄. n. ꝙ suppō n̄ ē acceptio ēntialr̄ ⁊ idētice. sȝ ꝙ suppō sit acceptō cālr̄ ⁊ n̄ idētice. imo credo ꝙ idētice. Et ꝓbo sic ꝙ suppō vt sonat vocabulū nō ē nisi positio alicuiꝰ sub alio. ergo suppō formalr̄ ⁊ idētice ē acceptio. Un̄ tria req̄rūtur ad positionē alicuius sub alio. s. illud quod ponit̄ illud a quo ponit̄: ⁊ illō sub quo ponitur. Terminus est q̄ ponit̄: intellectus ē a quo pōit̄. significatū ē sub q° pōit̄: put ly sub accipit̄ ꝓ ly ꝓ. vn̄ sēsus ē. t̄minꝰ pōit̄ sub significato. i. ꝓ significato. ꝙ

Requirunt

āt ly. sub accipiať .p ly .p pz p terentiū i eunucho dicētē puez supponi falli p ꝑuū senē.i. puez .p alio poni. ⁊ etiā illa tria requirunť ad acceptionē. Ex hoc seqtur q̄ suppō est passio ťmini ⁊ nō actio cū acceptio sit passio. Et si dicis 3. q̄ dicim⁹ q̄ ťmin⁹ supponit ⁊ nō supponiť. ergo suppō cōpetit ťmino active ⁊ nō passive. Ad hoc dicerē qcqd alij dicāt q̄ .ppꝛie loquēdo debemus dicere. ťmin⁹ supponiť ab itellectu.i. poniť .p alio ab itellectu. puta .p significato. itellect⁹ aūt supponit ťminū.i. ponit ťminū .p alio: q̄ .p significato. nō aūt debem⁹ .ppꝛie dicere q̄ ťmin⁹ supponit: q̄ nec supponit se nec significatū. q̄ nō se: q̄ idē ťminus respcū suiipsius supponeret ⁊ supponereť. nec etiā significatū. q̄ nō ponit significatuz .p alio. imo ťmin⁹ poniť .p significato. Impꝛopꝛie autē dr̄ q̄ ťmin⁹ supponit in significatione activa .p passiva cū sit cōis modus loquēdi: ⁊ loquēdū est vt pl̄es: vt dicit phūs scđo topi. nec dubito si qs .pfunde cōsiderabit qn huic opinioni adhereat. Defendētes tū pmā rōnē dicūt q̄ vbū significare actionē pōt esse dupl'r. aut ꝑm rē: aut ꝑm modū significādi. oē vbū activū ꝑm modū significādi actionē significat. ꝑm rē aūt nō. q̄ aliqđ iportat passionē poti⁹ q̄ actionē vt recipio: ita dicunt de hoc vbo suppono: qđ ꝑm rē iportat passionē. l3 ꝑm modū signifīcādi actionē. Et ad replicas in oppositū dicunt. Ad pmā dicūt negādo pmo q̄ oē cōpositū teneat significationē cōponentiū: imo multotiēs non retinet significationē neq̄ modū significādi: cū pncipale cōponēs signi ficet vnū ⁊ cōpositū aliud. vnū est activū ⁊ aliud nō: vt ago significat agere ⁊ facere ⁊ est activū. dego cōpositū significat vivere: ambigo dubitare: ⁊ ambo neutra sunt absoluta. Dicūt scđo q̄ adhuc hoc ɔcesso negando q̄ cōponētia in hoc vbo suppono remaneāt integra in eo. q̄ cōponiť ex sub ⁊ pono: ⁊ ly. sub .nō remanet integrū: q̄ mutať b in p. qm̄ dr̄ suppono ⁊ nō subpono. Ad ttiū dicūt q̄ idē ťminat actū hui⁹ verbi supponit ⁊ actū huius vbi accipiť. Unde significatū ťmini ťminat actū huius verbi supponit: nō qdē recte. q̄ nō recte dr̄: ťminus supponit significatū: sed oblique: vt dicať: ťmin⁹ supponit .p significato. ⁊ ita etiā terminat actū hui⁹ vbi accipiť. q̄ dr̄ termin⁹ accipiť .p significato. Defendētes aūt scđā rōnē facili⁹ solvūt replicas. Ad pmā ɔcedūt q̄ loqmur hic de suppōne q̄ est .ppꝛietas ťmini in .ppōne: ⁊ negať q̄ suppositio qua terminus supponiť nō sit .ppꝛietas termini. Ad scđā negať q̄ spēs suppōnis nō diversificētur ꝑm suppositionē q̄ terminus supponitur. Ad tertiū negať similitudo. q̄ suppō est .ppꝛietas tā subi q̄ pdicati. Appellatio aūt solius pdicati. ⁊ ɔcessa similitudine cōcedūt q̄ pōt dici: pdicatū appellať. Ad qrtum pncipale negatur q̄ suppō non dicat respectū aliquē ad accipientē. Et ad .pbatiōnē cū dicitur terminus adhuc supponit sine actu itellectus: vt in .ppōne scripta: diciť q̄ l3 actus itellectus non ideo currat tūc sufficit tamē q̄ cōcurrebat: q̄ fuit acceptus in tali .ppōne ab intellectu. Vel dr̄ q̄ terminū supponere pōt dici dupl'r. s. actu vel aptitudine sicut ⁊ significare. Pꝛimo modo dico q̄ nō supponit sine ɔsideratiōe itellectus. Secūdo modo sic. Volētes tū q̄ suppositio nō sit acceptio formal'r ⁊ identice dicūt argumentū cōcludere ver. Ad qntū tenentes q̄ suppositio sit actio ⁊ ɔūter q̄ non sit acceptio formalit ⁊ idētice dicūt negādo q̄ appositū nō supponat.

Et cum dicitur suppositum dicitur a supponendo ⁊ nō appositū. dicūt q̄ suppositū a supponi alteri passive: vt q̄ positū sub alio. vt sub apposito. ⁊ per suppōnez non h3 qđ dicať suppositū: s3 magis supponēs. Unū idē ťminus q a logico dr̄ sub3. q̄ subijciť alteri vt pdicato diciť suppositū a grāmatico: q̄ positū ē sub altero vt sub apposito. qđ appositū dr̄: q̄ adiūctū vbo: terminus aūt dr̄ supponens active. q̄ sub alio ponit significatū. ⁊ sic pōt etiā pdicato cōpetere. l3 qdā moderni negēt hoc dicētes q̄ .ppꝛietas pdicati est appellare sicut subi supponere. Tenēdo aūt q̄ suppō sit acceptio idētice dicēdū est q̄ suppō cōpetit vtriq̄. s. supposito ⁊ apposito. ⁊ nō dr̄ suppositū a supponi alteri extremo .ppōnis. s. ipsi apposito. ťmin⁹ aūt supponēs dr̄ vel meli⁹ supponibilis. a supponi significato. i. apponi .p significato. s3 cum tā appositū q̄ suppositū poni possit .p significato vtrūq̄ supponit vel supponiť. Ad sextū dr̄ q̄ sincathegorema sincathegorematice tētū nō accipiť .p aliquo significato in .ppōne: iō nō supponit. q̄ nō .p aliquo significato .pbať. Isiō .p mālī: q̄ tūc formal'r sumiť. nō .p formali: q̄ tūc illud nō h3 cū nō sit ťmin⁹ p se significatiu⁹. Ad septimū de copula dr̄ q̄ opoꝛtet subitelligere vnā pticulā in diffōne. s. ťmini extremal'r se hntis. Isto mō suppō ē acceptio ťmini extremal'r se hntis i .ppōne .p aliquo vel .p aliqb⁹. Ad vltimum nego maioꝛē. s. q̄ ťmin⁹ aliqn̄ supponat .p illo qđ nō significat. Ad .pbationē dr̄ q̄ ly. albū significat duo ex intentōe phi ttio topicoꝝ dicētis q̄ albū nō est i gn̄e pp suū dupl'r signifi care. significat. n. sub3 albedinis ⁊ ipsā albedinē. Dico ergo q̄ supponit .p subo qđ significat. Et cuz tu .pbas q̄ solā q̄litatē significat p phm i pdicamētis. dico q̄ itelligiť de pncipali significato: q̄ pncipal'r significat albedinē. cui⁹ rō est: q̄ albū distincte significat q̄litatē. q̄ ita albedinē significat q̄ nō aliā q̄litatē. sed idistīcte significat sub3. q̄ nō magis hoiē q̄ equū. q̄ aūt albū significet illa duo .ppter aliquos negātes. .pbať q̄ illud significat qđ itellectui repńtat: s3 albū repńtat sub3 albedinis ⁊ nō solā albedinē. ergo significat sub3. Itē illud significat .p quo supponit .p subo: s3 albū supponit dicēdo albū currit. ergo illō significat. ɔn̄a nota cū minoꝛi. maioꝛ p3 ꝑ3 oēs. q̄ significare i plus se h3 q̄ supponere.

Utrū divisio sit sufficiēs ipī suppōnis i mālē ⁊ psonalē.

Ontra arguiť q̄ vltra illas duas spēs ē dare suppōnē simplicē: ⁊ arguiť sic. Tripl'r ē significatū ťmini. s. mālē psonale ⁊ simpl'r: g° tripl'r ē suppō. s. mālis psonalis ⁊ simpl'r. l3 ɔn̄a. q̄ cū suppō sit acceptio ťmi .p suo significato q̄tuplex: g° erit sigtū totuplex d3 esse suppō. aūs .pbať. ⁊ capio istū ťminū hō: ⁊ sic arguā de isto: ita de quocūq̄ ťmino cōi alio intelligať. mō hic ťmin⁹ hō seips significat mālr: ⁊ soꝛtē ⁊ platonē psonal'r ⁊ vl'r hoc significat hoiē i cōi simpl'r qđ ē vnū cōe oib⁹ hoib⁹. .pbať q̄ vl'e ē vnū i mltis ⁊ de mltis. pmo poste. g° cū iste ťmin⁹ hō supponeret .p hoie in cōi supponeret simpl'r. q̄ .p nā simplici nō idividuata. Secūo ad idē sic. q̄ dicēdo coꝛp⁹ mobile est sub3 i phia nālī: q̄ro quō supōit ly. coꝛp⁹ mo°: aut psonal'r aut mal'r aut simpl'r. nō potes dicē pmo psonal'r: q̄ cū stet determinate liceret

descendere disiūctiue ad sua supposita sic. ⁊ illa sunt oīa
corpora mobilia. ergo hoc corp⁹ mobile est subȝ i phia
nāli. vel hoc corp⁹ mobile est subȝ. ⁊c̄. mō pȝ q̄ descē-
sus est falsus. Itē si supponeret psonalr̄ tūc ista ꝓpō:
corpus mobile est subȝ in phia nāli. equaleret isti: aliqđ
corp⁹ mobile est subȝ in phia. q̄ est falsa. ergo ⁊c̄. Nō po
tes etiā dicere scōȝ. s. mālr̄: q2 tūc supponeret ꝓ ipomet
t̄mino vel ꝓ ipsa voce. qđ est falsū: ⁊ ꝓbat̄ falsitas sic.
q2 scia nālis considerat passiones sui subi cātas ab ipso
subo vel a p̄ncipiis ei⁹. sȝ passiones cōsiderate in phia
nāli sunt mot⁹ augmētatio: diminutio: gn̄atio. ⁊ corru-
ptio: ⁊ alteratio: q̄ nō sunt cāte ab isto t̄mino ens mobi-
le. sȝ a re i cōi significata p ipȝ. ergo talis t̄min⁹ non est
subȝ ꝓ seipso t̄mino: sȝ ꝓ significato. Itē q̄libet scia p̄n
cipalr̄ cōsiderat subȝ suū siue illud ꝓ quo stat subȝ suū.
sȝ scia nālis nō cōsiderat p̄ncipalr̄ istos t̄minos ens mo
bile. ergo nō supponit mālitcr. Relinqtur ergo q̄ sup-
ponit simplr̄ ꝓ re significata in cōi ⁊ in vli. Et sic est tri
plex suppō. Tertio arguit̄ q̄ est dare suppōnē nālez
vltra alias tres. Et arguit̄ sic: cū suppō sit ꝓprietas t̄mi
ni cāta ab acceptiōe ei⁹ in ꝓpōne ꝓ aliquo vel ꝓ aliq-
bus: quot modis diuersis t̄min⁹ pōt accipi i ꝓpōne: tot
modis diuisio suppōnis variat̄: sȝ nā vel eēntia signifi-
cata p t̄minū cōeȝ pōt duplr̄ accipi seu ꝯsiderari ꝑȝ san
ctū doctorē in de ente ⁊ essentia ⁊ ꝑm veritatē. vno mō
ꝑm rōnē ꝓpriā. alio mō ꝑm eē qđ hȝ in hoc vel in illo.
ergo ꝑm veritatē suppō stati dȝ diuidi in suppōnē nālē
⁊ accn̄talē. ita q̄ suppō nālis dr̄ qn̄ t̄min⁹ accipit̄ respe
ctu p̄dicati sibi cōuenientis eēntialr̄. vt hō est aial. Accn̄-
talis vero ē cū t̄min⁹ cōis accipit̄ respcū p̄dicati sibi cō-
uenientis accn̄talr̄. ⁊ hec est duplex sicut duplex p̄dicatuȝ
accn̄tale pōt cōpetere. Nā ꝑm eē qđ hȝ in singularibus
cōpetit p̄dicatū accn̄tale reale: vt hō currit. Et tūc sup-
ponit psonalr̄. ꝑm vero eē qđ hȝ in itellectu cōpetit sibi
p̄dicatū accn̄tale itentiōale: vt hō est spēs. ⁊ sic supponit
simplr̄. Et vltra hoc t̄min⁹ pōt accipi ꝓ seipso t̄mino:
vt dicēdo hō est nomē bissyllabū: ⁊ sic stat mālr̄. ergo cū
ly hō possit q̄drupl̄r accipi. Vno mō ꝑm se ⁊ absolute.
Alio mō vt est in singularib⁹. Alio mō vt ē in itellectu.
Alio mō ꝓ seipso t̄mino. ergo tot suppōnes erūt. s. nā-
lis: psonalis: simplex ⁊ mālis. Quarto sic. nisi daren
tur alie suppōnes vltra illas duas falsificarentur multe
ꝓpōnes phi. ergo ⁊c̄. ꝓbatur assumptū: q2 alr̄ illa ꝓpō
nō pōt esse vera. hō est p̄mo risibilis vel hō est risibilis
ꝑȝ qđ ipm. qđ est ꝯ phm̄ in p̄mo posterioꝝ. ꝓbat̄. q2 ly
hō vel supponit ꝓ seipso t̄mino mālr̄: ⁊ sic est falsa. q2
hoc p̄dicatū risibile nō cōpetit illi t̄mino ꝓ seipso: q2 tūc
seq̄ret̄ q̄ ille t̄minus hēret in seipso p̄ncipia risibilitatis:
qđ est falsuȝ. Vel supponit psonalr̄ ꝓ sorte ⁊ platone. ⁊
sic etiā est falsa. q2 sortes nō est p̄mo risibilis. ergo est op⁹
q̄ supponat ꝓ hoīe in cōi cui ꝑm q̄ ipsum cōpetit ē risi
bile. ⁊ sic supponeret nālr̄ vel simplr̄. Nō curo ꝓ nunc
ponere dr̄iaȝ iter ista. Hoc etiā pȝ p Porphyriū dicētē
q̄ accn̄s ꝓpriū p̄mo mō cōpetit spēi: ex ꝯnti aūt idiuidu
is p spēȝ. mō risibilitas cōpetit sor. ⁊ platoni p istū t̄mi-
nū hō. ergo ⁊c̄. Cōfirmat̄: q2 dicēdo hō ē aial rōna-
le. q̄rit̄ quō supponit ly hō. nō psonalr̄: q2 diffō nō pos-
set ꝯuerti cū diffinito. deide ēt diffō eēt p̄mo singlariū.
ꝯ phm̄. septimo meta. Nec mālr̄: q2 si diffiniret̄ t̄min⁹
pro seipso. illa nō eēt diffinitio subē: sed accn̄tis. Deide
nō verificaret̄ de diffinito: q2 ille t̄minus: hō nō est aial
rōnale. ergo supponit ꝓ hoīe i cōi. ⁊ sic simplr̄ vel nālr̄.
ergo ⁊c̄. Multa ⁊ q̄si ifinita argumēta possēt fieri ꝯ
hec. sed tetigi medullā in scō. ideo sufficiāt hec.

Ad hec rn̄det̄. Ad p̄mū dicunt qdā q̄ de specie
loq possum⁹ duplr̄. s. metaphysice ⁊ lo-
gice. p̄mo mō metaphysic⁹ appellat spēȝ nō illud qđ p̄-
dicat̄: sȝ rē significatā p t̄minū p̄dicabilē q̄ est cā sue idet̄
minatiōis q̄ t̄min⁹ de plib⁹ p̄dicat̄: ⁊ sic ē necīa suppō
simplex. Scđo mō logic⁹ appellat spēȝ vel gen⁹: nō
rē significatā: sȝ t̄minū quēdā: q2 diffinit illā p p̄dicari:
qđ vr̄ eē ꝓpriū t̄mini ⁊ sic non est necīa suppō simplex.
Hic magr̄ locut⁹ ē logice: alibi vō vt i logica magna lo
cut⁹ ē metaphisice. Hec rn̄sio n̄ valet. p̄mo q2 nō recte
rn̄det ad argumētū. nā q̄rit̄ an iste t̄min⁹ hō hēat signi
ficatū triplex an nō. ⁊ si sic. ergo erit triplex suppō. si vō
nō ꝯ arguebat̄. q2 vl̄e significat vnū i multis. Et si rn̄-
det̄ q̄ est triplex suppō: sȝ nō cōsiderat logic⁹ de t̄tia: sed
metaphysic⁹ hoc est falsum. q2 q̄rto metaphysice dicit
phūs q̄ logic⁹ ⁊ phūs p̄mus versantur circa idē. ergo si
datur t̄tia suppō vt simplex de ista habebit considerare
logic⁹ sicut ⁊ metaphysic⁹: sed alr̄ ⁊ alr̄. Si illa est cā q̄
logicus nō cōsideret suppōneȝ simplicē q2 talis t̄minus
supponēs simplr̄ stat ꝓ significato: qđ nō cōsideratur a
logico qui solū terminos considerat. A simili seqtur q̄
logicus non haberet considerare de suppōne personali.
q2 tūc terminus stat ꝓ re significata ⁊ non ꝓ seipso ter-
mino. vt patet. Et sic solū de suppōne materiali habe-
bit logicus cōsiderare: quod est absurdū. Alij dicunt
q̄ bene datur suppositio simplex. tamē magister in hac
logica non fecit mentionē. q2 vt ipse dicit in logica ma-
gna locut⁹ est in hac logica parua ꝓ iunioꝛib⁹ nō ponē
do oēs suppōnes ne animos iuuenū nimis ifestaret. In
logica vero magna cū loq̄tur ꝓ ꝓuectis corrigit seipm
ponēdo oēs suppōnes ⁊ simplicē cum alijs. Ista respon
sio nulla est. mētiūtur enim isti qui dicūt magistrum di-
xisse hec verba in logica magna. ⁊ qui legit eā sicut ego
testis mihi erit q̄ ipsi mēdaces sunt ⁊ nō ego. Ideo ali-
ter respondere ē ⁊ dicerē ꝑm opinionē magr̄i. hic nō da
tur alia suppō ab istis: ⁊ ꝓbabilis est hec opinio itellecto
eius fundamēto vt stati declarabitur. Pro quo ad-
uerte q̄ de significato t̄mini cōis est dr̄ia inter termini-
stas ⁊ realistas. Realiste enim volūt q̄ terminus cōis:
puta ly hō significat seipsum terminū materialiter. sup
posita vero formaliter siue psonalr̄: vt sortē ⁊ platonē.
simplr̄ vero naturā cōeȝ puta naturā humanam. Ter
ministe vero negāt significationē simplicē. i. naturam
vlem significatā per terminū. q2 ꝑm eos nullus t̄minus
significat nāȝ vlem. q2 nulla est natura vlis in re. sȝ so-
lū cōceptus est vle ꝑȝ p̄dicationē. iō nullus t̄minista po
nit suppōneȝ simplicē t̄mini ꝓ nā vniuersali significa-
ta p ipȝ sicut faciūt realiste. sed q2 t̄ministe vl̄itatē ponūt
in cōceptib⁹. ideo suppositionē simplicē dicūt eē quādo
t̄minus stat ꝓ itentione aīe. quā itentionē ꝓprie non si-
gnificat magr̄. lȝ hic t̄minista sit: a cōi tamē via t̄mini-
starū deuiare voluit ne multiplicaret entia sine necītate.
Unde t̄minus: vtputa hō. aut significat rē q̄ nō est t̄mi
nus: vtputa sortem ⁊ platonem: ⁊ sic supponit persona

liter si stat ꝓ illis. Aut significat rem que est terminꝰ: et hoc duplr̄: qꝛ aut seipsum: aut sibi consimilē: vt ille terminus hō in scripto significat seip̄m i scripto ⁊ similem in voce ⁊ similez in itellectu: puta illū terminū cōceptualez hō. Nō magr̄ vult ꝙ quādo terminꝰ stat ꝓ seipo vl̄ alio consimili supponat materialr̄. Alij vero terministe volunt ꝙ si stat p se solum stat mālr̄. Si aūt stat ꝓ intentōe anime: que est terminꝰ sibi simil̄ stat simplr̄. Ecce ꝙ magr̄ noluit iplicare spēs suppositiōis sine necessitate: cum possumꝰ oia saluare per illas duas species sicut per illas tres. Ad argumētū ergo in oppositum negat̄ an̄s. s. ꝙ triplex sit significatuz termini: quia nullū est significatum simplex: qꝛ nulla ē res vl̄is significata per terminū. Et ad ꝓbationē nego ꝙ iste terminꝰ hō: significet hoiem in cōi. Et cum tu ꝓbas qꝛ f̄z phūm vl̄e est vnū i multis ⁊ dr̄ de multis. dr̄ f̄m terministas ꝙ phūs nō vult ꝙ sit aliq̄ natura cōis i multis ⁊ de multis. sꝫ ꝙ sit vnꝰ conceptus cōis pluribꝰ f̄z predicationem. Ad scd̄z cū querit̄ quō supponit ly corpus mobile i illa ꝓpōne: corpꝰ mobile est subz. Dr̄ ꝙ supponit mālr̄: sicut ēt rn̄det magr̄ in sūmula sua philosophie nālis. Ad ꝓbationē dr̄ ꝙ illud quod ē subm hic ē ille terminꝰ cōis corpus mobile: ⁊ nō est aliqua res vl̄is neqꝫ singularis significata per ipꝫ ex̄ se. ꝓbant̄ tn̄ passiones de subiecto cōi ꝓ rebꝰ singularibus qbꝰ insūt per pricipia sua: nō tn̄ philosophia considerat de rebꝰ singularibus: nisi f̄z conceptum vl̄ez formatū de ipsis. ⁊ sic nō considerat solū terminos: imo res vt suo conceptu vl̄i cōprehendunt̄. Ad tertiū cum dr̄ quot modis diuersis terminus pōt accipi in ꝓpōne tot sūt suppositiones: sꝫ quattuor modis pōt accipi. ergo quattuor sunt suppositiones. Dr̄ ad maiorem ꝙ absolute ē falsa. sꝫ si intelligitur sic. s. ꝙ ꝓ quot diuersis significatis pōt stare terminus in ꝓpositione tot sunt suppositiones. cōcedo: sꝫ tūc nego minorem. qꝛ tm̄ terminꝰ hꝫ duplex significatum. qꝛ aut significat rē que nō est terminus. ⁊ tūc si stat ꝓ tali re supponit personaliter. aut significat terminuz puta seipꝫ vel aliū: ⁊ tunc stat mālr̄. Et dicēdo homo currit: homo est aial: stat personaliter i vtraqꝫ. Et sic dicēdo: homo est spēs: hō est nomen bissyllabū: stat ly hō materialiter i vtraqꝫ. Et si tu replicas cōtra. ista ꝓpositio est vera. hō est aial: vbi nullus homo actu existat cū sit necessaria. ergo non stat personaliter tunc. qa essꝫ falsa cum ꝓ nullo supposito supponat. Respondetur ꝙ illa i casu est falsa dyaletice loquendo. secus āt essꝫ posterioristice. Ad quartū cuz queritur dicendo homo est primo risibilis: quō supponit ly homo dr̄ ꝙ materialiter. Et ad ꝓbationem cuz dicis sequitur ꝙ ille terminus hō habeat in se pricipia risibilitatis. negat̄ consequentia. Unde aliud ē quod ē p̄mo risibile: ⁊ aliud pro quo. qꝛ homo est primo risibile. sortes vō ⁊ plato sunt illa ꝓ qbus habꝫ pricipia risibilitatis: siue i actu significato p̄mo competit isti termino homo. i actu vero exercito sorti ⁊ platoni. Ad cōfirmationē dr̄ ꝙ ly hō stat ꝑsonaliter dicēdo homo ē aial rōnale. Et ad rōnem negatur ꝯn̄a. s. ꝙ sequeretur ꝙ diffinitio n̄ possit conuerti cum diffinito. Unde ille terminus hō diffinitur q̄ conuertitur cuz diffinitione. ꝓ alijs tn̄ diffinitur. Et ad illud similiter negatur ꝙ diffinitio sit singularium primo: imo ē alicuiꝰ termi cōis: lꝫ ꝓ rebus singularibus significatis ꝑ ipsum.

Utꝝ diffō suppōnis mālis ⁊ ꝑsonal̄ sit bn̄ data ⁊c.

Contra dicendo ly ens est ly ens. supponit materialiter vt ꝓbabo: ⁊ tamē stat pro significato formali. ergo diffinitōes male. ꝯn̄a tꝫ cū minori. qꝛ ens hꝫ tm̄ vnū significatuz. s. formale. maior probat̄: qꝛ signum materiale sp̄ limitat ad suppōnem mālem f̄z magistrum in capitulo isto. Ut aūt cognoscatur quō termini supponant ⁊ potissimum est ista vox ly. Secūdo sic: a est lr̄a. ly a stat materialiter ⁊ tamē ꝓ significato formali. ergo ⁊c. ꝯn̄a nota cū maiori. qꝛ formaliter sumitur lr̄a in compositione sillabe ⁊ dictōis: vt dicēdo antonius. mālr̄ aūt seorsū sumitur. Hoc. n. est cōmune dcm̄. minor ꝓbat̄. qꝛ ly a solum significatū formale hꝫ. ergo sumit̄ solū ꝓ significato formali. tꝫ ꝯn̄a. an̄s ꝓbatur. qꝛ iste terminus hꝫ solū significatum formale f̄m magr̄z qui est verificabilis de seipso sine additamēto signi materialitatis. sꝫ ly a ē huiusmodi. qꝛ verum est dicere ly a est a. ergo ⁊c. Item qlibꝫ terminus aut habꝫ vtrūqꝫ significatum. aut tantū vnū: sꝫ ly a cū non habeat nisi vnū: ⁊ ois terminꝰ habens tm̄ vnū significatū hꝫ solū formale. ergo ⁊c. Tertio dicendo sic: buf ē buf. ly buf supponit materialiter. qꝛ ꝓ seipso termino ⁊ nō ꝓ significato formali. ergo ⁊c. ꝯn̄a nota cū maiori. minor ꝓbat̄. qꝛ terminus nō hn̄s nisi vnū significatū hꝫ formale tm̄. sꝫ ly buf est nō hn̄s nisi vnū significatum. ergo hꝫ tm̄ significatū formale.

Quarto sic. dicēdo: ois ē sincathegorema: ly ois supponit mālr̄: ⁊ tn̄ nō ꝓ suo significato māli: ergo ⁊c. ꝯn̄a nota cū maiori. qꝛ formalr̄ sumitur qn̄ ē determiatio alicuius. minor ꝓbat̄. qꝛ si staret ꝓ significato māli ꝓpositio eēt falsa. qđ tn̄ est falsū. pꝫ. qꝛ ly ois mālr̄ sumptuz nō ē sincathegorema sꝫ bn̄ formalr̄. Quito dicendo hō ē spēs: ly hō supponit simplr̄. ergo nō mālr̄. ꝯn̄a tꝫ: qꝛ sunt spēs disp̄ate. an̄s pꝫ: qꝛ ly hō stat pro intētione anime. ergo supponit simpliciter. tenet ꝯn̄a a diffinitione ad diffinitum ⁊c.

Ad hec breuiter rn̄det̄. Ad primū negat̄ maior. Ad ꝓbationē negat̄ ꝙ signū materiale sp̄ limitet ad suppositionē mat̄ialē: sꝫ bn̄ verꝫ est ꝙ limitat t̄minū hn̄tē vtrūqꝫ significatū. ad materialē terminū aūt habētē tm̄ vnū significatū nō. Uel per alia verba dr̄ ꝙ signuz materialitatis limitat semꝑ ad suppositionē materialē terminū aptū natum sic supponere. s. materialiter. aliter nō. Ad scd̄m cōiter dr̄ negando maiorem. imo ly a supponit personalr̄ cū stet ꝓ significato formali. qꝛ solū significatū formale hꝫ vt ꝓbat̄ arguendo. Et ad ꝓbationē maioris cū dr̄ ꝙ qn̄ illa lr̄a a sumitur seorsuz stat materialiter. quādo vero sumitur in compositione sillabe ⁊ dictionis stat formaliter: dr̄ ꝙ semper idē significat ⁊ nihil aliud siue seorsum siue i dictiōe sumatur: qꝛ sp̄ se significat ⁊ nihil aliud. Dr̄ tn̄ sumi formalr̄ in dictione. qꝛ ad hoc inuenta ē ⁊ cōposita vt cōponat dictiones. seorsū tn̄ dr̄ sumi mat̄ialr̄: qꝛ non ad illud officiū ad qđ inuenta ē ⁊ iposita. Et lꝫ seorsū dicat̄ sumi mat̄ialiter ad itellectū: dcm̄ tn̄ supponit ꝑsonalr̄: qꝛ ꝓ significato formali. Hec rn̄sio nō placet: qꝛ nullus terminus vocal̄ ⁊ scriptus nō ipositus ad significā

dum aliqd extra se h3 significatū formale: s3 ly. a ī voce ꝛ ī scripto ē huiusmodi. ergo ꝛc̄. Jō dico q̄ ly a supponit mālit̄er. ꝛ nego minorē. s. q̄ supponat ꝑ significato formali. Et ad ꝓbationē cū dī s̄m magistrū q̄ ille terminus habet solū significatum formale q̄ est verificabilis de se sine additamēto signi mālitatis. Dī q̄ hoc itelligit̄ de t̄mino p se significatiuo q aliqd ex se significat. nō aūt de oī termino absolute. mō p3 q̄ ly a non est terminus p se significatiuus. ergo ꝛc̄. Et vlteri⁹ cū dicis q̄ qcūq3 termin⁹ habet tm̄ vnū significatū habet solū formale. negat̄. s3 ver̄ ē de termino p se significatiuo qui aliqd extra se significat. nō āt de t̄mino absolute. Ad tertiū p3 rn̄sio. negat̄ minor. Ad ꝓbationē negat̄ q̄ terminus habēs tm̄ vnū significatu3 habeat tm̄ formale. s3 illud ver̄ ē solū de terminis p se significatiuis. Ad q̄rtū nego minorē. Ad ꝓbationē nego q̄ si stat ꝑ significato māli ꝓpō sit falsa. ꝛ cū tu ꝓbas q̄ ly oīs māliter sūptū nō ē sincathegorema. s3 formalr̄. ꝯcedo. n̄ tm̄ seq̄t̄ q̄ si supponat ꝑ suo significato māli sit falsa. Unde ly oīs māliter stās vt in hac ꝓpōne: oīs hō currit ē significatū mālr̄ suipsi⁹: ꝛ iō dicēdo. oīs ē sincathegorema. ly oīs supponit mālr̄. q2 ꝑ illo t̄mino oīs formalr̄ sumpto ī illa ꝓpōne. oīs hō currit. qd̄ est significatū māle sui. l3 ergo ly oīs supponat māliter. tm̄ supponit ꝑ se nō stante māliter: ita q̄ sensus ē: ly oīs q̄n̄ nō stat mālr̄ ē sincathegorema: vt ī hac ꝓpōne: oīs hō currit. Ad q̄ntū cōcedit̄ an̄s. s. q̄ ly hō supponat simplr̄ in ista ꝓpōne: hō est spēs: nō distiguēdo suppōnē simplicē ꝯ mālē. ꝛ tunc negat̄ ꝯn̄a. ergo nō ē mālis. si tm̄ eēt simplex distinguendo simplicē ꝯ mālē bn̄ valet ꝯn̄tia. s3 negat̄ an̄s. Et ad ꝓbationē an̄tis dī q̄ ꝓcedit p̄supposita opinione cōmuni contraria magistro.

Utr̄ q̄l3 t̄min⁹ q nō ē verificabil' de seipo sine additamēto mālitatis hēat duo significata. s. māle ꝛ formale.

Ontra. Q2 nō videt̄ q̄ aliqs t̄min⁹ habeat duo significata. q2 null⁹ t̄minus significat se mālr̄. ꝓbat̄ q2 significās ꝛ significatū debēt eē diuersa. s3 idē termin⁹ ꝛ ipsemet nō sūt diuersa. ergo nō pōt seipsū significare mālit̄. ꝯn̄a nota cū minori maior ꝓbat̄. q2 significās ꝛ significatū sunt relatiua. relatiua āt sūt diuersa: vt pr̄ ꝛ fili⁹. g° ꝛc̄. Scd̄o ad idē sic. oē signū ē noti⁹ significato: q2 alr̄ nō duceret ī cognitionē ei⁹. s3 idē nō ē noti⁹ seipo. g° idē nō pōt eē signū suiipsi⁹. ꝛ p ꝯn̄s seq̄t̄ q̄ idē nō significat seip3: ꝯn̄a nota cū toto an̄te ꝛc̄. Tertio sic. ille t̄minus oīs ꝛ alia sincathegoremata nō v̄ificant̄ de seipis sine signo mālitatis. ꝛ tm̄ nō hn̄t duo significata. ergo ꝛc̄. ꝯn̄a nota cū maiori: q2 illa nō est v̄a: ille t̄min⁹ oīs ē oīs. minor ꝓbat̄: q2 nō hn̄t significatū formale cū nihil ex̄ se significēt. alr̄ eni3 eēnt t̄mini p se significatiui ꝛ cathegorematici: qd̄ implicat. Quarto sic ad idē: q2 ly buf nō h3 nisi significatū māle: ꝛ tm̄ nō ē verificabilis de seipso sine signo mālitatis: vt p3 ergo ꝛc̄. Silr̄ arguit̄ de ly a.

Ad hec rn̄det̄ breuiter. Ad p̄mū dī ad maiorē q̄ significās ꝛ significatū debēt eē diuersa aut realr̄ aut s̄m rōnē. Jn ꝓposito sūt diuersa s̄3 rōnē: nō aūt realr̄. Ad ꝓbationē cū dī sūt relatiua: relatiua aūt sūt diuersa vt pr̄ ꝛ fili⁹. Dico q̄ aliq̄ relatiua sūt realr̄ diuersa: vt relatiua realia. q̄dā v̄o nō: vt relatiua rōnis: vt idē refert̄ ad seipm. ꝛ tm̄ nō dr̄t realr̄ a seipo s3 scd̄m rōne3. Ad scd̄m negat̄ minor q̄ idē nō sit notius seipo: imo idē ē noti⁹ seipo: diuersimode tm̄ ꝛ s̄m diuersas rōnes. Nā idē sub rōne signi ē noti⁹ seipo sub rōne significati. Et hoc nō icōuenit. Ad tertiū dī q̄ correlariū illud itelligit̄ de t̄mino p se sinificatiuo. s. q̄ qcūq3 talis nō ē v̄ificabilis de seipo sine signo mālitatis h3 vtrūq3 significatū: de t̄mino āt nō p se significatiuo non h3 v̄itatē. Ad q̄rtū ꝯsilr̄ dī sicut ad tertiū.

Utrū q̄libet termin⁹ q est de seipo verificabilis sine signo mālitatis h3 tantū vnū significatū. s. formale.

c Ontra. Arguit̄ q̄ nullus t̄min⁹ h3 solū vnū significatu3. s. formale. imo q̄ q̄libet termin⁹ habet vtrūq3 significatū. Et ꝓbo de isto t̄mino ens: ꝛ ita itelligatur de alijs: ꝛ arguo sic. Significatū nāle cōpetēs t̄mino est significatū māle ei⁹. Datū v̄o ex ipōne ē formale. s3 ille t̄min⁹ ens h3 significatū nāle ꝛ datū ex ipōne. g° h3 vtrūq3 significatū. s. māle ꝛ formale. ꝯn̄a nota cū maiori. siqs tm̄ negaret miorē ꝓbet̄ rōe sic: q̄ncūq3 pl'a ꝯpetūt vni tertio: qd̄ p̄us ꝯpetit h3 rōnē mae. qd̄ v̄o posteri⁹ h3 rōnē forme. s3 significatū nāle p̄us ꝯpetit. ex ipōne v̄o posteri⁹ g° ꝛc̄. mior p̄ncipal' ꝓbat̄. Nā āteq3 iste t̄min⁹ ēs iponeret̄ ad significādū aliqd seip3 nālr̄ significabat. Deide ex ipōe significat oīa. g° h3 significatū māle ꝛ significatū datū ex ipōne. Scd̄o ad idē arguit̄ sic: qcūq3 t̄min⁹ h3 significatū fōle h3 ēt māle ꝛ eꝯ. g° q̄lib3 t̄min⁹ h3 duo significata. ꝯn̄a t3. an̄s ꝓbat̄. q2 formale significatum nō dī nisi ī respectu ad māle: sic forma ī respectu ad mā3 ꝛ māle ī respectu ad formale. sic mā ī respectu ad formā. s̄o physicor̄. Tertio sic: si aliqs t̄min⁹ hr̄et tm̄ significatū formale: tc̄ māle ꝛ formale sūt idē. qd̄ ē oīo falsū q2 māle p pri⁹ ꝯpetit t̄mio q̄3 formale: cū māle isit nālr̄ formale v̄o ex ipōe. Qd̄ āt eēnt idē ꝓbat̄: q2 significatu3 qd̄ iest t̄mio nālr̄ ē māle. qd̄ v̄o iest ex ipōe ē formale. si significat̄ seip3 ē māle: q2 nālr̄ iest. ꝛ illd̄ idē ē formale. q2 ex ipōe ens significat oīa entia: ꝛ ꝯn̄r seip3. g° cū significat̄ seip3 sit māle ꝛ sit formale: idē ē significatū materiale ꝛ formale. Quarto sic: aliqs ē termin⁹ q ē de seipo v̄ificabil' sine signo mālitatis. ꝛ tm̄ n̄ h3 tm̄ significatum formale. ergo correlariū falsū. ꝯn̄a t3. an̄s ꝓbat̄: q2 ista ē v̄a ly a ē a. ꝛ tm̄ n̄ h3 ly. a. nisi significatū māle. ergo ꝛc̄.

Pro rn̄siōe ad hec argumēta aduerte q̄ q̄lib3 termin⁹ p se significatiu⁹ p̄mo seip3 nālr̄ sig̃t. deide significat aliqd ex̄ se ex ipōe sinificatū māle p⁹. iest: accn̄tale v̄o qd̄ ē ex ipōne s̄ario iest p̄mū dr̄ materiale. s3 formale. S3 vlti⁹ aduerte quō aliqs terminus hēat tm̄ vnū significatū. s. formale. ꝛ aliqs duo. s. formale ꝛ mat̄iale. Unde ꝯtigit aliq̄n̄ q̄ significatū nālit̄ cōpetens termio est disticū oīo a significato dato sibi p ipōnē. vt ille t̄min⁹ hō q ē significatū mālē isti⁹ termi est distinctū a significato quod cōpetit ei ex ꝯpositōe. s. sor. ꝛ platone. Et sic significatū naturale dr̄ mat̄iale. aliud vero ex ipositione dr̄ formale. Aliquādo v̄o ꝯtigit q̄ significatū nāle nō est disticū a significato p ipositione3. imo ē ps ei⁹ vel ipsū sic significatū nāle isti⁹ t̄mi ens ī voce ē ipemet t̄min⁹: ꝛ significatū ex ipōne sūt oīa entia. ꝛ

ipse termin⁹ ens q̄ ē significatum naturale suiipsi⁹ cum
sit vnū eius ē ps significati ex impōne. ille ergo termin⁹
ens est significatum naturale ex impositione. ⁊ tūc dicit̄
q̄ n̄ h̄z nisi vnū signū. s. formale nō q̄ correspōdeat si-
gnificatū nāle. sed q̄ illud nō ē distictū a significato ſm
ipositionē. ideo nō dicit̄ materiale. aut si dr̄ materiale ⁊
aliud formale nō tn̄ dicit̄ hr̄e duo significata nisi vnum
sit distinctū ab altero. Et sic lz habeat materiale ⁊ for-
male nō tn̄ h̄z duo: q̄ vnū nō ponit i numer̄ cū alio nisi
sint disticta. Sed q̄res tenēdo primā viā q̄re illud signi-
ficatū qd̄ cōpetit sibi naturalr̄ ⁊ etiā ex ipositione magis
dr̄ significatū formale q̄z māle: Dicit̄ q̄ vnū significa-
tū formale significat oia. ⁊ p materiale solū partez eius
qd̄ formalr̄ significat. Si tale significatuz diceret̄ māle
eēt opus ponere aliō significatū vltra hoc māle: sz si dr̄
formale nō est opus vltra significatū totale formale po
nere aliud significatū distinctū a formali. iō ⁊c̄. Sed
q̄res tenēdo secundā viā quō ly ens si habet significatū
materiale ⁊ formale h̄z tn̄ vnū significatuz. s. formale:
q̄ ex secūdo sequit̄ oppositū p̄mi. sequit̄ enim habet tn̄
significatū formale: ergo nō h̄z materiale. Dr̄ q̄ ꝓ tāto
dr̄ hr̄e tn̄ significatū formale. nō q̄ nō habeat materia-
le: sz q̄ nō habet aliud significatū. illud eni significatuz
materiale nō est aliud a formali cum sit idē: ⁊ ideo illud
māle nō pōit i numer̄ cū formali. Prima via clarior.
secūda subtilior. tu seq̄re q̄ tibi placet ⁊c̄. Ad p̄mū igr̄
in oppositū dr̄ q̄ ly ens nō h̄z significatū materiale: q̄
lz oē significatū materiale sit significatū naturalr̄ cōpe-
tens termino nō tn̄ oē significatū nāliter ꝯpetēs ē māle
sed solū illud qd̄ est distictū a formali. Vel dr̄ q̄ lz ha
beat significatū māle ⁊ formale. nō tamē dr̄ hr̄e duo si-
gnificata nisi vnū sit distictū ab altero q̄lr nō est i ꝓposi
to. Ad scd̄m r̄ndet̄ q̄ dr̄ formale nō respcū mālis si-
gnificati illi⁹: q̄ illud nō h̄z: sed respcū alteri⁹ significati
mālis alicui⁹ t̄mini habētis vtrūq̄z. q̄ sicut i t̄mino ha
bēte vtrūq̄z significatū illud dr̄ formale de quo vificat̄
t̄minus sine signo mālitatis. ita hic illud dr̄ formale de
quo vificat̄ t̄min⁹ sine signo mālitatis. Vel alr̄ dr̄ q̄
dr̄ formale respcū mālis significati illius. dato tn̄ q̄ ille
t̄min⁹ hēat significatū māle ⁊ significatū formale. non
tn̄ dr̄ hr̄e duo significata: q̄ māle nō est oīno distinctū a
formali. Ad t̄tiū dr̄ negādo ꝯn̄az: q̄ nō h̄z significa-
tū māle. significatū eni nālr̄ cōpetens nō dr̄ māle nisi sit
distictū a formali. lz ergo oē significatū māle sit nāle nō
tn̄ oē nāle est māle nisi sit distictū a formali. Vel alr̄
potes cōcedere q̄ māle ⁊ formale sunt idē. non tn̄ oīno:
q̄ formale est cōius: māle vō min⁹ cōe. ⁊ hec duo nō po
nūt i numer̄ sicut nec supi⁹ cū iferiori. Ad q̄rtū dr̄ q̄
correlariū itelligit̄ de t̄mino p se significatiuo. De t̄mi-
no aūt nō p se significatiuo ꝯcedit̄ q̄ aliq̄s t̄min⁹ verifi
cat̄ de seipso sine signo mālitatis: ⁊ tn̄ non h̄z significatū
formale imo māle tn̄ vt ly a sicut argumentū ꝓbat.

Utz fundamētū regular̄ istius capl̄i: vt aūt cogno-
scat̄ quō t̄mini supponāt sit ver̄. s. talia sunt subiecta q̄-
lia permittūt p̄dicata.

Contra arguitur. q̄ non sit veruz.
Et primo sic: predicatum
nihil permittit vel saltem non impedit
qualecunq̄z subiectum esse: ergo funda-
mētū illud falsum: cōsequētia tenet. ⁊ antecedēs simi-
liter. Forte dicitur q̄ nō capitur ibi permittere ꝓ non
ihibere sz capit̄ ꝓ det̄miare. Cōtra. ex ista r̄nsiōe seq̄t̄ q̄
ista ē v̄a: oīs hō ē mascul⁹. sil̄r ista. oē aial ē hō: q̄ si sub-
iecta ibi det̄minēt̄ p p̄dicata. igr̄ solū supponunt ꝓ his
ꝓ q̄bus det̄minātur: sz p̄dicatū i p̄ma nō suppōit nisi ꝓ
mascul. i alia solū ꝓ hoibus. ergo sil̄r suba supponent.
⁊ sic erūt v̄e. Cōfirmatur q̄ dato isto seq̄tur: q̄ illa ē
vera. oīs hō est spēs: quā tn̄ negat opinio. Et q̄ illō se
quatur pz: q̄ predicatum pōt permittere stare subz ma
terialr̄: ⁊ si sic seq̄tur q̄ subm supponeret māliter. ⁊ per
ꝯn̄s ipa erit vera. Secūdo principalit̄ arguit̄ termi-
num nō posse māliter suppōere sine limitatōe signi ma
terialitatis. q̄ talis terminus ſe ipositionis non sufficit
trahere terminum prime impositionis ad talem suppo
sitionem materialē. Et arguitur sic: nō maioris virtu-
tis ⁊ fortitudinis est terminus ſe ipositionis q̄z aliq̄ ne-
gatio. cū igitur negatio non possit hr̄e vim supra prece-
dentē terminū ipm ꝯfundendo. igit̄ a fortiori nec termi
nus ſe impōnis hēbit vim aliquā sup̄ precedentē. ⁊ per
ꝯn̄s non trahit terminū aliquē ad talē suppositionē: cō
sequentia vr̄ patere cum nō sit cā diuersitatis. Con-
firmat̄. q̄ terminus p̄me ipōnis a pte predicati nō pōt
trahere terminum ſe impositionis a pte subiecti ad ta
lem vel talē suppōnē. ergo nec eq̄: pz ꝯn̄a vel det̄ cā di-
uersitatis. Cōfirmatur ſo q̄ terminus ſe ipōnis po
situs a pte subiecti nō pōt trahere terminū p̄me ipōnis
a pte predicati ſm illā opinionē: igr̄ a fortiori qn̄ pōitur
a pte p̄dicati t̄minus ſe ipōnis nō potit trahere termi-
nū p̄me ipositionis positum a pte subi: ꝯn̄a pz q̄ rōna
bile ē q̄ terminus maiorē vim habeat sup̄ terminū se-
quentē q̄z supra p̄cedentē. Confirmatur tertio: quia
terminus non maiorē vim h̄z a pte predicati q̄z a par-
te subiecti nisi inquātū aia p illū intelligit sic vel sic. cuz
igitur intellectus sit indifferens concipe mat̄ialit̄ a par
te predicati sicut a pte subiecti: ergo ⁊c̄. Et sic pz q̄ qua
rōne pōt terminus a pte subiecti supponere materialit̄
sine tali additōe ꝓpter det̄minationē predicati: eadē rō
ne pōt stare a pte predicati mat̄ialiter sine tali addito ꝓ
pter limitationē subiecti vel det̄minationē eiusdē: ⁊ per
ꝯn̄s hec erit bona cōuersio quā magr̄ negat: hō ē spēs
spēs ē hō. Cōfirmat̄ q̄rto: q̄ seq̄tur oppositū illius re
gule q̄ dicit. a t̄tio adiacēte ad ſm adiacēs in t̄mis non
distrahentibus ē bona ꝯn̄a. Vel seq̄tur q̄ dubia ē: q̄a
hec opinio cōcedit hāc ꝓpōnē. Chymera ē nomē. Ar
guitur tūc sic. ergo chymera ē. vel ꝯn̄a ē bona vel non.
Si nō: hētur prima ps cōclusionis. si sic habetur ſa.

Ad hec r̄ndetur qd̄ fundamētū illō ē ver̄. Et ad
primū argumentū dr̄ sicut ibi. Et ad ꝓ
bationē cū dicis seq̄tur q̄ illa essz v̄a. Oīs hō ē mascu-
lus. ⁊ sil̄r ista. oē aial ē hō. q̄ si illa suba det̄minātur p
p̄dicata solū suba supponūt ꝓ illis ꝓ q̄bus det̄minātur.
R̄ndetur q̄ predicata nō det̄mināt suba quōcūq̄z sz so
lum quo ad suppositionē generalē. s. mat̄ialē vl̄ psona
lem. nec sp̄ hoc faciunt sz solū qn̄ nō sunt ipedita. Un-
de signū mat̄ialitatis additūz subo faceret ipz stare ma
terialr̄ inuito p̄dicato: vt dicēdo ly hō ē aial. ⁊ signū vl̄e
vel pticulare limitās ad suppositionē psonalem additū
subiecto faciet ipz stare personalr̄ ēt inuito predicato vt

142

dicendo: omne animal est genus. Predicatuz ergo determinat subiectū quo ad suppōnē psonalē vel materialē: deducto ipedimēto alteri⁹ signi. Cui⁹ rō est: q2 pdicatum est sicut forma. subiectū vero est sicut materia. mō materia limitat a forma ad tale: vl' tale cē τc. Ad primū igr pz solutio: q2 dicēdo: ois hō est masculus pdicatū determinat subz ad suppōnē psonalē. τ etiā determinat subz ad eādē suppositionē per illud signū ois: sz q2 rōne illi⁹ signi ois ly hō distribuit p oī cōtēto sub se: τ de quocūq3 tali nō verificatur pdicatū iō ē falsa. Silr dicendū ē ad illā: omne aial est hō. Ad cōfirmationē cū dicis illa eēt vera: ois hō est spēs. negat: q2 predicatū nō pōt determinare subm ad supponendū materialr cuz sit hic ipedimentū de ly ois. Ad secundum pncipale cū dicitur q terminus secūde ipositionis a pte pdicati positus nō hz maiorē viz q3 negatio. Dicitur q verū ē q nullus ē termin⁹ q habeat maiorē vim supra terminos quos determinat q3 negatio supra eosdē quos determinat. cū hoc tn̄ stat q pdicatuz possit habere vim supra tminos pcedētes: q2 illos determiat. nec ppter hoc negatio dicitur minoris vis. Unde lōge maior ē vis negationis supra terminos quos determinat q3 alicui⁹ alterius termini supra eosdē quos determinat. Ad pmaz cōfirmationez di q termin⁹ pme ipositionis positus a pte subi nō trahit ad aliquā suppōnē terminum secūde ipositiōis positū a pte pdicati: q2 mā nō determinat formā sz ecōtra: τ iō termin⁹ pme ipositionis positus a parte pdicati determinat terminū scōe ipositionis positum a parte subiecti ad aliquā suppositionē: vtputa psonalē q2 cū nō possit verificari de illo: nec p significato materiali nec formali trahit ad potiorē suppōnē. Ad secūdā cōfirmationē pz solutio: q2 licet terminus secunde ipositionis posit⁹ a parte subi nō possit determinare terminū pme ipositionis positū a parte pdicati ad aliquaz suppōnem. tamē si poneret a parte pdicati potest. ratio dicta est: q2 cū ex parte subi hz rōnez materie: τ gñr determinabilis τ nō determinātis. ex pte vero pdicati rōnem forme. τ per gñs rōnem determinātis τ non determinabilis. Ad tertiā cōfirmationē nego maiorē. s. q termin⁹ a pte subiecti vel pdicati nō habeat maiorem viz nisi iquantū per illū aia sic itelligit vl' sic. imo τ si aia nō cōsideraret cū est ex pte pdicati hz rōnez forme τ determinātis. τ cū est ex parte subi habet rationē materie τ determinabilis. Uer est tn̄ q aia hoc itelligi. sed suuz itelligere nō facit hoc. Ad qrtā cōfirmationē cuz di. seqtur oppositū illius regule. a tertio adiacente ad scōz adiacēs valet gña. Dicit negādo. nec illud qd dicit est cōtra hāc regulā assignatā: q2 illa regula hz solū intelligi in suppōne personali: nō aūt in terminis mālīter supponētib⁹. aut si vis itelligere in quacūq3 itelligit de tmino nō mutuāte suppositionē: sz eodē modo supponēte i ppōne de tertio adiacēte τ scōo. qd nō ē ita hic: q2 dicēdo chymera est nomē. ly chymera supponit mālīter τ dicēdo chymera ē: ly chymera supponit psonalr: sz bñ valet. ergo ly chymera est.

Utrū sexta regula vera sit que dicit. Cuiuscūq3 ppositionis predicatum est terminus prime impositionis τ subiectū secunde tam subiectū q3 pdicatū supponit psonaliter: vt dicendo species est homo.

Ontra. Hanc regulā arguit: τ pbo q i ista ppōne ly hō supponit materialr. τ arguo sic: In ista ppōne talr debēt termini supponere qliter ppositio pōt verificari. sz cū ppositio possit verificari pdicato materialr supponēte τ nō psonalr: vt pbabo: ergo debet pdicatū supponere materialr τ nō psonalr: gñtia bona. maior pz per magrz in qnta regula: qui dicit q dicēdo ppositio est nomen: ly propositio supponit materialr: q2 aliter ppositio cēt falsa. Ex quo patet q vult q terminus supponat mō quo pōt verificari ppositio. minor pbat pro scōa pte. s. q si predicatū supponat psonaliter q ppositio nō pōt verificari: q2 cōuertit in istam: aliquis hō est species q est falsa. Pro prima pbat. s. q pdicato stāte materialr ppositio est vera dicēdo spēs est hō: q2 tūc ista cēt optima consequētia hō ē spēs: ergo spēs ē hō: p cōuersionē simplicē. τ añs ē verū. gº τ gñs ē ver. Scōo sic. stāte veritate regule nulla ppō facta fm regulā erit va: ergo frustra ponitur regula. gñtia pz: añs pbat discurrēdo in oibus: vt spēs est homo: genus ē animal. τ ita de alijs: omnes iste false sunt vt patet: quare τc. Tertio querit quare magis subiectū supponat psonalr q3 materialr cū nullo mō ppositio possit eē vera: vt patet.

Ad hec breuiter rndet. Ad primū dicunt qdaz q dicēdo spēs est hō. propositio ē vera vtroq3 extremo supponēte psonalr. Uñ dicit q dicēdo spēs ē homo. ly species potest capi duplr. s. denoiatiue τ significatiue. si denoiatiue dicet species est dicere illud de quo pdicat hoc nomē species denoiatiue τ accidētaliter: τ tūc palā ē q spēs ē homo. personalr capiēdo ly homo ē illud de quo pdicatur hoc nomē spēs est homo siue natura humana cōis oibus hominibus que nature humana concretiue sumpta est hō psonaliter. s. sor. τ plato. Si vo capiat species pro eo qd significat. est cōe iquātū cōe. τ sic spēs nō est homo capiēdo psonalr hō: q2 psonaliter capiēdo ly hō est qd singulare: τ nō cōmune. primo mō capit magr τ nō scōo mō. Et gñter cōcedunt istā: aliqs hō est spēs capiēdo ly spēs p eo qd denoiat. Hec respōsio vana ē. q quero ab illis: qd ē significatū formale isti⁹ tmini spēs: aut sūt tmini aut sunt res reales. Si dicis q sunt tmini patet q illa propositio est falsa. spēs ē hō. cū ly spēs stet p tali significato formali: q2 nullus termin⁹ ē hō sumpto ly homo psonaliter. cū vero dicis q sūt res reales puta natura humana vel asinina τc. tūc illa est falsa. hō est spēs. ctra magistr. quia ly species stat personaliter: ergo stat p tali re reali: τ ly homo materialiter p seipso termino: τ sic significat q ille termin⁹ hō est vna natura vlis. quod est falsuz. Itē illud qd est species vel genus fm magistrū hic cū sit terminista ē termin⁹ vniuocus: vt patuit supra in summulis. τ nō vniuersalis vt volūt realiste. Uñ fm magistrū ille terminus hō dicit species. ille termin⁹ asin⁹ dicitur species: τ ita de alijs. Quādo ergo ly species accipit p his q denoiat accipit p isto termino hō: vel pro isto termino asinus τc. sed certū est qd est falsuz dicere q aliqs talis termin⁹ sit hō psonaliter: ergo sūpto ly spēs p his que denominat falsū est dicere q species sit homo. Et

Hic e magna difficultas
Hic e summa subtilitas

sic patet ꝙ nō est in proposito magistri responsio data. Alij rudes dicūt ꝙ ista est vera. spēs est hō. ⁊ ꝙ vtrūq; extremū supponit ꝑsonalr. sed negāt ꝙ cōuertat̄ sic. aliquis hō est spēs: siue aliquid qđ est hō ē spēs. Vñ dicūt ꝙ nō pōt conuerti. Hec rñsio fatua est: q2 sine rōne aliqua. q2 vbicūq; est trāspositio subi in p̄dicatū ⁊ ecōuerso manēte eadē q̄litate ⁊ quātitate est cōuersio simplex: sed hec est huiusmodi. ergo ⁊c̄. Itē ꝙ illa sit falsa. spēs ē hō: patet q2 sub predicato cū stet determinate lȝ descēdere disiūctiue ad sua supposita. ⁊ tñ descēsus ē falsus. ⁊ isti sūt oēs hoies: g° spēs ē iste hō. vel spēs ē iste hō ⁊c̄. imo q̄libet istaꝝ ē falsa: ergo ⁊c̄ Ideo alr̄ dico. ⁊ primo ad materiā dico ꝙ ꝓpositio ē falsa. ⁊ ꝙ illud p̄dicatum hō de necessitate supponit ꝑsonalr̄ dicēdo spēs est hō: ⁊ nō supponeret m̄aliter nisi adderet̄ signū m̄alitatis. tūc aūt addito tali signo bñ supponeret m̄aliter ⁊ esset ꝓpositio vera. ꝙ aūt supponat ꝑsonalr̄: rō tacta est in q̄stiōe p̄cedēti: q2 p̄dicatū nō limitat̄ nec trahit̄ a subo ad aliquaꝫ suppōnē: sed ecōtra p̄dicatū trahit ⁊ limitat subm̄ ad talē vel talē. illud ergo p̄dicatū cū nō limitet̄ ab aliquo stabit ꝓ potiori significato. ⁊ sic supponet ꝑsonaliter. subiectū aūt stat ꝑsonalr̄: q2 limitat̄ ad talē suppōnē a p̄dicato. nā cū non possit illud p̄dicatū verificari de subo nec subo stāte ꝑsonalr̄ nec m̄aliter. trahit subm̄ ad potioreꝫ suppōnē: q2 limitat ipm̄ ad ꝑsonalē. Ad formā ergo argumēti negat̄ maior. s. ꝙ talr̄ debet terminus supponere q̄liter ꝓpositio possit verificari. Et ad ꝓbationem cū tu adducis magr̄ꝫ in quinta regula ⁊c̄. Dico ꝙ magister arguit ex p̄te subi ꝙ talr̄ dȝ supponere subȝ q̄liter ꝓpō poterit v̄ificari vt pȝ i exēplis suis: nō āt arguit de p̄dicato. mō dico ꝙ si ꝓpō posset verificari subiecto stāte m̄aliter subm̄ staret vtiq; m̄aliter. sed cum nec stante m̄aliter nec formalr̄ possit v̄ificari stat ꝓ potiori. Ad secundū negat̄ illa ꝯña. nulla ꝓpō facta ꝑm regulā est vera: ergo regula frustra: q2 regula nō dicit ꝙ aliq̄ talis ꝓpō sit vera. iō non est falsa: neq; veritatē vel falsitatē taliū ꝓpōnum posses cognoscere sine regula scđa. ideo nō ē frustra. Ad tertiū cū q̄rit̄ q̄re subȝ magis supponit ꝑsonalr̄ q̄ȝ m̄alit̄ cū nullo mō ꝓpositio sit vera. Rñsum est in p̄mo argumēto ꝙ predicatū limitat subm̄ ad talē suppōnē. nā cū p̄dicatū nō possit verificari de subo. nec subo stante m̄aliter nec ꝑsonalr̄. limitat ad potioreꝫ suppositionē puta ad personalem.

Utrū septima regula vera sit que dicit cuiuscūq; ꝓpōnis subm̄ est termin⁹ p̄me ipositionis ⁊ p̄dicatū secundo deducto ipedimento: subm̄ supponit m̄aliter ⁊ p̄dicatum ꝑsonaliter. vt homo est species.

Ontra Hanc regulā arguit̄ ⁊ ꝓbat̄ ꝙ illa nō sit vera. hō ē spēs: q̄ tñ est vera ꝑm regulā. ⁊ arguit̄ p̄mo sic. Ois spēs ē accidēs. hō ē spēs. ergo hō ē accñs. ꝯña bona. q2 i Darij. cōclusio ē falsa. ergo aliq̄ premissaꝝ nō maior. ergo minor. Secūdo sic: de quocūq; vere p̄dicat̄ iferi⁹ de eodē p̄dicat̄ supi⁹. sed ly accidēs ē supi⁹ ad ly spēs. igit̄ cū ly spēs predicet̄ de ly homo: seq̄t ꝙ ly accidēs pōt de eodē vere p̄dicari affirmatiue dicēdo hō est accñs: qđ est falsū. Ex illo pōt ꝓbari ꝙ nullus hō est aial sic. nulla spēs est aial: homo est spēs. ergo hō nō est aial. Tertio sic. de quocūq; vere p̄dicat̄ genus de eodē nō vere p̄dicat̄ corpus. q2 nō est verū dicere de eodē qđ est gen⁹ ⁊ corp⁹. si igit̄ illa est vera: aial est gen⁹: ista ē falsa aia ē corp⁹. Ex quo seq̄t ꝙ hō est t̄minus q nō est hō: q2 cuȝ hō sit species: ⁊ species sit terminus q non est homo. ergo hō est t̄minus q nō ē hō. ⁊ seq̄t ꝙ sit aliqđ qđ nō ē hō. q2 termin⁹ q nō ē hō ē aliqđ qđ nō est hō. ⁊ sic sequit̄ ꝙ hō differt ab hoie. qđ est ipossibile. Quarto sic. si ista eēt v̄a tūc descensus fact⁹ sub isto t̄mino hō disiūctiue eēt ver⁹ cū stet determinate. ꝯñs tñ ē falsū. q2 falsuȝ est ꝙ hoc homo est species vel hoc homo est species. ⁊ ita de alijs. q2 ly hoc homo est terminus discretus. ideo non est species ⁊c̄.

Ad hec breuiter rñdet̄ ꝙ hec regula ē v̄a: ⁊ exēplū est veꝝ. ⁊ ad argumēta dī ꝙ nō valent: q2 variat̄ supposito. Ad p̄mū patet ꝙ dicēdo hō est spēs i minori supponit m̄aliter ly hō. i cōclusione vo ꝑsonalr̄. sȝ minor dȝ eē talis aliqs hō est spēs. ⁊ tūc ista ē falsa. Ad scđȝ dī ꝙ ly accidēs pōt sumi duplr̄. Uno mō vt ē termin⁹ p̄me ipōnis. ⁊ sic negat̄ ꝙ hō ē accñs. Alio mō vt ē t̄min⁹ scđe ipōnis: ⁊ tūc duplr̄ capitur ad ꝓpositū nr̄m. Uno mō vt ē vnū de quinq; p̄dicabilib⁹ distinctū ꝯ alia. ⁊ sic iteꝝ negat̄ illa: hō est accidēs. Alio mō vt est idē qđ scđa itentio. s. qđlibet qđ ꝯsiderat̄ ex sola cōsideratōe itellect⁹: ⁊ sic ꝯcedit̄ ꝙ homo est accidēs: Ad tertiū cōcedit̄ maior termino supponēte eodē modo. sed si diuersimode supponat nō icōuenit. Unde corpus verificat̄ de aiali in suppōne ꝑsonali ⁊ genus verificat̄ de aiali in supōne m̄ali. Ad ꝯfirmationē ꝯcedo ꝙ hō est termin⁹ q nō est hō. sed negat̄ vlteri⁹ ꝯña. ergo hō est aliqđ quod nō est hō: q2 licet aliqđ sit supi⁹ ad ly termin⁹: tamē aliquid qđ nō ē homo nō ē superi⁹ ad ly terminus qui nō est hō. Ad quartū rñsuȝ est i suppositionibus cū determinatur de suppositione m̄ali determinata. q2 argumentū petit illā materiā. Et vide ibi breuiter. tñ reuocabo ad mentē. vñ dico ꝙ descēsus ē verus: ⁊ ꝙ illa est vera: hoc homo est spēs: vel hoc hō est spēs: nō q̄dē prout ly homo supponit ꝓ sibi simili: vt puta pro ly homo in his propositionib⁹ homo est species: homo est animal.

Utrū suppositio materialis sit danda.

Ontra Arguitur ꝙ non rōnibus Petri de mantua q negat hanc suppositionē. Et suppono p̄i⁹ tria. Primo ꝙ terminus personalr̄ sumpt⁹ nō cōuertit̄ cum sibi simili materialr̄ sumpto. ita ꝙ subiecta haꝝ suppōnū nō ꝯuertuntur. homo currit: hō est spēs. pȝ: q2 aliud significat ly hō in vna illarū qđ nō significat in alia. ergo nō ꝯuertūtur. Secundū p̄suppositū est ꝙ talis terminus homo m̄aliter sumptus nō est species. pȝ: q2 ille m̄aliter sumpt⁹ non ꝯuertit̄ cuȝ illo ꝑsonalr̄ sumpto. ⁊ cū ille personalr̄ sumpt⁹ sit spēs: ille m̄aliter sumptus nō erit spēs. Tertiū p̄suppositū nulla est ꝓpositio que habeat aliquā p̄tē ꝓpiquā q̄ non sit aliq̄ pars orōnis. pȝ: q2 illa non itelligitur ab aliquo. His p̄suppositis arguitur p̄mo ꝙ hec nō est ꝓpō: hō est spēs. tento ly homo materialr̄ ꝓbatur: q2 pars ꝓpin

qua non est ps orōnis: ergo non est ꝓpositio: tenet ꝯña per tertiū presuppositū: añs ꝓbatur sic. Illud qđ poni tur ꝓ subo .s. ly hō non est nomē nec verbū nec altera pars orōnis: ergo ⁊c. ꝯñtia tenet. ⁊ totū añs patz preter primā ptez q̄ ꝓbatur sic: ly homo non est cathegorema nec sincathegorema: ergo non est nomen: consequentia bona: antecedens probatur. ꝙ non sit sincathegorema patet. ꝙ non sit cathegorema ꝓbatur: qꝛ non ē terminus cōis nec discretus. pz ꝙ non sit discretus. ꝙ non sit cōis ꝓbatur: qꝛ non ē spēs nec gen⁹ nec alter terminus

Secūdo arguit̄ sic. Ille termin⁹ hō mālīter sumptus non ꝯuertitur cū sibi sīli personalr̄ sumpto: ergo cū sibi sīlis ꝑsonaliter sumpt⁹ sit spēs: ille mālīter sumpt⁹ non erit spēs ꝓ illis īdiuiduis ꝓ qbus hō ꝑsonalr̄ sumpt⁹ nec ꝓ alijs: ergo nullo mō ē spēs. Tertio sic. Impoīe est aliquē terminū mālīter sumptū de aliquo p̄dicari: sz ꝑ ei se eodē mō termin⁹ est spēs quo ē p̄dicabilis de aliquo. igit̄ nō ē poīe terminū mālīt̄ sumptū eē spēz. Quarto. illud qđ ponit̄ ꝓ subo hui⁹ vocalis vel scripti cōplexi hō est spēs. nō plus significat q̄z significet ante īpositiōez alicui⁹ talis termini. sz añ īpositionē illud qđ ponit̄ pro subo nō fuisset ps orōnis: ergo nec nūc. Quinto illud qđ ponit̄ ꝓ subo illi⁹ cōplexi ois est signū. nō ē ps orōnis: ergo p idē nec aliqs termin⁹ mālīter sumpt⁹ est ps orōnis: ꝯña pz: añs ꝓbat̄. qꝛ demōstrato illo vocali vel scripto ois qđ ponit̄ ꝓ subo illius cōplexi. si illud eēt nomen hoc eēt ꝓpt̄ modos ḡnales vel speciales ab īpositore datos. sed nō hz aliquē modū ab īpositore datū. ergo ⁊c. ꝯña pz. ⁊ minor ꝓbat̄: qꝛ ab īpositore datū ē ꝙ talis termin⁹ ois significet adiectiue solū. aut vult hoc ꝙ significet se. si primū pz ꝙ nō stat mālīter. nec est subm. si scōm sequit̄ ꝙ ois t̄min⁹ p̄me ītētionis eēt equocus ⁊ ꝙ qlibet talis supponeret ꝑsonalr̄. qꝛ ꝓ eo quod significat ab īpositore: vel ex nālī ītentōe. Sexto seq̄t̄. ꝙ qlibz terminus esset scđe ītētionis: qꝛ significat se ⁊ suū significatum. i. distinctū a se: ergo est scđe ītentōis. Septimo ī isto cōplexo vocali oēm est signū ly oēm nō ē ps orōnis qꝛ si sic eēt illa cōgrua orō ⁊ p ꝯñs ly oēm esset ibi casus recti: ergo ly oēz hz modū significādi recti ꝯñs est falsū: qꝛ nō ē ab īpositore: nec mālīter. Ex his ꝯñr pz ꝙ nulla ē suppō simplex: qꝛ si aliq̄ foret sit ī aliq̄ tali mentali: hō ē spēs: ī q̄ t̄minus supponit ꝓ ītentione. Et arguit̄ ꝙ illa nō est ꝓpō: qꝛ subm nō est ps orōnis quod deducit̄ vt p̄us. In oppositum est magr̄ ⁊ oēs regule grāmaticoꝝ. Dicūt eni grāmatici. Dictio q̄cūqz fuerit tibi mālīs est neutri ḡnis: ⁊ īdeclinabile nomē. Est etiā hec opinio ꝯ̄ doctrinā valētiū logicoꝝ qui ī scriptis suis asserūt suppōnē mālē. Vñ Porphiri⁹ affirmat ꝙ hō est spēs. aīal est genus. dicit .n. In vnoquoqz p̄dicamēto sunt q̄dā ḡnalissima: ⁊ q̄daz spālissima. sūt alia .s. ḡna subalterna. Et subdit. hoꝝ qdē suba est ḡnalissimū: hō v̄o spālissimū eo ꝙ spēs solū. corp⁹ v̄o spēs qdē substātie ⁊ gen⁹ corporis aīati. mō certū est ꝙ ille ꝓpōnes nō sūt vere ī suppōne ꝑsonali: ergo in mālī ꝯ̄ negātes mālez. Tertio hec opinio repugnat sibiipsi: ⁊ est sīlis opinioni antiquoꝝ negātiū motū quos rep̄hēdit phūs p̄mo physicoꝝ di. ꝙ negādo motū affirmat motū esse. nā negādo motū mouēt labia. mouēdo labia affirmāt motuz eē. Ita hec opinio negās suppōnē mālem affirmat eā. Nā ī p̄mo supposito cuz dicūt ꝙ terminus ꝑsonalr̄ sumpt⁹ nō ꝯuertit̄ cuz sibi sīli mālīt̄ sumpto. ita ꝙ suba haꝝ ꝓpōnū nō ꝯuertūtur. hō currit: hō est spēs. ꝯcedit ꝙ ly hō ī scđa suppōit mālīter: ꝓbat̄. qꝛ ly hō ī p̄mo ꝯplexo ⁊ ly hō ī scđo non supponit eodē mō vt dicis: qꝛ ī p̄ma supponit ꝑsonalr̄: ī scđa mālīter. aliter exēplū nō eēt ad ꝓpositū suppositi. Itē in scđo p̄supposito dicit ꝙ ille terminus hō mālīter sumpt⁹ nō ē spēs: ergo tu ꝯcedis ip̄z posse sumi mālīter. ⁊ sic ꝯcedis suppositionē materialē. Hec sufficiūt cōtra istā p̄sumptuosam opinionē. Ad argumēta facilis ē rñsio non admittēdo secūdā suppōnem .s. ꝙ ly hō materialit̄ sumpt⁹ nō sit spēs: qꝛ sicut iste termin⁹ hō ꝑsonalr̄ sumpt⁹ est spēs ad istū hoiem ⁊ ad illū: ita ille terminus homo mālīt̄ sumpt⁹ est spēs ad istos t̄minos hoc homo hoc hō. sicut eni veꝝ ē ꝙ iste hō est hō. ita ꝙ hoc hō est ly homo. Ex quo pz solutio scđi ⁊ tertij argumēti. Similr̄ tertia suppō est falsa sumēdo partē orōnis sicut ip̄e sumit ꝓ noīe v̄bo. Nā hui⁹ copulatiue ois hō ē animal ⁊ ecōuerso. secūda pars ē orō: ⁊ tñ multe sunt ptes ꝓpinque ī ip̄a quaꝝ nulla ē pars orōnis. Et ita ꝯcedit̄ ꝙ aliqua est ps ꝓpiqua ꝓpōnis que nō ītelligit̄ ab aliquo. nō obstātibus his vt nō videat̄ fuga ad oīa rñdet̄. Ad p̄mā rōnē admissis oībus suppositis. nego ꝙ hec nō sit ꝓpositio: hō est spēs. Et ad ꝓbationē cū dr̄. nō ē cathegorema nec sincathegorema: ergo est ad nomē: negat̄ ꝯña cū plures sint termini ⁊ noīa quoꝝ nullū est cathegorēa nec sincathegorema. Et vlteri⁹ ad ꝓbatiōez p̄me partis antecedētis cū dicit̄ nec est termin⁹ cōmunis nec discretus negat̄. imo est terminus ꝯmunis. Ad ꝓbationez. nec est spēs nec genus. ergo non est terminus cōis. Primo añs est falsū: qꝛ est spēs. deinde ꝯsequentia nulla: qꝛ multi sunt termini cōes quoꝝ nullus ē species nec gen⁹. Ad secūdū. negat̄ ꝯñtia. Ad tertiū. negatur maior. Ad quartū. nego añs. ꝓ illa pte valet ꝙ illud qđ ponit̄ ꝓ subiecto hui⁹ ꝯtrarij vocalis vel scripti homo est spēs. nō plus significet q̄z significabat ante īpositionē. nā ante īpositionē non significat nisi se mālīter: sz iā significat se ⁊ qđlibet simile ad placitū. nō qdem p īpositionē īmediate trāseuntez in illū terminū homo: sed ꝓpter quandā īpositionē cōem ponentē ꝙ terminus sumptus mālīter stat ꝓ seipso aut sibi simili. Et si dicit̄ nulla est īpositio qua possit mālīter supponere. Dicitur negādo. imo fuit illa īpositio cōis ꝙ terminus secunde intentionis coniunctus termino prime intentionis trahit illum ad suppositionez materialē. Ad qntum dico ꝙ subiectum huius. ois est signū vniuersale. supponit materialiter: ⁊ est nomen indeclinabilr̄ sumptū. Et cū dicitur. hoc est propter modos generales aut speciales ab īpositore datos. Dico ꝙ non valet argumentū. vnde ad hoc ꝙ aliquid sit nomen non oportet ꝙ sit tale per impositionem factam ab aliquo vno: sz sufficit ꝙ a tota cōmunitate. nec requiritur ꝙ impositio cōmunitatis graduetur supra tale nomē. sed sufficit ꝙ supra aliud consimilis rōnis. nec sequit̄ ꝙ ois terminus prime intentionis sit equiuocus. nā superius dcm̄ est ꝙ propter hoc ꝙ significat se ⁊ alia a se distinctis rationibus: tamen quia non potest pro talibus simul supponere: ideo non concluditur ipsum esse equiuocum. Forte tamen nō eēt peccatum mortale concedere illud. Ad sextum negat̄ cōsequentia. Ad septimum concedo ꝙ in isto cōplexo: omnem est signum ly omnez est pars orationis: quia est

Damidu q̄ sumitur materialiter f c q̄ oī nōpositio ē permanens .d oēs 3 dfriās temporis 145.

nomē īdeclinabile ⁊ ꝙ oꝛo est ꝯgrua.q2 teneť substātiue ⁊ nō adiectiue: ⁊ cū cōcludiť: ergo ly oēꝫ hꝫ modū signi‑ficādi noīatiui ꝯcedo. ⁊ cū dī. hoc nō est ab īpositoꝛe nec māl'r: igiť nō hꝫ modū illū. pꝫ ꝙ nō valet: q2 stat ꝙ ha‑buit a tota cōitate nō ꝑ īpositionē trāseuntē in ipm: ſꝫ in aliō. Et sic pꝫ solutio ad argumēta illiꝰ magr̄i q repu‑tauit illa argumēta ita foꝛtia ꝙ credebat eē īsolubilia.

Utꝝ diffō suppōnis ꝑsonalis deťminate sit bn̄ data.

Contra arguiť ꝙ nō. q2 aliqs ťminꝰ stat deťmina‑te: ⁊ tamē nō licet descēdi disiūctiue sub eo: ergo diffinitio mala. ꝯn̄a te‑net. an̄s ꝓbať. q2 dicēdo: nullū diffe rēs ab ente est ens. ly ente stat deťmi nate vt pꝫ ꝑ scd̄am regulā magr̄i in capitulo. Pro maioꝛi euidētia data ꝓ declaratiōe illiꝰ p̄ncipij. Quicqd̄ mobilitat imobili‑tatū ⁊c̄. q̄ regula dicit ꝙ si duo signa distributiua quoꝝ vnū est affirmatiuū ⁊ aliud negatiuū cadant sup eundē ťminū faciūt stare deťminate. ⁊ ista ꝓpō est vera cū ꝯdi ctoꝛiū sit falsum. ⁊ tn̄ descēsus est falsus disiūctiue factus: ⁊ ista sūt oīa ētia. ergo nullū differēs ab hoc ente ē ens. vel nullū differēs ab hoc ente ē ens: ⁊ ita de alijs: q̄libꝫ est falsa. q2 ꝯdictoꝛiū est veꝝ. Scd̄o ad idē sic dicēdo: nullus hō est q̄libet hō: ly hō a parte p̄dicati stat deťmi‑nate: q2 cadūt sup̄ ipꝫ duo signa quoꝝ q̄dlibet hꝫ vim di stribuēdi ipꝫ. ergo īmobilitat ꝑ illud p̄ncipium. Quicqd̄ mobilitat īmobilitatū īmobilitat mobilitatum: vel ergo stabit deťminate vel cōfuse tm̄: sed nō ꝯfuse tm̄: q2 nō li cet descēdere disiūcti: vt pꝫ: ergo stat deťminate: ⁊ tn̄ nō licet descēdere disiūctiue: vt pꝫ. ergo diffō mala. Ter tio sic dicēdo: Oē differēs ab ente nō est ens. ly ente stat deťminate ꝑ scd̄aꝫ regulā illiꝰ p̄ncipij. Quicqd̄ mobili‑tat ⁊c̄. ⁊ tn̄ nō licet descēdere: q2 ꝓpō est vera ⁊ descēsus falsus. ꝙ ꝓpō sit vera pꝫ. q2 equalet isti. nullū differens ab ente est ens: ꝙ descēsus sit falsus pꝫ descēdēdo. Ad hec sunt due opiniones rn̄dētes. vna ē quā seqtur magr̄ in logica magna: ⁊ etiam Albertꝰ de saxonia: ⁊ Petrꝰ mātuanꝰ ⁊ alij multi sequunť. q̄ opinio tenet hāc regulā ꝙ q̄ncūqꝫ duo signa hn̄tia vim distribuēdi cadūt sup̄ ali quē ťminū faciūt stare ꝯfuse tm̄ mobil'r: ⁊ fm̄ hāc regu‑lā. pꝫ rn̄sio ad oīa argumēta: q2 in oībꝰ illis ťminꝰ q assi gnabať stare deťminate stat ꝯfuse tm̄. Et si hec opi‑nio cōis sit ꝓ exercitatiōe tn̄ iuuenū arguo ꝯ ipsā sic: q2 dicēdo. nō nullus hō est aial. ly hō nō stat cōfuse tm̄: sed deťminate: ⁊ tn̄ cadūt duo signa distributiua sup̄ ipꝫ: vt pꝫ. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a tenet cū minoꝛi. maioꝛ ꝓbať sic: Datis duabꝰ ꝓpōnibꝰ eq̄pollētibꝰ q̄l'rcūqꝫ supponit ťminꝰ in vna ⁊ ī altera: ſꝫ iste due eq̄pollēt. nō nullus hō est aial. ⁊ aliquis hō est aial. ⁊ ly hō ī scd̄a supponit deťminate. ergo ⁊ in p̄ma suppōit deťminate. Alia ē opinio magr̄i in hac logica parua q̄ nō tenet regulā alteriꝰ opinionis: īmo ponit regulā oppositā. s. q̄ncūqꝫ duo signa habētia vim distribuēdi cadūt sup̄ aliquē ťminū aliqn̄ faciūt sta re ꝯfuse tm̄ aliquādo determinate: quā regulā declarat magr̄ in q̄tuoꝛ alijs regulis in capl'o. ꝓ maioꝛi euidētia. Uide ibi. Et ille regule īdigēt limitatione: vt diximꝰ in suppōnibꝰ. ⁊ hāc opinionē tenēdo rn̄dēdū est ad argu‑mēta. Ad p̄mū negať an̄s. ad ꝓbationē dī ꝙ dicēdo nullum differens ab ente est ens: ly ente supponit confu se tm̄: ⁊ cū tu allegas regulā magr̄i in capitulo ꝓ maio‑ri euidētia. Q̄ncūqꝫ duo signa distributiua cadūt supꝛa ťminū eūdē quoꝝ vnū affirmatiuū ⁊ aliud negatiuū fa ciūt stare deťminate. Dī ꝙ regula ītelligitur sic: vt ibi declaratū est. s. ꝙ cadāt īmediate: ita ꝙ virtꝰ illoꝝ duoꝝ signoꝝ p̄mo cadat in illū ťminū: q̄l'r nō est hic: q2 ly nul‑lū p̄us cadat in ly differēs q̄ꝫ in ly ente. An aūt hec glo sa sit valida: vide infra in q̄ōne fcā circa illas regulas.

Ad scd̄ꝫ cōsil'r rn̄deť ꝙ ly hō a parte p̄dicati stat ꝯfu se tm̄ ⁊ nō stat deťminate: q2 non īmediate cadūt illa duo signa supꝛa ipꝫ. Cū aūt ꝓbať. ꝙ nō stat ꝯfuse tm̄: q2 nō licet descēdi sub eodē disiuncti. negať ꝯn̄a. bene tn̄ valet nō licet descēdi disiūcti: ergo nō stat ꝯfuse mobil'r: sed nō valet: ergo nō stat ꝯfuse: q2 stat cōfuse īmobil'r. Et si di‑ceres. ꝯ. nullꝫ illoꝝ signoꝝ facit stare īmobil'r. ergo ma le dī ꝙ stat cōfuse īmobil'r. negať ꝯn̄a. ſꝫ eni nullū illoꝝ signoꝝ faciat stare īmobil'r ambo tn̄ simul faciunt stare īmobil'r. Ad ťtiū ꝯsil'r dī: ꝙ ly ente stat ꝯfuse tm̄ ꝓpť idem. q2 illa duo signa non īmediate cadunt.

Utꝝ diffinitio suppositionis personalis confuse tan‑tum mobilis sit bene data.

Contra aliqs ťminꝰ stat cōfu se tm̄ mobil'r: ⁊ tn̄ nō licet descēdi sub eo disiūcti: ergo dif‑finitio mala: ꝯsequētia tenet: antece dēs ꝓbatur. q2 dicēdo: hō nō est oīs hō: ly hō a parte p̄dicati stat cōfuse tm̄ vt ꝓbabo: ⁊ tn̄ descēsus disiūcti fcūs es falsus. s. ⁊ isti nō sunt oēs ho mines: ergo hō non est iste hō vel ille hō ⁊c̄. Scd̄a est falsa: q2 ꝯdictoꝛiū est veꝝ. s. oīs hō. est iste hō vel iste hō: vt pꝫ ꝑ exponētes ꝙ tn̄ ly hō a parte p̄dicati stet cōfuse tm̄ mobil'r. ꝓbať. q2 q̄ncūqꝫ duo signa habētia vim di‑stribuēdi cadūt supꝛa eūdē ťminū: talis ťminꝰ nō pōt sta re distributiue: vel ergo stabit deťminate vel cōfuse tm̄: ꝙ nō deťminate arguiť sic: q2 equalet huic: nō oīs hō, est oīs hō. sed ly hō a parte p̄dicati stat cōfuse tm̄: q2 duo si‑gna habētia vim distribuēdi cadūt supꝛa ipꝫ ⁊ vnū ipe dit reliquū. Deide ly oīs positū a parte subi ꝯfundit p̄‑dicatū: vt pꝫ ꝑ magr̄ꝫ. ergo stat cōfuse tm̄: ꝙ equaleāt il le pꝫ: q2 ille. oīs est oīs hō: oīs hō nō est oīs. ꝯdicūt. ergo p̄posita negatiōe p̄me equalēt: ꝙ stet mobil'r pꝫ: q2 nul‑lū signoꝝ facit stare īmobil'r: q̄re ⁊c̄. Cōsil'r potes ar‑guere de ista: non oīs hō est oīs hō. Scd̄o sic dicēdo: tu nō es oīs hō: ly hō stat ꝯfuse tm̄ mobil'r: ⁊ tn̄ non licet descēdi disiūctim sub eo: ergo diffō mala. ꝯn̄a tenet cuꝫ minoꝛi: q2 descēsus ē falsus: ⁊ isti sunt oēs hoīes: ergo tu nō es ille hō vel iste hō: illa est falsa: q2 ꝯdictoꝛia est ve‑ra. s. tu es iste hō vel ille hō ⁊c̄. maioꝛ ꝓbať. q2 cū in illa. hō nō est oīs hō: ly hō a parte p̄dicati stet ꝯfuse tm̄: ergo a sili hic dicēdo. tu nō es hō: stabit ly hō cōfuse tm̄: ⁊ cuꝫ nullū istoꝝ signoꝝ faciat stare īmobil'r. ergo stabit ꝯfuse tm̄ mobil'r. Tertio sic dicēdo: oīs hō differt ab omni hoīe: ly hoīe supponit cōfuse tm̄ mobil'r vt ꝓbabo: ⁊ tn̄ nō licet descēdere disiūctim: ſꝫ copulatim. ergo diffō ma la: ꝯn̄tia tenet cū minoꝛi: q2 descēsus disiūctim factus est falsus. cū tamē illa ꝓpositio. tu nō es oīs hō. sit vā. ⁊ isti sunt oēs hoīes: gͦ oīs hō differt ab hoc hoīe vel ab hoc

fiat
signa Logico more vel sunt categorematica quae ppr constitutionem et informationem nri intellectus ut sunt signa circa 1 actum nri intell. Alia sunt signa syncategorematica. Explicatio: i. circa 2um actum et circa 3 actum intell.

homīe 7c̄.mō ista ē falsa:q2 tertia exponēs ē falsa.f.ois hō nō ē hoc vel hoc:imo ois hō ē hoc vl' hoc:ergo alia q̄ est ↄ̄ria hui⁹ ē falsa:ſʒ q̄ ſtet cōfuſe tm̄ mobilr̄ ꝓbat̄: nō.n.ſtat diſtributiue:q2 duo ſigna hn̄tia vi diſtribuēdi cadunt ſup̄ ip̄m.nec ſtat determinate:q2 ly ois poſituʒ a p̄te ſubiecti facit ſtare ↄfuſe tm̄ predicatū:ergo 7c̄.ꝓpter hoc argumētum Petrus mātuan⁹ voluit q̄ quādo t̄min⁹ ſtat confuſe tm̄ mobilr̄:q̄ licʒ deſcendi diſiunctiue vel copulati. Ad hec ſunt due opiones rn̄dentes: Una ē quā ſeqtur magr̄ i logica magna 7 Petr⁹ d̄ mātua 7 alij:q̄ opio tʒ hāc regulam q̄ qn̄cūqʒ termin⁹ ſtat ↄfuſe tm̄ mobilr̄ q̄ licʒ deſcendi ſub eo diſiūctim vel copulatim.Et ſm̄ hāc pʒ rn̄ſio ad argumenta:q2 i oibus licʒ deſcēdē copulati.Et hec opio fere cois ē. Alia ē opio magr̄i i hac logica p̄ua:q̄ ponit regulam ſtrictiorem illa altius opionis.Dicit.n.qn̄cūqʒ termin⁹ ſtat cōfuſe mobilr̄ ſub eo licʒ deſcendi diſiūcti.Et hāc opinionem tenēdo rn̄dendū eſt ad argumēta. Ad p̄mū dicitur q̄ illa, homo nō ē ois hō:ly hō a p̄te predicati ſtat ↄfuſe tm̄ imobiliter:q2 nō licʒ deſcendi.Et cū tu ꝓbas q̄ ſtat mobiliter.q2 nullū illoꝝ ſignoꝝ facit ſtare mobiliter:ergo nō ſtat imobiliter:negat̄ ↄn̄a.lʒ.n.a nullo illorum hēat q̄ ſtet imobiliter ab ambobus tn̄ ſimul hʒ.

Ad ſcd̄m d̄r conſimilr̄ q̄ ſtat ly hō confuſe imobilr̄: 7 hoc hʒ ab ambobus ſignis licʒ a nullo illoꝝ. Ad tertium ↄſimilr̄ q̄ ly hoīe ſtat confuſe tm̄ imobiliter:et a nullo illorum hʒ hoc ſʒ ab illis ſimul.

Utrum diffinitio ſuppoſitionis perſonalis ↄfuſe tm̄ imobilis ſit bene data.

Ontra ſubiectū an̄tis iſtius cōditionalis.Si hō ē aial ē.ſupponit cōfuſe tm̄ imobiliter.7 tn̄ ſub eo licʒ deſcendi diſiuncti.ergo diffinitio mala: ↄn̄a tʒ cū maiori p̄ magr̄m i duodecima regula capituli.Pro maiori euidentia d̄i.q̄ nota ↄditionis 7 rōis oēs terminos cōes non diſtributos confundit confuſe tātū imobilr̄.minoꝝ ꝓbat̄:q2 bn̄ ſeqt̄: 7 iſti ſūt oēs hoies:ergo ſi iſte homo vel iſte hō 7c̄.ē:aial ē.deſcenſus ē optimus:q2 nō p̄ōt an̄s eē veꝝ ſine ↄn̄te.nec oppoſitum cōſequentis p̄ōt ſtare cū an̄te.Et ſi dicis q̄ valet gr̄a materie.Cōtra.valet in oib⁹ ſimilibus i forma.ergo ē gr̄a forme. Secūdo ſic.predicatuʒ iſti⁹ reduplicatiue.ſortes inquātum hō eſt aial.ſtat ↄfuſe tm̄ imobiliter.7 tam̄ ſub eo lʒ deſcendi ad ſua ſuppoſita diſiūctim: ergo diffinitio mala:ↄn̄a tʒ cum maiori p̄ magr̄m in ſexta regula illius capituli.Pro maiori euidētia d̄i.Dictio reduplicatiua ſuum caſuale cōfundit confuſe tm̄ mobilr̄.predicatum vero imobilr̄.mioꝝ ꝓbat̄:q2 bn̄ valet: 7 iſta ſūt oia aialia:ergo ſoꝛ.inquātū hō eſt hoc aial vel hoc animal 7c̄.q2 non p̄ōt an̄s eē verū ſine conſequente.ſicut enim antecedens eſt verum ita 7 conſequens eſt verum vt pʒ per exponentes.

Ad hec argumēta rn̄detur. Ad primum ſūt plures rn̄ſiones.Quidā.n.rudes dicūt negādo q̄ ſub ſubiecto an̄tis liceat deſcēdere ſicut itelligit regula de ↄditōali.q2 regula itelligit q̄ non licʒ deſcēdere i ordine ad totam conditionalem: 7 non ſic deſcenditur ad totam conditionaleʒ ſicut deſcenditur arguendo.ſʒ deſcendē i ordine ad totā conditionalē ē deſcēdere ſimul 7 ſemel ſub an̄te 7 ſub ↄn̄te: 7 ſic deſcēdendo non valet deſcenſus. Hec rn̄ſio non p̄ōt negare ſe non eē rudem.p̄mo q2 nō itelligit qd̄ velit dicere in ordine ad totā conditionalē:cū magr̄ dicit q̄ nota cōditionis confundit imobilr̄ i ordine ad totā conditionalē.dicit.n.magr̄ i octauo argumēto ſ̄i dubij p̄ncipal' ſue q̄drature declarās hoc q̄ idē t̄min⁹ p̄ōt hēre diuerſā ſuppoſitionē ſi conſideret̄ vt eſt p̄s cathegorice 7 ſi cōſideretur vt p̄s ypothetice.nā dicendo ſi hō currit:aial currit tā ly hō q̄ʒ ly aial ſtat determiate vt ſunt p̄tes cathegorice:ſtat aūt confuſe imobiliter vt ſunt p̄tes ypothetice.

Secūdo.q2 dato q̄ adhuc deſcēdat̄ ſuo mō.ſ.ſub an̄te 7 ↄn̄te ſil':adhuc deſcenſus valet:q2 bn̄ ſeqtur ſi hō eſt aial ē.7 iſti ſūt oēs hoies.7 iſta ſūt oia aialia.ergo ſi iſte hō vel ille homo vel iſte hō 7c̄.ē hoc vel hoc: vel hoc aial 7c̄.ē. Alij dicūt q̄ ſub ſubiecto an̄tis valet deſcēſus gr̄a materie. non aūt gr̄a forme.q2 nō valet i oibus conſilibus i forma.Un̄ nō valet deſcenſus i ↄditionalibus affirmatiuis quarum p̄tes ſunt negatiue: vt dicendo ſi hō non currit riſibile nō currit.nō licʒ deſcēdi ſub ly hō:q2 non ſeqt̄ ſic arguendo:ſi hō nō currit riſibile n̄ currit.7 iſti ſunt oēs hoies:ergo ſi iſte hō vel ille homo: vel iſte hō 7c̄.nō currit riſibile nō currit.q2 an̄s eſt verū vt pʒ.7 ↄn̄s falſuʒ:q2 an̄s ē vna conditional' cui⁹ oppoſitum ↄn̄tis ſtat cū an̄te vt pʒ.ergo 7c̄. Hec rn̄ſio p̄tiʒ bn̄ rn̄det p̄tim male.bn̄ qdē:q2 dicit gr̄a marie 7 n̄ gratia forme.male vero q2 nō aſſignat̄ iſtantia i ſimilib⁹ in forma.q2 ille due cōditionales nō ſūt ſil'es in forma:neqʒ deſcenſus fact⁹ ſub ſ̄a conditionali ē ſimil' i forma deſcenſui ſcō ſub p̄ma ↄditionali:q2 ad hoc q̄ aliq̄ ↄn̄a ſit ſimil' i forma alt̄i reqrunt̄ due conditōes ſ̄ʒ magr̄m i p̄mo caplō ↄn̄aꝝ.Prima q̄ ſit ſimil' modus arguendi i vtraqʒ.Scd̄a q̄ an̄tia 7 ↄn̄a ſint ſilia quo ad ſuas partes.ſ.q̄ hēat cathegoricas cōſimiles i forma.Cathegorice āt ſunt conſimiles i forma ſm̄ magr̄m p̄mo capitulo ↄn̄aꝝ qn̄ ſūt eiuſdē q̄litatis 7 quātitatis: vel p̄ret quātitatē de eodē extremo ſimplici vel cōpoſito.mō pʒ q2 ille due cōditionales nō ſunt ſimiles.ꝓbat̄ p̄ magr̄m loco allegato.q2 ad hoc q̄ due ypothetice ſint ſimiles reqrit̄ q̄ eaꝝ cathegorice 7 note ſint ſil'es.q̄lr̄ n̄ ē hic.vna .n.illaꝝ cōditionaliū ē ex cathegoricis affirmatiuis.altera vō ex negatiuis.cathegorice āt affirmatiue 7 negatiue nō ſunt ſimil' forme ſm̄ magr̄m loco allegato.quare 7c̄.Jō aliter dicendū ē.ſ.q̄ deſcēſus tʒ gr̄a mā̄c.non aūt gr̄a forme. Gr̄a marie tʒ:q2 ↄn̄s ē neceſſarium. gr̄a vō forme nō tʒ:q2 non valet talis deſcenſus in oib⁹ ſimilib⁹ ſic argundo i forma.Et do inſtātiam:q2 lʒ non licʒ deſcendere ſub ſubō ↄn̄tis huius conditional':ſi homo ē aial eſt.7 iſta ſunt oia animalia.ergo ſi hō eſt hoc aial vel hoc animal vel hoc animal 7c̄.ē.pʒ q̄ an̄s ē verū 7 ↄn̄s falſum.q2 ↄn̄s eſt vna cōditionalis cuius oppoſitum cōſequētis ſtat cū an̄te.q2 hinc ad centū annos antecedēs erit veꝝ 7 cōſeqn̄s falſū.Sil'r nō licʒ deſcendere de ſubō antecedētis ſi diſtribuat̄.q2 nō valet:ois hō mouet̄ ſi ois hō currit.7 iſti ſunt oēs hoies.ergo ois hō mouet̄ ſi iſte hō currit 7 ois hō mouet̄ ſi iſte hō currit: 7 ſic de ſingul':pʒ q̄ cōſequēs ē falſum 7c̄. Et ſi arguis q̄

descensus factus non est similis in forma alteri. quia nō est silis modus arguēdi descēdere sub 9ñte ⁊ descendere sub añte. q̄re ⁊c̄. Dr̄ q descēsus fcūs est silis in forma alteri. Et cū tu dicis q descēdere sub añte ⁊ descendere sub 9ñte nō est silis modus arguēdi. Dr̄ q lz nō sit absolute silis modus arguēdi: ē tñ silis merito note conditionalis: q2 subz 9ñtis ita cōfundit̄ imobilr̄ a nota cōditiōis sicut subz añtis. ergo pari rōne si liceret descēdere de forma sub vno liceret sub altero. Et si nō licet de forma sub vno neqz licet sub altero. Et hoc est q i suppōnib9 pollicit9 sum declarare. Et hec rñsio videt̄ cōformior itentiōi magr̄i i decimooctauo argumēto scdi dubij pncipalis q̄drature: q2 sic̄ tetigim9 in suppōnib9 rō: q2 subz añtis nō distributū stat imobilr̄: ita 9ñtis subm nō distributū stat imobilr̄. ⁊ si subz 9ñtis nō stat mobilr̄ ergo nec subz añtis stat mobilr̄. A sili nō est maior rō q sub subo añtis liceat descēdere q̄z sub subo 9ñtis. sed nō licet descēdere sub subo 9ñtis. ergo neqz licet descēdere sub subo añtis. gr̄a forme dico non gr̄a materie. Ad scdz argumētū rñdet̄ qdā rudes q sub p̄dicato reduplicatiue nō valet descēsus dicēdo. sor. inq̄ztū hō est aial: ⁊ ista sūt oia aialia. ergo sor. inq̄ztū hō ē hoc aial. vel hoc aial. q2 añs erit ver̄ hic ad centū annos ⁊ 9ñs falsuz: q 9ñs erit falsū hic ad cētū ānos notū est. sz q añs erit ver̄ p p̄ma pte etiā notū est. p scda dicūt q etiā ver̄ ē: q2 tē demr̄ant̄ aialia q̄ erūt tūc ⁊ nō q̄ sunt nūc. certū ē q ista ē vera. hec sūt oia aialia hic ad centū ānos. demr̄ando aialia q̄ sunt tūc. Ista rñsio est plus q̄z rudis i dicēdo añs eē ver̄ hic ad cētū annos. p̄mo q2 ista ppō ista sunt oia aialia demr̄ando aialia pn̄tia nō est eadē formalr̄ cū illa: ista sūt oia aialia: demr̄ando aialia futura hic ad cētū annos: q2 variato significato variat̄ ppō formalr̄. cū forma ppōnis sit respect9 ad significatū. mō notū est q ista ppō. ista sunt oia aialia. demr̄ando aialia q̄ sunt de pn̄ti q̄ ē pars añtis hic ad centū ānos erit falsa demr̄ando eadē: q2 alr̄ ppō nō eēt eadē. Deide p̄ma pars antecedētis est falsa hic ad cētū annos. s. sortes inq̄ztū hō ē aial. q2 p̄ma exponēs erit falsa. s. sortes est hō. ⁊ etiā scda. s. sortes est aial. q2 tūc sortes nō est. ergo non est hō neqz aial. porīstice semp loquor. Iō alr̄ rñdendū est ad argumēta vt dixi in suppōnib9. s. q nō licet descēdi sub p̄dicato reduplicatiue. q2 descēdēdo descēsus est falsus cū añs sit ver̄ ⁊ 9ñs falsū. vt dicēdo sortes inq̄ztum hō est aial. ⁊ ista sunt oia aialia. ergo sortes inq̄ztum hō est hoc aial vel hoc aial ⁊c̄. q añs sit ver̄ tūc pz. ⁊ q 9ñs sit falsum. pbat̄. q2 t̄tia exponēs est falsa q̄ est ista. ⁊ si aliqd ē hō illud est hoc aial vel hoc aial ⁊c̄. q2 ista ē vna conditiōalis cui9 oppositū 9ñtis stat cū añte. ergo ē falsa. pbo añs: q2 oppositū 9ñtis tūc stat cū añte qn̄ ex añte ⁊ opposito 9ñtis fit vna copulatiua polis: aliqd ē hō ⁊ illud nō est hoc aial vel hoc aial ⁊c̄. demr̄ando oia aialia p̄sentia. nō dico tamē q sit vera nūc illa copulatiua: sz polis q2 pōt eē vera: vt hinc ad centū annos. q̄re ⁊c̄.

Utr̄ diffinitio suppositionis personalis distributiue mobilis sit bene data.

c **Ontra** aliqs t̄min9 stat distributiue mobilr̄ ⁊ tamē nō licet descendi sub eo copulatiue. ergo diffō mala. 9ña tz. añs pbat̄: q2 dicēdo differēs ab ente nō est ens: ista est vera: q2 contradictorium est falsum. s. omne differens ab ente est ens: vt pz p exponētes. ⁊ ly ente stat distributiue mobiliter: vt pz. ⁊ tamē descēsus est falsus: ⁊ ista sūt oia entia: ergo differēs ab hoc ente nō ē ens. ⁊ differēs ab hoc ente nō est ens. ⁊ sic de singulis. imo q̄libet istar̄ est falsa. q2 9dictoriū est ver̄. s. oē differēs ab hoc ente est ens. vt pz p exponētes. q̄re ⁊c̄. Scdo sic: nō oē differēs ab ente nō est ens. ista est vera: q2 9dictoriū est falsū. s. oē differēs ab ente est ens. vt pz p exponētes. ⁊ ly ente stat distributiue mobilr̄: vt pz: q2 sūt tria signa distributiua mobilr̄ cadētia sup ipz ⁊ tamē nō licet descēdi copulatiue sub eo q2 descēsus falsus est: ⁊ ista sūt oia entia. ergo nō oē differēs ab hoc ente est ens. ⁊ nō oē differēs ab hoc ente est ens ⁊c̄. mō q̄libet har̄ falsa ē. q2 9dictoria ē vera. Tertio sic dicēdo: nō nullū differēs ab ente nō est ens: ista est vera. q2 equalet isti: differēs ab ente nō est ens. p illā regulā: Pre postqz subalter. ⁊ tamē ly ente stat distributiue mobilr̄ vt pz. ⁊ tñ licet discēdi copulatiue: q2 descēsus est. vt pz. q̄re ⁊c̄. Quarto sic. dicēdo vidēs oēz hoiem nō est aial. illa est vera: q2 9dictoria ē falsa: ⁊ ly hominē stat distributiue: ⁊ tamen nō licet descendi copulatiue: q2 descēsus falsus est. vt patet: quare ⁊c̄.

Ad hec rñdet̄. Ad p̄mū negat̄ añs. Ad pbationē dr̄. q ly ente stat distributiue imobilr̄: iō nō licet descēdi. hz āt q stet imobilr̄ ab illis duobus signis sil̄: lz a nullo illor̄. Et si dr̄ 9: q2 negatio nō hz vim sup̄ t̄minū p̄cedentē. ergo nō hz vim imobilitādi. Dr̄ q ver̄ est. q nō hz vim distribuēdi ⁊ negādi sup̄ p̄cedentē t̄minū: sz aliq̄z vim hz. s. imobilitādi de se non hz vim imobilitādi: sz cū alio vt in illa: vidēs oēz hoiez nō est aial. ly hoiez stat distributiue imobilr̄. ⁊ non licet descēdi. imobilitat̄ aūt ab illis duob9 signis sil̄: ⁊ a nullo diuisim. Ad scdm ⁊ t̄tiū 9silr̄ respondet̄ q ly ente in illis stat distributiue imobilr̄. ⁊ ideo non licet descendi.

Ad quartū similiter pz respōsio: q2 ly hoiez stat imobiliter: ideo non licet descendi. quare ⁊c̄.

Utr̄ illud p̄cipiū sit ver̄: quicquid mobilitat imobilitatū: imobilitat mobilitatum.

Ontra. nullū sil̄e 9struit suū sil̄e. ergo vnū signū distributiuū nō destruit distributionē alteri9. tz 9ña. q2 vnū signū distributiuū est sil̄e alteri. ⁊ añs pz. Cōfirmat̄: q2 ois res p q̄s causas orit̄ p eas auget̄. scdo ethicor̄. sz distributio orit̄ p signū distributiuū. ergo auget̄ p signū distributiuū. Scdo sic: sic̄ se hz signū imobilitās ad imobilitās. ita se hz mobilitās ad mobilitās: sed signū imobilitās nō destruit imobilitationē fcāz per aliud signū imobilitās. ergo nec signū mobilitās destruit mobilitationē alteri9. 9ña nota cuz maiori. minor pbat̄: q2 dicēdo si neċio hō currit neċio aial currit: taz ly hō q̄z ly aial stat 9fuse imobilr̄. nō obstāte q sint duo signa imobilitātia. s. nota 9ditiōis si: ⁊ ly neċio. Cōfirmat̄: q2 oē sil̄e adauget suū sil̄e. Tertio sic. q2 si sic esset hoc p tāto eēt: q2 vnū signū ipediret aliud. sz 9: aut ergo eq̄lē vim hz cū alio. aut ieq̄lē. si eq̄lē vnū nō ipedit aliō. q2 ab eq̄lib9 rō puenit actio. Si ieq̄lē qd hz maiorē vi supabit aliud ⁊ nō e9. q̄re ⁊c̄. Cōfirmat̄: q2 signū p̄ce

dēs non īpedit a sequēti.q2 sequēs nō h3 vim supra pce dentē.q̄re 7c. Quarto sic dicēdo tu es ois nullus hō: ly hō stat distributiue 7 tamē duo signa hētiā vi distri buēdi cadūt sup̄ ip̄3.ergo p̄ncipiū falsū.ɔ̄nā nota cū mi nori.maior ꝓbat.q2 sēsus ē q tu es oē illud qd nō ē hō.

Cōfirmat:q2 dicēdo ois vl' ois hō currit.ly hō stat di stributiue:7 tñ duo signa distributiua cadūt supra ip̄m.

Ad hec rñdet.Sȝ ꝓ rōne aduerte fundamentū illi⁹ p̄ncipij.Uñ qdā dicūt q qñcūq3 in ꝓpōne ponūtur duo signa hñtia vi distribuēdi sp vnū est negatiuū vel saltē icludit negationē:vt ē ly dn̄s.sed q2 negatio destruit qcqd inuenit:iō signū negatiuū siue i cludēs negatōē3 d̄struit mobilitatē alteri⁹ 7 iducit oppo sitū.s.imobilitatē.duo āt mere affirmatiua nūq3 ɔ̄grue sil' ponūt:sed icōgrue:vt ois hō currit.iō apparet rō il li⁹ p̄ncipij. Hi peccāt iudicio meo dicētes q qñcūq3 i ꝓpōne ponūtur duo signa habētia vi distribuēdi eūdē t̄minū q vnū ē negatiuū vel iduces negationē.nā dicē do qlib3 asin⁹ cuiuslib3 hois currit.hic sūt duo signa ha bētia vi distribuēdi eūdē t̄minū.s.ly hois.q2 qlib3 illoꝝ p se sūptū distribueret:qm̄ dicēdo qlibet asin⁹ hois cur rit.ly hois stat distributiue cū sit determinatio t̄mini stātis distributiue.7 dicēdo asin⁹ cuiuslibet hois currit:etiā ly hois stat distributiue.7 tñ ambo sunt mere affirmatiua. Itē qñ affirmatiuū p̄cedit 7 negatiuū sequtur:vt dicēdo oē dn̄s ab ente ē ens.quō ē ve2 q negatiuū destruat di stributionē affirmatiui.q2 nullā distributionē inuenit an se.imo signū affirmatiuū destruit tūc distributionē nega tiui.7 tñ illud affirmatiuū nō icludit negationē.ergo isti nō reddūt vl'r cā3 qñ duo signa mere affirmatiua cadūt sup̄ eūdē t̄minū:vt dicēdo qlib3 asin⁹ cuiuslib3 hois cur rit. Scdo q2 nō reddūt cā3 qñ affirmatiuū p̄cedit nega tiuū:vt dicēdo oē dn̄s ab ente est ens. Jō al'r dicēdū puto.s.q sic ex nā̄sua si est i mēte:ex ipositiōe aūt sic si ē i voce vel i scripto signū h3 distribuere t̄minū nō distri butū:ita h3 remouere distributione3 t̄mini distributi si ue tale signū negationē icludat siue non:7 iō siue ambo affirmatiua sint siue ambo negatiua.siue sit vnū affir matiuū 7 aliud negatiuū:siue negatiuū ꝓponat affirma tiuo siue cō2: sp duo signa cadētia sup eūdē t̄minū imobi litāt.i.faciūt stare nō distributiue. Ad p̄mū ergo dicūt q nullū sil'e destruit suū sil'e vel actū sui sil'is p se.p accn̄s tñ pōt:sicut vna cādela accēsa liq̄facit aliā:7 ex ɔ̄nti erti guit illā.ita vnū signū distributiuū destruit distributionē alteri⁹ ex eo solū q ambe distributiōes non pn̄t recipi in illo t̄rio. Ego credo q vnū signū distributiuū destruit distributionē alteri⁹ p se:q2 facit hoc ex nā sua.qd aūtē iest ex nā sua p se iest.ergo 7c. Jō al'r dicerē.Pro quo aduerte vt tactū est q qlibet signū distributiuū eque p̄ mo h3 duplicē vi.s.mobilitādi.i.distribuēdi:7 imobili tādi.i.remouēdi distributionē.Uñ si eēt pōle q duo si gna ponerētur b3 vim distribuēdi ambo distribuerēt:s3 q2 qñ sil' ponūtur semp vnū ponit b3vim distribuēdi il lud.s.qd nō inuenit t̄minū distributū.aliud aūt ponit b̄m vim destructiuā distributiōis.ideo nō distribuit t̄minū.

Ad formā ergo argumenti cū dī q nullū sil'e destruit suū sil'e:dī q ve2 est i his q̄ p̄ncipal'r hn̄t vim ɔ̄structiuā solū. Si vo habēt vi ēt destructiuā nō valet:vt hic. Uel al'r dī 7 ad idē venit q nullū sil'e destruit suū sil'e b̄m q ē sil'e. si aūt destruit hoc est b̄m q est dissil'e:vñ si p̄mū si gnū distributiuū destruit distributionē alteri⁹ hoc nō est b3 q ē ei sil'e:s3 b3 q est ei dissil'e.q2 p̄mū est b̄m vi destru ctiuā distributōis.secūdum autem b̄m vim constructiuā distributionis.quare dissilia sūt. Et aius me⁹ letat⁹ est i hac rn̄sione. Ad ɔ̄firmationē cu3 dī:ois res p q̄s cā oriē p eas augeē.Dī q ve2 est si ē apta nata augeri. Si aūt nō est apta nata augeri vt hic in ꝓposito nō augeē.

Ad scōm nego maiorē.7 rō est:q2 signū mobilitās h3 duplicē vim eq p̄mo.Unā ɔ̄structiuā distributiōis:alte rā destructiuā distributiōis:imobilitās aūt h3 tñ vnā: itelligēdo p imobilitās illud qd tu itelligis i arguēdo illō .s.qd facit stare imobil'r.q̄re 7c. Ad ɔ̄firmationem dī q oē sil'e adauget suū sil'e si est aptū natū augeri:hic aūt nō est sic.q̄re 7c. Ad t̄tiū dī q l3 absolute eq̄le vi hē rēt:vt tñ in ꝓpōne sūt p̄mū maiorē vim h3 qd h3 vi de structiuā q3 scōs qd h3 vi ɔ̄structiuā. Ad ɔ̄firmationē ɔ̄cedit q signū p̄cedēs nō ipedit a sequēti.ergo distribu it.negat ɔ̄nā:q2 i tali ꝓpōne ponit b3 vi destructiuā di stributōis:nō aūt ɔ̄structiuā. Ad q̄rtū dicunt qdā ad pauca respiciētes q ly hō stat distributiue.s3 nō est ɔ̄ p̄n cipiū datū:q2 itelligit qñ signū negatiuū p̄cedit affirma tiuū 7 nō cō2:sic hic. Cōtra hos nolo arguere ne dicas q sim mot⁹ passiōe tu vides manifeste q negāt p̄ncipiu3 illud. Jō dicēdū al'r.s.q illa ꝓpō est icōgrua 7 ad istā nō h3 logic⁹ rn̄dere:q2 p̄supponit grāmaticā.si aūt hēēt respōdere diceret q ly hō staret determinate. Ad cō firmatione dicitur q nngatio est.quare 7c.

Ut2 ille q̄tuo2 regle declarātes illō p̄ncipiū:Quicqd mobilitat imobilitatū imobilitat mobilitatū:ve sint.

Prima regula:Si duo signā affirmatiua cadūt sup̄ eūdē t̄minū faciūt stare determinate. Secunda regula: si vnū fuerit affirmatiuū 7 reliquū negatiuū ite2 faciunt stare determinate. Tertia regula.7 si ambo fuerit nega tiua 7 imediate cadāt iterum faciunt stare determinate.

Quarta regl'a si ambo sint negatiua 7 mediate cadāt faciūt stare cōfuse tantū.

Contra p̄mā arguit' dicēdo: oē dn̄s ab ente nō ē ens:ly ente nō stat determinate vt ꝓ babo 7 tñ cadūt sup̄ ip̄3 duo signa di stributiua affirmatiua.g° p̄ma regu la falsa.ɔ̄nā nota cū minori.maio2 ꝓbat:q2 ꝓpō vera ē cū equalet isti: nullū dn̄s ab ente ē ens:7 tñ si staret determinate ly ente liceret disiūctiue descēdere sub eo:7 tamē descēsus ē fal sus:7 illa sic̄ oia entia.ergo oē dn̄s ab hoc ēte nō ē ens: 7 sic de alijs.7 p3 q ɔ̄sequēs est falsū. Scdo sic:qlibet asin⁹ cuiuslibet hois currit.ly hois nō stat determinate 7 tamē cadūt duo signa affirmatiua sup̄ ip̄m.igit' regula falsa.ɔ̄seq̄ntia tenet cū minori.q2 qlibet illoꝝ p se sūptū distribueret ly hois.maio2 ꝓbat.7 pono in casu q qli bet hō habeat vnū asinū q nō currat:7 vltra hoc q sint tres asini toti⁹ cōitatis hoiu3 q currāt.tūc ꝓpō ista ē ve ra:qlibet asin⁹ cuiuslibet hois currit.vt p3 exponēdo:si mō ly hois staret determinate liceret descēdere disiūctiue ad sua supposita:7 tamē descēsus est falsus:7 isti sūt oēs hoies.ergo asin⁹ isti⁹ hois currit:vel qlibet asinus istius hois currit.7 sic de singulis.p3 q q̄libet ha2 est falsa.

c **Contra** scōam regulā arguit' sic dicēdo: nullū dn̄s ab ente est ens ly ente

F pi: vide i. nullum simile destruit aliud simile i. in eodem gra: du sine intenso. [illegible] in remisso alterum sit sed qm unum erit excellens perfectione alterum temperatum sine excellens destruit temperatum.

non stat determinate vt probabo: ⁊ tamen cadunt duo signa super ipsum vnum affirmatiuum ⁊ aliud negatiuuz. ego regula falsa. ꝯña nota cū minori. maior ꝓbaẗ. q꞉ si staret determinate liceret descēdere disiūctiue sub eo qđ ē falsū. q꞉ ꝓpō illa ē vā vt pȝ: q꞉ ꝯdictoriū ē falsū. ⁊ tñ descēsus ē falsus: ⁊ ista sūt oīa entia. ergo nullū differēs ab hoc ente est ens: ⁊ sic de singulis. patet ꝙ quelibet est falsa. q̄re ⁊c̄. Scđo sic. dicēdo: hō nō est oīs hō. ly hō a pte p̄dicati nō stat deťminate vt ꝓbabo: ⁊ tamē cadūt duo signa sup ipsuz quoꝝ vnū ē affirmatiuū ⁊ aliud negatiuū. ergo regula falsa. ꝯña nota cū minori. maior ꝓbaẗ: q꞉ illa ꝓpō hō nō ē oīs hō: equalet illi: nō oīs hō est oīs hō. vt pȝ p istā regulā. Pre ꝯdic. ⁊ i ista ly hō a pte p̄dicati stat cōfuse tm̄. gͦ ⁊ in altera stabit silr. Tertio sic dicēdo: nullus hō ē qlibȝ hō. ly hō a pte p̄dicati non stat determinate vt ꝓbabo: ⁊ tamē duo signa cadūt supra ipȝ: quoꝝ vnū ē affirmatiuū ⁊ aliđ negatiuuz. ergo regula falsa. ꝯña tȝ cū miori. maior ꝓbaẗ. q꞉ si staret determinate liceret descēdere disiūctiue sub eo: qđ ē falsū. q꞉ ꝓpō illa ē vā: ⁊ tñ descēsus falsus: ⁊ isti sūt oēs hoies. ergo nullus hō ē iste hō: vel nullus hō ē ille hō. ⁊ sic de singulis: vt pȝ q̄libet est falsa.

Contra tertiā regulā arguiẗ sic dicendo: hō ē nullū aial. ly aial nō stat determinate vt ꝓbabo. ⁊ tñ cadūt supra ipȝ duo signa negatiua imediate. ergo regula est falsa. ꝯña nota cū miori. maior ꝓbaẗ: q꞉ illa ꝓpō equalet isti: nō oīs hō ē nullū aial. vbi aial stat ꝯfuse tm̄. ergo ⁊ i altera stat silr. Scđo sic dicēdo: nōnullus hō est aial. ly hō nō stat determinate: vt ꝓbabo: ⁊ tñ cadūt duo signa negatiua imediate. ergo regula falsa. ꝯña tenet. cū minori: maior ꝓbaẗ. q꞉ si staret determiate liceret descēdere disiunctiue sub eo: qđ ē falsū. q꞉ ꝓpō vera ē: ⁊ tñ descēsus ē falsus: ⁊ isti sūt oēs hoies. ergo nō iste hō ē aial: vel nō iste hō est aial. ⁊ sic de singulis. ⁊ pȝ ꝙ q̄libet est falsa.

Contra quartam regulaȝ arguiẗ sic dicendo: nonnullus homo currit. ly currēs nō stat ꝯfuse tantum: ⁊ tamen cadunt duo signa negatiua mediate supra ipsum ergo regula falsa. ꝯña nota cū minori. maior ꝓbatur: q꞉ equalet isti: aliqs hō currit. vbi ly. currēs stat determinate. ergo ⁊c̄. Ad hec qdā rñdēt ꝙ regule v̄e sūt. Sȝ aduertēdū ꝓ trib⁹ p̄mis regl'is ꝙ nō semp sub quocūqȝ ťmino stāte deťminate liceret descēdere disiunctiue. ē eni ipedimētū multotiēs rōne signoꝝ posito rū. si tamē aliqs ťmin⁹ stat deťminate sine signis sp sub eo licet descēdere disiūctiue. ⁊ sic pȝ rñsio ad oīa argumēta ꝯ p̄mā regulā: Et ad p̄mū ⁊ ad tertiū ꝯ scđaȝ ⁊ ad secūdū ꝯ tertiā. Dicūt vlteri⁹ ꝙ duarū ꝓpōnū equalentiū rōne signorū nō icōuenit aliquē ťminū i vna stare determinate ⁊ i altera ꝯfuse tm̄. ⁊ sic pȝ ad scđm ꝯ scđam regulā. ⁊ ad p̄mū ꝯ tertiā regulā. Quarta āt regula ex sola limitatōe magr̄i clara ē. Hec respōsio iudicio meo peccat i duob⁹. Primo in eo ꝙ dicit ꝙ sub termino stāte determinate nō licet semp disiūctiue descendere. q꞉ tūc diffinitio supposōnis deťminate data a magr̄o esset isufficiens: ex quo alicui cōpetit diffinitū cui non cōpetit diffinitio. Scđo peccat in hoc ꝙ dicit ꝙ due ꝓpositiones equalent q̄rū ťmini nō eodē mō supponunt. hoc eni est ꝯ magr̄z in q̄rta regula illi⁹ p̄ncipij. Quicqđ mobilitat ⁊c̄. vbi declarās illā regulā dicit ꝙ dicēdo: nō aliqs hō nō est aial. ly aial stat ꝯfuse: vt pȝ p suā equalentem: qlibet hō ē aial vbi ly aial stat ꝯfuse tm̄. patȝ ergo mō ꝙ ratio magr̄i nō valeret si in ꝓpōnib⁹ equalentib⁹ ťmini nō supponerēt eodē mō. Iđ aliter dicendū vt diximus in suppōnibus. Unde tres p̄me regule vnica limitatiōe idigēt. s. ꝙ illa duo signa imediate cadāt supra eūdē ťminū imediate dico f̄m vim eoꝝ. s. ꝙ illud qđ primo recipit vim illoꝝ signoꝝ sit ille terminus: vt dicēdo nō qlibet hō currit. ly hō p̄mo recipit vim illoꝝ signoꝝ: ⁊ per hoc pȝ rñsio ad argumēta ꝯ tres p̄mas regulas.

Ad p̄mū eni diẗ ꝙ ly ente stat ꝯfuse tm̄ ⁊ nō deťminate. q꞉ nō imediate cadūt illa duo signa sup̄ ipȝ. lȝ eni differēs pri⁹ capit vim illi⁹ signi oē q̄ȝ ly ente. Ad scđm diẗ silr ꝙ ly oīs stat confuse tm̄ ⁊ nō deťminate: q꞉ nō imediate cadūt illa signa supra ipȝ. Ad p̄mū ꝯ scđam regulā diẗ silr ⁊ ad scđȝ. ⁊ ad tertiū silr. Ad p̄mū cōtra scđam regulā diẗ silr. Ad scđm v̄o diẗ ꝙ ly hō stat determinate dicēdo: nōnullus hō est aial. ⁊ cū dicis ꝙ nō licet descēdere disiunctiue. nego. Pro quo aduerte ꝙ cū volumus descēdere sub aliquo termino supra quē cadūt duo signa equalētia vni signo loco illoꝝ duoꝝ debemus ponere illud vnū signū in descēdendo: vt hic. cum eni nōnullus valeat qdā: loco illoꝝ ponaẗ qdaȝ: ⁊ dicaẗ quidā hō est aial. ⁊ tc̄. appet descēsus bon⁹ sub ly homo.

Quarta regula limitaẗ sic a magr̄o: si ābo fuerit negatiua ⁊ mediate cadāt ita ꝙ mediet ťmin⁹ distribut⁹ faciūt stare cōfuse tm̄. Et p hoc pȝ ad argumētū ꝙ nō mediat ťmin⁹ distribut⁹ cū ly hō stet deťminate. Cōtra hāc limitatōeȝ nr̄aȝ ē vna difficultas: q꞉ viẗ eē ꝯ menteȝ magr̄i in scđa regula vbi magr̄ dat hoc exēplū: tu non differs ab hoie: ⁊ vult ꝙ ly hō stet deťmiate p istā regulā: cū tñ ista duo signa n̄ cadāt imediate sup̄ ly hoieȝ f̄ȝ itellectū datū. q꞉ ly nō imediate cadit sup̄ ly dr̄ns ⁊ differs. q̄re ⁊c̄. Ad hoc dici pōt ꝙ exēploꝝ reqriẗ manifestatio ⁊ nō v̄ificatio: ⁊ iđ vltra illđ exēplū posuit aliud. s. nō qlibet hō currit. Uel dicaẗ ꝙ i ꝓpōnib⁹ singularibus nō refert an imediate vel mediate: in alijs autē si ille debēt ꝯtinere v̄itatē debēt imediate cadē. Uel dicaẗ ꝙ hoc nō ē ꝯ limitationē. ponim⁹. n. limitationē regule declarātes i qb⁹ sp valeāt regule. ⁊ dicim⁹ ꝙ qñ imediate cadūt sp valēt si āt valēt qñ nō imediate cadūt: hoc nō ē ꝯ nos. q꞉ nō dicim⁹ ꝯriū. Si āt diceres: qñ gͦ illa duo signa nō imediate cadēt quō cognoscemus an stēt deťminate an nō: cū qñcūqȝ faciāt stare deťminate quādoqȝ nō. Dicēdū ꝙ cognoscim⁹ a posteriori ex hoc ꝙ quādoqȝ licebit descēdere disiūctiue quandoqȝ non.

Utrū oē relatiuū suppōat ꝓ illo ꝓ quo suū ātecedēs.

Contra Arguiẗ qđ sic: q꞉ si nō: marie eēt ꝓpter relatiuū diuersitatis ꝙ nō suppōit ꝓ eodē: sȝ arguiẗ ꝙ nullū sit tale r̄latiuū diuersitatis: vt voluit Petr⁹ mātuan⁹. ⁊ arguiẗ sic. Oē relatiuū suppōit ꝓ illo qđ refert. sȝ oē relatiuū refert suū aīs. gͦ ⁊c̄. ꝓbaẗ maior. q꞉ da oppositū. ꝙ nō suppōat ꝓ illo qđ r̄fert. ⁊ cum supponere sit sig̃re ⁊ referre sit rep̄sentare: nō significaret illuđ quod rep̄sentaret quod implicat. Secūdo sic. oē relatiuū est ante late rei representatiuum. ergo est significatū sui antecedētis. ergo po

test supponē ꝓ illo quod significat. ſꝫ quodlibꝫ relatiuū significat an̄s. ergo oē relatiuū pōt supponē ꝓ antecedente. Tertio sic: relatiuuꝫ nihil significat nisi qđ ab an̄te recipiat. ergo nō supponit ꝓ alio. ⁊ cōsequent̄ nullū ē relatiuū diuersitatis: q2 si esſꝫ supponēt ꝓ alio. consequētia tꝫ. an̄s ꝓbat̄: q2 relatiuū positū p se sine an̄te nihil significat. Cōfirmat̄. q2 isti t̄mi ali9 ⁊ reliquus in istis ꝓpōnib9 videlꝫ: hō currit. ⁊ ali9 sedet. vnus hō currit ⁊ ali9 disputat. nō referūt istū t̄minū: vn9 hō: q2 p idē isti t̄mi: differēs ⁊ diuersus i istis ꝓpōnib9. vn9 hō currit ⁊ diuersus disputat. homo currit ⁊ differēs disputat cēnt t̄mi relatiui. Quarto sic: i hac ꝓpōne: vn9 hō currit. ⁊ alt̄ disputat: ꝓ eodē supponit subm̄ s̄e ⁊ p̄me ponēdo q̄ ois hō currat ⁊ ois hō disputet: ergo ⁊c. imo ꝓ eodē v̄ificat̄: q2 ꝓ oi hoie i vtraqꝫ.

Ad hec r̄ndetur. Ad primū cōcedo q̄ est maxime ꝓpt̄ relatiuū diuersitatis. Et ad ꝓbationē i oppositū negat̄ maior. s. q̄ oē relatiuū supponat ꝓ illo quod refert. Et ad ꝓbationē nego ꝯn̄am: q2 arguit̄ ab iferiori ad suū superi9 negatiue. nō supponit ꝓ illo. ergo nō significat illud. Ad s̄ꝫ cōcedo ꝯn̄aꝫ p̄mā ⁊ nego s̄am. Ad ꝓbationē negat̄ maior. Un̄ re relatiuū vnū significat i recto ⁊ aliud i obliquo: soluꝫ ꝓ illo qđ significat i recto pōt supponē: vt dicēdo vnus hō currit ⁊ alt̄ disputat. ly alter significat vnū aliuꝫ ab vno hoie currēte. Ad t̄tiū r̄ndet̄ negādo an̄s si itelligit̄ q̄ non significat nisi an̄s. Si āt itelligit̄ q̄ nihil significat nisi mediāte an̄te concedit̄: ⁊ tūc negat̄ cōseq̄ntia. Ad ꝯfirmationē negat̄ silitudo. Ad q̄rtuꝫ dicit̄ negādo q̄ supponit ꝓ eodē: imo an̄s i p̄ma suppōit ꝓ hoie currente. i s̄a relatiuū supponit ꝓ alīo nō currēte. iō ꝓpō falsa ē. Uel dr̄ ⁊ meli9 q̄ supponit ꝓ eodē mālīter ⁊ nō formalr̄: q2 i vna ꝓ hoie currēte: in alia ꝓ homine disputante. q idem sunt materialr̄ in casu facto: ⁊ nō formalr̄. ⁊ ꝓpositio est vera.

Utrꝫ relatiuū sp̄ suppōat eodē mō sicut suū an̄s.

c Contra arguit̄ q̄ nō. Primo q2 dato q̄ sic seq̄t̄ q̄ duo ꝯdictoria int̄ se ꝯdicētia sūt v̄a. qđ ꝓbat̄ de istis: aliq̄s hō ē su9 fili9: nullus hō ē suus fili9. q̄ p̄ma sit v̄a pꝫ: q2 s̄m opionē significat q̄ aliq̄s hō ē alicui9 hois filius. qđ est veꝝ. Qđ s̄a sit v̄a ꝓbat̄ p suas singulares. q2 nec iste hō ē suus fili9: nec ille hō est suus filius: ⁊ sic de singulis. ergo null9 hō: ē suus fili9. Cōsimilr̄ arguit̄ de istis: q̄libꝫ hō videt se ⁊ aliq̄s hō nō videt se. posito q̄ q̄libꝫ hō videat seipꝫ. tūc pꝫ q̄ p̄ma ē v̄a p suas singulares. ⁊ s̄a ꝓbat̄: q2 aliquis hō aliquē hoiem nō videt. ergo aliq̄s hō nō videt se. tꝫ ꝯn̄a ex quo ly se suppōit det̄minate. Secūdo sic. seq̄t̄ q̄ illa ē v̄a. ois hō ē aīal: ⁊ illud ē ois hō: ex quo relatiuum supponit ꝯfuse tm̄ sicut an̄s s̄ꝫ opionē. q̄ tn̄ sit falsa ꝓbat̄ p phm̄ i p̄mo ꝑyerme. dicentē. Nulla p̄dicatio ē v̄a in q̄ vl'e vlr̄ sumptū p̄dicat̄: vt ē i ꝓposito. Tertio seq̄t̄. q̄ hec ē v̄a: tm̄ sor. ē hō alb9. q° plato ē albior. q̄ tn̄ est falsa: vt ꝓbabo. Et ꝓbo p̄mo q̄ sit v̄a posito q̄ nullus hō esſꝫ alb9 nisi sor. ⁊ plato: ⁊ q̄ plato sit albior sor. tūc arguit̄ sic. sor. ē hō alb9 quo plato ē albior. sꝫ nihil ē hō alb9 nō sortes nisi plato. ergo plato seipo esſꝫ albior. q̄ sit falsa ꝓbat̄: q2 seq̄t̄: tm̄ sortes est hō albus quo plato ē albior. ergo tm̄ sortes est hō albus: ⁊ sorte plato ē albior. tūc vltra. ergo tm̄ sortes est hō alb9: quod ē falsum. In oppositū ꝓbat̄ q̄ sp̄ eodē mō supponit ⁊ arguit̄ sic: ab illo capit relatiuū suppositionē a quo capit significatū. cū suppō sit significatio. sꝫ relatiuuꝫ capit significatū ab an̄te. q2 est an̄ late rei rep̄ntatiuū. ergo capit modū supponendi ab eo. tūc vltra. ergo eodē modo supponit sicut an̄s: ꝓbat̄ ꝯn̄a: q2 an̄s nō dat nisi modū supponendi. quem hꝫ. Si eni relatiuū alr̄ supponēt nō posſꝫ trahere illū modum supponendi ab an̄te. q2 nihil dat quod nō hꝫ. Scđo sic: talr̄ dꝫ suppōere relatiuuꝫ q̄lit̄ supponēt an̄s si loco relatiui poneret̄ an̄s. ergo supponit eodē mō: sicut suū an̄s. ꝯn̄a tꝫ. an̄s ꝓbat̄: q2 i oi ꝓpositōe in q̄ ponit̄ relatiuū licꝫ poni suū an̄s. ⁊ ꝓpōnes ꝯuertunt̄. ergo ⁊c. Tertio sic: relatiuū cōparat̄ ad antecedens sicut mā ad formā. sꝫ oēm actualitatē mā habꝫ a forma ergo oēm suppōnem ⁊ modū supponendi recipit relatiuū ab an̄te. ꝯn̄a tꝫ cū an̄te. Quarto de relatiuis idētitatis sic ab illo trahit suppōnem ꝓ quo supponit: sꝫ qđlibꝫ relatiuū idētitatis supponit ꝓ antecedente: ergo ab illo trahit suppositionem: ergo eodem mō supponit sicut antecedens.

Ad hec r̄ndet̄ quod vtraqꝫ via ē ꝓbabil'. Sustinēdo p̄mā r̄ndet̄ ad argumēta ꝯ ipsam. Ad p̄mū nego illā: nullus hō ē suus fili9: q2 significat q̄ nullus hō ē alicuius hois filius. qđ ē falsū. Et cū arguit̄ ꝓbādo per singulares r̄ndet̄ distiguendo an ly suus in singularib9 supponat eodē mō sicut in vl'i aut nō. Si sic: aliq̄ singularis erit falsa: vt illa in q̄ demōstrat̄ hō hēns p̄reꝫ. nā significat illa q̄ ille hō nō ē alicuius hois fili9: ⁊ sic concedit̄ ꝯn̄a ⁊ negat̄ an̄s. Si āt suppōat alr̄ nō valet ꝯn̄a. nec arguit̄ a singularibus. Uel posſꝫ dici negādo ꝯn̄aꝫ ⁊ dicerē q̄ nō cuilibꝫ vl'i possūt assignari singulares i ꝓp̄ijs t̄mis: sꝫ aliq̄n i equalētibus oꝫ assignar̄ ponēdo an̄s loco relatiui. vt q̄ ille hō nō ē alicuius hominis fili9. ⁊ sic de alijs. Ad s̄ne dr̄ q̄ illa ꝓpō. q̄libꝫ hō videt se significat q̄ q̄libꝫ hō videt quēlibꝫ hoieꝫ. iō ē falsa: nisi velim9 dicē q̄ ly se refert reciproce quod s̄ꝫ hanc opionē nō ē veꝝ. Ad s̄ꝫ cōcedit̄ illa: ois hō ē aīal: ⁊ illud ē ois hō. Et ad dcm̄ Aristo. dr̄ illud idigere multis glosis vt ibi hēt videri. Un̄ illa ps. illud ē ois hō. cuꝫ ly illud stet ꝯfuse tm̄ equalet huic v̄e: tm̄ aīal ē hō. q̄ est v̄a.

Dicat̄ ergo q̄ itelligit̄ đ cathegorica idepēdēte q̄lis nō est ista. Ad t̄tiū dr̄ q̄ ly quo refert hō albus. illa ē v̄a. tm̄ sor. ē hō alb9 quo plato ē albior. vt pꝫ p exponētes. Et ad argumētū fcm̄ ꝓ alia pte pꝫ solutio q2 tu arguebas ac si referret ly sortes. Si v° referet ly sor. est falsa q2 s̄a exponēs ē falsa. s. nihil nō sortes ē hō alb9 quo plato ē albior. imo aliq̄d nō sortes ē hō albus. quo sor. plato ē albior: q2 ipe plato. q̄r ⁊c. Tenēdo aliā viā que ē via cōis ⁊ Hentisberi ⁊ magr̄i ad argumēta i oppositū r̄ndet̄. Ad p̄mū dr̄ q̄ maior ē falsa. s. a quocūq3 capit significatū ab illo capiat suppōnē: q2 lꝫ relatiuū diuersitatis capiat significatū ab an̄te: nō tn̄ supponit ꝓ antecedente: sꝫ supponit ꝓ alio a quo ēt capit significatū. significat. n. relatiuū diuersitatis an̄s i obliquo. diuersum vero ab an̄te i recto ⁊ semp relatiuū supponit ꝓ illo qđ significat in recto. Si ergo formetur maior vlr̄. vt dcm̄ est negetur illa. Si aūt pticulariter sic. s. a quo capit significatum ab illo capit suppōnem cōceditur. sꝫ negat̄

tunc consequentia. Forte diceres quomõ põt cape sup-positionem ab alio. cũ eni significationẽ capiat ab antecedente. Dr̃ negãdo q̃ oẽm significationẽ hẽat ab antecedente bene tñ hz mediãte antecedente. Vel melius ad pñcipale dr̃ cõcedendo totũ. s. consequentiã ⁊ añs. s. q̃ ab ãtecedente capit suppõnem. Et cũ dicis vlterius: ergo eodem modo supponit sicut antecedens nego consequentiã. Tu diceres vnde hz illum diuersum modũ supponendi. dr̃ q̃ hz vt dicaz. Pro quo aduerte q̃ si ẽ relatiuum diuersitatis hz sm̃ exigẽtiaz signi vel situs. Si vero ẽ idẽtitatis vel ẽ in eadẽ cathegorica. ⁊ tũc eodem mõ supponit sicut antecedẽs ,ppter maximã depẽdentiam ad antecedens. In diuersa võ cathegorica qñdoq3 sic qñdoq3 nõ: vt in discreta ⁊ determinata ⁊ distributiua eodẽ mõ supponit: i cõfusa vero nõ. ,ppter hoc q̃ si loco relatiui põatur antecedẽs eodẽ mõ supponit relatiuũ sicut supponeret antecedẽs stãs cõfuse tm̃. Si vero poneretur loco relatiui stabit determinate. iõ relatiuũ stat determinate: vt dicendo ois hõ ẽ aial ⁊ illud est rõnale. loco de ly. illud põatur aial. ⁊ dicatur aial est rõnale. ecce q̃ aial stat determinate. Si vero relatiuum refert antecedens stat determiate vel discrete vel distributiue ⁊ ponatur antecedens loco relatiui eodẽ mõ supponeret antecedens sicut ante. ideo relatiuũ in illis supponit eodez mõ sicut suũ antecedẽs. Ecce q̃ diuersum moduz supponendi hz si ẽ relatiuum diuersitatis ex exigentia signi vel situs. Si ẽ idẽtitatis ⁊ supponat alio mõ. hoc hz ex antecedente quod supponeret eodẽ mõ sicut illud relatiuum si poneretur loco eius. nõ ergo ab antecedẽte absolute: sz ab antecedẽte sic cõditionato. Nota hãc respõsionem q: subtilis est. Ad sm̃ cõcedo antecedẽs de relatiuis idẽtitatis ⁊ nõ diuersitatis. sz negatur consequentia. ergo supponit eodẽ mõ sic antecedẽs: sz bene valet: ergo supponit eodẽ mõ quo supponẽt antecedẽs si loco relatiui poneref. vnde dicẽdo: ois hõ ẽ aial. ⁊ illud ẽ rõale: ly. aial supponit confuse tm̃. si tamẽ ly. aial ponatur loco relatiui ⁊ dicatur. aial ẽ rõnale. stabit determinate. Ad ,pbationẽ negatur q̃ loco relatiui liceat semp ponere antecedens ,ppt̃ multiplicationẽ quã icludit relatiuũ ad alter3 extremũ. Ad aliud in aliquo est similitudo ⁊ in aliquo nõ. iõ nõ valet. argumentuz eni mille claudicat pedibus. Ad q̃rtũ ⁊ vltimũ cõcessa pñma cõsequentia negatur sa consequẽtia. s. ab antecedente capit suppositionem. ergo eodẽ modo supponit sicut dicitur ad primũ ⁊c̃. Utr̃ ampliatio sit dãda.

Contra arguitur q̃ nõ rõnibus Petri d mãtua. ⁊ presuppono tria. Primũ q̃ tales ,ppões cathegorice de disiũcta copula sũt affirmatiue: vt quodlibz ẽ vel non ẽ. chymera ẽ vel nõ ẽ. pz presuppositũ: q: conuertuntur i affirmatiuas: vt chymera est vel nõ ẽ. couertitur i illã. quod est. vel nõ ẽ: est chymera. Itẽ illa nõ ẽ negatiua ⁊ est cathegorica sic̃ illa: ois hõ sedet: vel sedebit: ergo est affirmatiua: pz. q: q̃ rõe essz negatiua essz affirmatiua: ⁊ sic sĩ essz affirmatiua ⁊ negatiua. quod ẽ ipoĩe. Secũdũ psuppositũ ẽ q̃ nullus tm̃inus ampliat seipm hoc pz de se. Tertiũ presuppositũ est q̃ terminus solũ supponẽs respectu huius vbi ẽ: solũ supponit ,p eo quod ẽ. His psuppositis statibus arguitur q̃ dicẽdo hõ fuit: hõ erit: nõ ampliatur subm in istis: ⁊ ꝯsequenter nec i alijs ⁊ ,pbatur sic. Nullus terminus hz a se q̃ supponat per sm̃ psuppositũ: sz a vbo accipit ⁊ a modis significandi vbi: sz illud vbum fuit: nullo mõ significat p modũ psentis: sz solũ pteriti: iõ vis illius verbi nõ trãsit in illũ terminũ nisi ,p suppositis q̃ fuerũt. Simil'r dicatur de ly. erit suo mõ. Cõfirmatur: q: si i ista. hõ fuit: ly. hõ ampliaref: sensus essz: hõ q est vel fuit: fuit. Et tñ sequtur q̃ vbi nullus hõ essz. ista essz sic significãdo: hõ fuit: ⁊ illa eẽt falsa q: sequtur hõ fuit: ergo hõ q est vel q fuit: fuit. consequẽs est falsum: q: sequtur. hõ q est vel q fuit: fuit: ergo hõ fuit ⁊ ille est vel fuit: sa ps consequentis ẽ falsa: q: sequtur ille est vel fuit: ergo ille ẽ. sz consequẽtia p pm̃ũ psuppositũ: q̃re ⁊c̃. Corelarie sequtur ex psuppositis q̃ oẽs tales sunt ipoĩes: Adã ẽ mortuus aliqd ẽ corruptũ. chymera ẽ itelligibil'. antixp̃s est generãdus: aliqd est futur: q: tã subiecta q̃z predicata hax. cum supponãt solũ respectu vbi de psenti solũ supponũt ,p eo q̃ ẽ pz p tertiũ psuppositum. Breuiter ergo hec opio vult q̃ sicut generaliter terminus supponẽs respectu huius vbi ẽ: solũ supponit ,p eo qd̃ ẽ. sic termin⁹ supponẽs respectu huius vbi fuit de pterito tm̃ ,p eo q̃ fuit supponit. ⁊ tm̃inus supponẽs respectu vbi de futuro tm̃ ,p eo q̃ erit supponit. Et sic general'r respectu alio⁊ vbo⁊ ẽ dicendũ. vt q̃ terminus supponens respectu huius vbi põt vel cõtingit. solũ ,p eo quod põt eẽ vel cõtingens est eẽ supponit. Et general'r vult q̃ nullus tm̃inus ampliat aliũ terminuz. Rõ huius opionis ẽ: q: nullus terminus ex se hz: vt supponat: sz a verbo accipit ⁊ a modis significadi vbi: vt patet p sm̃ psuppositũ: sz verbũ de pterito nullo modo significat p modũ psentis: sz solũ pteriti. iõ vis illius verbi non trãsit in illũ terminũ nisi ,p supposito. vel ,p suppositis quod vel que fuit vel fuerunt. Hec opio falsa ẽ: ⁊ ꝯ oẽs recte logicãtes. sm̃ pz. pm̃ũ ,pbatur: q: datis duabus ,ppõnibus equalentibus q̃litercũq3 terminus supponit in vna. ⁊ i altera: sz ille equalent hõ põt: ⁊ hõ ẽ potens: vt pz: ergo q̃litercũq3 terminus supponit in vna ⁊ in altera: sz in pm̃a sm̃ hos ly. homo supponit: ,p eo quod põt eẽ homo: ergo i ista sa similiter: sz i sa supponit ẽt ,p eo qd̃ est sz eos: ergo suppõeret simul ,p eo quod est vel põt esse. Simil'r itẽ arguitur de pm̃a q̃ supponit eodẽ mõ. Itez arguitur de istis: hõ fuit: hõ ẽ pteritus. q̃ equalẽt: ergo q̃litcũq3 tm̃inus suppõit i vna suppõit ⁊ i alta: sz in pm̃a suppõit ,p hoie q fuit sz eos. ergo i sa supponit sic. ⁊ i sa sm̃ eos supponit ,p homie q est: ergo simul supponit ,p hoie q est vel q fuit. Similiter arguatur de prima. Ecce q̃ ex dictis eo⁊ concludi-tur ampliatio. Itẽ data vitate opionis sequtur q̃ habent negare vnã ,ppõnem ⁊ concedere equalentez: qd̃ ẽ oio ipossibile. ,pbatur cõsequẽtia. Nã isti negabũt istã: antixp̃s est futurus cũ ly. antixp̃s solũ supponat ,p antichristo q est sm̃ istos: ⁊ concedunt istã: antixp̃s erit: cum ly. antichristus supponat ,p antichristo q erit: ⁊ tamẽ iste conuertuntur: vt pz: q̃re ⁊c̃. Iõ aliter dicamus ex intentione magr̃i. s. q̃ ampliatio est dãda ,ppter rõnem sc̃az ꝯtra opionem aduersam. Et tenendo hãc viã respondendũ est ad argumentũ i oppositũ et ad suppões.

Ad pm̃ã igitur suppõnez dico cõcedendo eã: sed nego corelariũ illatũ ex ea. s. q̃ ista sit bona consequẽtia. s.

quodlibꝫ ē vel nō est: ergo quodlibꝫ ē. chymera est: vel nō ē: ergo chymera ē: nullo mō seqꝛ. nec ipse alr̄ ꝓbat. lꝫ .n. sint affirmatiue hoc ē rōne ꝑncipal' verbi affirmati. hn̄t tn̄ aliquod verbū negatū. nō sunt ergo mere affirmatiue. Ad ȝm presuppositū dr̄ ȝcedendo ipsum

Ad tꝫiū ꝑsuppositū cū dr̄ ꝙ ꝉminus supponēs respectu huius vbi ē solū supponit ꝓ eo quod ē. Dr̄ ꝙ verū ē nisi ponaꝛ ali⁹ termin⁹ ampliatiuus rōne cui⁹ ꝉmin⁹ nō staret tm̄ ꝓ eo quod ē. Ad ꝑmū igiꝛ argumētuꝫ negaꝛ ꝙ nō amplieꝛ subꝫ i istis hō fuit: hō erit. Ad ꝓbationē ȝcedo maiorē. s. ꝙ nullus ꝉminus hēat a se vt supponat: sꝫ a vbo: sed nego minorē. s. ꝙ vbū de pꝉterito nullo mō significet ꝑ modū pn̄tis: qm̄ nō est verū dicere de aliquo hoc fuit: nisi aliquādo fuerit verū dicē hoc ē: ⁊ hoc ē qm̄ pꝉteritū includit ꝑsens. iō facꝛ ampliationē. Simılr̄ dicaꝛ de verbo de futuro ⁊ de alijs verbis ampliatiuis: qꝛ oia icludūt vbū substātiuum de pn̄ti. Ad cōfirmationē pꝫ ꝙ negāda ē vltima ȝn̄tia: ille ē vel fuit: ergo ille ē. Ad corelariū qꝛ in oib⁹ illis vltra verbū substantiuum: sum es est: ponitur participium ampliatiuuꝫ: iō subm̄ ampliaꝛ in omnibus illis:

Utrū regule appellatōis tp̄is sint vere.

Contra primā regulā arguiꝛ: qꝛ ȝm illā termin⁹ tam a pte an̄ q̄ꝫ a parte post appellaret tp̄s quod est falsum. ꝓbo: qꝛ appellatio ē ꝓpꝛetas p̄dicati sicut suppositio ē ꝓpꝛietas subiecti. ergo nō cōpetit subō: ȝn̄a tꝫ: an̄s ꝓbaꝛ: qꝛ appellare nō ē nisi ad aliud pellare. i. vocare. sꝫ predicatū soluꝫ ē illud quod vocat significatū suū ad aliud. vtputa i ordine ad subm̄. nō āt ecōtra: qꝛ qn̄qꝫ poniꝛ subm̄ sine p̄dicato i ꝓpōne: ergo solū p̄dicatū appellat. Scdo cōtra ȝam regulā arguiꝛ: qꝛ ȝm illā ꝉmin⁹ a pte an̄ respectu vbi de pꝉterito vel de futuro. nō appellat vt dicēdo album fuit nigꝝ: lꝫ albū nō appellat. Cōtra. qꝛ cuicūqꝫ cōpetit diffinitio appellatōis tp̄is illud appellat tp̄s: sꝫ lꝫ albo ȝpetit. ergo appellat: ȝn̄a nota cū maiori: minor ꝓbaꝛ: qꝛ lꝫ albū accipiꝛ i ꝓpōne ꝓ aliquo vt ꝓ eo qd̄ ē vel fuit ȝm cōsiderationem vbi: qꝛ ꝙ accipiaꝛ sic nō est nisi a vbo: q̄re ⁊c̄. Cōfirmaꝛ: qꝛ qua rōne termin⁹ q stat ampliatiue a pte post appellat ex eo ꝙ restringiꝛ ad nām vbi. ita lꝫ album quod stat ampliatiue a parte an̄ appellat tp̄s restrigendo ip̄m ad nām vbi: vtputa ad pꝉteritū: vel da cām diuersitatis. Tertio vr̄ ꝙ appellatio ⁊ suppō sint eq̄ cōia ⁊ ꝙ appellatio sit p̄cise suppositio: qꝛ ois ꝉmin⁹ supponēs appellat. ꝓbo: qꝛ ois ꝉmin⁹ supponēs accipiꝛ i ꝓpōne hn̄do respectū ad nām verbi vel pticipij eiusdem: ergo ois ꝉminus supponēs appellat: tꝫ ȝn̄a a diffōne ad diffinitū: q̄re ⁊c̄.

Ad hec breuiꝛ rn̄detur. Ad ꝑmuꝫ sūt opiones. Una .n. opio dicit ꝙ solū p̄dicatum appellat vt ꝓbat argumētū: qꝛ appellare ē ꝓpꝛietas p̄dicati sicut supponere ē ꝓp̄etas subi. Alia ē opio magr̄i: ⁊ cōior dicens ꝙ appellatio pōt cōpeꝛe tā subō q̄ꝫ predicato: ⁊ dicit hec opio ꝙ appellatio ē ꝓp̄etas ꝉmi in ꝓpōne vt hꝫ respectū ad naturā verbi vel pticipij eiusdē.

Et ad rōnē i oppositū negaꝛ ꝙ appellatio sit ꝓp̄etas p̄dicati tm̄. sılr̄ negatur ꝙ suppositio sit ꝓp̄etas subiecti solū. Ad ꝓbationē concedō ꝙ appellare ē ad aliud vocare: ⁊ negaꝛ ꝙ hoc solū cōpetat p̄dicato: neqꝫ subꝫ poniꝛ aliqn̄ i ꝓpōne sine p̄dicato .ī mēte loquoꝛ. ⁊ sufficit: qꝛ significat vbū quādam cōpositionē quam sine extremis non ē itelligere. Ad ȝm negaꝛ minoꝛ. s. ꝙ lꝫ albo cōpetat diffinitio appellationis tp̄is. Et cū dicis accipiꝛ ꝓ eo qd̄ ē vel fuit albū ȝm solā considerationem vbi nego hoc ad intellectū magr̄i. Pro quo aduerte ꝙ accipi dr̄ ȝm solā cōsiderationē verbi qd̄ accipiꝛ tm̄ ȝꝫ illud quod vbum explicite dicit. Si āt acciperꝛ ȝm illud quod verbū dicit explicite ⁊ iplicite: nō dr̄ tūc accipi ȝm solā cōsiderationē vbi ad itellectum hic magr̄i: q̄re per hoc pꝫ rn̄sio. Ad cōfirmationē negaꝛ similitudo. Et rō diuersitatis ē: qꝛ ꝉmin⁹ stās ampliatiue a pte post restrigiꝛ ad nāꝫ vbi quod p̄cedit ip̄m. Termin⁹ āt stās ampliatiue a pte an̄ nō pōt restrigi ab aliquo: vt i qōne sequēti dicerꝛ. Ad tꝫiū negaꝛ ꝙ appellatio ⁊ suppō sint eque cōia. appellatio tn̄ ē suppō q̄dā. Ad ꝓbationeꝫ cū dr̄ ois ꝉmin⁹ supponēs accipiꝛ i ꝓpōne hn̄do respectū ad nām vbi. Dr̄ negādo hoc ad itellectū magr̄i. vn̄ ꝉminus dr̄ accipi hn̄do respectū ad nām vbi solū quādo accipiꝛ ȝm illud quod explicite dic̄ i ꝓposito. nō dicēdo: albū fuit nigꝝ: lꝫ albū supponit nō tn̄ appellat: qꝛ nō accipitur solum secūdum illud quod explicite dic̄ verbum: sꝫ secūdum illud quod dicit explicite ⁊ iplicite: qa stat ꝓ eo quod est vel fuit album.

Utrum regule appellatōis ampliatōis sint vē ⁊c̄.

Contra ambas regulas arguiꝛ: qꝛ dr̄ ꝙ termin⁹ seqn̄s aliquod istoꝝ verboꝝ: icipit ⁊ desinit vel pōt accidit cōtingit appellat āmpliationē: nō āt p̄cedens. Cōtra. ꝉminū appellare ampliationē nō ē nisi accipi ip̄m ꝓ suo significato ȝm ꝙ restrigitur ad nām vbi ampliatiui: ergo cuꝫ dr̄ albū pōt eē nigꝝ: q̄ro a te aut lꝫ nigꝝ āpliaꝛ aut nō. si ampliaꝛ. ergo stat ampliatiue ꝓ eo qd̄ ē vl' pōt eē nigꝝ: ⁊ si sic. ergo nō restringiꝛ ad nām vbi: ⁊ ȝn̄ter nō appellat. Si vō dicis ꝙ nō ampliaꝛ: hoc est ꝯ magr̄m i capitulo ampliationū: vbi dicit ꝙ lꝫ pōt taꝫ a pte post q̄ꝫ a pte an̄ ampliat. Secūdo sic: ⁊ q̄ro a te cū termin⁹ stet ampliatiue tā a pte post q̄ꝫ a pte an̄. q̄re magis a parte post appellat ampliationē q̄ꝫ a pte an̄. Et si dr̄ lꝫ taꝫ a pte an̄ q̄ꝫ a pte post ampliet. tn̄ qꝛ a pte post ꝉmin⁹ ampliatus restringiꝛ tm̄ ad nām vbi ⁊ nō a pte an̄. iō appellat a pte post ⁊ non a pte an̄. Quero a te. q̄re magis terminus ampliatus a pte post restrigiꝛ magis ad nāꝫ verbi ampliatiui q̄ꝫ a parte an̄.

Ad hec breuiter rn̄derꝛ. Ad ꝑmū cōcedo totū vsqꝫ dū queris an lꝫ nigꝝ amplieꝛ i illa ꝓpōne. albū pōt eē nigꝝ. Et dico ꝙ sic. ⁊ nego ȝn̄aꝫ illā. ampliaꝛ. ergo stat ampliatiue ꝓ eo quod ē vl' potest eē nigꝝ: qꝛ nō pōt vti ampliatione. vn̄ licꝫ illud verbuꝫ ampliatiuū pōt: tā ꝉmino a pte post q̄ꝫ ꝉmio recto a pte an̄ det ampliationē: tm̄ vn⁹ illoꝝ tꝫ ampliationē nō restrigēdo illā ⁊ ali⁹ restrigēdo. q nō restrigit ipsā vtiꝛ ip̄a ⁊ stat ampliatiue. q āt restrigit nō stat ampliatiue. sꝫ appellat ampliationē datā sibi ⁊c̄. Uel alr̄ ȝcediꝛ ȝn̄a illa. ampliaꝛ. ergo stat ampliatiue aliquo mō. s. ⁊ negatur consequentia alia: ergo non restringiꝛ ad nām verbi. Unde habendo respectum ad totam nām verbi taꝫ explicite q̄ꝫ implicite. lꝫ nigrum stat ampliatiue. habēdo autem respectum ad nām pticipij deꝉminantis so-

lum substãtiuum non stat ampliatiue: absolute non dicerẽ ꝙ nõ stat ampliatiue: q: secundus respectus ẽ forti or ꝑmo. Et si allegas magistꝛ i oppositum i caplo ampliationum q dicit ꝙ ly nigrum ampliat siue supponit pro eo qđ ẽ vel põt eẽ ⁊c̃. Dr̃ ꝙ illic hẽbat respectuȝ ad totam nãm vbi. hic aũt simplr̃ loqtur: ⁊ ẽt hẽndo respectum ad nãm ꝑticipij detẽminantis. Uel si vis tenere ꝑmã rñsionem: dic ꝙ ly nigꝛ ampliatur ⁊ supponit ꝓ eo quod est vel põt eẽ nigruȝ. ⁊ tñ non stat ampliatiue: q: non vtitur tali ampliatione. ſȝ restrigit ipam rõne ꝑticipij detẽminãtis verbum substãtiuũ. Et si replicas ꝯ ambas ampliationes: q: si verbũ dat ampliationẽ. ergo non impedit ipsam. ergo non restringit ipam.

Item frustra daret ampliationẽ si non põt stare ampliatiue. ⁊ si non possȝ vti ampliatione.

Ad hec dr̃: Ad ꝑmũ ꝙ totum v̓bum adiectiuũ est quod compositũ ex verbo adiectiuo: ⁊ substãtiuo sum es est ⁊ ꝑticipio suo dat ampliationẽ. ꝑticipium aũt restringit ampliationem istã solũ ad nãȝ suam. totum ergo dat ampliationẽ: ſȝ ꝑs restringit ⁊c̃.

Ad aliud negatur ꝙ frustra amplicetur si nõ stet ampliatiue ⁊ nõ possit vti ampliatione. q: ampliatio nõ ordinatur sꝑ ad vsũ: ſȝ illa q̃ non est restricta sic. Si hec tibi placẽt gaudeo: si nõ: dic meli⁹ ⁊ libenter audiam.

Ad ꝫm ꝑncipale dr̃ sic ibi. Ad replicã vo cũ q̃ris: q̃re magis a ꝑte post ampliatio restringĩ q̃ȝ a ꝑte ãte. Dicũt qdã ꝙ cã ẽ: q: v̓bũ maiorẽ vi hȝ erga predicatũ q̃ȝ supꝛa subm. iõ cũ ampliet ꝑ̃dicatũ ⁊ subm adhuc appellat ipm ꝑ̃dicatũ ⁊ nõ subiectum. Hec rñsio nõ valet: q: per eãdem rõnem ly fuit ⁊ erit q̃ ampliãt terminũ a ꝑte añ ẽt ampliarẽt a ꝑte post: cũ verbũ maiorem viȝ hẽat a ꝑte post q̃ȝ a ꝑte añ. Jõ alr̃ dicaĩ ꝙ cã ẽ: q: ẽminus seq̃ns verbũ nõ supponit respectu hui⁹ verbi ẽ: sal tẽ de ꝑ se: ſȝ solũ respectu ꝑticipij a quo detẽminatur sic substãtiuũ determiatur ab adiectiuo rõne cui⁹ determiatiõis restrigitur ampliatio. sic. n. i ista ꝓpõe: oĩs homo ẽ alb⁹: ly hõ suppõit ꝓ oĩ hoĩe q nõ restrigitur ꝑ aliqđ. tñ dicẽdo. oĩs hõ alb⁹ ẽ: ly hõ restrigĩ ad supponẽdũ ꝓ oĩb⁹ albis rõne detẽminatõis illi⁹ adiectiui albus. Sic i ꝓposito dicẽdo: albũ põt eẽ nigꝛ: ly nigꝛ restrigitur ad stãdũ solũ ꝓ nigro qđ põt eẽ rõe illi⁹ ꝑticipij potẽs. Et hec qđ difficil' valde fuit cũ nihil iueniaĩ scriptũ ab illĩ.

Utrum tñ ẽminus seq̃ns verbũ concernens actuȝ mẽtis appellat formam.

c Ontra. q: dicendo tu itelligis hoĩeȝ. ly hoĩem nõ appellat formã: ꝓbatur añs: q: stat ꝙ tu itelligas hoĩem ⁊ nõ intelligas aliqđ sub rõne q̃ hõ. vt dato ꝙ nullã intellectionẽ hẽas de hoĩe nisi simplicẽ: tũc tu itelligis hoĩem. ⁊ tñ tu nõ intelligis sub rõne q̃ ẽ hõ: q: oĩs rõ homis ẽ diffinitio: ſȝ tu nõ itelligis aliqđ sub rõne diffinitionis: q: nullã hẽs de hoĩe diffinitionẽ vt suppono i casu. igiĩ tu nõ itelligis aliqđ sub rõe q̃ ẽ hõ. Scđo ꝓbatur ꝙ termin⁹ ꝑ̃cedẽs appellat formã vt dicẽdo rosã itelligo. ly rosam appellat. ꝓbaĩ q: noĩa ⁊ v̓ba trãsposita idẽ significãt. ꝑmo p ye r. ergo idẽ ẽ dicere rosã intelligo: ⁊ itelligo rosã: ſȝ in ꝫa appellat formã. ergo ⁊ i ꝑma. Jtẽ queritur q̃re magis appellat seq̃ndo q̃ȝ ꝑ̃cedendo: cum sꝑ itelligatur seq ꝫȝ ꝯstructiõeȝ ⁊ grãmatici hẽant ꝓ eodẽ.

Ad hec breuiĩ rñdeĩ. Ad ꝑmũ negatur añs. Et ad ꝓbationẽ nego ꝙ stet ꝙ itelligã hoĩeȝ ⁊ nõ itelligã aliqđ sub rõe q̃ ẽ hõ. Et cũ dicis habendo simplicẽ itellectõeȝ de hoĩe: tu itelligis hoĩeȝ: cõcedo. ⁊ tu nõ itelligis aliqđ sub rõne q̃ ẽ hõ: nego. Et cũ tu ꝓbas. q: oĩs rõ hoĩs ẽ diffinitio. negatur. qm̃ rõ hominis i ꝓposito ẽ denoĩatio ipi⁹. siue recti⁹ loq̃ndo ẽ illud a quo ẽ denoĩatio. hõ nãq; ab humãitate denoiatur. iõ humãitas rõ ipi⁹ dr̃. ⁊ hec ẽ illa rõ sub q̃ tu itelligis hominẽ. Hãc rñsionẽ dat magr̃ ꝯ ꝯñtias. Ad ꝫȝ nego istã ꝯñam: noĩa ⁊ v̓ba trãsposita idẽ significãt. ergo idẽ ẽ dicere: itelligo rosam: ⁊ rosã itelligo: q: lȝ idem significent: nõ tñ eodẽ mõ. Ad aliud dr̃ ꝙ vis verbi magis cadit supꝰ ipȝ qđ seq̃tur q̃ȝ qđ ꝑ̃cedit. iõ ⁊c̃. Uel dicũt supꝰ ꝙ qđ seq̃tur v̓bũ nõ supponit respectu v̓bi de ꝑ se: ſȝ solũ respectu ꝑticipij a quo detẽminatur. iõ ⁊c̃. Et cũ dr̃ ꝙ grãmatici hẽnt illas ꝓpõnes ꝓ eodẽ dr̃ ꝯcedẽdo ꝫm suum modum considerandi: quia considerant illas ꝫm constructionem tantum. Logici autem non habẽt pro eodem qui in singulas verum vel falsum speculantur. Et sic est finis questionum suppositionum quorum numerus est. xxiiij. ⁊c̃.

Utruȝ diffinitio consequentie sit bene data q̃ ẽ. ꝯñtia ẽ illatio consequentis ex antecedente ⁊c̃.

Contra Per illationẽ aut tu itelligis respectuȝ cõseq̃ntis ad antecedẽs q est de ꝑ̃dicamẽto relatiõis: vt dicit Ferebrich: aut itelligis actuȝ itellectus iferentis cõseq̃ns ex antecedẽte vt Hentisber ⁊ Strodus. aut respectũ de predicamento passiõis: vt Paulus ꝑgu. nil aliud potes assignare. Sed cõtra has opiniones simul arguiĩ: q: seq̃tur ꝙ nulla cõsequẽtia est ꝓpositio: consequens est falsũ vt ꝓbabo: ꝓbaĩ cõseq̃ntia: q: nullum incõplexũ est ꝓpõ. oĩs cõseq̃ntia ẽ incõplexũ ꝫm has' opiniones. g° nulla cõsequẽtia est ꝓpõ. ꝙ autẽ cõsequẽs sit falsũ q̃druplr̃ ꝓbaĩ. Primo sic. Oĩs ꝓpõ rõnalis vel cõditiõalis est ꝓpõ. oĩs cõseq̃ntia est ꝓpõ rõnalis vel cõditõialis: ergo oĩs cõseq̃ntia est ꝓpõ. Secũdo sic. Oẽ cõcedendũ negãdũ vel dubitãdũ ẽ ꝓpõ. oĩs cõseq̃ntia ẽ cõcedenda: negãda: vel dubitãda: ergo oĩs cõseq̃ntia ẽ ꝓpõ. Tertio sic. Oĩs ꝓpõ copulatiua ẽ ꝓpositio in q̃ cõiũgũĩ ꝑ̃les cathegoꝛice ꝑ notã copulatõis ⁊ disiũctiua ꝑ notã disiũctiõis: ergo a pari rõnalis erit ꝓpositio in q̃ cõiungũtur ꝑ̃les cathegoꝛice per notã rõnis: ⁊ cõditõalis ẽ ꝓpõ i qua cõiũgũtur plures cathegoꝛice: ꝑ notã cõditõis. Quarto. syll's est oꝛ̃o: ergo cõseq̃ntia ẽ oꝛ̃o. tenet cõsequẽtia ab iferioꝛi ad suũ supius affirmatiue: ⁊ cũ alijs cõditiõibus req̃sitis. Spãliter tamen arguiĩ cõtra primã: q: seq̃tur ꝙ nõ datur ꝯseq̃ntia mala: cõsequẽs est falsũ: q: sicut argumẽtationũ alia est bona alia mala: ita ⁊ ꝯsequentiaꝝ. q: cõuertũtur. ꝓbatur cõseq̃ntia. q: scđm primã opinionẽ: cõsequentia est respect⁹ siue relatio cõseq̃ntis ad antecedens q̃ dr̃ consecutio siue seq̃la siue depẽdẽtia. sed i cõseq̃ntia mala nulla est cõsecutio. ⁊ vbi nulla ẽ cõsecutio ibi aliq̃ nõ ẽ ꝯña: ergo ⁊c̃.

Spãliter ꝯ scđaȝ regulã arguiĩ: q: seq̃tur ꝙ nulla est consequẽtia nisi in mẽte: cõseq̃ẽs ẽ manifeste falsuȝ: q:

multe sunt ꝯ̃tie vocales ⁊ scripte: pꝫ ꝯ̃tia. qꝫ talis act⁹ itellect⁹ iferētis ꝯ̃ñs ex añte nõ est nisi in mēte: opatio .n. itellect⁹ est opatio imanēs: q̄re ⁊c̄. Spāliter ꝯ̄ tertiaꝫ regulā arguit̄. qꝫ seq̄t̄ ꝙ nõ dat̄ ꝯ̃tia mala ⁊ nõ dat̄ nisi in mēte. vtrūqꝫ est iprobatū ⁊ ꝯ̃tia patet de se. Ad hec rñdet̄ sustinēdo dictas opiniones: ⁊ ꝯcedit̄ ꝙ ꝯ̃tia formalr̄ sumpta nõ est ꝓpõ. sed est act⁹ itellect⁹ vel respectus qdā scd̄m diuersas opiniones vt dictuꝫ est. Et ad p̄mā rõneꝫ in oppositū negat̄ minor. s. ꝙ ꝯ̃ña formalr̄ sumpta sit ꝓpõ rõnalis vel ꝯditionalis: sed mālr̄ sit.

Ad scd̄m negat̄ maior: qꝫ ꝯ̃ña est ꝯcedēda: negāda: vel dubitāda. ⁊ tamē nõ ē ꝓpõ: qꝫ ꝯcedere ꝯ̃ñaꝫ est cõcedere illationē ⁊ negare ꝯ̃ñaꝫ ē negare illationē eē malā vel eē bonā: ⁊ nõ est negare añs neqꝫ ꝯ̃ñs. Ad tertiū dr̄ ꝙ si disiunctiua vel copulatiua sumat̄ formalr̄. nulla illaꝝ erit ꝓpõ. sꝫ erit act⁹ itellectus copulātis vel disiungentis duas ꝓpõnes adinuicē ſm̄ Hētisbe. scd̄m autē Ferebrich ⁊ Pau. pgu. negabit̄ ꝯ̃tia. qꝫ nõ est silitudo iter ꝯ̃tiaꝫ ⁊ alias ypotheticas: qꝫ bonitas ⁊ vitas ꝯ̃ñe attēdit̄ penes illationē ⁊ nõ penes cathegoricas ponentes in eē sicut in alijs ypotheticis. Ad q̄rtū negatur. añs: si syll's sumat̄ formalr̄: sed bene ꝯcedit̄ si sumat̄ mālr̄. Ad primū spāle ꝯ̄ primā regulā siue opinioneꝫ cõcedit̄ ꝯ̃ña: sicut ipse Ferebrich cõcedit in cõseq̄ntijs suis. Ad rõnē cū dicit̄ argumētationū alia ē bona alia mala. ergo ⁊ cõsilr̄ ꝯsequētiaꝝ. negat̄ antecedens ꝓprie accipiēdo argumētationē. qꝫ Boe. in secūdo topi. suoꝝ diuidit argumētationē in syll'm ⁊ inductionē. ⁊ phūs in p̄mo topi. diuidit silr̄. si tamē accipit̄ argumētatio iproprie ꝯcesso antecedēte negat̄ ꝯ̃ña. qꝫ argumētatio ⁊ ꝯ̃ña nõ cõuertūtur tūc scd̄ꝫ opinionē. Ad scd̄ꝫ spāle ꝯ̄ secundā opinionē cõcedit̄ ꝯ̃ña. Unde ꝓprie loquēdo oro vocal' vel scripta denoiata a ly si ergo vel igr̄ nõ dꝫ dici ꝯ̃ña sꝫ signū ꝯ̃ñe. Sūt eni ea q̄ sūt i voce eaꝝ q̄ sūt in aia passionū note scd̄ꝫ phūꝫ p̄mo pyer. Si tamen vis ꝙ vocalis ⁊ scripta dicat̄ ꝯ̃ña. dr̄ ꝙ ꝯ̃ña dr̄ nõ ꝙ sit act⁹ itellectus sꝫ ꝑ subordinationē ad actū itellect⁹ sicut scd̄a pars hui⁹ copulatiue. Ois hõ ē risibilis ⁊ eꝯ̄. dr̄ ꝙ ꝓpõ cathegorica solū ꝑ subordinationē ad aliquā mentalē. Ad tertiū spāle ꝯ̄ tertiā opionē cõcedit̄ cõseq̄ntia. ⁊ ad ꝓbationē dicat̄ sic sup̄. lꝫ iste opiniões ꝓbabiles sint ex itentione tamen magr̄i ⁊ ꝑ vitate alr̄ dicēdū puto. s. ꝙ conseq̄ntia formalr̄ sūpta sit illatio. i. ꝓpõ illatiua cõseq̄ntis ex antecedēte ⁊ ē sile: ac si diceret̄. Est ꝓpõ i q̄ cõiūgunt̄ ples cathegorice ꝑ notā illatõis. s. ly: si ergo ⁊ equalētes Unde cā effectiua ꝯ̃ñe ē itellect⁹ agēs q ceteros discursus ꝓducit. Causa mālis sūt ꝓpões ex qb⁹ cõstituitur. Cā formalis est ipa cõpõ iportata ꝑ ly ergo. Cā finalis ē scire: siue discernere veꝝ a falso. Qd̄ āt cõseq̄ntia formalr̄ sūpta sit ꝓpõ illatiua cõseq̄ntis ex antecedēte ꝓbatur sic. diffõ data ꝑ gen⁹ ⁊ drīā idicat formalr̄ qd est diffinitū. sꝫ ista ē huiusmodi. ergo ⁊c̄. ꝯseq̄ntia nota cū maiori: mior ꝓbat̄: qꝫ ly ꝓpõ est gen⁹ ad cõditionalē ⁊ rõnalē ſm̄ magistrū i caplo ypotheticaꝝ: residuū vo ē loco differentie ⁊c̄. Sophisma. Cõtra diffõneꝫ sic. Tu es asinus: ergo diffõ mala: cõseq̄ntia tꝫ: antecedēs ꝓbat̄ sic Ois ꝓpõ ē va: cui⁹ ꝯ̄dictoriū ē falsū: tu es asin⁹. ē ꝓpõ g° tu es asin⁹. ē va. cui⁹ ꝯ̄dictoriū ē falsū: ꝓbat̄ maior: qꝫ si nõ. da oppositū. s. ꝙ aliq̄ ꝓpõ nõ est va cui⁹ ꝯ̄dictorium est falsū: ⁊ illa est. ergo illa est nõ va: cuius cõtradictoriū est falsuꝫ. ⁊ vltra: ergo illa est falsa cuius cõtradictoriuꝫ ē falsum: qꝫ nõ verū ⁊ falsum cõuertunt̄. hoc aūt est ipossibile. Ad hoc dicit̄ negādo antecedēs. Ad ꝓbationē negat̄ illa ꝯseq̄ntia. Ista ē nõ va. cui⁹ cõtradictoriū ē falsū. ergo illa est falsa cuius cõtradictoriū est falsuꝫ: qꝫ licet nõ verū ⁊ falsuꝫ cõuertant̄ in terminis simplicib⁹: nõ tamē in terminis cõpositis vt hic.

Utrū diffinitio cõseq̄ntie bone ⁊ male sit bene data.

Contra Ista cõsequētia est bona: nulla chymera est: ergo sic est ꝙ nulla chymera est: ⁊ tamen oppositū ꝯ̃tis stat cū añte: ergo diffõnes male: cõseq̄ntia tꝫ: antecedēs ꝓ p̄ma pte ꝓbat̄: qꝫ seqtur. Nulla chymera ē. igr̄ veꝝ ē nullā chymerā eē. ergo sic ē ꝙ nulla chymera ē. pꝫ cõseq̄ntia ab vno cõuertibili ad reliquū. Secūda ps ꝓbat̄: qꝫ si nihil nec aliq̄liter esset tūc nulla chymera eēt. ⁊ nõ sic est ꝙ nulla chymera ē: qꝫ si sic est ꝙ nulla chymera ē aliq̄liter eēt quoniā ꝓpõ cathegorica affirmatiua sine p̄dicato distrahēte ponit aliqd vel aliq̄liter esse. Secūdo sic. Ista cõsequētia ē bona. Impole ē hoiem nõ eē asinū. igit̄ necesse est holem esse asinū: ⁊ tamē oppositū cõsequētis stat cuꝫ antecedēte. ergo ⁊c̄. cõsequētia tꝫ cū maiori ꝑ Ari. i primo pyerme. dicētē ꝙ ad ipole nõ seq̄t̄ necārio eē. minor ꝓbat̄. qꝫ antecedēs est veꝝ ⁊ cõseq̄ns falsū. igr̄ oppositū ꝯsequētis stat cū antecedēte. tꝫ ꝯ̃ña: assūptū ꝓbat̄. ꝙ cõseq̄ns sit falsū notū ē: ꝙ añs est veꝝ ꝓbat̄. qꝫ hic nõ est hoieꝫ eē asinū d̄mõstrādo istā. chymera ē: ⁊ hoc ē ipole ergo ipole nõ ē hoiem eē asinū: tꝫ cõseq̄ntia a resoluētibus ad resolutaꝫ. Itē aliqd ipole nõ ē hoieꝫ eē asinū: ergo ipole nõ ē hoiem esse asinū: tꝫ cõsequētia a ꝑticulari ad suā idefinitā. Tertio sic. Ista cõseq̄ntia ē bona: a eē veꝝ ē tibi dubiū: ergo aliqd a esse veꝝ ē tibi dubiū: ⁊ tamē oppositū cõseq̄ntis stat cū ātecedēte. g° ⁊c̄. tꝫ cõseq̄ntia cū maiori. qꝫ arguit̄ a cõuertibili ad cõuertibile.

Itē tn̄ valet ac si argueret̄. Tu dubitas a esse veruꝫ ergo tu dubitas aliqd a esse veꝝ: que videlicet valet. ꝓbat̄ modo minor. s. ꝙ oppositū cõsequētis stet cū antecedēte. qꝫ posito casu ꝙ a sit alteꝝ istoꝝ: de⁹ ē vel hõ est asinus: sꝫ lateat te q̄ sit a illaꝝ isto posito ātecedēs ē veꝝ: qꝫ illa ē tibi dubia a ē veꝝ q̄ adeq̄te significat a esse veꝝ: ergo a esse veꝝ ē tibi dubiū. ꝙ oppositū cõseq̄ntis sit verū ꝓbat̄: qꝫ nec hoc eē veꝝ est tibi dubiū demõstrādo illaꝫ deus ē: ⁊ nec hoc esse veꝝ ē tibi dubiū: demõstrādo illā. hõ ē asin⁹: ⁊ nihil ē a nisi aliqd istoꝝ vt suppono: ergo nullū a eē verū ē tibi dubiū. Quarto sic. argumento magr̄i. Ista cõsequētia est bona. Tu credis p̄cise ꝙ aliqs homo decipit̄. ergo aliquis homo decipitur. ⁊ tamē oppositū cõseq̄ntis stat cū antecedēte: ergo ⁊c̄. cõseq̄ntia nota: maior ꝓbat̄: qꝫ vel credis veꝝ vel falsū: ⁊ quomodocūqꝫ aliqs homo decipit̄. minor probat̄: qꝫ pono ꝙ credis p̄cise ꝙ aliqs homo decipit̄. ⁊ tamen nullus ali⁹ a te decipiatur. tūc tu credis precise ꝙ aliquis homo decipitur: ⁊ ꝙ nullus decipiatur: quod est oppositum consequentis. probatur: quia nullus alius a te decipitur per casum: neqꝫ tu: probatur. ꝙ si non. da oppositum. scilꝫ. ꝙ tu deciperis. Contra. tu credis precise sicut est: ergo

tu nõ decipis: p3 pña: añs pbaṫ: q2 tu credis q aliquis hõ decipiaṫ p casum: ⁊ ita ẽ q aliqs hõ decipiṫ: q2 tu decipis p rõnẽ tuã: ergo tu credis precise sicut est.

Ad hec breuiter rñdeṫ. Ad primũ varias rñsiones inuenio. Magr. n. i qnto dubio argumẽto primi dubij qdrature concedit istã pñam ⁊ negat q oppositũ pñtis stet cum añte. Ad pbationẽ negat illam pñaz. sic ẽ q nulla chymera ẽ. ergo aliqd est vel aliqliter ẽ q nulla chymera ẽ: q2 i antecedẽte ẽ ampliatio vsq3 ad imaginabile: q̃ nõ ẽ in consequẽte. Unde lyver. ita. ⁊ sic. ampliãt ⁊ nõ illi tmĩ aliqd aliqualiter. Aliter rñdet ipe i pmo posterior i ttio tractatu i qõne quã faċ: vtr negatio sit notior affirmatione. ⁊ negat istã cõseqntiã eẽ bonã: q2 stat oppositũ pñtis cũ antecedente vt argumtũ pbat. Et cũ tu pbas ipa3 eẽ bonam negat illã consequẽtiã: nulla chymera ẽ: ergo ver ẽ nulla3 chymerã eẽ. Et cũ dicis qlib3 ppõ isert suum dcm̃ fore ver. dr q ver ẽ cũ hoc medio: ⁊ alia ppõ sic significat. Aliṫ rñdet Paulus pgul. i dubijs suis. s. negando cõseqntia3 eẽ bonã. Et ad pbationẽ negat illã vltimã consequentiã ver ẽ nullã chymerã eẽ: ergo sic ẽ q nulla chymera ẽ. put ly sic ẽ sunt due ptes. si ãt est vna ps vt aduerbium vel equalens huic aduerbio ve concediṫ cõseqntia: s3 vlterius nõ seqṫ sic ẽ q nulla chymera est: ergo aliqliter est q nulla chymera ẽ. s3 bene seqtur: ergo aliqliter nulla chymera ẽ. Hec breuiter tetigi: q2 diffusius tractata sunt in qõne de ppõne vera ⁊ falsa. ibi vide. Ad sm respondeṫ q pseqntia ẽ bona. non tamẽ t3 pp̃ter pbationẽ factã: q2 plus intelligit q quãdo negatio iũgitur vbo ifinitiui modi ⁊ non vbo principali. tũc ipossibile nõ ⁊ necesse equalent. vt dicendo. impossibile ẽ hoiem non eẽ asinũ: ergo necesse ẽ hominez eẽ asinũ. Est aũt bõa: q2 antecedẽs ẽ ipossibile. Ad pbationẽ cũ pbas ipa3 eẽ verã negaṫ consequẽtia: neq3 arguiṫ a resoluentib9 ad resolutã ⁊ a pticulari ad indefinitam: q2 illa nõ ẽ alicuius quãtitatis. iõ non ẽ resolubilis: s3 officiabiliter pbanda cũ sit modalis in sensu composito. pbatur antecedẽs sic. hec nõ est ipossibilis: hõ ẽ asinus. que adeqte significat hoiem eẽ asinũ: ergo impossibile nõ est hoiem non eẽ asinũ. pma officiãs ẽ impossibilis ⁊ officiata similr. Ad tertiũ concediṫ q cõsequentia ista ẽ bona: q2 arguitur a conuertibili ad conuertibile: ⁊ nõ q2 vna sit pticularis ⁊ alia idefinita: s3 q2 quelib3 ear est i sensu cõposito de tmĩs consimilib9 vel cõuertibilib9. Et ad rõnẽ dr q antecedẽs ẽ ver ⁊ cõsequẽs silr. ⁊ cõcedo ista simul stare a eẽ ver ẽ tibi dubiũ ⁊ nullũ a eẽ ver est tibi dubiũ. sic ista: tu dubitas a eẽ verũ: ⁊ tu dubitas nullũ a eẽ ver. dubitato n. vno pdictorior d3 alter dubitari: nec ista sũt pdictoria: aliquod a eẽ ver ẽ tibi dubiũ. nullũ a eẽ ver ẽ tibi dubiũ: nec aliq̃ ẽ negatiua. s3 ambe affirmatiue. ⁊ cuilib3 istar d3 dari pdictoriũ p negationẽ ppositã toti. Unde sic iste sunt vere aliquẽ hoiẽ3 currere ẽ poẽ: nullũ hoiem currere ẽ poẽ. nec iste sunt pdictorie. nec aliq̃ istar ẽ negatiua: ita i pposito. Ad quartũ concediṫ cõsequentiã eẽ bonã ⁊ negaṫ oppositũ cõsequẽtis stare cũ antecedẽte. Et cũ tu pbas q nullus decipitur. nego. ⁊ cu3 tu dicis: tu nõ deciperis. nego. Et cum tu pbas: q2 tu credis precise sicut est. nego. Et cum tu pbas q2 tu credis q aliqs homo decipitur: ⁊ ita ẽ q aliqs homo decipiṫ: ergo tu credis pcise sicut ẽ: negatur cõseqntia: s3 minor d3 esse talis Et ita ẽ q aliqs hõ decipiṫ quẽ credis decipi. ergo ⁊c. s3 illa minor est falsa. Sophisma p diffõnes sic. Tu es asinus: ergo diffõnes male: pña t3: antecedẽs pbaṫ: et pono q a sit asin9. b hoc disiũctũ hõ vel asinus: tũc arguitur sic. vtq3 istor ẽ asin9 p ly istor dmõstrãdo a ⁊ b. tu es alṫ istor: ergo tu es asinus: pña bõa q2 in Darij. minor ẽ nota: q2 tu es b: qm̃ tu es hõ vel asinus: ⁊ maior pbaṫ: q2 hoc ẽ asinus demõstrato a. ⁊ hoc ẽ asin9 demõstrato b: ⁊ ista sunt oĩa istor: ergo vtq3 istor est asinus. q b sit asinus pbaṫ: q2 hõ vel asinus est asinus: qm̃ asinus ẽ asinus: ergo hõ vel asinus ẽ asinus. Ad hoc negaṫ añs. Ad pbationez admisso casu negaṫ maior. ⁊ ad pbationẽ negaṫ añs: q2 ñ d3 sic pbari: s3 sic. aliquod istor ẽ asinus: ⁊ nihil ẽ aliquod istor qn illud sit asinus: ergo qlib3 istor ẽ asinus. vl' ergo vtq3 istor ẽ asinus qd idẽ ẽ. ⁊ minor ẽ falsa: q2 aliqd est aliquod istor qd nõ ẽ asinus: q2 sortes ẽ b. qm̃ ẽ hõ vel asinus: ergo ẽ aliquod illor: ⁊ tamen nõ est asinus. ⁊ hoc ẽ. q2 hõ vel asinus est asinus: ⁊ hõ vel asinus nõ ẽ asinus: nec ista pdicũt ⁊c. Utr diffinitiones consequentie formalis ⁊ consequẽtie materialis sint bene date.

Contra formalẽ arguitur sic. Ista consequentia est formalis. Aliqs homo est. ergo deus ẽ: ⁊ tñ oppositũ pñtis est imaginabile stare cũ antecedente absq3 pdictõe: ergo diffinitio mala. cõseqntia nota cũ minori. q2 ista sunt imaginabilia stare sil absq3 pdictione: aliqs hõ est ⁊ deus non est. sm magrm̃ i declaratiõe cõsequentie formalis. maior pbatur. q2 oẽs iste consequẽtie sunt formales. aliquis hõ ẽ. ergo aliqd est: ergo cãtum ẽ vel nõ cãtum ẽ. cãtu3 vel nõ cãtu3 ẽ: ergo deus ẽ. pbaṫ ista vltima: q2 ista ppositio deus est. seqtur formaliṫ ex qlib3 illar diuisim: ergo coniũcti3. pbatur assumptũ: q2 seqṫ cãtu3 ẽ: ergo cã est: ergo deus ẽ. Silr seqṫ non cãtum ẽ ergo deus ẽ. q2 si aliqd ess3 hmõi illud eẽt deus: ergo a pmo ad vltimu3 cõsequẽtia erit formaṫ. aliqs hõ ẽ. ergo deus est. Secũdo sic: ista ẽ formaṫ. tu es aĩal: ergo tu es hõ: et tamẽ oppositũ consequentis ẽ imaginabile stare cũ antecedente absq3 pdictione: ergo ⁊c. consequẽtia t3: minor pbatur. q2 imaginabile ẽ ista stare simul absq3 aliq̃ pdictione. tu es aĩal: ⁊ tu non es hõ cũ aliqd sit aĩal qd nõ ẽ hõ. maior pbaṫ. s. q cõsequentia sit formalis: q2 seqtur tu es aĩal: ergo tu es. a tertio adiacẽte: ad sm adiacens tũc vltra: tu es: ergo tu es tu. t3 cõsequẽtia: q2 oppositu3 pseqentis formalṙ repugnat antecedẽti. tu es tu: ergo tu es iste hõ te demõstrato a conuertibili ad cõuertibile: ⁊ vltra. tu es iste hõ: ergo tu es hõ. ab iferiori ad suũ superius affirmatiue: ergo a pmo ad vltimũ valet: tu es aĩal: ergo tu es homo. Tertio sic: Ista conseqntia ẽ formalis tu nõ es hõ: ergo tu nõ es aĩal: ⁊ tñ oppositum cõseqntis ẽ imaginabile stare cũ antecedẽte absq3 pdictõe: ergo ⁊c. minor p3 maior pbaṫ: q2 ex opposito cõsequentis seqṫ formaliter oppositũ antecedentis: ergo ẽ formalis: t3 cõsequentia p pmã regulã sĩ capituli cõsequẽtiar. antecedẽs pbaṫ: q2 seqṫ formalṙ tu es animal: ergo tu es homo. q2 sequitur formaliter. tu es animal. ergo tu es. ⁊ vltra. ergo tu es tu: ⁊ vltra. ergo tu es iste

hõ.ꝛ vltra: ergo tu es hõ ꝛc. Cõtra mãlē ex pte antecedētis ipossibilis arguiť sic. Ista ꝯña ē bona ꝛ mãlis. Hec ꝓpõ ē ipolis se demõstrata. ergo nullus deꝰ ē: ꝛ tñ oppositũ ꝯñtis stat cũ añte: ergo diffõ mala. ꝯña tꝫ cuꝫ maiori: qꝛ maioꝛ ē ipolis cũ asserat se eē ipossibilē: minoꝛ probatur: qꝛ ex añte ꝛ ꝯñte fit vna copulatiua possibilis.ſ. ista hec ꝓpõ ē ipolis seipã demõstrata: ergo deus ē. ergo oppositũ ꝯñtis stat cũ añte. pꝫ ꝯña ꝺ se. Itē illa ꝯseq̃ntia ē mãlis: cesar nõ fuit. ergo nullꝰ deꝰ ē: ꝛ tam̃ oppositũ cõsequentis stat cũ añte: ergo ꝛc. ꝯñtia nõ cũ maiori: qꝛ añs ē ipossibile: mioꝛ pꝫ: qꝛ ista stãt simul: cesar nõ fuit: ꝛ ðns ē. Similr̃ ista ꝯñtia aliqñ nõ valuit: ergo nec nũc valet: tꝫ cõseq̃ntia: qꝛ ois ꝯña bona ē neccĩa: ꝛ ois mala est ipolis. Scðo ꝯ mãlē ex pte cõseq̃ntis neccĩj arguiť sic. Ista conseq̃ntia ē mãlis: deꝰ ē: ergo cesar fuit. qꝛ conseq̃ns ē neccĩũ: ꝛ tñ. oppositũ cõseq̃ntis stat cũ añte: qꝛ ista stãt siľ: deꝰ est ꝛ cesar nõ fuit: qꝛ ex istis fit vna copulatiua polis. ergo ꝛc. Itē hoc est neccĩũ. ergo hoc est neccĩũ. p ly hoc i vtroqꝫ ðmonstrãdo ꝯñs. ꝛ tam̃ oppositũ cõseq̃ntis stat cũ añte. ergo ꝛc. cõseq̃ntia tꝫ. maioꝛ ꝓbať: qꝛ cõseq̃ns est neccĩũ. qð ꝓbať: qꝛ sic ꝓpõ q̃ asserit se eē ipoleꝫ est ipolis: ita ꝓpõ q̃ asserit se eē neccĩã ē necessaria. Itē illa ꝯña ē bona ꝛ mãlis: oē aial currit: ergo ois hõ currit. ꝛ tñ nec añs: nec ꝯñs ē neccĩũ. ergo regule ꝺ ꝯña mãli diminute sũt. cõseq̃ntia nõ cũ miori. maioꝛ ꝓbať. qꝛ hec ꝯñã ē bona ꝛ nõ est formaľ. ergo est mãlis. maioꝛ ꝓbať: qꝛ oppositũ cõseq̃ntis repugnat ãtecedēti. he.n. due repugnãt: q oē aial currit: ꝛ q hõ nõ currit: qꝛ seq̃ť i baroco hoc ipolē.ſ. q hõ nõ ē aial. Deinde ꝓbať mioꝛ.ſ. q nõ sit formalis: qꝛ oppositũ conseq̃ntis est imaginabile stare cũ antecedēte absqꝫ ꝯdictõe: ergo non est formalis. cõseq̃ntia pꝫ cũ antecedente. q̃r ꝛc.

Ad hec breuiť respõdeť. Ad p̃mũ negať maior .ſ. q illa consequētia sit formalis. Et ad ꝓbatõeꝫ negať q oēs ille ꝯñe a p̃io ad vltimũ fcē sint formales. imo mřte sũt mãles tñ: q̃s reliquo tibi: discerne vt exercites igeniũ vt ꝭa. Ad ꝭꝫ ꝯcedo ꝯseq̃ntiã illã eē formalē: ꝛ nego q sit imagiabile q tu sis aial. ꝛ tu ñ sis hõ. qꝛ seq̃ť hec ꝯdictio tu es hõ: ꝛ tu ñ es hõ. q̃ꝫuis sit imagiabile q aliqd sit aial ꝛ nõ sit hõ sine ꝯdictiõe.

Ad t̃tiũ dr̃ siľr q illa ē formalis ꝛ nego minorē.ſ. q illa sint imagiabilia staŕ siľ absqꝫ ꝯdictõe.ſ. tu nõ es hõ ꝛ tu es aial. qꝛ seq̃ť ꝯdictio: vt dcm̃ ē ꝛc. Ad p̃mũ ꝯ mãlē dr̃ q triplex ē ipolē.ſ. p se: p accidēs: ꝛ p reflexionē. p se ē q̃ñdo p̃ncipalr̃ significat sic nõ p̃t eē. nec potuit esse: nec poťit eē: vt hõ ē asinꝰ. p accidēs võ ē qð p̃ncipalr̃ significat sic nõ põt eē nec poťit eē: potuit tam̃ eē. vt cesar nõ fuit. p reflexionē ē qð asserit se eē ipolē seipo demõstrato. Ad ꝓpositũ mõ dr̃ q magr̃ loq̃ť solũ de ipossibili p se. ꝛ p hoc soluiť p̃mũ ꝛ ꝭꝫ ex pte ãtecedētis ipolis.

Alr̃ tam̃ p̃t dici ad ꝭꝫ q ista cõseq̃ntia ē bõa: vt nũc cesar nõ fuit. ergo nullus deꝰ ē: licꝫ nõ sit bõa simplr̃. cõsequētia ãt bõa simplr̃ est neccĩa simplr̃. bona ãt vt nunc nõ est neccĩa simplr̃: sꝫ vt nũc: ꝛ ꝭꝫ qd. ꝛ sic solũ excludiť ipolē p reflexionē. Ad ꝭm dr̃ q triplex est neccĩũ.ſ. p se: p accidēs: ꝛ p reflexionē. p se ē illud quod significat: sic nõ p̃t: nec potuit: nec poťit nõ eē. vt deꝰ ē. Neccĩum p accidēs ē qð significat sic nõ põt nec poťit nõ eē: potuit tam̃ non eē. vt cesar fuit. Neccĩũ p reflexionē ē qð asserit se eē neccĩũ. vt hec ꝓpõ ē neccĩa seipã ðmõstrata. Ad ꝓpositũ mõ dico q regula itelligit solũ de neccĩo p se: ꝛ nõ de alijs modis loq̃ndo ꝺ cõseq̃ntia bona simplr̃. Et p hoc pꝫ ad p̃mũ ꝛ ꝭm. Põt ēt itelligi de neccĩo p accidēs i ꝯseq̃ntia bona vt nũc. ñ ãt simplr̃. ꝛ p hoc pꝫ alr̃. ad p̃mã. Ad t̃tiũ concedo istã cõseq̃ntiã eē mãleꝫ ꝛ tam̃ antecedēs nõ ē ipolē: nec cõseq̃ns neccĩũ. negať tam̃ cõseq̃ntia. ergo regule sũt diminute. Unde magr̃ dat diffinitionē cõseq̃ntie mãlis q̃ cois ē oibꝰ.ſ. quãdo oppositũ cõsequētis nõ p̃t stare cũ ãtecedēte: ꝛ p istã cognoscerē illã eē bonã. Dat ēt duas alias regulas spãles.ſ. q̃ñdo ãtecedēs est ipolē ꝛ cõseq̃ns neccĩũ: ꝛ cõcedo q p istas spãles nõ potes cognoscē vlr̃. q̃re ꝛc. Sophisma ꝯ diffõnes sic: Tu es asinꝰ. ergo diffinitiones male. cõsequētia tꝫ. ãtecedēs ꝓbať: ꝛ pono q a sit ista ꝓpõ: hõ est asinꝰ. tũc arguiť sic: tu es asinꝰ: vel tu respõdes ad a aliť q̃ꝫ affirmatiue. sꝫ tu nõ respõdes ad a alr̃ q̃ꝫ affirmatiue. ergo tu es asinus. consequētia nõ. qꝛ arguiť a disiũctiua cũ destructõe vniꝰ ptis ad alterã. mioꝛ ꝓbať.ſ. tu nõ respondes ad a aliť q̃ꝫ affirmatiue. tu nõ respõdes ad a. ergo tu nõ respõdes ad a alr̃ q̃ꝫ affirmatiue. ꝯseq̃ntia tꝫ. antecedēs ꝓbať. qꝛ tu nõ negas a nec cõcedis. ꝛ si dicis q negas a. ergo te eē asinũ ē a te negãdũ. ergo te eē asinũ ē aliqd: ergo tu es asinus. maioꝛ p̃ncipaľ ꝓbať: qꝛ ꝭa ps istiꝰ disiũctiue ē va.ſ. vľ tu respõdes ad a aliť q̃ꝫ affirmatiue. ꝓbať: qꝛ ꝓpono tibi a: si cõcedis hēo itentũ.ſ. q tu es asinus. si negas. ergo tu respondes aliť q̃ꝫ affirmatiue. Ad hoc negať antecedēs. Ad ꝓbationē cũ dicis: tu es asinus vel respondes alr̃ ad a q̃ꝫ affirmatiue: nõ cõcedo istã disiũctiuã nisi ꝓ tpe ꝓ quo respõdeo. Et quãdo dr̃: tu non respõdes ad a aliť q̃ꝫ affirmatiue: dico q ē falsa ꝓ tpe ꝓ quo respondeo. ꝛ cũ tu dicis: tu negas a. ergo te esse asinũ est a te negãdũ. concedo. ergo te eē asinũ ē aliqd. ergo tu es asinus. negať consequentia ꝛc.

Utrꝫ diffinitões consequentie bone de forma: ꝛ consequentie bone de materia sint bene date.

Contra. Ista ꝯseq̃ntia non ē bona ꝺ forma: tñ verꝫ vľ falsũ ē ꝓpõ. ergo nihil nõ verꝫ vel falsũ est ꝓpõ: ꝛ tam̃ q̃libꝫ ei cõsimilis i forma ē bona. ergo ꝛc. ꝯsequētia nõ cũ miori: qꝛ arguiť ab exposita ad vnã exponentiũ suaꝝ: maioꝛ ꝓbatur: qꝛ illa non ē bõa. ergo nõ ē bona ꝺ forma. ꝓbať antecedēs. qꝛ añs est verꝫ ꝛ conseq̃ns falsũ. q ãtecedens sit verꝫ ꝓbať: ois ꝓpõ ē va vel falsa. ergo tñ verꝫ vel falsũ ē ꝓpõ. q conseq̃ns sit falsũ ꝓbať: qꝛ ꝯdictoꝛiũ eiꝰ ē verꝫ.ſ. aliqd qð non ē verꝫ: nꝫ falsũ est ꝓpõ. qꝛ hec ē ꝓpõ ðmonstrãdo istã: hõ ē asinꝰ. ꝛ hec ē aliqd ñ verꝫ vel falsũ. ergo aliqd nõ verꝫ nꝫ falsũ est ꝓpõ. tꝫ conseq̃ntia cuꝫ maiori: mioꝛ ꝓbať. qꝛ hoc ē falsũ. ergo hoc est non verꝫ vel falsũ. Scðo sic: ista ꝯseq̃ntia nõ ē bona ꝺ forma: ãtirp̃s est albꝰ. ergo antirp̃s est coloratꝰ. ꝛ tam̃ q̃libꝫ sibi simiľ i forma est bona. ergo ꝛc. conseq̃ntia nõ cũ miori. qꝛ arguiť ab iferiori ad suũ supiꝰ affirmatiue: ꝛ cũ alijs conditionibꝰ req̃sitis. maioꝛ ꝓbať: qꝛ conseq̃ntia nõ valet. probatur: qm̃ possibile est ita eē sic significať p antecedens. q̃ꝫuis non sit ita sicut significať p consequens. ergo non valet. tꝫ consequentia. antecedēs ꝓbať sic. Possibile est ita eē sicut adeq̃te significatur p antecedens. ꝛ non ē ita sicut adequate significať p consequens. ergo polē ē: ita

esse sicut significatur p antecedens q̄uis nō sit ita sic si-
gnificatꝰ per consequens.tꝫ consequentia:qꝛ ex oī copula-
tiua affirmatiua lꝫ iferre vnā expletiuā affirmatiuaꝫ.ꝛ
ātecedens pbaꝰ.qꝛ hec est possibilis.ita ē sicut adeq̄te si
gnificaꝰ p ātecedens que adeq̄te significat:ita esse sicut
adeq̄te significaꝰ p ātecedens:ergo possibile est: ita esse
sicut adeq̄te significaꝰ p ātecedens qđ est pma ps ante-
cedentis. Alia ēt ē manifesta.s.ꝛ non ē ita sic significaꝰ
p conseq̄ns:qꝛ antixp̄s non est coloratus. Tertio sic:
Ista cōseq̄ntia non ē bona đ forma:si hō currit aīal cur
rit.ergo si iste hō currit aīal currit:ꝛ tamē q̄libꝫ consilis
i forma valet.ergo ꝛc̄.cōseq̄ntia ē nota.maior pbaꝰ.qa
sub ēmino stāte confuse tm̄ imobiliꝰ non licꝫ descendē.
sꝫ cū ly homo stet imobiliꝰ pm magr̄m.ergo non licꝫ đ
scendē:ꝛ consequēter si licꝫ descendē hoc est grā māe ꝛ
nō de forma.minor pbatur:qꝛ arguendo a cōditionali
affirmatiua descendēdo sub ātecedēte ad conseq̄ns sem
per valet:vt pꝫ discurrendo in omnibus.

Ad hec breuiter respondeꝰ. Ad pmum nego
maiorē.s.ꝙ illa consequētia nō sit đ for
ma. Ad pbationē dico ꝙ ātecedens ē verꝫ.ꝛ nego ꝙ
conseq̄ns sit falsū.Et cū dicis:ꝯdictoriū consequētis est
verꝫ:nego.Unde ly nō:dꝫ dētminare totū disiūctū.aliꝰ
nō essꝫ ꝯdictoriū exponentis negatiue i q̄ ly nō:determi
nat totum disiūctū.ꝛ iđ nego istā:aliqđ non verꝫ vel fal-
sum ē ppō.Et ad pbationē nego istā:hoc non ē verū
vel falsum demonstrata illa:hō est asinꝰ.Et cum tu ar
guis:hoc est falsū.ergo hoc ē non verꝫ vel falsū.a parte
disiūcti ad totū disiūctū:nego consequētiā quādo disiū-
ctū teneꝰ collectiue:sic est i pposito:cū dētmineꝰ p signū
confusiuū.Si āt intelligimꝰ ꝙ negatio solū isinitaret p-
mā ptē disiuncti nō essꝫ ad ppositū. Ad pm negatur
maior.Ad pbationē cū dꝛ possibile ē ita eē sic significa
tur p ātecedens:q̄uis nō sit ita sicut significatur p cōse
quens.Distigno de ly possibile:qꝛ aut cadit sup̄ totum
aut sup̄ pmā ptē tm̄.Si sup̄ pmā ptē nego consequenti-
am.Si vō sup̄ totū concedo cōsequētiā.ꝛ vlteriꝰ nega-
tur ꝙ ex copulatiua liceat iferre expletiuā:quādo copu
latiua non ē ypothetice pbabilis:vt ista cū ly possibile
cadat i totū:qꝛ i copulatiua caderet sup̄ totū:i expletiua
vō sup̄ ptem. Ad tiū cōceditur maior.Unde illa cō
sequentia valet tm̄ de mā:ꝛ iđ negatur ꝙ quelibꝫ consi
milis i forma valeat. Ad pbationē dꝛ ꝙ nō valet de-
scendēdo de forma.qꝛ non valet descēsus i oibꝰ cōsimi-
libꝰ i forma.vt i illa:si hō nō currit risibile nō currit.er
go si iste hō nō currit risibile non currit:ꝛ tm̄ ē similis đ
scensus i forma huic.Uide hoc ample i qōne scā đ sup
positione imobili confuse. Sophisma ꝯ diffinitiōes
sic:Tu es asinꝰ.ergo diffinitiones male. conseq̄ntia tꝫ
antecedēs pbatur sic:tu es asinus:vel illa disiūctiua ē
falsa.p ly istā demonstrādo disiūctiuā scāꝫ.sꝫ illa disiū-
ctiua non ē falsa.ergo tu es asinꝰ.conseq̄ntia bona ꝛ an
tecedens ē verꝫ.ergo ꝛ conseq̄ns est verꝫ.ꝙ antecedēs sit
verꝫ pbatur.p pma pte pꝫ:qꝛ si non dicas tu ꝙ illa dis
iunctiua ē falsa:ꝛ arguitur sic.Illa disiūctiua ē falsa.er
go tu es asinꝰ.vl ista ē falsa a pte disiūctiue ad totā.ꝛ an
tecedens est verꝫ p te.ergo consequens.ꝙ minor sit vera
.s.illa disiunctiua non est falsa.probatur:qꝛ contradicto
rium est falsum.s.ista disiūctiua est falsa. ergo quelibet
ps est falsa.ergo pa pars est falsa.sꝫ pa pars ē illa disiū-
ctiua ꝛ est falsa.ergo ista est falsa.

Ad hec respondet qdam breuiter non admittē
do casum.s.ꝙ pars non possit dētmina
re totum.sed videtur fuga.Ideo dicatur:ꝛ ad istā disiū
ctiuam scām:tu es asinus vel ista disiunctiua est falsa.
Dꝛ querendo an velis ꝙ secūda pars significet precise
an non.Si sic non admitto casum:qꝛ est insolubile sim
pliciter.Si aūt non significat precise admitto casum:ꝛ
dico istam disiūctiuā esse falsā.Et cuꝫ tu arguis ꝯ.illa
disiūctiua est falsa per te ergo tu es asinus vel ista disiū
ctiua ē falsa.tꝫ cōsequentia a pte disiūctiue ad totā disiū
ctiuam.negaꝰ cōsequentia qꝛ ista ppō:ista est falsa.ē an
tecedēs put mere significat cathegorice:ꝛ sic cōcessa ē.
Est aūt ps disiūctiue quādo ē consequens vt significat
ypothetice.Rursus non recte accipis minorē dicendo
ista disiūctiua non ē falsa:sꝫ debes dicere non ista disiū
ctiua est falsa.ꝛ hoc ꝯdictoriuꝫ significat copulatiue op
posito modo.s.ꝙ ista disiūctiua non est falsa vel ipa nō
est vera.ꝛ ideo minor est vera.

Utꝫ pma regula sit vā: Si ex ꝯdictorio consequētis
seqtur ꝯdictoriū antecedētis conseq̄ntia est bona.

Contra. ista cōseq̄ntia non valet.Sor-
tes nō demonstratur:ergo hoc
non demonstratur.ex ꝯdictorio conseq̄ntis seq
tur ꝯdictoriū antecedētis.ergo regula falsa.consequen-
tia nota cū minori:qꝛ seqtur:hoc đmōstratur: ergo sor.
demonstratur p ly hoc demonstrādo sortē.maior pba
tur.qꝛ posito ꝙ nihil demonstretur ē antecedens verū
vt pꝫ:ꝛ conseq̄ns falsū:pbatur si conseq̄ns sit verꝫ:cum
sit ppō oꝫ ꝙ subm aliqđ significet.ꝛ cū sit pnomē đmō
stratiuū non significat nisi demonstrādo.ꝛ p conseq̄ns
aliqđ demonstratur p ly hoc.ꝛ per conseq̄ns falsū ē ꝙ
p ly hoc non demonstretur aliqđ. Scđo sic. illa con
sequētia non valet:hoc est pretitū.ergo hoc fuit.ꝛ tamē
ex ꝯdictorio consequentis seqtur contradictoriū antece
dentis.ergo ꝛc̄.tꝫ consequentia cū minori ꝛc̄.qꝛ seqtur.
hoc non fuit:ergo hoc non ē pteritū quocūqꝫ demon-
strato.maior pbatur:qꝛ aliqđ fuit qđ non fuit: ergo ali
quid ē pteritū quod non fuit.tꝫ conseq̄ntia a conuertibi
li ad cōuertibile.ꝛ antecedens ē verꝫ vt pbabo.ergo ꝛ cō
seq̄ns:qđ aūs sit verꝫ pbaꝰ sic. aliqđ fuit ꝛ ipole ē illđ fu
isse:ergo aliqđ fuit qđ nō fuit.ꝯña bona ꝛ aūs pbaꝰ: et
signo hāc ppōnē hō est asinꝰ:quā volo diu fuisse sic pre
cise significādo.tūc pma ps pꝫ:qꝛ hoc fuit demōstran-
do istā ppōnē.ꝛ ipole est hoc fuisse.ergo aliqđ fuit qđ n̄
fuit.Scđa ps pbaꝰ.s.ipole est illud fuisse.qꝛ verꝫ est ꝙ
ipole est hoc fuisse.ergo ipole est hoc fuisse.pꝫ cōseq̄ntia
a sili.Uerꝫ est te currē.ergo tu curris pbaꝰ antecedens.
Hec est vā ꝙ ipole est hoc fuisse:q̄ adeq̄te significat ꝙ
ipole est hoc fuisse.ergo verꝫ est ꝙ ipole est hoc fuisse. tꝫ
conseq̄ntia cū miori.maior pbatur.qꝛ hec est vā hoc fu
it qđ est ipole.ergo qđ est ipole hoc fuit.cōseq̄ntia bōa a
a conuertibili ad conuertibile.ātecedens est verum.er-
go ꝛ consequens.Ista est longa philateria.tamen p in
uenibꝰ clare deduxi ꝛ clarius respōdebo. Tertio sic.
ista consequentia est bona.sortes est nūc primogenitꝰ.
ergo habet vel habuit patreꝫ.ꝛ tamen ex opposito con
sequentis nō seqꝰ oppositū aūtis.ergo regula falsa.ꝯña

tenet cum maiori. minor probatur. quia pono q plato iniecerit semē p sorte generādo in matricē berte: postea moriat̃: quo mortuo ꝯꝑuet berta ita bene illud semē q i tp̄z īfundat̃ aia sortis: tūc p3 q nō seqtur: sortes non h3 nec hūit p̄rē. ergo nō est p̄mo genit⁹. q2 añs est ver̄: q2 nō habuit p̄rē qñ fuit sortes: q2 tūc plato nō erat. nec qñ nō fuit: ⁊ tamē ꝯñs est falsū. Quarto arguit̃ argumēto magr̄i. Ista ꝯña ē bona. tu credis p̄cise q oīs hō decipit̃. ergo tu deciperis. ⁊ tamē ex ꝯ̄dictorio ꝯñtis nō seq̄tur ꝯ̄dictoriū añtis. ergo ⁊c̄. p̄ma pars añtis pbat̃: q2 seqtur: tu credis p̄cise q oīs hō decipit̃. igitur tu credis ver̄ vel falsū. si tu credis falsū. igit̃ tu deciperis. si tu credis ver̄ ⁊ credis q oīs hō decipit̃. igitur ita ē q oīs hō decipit̃. ⁊ tu es aliqs hō. ergo tu deciperis. q aūt ex ꝯ̄dictorio ꝯñtis nō seqtur ꝯ̄dictoriū añtis pbat̃: ⁊ pono q tu credas p̄cise q oīs hō decipit̃ ⁊ nō tu decipiaris. isto posito ꝯñs est falsū p casū ⁊ añs est ver̄. pbat̃. q2 si non: detur oppositū: ⁊ arguitur sic: Tu credis p̄cise q oīs hō decipit̃: ⁊ ita ē q oīs hō decipit̃: q2 oīs hō nō tu decipit̃ p casū: ⁊ tu deciperis p rōnē. igitur tu credis p̄cise sicut ē per rationē: quod erat pbandū.

Ad hec respōdetur. Ad p̄mū negatur maior. s. q ista ꝯña nō valeat: Et ad pbationē nego q posito casu añs sit ver̄ ⁊ ꝯñs falsum. q2 si nihil demr̄atur nō est añs ex quo nō h3 ꝯñs. Et ꝯñr stāte casu isto illa nō est ꝯña. sed bene cōcedo q añs pōt eē ver̄ sine ꝯñte. Et ex hoc seqtur q alique due ppōnes cōuertūtur q̄r vna pōt eē vera sic significādo ⁊ altera non: vt ille: sor. nō demr̄atur: hoc nō demr̄atur. p̄ma cui pōt eē vera: scḋa nō. Et si replicas. ergo seqtur q a cōuertibili ad cōuertibile nō valet ꝯña. dr̄ negādo q seq̄tur. q2 vl' vis q sor. demr̄et vel nō. si sic vtraq3 est falsa. si nō tunc nō poterit fieri ꝯña. q2 nō erit nisi vna istar̄. Ad scḋ3 negatur maior. s. q ꝯña ista nō valeat. Scḋo. ad pbationē cum dr̄: aliqd fuit qḋ nō fuit. ergo ⁊c̄. nego añs.

Ad pbationē cū dr̄: aliqd fuit ⁊ ipōle est illud fuisse. ergo ⁊c̄. nego añs p scḋa parte. Ad pbationē cū dr̄: ver̄ est q ipōle est hoc est fuisse. ergo ipōle ē hoc fuisse. Dr̄ dubitādo q̄lr tenet̃ ly q: vel noialr̄ vl' ꝯiūctiue. Si p̄mo mō: tūc añs est ver̄. sed ꝯña nō valet. q2 ly q non cōuertitur cū orōne īfinitiua q̄ dr̄ dcm̄ ppōnis nisi cum tenet̃ coniūctiue. si vero ly q tenetur coniūctiue ꝯña est bona. sed nego añs. Ad pbationē cū dr̄: hec est vera q ipōle est hoc fuit q̄ adeq̄te significat ⁊c̄. ergo ver̄ ē q ipōle est hoc fuisse. negatur ꝯña. q2 i antecedēte tenet̃ ly qḋ noialr̄: in ꝯñte vero coniūctiue. ⁊ iuxta hoc solet cōcedi q ver̄ est q ipōle est hoc fuisse. ⁊ falsū est q ipōle ē hoc fuisse. tenēdo ly qḋ in p̄ma noialr̄: in scḋa vero cōiūctiue. sic cōceditur q necc̄iu3 est q de⁹ nō fuit ⁊ necc̄iu3 est q de⁹ fuit: in p̄ma tenēdo ly qḋ noialr̄: in secūda vo coniūctiue. Ad t̄tiū negat̃ maior. s. q ista ꝯña sit bona q2 nō est nec̄e q ad gñationē alicui⁹ sit vel fuerit pr̄: sed q semē fuerit debito loco īfusum: ⁊ q habeat v̄tutē īformatiuā: imo etiam est pōle q nec habeat nec habuerit matrē vt si in casu p̄ori ponatur q sim⁹ ppinq̄ īstāti īfusionis aie itellectiue p sorte generādo: ⁊ sint oēs cause p̄parātes dispositionē p illa aia ita ppique q nulla cā nālis in tā breui tp̄e possit applicari ad īpedimētū De-inde volo q cor berte p̄cutiatur gladio ⁊ sibi insit mors p minori tempore q̄3 anima īntroducetur pro sor. generando. casus est satis imaginabilis. tūc p3 conclusio p p̄mo īstāti aie ītroducte. Ad q̄rtū negatur minor. s. q ex ꝯ̄dictorio ꝯñtis nō seq̄tur ꝯ̄dictoriū ātecedētis. Ad pbationē dr̄ nō admittēdo casum: q2 nō est pōle q tu credas p̄cise q oīs hō decipitur ⁊ tu nō decipiaris. nā si sic seqtur q tu deciperis: vt ostēsum est. aut ergo tu deciperis in credēdo oēm hoīe3 decipi. q2 oēs hoīes decipi est falsum per casu3: aut in credēdo aliud videlicet q hō ē asin⁹ vel aliqḋ aliud falsu3. ⁊ p ꝯñs tu nō credis p̄cise q oīs hō decipitur; q2 est oppositū vnius particule casus. Et eodē mō seqtur q nō est pōle q tu credas p̄cise teip̄3 decipi. igitur tu deciperis. vel ergo in credēdo teipsum decipi vel aliud: nō p̄mū: q2 teip̄3 decipi est ver̄. igit̃ aliqd aliud. ⁊ p ꝯñs tu non credis p̄cise teipsum decipi ⁊c̄.

Sophisma ꝯ̄ regulas sic: Tu es asinus. ergo regula falsa. ꝯña tenet. añs pbat̃. ⁊ pono q a cōuertatur cum isto t̄mino hō: ⁊ hoc disiūctū a vel b cū isto t̄mino asin⁹. Tūc arguit̃ sic: tu es a. ergo tu es a vel b. tenet cōsequētia a parte disiūcti ad totū disiūctū: ⁊ antecedēs est ver̄: q2 tu es hō. ergo tu es a. ergo cōsequēs est ver̄. tūc vltra: tu es a vel b. ergo tu es asin⁹. tenet cōsequētia a cōuertibili ad cōuertibile. Ad hec dr̄ negādo añs. Ad pbationē admisso casu negatur cōsequētia. q2 a vel b nō est disiūctū nisi apparēter. q2 p casum conuertitur cū ly asinus. ergo est icōplexū: ⁊ p cōsequēs nō est disiūctum. Vel aliter si vis q sit disiunctū dicitur q regula itelligitur de disiūcto significāte ex cōpositione suar̄ partiū. qualiter non est in proposito.

Utr̄ secunda regula sit vera: Si aliqua cōsequētia est bona ⁊ antecedens est ver̄. ergo ⁊ consequens.

Contra ista cōsequētia est bona: deus est: ergo nullus hō est asin⁹. ⁊ tñ añs est ver̄ ⁊ cōsequēs nō. ergo regula falsa. consequētia nota cū maiori. minor pbatur. p p̄ma parte p3. s. q añs sit ver̄. Pro scḋa pbatur. s. q cōsequēs nō sit ver̄. q2 si nō: da oppositū q sit ver̄: ⁊ arguitur sic. consequēs est ver̄ q significet adeq̄te nullū hoīe3 eē asinum. ergo sic est q nullus hō est asin⁹. tenet cōsequētia. a cōuertibili ad cōuertibile. tunc vltra: sic est q nullus hō est asin⁹. ergo aliq̄lr est q nullus hō est asin⁹. tenet cōseqūtia. q2 oīs ppō affirmatiua sine p̄dicato distractiuo ponit aliqd vel aliq̄lr eē. sed hoc cōsequēs est falsum. ergo illud ex quo seqtur ⁊c̄. Scḋo sic: Ista cōsequētia ē bona: illa ppō: cesar fuit est necc̄ia. ergo ei⁹ adeq̄tū significatū est necc̄iu3: ⁊ tñ añs est ver̄ ⁊ cōsequēs nō. ergo regula falsa. cōsequētia tenet cū maiori: q2 arguitur a diffinito ad diffōne3. minor pbatur ponēdo q sit ista ppō: cesar fuit sic significās. q añs sit ver̄ p3 p regulā cōe3 dicentē q oīs ppō vera de p̄terito in t̄minis simplicibus nō depēdēs a futuro est necc̄ia. q cōsequēs nō sit ver̄ pbatur. q2 si nō da oppositū. tūc sic. adeq̄tū significatū est necc̄iū. s3 adeq̄tū significatū ē cesarē fuisse g⁹ cesarē fuisse ē necc̄iū. ⁊ vltra. ergo cesarē fuisse ē. aut saltē seqtur. ergo cesarē fuisse est aliqd. quod est falsum. q2 cesarē fuisse nihil est: cū nec sit suba nec accn̄s. Tertio sic: ista consequētia est bona: illa ppō est vera. cesar fuit. ergo adeq̄tū ei⁹ significatū est ver̄. ⁊ tamē añs est ver̄. ⁊ cōsequēs falsum. ergo regula falsa. cōsequētia tenet cū maiori. q2.

arguiť a diffinito ad diffōnē.minor ꝓbať.⁊ ꝑ pma par
te patet.ꝑ secūda ꝓbať.q꞉ seqť:adeq̄tū significatū est ve
rū.ſʒ tale ē cesarē fuisse. ergo cesarē fuisse est verū. ꝯn̄s
est falsū:q꞉ cesarē fuisse nihil ē.ergo cesareʒ fuisse nō est
ver̄.tʒ ꝯn̄a:q꞉ negato ente de aliquo negať qōlibʒ cōtē
tum sub ente.an̄s ꝓbať:q꞉ si cesarē fuisse eēt aliqd.deus
posset illud ens destruere cōtra sententiā Agathonis sex
to ethicor̄.quā ph̄us approbat. Quarto sic.ista ꝯn̄a
ē bona:nihil demr̄ať.ergo hoc nō demr̄ať:⁊ tamē an̄s
est ver̄ ⁊ ꝯn̄s falsuʒ.ergo regula falsa.ꝯn̄a tʒ:cū maio-
ri.q꞉ arguiť ab vli negatiua ad vnā suā singularē.minor
ꝓbať:q꞉ vbi nihil demōstreť antecedēs est verū: vt pʒ
⁊ ꝯn̄s falsū.q꞉ si ꝯn̄s est: subʒ ei⁹ aliqd significat.ſʒ non
significat nisi demr̄ando.g° aliqd demr̄ať qd ē falsū.g°

Ad hec respōdeť. Ad pmū nego minoreʒ.s. ꝙ
an̄s sit verū ⁊ ꝯn̄s falsū.imo ꝯn̄s est ēt
verū. Et ad ꝓbatōeʒ cū dr̄.da oppositū ꝙ conseq̄ns
sit ver̄:ergo ver̄ est nullū hoiem esse asinū.ꝯcediť ꝯn̄a.
Et vltra cū dicis.verū est nullū hoieʒ eē asinū.ergo sic
ē ꝙ nullus hō ē asinus. Respōdet Pau. pgu. disti-
guēdo de ly sic ē. aut teneť aduerbialr̄ ꝑ vē.aut vt sunt
due ptes.Si scdo mō negať ꝯn̄a. si pmo mō cōcediť.
sed negať vlteri⁹ ꝯn̄a.cū dr̄.ergo aliq̄lr̄ ē ꝙ nullus hō ē
asin⁹. Alr̄ respōdet magr̄ i q̄dratura sua sine aliq̄ disti
ctione cōcedēdo vsqʒ ad istā ꝯn̄aʒ.Deide negādo istaʒ
vltimā.q꞉ in antecedēte ē āpliatio ⁊ in ꝯn̄te nō. Alr̄ re
spōdet i pmo poste.vide sup̄ i scda qōne. Ad scdʒ di-
cit Pau.pgu.ꝙ ly necīū ⁊ silr̄ suo mō.alij modi possūt
capi tripl̄r.s.trāscēdenť ꝑ re necīa.Scdo aduerbialr̄ ꝑ
mō necīo.Et t̄tio mō ꝑ ꝓpōne necīa.vnde dicit ꝙ il-
la ꝓpō:necē ē cesarē fuisse:ē falsa capiēdo ly necessariū
pmo mō ⁊ scdo mō.q꞉ cesareʒ fuisse nihil ē.ſʒ tertio mō
ē v̄a:q꞉ significat ꝙ illa ꝓpō ē necīa:cesar fuit: ⁊ iō for-
malr̄ respōdēdo negať vltima ꝯn̄a.cesarē fuisse est ne-
cessariū.ergo cesarē fuisse ē ens.q꞉ ly necīū ampliat ꝑ
eo qd est vel fuit vel erit vel imaginabile esse. Et dicit
vlteri⁹ ꝙ ad ꝓbādū ꝓpōnē eē necīā nō est mediū vlr̄ ex
significato adeq̄to necīo.sed solū est ver̄ illud ꝙ quādo
ꝓpō est affirmatiua ⁊ ampliatiua: ⁊ ei correspōdet ali-
qd reale.sed dat vnū mediū vlē ad ꝓbandū ꝓpōnē eē
necīā qd est tale:illa ꝓpō vera ē: cui nec aliq̄ silis pōt eē
falsa sic p̄cise significādo cui non ꝯdicit aliq̄ ꝓpō quā se
quiť esse falsā ad ꝓpōnē significātē istā:⁊ sola ipossibili
tas nō pmittit.ergo necīa ē:⁊ ecōtra. Et cōseq̄nť ne
garē istā cōseq̄ntiā:ista ꝓpō ē necīa:cesar fuit ergo ade-
quatū significatū ē necīū. Hec si vis abundevide ab
eo dubio septimo. Hec opio est ferme ꝯ oēs logicos
q diffiniūt ꝓpōnem necessariā sic.Est illa cui⁹ adeq̄tuʒ
significatū ē necīū ⁊ p̄cipue ꝯ magrʒ. Iō alr̄ dicatur cō
cedo illā ꝯseq̄ntiā eē bonā:illa ꝓpō ē necāria.cesar fuit.
ergo cesarē fuisse ē necīū:p̄supposito ꝙ sic adeq̄te signi-
ficet.⁊ nego ꝙ cōseq̄ns sit falsū. Ad ꝓbationē cuʒ dr̄:
cesarē fuisse est necīū.ergo cesarem fuisse est aliqd,cōce-
ditur ꝯseq̄ntia.Et cū dr̄:cesareʒ fuisse nihil ē nec aliq̄lr̄
ē.ergo nō est ens.Dicitur ꝙ ēs tripl̄r accipi solet.Uno
mō vt est cōmune ad oē significabile tā cōplexe q̄ʒ icom
plexe.⁊ sic significatur tā ꝑ terminū q̄ʒ per ꝓpōnē.Alio
mō vt est cōe ad significabile icōplexe tm̄.Tertio mō vt
cōe ad significabile cōplexe loquēdo de ente. Scdo mō
cōcediť ꝙ cesarē fuisse nihil ē:ꝓut ly nihil oppōitur en
ti scdo imō. cū hoc tamē stat ꝙ sit ens pmo ⁊ tertio mō
⁊ nō valet.ergo vel ē sub̄a vel accidēs.q꞉ illud solū est ve
rū de ente icōplexo. Ad tertiū dicit Pau. pgu. ꝙ nō
ꝓbatur vlr̄ ꝓpositio esse vera ex significato adeq̄to ve
ro.q꞉ argumentū cōcludit:sed sic est p̄cise sicut illa ꝓposi
tio significat.ergo est v̄a p̄cise:sic fuit illa ꝓpositio signi
ficat.ergo fuit vera:p̄cise sicut erit illa ꝓpositio signifi-
cat.ergo ē v̄a. Cōtra.ponatur ꝙ illa ꝓpō:cesar fuit
nūc pmo sit.⁊ tamē nō fuit nec post hoc erit. tūc nō va-
let precise sic fuit significat.ergo fuit vera.p̄cise sicut erit
significat.ergo erit v̄a.q꞉ antecedēs ē verū ⁊ cōsequens
falsū. Preterea ē cōtra oēs logicos diffiniētes ꝓpōnem
verā sicut ē illa cui⁹ adeq̄tū significatū ē ver̄. Ideo alr̄
dicatur cōcedēdo vsqʒ ad istā.ergo cesarē fuisse est ens.
⁊ dicatur sicut ad t̄tiū argumentū p̄cise.ergo deus posset
destruere illud ens.nego consequentiā.sed bene seq̄tur si
esset ens secūdo mō. Ad q̄rtū dr̄ ꝙ si nihil demr̄atur
cōsequentia nō valet.q꞉ nō est cōseq̄ntia.q꞉ nō est cōse-
quens.Si āt aliquid demōstratur cōceditur cōseq̄ntia
sed tā cōsequens q̄ʒ antecedens est falsū. q̄re ⁊c̄. So-
phisma contra regulas sic:Tu es asinus .ergo regula
falsa.cōseq̄ntia tʒ.ātecedēs ꝓbať:⁊ pono ꝙ oē demon-
stratū ꝑ ly hoc sit asinus:quo admisso:q꞉ possibile est.
ꝓpono tibi:tu es hoc demōstrādo te vel cōcedis vel ne
gas.si cōcedis arguitur sic:oē demōstratū ꝑ illud ꝓno-
men hoc ē asinus:tu es aliqd demōstratū ꝑ illud ꝓno-
men hoc.igitur tu es asin⁹.tʒ cōseq̄ntia cū maiori: q꞉ ē
casus.minor pʒ ꝑ certificationē fcāʒ.q꞉ dixi te demōstra
ri ꝑ ly hoc.Si āt negas:tu es hoc:arguiť sic :tu negas
ver̄ ⁊ nō repugnas.ergo male rn̄des.antecedens patʒ:
qm̄ nō seq̄tur oē demōstratum ꝑ illud ꝓnomē hoc ē asi
nus. ergo tu nō es hoc.q꞉ ista stant simul:oē demōstra
tū ꝑ illud ꝓnomē hoc ē asin⁹:⁊ tamen tu es hoc. Ad
hec dr̄ negando antecedens. Ad ꝓbationem admisso
casu cū ꝓponitur:tu es hoc:demōstrando te pōt dici pri
mo nō admittendo hāc demōstrationē:q꞉ repugnat ca
sui. Secūdo dr̄ ꝯcedendo istam:⁊ tunc ad argumen
tum:oē demonstratū ꝑ ly hoc est asinus: tu demōstra-
ris per ly hoc.igitur tu es asinus.nego minorem tanq̄ʒ
repugnantem.Et ad ꝓbationem dixi ꝙ per ly hoc tu
demonstraris.ergo tu demōstraris.nego consequenti-
am.si tam̄ sumiť ꝑ ātecedente illa:ego te demōstraui ꝑ
ly hoc.nego istā tāq̄ʒ repugnātem: q̄re ⁊c̄.

Utrum tertia regula sit vera.si aliq̄ ꝯsequentia ē bo
na ⁊ antecedens est necīū.ergo ⁊ consequens.

Contra. nulla ꝓpō est necīa er
go regula vna.cōseq̄n
tia.tʒ antecedens.ꝓbatur.q꞉ si q̄ esset
necessaria potissimuʒ essʒ illa:deus ē.
Sʒ cōtra:ista ꝓpositio est necessaria.
ſʒ hec ꝓpō est.⁊ hāc ꝓpōnem esse sunt
idem.ergo hanc ꝓpositionem esse est
necessarium.consequens est falsum.q꞉ hanc ꝓpositio-
nem esse est contingens. q꞉ pōt esse ⁊ non esse. Con
firmatur.q꞉ hec ꝓpositio deus est:est contingens.ergo
non est necessaria. consequentia tenet ab affirmatiua
vni⁹ disperati ad negatiuam alterius:probatur antece
dens:q꞉ hec ꝓpositio contingenter est, ergo est contin

gens.pꝫ ꝯña:ꝛ añs ꝓbaꝛ.qꝛ pōt esse ꝛ nō eē. Preterea nullū necessariū est illa ꝓpō.ꝛ aliqd ē ista ꝓpō.ergo aliquid cōtingens ē ista ꝓpositio.pꝫ ꝯña. Tūc vltra.ergo ista ꝓpositio ē cōtingēs.tꝫ ꝯña p cōuersionē. Secūdo sic.hec ꝯña est bona:hoc est necessariuꝫ.ergo hoc ē necessariū.ꝯtinue demōstrādo añs.ꝛ antecedēs est necessarium.ꝛ cōseqns cotingēs.ergo regula falsa.ꝯñtia tꝫ:cū maiori.qꝛ oppositūꝫ ꝯñtis repugnat añti.minor ꝓbaꝛ: ꝙ añs sit necessariū pꝫ: qꝛ asserit se eē necariū.ꝙ aūt cōsequens sit cōtingēs ꝓbaꝛ.qꝛ cōtingens est illud antecedēs eē:ꝛ p ꝯñs cōtingēs est ipsū eē necessarium.ꝛ ꝯñs sic ꝑcise significat. ergo ꝯñs est cōtingēs. Tertio sic. hec ꝯña est bona:contingens est.ergo cōtingēs est.ꝛ tamē antecedēs ē necessariū ꝛ cōseqns cōtingēs. ergo regula falsa.ꝯsequentia tꝫ:cū maiori. qꝛ arguiꝛ ab eodem ad idē.minor ꝓbaꝛ.ꝙ añs sit necessariū pꝫ. qꝛ necesse ē aliqd cōtingens eē.ꝛ sic significat añs.ergo est neciuꝫ ꝙ ꝯñs sit cōtigēs ꝓbaꝛ.qꝛ primarie significat cōtigēs est. sed cōtingens eē est cōtingens.ergo ꝛc.

Ad hec rñdeꝛ. Ad pmū negaꝛ ātecedēs. Et ad ꝓbationē ꝯcedo ꝙ ista ē necessaria:de⁹ est. Et cū arguiꝛ:hec ꝓpō est necessaria.ꝛ hec ꝓpō ē hanc ꝓpōnē eē:ergo hanc ꝓpōnem eē est neciū. nego cōseqntiā:nec arguiꝛ resolutorie:qꝛ cōsequens nō est resolubile sed officiabile. Ad confirmationē negaꝛ ista cōseqntia:ista ꝓpō cōtingenꝛ est.ergo ē cōtingēs:qꝛ ꝓpositio dꝛ necia vel cōtigens rōne significati qd est tale. ꝛ nō qꝛ sit res necia vel cōtingens.conceditꝛ ergo ꝙ ista ꝓpō est res cōtingens.negaꝛ tamē ꝙ sit ꝓpō cōtingēs. Diciꝛ aūt cōtingenꝛ eē:qꝛ est res cōtingēs. ꝛ necessario eē:qꝛ significat rē neciā. Ad aliud negaꝛ vltima cōsequētia. Ad scōm negaꝛ ꝙ añs sit necessariū ad itellectū datū:qꝛ nō est neciuꝫ p se:licet sit neciū p reflexionē sed tale adhuc est cōtigens vel ipoſe. Vel diciꝛ ꝙ nō valet in ꝓpōnib⁹ ptinentib⁹ ad isolubilia. Vel dꝛ ꝙ regula itelligit ꝙ nō sit tale per reflexionē. Ad tertiū dꝛ ꝙ cōseqnēs est neciū sicut añs ꝛ dꝛ vlteri⁹ ꝙ cōtingens eē est neciū tanqꝫ significatū:licꝫ nullū cōtigens sit neciuꝫ nec icōuenit aliquā ꝓpōnem eē necariā.ꝛ quālibet rem per seipsaꝫ significatā eē rem cōtingenteꝫ: vt ista.hō est aial ꝛc. Sophisma ꝯ regulā sic:Tu es asin⁹:ergo regula falsa.cōseqntia tꝫ.añs ꝓbaꝛ sic. Oē aial quod fuit aliqñ fuit asin⁹:sed tu fuisti aial quod fuit aliqñ: ergo tu fuisti asin⁹:sꝫ tu es idē quod vnqꝫ fuisti.igꝛ tu es asinus. pꝫ cōseqntia pma cū minori.ꝛ maiorē ꝓbo supponēdo ꝙ in a istanti nō fuit aliqd aial pter asinū.isto posito arguitur sic.Oē aial quod fuit i a istanti fuit asinus: ergo oē aial quod fuit aliqñ fuit asinus:tꝫ cōseqntia ab iferiori ad suuꝫ supius affirmatiue ꝛ sine distributione ꝛ sine signo imobilitāte.ꝙ sic arguatur ꝓbo:qꝛ ly aliqñ nō distribuitur quod suadetur sic.signū vlē affirmatiuū non distribuit ꝛminū sequentē se imediate:nisi fuerit deꝛminatio sui substātiui:sꝫ ly aliqñ nō ē deꝛminatio sui substātiui:qꝛ aduerbiū est determinatio vbi ꝛ nō nois:ergo nō distribuitur ly aliqñ. Ad hec negatur añs. Ad ꝓbationē nego istā:oē aial quod fuit aliquādo fuit asinus. Et ad ꝓbationē nego cōseqntiā ꝛ cōcedo ꝙ ly aliquādo distribuitur:ꝛ ꝙ est deꝛminatio illi⁹ ꝛmini aial; nō qdem ꝓpinqua sed remota:ꝛ ita pꝫ quō aduerbiū ē determinatio vbi ꝛ nō nominis:quare ꝛc.

Utrū qrta regula sit vera.si aliqua cōseqntia ē bona ꝛ antecedens est ipoſe consequens est possibile.

c Contra Ista cōsequētia est bona.chymera que nō est nō itelligitur. ergo chymera est.ꝛ ista nō itelligitur.ꝛ tamē antecedens est poſe ꝛ cōseqns nō.ergo regula falsa. cōseqntia tꝫ cū maiori:qꝛ lꝫ resoluere relatiuū nō cōfusiuū i ꝛ:ꝛ ille illa illud.minor ꝓbatur.ꝙ antecedēs sit poſe pꝫ: qꝛ ē veꝝ cū ꝯdictoriū sit falsū.s.ois chymera que est itelligitur.qꝛ seqtur ꝙ ois chymera est:ꝛ illa itelligitur.ꝙ cōsequens nō sit poſe pꝫ:qꝛ est vna copulatiua:ꝛ pma ps ē iposis. Secūdo sic.illa cōseqntia est bona.tu es i istāti ꝑsenti.ergo aliquado fuit ita ꝙ tu fuisti in istanti ꝑsenti.ꝛ antecedens ē poſe ꝛ cōsequēs nō.ergo regula falsa. ꝯseqntia tenet ꝛ maior pꝫ:qꝛ ois ꝓpō affirmatiua de presenti relingt vnā de pterito verā.ꝙ antecedens sit poſe pꝫ.ꝙ cōseqns nō sit poſe ꝓbatur:qꝛ nulluꝫ istans ꝑsens fuit.ergo nihil fuit in istanti ꝑsenti.ꝛ p cōseqns tu nō fuisti in istanti ꝑsenti.patent ambe cōseqntie.ātecedens ꝓbatur.qm̄ hoc istās nō fuit demōstrando istans ꝑsens.ꝛ hoc ē oē istās ꝑsens.ergo nullū istās ꝑsens fuit: Tertio arguitur argumēto magr̄i. Ista cōseqntia est bona. ois ꝓpō est affirmatiua.ergo nulla est negatiua.ꝛ tamē antecedens est poſe ꝛ cōseqns ē ipoſe.ergo regula falsa: ꝯseqntia tꝫ cū maiori.mior ꝓbatur p pma pte:ꝛ pꝫ ꝙ illa ꝛa pars ē iposis. Nulla ꝓpō ē negatiua:qꝛ nō pōt eē va.qꝛ nō quādo est:qꝛ ipa esꝫ:ꝛ esset negatiua:ergo aliqua ꝓpō negatiua esset:nec ipa non existente:qꝛ quando ꝓpō non est non est va nec falsa.

Ad hec respondetur. Ad pmuꝫ negaꝛ maior.scilicet ꝙ illa consequentia sit bona. Ad ꝓbationem dicitur ꝙ relatiuum lꝫ resolui sic in affirmatiuis in negatiuis vero non. Et ideo si diceres chymera est que intelligitur.ergo chymera est.ꝛ ista intelligitur bene valeret consequentia. Et ideo cum in affirmatiua relatiuum resoluatur in coniunctionem copulatiuam: ꝛ pronomen demonstratiuum. in negatiua relatiuum resolueretur in coniunctionem disiunctiuam vel.ꝛ pronomen demonstratiuum cum partibus oppositis ipsius affirmatiue: vt in istam: chymera non est: vel illa non intelligitur. Ad secundum nego maiorem. s. ꝙ ista consequentia sit bona. Ad probationem dico ꝙ debet sic intelligi. omnis propositio vera affirmatiua de presenti carens extremo composito: ꝛ signo confusiuo tam explicite qꝫ implicite relinquit vnam de preterito veram qualiter non est in proposito vt declarabo. Dicitur primo vera: quia si ista de ꝑsenti est falsa nō oportet ꝙ relinquat istam de preterito veram. Secundo affirmatiuā:quia si esset negatiua illud etiam nam esset opus. Dicitur tertio carens signo confusiuo .quia ista est vera:omne instans est.que tamen non relinquit aliquam de preterito veram:quia nunquam ista erit vera instans fuit. Dicitur quarto carens extremo composito tam explicite qꝫ implicite:quia hec est vera hoc instās ē istans quod ē;ꝛ tñ non relingt aliquā de preteri

rō verā: q2 illa nunq̃z ē vera: hoc istans fuit instās quod
ē: ⁊ ita ē in ꝓposito .s. cū extremo cōposito: q̄re non va-
let. Ad tertiū negaꝭ mior: vñ negaꝭ ꝙ illud ꝯñs non
sit possibile: nulla ꝓpō ē negatiua. Ad ꝓbationē cuz
dr̄ .nō pōt eē vera: ergo non ē posis: negaꝭ ꝯña: q2 mul
te sunt ꝓpōnes poſes que nō possūt eē ve sic p̄cise signifi
cādo. vt in mā insolubiliū iste: oīs ꝓpō ē falsa. nulla pro
positio ē va: h° nō ē ver. hoc ē falsū seipo d̄mōstrato: ⁊
eē mām isolubiliū vt ista. sortes nō ē existēs i mēte sortis
silr̄ hec nō ē vera: de9 ē exñs in mēte. Similr̄ hic non ē
demōstrādo subm hui9 ꝓpōnis. ad cui9 desinitionē desi
neret ista ꝓpō: q̄libz .n. illaꝝ ē posis: nulla tñ ipaꝝ sic si-
gnificādo pōt esse vera. Sophisma ꝯ regulā sic. Tu
es asin9: ergo regula falsa: ꝯña tz: añs ꝓbatur sic: queli
bet singularis alicui9 vl̄is ē va: tu es asinus ē singularis
alicui9 vl̄is: ergo tu es asinus ē va: ꝯña tz cū minori. ma
ior ꝓbaꝭ sic: quelibz singularis isti9 vl̄is. oīs hō ē aial: ē
va. ergo quelibz singularis alicui9 vl̄is ē va. tz ꝯña ab i
feriori ad suum superi9 affirmatiue ⁊c̄. Ad hec dr̄ ne
gādo añs. Ad ꝓbationem negaꝭ maior .s. q̄libz singula
ris alicui9 vl̄is ē vera: q2 falsa ē. vt pz p exponentes.

Ad ꝓbationē dr̄ negādo ꝯñtiam: q2 arguiꝭ ab inferi
ori ad supi9 distributiue: ⁊ rō nō valet: nā ly alicui9 vl̄is
stat distributiue cū sit determinatio t̄mi stātis distributiue.

Utꝝ qnta regula sit va. Si ꝯña ē bona ⁊ aliqd sequi
tur ad ꝯñs illud seqꝭ ad antecedens.

Contra. Ista ꝯña ē bona. Oīs ꝓposi
tio ē va: ergo aliq̃ ꝓpositio ē
vera. q2 arguiꝭ a subalt̄nante ad subalterna
tam: ⁊ ad ꝯñs seqtur ista: Tu es asinus. quod
nō seqtur ad añs: ergo regula falsa: conseq̄ntia tz cū ma
iori. minor ꝓbatur sic. nā ad istā ꝓpōnem mentalē eē ve
ram: tu es asinus. seqtur te eē asinū: ⁊ illa mētalis ē ali-
qua ꝓpō: ergo ad aliquā ꝓpōnem eē verā seqtur te esse
asinū: tz cōsequētia a supiori ad suū iferi9. Secundo sic.
Ista ꝯña est bona: tu nō curris: ergo tu curris vel tu nō
curris: ⁊ tñ ad consequēs seqꝭ hoiēm currere: quod nō
seqtur ad añs. ergo ⁊c̄. tz ꝯña cū maiori. q2 arguiꝭ a p̄te
disiūctiue ad totā disiūctiuā. minor ꝓbaꝭ: q2 ad te curre-
re seqtur hoiem currere. ergo ad currere vel nō currere
seqtur hoiem currere. tz ꝯña a p̄te disiūcti ad totū disiū
ctum: ⁊ tñ hoiem currere nō seqtur ad añs p̄me conse-
quētie vt pz. q̄r ⁊c̄. Tertio sic. ꝯña a p̄mo ad vltimuz
valet qñ ꝯñtie int̄medie sunt bone. Tūc seqꝭ ꝙ si dico
te eē asinū dico verum. quod ē falsū. Quod seqꝭ ꝓbo. q2
seqtur. si dico te esse asinū: dico te eē aial: si dico te eē ani
mal: dico ver. ergo a p̄mo ad vltimū si dico te eē asinuz
dico ver: q2 oēs ꝯñe int̄medie sūt formales ⁊ ñ variate.

Ad hec r̄ñdeꝭ. Ad p̄mū negaꝭ mior .s. ꝙ ali-
quid seq̄tur ad ꝯñs qđ nō seqtur ad an-
tecedēs. Et ad ꝓbationē negaꝭ ꝯña. q2 arguiꝭ ab in
feriori ad suū supi9 cū termino officiabili: quod faꝭ sta-
re confuse tm̄ imobiliter. q̄m seqtur quando hz eādem
vim q̄z ly ergo. vel si: ⁊ confundit terminos preceden-
tes. ⁊ sequētes capaces confusionis imobiliter: sicut no
ta rōnis ⁊ conditionis. Ad secūdum negaꝭ minor. ⁊
ad ꝓbationem negaꝭ consequentia. Et cum dr̄: arguiꝭ
a p̄te disiuncti ad totum disiūctum: dr̄ ꝙ cū termino of
ficiabili non valet consequētia: sicut ē iste terminus seq-
tur: q habz vim imobilitandi. Ad tertium conceditꝭ:
ista cōsequentia a p̄mo ad vltimum si ista ꝓpō: si dico te
eē asinū dico te eē aial: teneꝭr personaliter: ⁊ ad bonū
itellectum. ⁊ ita cōcediꝭ ista. si dico te eē asinū dico ver.
q2 dicendo te eē asinū dico te eē aial quod ē ver. Si au
tē teneaꝭ mãliter ista ꝓpositio. si dico te eē asinum dico
te eē animal. nego istam. non .n. q dic̄ istā ꝓpōnez tu es
asinus. dic̄ istaz. tu es aial. Et si replicas. Contra q di-
cit p̄mo ⁊ principalr̄ te eē asinū dic̄ te eē aial. q dicit te
eē aial dicit verū: ergo a p̄mo ad vltimuz q dicit p̄mo ⁊
p̄ncipaliter te eē asinum dicit ver: conceditꝭ ꝙ q dic̄ pri
mo ⁊ pricipalr̄ te eē asinū dicit ver: lz nō p̄mo ⁊ princi
palr̄ dicat ver sed secūdario. Sophisma ꝯ regulam
sic. tu es asin9. ergo regula falsa: ꝯsequentia tz añs ꝓba
tur. q2 qcūq3 dicit te eē asinū dicit ver. ergo tu es asinus
ꝓbaꝭ consequētia. q2 oīs ista ꝓpositio ē vera quā dicen
do quis dicit ver. ꝓbatur antecedēs sic. qcūq3 dic̄ te eē
asinū dicit ver: sz qcūq3 dicit te eē aial dicit te eē asinū.
⁊ te eē aial ē ver. ergo qcūq3 dicit te eē asinū dic̄ veruz.
Ad hoc dr̄ negādo añs. Ad ꝓbationē dr̄ ꝙ ista cōseq̄n
tia ē bona ad hūc intellectū ꝙ si qs in dicendo aliquā ꝓ
positionē p̄mo dicit ver ista ꝓpō ē vera. Si aūt secun-
dario dicat ver nō valet. sicut in ꝓposito: ⁊ ita ꝓbaꝭ an
tecedens ⁊c̄.

Sexta regula si consequentia ē bona ⁊ aliqđ stat cū
antecedente. ergo illud idē stat cū consequente.

Contra. Ista consequentia ē bona: Hec
ꝓpositio q̄ est ꝯñs hui9 consequē
tie est nec̄ia simpl̄r. ergo hō ē asin9. p ly hoc d̄-
monstrādo cōseq̄ns isti9 cōseq̄ntie. ⁊ tñ aliqd stat cū ante
cedente qđ nō stat cū cōseq̄nte. ergo regula falsa. conse-
quentia tz cū maiori. q2 non pōt antecedens eē ver sine
cōseq̄nte. mior ꝓbaꝭ. q2 illa. null9 hō ē asin9. stat cū an-
tecedēte cū sit nec̄ia simpl̄r. ⁊ antecedēs sit poſe. ⁊ tamē
non stat cū cōsequente cū sibi ꝯdicat. ergo ⁊c̄. Secū-
do sic. Ista cōsequentia ē bona. hō ē asin9. ergo deus ē.
q2 antecedens ē impossibile ⁊ cōseq̄ns necessariū. ⁊ tam̄
ista ꝓpō. hō ē rudibile stat cum antecedente. q2 ē secū cō
uertibilis. ⁊ non stat cum consequente. ergo ⁊c̄. Ter-
tio sic. argumento magr̄i. ista consequentia est bona: li-
gnum cōburebatur. ergo impossibile ē illud eē. ⁊ tamen
hec ꝓpositio. aial ē. stat cuz antecedente: vt pz: ⁊ nō stat
cum consequente: q2 non fit ex illis copulatiua possibi-
lis. sz impossibilis dicendo animal ē: ⁊ impossibile est il
lud esse. ergo regula falsa.

Ad hec r̄ñdeꝭr. Ad primum dr̄ ꝙ si ista est in
mente tunc est bona: sz nihil ē compos-
sibile añti. cū sit impoſe istā mentalem esse verā: hō ē asi
nus. Si vō sit i voce vel i scripto tūc cōsequētia nihil va
let. stat .n. ꝙ ista. hō est asin9 significet deū eē. ⁊ tūc nō se
qtur. ista ꝓpō est nec̄ia. hō est asin9. ergo hō ē asin9. sed
si fiat isto mō: consequens istius consequentie est necessa
rium simpliciter sic precise significādo. ergo hō ē asin9.
consequentia est optima. sz tunc antecedens est impos-
sibile. ⁊ nihil est ei compossibile. Ad secundum con-
ceditur consequentia. sz negatur ꝙ ista. homo ē rudibi
lis. stet cum antecedente: ⁊ nō valet ista cōsequentia: ista

conuertit̄ secū:ergo stat secū:q̄₂ impo͛le cū nullo stat.

Ad tertiū r̄n̄det mag̃r negādo minorē.s.q̄ aliq̄d stet cum an̄te quod non stet cū ꝯn̄te. Et ad ꝓbationē cū dicis:illa.aīal ē.stat cum an̄te:concedo.⁊ nō stat cū ꝯn̄te.nego. Et cū tu arguis:q̄₂ nō fit copulatiua possibilis ex illis:ergo nō stāt simul.negat̄ ꝯn̄a:q̄₂ s̄a ps copulatiue non ē ꝯn̄s neq₃ secū conuertibile:q̄₂ h₃ aliud ⁊ aliud significatū ꝓpter mutationē antecedētis. Et si dr̄ quomō ergo stat simul.dr̄ q̄ sic:q̄₂ quelib₃ est vera:q̄₂ sicut ista stāt simul tu es hō:tu es albꝰ.dato q̄ nulla fiat copulatiua ex ill̄. Vel dr̄ ad principale q̄ fit vna copulatiua po͛lis ex illis:referēdo sp ly illud ad lignū ⁊c̄. Sophisma ꝯ̄ regulā sic. Tu es asinꝰ:ergo regula falsa:ꝯn̄a t₃: an̄s ꝓbat̄ sic. Ista ꝯn̄a ē bona:ergo tu es asinꝰ p ly istā demōstrādo ꝯn̄am fc̄am.ista ꝯn̄a nūc fc̄a est bona vt ꝓbabo:⁊ an̄s est verum:ergo ⁊ consequens:q̄ ꝯn̄a sit bona ꝓbat̄:q̄₂ si non:oppositū ꝯseq̄ntis stat cu₃ antecedēte.s.q̄ ista ꝯn̄a est bona ⁊ q̄ tu nō es asinꝰ:ergo ista cōseq̄ntia ē bōa.t₃ ꝯn̄a a copulatiua ad altā₃ eiꝰ ꝑtē:⁊ cōsequens significat q̄ ista conseq̄ntia ē bona:ergo ista cōsequētia ē bona. Quod an̄s p̄ricipalis cōsequentie sit verum p₃:q̄₂ ita est sicut precise significat:ergo est ver̄ ꝓbat̄ an̄s:q̄₂ significat q̄ ista cōseqūētia ē bona:⁊ ita ē q̄ ꝯn̄a ē bōa vt iam ꝓbatū est.q̄re ⁊c̄. Ad hoc dr̄ negādo an̄s. Ad ꝓbationē dr̄ distiguendo de an̄te illiꝰ consequētie. Ista consequētia ē bona:ergo tu es asinꝰ.an p̄cise significet an non. Si precise nō admittit̄ casus:q̄₂ seq̄tur ꝯ̄dictio. Nam si dr̄ q̄ cōsequētia non ē bona seq̄t̄ q̄ est bona vt argumentū ꝓbat. Et si dr̄ q̄ nō ē bona: seq̄t̄ q̄ ē bona:ꝓbat̄.q̄₂ si dr̄:q̄ sit bona:⁊ an̄s sic p̄cise significat.ergo ē verum:⁊ tn̄ consequens est falsum.ergo non est bona. Si vero non ponatur precise admittatur casus ⁊ dr̄ cōsequētiam eē bonam:q̄₂ antecedens ē impossibile significans copulatiue q̄ est bona ⁊ q̄ non ē bona. Et negat̄ postea q̄ antecedens sit veru₃. Et ad ꝓbationem cum dr̄ ita ē sicut precise significat:ergo est veru₃.negat̄ antecedens:q̄₂ non precise significat ꝯn̄a₃ eē bonā:vt dc̄m̄ est:q̄₂ alit̄ nō admitteret̄.

Utr̄ septima regula sit vera. Si aliqua cōsequētia ē bona scita eē bona:⁊ an̄s ē cōcedendū:⁊ ꝯn̄s ⁊c̄.

c Contra ponat̄ q̄ ista deus est:⁊ homo ē asinus conuertātur:tunc ista:cōsequentia ē bona scita eē bona:deus ē:ergo homo ē asinus:q̄₂ arguitur a conuertibili ad conuertibile:⁊ tn̄ antecedens est concedendum:q̄₂ nec̄ium ⁊ consequēs negādum:q̄₂ ipossibile per se:ergo regula falsa.

Secundo sic argumēto strodi in t̄tia regula p̄ncipali ⁊c̄.ponat̄ q̄ quādo conceditur ista ꝓpō.tu es aīal.q̄ significet hoīem eē asinum.tūc sic. Ista consequentia est bona scita a te eē bona:tu es homo:ergo tu es animal. ⁊ antecedēs ē concedēdum ⁊ cōsequens nō:ergo regula falsa:cōsequentia nota cū maiori:minor ꝓbat̄: p̄mo ꝓ prima ꝑte p₃.q̄ antecedēs sit concedēdum:q̄₂ ē ver̄ nō repugnās scitum eē tale.secūda ꝓbatur ꝓ altēa parte.s. q̄ ꝯn̄s non sit cōcedendum:q̄₂ cū significet hominē esse asinum p casum:ergo hoīem eē asinū ess₃ cōcedendum p casū. quod ē iconueniēs. Tertio sic argumēto magistri.⁊ pono q̄ illius cōseq̄uētie:hō currit.ergo risibile currit. sit antecedēs tibi positu₃ ⁊ a te admissum.cōsequēs vero sit tibi depositu₃:⁊ a te admissum .isto posito arguitur sic. Ista cōsequētia ē bona scita a te eē bona.homo currit:ergo risibile currit:⁊ antecedēs p₃:q̄₂ scis q̄ arguit̄ a conuertibili ad cōuertibile ⁊ antecedēs est cōcedendū:q̄₂ tibi positū ē:⁊ a te admissū:⁊ ꝯn̄s est a te negādū:q̄₂ depositū ⁊ a te admissu₃ igit̄ regula falsa.

Ad hec respondet̄. Ad p̄mum dr̄ admisso casu q̄ ista ꝯn̄a ē bona.⁊ sicut an̄s ē cōcedēdū ita ꝯn̄s ē ꝯcedēdu₃ noīalr̄ ⁊ non participialr̄. Pro quo aduerte q̄ isti t̄mini:cōcedendū:negādum:dupliciter possunt capi.s.nominalr̄.⁊ ꝓ digno concedi ⁊ ꝓ digno negari.⁊ participialr̄ quādo respondetur per hoc verbum concedo ⁊ nego.p̄mo mō itelligūtur in regula ⁊ nō secūdo modo. Jō dico q̄ ꝯn̄s est concedendum nomialr̄.q̄₂ dignū cōcedi:negādum tn̄ ē ꝑticipialr̄. q̄₂ quādocūq₃ ꝓponeret̄ respondet̄ negādo. Unde ad oē₃ ꝓpōnem respondēdu₃ ē cōcedo:vel nego vniformiter i casu ⁊ extra casu₃. Et si replicas ꝯ̄: Ista. hō est asinus ē ꝯcedenda:⁊ hec est ipo͛lis p se:ergo ipossibile per se ē ꝯcedēdū. Dr̄ negādo minorē:q̄₂ repugnat maiori ⁊ cōcesse. Hec ē via strodi.magr̄i. Hētisber aūt alr̄ respondet.q̄₂ nō ponit drīam iter cōcedendum:⁊ concedi:⁊ negādum ⁊ negari. Unde dicit q̄ ꝓpō ē ꝯcedenda:⁊ silr̄ d₃ concedi q̄ apud cōem modū loquendi disputātium ē digna ꝯcedi.⁊ negāda q̄ apud illos ē digna negari:ita q̄ autētice sit talis:aut s̄m p̄mā impōne₃ ⁊ non s₃ nouā. Et iō si ista ꝓpō.deꝰ ē.iponat̄ ad significādū hominē eē asinū nō valet hec ꝯsequētia.hec ꝓpō ē ipossibilis.ergo ē neganda.silr̄ si hō est asinꝰ ponat̄ significare deū eē. nō valet hec cōsequentia.hec ē nec̄ia.ergo ē cōcedēda.s₃ op₃ addere i vtroq₃ antecedēte:⁊ ē autentice talis. Et sic ad argumentū s̄m Hētisber̄ dr̄ q̄ antecedens ē concedendū ⁊ consequens negādū:s₃ non est cōtra regulam.q̄₂ i regula req̄ritur hec cōditio.s.q̄ consequētia sit cōcedenda q̄lr̄ nō est i ista. Tu sequere viam magr̄i q̄₂ communior est. Ad secūdum p₃ responsio:q̄₂ dr̄ q̄ cōseq̄ntia ē bona:⁊ q̄ sicut antecedēs ē ꝯcedendū ita ꝯseq̄ns ē cōcedēdū s̄m stro.l₃ s̄m Hētisber̄ vtrūq₃ sit cōcedēdū quādocūq₃. Et ad ꝓbationē cū arguis antecedens ē cōcedendū ⁊ significat hoīem eē asinū: ergo hoīem eē asinū ē cōcedendū:negat̄ minor:q̄₂ ista ꝓpositio:hō ē aīal.nō significat hoīe₃ eē asinū:nisi cōcedat̄ p casū. Dato ergo q̄ antecedēs sit cōcedendū:nō tamen respondeo cōcedo. S₃ tunc q̄ritur q̄lr̄ sit respōdendu₃ ad istā i tali casu. Stro. dicit q̄ nullo mō ē respondendum. Alij ꝯcedunt:⁊ fatent̄ se male ꝯcedere.⁊ Gaietanus attribuit hāc viam strodo:s₃ cū reuerentia nō bene dic̄:q̄₂ aliq̄ ꝓpō ē:ad quā nullo mō ē respondendū:vt illa data:ergo non concedit istā ⁊c. Ad t̄tiū dr̄ admittendo casum:⁊ ꝯcedo q̄ illiꝰ cōseq̄ntie ātecedens ē concedndū ⁊ cōsequens negādū ꝓpt̄ argumentū fc̄m:sed nego q̄ ista cōseq̄ntia sit bona scita a me eē bona.quoniā ex duobꝰ concessis.seq̄tur oppositū illiꝰ.seq̄t̄.n.ātecedens ē a te cōcedendū ⁊ cōseq̄ns negādum:ergo consequentia nō ē scita a te eē bona. Sophisma contra regulam sic: Tu es asinus.ergo regula falsa.consequētia t₃.ātecedens ꝓbatur sic.tu non differs nisi a capra; ergo tu non differs ab asino.t₃ consequētia a simili:tu non vides nisi sorte₃.ergo tu non vides platonē.ante-

cedens ꝓbaṫ sic.s. ꝙ tu nõ differs nisi a capra. qꝛ si nõ. da oppositũ.s.tu differs ab alio ꝙ̃ a capra.ꝛ pꝫ ꝙ ẽ falsa: vt pꝫ per exponẽtes.s.tu es:ꝛ aliud ꝙ̃ capra est: ꝛ tu nõ es aliud ꝙ̃ capra.qꝛ tertia exponẽs est falsa.qꝛ ex ista seqtur ꝙ tu es capra. Ad hoc diciṫ negãdo aña. Ad ꝓbationẽ dr̃ negãdo aña.s. tu nõ differs ab asino. Et ad ꝓbationẽ negaṫ cõseqñtia. Et ad ꝓbationeꝫ cuꝫ dicis ꝙ tenet ꝑ silr̃.negaṫ.vñ ẽ magna dr̃ia iter differre ꝛ videre.sed bene ꝯcediṫ aña.s.tu nõ differs nisi a capra.qꝛ veꝝ est vt pꝫ ꝑ exponẽtes. sed ista ẽ falsa.tu non differs nisi a capra.ꝛ exponiṫ sic.tu differs a capra. ꝛ a nullo alio ꝙ̃ a capra differs.ergo ꝛc. Hec est via magistri vt pꝫ in capitulo de exceptiuis ĩ tertia cõclusione: ꝛ est vera cõtra aliquos dicẽtes opposito modo ꝛc.

Utrũ octaua regula sit vã: Si aliq̃ ꝯña est bona scita a te eẽ bona antecedẽs est scitũ.ergo ꝛ ꝯñs.

Contra Arguiṫ argu° Strodi ꝛ ponaṫ ꝙ a scias sortẽ eẽ vnũ de trib⁹ hoibus.s.sorte ꝛ platone ꝛ cicerõe.nescias tñ de his q sit sor. tunc facio istã ꝯñam.sortes ẽ. ergo iste hõ est sortes.posito ꝙ tu scias me soluꝫ sortẽ demõstrare ꝑ subm ꝯñtis.tũc hec ꝯña est scita eẽ bona. qꝛ scis bñ.ꝙ ꝓ eodẽ verificaṫ ꝯñs ꝓ quo verificaṫ añs: ꝛ añs ẽ scitũ vt pꝫ per casũ: ꝛ ꝯñs nõ est scitũ a te:qꝛ quocũqꝫ illoꝝ demõstrato tu dubitas an ille hõ sit sortes ꝑ casũ.sꝫ sortes ẽ aliqs istoꝝ.ergo demõstrato sorte tu dubitas an ille hõ sit sortes. Scdo sic.argumẽto magr̃i. Hec ꝯña est bona scita a te eẽ bona:hoc ẽ nescitũ.ergo hoc ẽ nescitũ. ꝑ ly hoc vtrobiqꝫ demõstrãdo ꝯñs illi⁹ ꝯñe.ꝛ añs est scitũ ꝛ ꝯñs nõ. ergo regula falsa.ꝯña tenet cũ maiori qꝛ scis ꝙ arguiṫ ab eodem ad idẽ.minor ꝓbaṫ:qꝛ q̃ro.aut scis ꝯñs aut nõ.si nõ arguiṫ sic.tu cõcedis hoc eẽ nescitũ. ꝛ nõ es obligat⁹ ad illud ꝛ bene respõdes.ergo tu scis hoc eẽ nescituꝫ. ꝛ scis añs sic significare.ergo tu scis añs ꝛ cõseqñs nõ. Si vo dicis ꝙ scis ꝯñs. ꝛ illud p̃cise significat ꝙ hoc est nescitũ a te:se demonstrato.ergo scis ꝙ hoc ẽ nescituꝫ.ꝛ scis ꝙ añs p̃cise sic significat ꝙ hoc est nescitũ a te.ergo scis antecedẽs.ergo antecedẽs est scitũ a te ꝛ cõseqñs nescitũ.

Tertio sic.ista cõseqñtia ẽ bona scita a te eẽ bona: tu nescis hoc istoꝝ eẽ veꝝ nec scis hoc istoꝝ esse veꝝ:demõstrãdo duo ꝯ̃dictoria tibi dubia.ꝛ nõ sunt pl'a istoꝝ.ergo tu nescis aliqđ istoꝝ eẽ veꝝ.ꝛ tamẽ antecedẽs est scitũ ꝛ ꝯsequẽs nõ.ergo ꝛc.ꝯseqñtia nota cũ maiori. qꝛ si non valet.stet ergo oppositũ ꝯñtis cũ antecedẽte: videlicꝫ:tu cũ scis aliqđ istoꝝ eẽ veꝝ:signeṫ g° illđ ꝛ sit illđ.rex sedet: sequiṫ imediate ꝙ tu scis hoc istoꝝ eẽ verũ: demõstrando istã:rex sedet:qđ repugnat vni pti antecedẽtis. ergo cõseqñtia est bona.ꝓbaṫ minor.ꝛ ꝓ p̃ma pte pꝫ.qꝛ quocũqꝫ illoꝝ ꝯ̃dictorioꝝ tibi demr̃ato tu dubitas an sit verũ.ergo tu nescis illud eẽ veꝝ.illa cõseqñtia ẽ bõa: ꝛ antecedẽs scitũ.ergo ꝛ ꝯseqñs.ꝙ antecedens p̃ncipalis cõseqñtie sit nescitũ.ꝓbaṫ sic.qꝛ illđ est falsũ.ꝓbc. qm̃ suuꝫ ꝯ̃dictoriũ ẽ veꝝ. qđ arguo sic:ista sũt ꝯ̃dictoria iter se cõtradicẽtia.ergo aliqđ istoꝝ est veꝝ.ista cõsequẽtia ẽ bona scita a te eẽ bona.ꝛ antecedẽs est scitũ.ergo ꝛ consequẽs.sed cõseqñs est aliqđ istoꝝ eẽ veꝝ.ergo tu scis aliquod istorum esse verum.lꝫ hec contradicat antecedẽti principalis consequentie.ergo ꝛc.

Ad hec respõdeṫ. Ad primũ dicit Strod⁹ admittiṫ casus:sꝫ negaṫ ꝯseqñtia.qꝛ stat plures eẽ sor.si tamẽ addaṫ ad antecedẽs aliqs istorum sic arguẽdo.sor.est.ergo ille istoꝝ est sor.cõcediṫ cõseqñtia.sicut antecedẽs est scitũ ita ꝛ cõsequẽs est scituꝫ. Et ad ĩprobationẽ quocunqꝫ istoꝝ demõstrato tu dubitas an iste sit sor.dicit strod⁹ dubitatur qđ demr̃atur.si plato vel cicero cõcedo.si sor.nego istã.quocunqꝫ demr̃ato tu dubitas an iste sit sortes.ĩmo scio ꝙ iste ẽ sor.quocũqꝫ illoꝝ demr̃ato:cũ ꝑ ly ille cõfiteatur solũ sortẽ demr̃ari.

Cõtra hanc respõsionẽ dupl'r istatur. p̃mo qꝛ casus videtur impol'is quẽ admittit.s.ꝙ nesciat qs est sortes. ꝛ sciat ꝙ iste est sortes demr̃ato sorte: qꝛ si tu scis ꝙ iste ẽ sortes dmr̃ato sorte.ergo tu scis qs ẽ sortes demr̃ato sorte.ꝛ ita sequũtur ꝯ̃dictoria.s.ꝙ tu nescis qs sit sortes ꝛ tu scis qs est sortes. Scdo cõtra respõsionẽ. qꝛ sicut scit ꝙ ille hõ nõ est sortes certificato ꝙ demr̃atur plato ita scit ꝙ ille hõ nõ est sor.certificato ꝙ demr̃atur plato vl' cicero.ꝛ ꝑ cõsequẽs hꝫ negare istã.ille hõ ẽ sortes demõstrato platone vel cicerone ꝛ nõ dubitare. Ad p̃muꝫ varie sunt respõsiones.gaietanus dicit ꝙ cuꝫ stet ꝙ tu scias ꝙ iste hõ est sortes demr̃atione facta ad ĩtellectũ:lꝫ nescias ꝙ ille hõ est sortes demr̃atione facta ad sensum ita cũ ly qs istoꝝ dicat demõstrationẽ sensualẽ stat ꝙ tu scias ꝙ iste hõ ẽ sortes demr̃ato sorte ad ĩtellectuꝫ:ꝙ̃uis tu nescias qs illoꝝ ẽ sor.qꝛ sit demõstratio ad sensum.

Alij dicũt ꝙ siue sit demr̃atio ad sensũ siue ad ĩtellectum:ꝙ ẽ duplex.s.cõfusa ꝛ disticta. Loquendo de prima cõcedit ꝙ ille scit ꝙ ille ẽ sor.de scđa vo nescit qs est sor. Pau.ꝑgu.aliter dicit ꝙ duplex ẽ demr̃atio siue ad sensũ siue ad ĩtellectũ.s.absoluta ꝛ cõditionata exemplũ p̃mi.hoc ẽ sor.exẽplũ scđi.hoc ẽ sor.dmõstrato sorte Ad ꝓbationẽ cũ dicit.tu scis ꝙ ille homo ẽ sor.qꝛ certificato ꝙ demr̃atur sor.ꝛ cũ dicis postea.nescis qs ẽ sor. dicit absolute.ꝛ sic pꝫ ꝙ nescis absolute an hoc ẽ sortes scis tamen ꝙ ille ẽ sor.cõditionate certificato ꝙ demr̃etur sor. Elige que tibi magis grata ẽ. Ad scđam replicã dicit Gaietanus ꝙ strodus p̃supponit ĩ casu ꝙ si demr̃etur plato vel cicero lateat te:ꝛ ideo tunc tu habes dubitare an iste sit sor.sed si sor.demr̃etur tũc ẽ certificatus ꝙ demr̃atur sor.qꝛ tũc habes istã cõcedere. dicit ꝙ aliq textus habent ꝙ si demr̃etur sor.vel plato vel cicero.ꝛ nescio qs demr̃etur tunc dubito an iste hõ sit sor.si aũt solus sor.demr̃etur ꝯcedo istã:nec tũc ẽ ambiguitas aliq̃. Pau.ꝑgu. dicit quocunqꝫ illoꝝ demr̃ato dubito an sit sor.ꝛ adhuc sorte demr̃ato dubito an sit sor.sed nõ dubito immo scio ꝙ hoc ẽ sor.ipso demr̃ato. silr̃ nõ dubito imo scio ꝙ hoc non est sor. demr̃ato platone. ꝛ nõ valet a sensu diuiso ad cõpositũ.q̃re ꝛc. Ad scđm p̃ncipale dicit Strod⁹ ꝙ pars nõ põt demr̃are totũ. ly hoc ergo qđ ẽ subꝫ ꝯñtis nõ põt demr̃are totũ ꝯsequẽs qꝛ seqtur ꝙ eque cito itelligeretur totũ ꝛ pars:quod ẽ ĩcõueniens:imo p̃us pars itelligitur ꝙ̃ totuꝫ. Alij dicunt alr̃ ad argumẽtũ ꝙ cõsequẽs ẽ nescitum:qꝛ repugnat ipsum sciri:ideo nõ est ꝯ̃ regulã:qꝛ vna de cõditionibus regule est ꝙ cõsequẽs nõ repugnet sciri secundũ paulũ ꝑgulensem ꝛ gaietanũ ꝛc. Et ad rõneꝫ strodi ꝙ pars nõ põt demr̃are totũ dicit gaietanus ꝙ hoc itelli-

gi pōt duplr.ſ.vt ſignū:⁊ vt ſignū ſignificatū:⁊ ꝙ ē impoſſibile ꝙ eque cito itelligatur totū ⁊ pars vt ſignum: ſed bene eque cito pōt itelligi pars vt ſignū: ⁊ totuȝ vt ſignificatū. Pau. vo pgu. dič ꝙ notitia ꝯfuſa eq̄ cito itelligitur totū ſič ps.ſȝ notitia diſticta nō ē vex: imo ps pus ſp itelligitur. Magr̄ vo alr̄ reſpondet ⁊ dubitat an cōſequens pciſe ſignificet an nō. Si ſic nō admittit̄ caſus:q: ē iſolubile. Si nō vȝ ꝯñtia.nec arguitur a cōuertibili ad cōuertibile. q: ātecedēs ſignificat cathegoꝛice: ⁊ cōſeq̄ns ypothetice. Ad tertiuȝ negetur maioꝛ.ſ.ꝙ illa cōſeq̄ntia ſit bona:⁊ cōcedo oppoſitū cōſeq̄ntis ſtare cū antecedēte.illā.vȝ.tu ſcis aliqđ iſtox eē vex. Et cū dicis ſignetur illud.dico ꝙ nō oȝ ſignare.q: ly aliqđ illox ſtat cōfuſe tm̄ rōne illiꝰ vbi ſcio:ſič cōceditur ꝙ nullū denariū ꝓmitto:tñ ꝓmitto denariū ⁊ ex hoc nulꝰ oȝ ſignari denariꝰ pp cōfuſionē habitā a vbo cōfuſiōis:q̄re ⁊č.

Sophiſma ꝯ regulā ſic.tu es aſinꝰ:ergo regl'a falſa cōſeq̄ntia tȝ:añs ꝓbatur ſic. Et pono ꝙ illa ſit tibi poſita ⁊ a te admiſſa.tu es aſinꝰ. Tūc ꝓpōatur iſta.tu es aſinꝰ. Si negetur ꝯ:tu negas tibi poſitū:⁊ a te admiſſū:ergo male rn̄des.ſi cōcedis iſtā: tūc arguitur ſic.ꝓpē poſſe poſitū nō eſt ipoſſe cōcedendū:ſȝ tu cōcedis iſtā.tu es aſinus.ergo poſſe eſt te eē aſinū.tunc vltra poſſibile ē te eē aſinum:⁊ non eſt poſſibile te eſſe aliud q̄ȝ modo es.igitur tu es aſinus:conſequantia nota cum antecedente.

Ad hec rn̄det magr̄ negādo añs. Ad ꝓbationē admittit̄ poſitū:⁊ cū ꝓpōit̄ illa:tu es aſinꝰ negat̄. Ad argumētū ꝯcedo ꝙ hō ē aſinꝰ ē a te cōcedēdū ⁊ nego ꝙ hō ē aſinꝰ ſit ipoſſe ꝑ ſe tāq̄ȝ repugnās vni cōceſſo.ſeq̄t̄.n.hō ē aſinꝰ ē a te cōcedēdū:ergo hō eſt aſinꝰ nō ē ipoſſibile ꝑ ſe. Et ſi arguitur ſic: hō eſt aſinꝰ ē a te cōcedendū:⁊ tu negas:ergo male reſpondes negatur cōſeq̄ntia:ſȝ oȝ addere i ātecedente:⁊ tu non es obligatus. Hentiſber aūt alr̄ reſpōdet negādo iſtaȝ. hō eſt aſinꝰ cū ꝓponitur. Et quādo arguitur ꝯ. Iſta eſt tibi poſita ⁊ a te admiſſa.ergo tu negas poſitū ⁊ a te admiſſuȝ:negatur cōſeq̄ns.ſ.ꝙ ſit mihi poſita ⁊ a me admiſſa:ſȝ bene hoc totū.tu es aſinꝰ ē tibi poſitū:⁊ nō hoc ſolū tu es aſinꝰ:⁊ ſic argumētū nō ꝓcedit:elige quod placet. Et ſic ē finis q̄ſtionū ꝯ cōſeq̄ntias quax numerꝰ ē duodeci. Et ſi quis q̄reret q̄re nō feciſti q̄ſtiōes ſupra oēs. Dr̄ ꝙ ꝓlirioꝛ fuiſſē q̄ȝ auditores cuperēt.iō ſuffič feciſſe q̄ōnes ſup̄ regl'as gn̄ales i qbꝰ.ſi vis magis abūdare argumētis recurre ad limitatiōes regularū in qbꝰ ſoluūtur argumēta q̄ peccāt ad dfectū alicuiꝰ limitatōis.

Utrū ꝓpō ꝑticularis idefinita ⁊ ſingularis de nō ſubiecto ꝓnoie demonſtratiuo ſit ꝓbanda reſolubiliter per duo demonſtratiua ⁊č.

Contra Hoc arguitur ſic. Ois reſolutio ē i aliqđ priꝰ ſed nō ꝑoꝛ ē ꝓpō de ꝓnoie demr̄atiuo q̄ȝ ſit ꝓpō de t̄mino cōi: ergo idefinita nō reſoluitur per demōſtratiuā:cōſeq̄ntia nota cū maiori:mioꝛ ꝓbatur ſic: q: ſic ſe habent ꝓpōnes adiuicē ſič t̄mini ipax: ſed ꝓnomē demr̄atiuū nō eſt priꝰ q̄ȝ t̄minus cōis: q: ſi eſſet priꝰ: cū ſtet priꝰ eē ſine ſuo poſteriori abſq̄ȝ cōtradictiōe ſtaret hoc eſſe demōſtrādo hoiem: ⁊ nō eſſe hoieȝ qđ iplicat ꝯdictionē. Cōfirmatur.q: priꝰ ē illud a quo nō cōuertitur ſubſiſtēdi cōſeq̄ntia ꝑ phūȝ i poſtp̄dicamētis: ſȝ valet ſi hoc eſt hō ē demōſtrato homie:⁊ nō eꝯ: ergo priꝰ ē hō q̄ȝ hoc hō. Secūdo ſic. Ois reſolutio ē i notiꝰ ſȝ alicuiꝰ ꝓpōnis idefinite t̄mini nō habēt aliqđ notius ergo illa nō pōt reſolui.cōſeq̄ntia nō. cū maiori mioꝛ ꝓbatur:q: huiꝰ idefinite ens eſt vl' nō ē.t̄mini nō habent aliqđ notiꝰ:q: ly ens eſt cōiſſimū ⁊ notiſſimū cū ſit p̄mū obȝ itellectꝰ: vt dič Auicēna in metaphyſica ſua.

Cōfirmatur.q: dato oppoſito.ſ.ꝙ aliqs terminꝰ eēt notioꝛ iſto t̄mino ens ſeq̄tur ꝙ aliq̄ ꝓpō eēt notioꝛ p̄mo p̄nº q̄ dr̄ dignitas.cōſeq̄ns ē falſū. q: dignitatē neče eſt quēlibȝ docēdū hr̄e:⁊ vt dič cōmētatoꝛ ſūt ſič locꝰ ianue quē nullꝰ ignoꝛat:pȝ cōſeq̄ntia:q: ſič t̄mini ꝓpōnum ſe habēt adiuicē ita ⁊ ꝓpōnes. Tertio ſic. Iſta cōſeq̄ntia nō valet.hoc ē pr̄ ⁊ hoc.ē filiꝰ:gꝰ.pr̄ eſt filiꝰ. Silr̄ nō valet dicēdo.hoc ē vbiq̄ȝ ⁊ hoc ē hō.ergo hō ē vbiq̄ȝ:q: in oibꝰ iſtis añs ē vex demr̄ando ꝑ ly hoc xp̄ȝ q ē deꝰ ⁊ cōſeq̄ns eſt falſū:ergo nō q̄lȝ idefinita ē ꝓbāda reſolubilr̄: tȝ cōſeq̄ntia:q: a reſoluētibº ad reſolutā vȝ cōſeq̄ntia ⁊č.

Pro reſpōſione ad hec argumēta aduerte ꝙ ꝓpōneȝ eē imediatā i ꝓpoſito nr̄o cōtigit duplr̄.ſ.aut quo ad ſenſum.q: nō hȝ iferiꝰ aut notiꝰ quo ad ſenſū ꝑ quod poſſit ꝓbari: vt hoc ē. Vel quo ad itellectū.q: nō hȝ pus quo ad cōitatē ex quo ꝓbari poſſit: vt iſta:aliqđ ē. Et ſic cōcedo ꝙ q̄libȝ ꝓpō poterit ꝓbari ſuo mō:aut ꝑ priꝰ quo ad ſenſū vl' quo ad itellectū:q̄libȝ.n.ſingl'aris ꝓbari poterit a ꝑoꝛi quo ad itellectū:⁊ ſic illa hoc ē vel nō ē poterit ꝓbari ſic.oē ēē ē:vl' nō ē.hoc ē ens hoc ē vel nō eſt. Quelibet etiā idefinita ꝓbari poterit ꝑ priꝰ quo ad ſenſum vt iſta:ens eſt vel non eſt.probatur ſic.hoc eſt vel non eſt.⁊ hoc eſt ens.ergo ens eſt vel non eſt. In propoſito loq̄mur de ꝓpōne imediata quo ad ſenſū:q̄lis ē ſingularis de ſubo de ꝓnoie demr̄atiuo. Et ꝑ hoc pȝ ſolutio ad argumenta. Ad p̄muȝ cōcedo maioreȝ.ſ.ꝙ ois reſolutio eſt in priꝰ: vel quo ad ſenſuȝ vel quo ad itellectū:⁊ nego mioreȝ. Et ad ꝓbationeȝ cū dr̄ priꝰ ſtat eſſe ſine poſteriori. Dr̄ ꝙ vex eſt de ꝑoꝛi ꝑm itellectū ⁊ non ꝑm ſenſuȝ. Ad confirmationeȝ dicitur conſimilit̄.

Ad ꝑm concedo maioreȝ.ſ.ꝙ ois reſolutio eſt in notius: vel quo ad ſenſū. vel quo ad itellectū.⁊ nego minoreȝ:⁊ ad ꝓbationem cū dr̄.priꝰ ſtat eſſe ſine poſteriori.dr̄ ꝙ vex eſt de ꝑoꝛi ꝑm itellectū ⁊ non ꝑȝ ſenſū. Ad cōfirmationeȝ cōcedo conſeq̄ntiā.ſ.ꝙ aliq̄ ꝓpō eſt notioꝛ p̄mo p̄ncipio ꝑm ſenſū nō aūt ꝑȝ itellectū. Ad tertiū dr̄ coiter ꝙ nulla hax cōſeq̄ntiax valet. ſed ſolū identice ſeq̄tur vt i p̄ma ꝙ pr̄ eſt ille q eſt filiꝰ. i ſecūda ꝙ hō eſt iſte q eſt vbiq̄ȝ:⁊ hoc eſt vex:q: homo eſt deꝰ q ē vbiq̄ȝ:ſȝ ad cōcludēdū i p̄dicatione formali oȝ ſic arguere. hoc ē vbiq̄ȝ.⁊ hoc vt ens vbiq̄ȝ ē hō.ergo hō ē vbiq̄ȝ:ſȝ mioꝛ eſt falſa.q: vt eſt vbiq̄ȝ eſt deꝰ ⁊ nō hō. Pro quo aduerte ꝙ hec ꝓbatio que reſolutio dr̄ eſt ipē ſyll's reſolutoriꝰ.⁊ iō quot cōditōes req̄rūtur ad ſyllm̄ reſolutoriū tot req̄rūtur ad ipaȝ. Ad ſyllȝ āt reſolutoriū ſex cōditiones p̄ncipalr̄ req̄rūtur. Prima ꝙ mediū ſit hoc aliqđ tā iplicite q̄ȝ explicite.i.ſit t̄minꝰ demōſtratiuus ꝓ vno ſolo ſupponibilis. iō due iſtātie facte nō valēt.q: ly deꝰ quod demōſtratur ꝑ ly hoc in illis ꝓpōnibus eſt quale qđ iplicite cū verificetur de tribus perſonis. Secūda

q̄ nullo mō cōnotatiuū.iō nō seqtur:hoc erit sor.ꝛ hꝰ ē
vel erit pars sor.ergo pars sor.erit sor.dato q̄ p ly hoc
dēmrēt a:ꝛ a sit rsiduū pter digitū sor.q digitꝰ hic ad ho
rā abscidat.Et rō ē:q̄ȝ mediū nō solū dȝ eē hic aliqd tā
explicite q̄ȝ iplicite:ſȝ ēt nullo mō ꝯnotatiuū tmini nec
iplicite nec explicite q̄lr est hic.nā ly hoc ē tminꝰ ꝯnota
tiuꝰ iplicite cū nō demrēt simplr mere subale.puta sor.
ſȝ ꝯnotādo hāc mām cū hac q̄ȝtitate pter digitū.iō nō
valet. Tertia ꝓ eodē pcise supponēs in vtraq̄ȝ resol
uēte ſm purā dr̄iaȝ tpalē vbi:aut ſm vtrāq̄ȝ dr̄iaȝ in
ampliatiōe tmini ampliati:ꝛ distributi:aut ſm dr̄iam
tmini ampliati solū ꝛ nō distributi.Dr̄ pmo ſm puraȝ
dr̄iaȝ tpalē vbi:ꝛ hoc duplr.s.aut quādo tminꝰ suppo-
nit respcū vbi de psenti nō sequēte participio amplati-
ue tēto nec tmino vbali:aut supponit respectu vbi am-
pliatiui restricti ad vnā solā dr̄iaȝ sue ampliationis:vt
sor.q est ē.resoluit sic.hoc ē.ꝛ hoc est sor.q est:ergo sor.
q est est.Dr̄ scdo aut ſm vtrāq̄ȝ dr̄iaȝ ampliatiōis ter-
mini ampliati ꝛ distributi:ꝛ hoc duplr.s.aut disiūctiue
aut copulatiue.disiūctiue supponit cū tminꝰ resolubilis
habēs vim distribuendi pcedit suppōnes respectu vbi
ampliatiui ꝛ sic significat alietatē ꝓ vtraq̄ȝ parte distri
bute ampliatiōis:vbi grā:aliud a vero est verꝝ.dȝ sic re
solui.hoc erit verum ꝛ hoc est aliud ab eo quod est vel
erit verum.vel est aliud ab eo quod est vel erit verum:
ergo aliud a vero erit verum:sed premisse implicant
sicut conclusio.Similiter resoluitur ista.aliud a currē-
te pōt currere:ꝛ hoc est aliud ab eo quod est vel pōt esse
currēs.vl pōt eē aliud ab eo qd ē vl pōt eē currēs:ergo
aliud a currēte pōt currere:ſȝ pmisse iplicāt sicut ꝛ ꝯclu
sio.q̄ȝ si aliud a currēte pōt currere:tūc aliqd pōt eē aliō
a se cū ipȝ sit vel possit eē currēs.tȝ ꝯn̄a.a superiori di-
stributo ad suū iferiꝰ cū debito medio.Copulatiue vo
suppōit qn̄ tminꝰ resolubilis ifinitatꝰ pcedit supponens
respectu tmini ampliatiui.vbi grā.nō sor.erit sor.hoc
erit sor.ꝛ hoc est aliqd qd nec est sor.nec erit sor.vel est
aliqd qd nec est sor.nec erit sor.ergo nō sor.erit sor.pmis
se iplicāt sicut ꝛ ꝯclusio.Silr resoluit ista nō icipiēs eē
est icipiēs eē.sic dicēdo hoc est icipiēs eē:ꝛ hoc est aliqd
qd nec est nec icipit eē icipiēs eē:ergo nō icipiēs esse.est
icipiēs eē:ſȝ pmisse expsse iplicāt ꝯdictionē.Dr̄ tio aut
ſm vtrāq̄ȝ dr̄iaȝ ampliatiōis tmini ampliati solū ꝛ nō
distributi.q̄ȝ tūc disiūctim supponit tminꝰ ꝛ nō oportet
replicare in q̄libet parte ampliationē:ſȝ sufficit ꝯsueto
mō resoluere.ꝛ hoc q̄ȝ nō pcedit tminꝰ dstributꝰ.vt se-
dēs pōt currere.resoluit sic:hoc pōt currere:ꝛ hoc est:
vel pōt eē sedēs:ergo sedens pōt currere. Quarto q̄
sit ex tribꝰ tminis ꝛ nō ex plibꝰ.iō nō seqtur hoc est icor
ruptibilis ꝛ hoc est sor.ergo sor.est icorruptibilis demō
strādo numeꝝ cōpositū ex mā pma.ꝛ aia sortis ꝛ dato
q̄ totū sit sue ptes.ſȝ seqtur:q̄ȝ sor.est ille numerꝰ icorru
ptibilis. Quito q̄ minor sp sit in recto.iō nō seqtur in
hoc istāti est deꝰ:in hoc istāti es tu.ergo tu es deꝰ:q̄ȝ mi
nor debet esse talis:tu es hoc istās.Sexto q̄ ꝯclusio fiat
cōformis maiori.iō nō seqtur.in hoc instāti est deꝰ:hoc
instās est instās:ergo hoc istās est deꝰ:sed solū seqtur q̄
in hoc instāti est deꝰ.His ergo sex cōditionibus suatis
optima erit resolutio aliter non.ergo ꝛc̄.

Utꝝ ꝓpō vlis affirmatiua sit ꝓbāda exponibilr p
placentē:ꝛ vlem negatiuā sibi correspōdentem.

Ontra. ois ꝓbatio est p no
tiora.sed vlis nega
tiua corrn̄dēs vli affirmatiue nō ē
tior vli affirmatiua:ergo vlis affir
matiua non ꝓbat p negatiuā:ꝯn̄a
nota cū maiori.minor ꝓbat.q̄ȝ ois
hitꝰ est notior puatiōe:ſȝ affirmatio
est sic hitꝰ.negatio vero sic puatio:
ergo affirmatio est notior negatiōe. Cōfirmat:q̄ȝ ex
affirmatiua seqtur negatiua ꝛ non ecōuerso.ergo ꝓpō
affirmatiua est notior negatiua:ꝯn̄a tȝ.cū ant̄e. Se-
cūdo sic.istiꝰ vlis ois hō currit scda exponēs q̄ est illa.ꝛ
nihil est hō qn illud currat est affirmatiua:q̄ȝ conuertit
cū sua vli exponēda:vt ꝓbabo:gꝰ ꝯ magrȝ ꝯn̄a tȝ:assū
ptū ꝓbat.s.q̄ cōuertatur cū vli affirmatiua.q̄ȝ illa ni-
hil est hō qn illud currat.equalet isti:nihil est hō qd nō
currat.ſȝ illa equalet isti:ois hō currit p regulas eqpol
lētiaꝝ.s.negatio postposita facit eqpollere suo ꝯtrario.
Ista.n.sunt ꝯria:ois hō currit.ꝛ nihil qd est hō currit.
ergo negrtiōe postposita equalet dicēdo:nihil qd est hō
nō currit. Cōfirmatur:q̄ȝ istiꝰ vlis affirmatiue ois
hō ē.Scda exponēs q̄ est ista.ꝛ nihil est hō qn illud sit.
est affirmatiua:ergo ꝛc̄.ꝯn̄a tȝ.antecedēs ꝓbatur.q̄ȝ il
la cōuertitur cū vna affirmatiua:ergo est affirmatiua:
cōseq̄ntia tȝ.q̄ȝ si negatiua cōuerteretur cū affirmatiua
tūc ex negatiua seq̄retur formalr affirmatiua:qd est ꝯ
mentē oīum logicoꝝ:q̄ȝ semp ex vno cōuertibili seqtur
aliud formalr ꝛ de forma.q̄ āt cōuertatur cū vna affir
matiua ꝓbo sic.illa cōuertit cū hac.Idē hō ē vel nō ē:
ergo ꝛc̄.assūptū ꝓbo:q̄ȝ qd ē ꝯdcōriū illiꝰ disiūctiue est
ꝛ altiꝰ:ergo ꝯuertūtur.ꝓbat.q̄ȝ talr disiūctiua ꝯdic huic
copulatiue.Idē hō nō ē.ꝛ idē hō ē.ergo ꝯdic huic ali-
qs hō ē hō q nō ē.tȝ ꝯn̄a.q̄ȝ vltima resoluit in illā porē
rōne relatiui.vnde sic illa hō currit ꝯdic huic nihil qd
ē hō currit.ita ꝛ hec i quā resoluit.s.hō ē currēs:ꝯdicit
eidē.Ad ꝓpositū.ergo cū illa disiūctiua affirmatiua ꝯ-
dicat huic.aliqs hō ē hō q nō ē:ꝛ eidē ꝯdicat ista nihil ē
hō qn illud sit.gꝰ ꝛc̄. Tertio sic:nō seqt aliqs hō ē tātꝰ
q̄ȝtꝰ ipe ē:ꝛ nullꝰ ē hō qn ille sit tātꝰ q̄ȝtꝰ ipe ē:gꝰ qlȝ hō ē
tātꝰ q̄ȝtꝰ ipe ē.ergo vlis affirmatiua nō exponit:vt dic
magr:ꝯn̄a tȝ.an̄s ꝓbat.q̄ȝ an̄s ē verꝝ:vt pȝ.ꝛ ꝯn̄s ē fal
sū:ꝓbat.q̄ȝ seqtur:qlibȝ hō ē tātꝰ q̄ȝtꝰ ipe ē:ergo qlibȝ
hō ē eq̄lis sibiipi:ꝯn̄s ē falsū:q̄ȝ eq̄litas est relatio ꝓpe
dcā q̄ nō repitur nisi iter extrema inicē disticta.ergo ꝛc̄.

Pro respōsione aduerte q̄ expō est certa declaratio
vniꝰ ꝓpōnis minꝰ note p ꝓpōnes magis notas.Ex-
positio eni dr̄.q̄si expositio:qd itus latet:sicut ignotū ex
positū vt fiat notū.ꝛ ideo exponētes notiores sunt ipsa
exponibili.Huiꝰ rō est.q̄ȝ quādocūq̄ȝ sunt aliqua duo q̄
idē pcise significāt quoꝝ vnū explicite dicit:ꝛ aliud ipli
cite:notiꝰ est qd explicite dicit:sed vlis affirmatiua ꝛ ex-
ponētes idē significāt:ꝛ exponētes explicite:ꝛ vlis ipli-
cite:ergo exponētes notiores sunt:nō tamē seqtur:ergo
q̄libet est notior exposita:sic nō seqtur:isti trahūt nauiȝ:
ergo qlibet istoꝝ trahit nauim.posito q̄ nullus p se suf
ficiat trhere:q̄ȝ tenetur collectiue cōcedo:ergo collectiue
istā ambe exponētes notiores sunt exposite:nō aūt diui
sine.Et per hoc patet ad argumenta. Ad pmū ꝛ ad

ꝯfirmationem pꝫ:qꝛ dato ꝙ vl̄is affirmatiua sit notior negatiua corn̄dēte:nō tn̄ notior est illis duab⁹ sil' sūptis. Aliq tamē dicūt ꝙ lꝫ vl̄is affirmatiua sit notior negatiua simplici de eisdē ꞇminis:vt illa:qlibet hō currit ē notior illa:nullus hō currit:de negatiua tamē corn̄dēti vl̄i affirmatiue negāt eē min⁹ notā vl̄i affirmatiua.qcqd sit p̄ma respōsio tutior est. Ad scōꝫ negaꞇ aн̄s. Ad ꝓbationē ꝯcedo p̄mas duas equalere.ꝛ nego alias duas equalere.negaꞇ enī ꝙ ille due equaleāt.nihil est hō.qd nō currat.ꝛ nihil qd est hō non currit.qꝛ p̄ma est negatiua cui⁹ v̄bū p̄ncipale est ly est.ꝛ scda est affirmatiua cui⁹ v̄bū p̄ncipale est ly currit. Ad ꝯfirmationē dicūt qdā negādo aн̄s.ꝛ ad ꝓbationē negaꞇ ꝯn̄a.nō enī icōuenit ꝙ ex negatiua nō ponēte aliqd in eē seqtur affirmatiua q̄ nō ponit aliqd in eē.neqꝫ hoc logici negarēt.scitū enī est hāc ꝯn̄aꝫ tenere de forma.s.nō tu es:ꝛ tu nō es.ergo tu nō es vel tu es.qꝛ ex opposito ꝯn̄tis de forma iferꞇ oppositū aн̄tis:neqꝫ iconuenit cū ꝯn̄s nihil ponat in eē. Silr̄ seqtur de forma:nihil est.ergo ita est ꙩ nihil est s̄ꝫ cōiter logicātes. Silr̄ nō seqtur. nullus hō p̄ter sortē currit.g° sor.currit. Nō posse est deū nō eē.ergo nece est deū eē. In argumēto ergo scō ꝯcediꞇ ꙩ illa negatiua ꝯuertiꞇ cum affirmatiua:ꝛ tn̄ si vna est affirmatiua ponēs in esse:et alia.ꝛ si vna est negatiua nō ponēs in eē:ꝛ alia. vnde dicūt ꙩ ꝓpō pōt dici affirmatiua duplr̄.aut qꝛ v̄bū p̄ncipale affirmaꞇ:vt hō currit.ita est ꙩ nihil ē:aut qꝛ aliqd ponit i eē:vt p̄ma. Negatiua ꝯsilr̄ dꞇ duplr̄.s.aut ꙩ p̄ncipale v̄bū negaꞇ:aut qꝛ nō ponit in eē. vtraqꝫ ergo illaꝝ ꝓpōnū q̄s ꝯcedūt ꝯuerti in argumēto est negatiua scdo mō ꝛ nō p̄mo mō.ꝛ nulla est affirmatiua scdo mō:sꝫ bn̄ vna vno mō. Ego clari⁹ formabo argumētū vt clari⁹ appeat respōsio.ꝛ arguiꞇ sic:illa. nihil ē hō qn illud sit. ꝯdicit huic.aliqd est hō qd nō est.ꝛ ista resoluiꞇ in hanc. aliqd est hō ꝛ illud non est.ergo adhuc p̄ma ꝯdicit huic ꞇtie.sꝫ etiā ꞇtie ꝯdicit hec:aliqd nō est hō.vel illud est:qꝛ ꝯdictoriū copulatiue assignaꞇ p disiūctiuā scāꝫ de ptib⁹ oppositis.sꝫ q̄cūqꝫ ꝯdicit vni ꞇtio ꝯuertūtur iter se.ergo p̄ma ꝛ q̄rta ꝯuertūtur.sꝫ q̄rta est affirmatiua.ergo p̄ma rn̄sio adducta negat vltimā ꝯn̄aꝫ:ꝛ bn̄:qꝛ illa ꝯuertūtur nihil est:ꝛ ita est ꙩ nihil est.ꝛ tn̄ p̄ma est negatiua ꝛ scda affirmatiua. Si autē ambe eēnt mere cathegorice bene seqreꞇ ꙩ si vna ē affirmatiua:ꝛ alia. Ad tertiū negaꞇ aн̄s. Et ad ꝓbationē.nego ꙩ ꝯn̄s sit falsū: Ad ꝓbationē.nego istā ꝯn̄aꝫ:qlibꝫ hō ē tāt⁹ q̄t⁹ ip̄e est.ergo qlibet hō ē eq̄lis sibiip̄i. Ad hoc.n.ꙩ aн̄s sit veꝝ sufficit ꙩ qlibet hō hēat tātā q̄ꝫtitatē q̄ꝫtā ipse hꝫ:sꝫ ad hoc ꙩ ꝯn̄s sit veꝝ reqriꞇ hoc:ꝛ cū hoc ꙩ distiguaꞇ a se.sꝫ sic nihil ē pater suiipsius:ita nihil est sile vel equale sibiipsi.

Utꝝ talis ꝓbatio ꝓpōnis officiabilis sit cōueniēs.

Contra. Non valet hec ꝓpō est scita a te.a ꝓpō ē v̄a.q̄ adeq̄te significat a ꝓpōnē eē verā.ergo tu scis a ꝓpōnē eē verā.g° ꝓbatio falsa.ꝯn̄a tꝫ.aн̄s ꝓbaꞇ.qꝛ casu posi posito.aн̄s ē veꝝ.ꝛ ꝯn̄s n̄ ꝛ volo ꙩ a ꝓpō sit alꞇa istaꝝ:rex sedet.vl' null⁹ rex sedet.ꝛ nescias q̄ illaꝝ sit:q̄cūqꝫ tn̄ sit v̄a:ꝛ scias h°. Isto posito aн̄s ē veꝝ i casu:ꙩ ꝯn̄s sit falsū ꝓbaꞇ.qꝛ vtraqꝫ istaꝝ est tibi dubia:a ē alꞇa istaꝝ. ergo a est tibi dubia.ergo tu nō scis a ꝓpōnem eē verā.

Cōfirmaꞇ:qꝛ nō seqtur.ista ē scita a te aliq̄ istaꝝ ē v̄a: q̄ adeq̄te significat ꙩ aliq̄ istaꝝ ē vera.ergo tu scis aliq̄ꝫ istaꝝ eē verā.ergo ꝛc̄.tꝫ ꝯn̄a.ꝛ antecedēs ꝓbaꞇ.qꝛ posito casu posi.antecedēs est veꝝ ꝛ ꝯseq̄ns falsū.ꝛ ponaꞇ ꙩ p ly istaꝝ demr̄enꞇ ista duo ꝯdictoria.s.rex sedet:vel nullus rex sedet.tūc antecedēs est veꝝ.qꝛ tu scis ꙩ illa sūt ꝯdictoria.ergo tu scis ꙩ alteꝝ ē veꝝ.ergo illa est scita a te: alꞇa istaꝝ est v̄a.ꙩ aūt ꝯseq̄ns sit falsū ꝓbaꞇ.qꝛ tu nescis hoc istoꝝ eē veꝝ.nec scis hoc istoꝝ esse veꝝ demr̄ando: rex sedet.vel nullus rex sedet:ꝛ nō sunt pl'a istoꝝ.ergo tu nescis aliq̄ꝫ istaꝝ eē verā. Scdo sic:nō seqtur:hec ē tibi dubia:b est veꝝ:q̄ adeq̄te significat b eē veꝝ.ergo b eē veꝝ ē tibi dubiū.ergo ꝛc̄.pꝫ ꝯseq̄ntia.ꝛ antecedēs ꝓbaꞇ: qꝛ casu posi posito.antecedēs est veꝝ.ꝛ ꝯseq̄ns falsū.qꝛ volo ꙩ b sit vna illaꝝ de⁹ ē:vel hō est asin⁹.ꝛ nescias q̄ illaꝝ sit scias tamē illā eē verā:de⁹ est:ꝛ aliā falsā.tūc antecedēs est veꝝ:qꝛ tu dubitas q̄lr̄cūqꝫ significat.ꙩ antecedēs sit veꝝ.ꝓbaꞇ sic.qꝛ nec hoc b eē veꝝ est tibi dubiū: demr̄ata illa:hō est asin⁹.nec hoc b eē veꝝ est tibi dubiū demr̄ata illa:de⁹ est.ꝛ nō est aliqd b nisi alꞇa istaꝝ.ergo nullū b eē veꝝ est tibi dubiū.pꝫ ꝯseq̄ntia.ꝛ antecedēs ꝓbaꞇ.tūc sic:illa est v̄a:nullū b eē veꝝ est tibi dubiū.q̄ ꝯdicꞇ illi:b eē veꝝ est tibi dubiū:ergo illa est falsa. Tertio sic: nō seqtur ista est tibi dubia.tu scis regeꝫ sedere.q̄ adeq̄te significat te scire regē sedere.ergo tu dubitas te scire regē sedere.ergo ꝛc̄.tꝫ ꝯn̄a.āntecedēs ꝓbaꞇ sic:q̄lr̄cūqꝫ illa p̄ncipalr̄ significat tu dubitas eē.ergo ista est tibi dubia.tꝫ ꝯseq̄ntia:qꝛ hic est vn⁹ modus ꝓbādi ꝓpōnē eē tibi dubiā.vt pꝫ ab Hētisbero i de scire ꝛ dubitare.ꙩ ꝯseq̄ns sit falsū notū est:qꝛ ipo'e est aliquē dubitare se scire.vt dicit Hētis. Et si nō credis aucꞇi Hētis.ꝓbaꞇ sic.qꝛ dato opposito sequūtur duo ꝯdictoria eē sil' v̄a.s.tu scis te nō scire sic eē.ꝛ tu nō scis te nō scire sic eē.p̄ma ps ꝯdictiōis ꝓbaꞇ:qꝛ seqtur:tu dubitas te scire ꝛc̄.ergo tu ꝯsideras te scire ꝛ nō pcipiste scire.ꝯseq̄ntia nota. Tūc vlꞇ.tu ꝯsideras te scire ꝛ nō pcipis te scire sic eē.ergo tu nō scis sic eē vel sic. Ista ꝯseq̄ntia est bona:qꝛ ex opposito ꝯclōnis cū maiori iferꞇ oppositū minoris sic:tu scis sic eē vl' sic:ꝛ cōsideras te scire.ergo tu pcipis te scire:qꝛ cū eisdē euidētijs cū qb⁹ tu scis pcipis te scire.tūc illa cōseq̄ntia est bona ꝛ scita.ꝛ antecedēs est scitū.ergo cōseq̄ns est scitū qd significat te scire nō sic eē.ergo tu scis te nō scire sic eē. Secūda ps ꝯdictionis ꝓbaꞇ.qꝛ seqtur tu dubitas te scire sic eē.ergo tu dubitas te nescire sic eē.tꝫ cōseq̄ntia:qꝛ si vnū ꝯdictoriū est dubiū etiā aliud. Tunc si dubitas te nescire sic esse.ergo tu nescis te nescire sic esse.tenet cōsequētia. ab iferiori ad suū superius ꝛc̄.

Ad hec respōdeꞇ. Ad p̄mū dꞇ ꙩ q̄ꝫuis sciā a ꝓpōnē eē verā:tamē a ꝓpōnē nescio esse verā.qꝛ neutrā illaꝝ scio eē verā.a est alꞇa illaꝝ.ergo a nescio eē verā.ꝛ sic cōcedo ꙩ scio aliq̄ꝫ ꝓpōnē eē verā quā nescio eē verā.seqtur.n.scio aliq̄ꝫ illaꝝ eē veram:ꝛ vtrāqꝫ illaꝝ dubito eē verā.ergo scio aliq̄ꝫ ꝓpōnē eē verā quā nescio eē verā. Formalr̄ respōdēdo negaꞇ ista cōsequētia:ista est tibi dubia.ergo tu nescis istā eē verā.sꝫ bene seqtur.ergo istā nescis eē verā. Ad cōfirmationē.negaꞇ antecedēs. Ad ꝓbationē.nego cōseq̄ns eē falsum. Et ad ꝓbationē tu nescis hoc istoꝝ eē veꝝ:nec scis

hoc istoꝝ esse veꝝ:⁊ non sunt plura istoꝝ. ergo tu nescis aliq̄ȝ istaꝝ eē verā. negaṫ ꝯña. q: oppositū ꝯñtis stat cū añte. s. ꝙ tu scis aliq̄ȝ istaꝝ eē verā:⁊ tam̄ tu nescis hoc istoꝝ eē veꝝ nec scis hoc istoꝝ eē veꝝ. ex quo ꝯcedo vlteri⁹. tu nescis aliq̇d tibi dubiū eē veꝝ:⁊ ꝙ tu scis aliq̇d istoꝝ eē veꝝ. ⁊ q̇dlibet istoꝝ esse tibi dubiū: ergo tu scis. aliq̇d tibi dubiū eē veꝝ. Ad scdȝ negaṫ añs. ⁊ ad ꝓbationē. nego ꝯñs eē falsū. ⁊ ad ꝓbationē ꝯcedo ꝯñaȝ ⁊ ꝯñs. s. nullū b eē veꝝ est tibi dubiū. imo stāt sil' sic illa: aliquē hoīeȝ currere ē poſe: nullū hoīeȝ currere ē poſe. q: sunt de sensu cōposito. neq̄ȝ aliq̄ illaꝝ est sīsis. Ad t̄tiū sunt opiniones. Magr̄ ⁊ Petr⁹ mātuan⁹ volūt ꝯ Hētisbeꝝ: ꝙ poſe est aliquē dubitare se scire. ⁊ ꝓm eos rn̄deṫ. negādo añs. s. ꝙ nō seq̇tur. ⁊ ad ꝓbationē negaṫ ꝙ ꝯñs sit falsū. ⁊ ad rōnē Hētisberi cū tu ꝓbas duo ꝯdictoria eē sil' vera negāt scdaȝ ꝯsequentiaȝ illam vide licet. tu consideras te scire ⁊ non ꝑcipis te scire sic esse. ergo tu non scis sic eē vel sic. Et ad ꝓbationem negant ꝙ ex ꝯclōne cū maiori iferaṫ oppositū minoris: q: non eisdē euidētijs cū qb⁹ scio ꝑcipio me scire. sȝ req̇riṫ vlteri⁹ me scire illas eē sufficiētes. ꝓm aūt Hētis beꝝ rn̄deṫ. negādo añs. s. ꝙ nō seq̇tur. Et ad ꝓbationē. negaṫ ꝙ añs. nō sit veꝝ ꝓ p̄ma pte. Ad ꝓbationē negāt añs. s. qualr̄cūq̄ȝ ista: tu scis regē sedere: p̄ncipalr̄ significat: tu dubitas eē. imo scio me nescire regē sedere ⁊ nescio me scire regē sedere. q̄ȝuis eni dubitē regē sedere. imo scio me nescire regē sedere. nā si hr̄eȝ euidētias qb⁹ rex sedet aut si nescio eē sufficiētes nescio regē sedē: ⁊ scio me ne scire regē sedere. Hoc vide ample i de scire ⁊ dubitare.

Utꝝ ꝓpō descriptibilis sit ꝓbāda descriptibiliter.

Contra. Sint a b ⁊ c tres ꝓpōnes. a sit ista: de⁹ est. b hō est aīal. ⁊ c rex sedet. ⁊ nescias tu q̄ illaꝝ sit a. nec b. nec c. scias tam̄ ꝙ due illaꝝ sūt scite a te ⁊ alia dubia. q: tu scis ꝙ deus est ⁊ hō est aīal: sunt scite a te: ⁊ alia rex sedet est tibi dubia: tūc arguiṫ sic: Nō seq̇tur tu scis adeq̄te significatū alicui⁹ istaꝝ q̇d scis adeq̄te significari p aliq̄ȝ istaꝝ. ergo tu scis aliq̄ȝ istaꝝ. ergo ꝓbatio falsa. ꝯña tȝ. añs ꝓbaṫ. q: añs est veꝝ. vt pȝ ex casu: ⁊ ꝯñs falsū. q̇d ꝓbaṫ. q: q̄libet istaꝝ ē tibi dubia. ergo tu nescis aliq̄ȝ istaꝝ. tȝ ꝯña. ⁊ añs ꝓbaṫ. q: q̄cūq̄ȝ illaꝝ demr̄eṫ illa est tibi dubia. Cōfirmaṫ: q: tu nescis a: nec b. nec c. ⁊ tu scis ꝙ ille sunt oēs istaꝝ. ergo tu nescis aliq̄ȝ istaꝝ. ꝯña tȝ. cū minori. maior ꝓbaṫ: q: da oppositū ꝙ tu scias a. ergo tu scis adeq̄tū significatū ip̄ius a q̇d scis adeq̄te significari p ip̄m a. q̇d est ꝯ casū. p̄ma ꝯña tȝ. a singularib⁹ sufficiēter enumeratis. Scdo sic: nō seq̇ṫ tu scis adeq̄tū significatū a ꝓpōnis q̇d scis adeq̄te significari p a ꝓpōnē. ergo tu scis a ꝓpōnē. ergo ⁊c. ꝯña tȝ. añs ꝓbaṫ. q: añs est veꝝ. ⁊ ꝯñs falsū: casu posi posito. q: ponaṫ ꝙ a ꝓpō sit illa: hoc est sor. ⁊ scias tu ꝙ hoc ē sor. vel plato: nescias tñ an sit sor. nec scias an sit plato. tūc pȝ ꝙ ꝯsequens sit falsum. s. tu scis a ꝓpositionem: q: tu dubitas a ꝓpositioneȝ. ergo tu nescis a ꝓpōnem. Q̇d añs sit verū. ꝓbaṫ sic: tu scis a ꝓpōnē p̄cise significare ꝙ hoc est sor. vel plato: ⁊ ita scis esse. ergo tu scis adeq̄tū significatū a ꝓpōnis q̇d scis adeq̄te significari p a. tȝ ꝯña cū minori. maior ꝓbaṫ: tu scis a ꝓpōnē significare p̄cise ꝙ hoc est sor. vel plato. tȝ ꝯña. a pte disiūcti ad totū disiūctū. Tertio sic: non seq̇tur tu dubitas adeq̄tū significatū b ꝓpōnis q̇d scis adeq̄te significari p b ꝓpōnē. ergo tu dubitas b ꝓpōnē. ergo ⁊c. tȝ ꝯña. ⁊ añs ꝓbaṫ. q: añs est veꝝ ⁊ cōseq̄ns falsū casu posi posito. ⁊ pono ꝙ a sit illa ꝓpō: hoc ē hoc. b v̄o sit ista: hoc est sor. ⁊ scias tu ꝙ hoc ē hoc demr̄ato sor. ⁊ nescias ꝙ hoc est sor. ⁊ nescias ꝙ hec ꝓpositio. hoc est sor. principaliter significat ꝙ hoc est sor. tunc ꝙ antecedens sit verum pȝ. q: tu scis illā p̄ncipalr̄ significare sicut tu dubitas eē: ꝙ añs sit falsū ꝓbaṫ sic: tu scis illā hoc est hoc. demr̄ato sor. ergo q̄lr̄cūq̄ȝ sig̃t, tu scis eē: sȝ illa significat ꝙ hoc est sor. ergo tu scis ꝙ hoc est sor. ergo tu scis b.

Ad hec rn̄deṫ. Ad p̄mū admisso casu. negatur añs. Ad ꝓbationē negaṫ ꝙ cōseq̄ns sit falsū. Ad ꝓbationē negaṫ illa ꝯña: q̄libet illaꝝ ē tibi dubia: ergo tu nescis aliq̄ȝ illaꝝ: sȝ bñ seq̇tur: ergo nullā illaꝝ scis: cū quo tñ stat ꝙ tu scis aliq̄ȝ illaꝝ: Ad cōfirmationē negaṫ ꝯña. Ad scdȝ negaṫ añs eē veꝝ: imo est falsū sicut ꝯñs. Ad ꝓbationē negaṫ illa ꝯña a pte disiūcti ad totū disiūctū: sic nō valet: tu scis ꝙ illa ꝓpō p̄ncipalr̄ significat ꝙ hoc ē sor. ergo tu scis ꝙ illa ꝓpō p̄mo ⁊ p̄ncipalr̄ significat ꝙ hoc est sor. vel ꝙ hoc est plato. Ad t̄tiū negatur añs. Ad ꝓbationē nego ꝯñs eē falsū. Ad ꝓbationē negatur illa ꝯña tu scis illā: hoc ē hoc. ergo q̄lr̄cūq̄ȝ significat tu scis esse: sȝ bñ seq̇tur tu scis hanc ꝓpōnē: ⁊ aliq̄lr̄ scis eā significare: g⁹ q̄lr̄cūq̄ȝ scis eā significare scis eē. Et si replicas ꝯ: ergo scio a ꝑ casū. ergo scio ꝙ ita est totalr̄ sicut illa significat: tūc vltra: scio ꝙ ita ē totalr̄ sic illa significat: sȝ illa significat ꝙ hoc ē sor. ergo scio ꝙ hoc ē sor. minor ꝓbaṫ: q: illa significat ꝙ hoc ē hoc. sȝ hoc eē hoc est hoc eē sor. g⁹ illa significat. hoc eē sor. Rn̄deṫ negādo ꝑaȝ ꝯñaȝ. sȝ dȝ sic argui. scio ꝙ ita est totalr̄ sic illa significat: ⁊ scio ꝙ illa significat ꝙ hoc est sor. sed minor est falsa: quare ⁊c.

Utꝝ necessario ⁊ cōtingenter ꝓbātur exponibiliter.

Contra. Nō seq̇tur tu es ⁊ potes nō eē. ergo cōtingēter es: ergo nō ꝓbatur exponibilr̄: ꝯña tȝ: añs ꝓbatur: q: añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsū: ꝙ añs sit veꝝ ꝓ p̄ma pte. s. tu es. pȝ: ꝓ scda ꝓbatur: q: tu potes corrūpi: ergo potes nō eē: ꝙ ꝯñs sit falsū ꝓbatur: q: tu necio es: ergo falsū ē ꝙ tu cōtingēter scis: ꝯña tȝ. añs ꝓbatur: Oē q̇d ē est dū est necio est: tu es dū tu es: ergo necessario es. maior est philosophi p̄mo periher. minor pȝ de se: quare ⁊c. Secundo sic: nō seq̇tur antixp̄s erit ⁊ nō poterit eē quin antichristus erit: ergo necessario antichristus erit: ergo ⁊c. cōsequētia tenet: añs ꝓbatur: q: añs est veꝝ ⁊ cōseq̄ns falsū. ꝙ cōseq̄ns sit falsū: patet q: cōtingēter antixp̄s erit: ergo falsum est ꝙ necessario antichristus erit: ꝙ añs sit veꝝ ꝓbatur: ⁊ ponatur ꝙ antichristus erit cōtingēter: ⁊ ꝙ deus iam p̄uidit ⁊ p̄sciuit antichristū futuꝝ. tunc ista est vera. antichristus erit. ꝙ alia sit vera. ⁊ nō poterit esse q̄n antixp̄s erit ꝓbatur: q: si nō da oppositū. s. ꝙ poterit esse ꝙ antixp̄s nō erit ⁊ ponatur i esse ꝙ possibili posito inesse nullū seq̇tur iconueniens: ⁊ seq̇tur scientiā dei

esse falsũ. Tertio sic: nõ seqtur hoc erit post a. ꝛ hoc poterit nõ esse post a: ergo hoc ꝯtingent̃ erit post a. ꝑ ly. hoc demõstrãdo aiaʒ ãtixpi: gͦ ꝛc̃. ꝯña tʒ: añs ꝓbat̃. qꝛ añs ẽ veꝝ ꝛ ꝯñs falsũ: posito ꝙ a sit p̃mũ istãs aie antixp̃i. ꝙ añs sit veꝝ pʒ: ꝙ ꝯñs sit falsũ ꝓbat̃: qꝛ si hoc ꝯtigẽter erit post a: ꝛ hoc erit i a. ergo hoc poterit d̃sinẽ ee͂ post a: pʒ ꝯña sic̃ si arguit̃ d̃ ãtixp̃o: ꝛ tñ ꝯñs ẽ falsũ. ꝓbat̃: qꝛ si hoc potit desinẽ ee͂ post a. ponat̃ ergo ꝙ desinat ee͂ post a: ꝛ arguit̃ sic: aut ergo hoc nõ ẽ post a. aut imediate ãte istãs p̃sens fuit post a. Si dec̃ p̃mũ. ergo imediate post istãs p̃sens erit post a. pʒ ꝯña: qꝛ si aia antixp̃i ẽ: ipa ẽ ꝑpetua. ꝛc̃ vltra: ergo hoc nõ desinit ee͂ post a. Si dec̃ s̃ʒ ergo hoc ẽ post a: ꝛ imediate post istãs p̃ns erit post a: pʒ ꝯña vt priꝰ: ꝛ si sic ergo nõ d̃sinit ee͂ post a. Confirmatur. quia non sequitur hoc erit i a: ꝛ hoc potit nõ ee͂ i a. ergo hoc cõtigent̃ erit i a: qꝛ añs ẽ veꝝ vt pʒ: ꝛ ꝯñs falsũ: ꝓbat̃. qꝛ si hoc cõtigent̃ ẽ i a. ergo aliqñ veꝝ ẽ. pʒ. ꝛ ꝯñs falsũ: ꝓbat̃. qꝛ si hoc cõtigent̃ erit i a: ergo aliqñ ẽ dicẽ hoc ꝯtigent̃ ẽ i a. tʒ ꝯña. qꝛ cuilʒ ꝓpõni v̾e de futuro corñdet vna de p̃nti: ꝛ ꝯñs ẽ falsũ: qꝛ in a falsũ ẽ dicẽ hoc ꝯtigent̃ ẽ i a: tʒ ꝯña. qꝛ seqt̃ ergo i a ẽ: ꝛ seqt̃ nec̃io ẽ: qꝛ si aliqd sit i a: ꝛ sit nec̃iũ ipʒ nec̃io ẽ. Itẽ si hꝰ cõtigent̃ erit i a: ergo i a hoc cõtigent̃ erit: tʒ ꝯña ꝑ ꝯuersionẽ. ꝯñs ẽ falsũ: qꝛ i a nõ hẽbit potẽtiaʒ ad nõ ee͂ ex quo i a ẽ hoc res ꝑpetua: gͦ ipa ꝛc̃ ñ potitñ ee͂. q̃re ꝛc̃.

Ad hec rñdetur. Ad p̃mũ negatur añs. Ad ꝓbationẽ negatur ꝙ ꝯñs sit falsuʒ. ad ꝓbatõeʒ nego istã ꝯñaʒ. tu nec̃io es. ad ꝓbatõeʒ distiguo illã partẽ. oẽ qd̃ ẽ dũ ẽ nec̃io ẽ: qꝛ ly. dũ ẽ vel se tenet ex parte subi vel p̃dicati. si ex parte subi est de sensu cõposito ꝛ ẽ falsa. qꝛ expõitur sic: qd̃ est dũ ẽ nec̃ario ẽ: ꝛ nihil est qd̃ ẽ dũ ẽ. qn illd̃ nec̃io sit: ergo ꝛc̃. ista s̃cd̃a ẽ falsa: qꝛ ꝯdictoriũ ẽ veꝝ. s. aliqd ẽ dũ ẽ qd̃ nec̃io ẽ: vtputa sor. Si v̾o se teneat ex parte p̃dicati ẽ de s̃ẽsu diuiso. ꝛ ẽ v̾a ꝛ s̃a exponẽs ẽ. ꝛ nihil ẽ qd̃ ẽ qn illd̃ dũ ẽ nec̃io sit: ꝛ illa ẽ v̾a ꝛ qꝛ arguẽdo tu capis istã in sensu cõposito: iõ nego secundã. Si ãt velis ꝙ teneatur i s̃ẽsu diuiso. tũc mioꝛ dʒ ee͂ tu es. ꝛ cõclo dʒ ee͂ tu dũ tu es nec̃io es. q̃ ẽ v̾a. Alij alr̃ distiguũt rõe de ly. nec̃io. aut itelligitur cadẽ sup̃ totũ dicẽdo: nec̃io oẽ qd̃ ẽ dũ est ẽ. aut sup̃ ptẽ supra. s. illd̃ v̾bũ ẽ. p̃mo mõ cõcedũt ꝛ ẽ de s̃ẽsu cõposito. s̃cd̃o mõ negatur ꝛ ẽ de s̃ẽsu diuiso. Ad s̃cd̃ʒ negatur añs. Ad ꝓbationẽ dꝛ ꝙ añs ẽ falsũ sic̃ ꝯñs. Et cũ tu ꝓbas: qꝛ ponatur ꝙ deꝰ ꝓuidit ãtixp̃ʒ foꝛe. tũc ista ẽ v̾a. antixp̃s erit. cõcedo: ꝛ illa ẽ v̾a ꝛ nõ potit ee͂ qn antixp̃s erit. nego: ꝛ cũ dicis. da ergo oppositũʒ admitto ꝙ potit ee͂ ꝙ antixp̃s nõ erit. hoc. n. bñ stat cũ p̃scia dei. ñ tñ admitto poni i ee͂: qꝛ antixp̃s nõ erit cũ p̃scia dei. nõ tñ admitto poni i ee͂: qꝛ antixp̃s nõ erit cũ p̃scia dei. sʒ nõ p̃supposita scientia dei admitto poni i esse possibili. ergo posito i esse quantum est ex parte sui non sequitur icõueniens: sed ex parte alterius positi secũ bene põt seq incõueniens. vnde illa sunt possibilia: possibile ẽ ãtichristũ nõ foꝛe. ꝛ tamẽ deus ꝓuidit antixp̃ʒ foꝛe. sʒ illa nõ stãt sil̃: antixp̃s nõ erit: ꝛ deꝰ ꝓuidit antichristũ foꝛe. Ad tertiuʒ negatur añs. Ad probationẽ negetur ꝙ cõsequens sit falsuʒ Et ad ꝓbationẽ: hoc erit in a. ꝛ hoc cõtigent̃ erit post a. ergo hoc poterit desinere ee͂ post a. negatur cõseq̃ntia ꝛ ad silitudinẽ dr̃ ꝙ silitudo nõ ẽ: qꝛ antixp̃s sic̃ incipiet ee͂: ita d̃sinit ee͂. sed hec aia icipiet ee͂ ꝛ nõ põt d̃sinere ee͂ loquẽdo semper de possibilitate nature. hec ẽ rñsio magistri in q̃dratura. Ad cõfirmationẽ negatur assũptũ ꝛ ad pꝛbationem negetur ꝙ consequens sit falsum. Ad pꝛobationem negatur consequentia. non enim cuilibet pꝛopositioni vere de futuro coꝛrespondet vna vera de pꝛesenti nisi in terminis simplicibus. Et ad aliud negatur consequentia ista per conuersionem: quia nõ est cõuersio. vnde iste stant simul hoc contingenter erit in a: ꝛ tamen non contingenter erit in a. ꝛ tamen in a. contingenter erit. similiter hoc cõtigenter erit in a: ꝛ tamen hoc nõ cõtigent̃ ẽ i a. silr̃ ille. hoc cõtigent̃ erit. ꝛ hoc nõ cõtingent̃ ẽ: demõstrãdo cõtinue ꝑ ly. hoc aiaʒ antixp̃i. Hoc vide a mag̃ro i q̃rto dubio q̃drature.

Utrũ positiuus gradus cõpabiliter sumptus ꝓbatur expoibilr̃ sicut magister dicit.

Contra. Nõ seqtur. tu es foꝛtis: plato ẽ foꝛtꝭ. ꝛ plato nõ ẽ foꝛtioꝛ te. ergo tu es ita foꝛtis sic̃ plato. ergo ꝓbatio mala. ꝯña tʒ. añs ꝓbat̃. qꝛ põatur ꝙ tu sis foꝛtis vt octo: plato v̾o vt q̃tuoꝛ. tc̃ antecedens ẽ veꝝ vt pʒ. ꝛ cõseq̃ns falsũ: ꝓbat̃ sic. qꝛ i oi cõpatõe s̃cã ꝑ eq̃ extrema eq̃lit̃ ꝑticipãt rẽ i q̃ cõpantur. sʒ sic dicẽdo: tu es ita foꝛtis sic̃ plato: ẽ cõpatio s̃cã ꝑ eq̃. ergo extrẽa ꝑticipant eq̃lit̃ rẽ in q̃ cõpant̃. ꝯña nota cũ maioꝛi. mioꝛ ꝓbatur. qꝛ hec ẽ cõpatio nõ ꝑ magis nec ꝑ minꝰ. ergo ꝑ eq̃. ꝯñs tamẽ ẽ falsũ ꝛ ꝯ casũ ꝛc̃. Cõfirmat̃ ꝙ illud ꝯñs p̃ncipale sit falsũ. qꝛ seqtur. tu es ita foꝛtis sic̃ plato ꝛc̃ vltra: tu es eq̃ foꝛtis sic̃ plato. ergo plato ẽ eq̃ foꝛtis sic̃ tu. ꝯñs ẽ falsũ. gͦ ꝛ añs. S̃cd̃o sic. nõ seqtur. vox ẽ acuta stilus ẽ acutꝰ. ꝛ stilꝰ nõ ẽ acutioꝛ voce. ergo vox ẽ ita acuta sic̃ stilꝰ. ꝙ añs sit veꝝ pʒ. ꝛ ꝯñs falsũ. qꝛ i equoco ñ sit cõpatio s̃ꝑ͂o physicoꝝ. silr̃ ñ valet: vox ẽ magna ꝛ aq̃ ẽ magna. ꝛ aq̃ nõ ẽ maioꝛ voce. ergo vox ẽ ita magna sic̃ aq̃. qꝛ añs ẽ veꝝ: vt pʒ: ꝛ ꝯñs falsũ. qꝛ vox ꝛ aq̃ nõ p̃nt cõpari i magnitudie s̃ʒ phũʒ s̃ꝑ͂o phicoꝝ: qꝛ magnitudo ñ hʒ i vtrisqʒ idẽ susceptiuũ p̃mũ. Tertio sic. ñ seqt̃ tu fuisti magnꝰ: ꝛ tu nõ fuisti alid̃ q̃ʒ tu fuisti. ergo tu fuisti ita magnꝰ sic̃ tu fuisti. ergo ꝛc̃. ꝯña tʒ. añs ꝓbat̃. qꝛ añs est veꝝ ꝛ ꝯñs falsuʒ. ꝙ añs sit veꝝ ꝑ p̃ma parte pʒ. ꝑ s̃cd̃a ꝓbat̃. qꝛ nec i t̃pe nec i istãti tu fuisti maioꝛ q̃ʒ tu fuisti. ꝙ ꝯñs sit falsũ ꝓbat̃. nã si tu fuisti ita magnꝰ sicut tu fuisti. sit ergo illd̃ istãs a. ꝛ b sit mediũ iter a ꝛ hꝰ istãs p̃ns. isto posito arguit̃ sic. i a istãti tu fuisti ita magnꝰ sic̃ tu fuisti. sʒ i b. istãti tu fuisti magnꝰ. ergo i a istãti tu fuisti ita magnus sic̃ fuisti in b. ꝯñs ẽ falsũ: supposito ꝙ continue tu fuisti auctꝰ vsqʒ ad hoc istãs p̃sens.

Ad hec rñdet̃. Ad p̃mũ negatur añs. Ad ꝓbationẽ negatur ꝯñs ee͂ falsũ. Et ad ꝓbationẽ cũ dꝛ: i oi cõpatõe s̃cã ꝑ eq̃ extrẽa eq̃lit̃ ꝑticipãt rẽ i q̃ fit cõpatõ: Dꝛ ꝙ duplex ẽ cõpatio ꝑ eq̃. Una q̃ ẽ cũ p̃cisiõe. ꝛ de illa v̾itatẽ hʒ argumẽtũ. Alia ẽ sine p̃cisiõe. ꝛ de ista v̾itatẽ nõ hʒ. negatur ergo maioꝛ illa q̃ vlr̃ sumitur ꝑ oi cõpatõe s̃cã ꝑ eq̃. Ad cõfirmatõeʒ negatur illa ꝯña: tu es eq̃ foꝛtis sic̃ plato. ergo plato ẽ eq̃ foꝛtis sic̃ tu. si tñ ee͂t cõpatio s̃cã ꝑ eq̃ cũ p̃cisiõe cõcederetur. Ad s̃cd̃m dꝛ ꝙ p̃supponit ꝙ illd̃ i quo fit cõparatio cõueniat i voce illis extrẽis q̃lit̃ nõ ẽ i ꝓposito. Ad tertiũ negatur añs. ꝛ ad ꝓbatiõeʒ negatur ꝙ ꝯñs sit falsũ. Ad

ꝓbatõez negaṫ illa ꝯña: tu fuisti ita magnꝰ sicut tu fuisti. ergo i aliquo istanti: tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti: qꝛ ꝓpõ substãtiui de pterito ⁊ de futuro i tmis compositis nõ exigit istãs per sui vificationẽ. Respõsio magri.

Utꝝ cõparatiuus gradus exponibiliṫ ꝓbetur ⁊c̃.

CONTRA arguiṫ qꝫ nõ bene exponiṫ p positiuũ cõpabiliṫ sũptũ. qꝛ cum ois expõ sit p notiora. vel ergo gradus positiuꝰ est notioꝛ cõpatiuo vel ecõuerso. si ẽ notioꝛ. ergo non recte exponiṫ p cõpatiuũ. si eẽ. ergo positiuus gradus nõ dꝫ exponi ꝫ magrm. Cõfirmaṫ: qꝛ si cõpatiuus gradꝰ expõatur p positiuũ cõpabilr sũptũ: ⁊ positiuus cõpabiliṫ sũptus expõiṫ p cõpatiuũ. ergo a pmo ad vltimũ cõpatiuus expõetur p cõpatiuũ. Secũdo sic: nõ seqṫ gradus mediꝰ ẽ remissioꝛ sũmo. gͦ gradus mediꝰ ẽ remissus ⁊ sũmus ẽ remissus: ⁊ sũmꝰ nõ ẽ ita remissus: sicut mediꝰ. ergo ⁊c̃. tꝫ ꝯña. añs ꝓbaṫ. qꝛ añs ẽ verꝫ: vt pꝫ: ⁊ ꝯñs falsũ: qꝛ illa ẽ falsa: gradꝰ sũmus ẽ remissus. qꝛ si essꝫ remissus nõ essꝫ sũmꝰ. Silr nõ seqṫ: binariꝰ ẽ mioꝛ tnario. gͦ biarius ẽ magnꝰ: ⁊ tnarius ẽ magnus ⁊ biarius nõ est ita magnꝰ sicut tnarius. qꝛ añs ẽ verꝫ vt pꝫ. ⁊ ꝯñs falsũ ꝓ pma pte. s. qꝫ biarius sit magnus: qꝛ ẽ mimꝰ numeroꝝ. iõ nõ ẽ magnus. Tertio sic: nõ seqṫ soꝛ. ẽ maioꝛ platone. ergo soꝛ. erit magnꝰ: ⁊ plõ erit magnꝰ. ⁊ plato nõ erit ita magnꝰ: sicut soꝛ. ergo ⁊c̃. ꝯña tꝫ. añs ꝓbaṫ. qꝛ casu posi posito añs ẽ verꝫ ⁊ ꝯñs falsũ. quod ꝓbaṫ: ⁊ pono qꝫ soꝛ. sit bipedaľ: ⁊ plato pedaľ. ⁊ crescãt ad tripedalẽ quãtitatẽ ãbo i vna hora. ita qꝫ i fine hore qñ qlibꝫ eorũ dꝫ hr̃e tripedalẽ quãtitatẽ qlibꝫ desinat eẽ. isto posito. soꝛ. ẽ maioꝛ platõe: qꝛ i quolibꝫ istãti istius hore ipe hẽbit maioꝛẽ quãtitatẽ qꝫ hẽbit plato ꝓ eodẽ istãti. ⁊ tñ illa ẽ falsa plato nõ erit tãtus quãtus ẽ soꝛ. qꝛ quãtãcũqꝫ quãtitatẽ hẽbit soꝛ. tãtã hẽbit plato ⁊ ecõuerso. ergo plato erit tãtus quãtus erit soꝛtes.

AD HEC rñdeṫ. Ad pmũ qdã volũt qꝫ argumẽtuꝫ ꝯcludat: qꝛ cũ positiuꝰ cõpabilr sumptꝰ sit notioꝛ cõpatiuo nõ pt expõi p cõpatiuũ: sꝫ p aliã ꝓpõnẽ exponeṫ idẽ ipoꝛtãtẽ: vt ego sũ tã foꝛtis sicut tu: exponiṫ sic: ego sũ foꝛtis: ⁊ tu es foꝛtis: ⁊ tu nõ excedis me i foꝛtitudie ⁊c̃. Hec rñsio nõ placꝫ: qꝛ dãnat magrꝫ. Jõ alr siue positiuus gradus sit notioꝛ cõpatiuo siue eẽ: siue eq̃ nõ qꝫ exponẽtes cõpatiui sil' sũpte sũt notiores cõpatio. ⁊ exponẽtes sil' sũpte sũt notiores positio. ⁊ lꝫ adhuc aliq̃ exponens sit minꝰ nõ: sufficiṫ qꝫ oẽs ille sil' sũpte notiores sũt. qꝛ explicite dñt qꝫ exponibil' diciṫ iplicite. Ad cõfirmationẽ negaṫ ꝯña a pmo ad vltimũ. pꝛio qꝛ ẽ pdicatum pme ꝓpõis illud totale nõ ẽ subꝫ seqntis. Secũdo. qꝛ positiuus cõpabilr sũptꝰ exponẽs cõpatiuũ nõ ꝓbaṫ exponibilr p cõpatiuũ. silr cõpatiuus exponẽs positiuũ nõ ꝓbaṫ exponibilr p positiuũ. Ad fm diciṫ magr i pdicamẽtis suis qꝫ si cõpatio fiat i absoluto illa ꝓbatio tꝫ. si ãt in respectio nõ: qꝛ i istis cõpatiuꝰ gradus nõ psupponit positiuũ i vtroqꝫ extrẽoꝝ. ⁊ iõ sꝫa exponẽs nõ dꝫ eẽ illa: sũmus gradus ẽ remissus. sꝫ illa. gradus sũmus ẽ itẽsus. exponiṫ ergo sic fm eũ. gradus medius ẽ remissus ⁊ sũmus ẽ itensus. ⁊ gradus mediꝰ nõ ẽ ita itensus sicut sũmꝰ. ergo ⁊c̃. Cõsilr ad aliud diciṫ qꝫ illa nõ ẽ sꝫa exponẽs: biarius ẽ magnꝰ. hoc magr i pdicamẽto quãtitatis i ꝓpetate ad couertẽtiã. Rñsio: ergo magri stat i hoc qꝫ extrema debẽt pticipare i illo i quo fit cõpatio si dꝫ sic exponi. siue qꝫ cõpatio dꝫ fieri i absoluto. qlis nõ ẽ i ꝓposito. s. i istis. Alr põt dici negãdo añs. Et ad ꝓbationẽ negaṫ qꝫ ꝯñs sit falsũ ꝓ illa pte. gradus sũmꝰ ẽ remissus. imo ẽ vera fꝫ calculatoꝛẽ qꝫ ẽ ifinite itẽsus. Ad aliõ ꝯsilr cõcediṫ qꝫ biarius ẽ magnus. Alr. n. cõcedereṫ illa qꝫ binarius sit mioꝛ tnario ⁊c̃. Ad fꝫ rñdet magr. i. xxiiij. argumẽto fi dubij pncipal' qdrature cõcedẽdo añs. s. qꝫ nõ seqṫ: nec arguiṫ ab exponibili ad exponẽtẽ: qꝛ añs nõ ẽ exponibile: sꝫ resolubile p demõstratiã istãtis vel tpis sic: i a istãti soꝛtes erit maioꝛ platone. ergo soꝛ. erit maioꝛ platone. ⁊ tũc añs sic exponiṫ: i a istãti tã soꝛ. qꝫ plato erit magnus. ⁊ i a istãti plõ nõ erit tãtus sicut erit soꝛ. in eodẽ istãti. ergo i a istãti soꝛ. erit maioꝛ platõe: sꝫ hec soꝛ. erit maioꝛ qꝫ plato erit: imediate exponitur: qꝛ i tminis cõpositis nõ exigit istãs ꝓ sua vificatõe. ⁊ iõ concediṫ qꝫ soꝛ. erit maioꝛ platone: ⁊ nunqꝫ erit maioꝛ qꝫ erit plato. pma pars pꝫ. qñcũqꝫ soꝛ. erit ita erit qꝫ soꝛ. ẽ maioꝛ platone: ergo ⁊c̃. tꝫ ꝯña: ex quo illa ꝓpõ: soꝛ. erit maioꝛ platone ẽ singularis i tmis simplicibus. Scdo ꝓbaṫ qꝫ soꝛ. nõ hẽbit maioꝛẽ quãtitatẽ qꝫ hẽbit plato. ergo soꝛ. nõ erit maioꝛ qꝫ erit plato. tꝫ ꝯña. añs ꝓbaṫ: qꝛ soꝛ. habebit oẽꝫ quãtitatẽ citra tripedalẽ: ⁊ oẽm talẽ hẽbit plato: ⁊ nõ maioꝛẽ. ⁊ cõceditur ẽt qꝫ soꝛ. erit maioꝛ platõe: ⁊ tñ plato erit tãtus sicut erit soꝛ. qꝛ i quolibꝫ istãti soꝛ. erit maioꝛ platone: ⁊ i tota hora plato erit tantus sicut erit soꝛ. qre ⁊c̃. Possꝫ tñ aliṫ dici negãdo añs. s. qꝫ nõ seqṫ. Ad ꝓbationẽ diṫ qꝫ añs ẽ falsũ: sicut ⁊ illa sua exponens: plato nõ erit tãtus sicut erit soꝛ. Ad hoc. n. qꝫ illa sit vera: soꝛ. ẽ maioꝛ platone. nõ solũ reqriṫ qꝫ i quolibꝫ instãti hore future soꝛ. ẽ maioꝛ platone. sꝫ qꝫ i tota hora. quod ẽ falsũ: qꝛ i tota hora plato ẽ tãtus sicut soꝛ. ⁊ magr ẽt fatetur. tũc iste due cõuertenṫ. soꝛ. ẽ maioꝛ platone. ⁊ soꝛ. est maioꝛ qꝫ erit plato. Jsta responsio est crassioꝛ. ⁊ magis palpabilis ⁊c̃.

Utꝝ suplatiuus gradus exponibiliṫ ꝓbeṫ ⁊c̃.

CONTRA. Nihil quod p supabũdãtiã aliquoꝝ diṫ pluribus ꝯuenit. superlatiuus gradus ẽ hmõi: ergo non ꝯuenit pluribus: tũc vltra: ergo nõ põt exponi per negatiuã cõparatiui. tꝫ ꝯña: qꝛ tũc possꝫ ꝯuenire pluribus vt pꝫ. Confirmaṫ: qꝛ fm grãmaticos superlatiuũ ẽ illõ qõ ad plures sui generis cõparatũ oibus suppõitur: ergo nõ conuenit pluribus. tꝫ ꝯña: tũc vltra: ergo nõ expõiṫ per negatiuã cõparati. pꝫ ꝯña: qꝛ ex opposito ꝯñtis seqṫ oppositũ añtis. Scdo seqtur qꝫ ego sũ sapiẽtioꝛ istis: et tñ nõ sũ sapiẽtissimus istoꝝ. ꝯñs est ipoĩe: qꝛ seqtur. ego sũ sapiẽtioꝛ istis. ergo sum sapiẽtissimus istoꝝ: demonstrãdo idem per lꝫ istis ⁊ istoꝝ: ⁊ tenẽdo superlatiuũ positiue: qꝛ eodem mõ exponitur cõparatiuus ⁊ superlatiuus positiue sumptus. assumptũ ꝓbatur. ⁊ pma pars deducitur sic. ego sum sapientioꝛ te ⁊ deo: ego sũ sapientioꝛ istis. per lꝫ istis demonstrãdo te ⁊ deũ: ꝯña tꝫ a conuertibili ad conuertibile ⁊ añs est magri in capitulo de comparatiuo. Secunda pars probatur: quia contradictorium est falsũ. s. ego sum sapiẽtissimus istorum: quia tertia exponens ẽ falsa: que ẽ. ⁊ nõ aliqs istorum est ita sapiens: sicut ego: quia contradictorium est verum. s. aliquis istorum est ita sapiens sicut ego. quare ⁊c̃.

Tertio sic: non sequitur tu es fortis. et asini sunt fortes: ꝛ non aliqs asinus ē ita fortis sicut tu. ergo tu es fortissimus asinoꝝ. ergo ꝛc̃. ꝯña tꝫ. añs ꝓbaꝛ sic. qꝛ añs est verꝫ vt pꝫ: ꝛ ꝯñs falsũ. qꝛ significat te eē ď nũero asinoꝝ.

Ad hec rñdeꝛ. Ad p̃mũ dꝛ ꝙ suplatiuꝰ pȏt sũmi dupl̄r. s. positiṽe ꝛ negatiue. positiue sũptus dꝛ p supabũdãtiã cũ sumaꝛ p excessũ aliquoꝝ. negatiue ãt sũptus nõ dꝛ p superabũdãtiã cũ sumaꝛ ꝓ nõ excedi ab alijs ꝛ nõ p excedẽ alia. ꝛ sic pȏt ꝯuenire plibus. ꝛ sic sumiꝛ qñ exponiꝛ per negatiuã cõpatiui. Ad cõfirmationẽ sil̄r dꝛ. Ad ƺꝫ negaꝛ assũptũ. s. ꝙ seqꝛ illud. ꝙ ego sũ sapiẽtioꝛ istis: ꝛ tñ nõ sũ sapiẽtissimꝰ istoꝝ. tenẽdo suplatiuũ positiue. Ad ꝓbatõez cũ dꝛ: ego sũ sapiẽtioꝛ te ꝛ deo. ergo ego sũ sapientioꝛ istis. Dꝛ ꝙ eo mõ quo teneꝛ illud copulatũ: te ꝛ deo eo modo teneꝛ ly istis: ſi teneꝛ diuisiue vbiqꝫ ambe ꝓpõnes false sũt. p̃ma .n. equalet huic copulatiue false. ego sũ sapiẽtioꝛ te: ꝛ ego sũ sapiẽtioꝛ deo. Secũda hꝫ hãc ẽtiã exponẽtẽ falsam. ꝛ nõ aliqs istoꝝ ē ita sapiẽs sicut ego. Sĩ vo vbiqꝫ teneꝛ collectiue ãbe vẽ. p̃mã .n. isto mõ cõcedit magr̃: ꝛ ƺa ẽt vã ē cuius ẽtia exponẽs dꝫ eẽ i numero plurali. ꝛ isti nõ sunt ita sapiẽtes sicut tu ꝛ deus: ꝛ vã ē: qꝛ ꝯdictorium falsũ. s. isti sũt ita sapiẽtes sicut ego: qꝛ seqꝛ: ergo iste ē ita sapiẽs sicut ego. vt vult magr̃. Et ꝯsil̄r dicẽdo: sũ sapiẽtissimus istorũ pȏt teneri collectiue ꝛ diuisiue. p̃mo mõ est vã. ƺo mõ falsa. ꝛ exponiꝛ p̃cise sicut dcm̃ ē de ꝯpatiuo. Si tñ velles ꝙ ly istis solũ teneretꝛ diuisiue i illa: ego sũ sapiẽtioꝛ istis negaretꝛ tũc ista ꝯña: ego sũ sapiẽtioꝛ te ꝛ deo. Ad 3^m^ dicũt grãmatici ꝙ illa: tu es fortissimꝰ asinoꝝ: lꝫ sit congrua tñ significatio ē falsa: qꝛ significaret te eẽ de numero asinoꝝ. ꝛ ꝯñr ƺꝫ eos dꝛ ꝙ talis ꝓbatio valida est vbi recte fcã est cõpatio suplatiui q̃ dꝫ fieri inꝛ res eiusdẽ generis solũ. Uel aliꝛ dꝛ ꝙ illa ē vã: tu es fortissimꝰ asinoꝝ: ꝛ negatur ꝙ significet te eẽ de numero asinoꝝ q̃ꝫ tum ad naturam ꝓpriam ꝛc̃.

Utrũ differt: aliud: ꝛ nõ idẽ: exponãtur vt dic̃ magr̃.

Contra. Nõ seqtur tu es nõ idẽ chymera. ergo tu es: ꝛ chymera ē: ꝛ tu nõ es chymera. ergo ꝓbatio mala. ꝯña tꝫ. añs ꝓbaꝛ. qꝛ añs ē verꝫ ꝛ ꝯñs falsum. ꝙ añs sit verꝫ ꝓbatur sic: tu nõ es idẽ chymere: ꝛ tu es. ergo tu es nõ idẽ chymere. tꝫ ꝯña a negatiua de p̃dicato finito cuꝫ cõstantia subiecti. ad affirmatiuã de p̃dicato ifinito: ꝛ añs ē verꝫ: vt pꝫ. ergo ꝛ ꝯñs. ꝙ ãt ꝯñs sit falsũ pꝫ. qꝛ illa exponẽs ē falsa. s. chymera ē. Scd̃o sic. nõ seqꝛ: tu fuisti: ꝛ asinꝰ fuit qñ tu fuisti: ꝛ tu nõ fuisti asinus. ergo tu differebas ab asino: ergo ꝛc̃. ꝯña tꝫ. añs ꝓbaꝛ qꝛ añs ē verꝫ vt pꝫ: ꝛ ꝯñs ē falsũ. ꝓbaꝛ: qꝛ sequr tu differebas ab asino. ergo tu differebas ab hoc asino: ꝛ ab illo asino: ꝛ sic de singulis asinis q fuerũt. qđ ē falsũ: qꝛ multi fuerũt asini corrupti añq̃ꝫ. tu fuisti: a qbꝰ tu nõ differebas: qꝛ alietas nõ cadit: nisi inꝛ ea q̃ sũt. Tertio sic: nõ seqꝛ: soꝛ. senex nõ differt a seipo puero. ergo soꝛ. senex ē: ꝛ soꝛ. puer ē. ꝛ soꝛ. senex nõ ē soꝛ. puer. ergo ꝛc̃. ꝯña tꝫ. añs ꝓbaꝛ. qꝛ añs est verꝫ vt pꝫ per Porphiriũ. ꝛ ꝯñs falsũ: qꝛ si illa ē vã: soꝛ. senex ē. illa ē falsa soꝛ. puer est. ꝛ eꝫ. Et si dꝛ ꝙ dr̃ia pȏt capi dupl̄r. s. positiue ꝛ negatiue. Primo mõ loqꝛ magr̃. ꝛ sic ponit extrema eẽ sil̄r. ꝛ sic loqꝛ Porphi. ꝛ sic negat tãtũ vnũ extremũ ab alio: siue simul sint siue nõ. Contra: qꝛ Poꝛ. nõ pȏt itelligẽ negatiue. qꝛ oĩs relatio reqrit duo extrema eẽ simul. ſꝫ dr̃ia ē relatio quõcũqꝫ accipiaꝛ siue positiue: siue negatiue. ergo reqrit duo extrẽa simul. ꝯña nõ cũ minori. maioꝛ ꝓbaꝛ. qꝛ si sit relatio suũ subm̃: ꝛ si hꝰ ē suũ coꝛrelatiuũ ē: ꝛ qꝛ coꝛrelatia sunt sil̄r nã ƺꝫ phũm i p̃dicamẽto relationis. ergo q̃libꝫ relatio reqrit extrema eẽ simul. ſꝫ cũ dr̃ia ꝛ alietas sit relatio q̃dã. ergo alietas reqrit extrema eẽ simul. ſꝫ soꝛ. senex ꝛ soꝛ. puer nõ sũt sil̄r. ergo nõ bñ dꝛ. soꝛ. senex differt a soꝛ. puero.

Ad hec rñdetur. Ad p̃mũ distinguo illã: tu es nõ idẽ chymere: qꝛ vel totũ p̃dicatũ ē infinitũ. vel solũ p̃ma ps. si p̃mo mõ cõcedo ꝙ nõ seqtur: tu es nõ idẽ chymere. ergo tu es: ꝛ chymera ē ꝛc̃. qꝛ ly nõ idẽ chymere nõ ꝓbaꝛ per exponẽtes: sicut differt. qꝛ nõ cõuertunꝛ ista: nõ idẽ chymere ꝛ differẽs a chymera ꝓut ly nõ ifinitat totũ. Sĩ vo ƺo mõ negaꝛ ꝙ nõ seqtur. Et ad ꝓbationẽ nego ꝙ añs sit verꝫ: imo ē falsũ sicut ꝯñs. Et ad ꝓbatõez negaꝛ ꝯña ista: tu non es idẽ chymere: ꝛ tu es. ergo tu es nõ idẽ chymere: accipiẽdo ly nõ ꝓut infinitat partẽ: nec arguitur: tũc a negatia de p̃dicato finito ad affirmatiuã de p̃dicato ifinito totali: vt itelligit regula. Sĩ vo ly nõ ifinitat totũ cõcediꝛ ꝯña: ſꝫ nõ ē contra Porphi. Ad ƺm negaꝛ ꝯña. ꝛ dꝛ ꝯcedẽdo añs. s. ꝙ nõ seqtur: qꝛ nõ arguitur ab exponẽtibꝰ ad expositã. ꝙ ƺa exponẽs dꝫ eẽ ista. ꝛ asinus fuit qñ tu fuisti: ꝛ nũq̃ꝫ fuit asinus qn tu fuisti. mõ hec ē falsa: hec ē rñsio magr̃i. Uel breuius dicatur ꝙ ƺa exponẽs dꝫ eẽ illa. ꝛ asinus fuit solũ qñ tu fuisti: ergo ꝛc. ꝛ ista ē falsa. Ad 3^m^ dꝛ sicut ibi. Ad replicã dꝛ ꝙ oĩs relatio reqrit extrema eẽ simul ƺm rõnẽ referendi: siue q̃ꝫtũ ad depẽdẽtiaꝫ qđ idẽ ē. nõ ãt oĩs relatio reqrit extrema eẽ sil̄r actu: qꝛ priꝰ ꝛ posteriꝰ sũt coꝛrelatia. lꝫ ñ sil̄r existãt actu: ꝛ ita i ꝓposito.

Utꝝ nota exclusiõis vt ly tm̃ ꝛ p̃cise ꝓbeantꝛ expõibil̄r:

Contra. Nõ seqtur p̃cise sicut ē aliq̃ ꝓpõ significat. ergo sicut ē aliq̃ ꝓpõ significat: ꝛ nõ aliꝛ q̃ꝫ sicut ē aliq̃ ꝓpõ significat: ꝛ tam̃ arguitur ďbite. ergo ꝓbatio mala. ꝯña tꝫ cũ minori. maioꝛ ꝓbaꝛ. qꝛ añs ē verꝫ ꝛ ꝯñs falsũ. ꝙ añs sit verꝫ ꝓbatur sic: p̃cise sicut ē ꝓpõ vã significat: ꝛ oĩs ꝓpõ vã ē aliq̃ ꝓpõ. ergo p̃cise sicut ē aliq̃ ꝓpõ significat. ꝙ ꝯñs sit falsũ ꝓbaꝛ. qꝛ ƺa exponẽs ē falsa: cũ ꝯdictoriũ sit verꝫ. s. aliꝛ q̃ꝫ sicut est aliq̃ ꝓpõ significat: qꝛ aliꝛ q̃ꝫ sicut ē ꝓpõ falsa significat: ergo aliꝛ q̃ꝫ sicut ē aliq̃ ꝓpõ significat. tꝫ ꝯña ab inferiori ad suũ superius. ꝛ añs ē verꝫ. ergo ꝛ ꝯñs. qr̃ ꝛc̃. Cõfirmatur: qꝛ nõ seqtur: sicut ē q̃libꝫ ꝓpõ significat: ergo p̃cise sicut ē q̃libꝫ ꝓpõ significat. qꝛ añs ē verꝫ: ꝛ ꝯñs falsũ. ꝙ ꝯñs sit falsũ ꝓbatur: qꝛ seqꝛ. p̃cise sicut est q̃libꝫ ꝓpõ significat. ergo q̃libꝫ ꝓpõ ē vã. tꝫ ꝯña. de quocũqꝫ p̃dicatur diffõ ꝛ diffinitũ. diffõ ãt ꝓpõis vẽ ē significare p̃cise sicut ē. ergo si hec diffõ significare p̃cise sicut ē vẽ affirmaꝛ de q̃libꝫ ꝓpõne. ergo hoc diffinitũ. s. ꝓpõ vã dꝫ affirmari de q̃libꝫ ꝓpõne. ꝙ añs sit verꝫ ꝓbaꝛ: ꝛ p̃mo p̃ma pars. qꝛ q̃libꝫ ꝓpõ vã significat sicut ē: vt pꝫ ꝛ q̃libꝫ falsa sicut ē: lꝫ non p̃cise sicut ē: vt hõ ē asinꝰ significat hoiez eẽ aial. ergo q̃libꝫ ꝓpõ significat sicut ē: ꝛ altẽa pars ꝓbaꝛ. s. nõ aliꝛ q̃ꝫ sicut ē q̃libꝫ ꝓpõ significat: qꝛ ꝯdictoriũ ē falsũ. s. aliꝛ q̃ꝫ sicut ē q̃libꝫ ꝓpõ significat: qꝛ seqꝛ ꝓpõ vã ē ꝓpõ: ergo ꝓpõ vã aliter q̃ꝫ sicut ē significat: qđ ē falsum. Secũdo sic: nõ sequr: exclusũ ē exclusum: ꝛ nihil nõ exclusum est exclu-

sum.ergo tm̄ exclusū ē exclusū.q₂ añs ē ver:vt pȝ ⁊ ꝯse
quens falsū:q₂ iplicat.ꝓbaṫ:cuiuslibȝ exclusiue affirma
tiue subm̄ icludiṫ ⁊ oppositū subi excludiṫ.sȝ ly exclusuȝ
ē subȝ.⁊ ly nō exclusū ē oppositū subi:ergo exclusū iclu
diṫ iplicat:q̄r ⁊c̄.Itē cū cuiuslibȝ exclusiue affirmatiue
p̄dicatū dicaṫ de subo:⁊ remoueaṫ ab opposito subi.sȝ
p̄dicatū dr̄ tā de subo q̄ȝ de opposito subi.ergo ē falsa.
minor ꝓbaṫ:q₂ oppositū subi excludiṫ.ergo predicatuȝ
v̄ificaṫ de opposito subi.Cōfirmaṫ:q₂ nō seqṫ falsuȝ ⁊
hoc ver ꝯdicūt:demōstrādo ꝑ ly hoc istā:deꝰ ē.⁊ nihil
nō falsū:⁊ hoc ver ꝯdicūt.q₂ añs ē ver ⁊ ꝯñs falsum.ꝙ
añs sit ver ꝑ p̄ma pte pȝ.ꝓbaṫ ꝑ s̄a.q₂ ꝯdictoriū ē fal-
sū.s.aliqd nō falsū:⁊ hoc ver ꝯdicūt:q₂ seqṫ ꝙ duo ve-
ra ꝯdicūt.ꝙ āt ꝯñs sit falsū ꝓbaṫ:q₂ seqṫ tm̄ falsū ⁊ hoc
ver ꝯdicūt.ergo oīa ꝯdicētia sūt falsū:⁊ hoc ver.tȝ ꝯse
quētia ab exclusiua ad vlēȝ de t̄mis trāspositis.ꝯñs est
falsū.ergo ⁊ añs.Itē nō seqṫ:tm̄ non oīs hō ē albꝰ.ergo
nō oīs hō ē albꝰ:q₂ casu poīi posito añs ē ver:⁊ ꝯñs fal
sū.q₂ ponaṫ ꝙ oīs hō sit albꝰ:tūc ꝯñs ē falsū.cū ꝯdicto
riū sit ver.s.oīs hō ē albꝰ.ꝙ āt añs sit ver ꝓbaṫ.q₂ seqṫ
oē albū ē nō oīs hō.ergo tm̄ nō oīs hō ē albꝰ.tȝ ꝯña ab
vl̄i affirmatīa ad exclusiuā de t̄mis trāspositis.⁊ añs ē
ver.ergo ⁊ ꝯñs. Tertio sic.nō seqṫ tm̄.xij.sūt apl̄i.
ergo.xij.sūt apl̄i.⁊ nulla nō.xij.sūt apostoli:q₂ añs ē ve
rū vt pȝ:⁊ ꝯñs falsū.q₂ s̄a ps ē falsa.s.nulla nō.xij.sunt
apl̄i.q₂ ꝯdictoriū ē ver.s.aliq̄ nō.xij.sūt apostoli:q₂ pe-
trus ⁊ paulꝰ sūt apl̄i ⁊ sūt aliq̄ nō.xij. Cōfirmatur.q₂
nō seqṫ sor.⁊ bru.nō differūt numero.⁊ sor.⁊ bru.nō sūt
nō differentes numero:ergo sor.⁊ bru.tm̄ differūt nu-
mero.q₂ añs ē ver ⁊ ꝯñs falsū.ꝙ añs sit ver ꝑ p̄ma pte
pȝ.ꝑ s̄a pte ꝓbaṫ:q₂ oppositū ē falsū.s.sor.⁊ bru.sūt nō
differentes nūero:q₂ seqṫ:ergo sor.⁊ bru.nō sunt differē
tes:quod ē falsū.ꝙ ꝯñs sit falsū ꝓbaṫ:q₂ seqṫ sor.⁊ bru.
differūt spē.ergo falsū ē ꝙ tm̄ differūt numero. Itē po
test argui ꝙ illa nō ē v̄a.spēs p̄dicaṫ de plibꝰ differētibꝰ
numero tm̄:⁊ tn̄ s̄a exponens est falsa.quare ⁊c̄.

Ad hec rn̄deṫ.Ad p̄mū negaṫ maior.s.ꝙ nō se
q̄tur.Ad ꝓbationē negaṫ ꝙ añs sit ver
imo ē falsū sic̄ ꝯñs qđ ex illo añte seqtur:ꝙ q̄libȝ ꝓpō ē
v̄a sic arguendo.sic̄ ē aliq̄ ꝓpō significat:⁊ nō alr̄ q̄ȝ sic̄
ē aliq̄ ꝓpō significat.ergo oīs ꝓpō ē v̄a.tȝ ꝯña:q₂ oppo
situ cōsequētis nō stat cū añte.s.ꝙ aliq̄ ꝓpō nō sit v̄a.sed
falsa.q₂ seqṫ aliq̄ ꝓpō ē falsa:ergo alr̄ q̄ȝ sic̄ ē aliq̄ ꝓposi
tio significat.quod ē ꝯdictoriū s̄e ptis añtis.iō ⁊c̄.ad ꝓ
positū redeūdo cū tu ꝓbas añs ē ver.negaṫ ꝯña.q₂ ar-
guiṫ ab iferiori ad suū superiꝰ cū dictōe h̄nte vi negatio
nis p̄posita.cuiusmodi ē iste t̄minꝰ p̄cise.iō nō valet.
Ad cōfirmatōeȝ negatur ꝙ nō seq̄tur.Et cū arguis q₂
añs ē ver ⁊ ꝯñs falsū:negaṫ ꝙ ꝯñs sit falsū:imo ē verū
sic̄ añs.Ad ꝓbatōeȝ cū dicis:seqṫ ꝙ q̄libȝ ꝓpō ē v̄a:ne
gatur:⁊ cū tu ꝓbas:q₂ de quocūqȝ dr̄ diffō ⁊ diffinituȝ:
ꝯcedo.sȝ significare p̄cise sicut ē.ē diffō ꝓpōis v̄e:cōce-
do.ergo de quocūqȝ dr̄ illa dr̄ ꝓpō v̄a:concedo:⁊ iō ne
go istā:q̄libȝ ꝓpō significat p̄cise sic̄ ē.ex q̄ seq̄reṫ ꝙ q̄li-
bȝ ꝓpō eēt v̄a.lȝ ꝯcedā ipsā p̄cise sic̄ ē q̄lȝ ꝓpō significat
Ad s̄ȝ dicūt qdā ꝙ illa ꝓpō:tm̄ exclusū ē exclusū ē im
posis:q₂ iplicat ꝯdictōeȝ.seqṫ.n.ex ip̄a ꝙ nihil nō exclu
sū ē exclusū:⁊ aliqd nō exclusū ē exclusū.p̄ma ps pȝ.q₂ ē
s̄a expons eiꝰ.s̄a ꝓbaṫ:q₂ cuiuslibȝ exclusiue affirma-
tiue oppositū subi excludiṫ.Sȝ n̄ exclusū ē oppositū s̄bi.
ergo nō exclusū excludiṫ:⁊ iō dicūt ꝙ ille nō sūt exponē
tes.sȝ dȝ addi t̄tia exponēs.s.nō exclusū ē exclusū:⁊ tūc
exponēs iplicat:sic̄ exposita.q̄r ⁊c̄.Magr̄ āt alr̄ rn̄det i
septio argꝰ p̄mi dubij q̄drature negādo assūptū.s.ꝙ nō
seqṫ.Ad ꝓbatōeȝ negaṫ ꝙ ꝯñs sit falsū.Et ad ꝓbatōeȝ
cū dicis ꝙ iplicat:negaṫ:⁊ cū tu ꝓbas sic:cuiuslibȝ exclu
siue affirmatie subm̄ icluditur ⁊ oppositū subi excludiṫ.
sȝ ly exclusū ē subȝ:sȝ ly exclusū ē oppositū subi.ergo ex
clusū icluditur ⁊ nō exclusū excluditur.negatur ꝯña.sed
seqṫ.ergo ly nō exclusum ē exclusū.⁊ hāc ꝯcedo:q₂ stat
mālr̄.nego tn̄ istā.nō exclusū ē exclusū.q₂ stat formalr̄.si
milr̄ cōcedo istā:ly exclusū icluditur.negatur tam̄ illa:
exclusū icluditur.Et ad aliā ꝓbatōeȝ negatur ꝙ p̄dica
tū istiꝰ exclusiue v̄ificeṫ d̄ opposito subi.Et cū arguis:q₂
oppositū subi excludiṫ.ergo p̄dicatū v̄ificatur de opposi
to subi.negatur ꝯña.Nō.n.v̄ificatur de opposito subi
sȝ de illo t̄mio oppositū subi q̄ nō ē oppositū subi:sȝ ly
nō exclusū ē oppositū subi.ꝓpt̄ea dȝ sic argui:Exclusū
ē exclusū ⁊ nō exclusū ē exclusuȝ.ergo p̄dicatū v̄ificatur
de opposito subi.cōceditur ꝯña:sȝ negatur mior tāq̄ȝ i-
plicās ꝯdictōeȝ.Ad cōfirmationē cōcedo ꝙ nō seqtur.
q₂ s̄a exponēs nō bene sumitur:sȝ sic dȝ accipi i plurali
cū subijciatur t̄minꝰ pluralr̄ numeri vel equalēs dicēdo
sic:⁊ nulla nō falsū ⁊ hoc ver ꝯdicūt.q̄ ē falsa:q₂ opposi
ta ē v̄a.s.aliq̄ nō falsū ⁊ hoc ver ꝯdicūt.Et ad aliud cū
dr̄ ꝙ nō seqṫ:tm̄ nō oīs hō ē albꝰ.ergo nō oīs hō ē albꝰ
nego.imo seqtur.sȝ ꝓpt̄ ꝓbationē quā facis q̄ro quō te
neṫ ly nō:aut ifinite:aut negatiē:si negatiē antecedēs est
falsū sic̄ cōsequēs.⁊ ad ꝓbationē ab vl̄i de t̄mis trāsposi
tis ad exclusiuā dr̄ ꝙ nō valet cōsequentia:q₂ exclusiua e
negatīa.Si v̄o tenetur ifinite dr̄ ꝙ añs ē ver sic̄ ꝓbat ar
gumentū.sȝ nego ꝙ cōseq̄ns sit falsū.q₂ illa:nō oīs hō ē
albꝰ:ē affirmatīa:ex nō tenetur ifinite:⁊ valet tātum si
dicerē:ens nō oīs hō ē albus:ꝯdicit illi:cū ly nō teneaṫ
ifinite ⁊ nō negatiue. Ad t̄tiū dr̄ ꝙ qn̄ nota exclusiōis
cadit sup̄ t̄minū numeri pluralr̄ ꝙ nō dȝ ꝓbari ꝑ nega-
tionē ifinitantē:sȝ notā pluralitatis:⁊ iō illa:tm̄ duode
ci sūt apl̄i:dȝ sic ꝓbari:duodeci sūt ⁊ nō plures q̄ȝ duo-
deci sūt apostoli.ergo ⁊c̄.Ad cōfirmationē cōiter dr̄ ne
gādo ꝙ nō seq̄tur.Et ad ꝓbationē dr̄ ꝙ ꝯñs est ver sic̄
antecedens.Et cū tu ꝓbas conseq̄ns eē falsū sic.illa dif
ferūt spē.ergo falsū ē ꝙ tm̄ differūt numero.negaṫ cō-
seq̄ntia lȝ valeat.ergo falsū ē ꝙ differāt tm̄ numero.cō
cedūt ergo istā.tm̄ differūt numero:⁊ negāt istā.illa tm̄
differunt numero.Ego āt clariꝰ respōderē ꝙ dȝ expo-
ni sic:sor.⁊ bru.differūt nūero:⁊ sor.⁊ bru.n̄ differūt plꝰ
q̄ȝ numero.ergo sor.⁊ bru.differūt tm̄ numero.siue er-
go sor.⁊ bru.differūt tm̄ numero quod ꝑ eodē habeo.
Quādo.n.nota exclusiōis cadit sup̄ ly differt numero:
vel differt spē vel genere dȝ exponi ꝑ plus q̄ȝ.siue ēt nō
exclusionis mediaret int̄ illa.dicendo:differt tm̄ nume
ro ⁊c̄.q₂ sensus cōis taliū ꝓpōnuȝ ē ille:qđ declaratur ꝑ
talem exponētem:⁊ tūc ad formam argumēti concediṫ
ꝙ nō seqtur:q₂ ille nō sunt vere exponētes.Magr̄ aūt
posuit vniuersaliorem modū:⁊ ꝑ hoc pȝ quō pōt dici:
ꝙ i illa:spēs est que predicatur de pluribus differentibꝰ
numero tm̄.ly tm̄ cadit sup̄ differentibus numero v̄l su
pra ly numero:⁊ debȝ exponi sic:hoc p̄dicatur d̄ plu-

ribus differētib⁹ numero: ꝛ nō ꝑdicat̄ de dr̄ntib⁹ plus q̄ʒ numero. ergo ꝛc̄. Et illo mō exponēdo diffō speciei nō cōuenit generi. Hic modus clarus est.

Utꝝ dictiōes exceptiue ꝑter·pꝛeterq̄ʒ. ꝛ nisi pꝛobētur exponibiliter.

Ontra nō seq̄t̄. soꝛtes non excipit̄: ꝛ oīs hō nō soꝛ. excipitur ergo oīs hō ꝑter soꝛ. excipit̄. ergo ꝛc̄. ꝯn̄a tʒ. an̄s ꝓbat̄: q꞉ casu possibili posito an̄s ē veꝝ ꝛ ꝯn̄s falsū. vt ponat̄ ꝙ soꝛtes nō excipiat̄ a cursu: q꞉ currat: ꝛ oēs alij hoīes excipiāt̄ a cursu: q꞉ nō currāt: tūc an̄s ē verū vt pʒ: ꝛ ꝯn̄s falsū ē: q꞉ seq̄tur cōtradictio: q꞉ seq̄tur ꝙ soꝛ. excipitur ꝛ ꝙ soꝛ. nō excipitur. Scd̄a ps ꝺducitur sic: oīs hō ꝑter soꝛ. excipitur. ergo soꝛ. nō excipit̄. tʒ ꝯn̄a. ab. exposita ad vnā suā exponentē. ꝑma ꝓbat̄ sic. q꞉ i oī exceptiua affirmatiua ps ex̄ capta excipit̄. soꝛ. ē ps ex̄ capta. ergo soꝛ. excipit̄. Scd̄o sic: n̄ seq̄t̄. tu scis oēʒ ꝓpōnē ꝑter a. ꝛ nō imediate ante istās ꝑsens sciuisti oēʒ ꝓpōneʒ ꝑter a. ergo tu icipis scire oēʒ ꝓpōeʒ ꝑter a. ergo ꝛc̄. tʒ ꝯn̄a. an̄s ꝓbat̄. q꞉ casu posi posito an̄s ē veꝝ. ꝛ ꝯn̄s falsū. q꞉ ponat̄ ꝙ scias oēm ꝓpōnē ꝑter a. ꝛ ꝙ imediate āte istās ꝑsens sciuisti a. ꝛ immediate post istās ꝑsens scies a. tūc pʒ ꝙ an̄s ē verū. ꝙ ꝯn̄s sit falsū ꝓbat̄: q꞉ seq̄t̄ tu icipis scire a. ꝯn̄s ē ꝯ casū. ꝛ tʒ ꝯn̄a ab exceptiua ad alterā ꝑtē exponētē. tamē a, sili optīe seq̄tur: tu ꝓmittis mihi oēʒ denariuʒ ꝑter a. ergo tu ꝓmittis mihi a. ꝛ ita vꝛ̄ i ꝓposito: vl̄ detur cā diuersitatis. Tertio sic. nō seq̄tur. soꝛ. dic̄ verū: ꝛ nullus hō nō soꝛ. dic̄ veꝝ. ergo nullus ꝑter soꝛtē dic̄ veꝝ. ergo ꝛc̄. tʒ ꝯn̄a. an̄s ꝓbat̄. q꞉ casu posi posito an̄s est veꝝ. ꝛ ꝯn̄s falsū: q꞉ ponat̄ ꝙ soꝛ. dicat tm̄ istā: deus est: tu v̄o dicas istaʒ: nullus hō ꝑter soꝛ. dicit veꝝ: ꝛ vos sitis oēs hoīes loq̄ntes. ꝙ an̄s sit veꝝ ꝓbat̄. ꝓ ꝑma ꝑte pʒ. ꝓ scd̄a ꝓbat̄: q꞉ si nō. da oppositū. s. ꝙ aliq̄s nō soꝛ. dic̄ veꝝ. ꝛ cū nullus ali⁹ loq̄tur nisi tu. ergo tu dicis veꝝ. sʒ tu dicis ꝙ nullus ꝑter soꝛ. dic̄ veꝝ. ergo ita ē ꝙ nullus ꝑter soꝛ. dic̄ veꝝ. ergo tu nō dicis veꝝ. ecce ꝙ oppositū scd̄e partis an̄tis iplicat. ergo falsū. ꝛ ꝯn̄r scd̄a ps an̄tis ē v̄a. ꝙ an̄s sit falsū ꝓbat̄. q꞉ si nō da oppositū ꝙ sit veꝝ ꝛ seq̄tur ꝙ sit falsū: q꞉ seq̄tur aliud est veꝝ: ergo significat sicut est: sed significat ꝙ nullus hō ꝑter soꝛ. dicit veꝝ. ergo ita ē ꝙ nullus hō ꝑter soꝛ. dicit veꝝ. ergo tu nō dicis veꝝ: ꝛ nō dicis nisi cōsequens: ergo cōsequens nō est veꝝ.

Ad hec r̄ndet̄. Ad ꝑmū dicūt q̄dā ꝙ exceptiua illa: oīs hō ꝑter soꝛ. excipit̄ claudit ꝯdictionē. iō ꝯcedūt ꝙ nō seq̄t̄: sʒ nō dʒ sic exponi vt arguis: sʒ sic: soꝛ. nō excipit̄. ꝛ oīs hō nō soꝛ. excipit̄: ꝛ soꝛ. excipit̄. ergo oīs hō ꝑter soꝛ. excipit̄: ꝛ tunc an̄s iplicat ꝯdictionē sic ꝯn̄s. Magr̄ alr̄ r̄ndet. io. argumēto ꝑmi dubij q̄drature negādo an̄s. s. ꝙ nō seq̄tur. Et ad ꝓbationē negat̄. ꝙ ꝯn̄s sit falsū: imo est veꝝ sic̄ an̄s. Ad ꝓbationē negat̄ ꝙ seq̄tur ꝯdictio. cuʒ dicis ꝙ seq̄tur ꝙ soꝛ. excipit̄ negat̄. Ad ꝓbationē. in oī exceptiua affirmatiua ps ex̄ capta excipit̄: sʒ soꝛ. ē ps ex̄ capta. ergo soꝛ. excipit̄. negat̄ ꝯn̄a: sʒ bene seq̄tur: ergo ly soꝛ. excipit̄. ꝛ illa stāt sil̄. ꝙ soꝛ. non excipit̄ ꝛ ly soꝛ. excipit̄. q꞉ in minoꝛi oꝛ. supponit mālr̄ cū dr̄ soꝛ. est ps ex̄ capta: q̄m̄ ly ps ex̄ capta. est t̄min⁹ scd̄e itentiōis vel ipōnis. Ad scd̄ʒ r̄ndet magr̄ i. xxiiij. arg⁹ ꝑncipal̄ dubij negādo an̄s. s. ꝙ nō seq̄t̄. Et ad ꝓbationē negat̄ ꝙ ꝯn̄s sit falsū. imo ē verū sic̄ an̄s. ꝛ ad ꝓbationē negat̄ ꝯn̄a. nec arguit̄ ab exposita ad vnā suaꝝ exponētiū. q꞉ illa nō ē exponibil̄ nec ꝓbabil̄ rōne dictōis exceptiue: sʒ rōne iceptōis ē ipa cāsr̄ iferenda. Ad siliʒ dr̄ ꝙ nō ē ad ꝓpositū: q꞉ ista: tu ꝓmittis oēʒ denariū ꝑter a nō hʒ ꝓbationē q̄ ꝯuertat̄ cū ꝓbatōe dictōis exceptiue q̄lr̄ non ē i ꝓposito: ꝛ ita pʒ ꝙ aliq̄ ē exceptiua ꝓpˀa affirmatiua q̄ nō ē alicuius sue exponētis illatiua. Ad ʒᵐ dr̄ q̄rēdo an ista ꝓpō. null⁹ hō ꝑter soꝛ. dic̄ veꝝ. significat ꝑcise i casu an nō. si sic: nō admittit̄: q꞉ ē isolubile simplr̄. Si v̄o nō ponatur ꝑcise admitto casū: ꝛ ꝯcedo an̄s. s. ꝙ nō seq̄t̄. negat̄ tn̄ ꝯn̄a. s. ꝙ ꝓbatio sit mala. q꞉ ꝯn̄s nō ē expōibile cū significet ypothetice. s. ꝙ null⁹ hō pꝛet̄ soꝛ. dicit veꝝ. Et ꝯcedo ꝙ antecedens est veꝝ ꝛ cōsequens falsum.

Utꝝ nota reduplicatōis iquātū ꝓbet̄ exponibiliter.

Contra nō seq̄t̄. Ens inq̄ʒtū ens ē subm̄ i metaphisica: ergo ens ē ens et ens ē ens ē subʒ metaphisice. ꝛ si aliq̄d ē ens illud ē subʒ metaphisice: ergo ꝓbatio mala. tʒ ꝯn̄a: an̄s ꝓbat̄: q꞉ an̄s ē veꝝ: vt pʒ ꝛ ꝯn̄s falsū: q꞉ t̄tia exponēs est falsa. s. si aliq̄d ē ens illud ē subm̄ metaphisice: q꞉ ē vna ꝯditōal̄ cui⁹ oppᵐ ꝯn̄tis stat cū an̄te. Scd̄o nō sequit̄ soꝛ. ē soꝛ. ꝛ soꝛ. ē risibilis. ꝛ si aliq̄d ē soꝛ. illud ē risibile. ergo soꝛ. inq̄ʒtū soꝛ. ē risibil̄: q꞉ an̄s ē veꝝ. vt pʒ ꝛ ꝯn̄s falsū: qd̄ ꝓbat̄: q꞉ seq̄t̄ soꝛ. inq̄ʒtū soꝛ. ē risibil̄: ergo soꝛ. ſʒ ꝙ soꝛ. ē risibil̄. tʒ ꝯn̄a a cōuertibili ad ꝯuertibile: sʒ ꝯn̄s est falsū: ergo an̄s. ꝙ ꝯn̄s sit falsū ꝓbat̄ sic: q꞉ oē qd̄ cōpetit alicui ſm̄ quod ipʒ ꝯpetit sibi ꝑmo. ꝓ ꝑhūʒ pꝛio poste. sʒ risibile nō ꝯpetit ꝑmo soꝛ. imo hoī: q꞉ soꝛ. ꝓ hoieʒ: ergo nō cōpetit sibi ſʒ ꝙ hmōi. ꝯn̄a tʒ i baroco. ꝛ ātecedens pʒ. Tertio sic. nō seq̄t̄ aīal iquātū aīal nō ē asinus: ergo aīal ē aīal ꝛ aīal nō ē asin⁹: ꝛ si aliq̄d ē aīal illud nō ē asin⁹: q꞉ an̄s est veꝝ ꝛ ꝯn̄s falsū. ꝙ ꝯn̄s sit falsū pʒ: q꞉ t̄tia exponēs ē falsa. s. si aliq̄d ē aīal illud nō ē asinus: q꞉ oppᵐ ꝯn̄tis stat cū an̄te. ista. n. stāt simul: aliq̄d ē aīal ꝛ illud ē asinus. ꝙ an̄s sit veꝝ ꝓbat̄. q꞉ vel al̄ inq̄ʒtū aīal ē asin⁹. vl̄ aīal inq̄ʒtū al̄ nō ē asin⁹. sʒ nō ē dicendū ꝑmū: q꞉ falsū ē vt pʒ ꝓ exponētes: ergo ē dicendū ſʒ.

Ad hec r̄ndet̄. ad ꝑmū dr̄ ꝙ ly inq̄ʒtū pōt sumi duplr̄. s. specificatiue ꝛ reduplicatiue mō ista ꝓpō: ens inq̄ʒtū ens ē subʒ i metaphisica. ē v̄a tenēdo specificatiue solū. nō āt reduplicatiue: tūc nō hʒ ꝓbari ꝓ exponētes sʒ sic. Ens sub rōe q̄ ens ē subʒ i metaphisica: ergo ens inq̄ʒtū ens ē subm̄ i metaphisica. Ad ſʒ nego assūptū. s. ꝙ nō seq̄t̄ tenēdo inq̄ʒtū reduplicatiue. Et vltra cū dicis: ꝯn̄s ē falsū negat̄. Ad ꝓbatōeʒ cū dr̄ soꝛ. inq̄ʒtū soꝛ. ē risibil̄. ergo soꝛ. ſm̄ ꝙ soꝛ. ē risibil̄ ꝯcedo ꝯn̄aʒ silr̄ tenēdo ſʒ ꝙ r̄duplicatiue nō āt specificatiue. Et cū dicis ꝙ ꝯn̄s ē falsū: q꞉ oē qd̄ ꝯpetit alicui ſʒ ꝙ ipʒ cōpetit sibi ꝑmo. dr̄ ꝙ veꝝ ē tenendo ly oē ꝙ specificatiue nō āt reduplicatiue. Ad ʒᵐ nego assūptū. s. ꝙ nō seq̄tur. Et ad ꝓbationē nego ꝙ an̄s sit veꝝ: imo ē falsū sic̄ ꝯn̄s. Et ad ꝓbationē cū tu q̄ris vel aīal inq̄ʒtū aīal nō ē asinus. Dico ꝙ nec sic nec sic. vtraq̄ʒ. n. est falsa. Et si dr̄ ꝙ de quolibʒ dr̄ alteꝝ ꝯdictorioꝝ incomplexoꝝ: ꝛ de nullo ambo sil̄ dicūtur sʒ asin⁹ ꝛ nō asinus sunt ꝯdictoria incōplexa: ergo aīal inq̄ʒtū ē asinus vl̄ nō

asin⁹. Dī ꝙ illud ꝑncipiū īdiget sex limitationibus.

Prima de quolibꝫ t̄mino singulari: qꝛ de t̄mino cōi possūt ābo v̄ificari qꝛ hō ē alb⁹ ⁊ ē nō alb⁹. Secūda simplici qꝛ de aliquo cōplexo nō v̄ificatur. ⁊ posito ꝙ sor. sit niger falsū ē ꝙ sor. alb⁹ sit currēs: ⁊ sil̄r falsū est ꝙ sor. alb⁹ sit nō currēs. Tertia supponēte ꝓ aliquo qđ ē. qꝛ al̄r nullū v̄ificaret̄. nā te nō ex̄nte nec tu es currens nec tu es nō currens. Quarto mediāte hoc v̄bo est đ p̄nti: qꝛ mediāte v̄bo de p̄terito vel de futuro nō opꝫ: vt hoc demr̄ando istās p̄ns fuit: aut accn̄s vel hoc fuit: nō accn̄s. Quita ⁊ de nullo ābo sil̄ diuisiue sūpta: qꝛ collectiue p̄nt sil̄ v̄ificari tenēdo ꝙ totū sit sue ꝑtes: vt dato ꝙ vni⁹ scuti medietas sit alba ⁊ alia nigra: tē hoc scutū ē albū ⁊ nō albū tenēdo ly ⁊ collectiue. Sexta sil̄. qꝛ successiue p̄nt v̄ificari: vt si sor. essꝫ albus ⁊ postea niger post hoc essꝫ v̄a: sor. ē alb⁹. deide hec essꝫ v̄a. sor. non est albus. Ad ꝓpositū redeūdo deficiunt due p̄me cōditiones: iō non sequitur.

Utꝝ imediate ꝓbet̄ exponibil̄r sic̄ dicit magister.

Contra. Non sequitur. post hoc tu eris ⁊ nullum erit istās post hoc qn inter illud ⁊ hoc tu eris. ergo imediate post hoc tu eris: ergo ꝓbatio mala: ꝯn̄a tꝫ. an̄s ꝓbat̄: qꝛ an̄s ē verū vt pꝫ ⁊ ꝯn̄s falsū. ꝓbat̄: qꝛ seq̄t̄. imediate post hoc tu eris: ergo an̄ oē istās futuꝝ tu eris: tꝫ ꝯn̄a a conuertibili ad ꝯuertibile: ⁊ ꝯn̄s est falsū: ergo ⁊ an̄s. ꝙ ꝯn̄s sit falsū ꝓbat̄: qꝛ ꝯn̄s ē vna ꝓpō resolubil̄ rōe il li⁹ t̄mi cuius vna resoluentiū ē falsa: qꝛ resoluit̄ sic: tūc tu eris ⁊ tunc ē vel erit oē instās futuꝝ: ergo āte oē istās futuꝝ tu eris. qꝛ q̄ro qđ ꝑ ly tūc đmōstratur. aut istās p̄ns: aut futuꝝ. si p̄sens p̄ma resoluēs ē falsa: qꝛ istans p̄sens nūq̄ꝫ erit. Si demōstrat̄ futuꝝ instās s̄a ps ē falsa: qꝛ quocūqꝫ instāti futuro dato iter illud ⁊ istās p̄sens erūt istātia quorū qđlibꝫ erit āte istās futuꝝ datū: ergo illud nec ē: nec erit āte oē istās futuꝝ. Secūdo sic. nō seq̄tur post hoc totū spaciū erit repletū aere ⁊ nullū erit istās p̄sens post hoc qn int̄ illud: ⁊ hoc totū spaciū erit repletū aere: ergo imediate post hoc totū spaciū erit repletū aere: qꝛ casu possibili posito an̄s ē veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū: qꝛ ponat̄ ꝙ sint duo lapides molares quoꝝ vn⁹ sit suppositus alt̄i ⁊ sup̄ioꝛ lapis īcipiat leuari eq̄lit̄ ab oi ꝑte ī hoc istāti ab aliq̄ potētia ⁊ sit a ps circūferential̄ lapidis. c. media. b. v̄o medias int̄ a ⁊ c. tūc ātecedens ē veꝝ vt pꝫ: qꝛ alit̄ daretur vacuum. ꝙ consequens sit falsū ꝓbatur: qꝛ seq̄t̄ imediate post hoc erit spaciū repletū aere: ergo eq̄ p̄io aer circūferentialis deuenit ad b pūctū ⁊ ad c. cōsequens ē falsū: qꝛ p̄i⁹ venit ad ꝓpinquū q̄ꝫ ad remotū: ꝓbat̄ ꝯn̄a qꝛ si nō da oppositū. s. ꝙ nō eq̄ p̄mo v̄eit ⁊c̄. ergo prius venit ad b. sit g instās f. in quo v̄eit ad b: ⁊ nō ad. c. ⁊ sit ergo istās ī quo venit ad. c. seq̄t̄ ꝙ dabit̄ vacuum iter b. ⁊ c. ī toto tꝑe medio int̄ f ⁊ g: quod ē ip̄oſe. Tertio sic: seq̄tur data ista expōne ꝙ aliq̄s xp̄ian⁹: vtputa sor. deuenit ad mortem erit simul saluatus ⁊ dānat⁹: aut nec saluatus nec dānatus erit: hoc āt est īpossibile: ꝓbat̄ tn̄ ꝯn̄a ⁊ pono ꝙ sor. viuat qnquagita annos ⁊ diuido illud tp̄s ī ꝑtes ꝓportionales. ꝓportōe dupla minoribus termiatis ad p̄mū istās non eē ei⁹ ⁊ volo ꝙ in q̄libꝫ ꝑte īpari peccet mortalit̄. ī q̄libꝫ v̄o ꝑte pari sit absolut⁹ ab oi peccato ꝓpt̄ cōtritionē quā hꝫ. ⁊ sīmus: nūc in p̄mo ī stāti nō eē sor. ⁊ arguitur sic. ⁊ q̄ro an sor. sit saluatus vel dānatus. si nec sic nec sic hēo vnā ꝑtē. s. ꝙ nec erit saluat⁹ nec dānat⁹. Si dicis ꝙ ē saluat⁹: tē sic: n̄ ꝑꝑ aliđ ē saluat⁹: nisi qꝛ imediate an̄ h° fuit absolut⁹ ab oi pccō ⁊ iō v̄ꝛ eē mortu⁹ cū absolutōe. Sꝫ a sili ꝓbo ꝙ ē dānat⁹ qꝛ imediate an̄ hoc peccauit mortal̄r. iō v̄ꝛ eē mortu⁹ cū pccō mortali: ꝓbat̄ qꝛ imediate an̄ hoc peccauit mortalit̄ ꝑ exponētes suas q̄ vere sūt vt pꝫ. Et ēt ꝓbat̄ al̄r sic. imediate an̄ hoc fuit aliq̄ ps īpar: sꝫ q̄ncūqꝫ fuit aliq̄ ps īpar mortal̄r peccauit: ergo imediate an̄ hoc peccauit mortal̄r. Si v̄o dī ꝙ ē dānatus a sili ꝓbat̄ ꝙ ē saluat⁹. Itē pōt ꝓbari ꝙ aliqđ corp⁹ ē albū ⁊ nigꝝ sil̄ ponendo cōsil̄ꝫ casū. s. ꝙ ī oi tꝑe īpar isti⁹ hoꝛe sit nigrū ⁊ ī oi pari sit albū ⁊ sim⁹ ī vltio instāti hoꝛe. ⁊ arguit̄ sic. imediate an̄ hoc fuit albū: ergo nūc nō ē albū. sil̄r imediate āte hoc fuit nigꝝ: ergo nc̄ nō ē nigꝝ. ꝓbat̄ p̄ma ꝯn̄a: ⁊ sil̄r s̄a ꝓbat̄. imediate āte hoc fuit nigꝝ ī īfinitū ꝓpique ad hoc fuit nigꝝ: tꝫ ꝯn̄a: qꝛ iste ꝓpōes cōuertunt̄: tūc vltra. infinitū ꝓpique ad hoc fuit nigꝝ: ergo nūc ē nigꝝ: ꝓbatur ꝯn̄a. qꝛ cū q̄cūqꝫ mutatio req̄rat certū ⁊ det̄minatū tp̄s nō fuit mutatū illđ corp⁹: qꝛ nullū certū tp̄s mediat. ergo ē nigꝝ. ⁊ sil̄r ꝓbat̄ an̄s p̄me ꝯn̄e: qꝛ imediate ante hoc fuit ps īpar. sꝫ ī q̄cūqꝫ ꝑte īpari fuit nigꝝ. ergo imediate an̄ hoc fuit nigꝝ. ꝯsil̄r ꝓbatur alt̄a ps ⁊c̄. Itē ꝑ similē casū pōt ꝓbari ꝙ eadē ꝓpō est vera ⁊ falsa: aut nec vera nec falsa querendo ī vltimo istanti hoꝛe an sit vera vel falsa. Et arguitur vt supra.

Ad hec r̄ndetur. Ad p̄mā negat̄ an̄s. Ad ꝓbationē nego ꝙ ꝯn̄s sit falsū. imo est verū sicut an̄s. ⁊ cū tu arguis imediate post hoc tu eris. ergo imediate an̄ oē istās futuꝝ tu eris. negat̄ ꝯn̄a. q̄litercūqꝫ teneat̄ ly an̄. sꝫ bn̄ seq̄t̄: ergo āte istās futurū post hoc tu eris: ⁊ isto mō arguit̄ ab vno cōuertibili ad reliquum dūmō ly an̄ sit p̄pō. vbi āt sit aduerbiū iteꝝ nego ꝯn̄aꝫ qꝛ an̄s ē veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū ꝓpt̄ resolutionē faciendā: quādo āt ly an̄ ē p̄pō tūc exponit̄ illa ꝓpō. āte oē istās futuꝝ p⁹ hoc tu eris: ⁊ ꝓbat̄ sic. āte istās futuꝝ post hoc tu eris nullū ē vel erit istās futuꝝ post hoc qn an̄ illud tu eris.

Ad s̄ꝫ negat̄ assūptū. imo seq̄t̄. ad ꝓbationē. negat̄ ꝙ ꝯn̄s sit falsū: imo ē veꝝ sic̄ an̄s: ⁊ ad ꝓbatōeꝫ admisso casu nego illā ꝯn̄aꝫ. imediate post hoc totū spaciū est repletū aere. ergo eque p̄mo aer circūferential̄ deuēiet ad b pūctū ⁊ ad c. Et cū dicis: qꝛ si nō da opp^m concedo ꝙ nō eq̄ p̄mo aer v̄eit ad b ⁊ ad c. sꝫ p̄us v̄eit ad b q̄ꝫ ad c. in nullo tamen instanti prius venit ad b. q̄ꝫ ad c. nec est significare p̄mū istās ī quo venit ad b nec etiā est significare p̄mū istās ī quo venit ad c: qꝛ quocūqꝫ istāti significato post hoc ī quo deuenit ad b ⁊ ad c. ⁊ adhuc an̄ illud deuenit ad b. ⁊ ad c. Ad 3^m dicūt qdā ꝙ casus non ē posis: qꝛ ē deuenire ad tā modicuꝫ tp̄s ꝙ act⁹ volūtatis nō posit fieri ī isto ⁊ ꝯn̄ter nō posit peccare nec absolui. act⁹. n. volūtatis req̄rit certū ⁊ det̄minatū tp̄s: nec fit ī istāti nec ī quocūqꝫ modico tꝑe. Ul̄ al̄r admisso ꝙ act⁹ volūtatis fiat ī quocūqꝫ tꝑe ⁊ ī istāti dico ꝙ q̄libꝫ ps casus ē posis de se: sꝫ nō oēs sil̄. sic̄ ꝯcedit̄ ꝙ poſe ē s̄ꝫ hoc pūctū ꝯtinuū ꝙ sit actu diuisū tūc poſe ē s̄m hoc ⁊ ita đ singul̄ tn̄ nō ē poſe s̄ꝫ hoc ⁊ hoc. ⁊ sic sine statu ꝙ sit diuisū. q̄libꝫ. n. ps ē posis: sꝫ nō oēs simul: qꝛ si oēs sil̄ eēnt poſes cū sint de sensu cōposito ponerētur ī eſſe. ⁊ seq̄tur

cōtinuū eē actu diuisū ī īfinitas ptes: ⁊ seqtur dari actuī finitū qđ ē īpoīe. Replica. ꝯ. licz nō sit poīis casus ē tamē poīis ꝭm imaginationē cū nō claudat ꝯdictionē ergo logice ē poīis: qđ ergo tē dicendū ē cōsidera tu ⁊c.

Ad aliud lz casus nō sit poīis nāl'r loquēdo: q̄ꝛ ē deueniref ad tā modicuz tp̄s ꝙ corpus nō potīt trāsmutari de albedine ī nigredinē nec eꝯ: q̄ꝛ tñ casus ē imaginabil' sine iplicatōe ꝯdictōis. iō ē poīis ꝭm logicos: ⁊ ideo dī admittēdo casū: ⁊ nego illā ꝯñaz. imediate ante hoc fuit nigꝝ: q̄ꝛ oppositū ꝯñtis stat cū antecedēte: q̄ꝛ stat ꝙ nūc p̄mū istās nō esīz isti⁹ corpis ⁊ ꝯñter nō ē nigꝝ ⁊ tamen imediate ante hoc fuit nigꝝ: ergo ī infinitū ꝓpinque ad hoc istās fuit nigꝝ: ergo tūc ē nigꝝ: q̄ꝛ oppositūz cōsequētis stat cū aīte vt p̄us vbi nūc p̄mo nō sit. Et si dicis arguitur sic: ī īfinitū ꝓpique ad hoc istās fuit nigrū ⁊ nūc ē. ergo nūc ē nigrū negat' ꝯñā dī ꝙ nō stat enim ⁊ eē ⁊ imaginari hoc corpus nūc p̄mo eē albū vel viride ⁊ tamē cōtinue ante hoc fuisse nigꝝ.

Utrū icipit ⁊ desinit ꝓbētur exponibiliter ⁊c.

C ontra. Non seqtur. Incipit eē a. ergo nunc nō ē a ⁊ imediate post hoc erit a. ergo ꝓbatio mala: q̄ꝛ ab exposita ad quālibet suaꝝ exponētiū cōseq̄ntia dz valē. antecedēs ꝓbat' q̄ꝛ antecedēs ē veꝝ ⁊ cōseq̄ns falsū posito ꝙ a icipiat eē ꝑ ꝓpōnē de p̄senti ⁊ remotionē de p̄terito ita ꝙ nūc sit ⁊ imediate ante hoc nō fuit: vt pz: q̄re ⁊c. Et si dī ꝙ nō seq̄t': q̄ꝛ ꝓp̄e loq̄ndo de expōne illi t̄mi nō hēnt exponi: sz large capiēdo expōnē ꝑ q̄libz ꝓbatōe t̄mioꝝ vt dī. magister ī septio caplo ꝯ cōseq̄ntias defendēdo ꝭaz regulā capl'i sz ꝓp̄e loq̄ndo ꝓbat' ꝑ cās v'itatis. Contra a q̄libz cā v'itatis ad ꝓbationē hēntē illā ē bona cōsequētia ⁊ a ꝓpōe hēnte cās v'itatis ad illas cās diuisiue sumptas valet cōseq̄ntia: sz nō valet dicēdo a icipit eē: ergo a nūc ē ⁊ nō imediate ante hoc fuit: vel nūc ē ⁊ imediate post hoc erit. ergo ꝓbatio adhuc mala. ꝯñā tz cū maiori: minoꝝ ꝓbat': q̄ꝛ casu poīi posito aīs ē veꝝ ⁊ ꝯseq̄ns falsū: q̄ꝛ vbi de⁹ creasset vnū angelū ante mūdi creatōez puta a angelū: tūc illa ē v'a. a icipit eē: ⁊ tam̄ nulla illaꝝ cāꝝ v'itatis ē v'a cū q̄libz icludat tp̄s: aut istās eē qđ ē falsū ante mūdi creationē. Scđo sic. nō seq̄t' sor. nūc nō ē alb⁹ ⁊ imediate āte hoc fuit alb⁹. ergo desinit eē alb⁹: q̄ꝛ casu poīi posito aīs ē veꝝ ⁊ cōseq̄ns falsū: q̄ꝛ pōatur ꝙ ī q̄libz pte īpari hore p̄terite fuit alb⁹. ⁊ in q̄libz pari fuerit niger mioꝛib⁹ t̄miatis ad vltimū istās ī quo sit rubeus ⁊ sit a ī instāti: tūc aīs ē veꝝ vt pz. ꝙ cōseq̄ns sit falsū ꝓbat': q̄ꝛ oppositū ē veꝝ. s. sor. nō desinit eē alb⁹: q̄ꝛ seqtur nō ē alb⁹ ⁊ imediate āte hoc nō fuit alb⁹: ergo non desinit eē alb⁹: tz ꝯñā aīs ꝑ p̄ma pte pz: ꝑ ꝭa pte ꝓbatur: q̄ꝛ imediate āte hoc fuit niger: sz quādocūqz fuit niger nō fuit albus: ergo imediate āte hoc nō fuit alb⁹. ꝙ consequens sit falsū ꝓbatur. q̄ꝛ nūc est albus ⁊ imediate ante hoc fuit albus: ergo nō icipit esse albus.

Ad hec respōdet'. Ad p̄mū dī sic ibi. ad replicā dicitur cōiter ꝙ casus nō ē poīis nāl'r loq̄ndo. ⁊ h⁰ nō fuit: q̄ꝛ sup̄ nāl'r ē poīe ⁊ imagiabile absqz repugnātia: iō casus ē poīis logice loq̄ndo. Petrus mātuan⁹ respōdet huic argumēto: q̄ꝛ ip̄e fac' illđ dicēdo ꝙ nō valet ꝯñā ī ꝓpōe hñte cās v'itatis ad illas oēs cās distributie sūptas sz bene eꝯ. hec rñsio ē ꝯ oēs logicos dī. ꝙ a ꝓpōne hēnte pl'es cās ad vnā illaꝝ nō valet ꝯñā: sz bñ ad oēs sil' sumptas cū disiūctōe. s. valet. Iō al'r respōdeo dicēdo ꝙ ꝯñā valet: sz ly nūc aliquādo dīc' istās qđ ē idiuisibile ī tpe. aliq̄ndo dīc' ꝓportōale istās ꝙ ē idiuisibile ī aliq̄ alia mēsura vtputa ī euo vel ī et'nitate: cōcedo ergo ꝯñaz ⁊ dico ꝙ sic antecedēs ē veꝝ: ita ꝯñs ⁊ nego ꝙ ly nūc dicat istās vel tp̄s: lz bene dicat ꝓportōabile. Ad ꝭm negat' assūptū. imo seq̄t' ⁊ nego ꝙ ꝯñs sit falsū. ad ꝓbationē nego ꝙ oppositū cōseq̄ntis sit veꝝ. Et cū tu arguis sic. nūc nō ē alb⁹ ⁊ imediate āte hoc nō fuit albus: ergo nō desinit eē albus. negat' cōseq̄ntia. q̄ꝛ ꝭa ps antecedētis nō recte sumit': sz dz eē ista: nō imediate āte hoc fuit albus: ⁊ ista ē falsa. Ad t'tiū ꝯceditur assūptū ꝙ nō seqtur: q̄ꝛ nō recte accipiunt' cause v'itatis: q̄ꝛ debēt esse tales nūc ē alb⁹ ⁊ imediate āte hoc fuit alb⁹. ergo nūc incipit esse ⁊ in tali casu minoꝛ ē falsa lz ista sit vera imediate ante hoc non fuit albus.

Utrū totus sincathegorematice sūptus ꝓbet' exponibilit'.

C ontra arguitur primo ꝙ tot⁹ nō possit teneri istis mōis. s. sincathegorēatice ⁊ cathegorēatice: q̄ꝛ seq̄ret' ꝙ a ptic'lari ad idefinitā nō valēt ꝯñā: hoc āt ē icōueniēs ꝙ seqtur. ꝓbat'. q̄ꝛ non valet. aliq̄s tot⁹ sor. ē hō: ergo sor. ē hō: ⁊ tñ arguit' a pticulari ad idefinitā corrñdētē: ergo ⁊c. ꝯñā nota cū mioꝛ ꝑ regulā cōez dī. ꝙ ex q̄lz pticulari sit idefinita ꝑ solā amotōez signi. maioꝛ ꝓbat'. q̄ꝛ aīs ē veꝝ ⁊ ꝯñs falsū. ꝙ aīs sit verū pz: q̄ꝛ cū ly tot⁹ teneat' cathegorēatice significat aliqđ ens ꝑfectū ex suis partib⁹ sic sor. ē hō ⁊ illđ ē veꝝ. ꝙ ꝯñs sit falsū ēt pz: q̄ꝛ cū ly tot⁹ teneat' sincathegorēatice sigt ꝙ q̄lz ps sor. ē hō. ⁊ hoc ē falsū. Itē seq̄t' ꝙ aliq̄ ē ꝓpō idepēdēs v'a q̄ fiet ipoīis simpl'r sine noua ipōe ꝑ solā ablatōez signi a quo ñ dpēdet sua v'itas. pz d p̄iacēte hui⁹ ptic'laris aliq̄s tot⁹ sor. ē hō. supposito ꝙ cras fiet ꝓpō total' ꝑ ablatōez signi pticularis. Itē seq̄t' ꝙ illa ꝓpō tot⁹ sor. ē mioꝛ sor. nō possit cōuerti: q̄ꝛ maxime cōuerteretur ī illā ens min⁹ sor. ē tot⁹ sor. ⁊ tam̄ cōuersa ē v'a ⁊ cōuertēs falsa. Scđo p̄ncipal'r seq̄t' ꝙ ista ꝓpō. oē totū ē mai⁹ sua pte. sit falsa. qđ ē icōueiēs: q̄ꝛ ē p̄ncipiū ī geometria ⁊ arismetrica. ꝓbat' ꝯñā: q̄ꝛ cū ly totū teneatur cathegorēatice significat ꝙ oē ens cōpositū siue ꝑfectū ex suis ptib⁹ ē maius sua pte. sz illa ē falsa. ꝓbat': q̄ꝛ seqtur sub ea. sor. ē ens ꝯpositū ex suis ptib⁹. ergo sor. ē maioꝛ sua pte: tūc vltra: sz corpus ē ps sor. ergo sor. ē maioꝛ suo corpe qđ est falsū: q̄ꝛ ē eq̄lis illi. Sil'r seqtur. aīa ē ps sor. ergo sor. ē maioꝛ aīa: qđ ē falsū. Tertio sic: ꝯ modū ꝓbādi seq̄t' ꝙ ista ꝓpō ē falsa: totū qđ deus sciuit adhuc scit: ꝯñs ē falsū: q̄ꝛ aliqđ de⁹ sciuit ⁊ nihil est oblit⁹ qđ sciuit: ergo totū qđ de⁹ sciuit adhuc scit: tz ꝯñā: q̄ꝛ dato opposito seq̄t' ꝙ aliquā ꝓpōez dsinebat deus scire: sz oīs ꝓpō quā ī quātū sciuit deus fuit ī mēte diuia: ⁊ qcq̄d fuit ī mēte diuia nūc est: ergo ī deo est ꝓpō falsa: ⁊ seq̄t' ꝙ ꝓpō v'a sit ꝓpō falsa sic arguendo. Hec est ꝓpō demōstrādo deū ⁊ hec est ꝓpō v'a: ergo ꝓpō v'a ē ꝓpō falsa. p̄ncipal' āt cōseq̄ntia ꝓbatur. s. ꝙ seqtur ꝙ illa ꝓpō sit falsa: totū qđ deus sciuit adhuc scit: q̄ꝛ hz expōi sic: aliquā ptez illius qđ deus sciuit adhuc scit: ⁊ nulla est ps illi⁹ qđ de⁹ sciuit qn adhuc scit: g⁰ ⁊c. mō ꝭa exponēs ē falsa: q̄ꝛ h⁰ nescit dmōstrādo illā tu nō es ⁊ h⁰ ē aliquid qđ deus sciuit: ergo aliquod deus sciuit ⁊ nescit.

Ad hec rñdet. Ad pmũ negat ꝙ seqtur ꝙ a particulari ad idefinitã nõ valet ꝯña. Ad pbationẽ cũ dr ꝙ nõ valet. aliqs tot⁹ sor. est hõ. ergo totus sor. ẽ hõ. ꝯcedit ꝙ nõ valet: ſʒ dico ꝙ illa. tot⁹ sor. ẽ hõ ⁊ hõ nõ est idefinita: qꝛ equalet isti: qlibet pars sor. est hõ. qꝛ est vlis. Et ad pbationẽ cũ dr: ꝓpõ pticularis fit idefinita p solã ablationẽ signi. dico ꝙ nõ est ver vlr loquẽdo ⁊ marie in ꝓpoib⁹ i qbus ponũt t̃mi q pñt teneri cathegorematice et sincathegorematice. Et si dicẽs q ergo est sua idefinita. Dr ꝙ ei⁹ idefinita nõ põt assignari in eisdẽ t̃minis: ſʒ in equalentib⁹ sic ens pfectũ ex suis partib⁹: vt sor. est hõ. Et si alr dr q̃ est pticularis isti. totus sor. est hõ. dr ꝙ illa nõ est idefinita: ſʒ vlis ⁊ pticularis ei⁹ est ista: aliq pars sor. est hõ. Magr tñ dicit ꝙ illa ꝓpõ tot⁹ sor. est hõ. põt cõsiderari vt totalis ꝓpõ: ⁊ sic ẽ vlis. aut vt idefinita illi⁹ pticularis. pmo mõ non valet ꝯña. Scdo mõ sic: pma rñsio formalior. Ad aliud ꝯcedo totũ qd deducit. s. ꝙ idefinita vera iclusa in illa pticulari p ablationẽ signi pticularis fiet falsa. Aduerte tñ ꝙ nõ est i eadẽ nisi mãlr ⁊ nõ formalr. nã qñ erit iclusa i pticulari ly tot⁹ cathegorẽatice tenebat. cũ vo est remotũ signũ sincathegorẽatice. Ad aliõ negat. ꝙ illa ꝓpõ tot⁹ sor. est minor sor. nõ possit ꝯuerti: imo cũ equalcat isti. qlibet pars sor. est minor sor. cõuertet sic: aliqd min⁹ sor. ẽ pars sor. Ad scdz pncipale. negat ꝯña. Ad ꝓbationẽ dr distiguẽdo de toto ⁊ de parte: vñ ista ꝓpõ. oẽ totũ est mai⁹ sua pte. nõ hʒ vitatẽ nisi de toto q̃ntitatiuo ⁊ de pte q̃titatiua. iõ ꝯcedo ꝙ sor. est maior sua pte sic accipiẽdo partẽ. Et cũ dicis postea. corp⁹ sor. est pars sor. ⁊ silr aia est pars sor. ergo sor. est maior corpore ⁊ maior aia. negatur ꝯña: qꝛ alr capit pars. Corp⁹. n. nõ est ps q̃titatiua sor. ſʒ est pars eẽtialis. silr aia. Ad ttiũ respõdet magr in. xxiiij. argumẽto ttij dubij q̃drature. Pro q̃ rñsione aduerte tria. Primũ ꝙ sic de⁹ p eẽtiã suã itelligit icõplere ita p eẽtiã suã itelligit cõplere ⁊ vbalr. nec itelligit aliqd p aliqd accñs ⁊ cõpositũ qd est ipoẽ: ſʒ qcqd itelligit: itelligit p eẽtiã suã ꝓpriã vt ex sñia phi ⁊ cõmẽ. octauo physicorꝫ ⁊. xij. meta. Scdo aduerte ꝙ sic i deo est spẽs itelligibilis q̃ itelligit icõplere. ita in deo est ꝓpõ q̃ itelligit cõplere. ⁊ gñr in deo est ꝓpõ vera ⁊ falsa necẽia ⁊ contingens. quia intelligit omnia entia ⁊ necessaria ⁊ ꝯtingẽtia vt pʒ. Tertio aduerte ꝙ qñ pmisse sũt idẽtice. nõ seqtur ꝯclo formalis. iõ nõ seqtur hoc ẽ pr̃ ⁊ hoc est fili⁹ demrãdo eẽtiã diuinã. ergo pr̃ est fili⁹. Silr nõ seqtur ois eẽtia diuina est pr̃. fili⁹ ẽ eẽtia diuina: ergo fili⁹ est pr̃. Ad formã g⁰ argumẽti rñdẽdo ꝯcedit ꝙ ista est falsa. totũ qd deus sciuit adhuc scit. Et ad pbationẽ negat ꝯña: ⁊ ꝯcedo vlteri⁹ ꝙ deus aliqʒ ꝓpõnẽ desinebat scire ⁊ ꝙ in ipo est aliq ꝓpõ falsa q̃ pus fuit vera. nec ex hoc est aliq mutatio in deo: ſʒ solũmõ in significato illius ꝓpõnis. nec ex hoc ꝙ ꝓpõ falsa est in deo seqtur ꝙ ꝓpõ vera fit ꝓpõ falsa. qꝛ mediũ solũ est idẽticũ. ſʒ seqtur ꝙ aliqd qd est ꝓpõ vera est ꝓpõ falsa. Itẽ ex hoc ꝙ de⁹ desinit aliquã ꝓpositionẽ scire nõ seqtur ipʒ scire plura vna vice q̃ alia qm̃ quãdo pmo de⁹ aliqʒ ꝓpõnem desinit scire suũ ꝯdictoriũ icipit scire.

Utꝝ semper exponibiliter probetur.

Contra seqtur. data ista ꝓbatiõe ꝙ ista ẽ falsa. semp de⁹ fuit. silr ista. semp mũdus erit: quod est iconueniẽs. probatur ꝯña. qꝛ pma equalet huic. oi tpe de⁹ fuit. ⁊ scda huic. oi tpe mũdus erit. mõ iste sunt false vt pʒ p exponẽtes. pma eni exponit sic. aliquo tpe de⁹ fuit ⁊ nullũ est vel fuit tps qn tũc de⁹ fuit: ergo ⁊c̃. scda exponẽs est falsa. qꝛ tps pñs ẽ vel fuit tps. ⁊ tamẽ in illo nõ fuit. Scda exponit sic. aliquo tpe mũdus erit. ⁊ nullũ ẽ vel erit tps qn tũc mũdus erit: ergo ⁊c̃. Scda est falsa: qꝛ tps pñs est vel erit tps ⁊ tamẽ in illo nõ erit. Scdo sic: data vitate pbatiõis seqtur ꝙ qcqd viuit semp ẽ ⁊ etiã ꝙ qcqd mouet semp se hʒ. illo mõ vt dicit magr in q̃rta ꝯclone: ſʒ qlibet illaꝝ est falsa vt pbabo. ergo ⁊c̃. ꝯseqñtia tenet cũ maiori. minor pbat. qꝛ ex pma seqtur: qcqd viuit semp ẽ. tu viuis. ergo tu semp es ⁊ vltra: ergo oi tpe es. a ꝯuertibili ad ꝯuertibile: ſʒ tps pteritũ est tps. ergo tu es in tpe pterito. qd est falsũ. ex scda seqtur. qcqd mouet semp se hʒ illo mõ. celũ mouet. ergo celũ se hʒ illo mõ. ⁊ vltra: ergo semp se hʒ eodẽ mõ. a cõuertibili ad ꝯuertibile. ⁊ vltra: ergo celũ nõ mouet: tenet ꝯseqñtia. qꝛ ex opposito ꝯseqñtis seqtur oppositũ anteceedẽtis. seqtur. n. celũ mouet: ergo se hʒ alr q̃ pus: qꝛ moueri est alr se hẽre q̃ pus: ergo nõ semp se hʒ eodem mõ.

Tertio seqtur ꝙ ista sit va. semp fuit hõ: vt pʒ exponẽdo ipsã: ſʒ qꝛ seqtur. sp fuit hõ. ergo hõ fuit sp. ſʒ ꝯña. p ꝯuersionẽ. ⁊ ꝯseqñs ẽ falsũ. vt pʒ. ergo ⁊ antecedẽs.

Ad hec respõdetur. Ad pmũ dr ꝙ due sũt opiones de ly semp vt tangit magr. Prima est ꝙ ly sp icõuertitur cũ ly oi tpe nõ absolute: ſʒ hʒ exigentiã vbi cui addit. Alia dicit sp cõuertitur cũ ly oi tpe absolute. hʒ illã regulã cõceditur ꝙ ille sunt false sp de⁹ fuit semp mũd⁹ erit. hʒ vo pmã negat: neqʒ pma ꝓpõ equalet huic. oi tpe de⁹ fuit: ſʒ isti. oi tpe pterito deus fuit. neqʒ scda equiualet huic. omni tempore mũdus erit. sed isti. omni tempore futuro mundus erit. Ad secũdũ cõcedit ꝙ seqtur illas esse vas. Et ad pbatiõeʒ pme ꝯcedo donec dicis. oi tpe es: ſʒ nego postea ꝯseqñtiã cũ dicis: pteritũ est tps: ergo tu es in tpe pterito: ſʒ minor dʒ eẽ. tps ptertũ est tps pñs. Et ad pbationem secũde ꝯcedo: donec dicis ꝙ celũ semp se hʒ eodẽ mõ. ⁊ nego ꝯseqñtiã: ergo non mouet. ⁊ cũ tu pbas ꝯseqñtiã: qꝛ seqtur mouet: ergo se hʒ alr q̃ pus. ꝯcedo. ergo nõ se hʒ eodẽ mõ. dico ꝙ se hʒ eodẽ mõ: ⁊ nõ se hʒ eodẽ mõ. se hʒ qdẽ eodẽ mõ respcũ act⁹ vbi. qꝛ mouet nũc sic pus. se hʒ alio mõ respcũ ttij: vtputa in motu celi respcũ alicui⁹ fixi vt cẽtri. Ad ttiũ cõcedo ꝙ illa est vera: semp fuit hõ. ad iprobationẽ nego ꝯseqñtiã: qꝛ arguit a sensu cõposito ad sensuʒ diuisuʒ. neqʒ cõuertitur: sed sic conuertitur in quolibet tempore preterito fuit homo.

Utꝝ ab eterno pbetur exponibilr.

Contra. Seqtur data vitate istius ꝓpõnis seqtur ꝙ illa ẽ vera: antixps potuit esse ab eterno: qꝛ valet cõseqntia: antixps potuit esse ãte quodlʒ tps finitũ. q est va qꝛ antixps potuit pduci ãte quodlʒ tempus finituʒ: ergo antixps potuit eẽ ante quodlibʒ tẽpus finitũ: ſʒ tũc arguitur sic. qcqd potuit esse ab eterno põt esse eternuʒ. antixps potuit esse ab eterno. ergo antixps potuit eẽ eterñ⁹ ergo antixps ẽ etern⁹: ſʒ ꝯña. qꝛ in eternis nõ differt eẽ

⁊ posse ee͂.tertio physicoꝝ.maioꝛ p̃mi syllogismi pba t̃ sic.qcq̃d ē ab et̃no ē et̃nū:ergo qcq̃d pōt esse ab et̃no pōt ee͂ et̃nū:tȝ ꝯn̄a.ab ee͂ ad posse. Scdo seqtur q̄ illa est vera:de⁹ potuit ab et̃no ꝓducere mūdū.Sed ꝯ:q: ponat̃ tūc q̄ ꝓduxisset si est posse nō dȝ seq ipossē:⁊ seqtur q̄ ee͂t actu multitudo aiaꝝ ifinita exquo ifiniti fuerūt homines:hoc aūt est ipossē ⁊ ꝯ phm̄ t̃tio physicoꝝ dari ifinitū actu.ergo ⁊c̃. Tertio seqtur q̄ illa est vera:ab et̃no de⁹ erit:q: valet illa.post qōlibet tp̄s finitū de⁹ erit:sȝ ꝯ.ista.post qōlibet tp̄s finitū de⁹ erit:sic resoluit̃:tūc de⁹ erit ⁊ tūc erit post qōlibet tp̄s finitū:ergo post qōlibet tp̄s finitū de⁹ erit.Sed q̃ro qd demr̃atur p ly tūc.aut istans p̄sens.aut aliqd futuꝝ.si p̃mum p̃ma resolnēs est falsa.si secundum secunda resoluens est falsa:quare ⁊c̃.

Ad hec rn̄detur.Ad p̃mū dicūt qdā negādo illā qcq̃d potuit ee͂ ab et̃no pōt ee͂ et̃num:q: q̄libet res corruptibilis potuit ee͂ ab et̃no cū potuerit ꝓduci ab et̃no.nō tamē res corruptibilis pōt esse et̃na:q: repugnat nature sue cū sit corruptibilis:neqȝ si antixp̄s fuisset ab et̃no ꝓduct⁹ sil' cū mundo durasset tpe ifinito.neqȝ ee͂t dare p̃mū istās tpis i quo fuit:sȝ bene et̃nitatis.neqȝ ee͂t assignare p̃mū istās nō ee͂ ei⁹.Cōsidera sup hāc rn̄sionē:q: nō valet:q: eodē mō quo est ab et̃no eodem mō pōt esse et̃nū.Jō alr̃ dicat̃ negādo illā ꝯn̄aȝ.antixp̄s pōt ee͂ et̃n⁹:ergo antixp̄s est et̃n⁹. Ad auc̃tē phi dicat̃ q̄ sic itelligitur q̄ si de reb⁹ ppetuis est veꝝ dicere ꝯtigit sic ee͂ aut pōt sic ee͂ ⁊ ponere illud posse iesse nihil differt .i.nullū dȝ seq iconueniēs:vt pȝ ispicienti tertū phi ibidē q dicit.Si ee͂t loc⁹ ifinit⁹ posis repleri corpore:ergo corpus ee͂t ifinitū alr̃ nō repleret.mō pȝ q̄ auc̃tas nō est ad ꝓpositū:q: antixp̄s nō est et̃n⁹.Ad secūdū dicūt qdā admisso q̄ mūdus fuerit ab et̃no ꝓduct⁹ qō nō est iconueniēs multitudinē ifinitā aiaꝝ ee͂.neqȝ est ꝯ phm̄ dari ifinitū actu ꝟȝ q̄ztitatē discretā:sȝ bene ꝟȝ q̄ztitatē ꝯtinuā.p̄m aūt viā cōmētatoris quā credo fuisse viā phi cum in et̃nis nō ponat̃ nisi vnū idiuiduū sub spē stante et̃nitate mūdi vnica aia itellectiua erit in oib⁹.⁊ sic nō ē mltitudo ifinita aiaꝝ. Ad tertiū ꝯcedit̃ post quodlibet tp̄s finitū erit de⁹:tenēdo ly post p̄pōnalr̃.⁊ tūc expōit̃ ꝓpō.nō āt aduerbialr̃:q: tūc resolueretur vt dcm̄ est.⁊ erit falsa.

Utꝝ infinitum probetur exponibiliter.

Contra. Nō seqtur aliq̄ztum pōdus tu potes portare ⁊ nō tm̄ qn mai⁹:ergo ifinitū pōdus potes portare.ergo ꝓbatio mala.ꝯn̄a tenet.an̄s ꝓbat̃.q: an̄s ē veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū.q̄ an̄s sit veꝝ ꝓ p̃ma pte pȝ:ꝓ scd̃a ꝓbat̃.q: si nō.da oppositū.⁊ seqtur q̄ ē dare maximū pōdus qō tu potes portare qō ē absurdū.q̄ ꝯn̄s sit falsū.ꝓbat̃.q: ꝯdictoriū est veꝝ.s.nō ifinitū pōdus potes portare.q: nō tm̄ pōdus q̄ztū est elementū t̃re tu potes portare:ergo nō ifinitū pōdus potes portare.ergo falsum est.q̄ ifinitū pōdus potes portare.tenet ꝯn̄a.q: ista ꝯdicunt. Jtē si ifinitū pōdus potes portare:ergo aliq̄ztum pōdus potes portare:⁊ duplū ad illud ⁊ triplū ⁊ sic in ifinitū:ꝯn̄s ē falsum:⁊ tenet ꝯn̄a.p exponētes. Scdo sic.seqtur q̄ ista sit vera ifinita sunt finita.vt pȝ p exponētes sȝ ꝯ.seqtur ifinita sunt finita:ergo finita sunt ifinita.tenet ꝯn̄a.p conuersionē simplicē:⁊ ꝯn̄s est falsū:ergo ⁊ an̄s. Jtē seqtur ifinita sunt finita:ergo aliq̄ infinita sunt finita.tenet ꝯn̄a.ab idefinita ad pticularē:ꝯn̄s est falsuȝ:ergo ⁊ an̄s. Infinita sunt finita:ergo ifinita nō sunt finita.tenet ꝯsequētia.ab affirmatiua vni⁹ disperati ad negatiuā alt̃i⁹:⁊ antecedēs ē veꝝ.q: p̄dicat̃ idē de seipo:ergo ⁊ ꝯsequēs est veꝝ. Tertio seqtur q̄ ista est vera.p ifinitū tp̄s antixp̄s pōt ee͂ futur⁹:vt pȝ p exponentes.sȝ ꝯ arguit̃ sic;p aliq̄ztū tp̄s pōt ee͂ futur⁹:vtputa p finitū:⁊ p aliq̄ztū nō.vtputa p finitū.ergo vel dabit̃ maximū tp̄s p qō pōt ee͂ futur⁹ vel minimū p qō nō.tȝ ꝯsequētia.q: sit diuisio respectu potētie actiue:sȝ nō pōt dari p̃mū:q: illud nō pōt ee͂ finitū qō sit maximū:q: quocunqȝ dato p ampli⁹ tp̄s pōt ee͂.nec ifinitū:q: tūc p illud posset ee͂ qō claudit ꝯdictōeȝ.nec etiā pōt dari scd̄ȝ:q: finitū nō pōt ee͂ minimū.per quod nō:q: tūc per quodlibet minimuȝ posset ee͂:sed cū aliquod maximū sit minus illo dato:ergo p aliquod tp̄s ifinitū posset esse.quod est impossibile.

Ad hec respōdet̃.Ad p̃mū negat̃ antecedēs.Ad ꝓbationē negatur ꝯsequēs ee͂ falsū.Ad ꝓbationē cū dr̃.nō tm̄ q̄ztū est elemētū t̃re potes portare ergo nō ifinitū pōdus potes portare. Magr̃ negat antecedens.q: possū portare hoc demr̃ando a pedale t̃re.⁊ hoc ē vel pōt ee͂ tm̄ pōdus q̄ztū ē totū elemētū t̃re.g°⁊c̃.lȝ.n.hoc nō posset ee͂ tāte magnitudinis q̄ztū est totū elemētū t̃re:tamē nō tollitur qn posset ee͂ tāti pōderis p itētionē grauitatis suo subo manēte eq̄lr̃ magno.Ego aūt tuti⁹ respōderē negādo ꝯseq̄ntiā illā.lȝ.n.nō tm̄ pōdus q̄ztū est totū elemētū t̃re possis portare.tamē ifinitū pondus possū portare.Et cū dicis nullū ifinitū pōdus potes portare.cōcedo ista nō ꝯdicit illi:sȝ huic.aliqō ifinitū pōdus possū portare.⁊ cū dicis.ergo duplū ⁊ triplū ⁊ sic in ifinitū.dr̃ illā ꝓpōnē ee͂ verā tenēdo p̃mā expōnē ⁊ non scd̄aȝ. Ad secūdū cōcedo istā:ifinita sunt finita ⁊ negat̃ ꝯseq̄ntia.q: nō sic cōuertit̃ vt dicis.q: nō cōsilr̃ t̃mini significarēt:sȝ sic cōuertit̃.ifinita finita sunt.Ad aliud negat̃ cōsequētia:q: ista nō est pticularis hui⁹:sȝ illi⁹ entia ifinita sunt finita.Ad aliud negat̃ antecedēs.lȝ.n.idē p̄dicet̃ de seipo:nō tamē eodē mō sūptū. Ad t̃tiū ꝯcedit̃ ista p ifinitū tp̄s antixp̄s pōt ee͂ futur⁹.Ad iprobationeȝ tenēdo q̄ vnū ifinitū nō sit minus alio.vt vult Hentisber.Dr̃ q̄ dat̃ minimū qō nō.⁊ illud est tp̄s ifinitū:q: p illud nō pōt ee͂ futur⁹:sȝ p qōlibet min⁹.nec aliqō ifinitū est minus isto.Tenēdo aūt q̄ vnū ifinitū sit mai⁹ alio.nego illā diuisionē:q: subꝯria debēt verificari ꝓ tpe finito:qualiter non est in proposito.

Et sic est finis haꝝ qōnū q̄ꝝ numer⁹ est decē ⁊ octo:quare si bene numerabis est cētenarius.Ad laudē dei ⁊ gloriose virginis Marie.Amen.

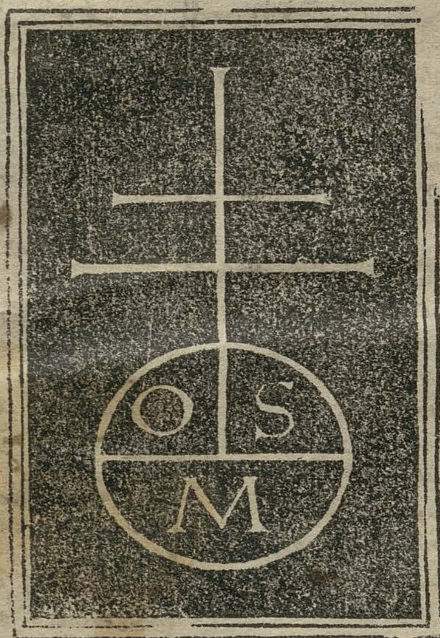
Menghi fauētini viri clarissimi in Pauli veneti logicā cōmentū cū qōnib⁹ nōnullis p fratrē Mattheū cāpagnā de cherio emēdatū feliciter finit.Impssū Venetijs ipēsis Octauiani Scoti.Necnō arte Boneti Locatelli.Anno ab incarnatione domini.M.cccclxxxij.xij.kalendas Aprilis.

Registrum.

a.b.c.d.e.f.g.h.i.k.l.

Ex quibus l.est quinternus ceteri sunt quaterni

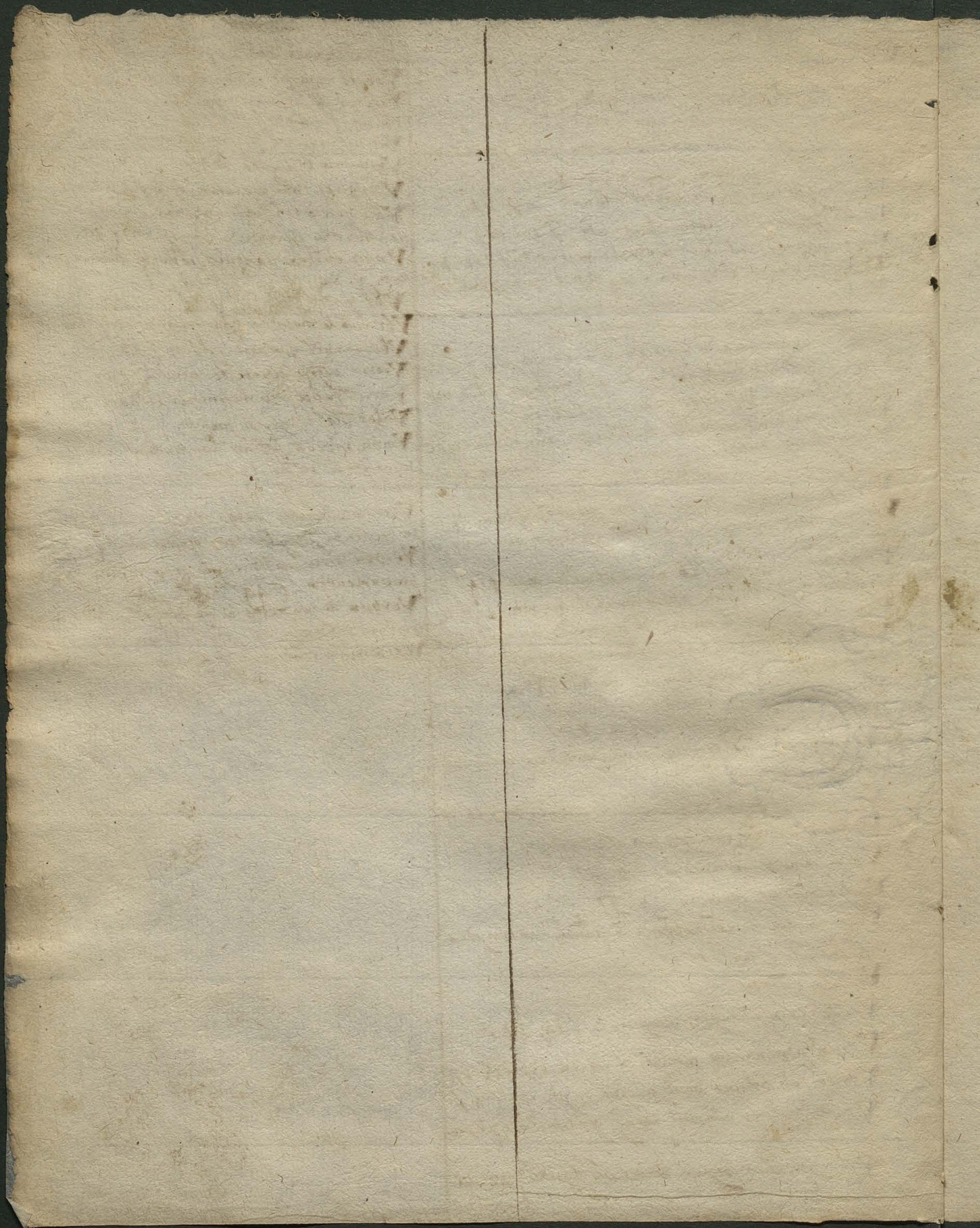
per me Stanislaum ... Huic libro ... collectori ... potissimum eorum quae sunt ... in isto libro. 1606. Cracoviae ad viij cal. Novembris

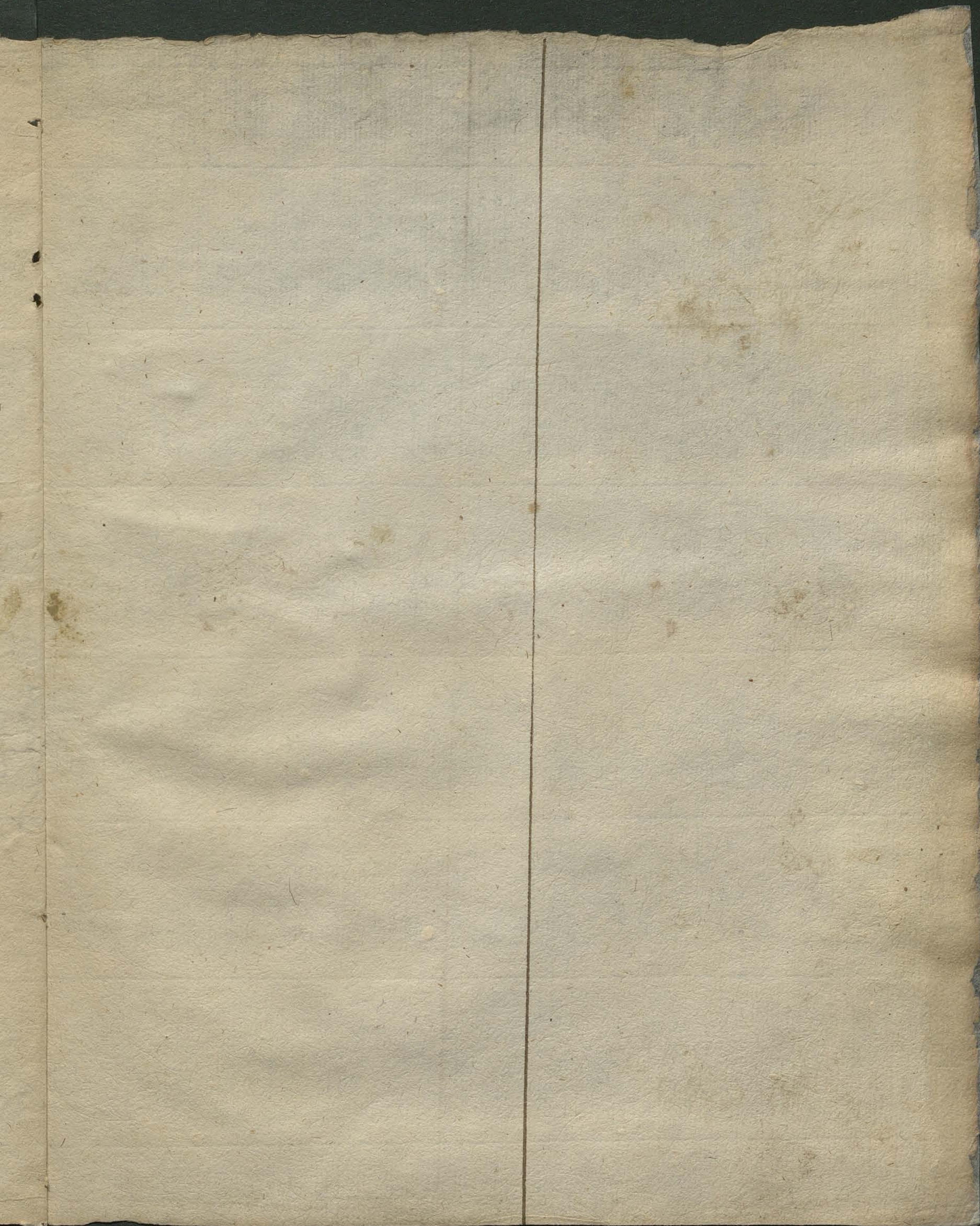

O S
M

O

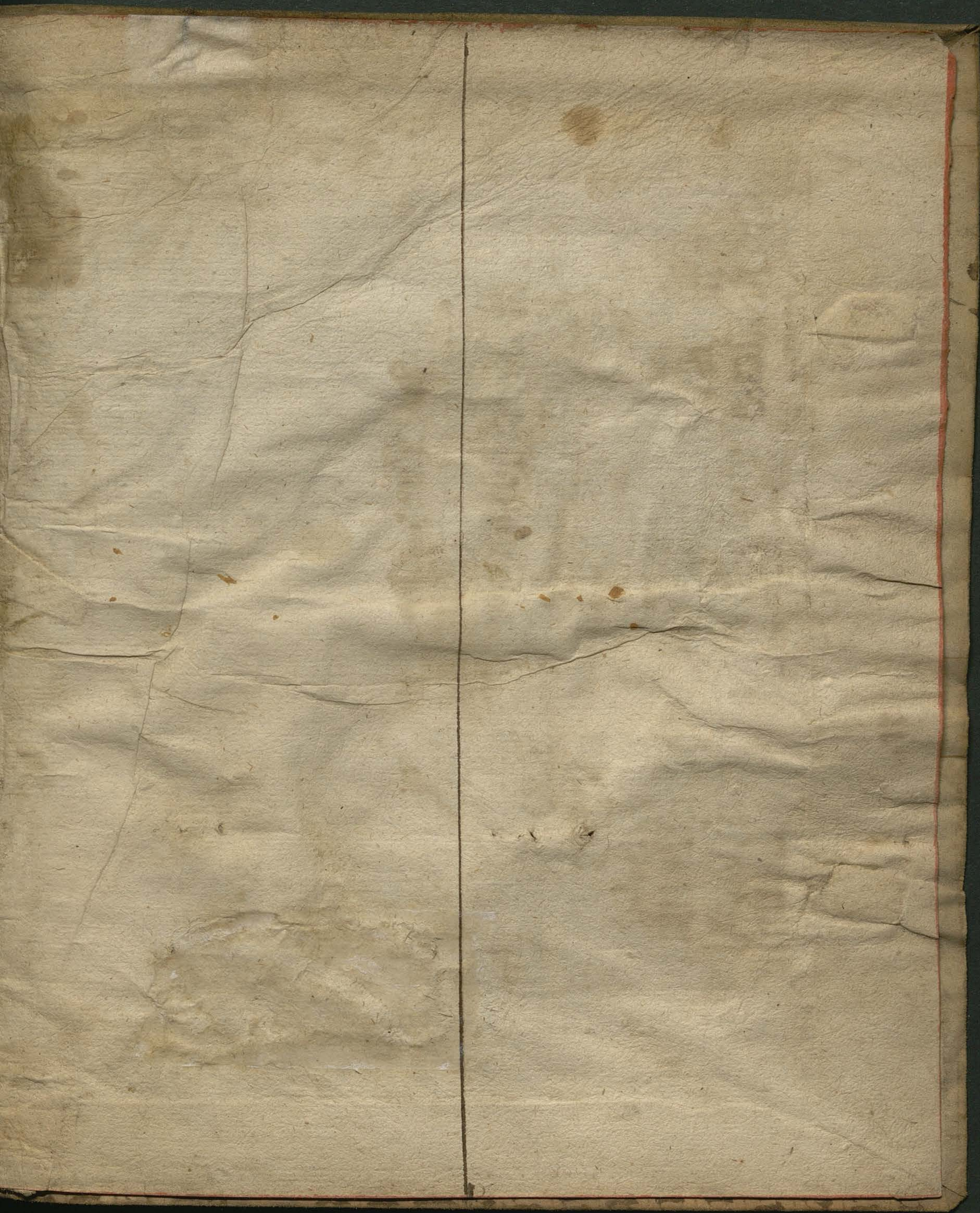
... prima negari ... ibi argta moventa solz f 112 bf
... 4 ... ibi argta solvunti obiecta f 114 nf
... hyp pōt dicere dupter ibi argta sotz sva copulativa
disiunctivā f 118 nf
... et problē idem sunt ibi argta ... quod
... sunt ... problē f 122 af
Porphyrius generalis logica ibi argta solz f 122 pf
... aliquid pōt denominative dupter ibi argta
... f 123 qf
... unum ibi argta movente f 128 pf
... dupter ibi argta solvunte f 130 af
... pōt considerari dupter ibi argta solz f 130 ef
... primum negatum ... ibi argta solz f 139 ef
... nihil permittit vel nō impedit ibi argta sva
... f 141 bf
... ē sicut forma subiecti ... sicut mā ibi argta
... f 142 af
... aut tu intelligis ... ad ... ibi
argta obiciunt f 153 qf
Pars nō pōt determinare totū ibi argta solz f 151 nf
Plato ... semen pro sorte generando ibi matricem
... postea moriatur ibi argta opponūt 158 af
... ut totū ... ibi argta op. f 164 nf
... ē illud a quo nō ... subsistendi ... 10 ...
... post praedicamentis f 164 nf
... ēē immediatum in nrō ... contingit dupter ibi
argta solvunte f 164 pf
Probatio ē ... ibi argta sva opponūt 165 df
... affirm. dr dupter ibi argta solvunte f 166 Rf
Negativa ... dupter
... sic ē aliqua ... ibi argta sva notam ex
... obiciunt f 170 nf
Primo dicunt quod ille ... sunt ... ibi argta solvūt
sva notam ... f 171 bf
Post hoc tu eris et nullum erit ... ibi argta opponūt
sva particularem immediate f 173 ef
Petrus Mantuanus ibi argta solz sva incipit desinit f 174 Ff
Per ... Antichristus pōt ēē futurus ibi argta
movente sva terminum infinitum f 176 nf
Philosophari cupientibus patentes fores f 1° pf 1
Primus tractatus correspondet 1° operi ... tertia
operationi f 1° pf 2°
Pars ... compositionis f 2 pf 1 remota ibidem

Praegnans terminus scaōne f 4 pf 10
... scire quid sit f 4 pf 10
Per se ... terminus ē superior quam ... f 5 pf 10
Prima inten term et cond requirit f 5 pf 2
Prima intentio ē ... habitudo rei intellectae
ad intellectum f 7 pf 10
per se ... term dividitur f 8 pf 1°
... aequivoca nō ē ... f 9 pf 10
privativus terminus quid sit f 10 pf 10
... term quid sit ibidem pf 10
... cathegorica quid sit f 13 pf 1°
... affirm et negativa quid sit f 14 pf
Pro limitatione ... particularibus 4 cond requiruntur f 15 pf
... considerari pōt dupter f 16 pf 1°
... nullius quantitatis ibid nf 1°
... considerari pōt ibidem cf 1°
... alia de ... alia modalis f 17 pf
... simile ... simile f 22 pf 1°
per accns conversio quid sit f 24 pf 1°
... contrapositionem ibidem pf 2
... disiunctiva duplex f 26 pf 1°
Praedicabile dupter sumitur f 27 pf
praedicabile ... dividitur ibidē pf 2
Porphirius ... posuit f 28 pf
... quid sit f 29 pf 1°
... sumitur ibidem pf 1°
Praedicatio essentialis quid sit ibidē pf 2
Praedicatio accentalis quid sit ibidem p 3
praedicamentum quid sit f 30 pf 1°
Potentia qualitatis quid sit f 31 pf 1°
Potentia dupter sumitur ibidem pf 1°
passio ... qualitas ibidem pf 2
principiū actionis et passionis reale f 32 pf
Passio quid sit f 33 pf
Passivus ... ibidē pf
Positio term sub alio ... pro alio f 37 pf
Petrus Hispanus Realistarū optimus ibid nf 1°
Prius competit termino quod ... inest
quam quod ex impositione ē ... f 38 pf
... se nō ... term ... nullus ibid cf
Praedicatū nō permittit subiectū supponere ...
... ibidem nf 3
... suppositio quid sit f 41 af
... duplex ibidem af
... signi distributivi confunditur
subiectū mobiliter ... f 42 Rf 2

Wenceslaus Jablkowskij
studiosus Almae Acad Cracoviensis

ipso vita erat · et vita erat
lux hominum · et lux in tenebris lu-
cet · et tenebre eam non compreh(en)-
derunt · Fuit homo missus a deo
cui nomen erat iohannes · Hic ve-
nit in testimonium · ut testimo-
nium perhiberet de lumine · ut omnes
crederent per illum · Non erat ille
lux · sed ut testimonium perhiberet
de lumine · Erat lux vera · que
illuminat omnem hominem · veni-
entem in hunc mundum · In mundo
erat · et mundus per ipsum factus est ·
et mundus eum non cognovit · In
propria venit · et sui eum non rece-
perunt · Quotquot autem receperunt
eum · dedit eis potestatem filios
dei fieri · hiis qui credunt in
nomine eius · Qui non ex sanguinibus
neque ex voluntate car-
nis neque ex voluntate viri

hodie salvator mundi · sicut om-
ne nobis regenerationis est auctor
ita et beate immortalitatis sit ipse
largitor.

De s. Stephano

Etenim sederunt principes et adversum me loquebantur et iniqui persecuti sunt me adiuva me domine deus meus quia servus tuus exercebatur in tuis iustificationibus. V. Beati immaculati in via.

Or. Da nobis quesumus domine imitari quod colimus ut discamus et inimicos diligere quia eius natalicia celebramus qui novit etiam pro persecutoribus exorare dominum

Lc. Actuum.

In diebus illis Stephanus plenus gratia et fortitudine faciebat prodigia